Giới thiệu Thần Nobita

Thể loại: đồng nhân Doreamon

"Để hanh tẩu trên giag hồ thì hắn kỷ Phấn Trắng, không những vậy mà Bạo Chúa còn phải gục ngã trước hắn,hắn cùng Khủng Long làm bạn! Nơi vũ trụ ngao du, vung tay phá hủy ngàn mưu đồ bá chủ! Bước qua hết Trái Đất, quá khứ vị lai, biết trong đó huyền bí! Xông qua Ma giới, giết chết Ma Vương!

Hắn chính là người được chứng kiến tổ quốc sinh ra, tận mắt thấy được nên văn minh sáng tạo,dùng chính bàn tay mình châm lên truyền thừa chi hỏa.

Hắn, là Kiếm Thần, là Long Thần, là Sáng Thế Thần và vẫn đang trên con đường được người người thờ phụng!

Hắn, hành tẩu không gian! Đại địa không thỏa mãn dục vong của hắn, thiên không lại càng không là cực hạn, tinh thần đại hải mới là vũ đài của hắn!

Hắn, tung hoành thời gian! Thiên hạ quá khứ vị lai tất cả thần bí bị hắn vạch ra, tương lai là một tay hắn xây dựng, hiện tại chẳng qua là hắn mạo hiểm!

Hắn, xuyên việt ảo tưởng! Mộng ảo với hắn mà nói, là thật! Truyền thuyết với hắn mà nói, là thực! Thần thoại chính là hắn!!!

Hắn đại trí giả ngu, đem hết thảy chân tướng thu hết đáy mắt, nhưng vẫn thư thả sống một cuộc đời không thèm vụ lợi, đồng tiền không che được mắt hắn, lợi ích người ta theo đuổi với hắn không đáng một xu!!!

Tên của hắn chính là NOBI NOBITA!!!!!

Giờ phút này truyền kỳ vẫn tiếp tục....."

Là một Fan của Doraemon từ hồi còn đỏ hỏn,bản thân mình có suy nghĩ riêng về bộ truyện vốn đã đi cùng tuổi thơ.

Sau mấy truyện đồng nhân mà mình đọc về Doraemon thì thấy sự sai khác trong suy nghĩ của bản thân quá xa, khiến mình cảm thấy khá là khó chịu, nên mình gõ chữ chả phải để kiếm gì mà là viết lên cái nhìn khác của bản thân về Doraemon cho ai đồng cảm thôi.

Xin cảm ơn.

Ai cảm thấy non tay hay đọc không hay thì thoải mái đóng tap đọc cái khác, chứ mình không theo đuổi cái gì nên cũng chả ngại, chỉ mong đừng nói nặng lời làm mất lòng nhau.

Mình chỉ thích thì viết thôi chứ chả hứa chắc được cái gì nên cũng mong mọi người thông cảm nếu mình vào cung.

Mà chắc không đâu vì mình viết mỗi truyện này à, vì đọc nhiều truyện convert nên hơi lậm ngôn ngữ cvt, nhưng càng về sau số lượng cvt càng giảm, mình sẽ cố hoàn thiện hơn về câu cú.

"Truyện kể về thanh niên Việt Nam tai nạn máy bay và gia nhập đội quân xuyên không. Khổ bức bị nhập vào Nobitta và truyền kì của anh bắt đầu bằng làm bài tập lớp 3 và bị mẹ mắng"

Không hệ thống nhưng vẫn có ngón tay vàng, bởi vì nhận vì Doraemon đã quá đủ Hack nên ngón tay vàng không quá bá đạo đâu.

Nhưng mình sẽ cố viết thành sảng văn lấp mấy cái hố đau lòng của ông Fujiko Fujio, đã làm bao bạn trẻ nhỏ rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua Thành Nobita

Đau đau đau……

Hắn ngồi dậy ôm đầu kêu đau đớn,phải sau một vài phút hắn mới tỉnh táo lại để phân biệt trạng huống của mình hiện tại.

“sao ta lại ở chỗ này? Quái, đã đến Nhật rồi sao? Mà không phải cả máy bay đều tai nạn rơi xuống biển à? Sao giờ lại ở nhật rồi???””

Hắn nhớ rõ mình lên chuyến bay sang nhật làm việc …...

Ừ, nói làm việc cho oai thôi chứ là đi xuất khẩu lao động.

Hắn cũng học đại học y đàng hoàng chứ lại. Nhưng mà ở Việt Nam lương giá bèo bọt, xin việc gần gia đình lại khó khăn, đã đi xa thì thà ra nước ngoài

còn có tiền đồ hơn.

Hắn nghĩ thế. Ai ngờ vận trời run rủi máy bay lại rơi,máy bay rơi phải nói là hi hữu của hi hữu,trước khi mất ý thức hắn nghĩ điều cuối cùng là nếu mua vé số chắc sẽ trúng giải không chừng.

Ừ, thu xếp xong cái đầu hỗn loạn với cập nhận tình hình hiện tại hắn nhận ra 1 điều ……

Hắn vinh dự tham gia vào đội quân xuyên không rồi, nhìn vào cửa kính của cửa sổ hắn thấy được một thằng bé với khuôn mặt ngố ngố, hai cái mắt kính tròn vo, tóc cắt gần giống Thường Vượng(một nhân vật nổi tiếng ngốc trong truyền hình tq) hợp với mặt không chê vào đâu được, ừ, phải gọi là ngu không tả nổi cái từ này thích hợp hơn.

Tóm lại hắn cảm thấy hắn là kẻ xuyên việt nằm trong hạng bét nhất,không thể bán nhan trị mà sống được, mặc dù theo hàng tá truyện xuyên việt mà hắn đọc chưa thằng nào phải bán nhan trị mà sống cả,thằng nào chả bước lên nhân sinh đỉnh phong cưới bạch phú mĩ cái gì….kéo xa.

Trước mắt là phải biết mình đang ở nơi nào và mình là ai đã, dù sao chết đã chết, sống lại cũng sống lại, con người phải hướng về tích cực mà nghĩ chứ.

Ở nguyên thế giới chắc gia đình cũng nhận được khoảng bồi thường kếch xù cho vụ tai nạn, gia đình có tiền bồi,mình có cuộc sống mới chả phải tốt sao?

Chả phải tốt sao? thế sao nước mắt cứ chảy thến này???

Hắn đã từng nghĩ mình không phải là một người tình cảm và giỏi biểu lộ.

Hồi đại học xa nhà hắn không buồn cũng chẳng hay gọi điện về nhà, tuy vẫn về phụ giúp việc nhà nhưng lại đặc biệt không hay liên lạc mà cứ cắm mặt làm việc mình nghĩ có ích là được, đến khi ông nội mất, bà nội qua đời,….

Trong suốt quá trình bản thân chạy đôn chạy đáo nhưng không hề rơi 1 giọt nước mắt.

Hắn đã nghĩ mình là một con người sắt đá cơ đấy, học ngành Y thì thường xuyên phải tiếp xúc các bệnh nhân tử vong hắn vẫn bình thường không cảm xúc nhiều, sao giờ nước mắt lại chảy???

"NO BI TA tại sao hôm kia kiểm tra có 0 điểm mà lại giấu mẹ. xuống đây nhanh!"

tiếng hét vang vọng tầng 1 làm gián đoạn suy nghĩ trong hắn:

"NO BI TA???là đang nói ta sao???"

Một tiếng sét ngang trời lóe qua đầu hắn…."Nobita không phải là nhân vật chính trong Doraemon sao? Mình thành Nobita??"

Đang ngơ ngác vì sự phát hiện này làm hắn phát ngốc, làm sao hắn cũng không nghĩ được là mình lại xuyên vào Nobita.

"NOBITA có nghe không hả,xuống đây ngay. nếu không thì……tự gánh hậu quả!!!"

Tiếng bà Nobi vẫn vang vọng dưới nhà. Hắn ngơ ngác bước xuống hành lang thấy một người vừa quen vừa lạ đang đứng ngay gần điện thoại, chắc vừa nghe điện ai đấy mà quá nửa là thầy giáo.

Nàng có khuôn mặt trái xoan khá xinh đẹp nếu bỏ đi cặp kính y hệt Nobita kia, hiện tại nàng đang cực kì tức tối nên hắn,bây giờ là Nobita không thấy được đẹp nơi nào cả,có chỉ là bản năng run lên rồi cúi đầu xuống như kẻ phạm lỗi.

Hắn khóc không ra nước mắt:" Tại sao ta lại khổ bức thế này, vừa xuyên không đã bị ăn chửi".

Sau nửa tiếng ngồi chính tọa(ngồi quỳ khiểu nhật) nghe "ca nhạc dân ca và nhạc cổ truyền" thì Nobita được thả lên lại phòng vì mẹ phải đi làm bữa tối.

Sau 1 vòng lục soát tìm hiểu thì hắn nhận ra số tuổi của bản thân là 9 tuổi, năm nay là năm 1973 tháng 5 ngày 4 là trước ngày lễ thiếu nhi Nhật một ngày.

Ngày mai là nhà trường cho nghỉ nên bài tập ra về phải nói là không "trẻ em" một chút nào.

Hắn muốn hét lên "ta chỉ mới học đến lớp 3 thôi mà.".

Nhưng sự thật khiến hắn bất lực nhả rãnh, đây là kiểu giáu dục của Nhật Bản những năm 80. Trên trường học có thể nhẹ, thời gian học trên trường có thể ít nhưng bài tập về nhà không thể ít.

Và thanh niên xuyên việt của chúng ta đànhh phải người dưới mái hiên không thể không cúi đầu phải khổ bức mà làm bài tập lớp 3 trong khi bản thân đã qua đại học.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ngón Tay Vàng Lóe Sáng Đăng Tràng

Vươn vai đứng dậy khỏi bàn học Nobita bây giờ mới có thời gian để xem xét lại tình hình của bản thân.

Nhắm mắt lại hít sâu thở đều để điều chỉnh lại cái đầu đang loạn tung tùng phèo lại thì một luồng trí nhớ xa lạ mà lại quen thuộc bất chợt hiện ra trong đầu kèm theo một chùm sáng loáng hiện ra trong cảm nhận của hắn.

"Này là cái gì??? Trí nhớ của Nobita thì không sao,đằng này còn có cả chùm sáng gì nữa?"

Vừa tiếp thu một luồng trí nhớ không quá nhiều cũng chả ít khiến cái đầu vốn chả mấy linh hoạt của Nobita tắt máy thì lại thấy một chùm sáng cũng xuất hiện theo luồng trí nhớ đó.

Tò mò, Nobita tạm gác lại cái vụ trí nhớ một bên tìm hiểu chùm sáng.

Nó chỉ là một đoàn chùm sáng màu vàng óng hay chính xác hơn là hắn nghĩ vậy,

Màu sắc là một cảm quan chủ quan khi một bước sóng ánh sáng khác nhau chiếu ảnh trên võng mạc khiến ta cảm nhận, nhìn được màuu sắc.

Mà hiện tại Nobita cảm nhận chùm quang mang này là ở trong đầu nên cái quan điểm về nhìn nó chỉ là mơ hồ màu vàng chứ không rõ ràng như nhìn chân thật bằng mắt.

"Cái này là ngón tay vàng của cộng đồng xuyên việt à?"

Từng đọc hàng tá truyện xuyên không trọng sinh Nobita biểu thị "động tác võ thuật ta đều biết cả" nhưng tìm hiểu tác dụng của bàn tay vàng mới là khó khăn.

Hắn xuyên không đi từ nguyên thế giới là năm 2018 khi các truyện về xuyên việt đã mọc lên như nấm, ở cái thời buổi nằm ngủ quay tay cũng có thể xuyên sang thành thiên tài tu tiên với bị máy tính hàng tàu khựa nổ bay sang thế giới khác thì Nobita biểu thị tai nạn máy bay mà xuyên qua thật không có chút rung động nào.

Khi Nobita muốn chạm vào quang đoàn thì đột nhiên một luồng tin tức in sâu vào não của hắn giải thích về sự tồn tại của quang đoàn.

Thực ra quang đoàn này là một Thần Vị hay nói đúng hơn là hạt giống thần vị khi vũ trụ trong thế giới Doraemon được tạo ra để ban tặng cho vị thần khởi nguyên sơ khai của vũ trụ này, nhưng vì một lí do nào đó mà không xuất hiện vị thần này khiến mãi đến bây giờ vẫn không có ai đăng lâm thần vị.

Khi thế giới không có thần thì dĩ nhiên sẽ phát triển theo phương hướng khác hoàn toàn đó là khoa học kĩ thuật.

Như cổ nhân nói, "trăm sông đổ về một biển" cái phương thức nào phát triển đến sau cùng thì đều trở thành khống chế bản chất của vũ trụ cả.

Thế giới này thay vì có thần thì con người lại không mê tín về thần linh và phát triển khoa học kĩ thuật làm được những lĩnh vực mà trong mắt Nobita chỉ có thần linh mới làm được, thậm chí có những việc mà không phải thần linh nào cũng làm được.

Bởi cái mạnh nhất của khoa học kĩ thuật là "tính truyền tiếp" và "tính công nghiệp".

Tính truyền tiếp là gì?

Là khoa học có thể gần như hoàn toàn hoàn hảo truyền lưu cho đời kế tiếp, người bác học này chưa giải được nan đề để người bác học sau giải quyết khiến càng về sau phát triển càng nhanh, vượt bậc, bởi các nhà khoa học sau này là đứng trên vai của những cự nhân đi trước.

Tính công nghiệp thì là một đặc thù riêng của khoa học kĩ thuật, một phát minh phát kiến mới có tác dụng kinh thiên động địa như thế nào thì chỉ cần vẫn có vật liệu, dụng cụ, thì có thể sinh sản hàng loạt được.

Khoa học kĩ thuật khác với thể loại tu tiên hay tu thần ở đặc điểm lớn nhất ở đây.

Vì ai ai cũng có thể nắm giữ máy móc nếu biết cách sử dụng, mà học cách sử dụng máy móc thì sẽ nhanh gấp vạn, gấp ngàn lần cắm mặt tu tiên a, thần a, mỗi bế quan là chục a, trăm năm.

Nếu một thế giới tu luyện lên đỉnh và một thế giới khoa học kĩ thuật lên đỉnh chiến tranh, không có gì huyền niệm thế giới khoa học kĩ thuật thắng.

Mọi người nghĩ xem khi mà Thiên Đế a, Thiên Tôn a, Kim Tiên, Địa Tiên kết đoàn xưng đội lao đến chiến trường thì nhìn thấy rậm rạp chằng chịt nào là

phá không gian pháo a, đóng băng thời gian cơ a, thôn phệ lỗ đen khí a, diệt nhân quả chùm sáng khí a, vân vân và mây mây.

Nobita biểu thị hình ảnh ấy quá đẹp hắn không đành lòng nhìn thẳng.

Kéo xa….

Qua đó mới biết việc thay thế tu hành bằng khoa học kĩ thuật là vật cạnh thiên trạch, đấu tranh sinh tồn kẻ thích nghi mới có thể tồn tại thôi.

Nhưng bây giờ đứng trong một thế giới khoa học kĩ thuật đang đột nhiên tăng mạnh, khi thế kỉ 22 đã có thể gửi người về quá khứ thay đổi vận mệnh, không gian bị chơi tàn rồi, thời gian cũng bị chơi tàn rồi bởi thế nên mới phải lập cảnh sát thời gian a.

Tóm lại đứng trước tòa pháo đài khoa kĩ kinh khủng kia Nobita biểu thị: "Cho ta cái chức thần vị làm méo gì dùng???".

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tìm Hiểu Ngón Tay Vàng

Nhắc đến Nobita mọi người thường nghĩ đến có ưu điểm nào???

Khuyết điểm thì không nói bởi nếu nói ra hết mất nửa chương truyện mất rồi.

Nhưng bên cạnh hàng đống khuyết điểm không dám nhìn thẳng của Nobita ta không thể phủ nhận một ưu điểm mà không phải ai cũng có đó là sự lạc quan.

Mỗi ngày bị mẹ la, lên trường bị thầy phạt, trên đường về bị Jaian rượt đuổi, chuyện xấu bị Suneo tọc mạch, ra đường chơi bị chó cắn, vân vân và mây mây,

Nhưng hắn vẫn yêu đời và mơ ước về tương lai rạng ngời chứ không ủ rũ đến trầm cảm nhảy cầu tự sát.

Nguyên thế giới thế kỉ 21 Nhật là một cường quốc không sai, nhưng áp lực trong học tập, bạo lực học đường, áp lực công việc đã áp sập bao nhêu người.

Mỗi năm có hàng chục người chết do tự sát ở Nhật đó đã là vấn nạn của Nhật Bản.

Bởi thế mới thấy Nobita là một con người lạc quan nhường nào, vì nhập vào người Nobita nên hắn cũng kế thừa tính cách lạc quan ấy, nhờ vậy, tuy nhả rãnh thì nhả rãnh nhưng ngón tay vàng không phải là vàng sao, có rớt giá thì cũng đắt hơn đồng nát sắt vụn a.

Nobita tự an ủi mình một câu rồi tiếp tục tìm hiểu về cái Thần Vị.

Thần Vị là một vật mà thế giới ban cho Thần sơ khai với tư cách là chìa khóa để mở ra đại môn tìm hiểu đại đạo.

Nói đại đạo cho mờ mịt thôi chứ đơn giản là xem thế giới hình thành phương thức a, tại sao sinh ra nước, đất,không khí a, tại sao a. Nobita biểu thị "?????"

"Chết tiệt Thần Vị ta có phải sinh ra lúc đó đâu mà quan sát với chả đánh giá thế giới sinh diệt???Mà khoan!!!."

Nghĩ đến thế giới sinh ra Nobita bỗng nhớ lại sau này hắn có lẽ có thể tận mắt chứng kiến thế giới sinh ra không chừng.

Nhưng hiện tại đến Doraemon còn chưa đến nhắc đến mấy cái to tát cũng chả được cái gì.

Tác dụng nữa kèm theo của thần vị chính là "có thể nhớ", ừ, đơn giản dễ hiểu là "có thể nhớ".

Tưởng tượng một ông thần ngồi ức ức năm quan sát một sợi đại đạo đến phần đuôi rồi quên béng mất phần đầu đại đạo là cái gì một bức cảnh tượng Nobita biểu thị "Không nhìn nổi!!!".

"Sau một tác dụng chính nhìn to tát mà không dùng được thì có cái tác dụng bên lìa kèm theo coi ra còn khá, sau này anh sẽ thành học bá chứ chả chơi"

Nằm mơ giữa ban ngày Nobita quên mất tiêu nếu không chịu bỏ công sức ra đọc sách thì cho dù nhớ hết cũng toàn nhớ mấy chyện ăn chơi lêu lổng đừng mong làm học bá.

Tác dụng còn lại chỉ đơn giản mấy chữ "Kiến thức là sức mạnh".

Ừ thì nói đơn giản cũng đơn giản mà phức tạp cũng phức tạp.

Thần Vị hòa tan vào linh hồn Nobita trở thành một phần của Nobita khiến hắn có khả năng câu thông với thiên địa hay đại loại đại đạo, tiểu đạo gì đó.

Không quá rõ nguyên lí nhưng Nobita hiểi 1 điều:"Chỉ cần hiểu nguyên lí một việc thì hắn có thể tạo ra tương tự việc đó".

Ví dụ:"gas gặp nhiệt độ nhất định sẽ cháy" một việc đơn giản ai ai cũng biết nhưng gas tạo thành ra sao?

Khí gas hình dạng như thế nào,như thế nào tạo nhiệt, như thế nào chỉ để cháy mà không nổ?

Mấy cái đó có đi hỏi bác học, tiến sĩ chuyên ngành thì họ cũng chịu thôi.

Bởi khí là thứ khó để nhận ra chỉ bằng các giác quan hay biểu đạt của con người, các nhà khoa học có thể liên tiếp sử dụng các phản ứng hóa học khác nhau để tìm ra tính chất khách quan của nó để phân loại nhưng lại khó mà đưa ra một cảm nhận thật về bản nguyên được.

Bóng bay bơm Hidro hoặc Heli vào để bay lên, nhưng chọc thủng nó thì ta cũng thấy khí thoát ra chứ có thể nào thấy được cái quái gì là Hidro hay Heli???

1+1 bằng 2 là rõ ràng nhưng cả khối người vò đầu hỏi tại sao lại quy định 1+1 phải là 2???

Đó là quy phạm mà con người đúc kết qua quá trình tiến hóa và nhận thức xung quanh mà tạo thành.

Khi thế giới còn chưa có, quy phạm chưa thành, tìm hiểu về vũ trụ chắc chắn là theo một cách khác, khó khăn hơn, phức tạp hơn, huyền ảo hơn.

"Mà ta nhắc lại ta có sinh ra thời ấy đâu mà đòi kiến thức với chả sức mạnh."

Gần như sụp đổ Nobita bất lực nhả rãnh cảm thấy ngón tay vàng này như là chân gà vậy, không ăn thì tiếc, ăn vào lại chả có thịt.

Nếu mà xuyên vào cái thế giới tu tiên a, thần a, thì Nobita đảm bảo ngủ ngày cũng chứng đại đạo.

Nhưng xuyên vào một thế giới như này thì Nobita cảm thấy đạo là gì???

"Đạo khả đạo phi thường đạo"một cái câu nói hiện ra ngay trong đầu Nobita.

Ở cái kỉ nguyên truyện mạng tràn lan,tiểu thuyết TQ như cá diếc sang sông thì câu trang bức của thằng méo nhân vật chính nào cũng là câu này.

Đã không biết đạo là gì (phi thường đạo) thì trang cái cc.

"Nobita xuống ăn cơm"

Đang nhả rãnh thì mẹ gọi xuống ăn cơm,nhìn lại đồng hồ thấy đã 7h tối Nobita vội vàng thu xếp lại sách vở vào cặp rồi chạy ngay xuống nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Suy Nghĩ Về Tương Lai

Xuống lầu Nobita đầu tiên là nhìn thấy bố Nobi đang xem thời sự và mẹ đang bưng đồ ăn lên.

Vì ngày mai là ngày trẻ em mùng 5 tháng 5 nên món ăn hôm nay khá là phong phú.

Nobita còn thấy trong góc thảm tatami có cái đèn cá chép để đó chắc là chuẩn bị treo vào ngày mai.

"Nobita đã làm bài tập chưa đấy?" Bà Nobi, Tamako hỏi Nobita.

Tuy vừa răn dạy một hồi nhưng không thấy có cảm giác quá giận dữ như hồi nãy.

"Dạ rồi ạ." Nobita chỉ có thể nhè nhẹ trả lời.

Là một người đã 23, 24 tuổi đã là người lớn (hắn nghĩ vậy) mà lại đi sợ sệt một người phụ nữ chỉ hơn mình chỉ chừng chục tuổi là một điều không thể nào tha thứ!

Nobita biểu thị:"Các tiền bối xuyên việt. Có lỗi. Cơ thể nó phản xạ có điều kiện rồi không sửa ngày một ngày hai được."

Chấp nhận số phận ngồi xuống Nobita ngay lập tức vứt sạch mấy cái suy nghĩ linh tinh vớ vẩn ra sau đầu khi nhìn thấy bàn cơm mĩ vị,

Nói một câu "itadakimasu" rồi ăn nhanh như hổ báo.

Nói lại toàn là nước mắt chứ trên chuyến bay Nobita còn chưa kịp ăn miếng nào đã tai nạn bây giờ may mà trọng sinh chứ không thì chắc thành ma đói rồi.

Thấy ăn được khai tâm Nobita hai vợ chồng đều cười hòa ái nhắc nhở ăn cẩn thận.

Nói đến hiện tại gia đình Nobita vẫn còn gọi là đầm ấm, ông bà Nobi vẫn chưa quá thất vọng về đứa con này thường khuyến khích động viên và hi vọng con trai mình trở thành một người tài giỏi.

Ăn một bụng no nê với không có một chút cái gọi là lạ bụng ăn không quen khẩu vị Nobita nói một câu"gochisoosama" cám ơn bữa ăn rồi xin phép lên phòng.

Nói thật vì có kí ức của nguyên Nobita nên việc xưng hô với ba mẹ cũng không cảm thấy xa cách nhưng trong tiềm thức nói cho hắn biết hắn cần thời gian để quen thuộc hơn với tình hình hiện tại.

Lên phòng Nobita bắt đầu hoạch định tương lai sau này của bản thân.

Hôm nay đã là mùng 4 tháng 5 năm 1973 nghĩa là còn gần 7 tháng nữa là Doraemon đến.

Nobita không thể không suy nghĩ một vấn đề nghiêm trọng nếu bản thân thay đổi tốt lên, học giỏi, thành công thì tương lai Doraemon có còn trở lại quá khứ tìm mình?

Đúng là một việc đáng để sử dụng đống nơ ron thần kinh có hạn trong não để suy nghĩ.

Nhưng nói đi phải nói lại, rất nhiều nhận xét đến Doraemon kiếp trước hắn từng đọc rằng Doraemon chỉ là truyện cho trẻ con nên mâu thuẫn nhau, các bảo bối quá hack và coi Nobita chỉ là một nhân vật chính không xứng chức với quá nhiều khuyết điểm.

Nói Nobita xui xẻo đi, thì Nobita đã có Doraemon làm bạn giúp đỡ hơn hẳn bao nhiêu đứa trẻ khác.

Nói hắn may mắn thì lại thấy thật nực cười.

Nhưng có ai chú ý một điều rằng cảnh sát thời gian tồn tại?

Chắc mọi người nghĩ cảnh sát thời gian liên quan gì ở đây?

Vô cùng quan trọng!!!

Những người trở lại quá khứ trong Doraemon như quỷ kamat, đội săn khủng long, vv.vv đều vì thay đổi một phần lịch sử mà bị bắt.

Nhìn lại coi Nobita đã làm gì???

Cứu trái đất không dưới 3 lần bị xâm lấn hủy diệt như:

Truyện ngắn về thẻ xui xẻo Nobita đã vô tình làm viên thiên thạch tránh ra không va vào trái đất,

Ở dưới sự xâm lăng của binh đoàn robot nobita và các bạn đã im lặng thủ hộ địa cầu.

Cuộc phiêu lưu vào xứ quỷ diệt ma vương tiện thể diệt luôn thiên thạch sắp đâm vào địa cầu,

vương quốc gió hay vương quốc trên mây bảo vệ khỏi thiên tai toàn cầu.

Dù là làm gì thì đều có thể vi phạm luật "sử dụng bảo bối để sửa chữa lịch sử" khiến Nobita và Doraemon ngồi tù mọt gông.

Nhưng cuối cùng thì sao???

Không một lần nào hai người, à chính xác là 1 người 1 mèo phải đi uống trà cả.

Điều này chứng minh cái gì???

Chứng minh rằng Nobita không phải là lịch sử, Nobita hay chính xác hơn là thời không có Nobita mới là hiện tại, tương lai vẫn chỉ là tương lai và có thể

thay đổi được, việc làm Nobita làm là đạo, nói bên một phương diện nào đó Nobita là thay luật trời.

Nghe thì cao cao tại thượng nhưng Nobita vẫn là Nobita thôi, sau các việc làm kinh thiên động địa thì vẫn trở về là một cậu bé hậu đậu vụng về nhiều tật xấu.

Khi nghĩ đến sáng thế chủ a, thần a, ai cũng nghĩ đến bóng hình vĩ ngạn, con mắt nhìn thấu hư không, thần thông quảng đại.

Nhưng sự thật phũ phàng Nobita cũng là sáng thế chủ,cũng là thần(trong lạc vào thế giới côn trùng hay còn gọi Đấng toàn năng Nobita) nhưng cậu ta vẫn là phàm nhân vẫn khổ bức như những con kiến.

Nhưng không thể phủ nhận cho dù Nobita thay đổi tốt hay xấu thì Doraemon chắc chắn đến.

Và Nobita giờ không còn là Nobita khi xưa nữa, anh đã khác rồi….

"há há há…" chìm vào giấc mơ riêng mình Nobita không nhận ra mình ngoài ngón tay vàng và suy nghĩ người trưởng thành ra tính cách chả thay đổi cái vẹo gì cả.

"Trước tiên cần đọc xong hết sách giáo khoa lớp 3 cái đã, với đọc xong nhớ ngay của ngón tay vàng và kiến thức của một người tốt nghiệp đại học thì chỉ là tôm tép"

Hô lên một câu đầy chí khí, Nobita bắt đầu mang sách ra đọc,một trang, hai trang, ba trang……

Nửa quyển đọc xong Nobita cảm thấy có 2 tòa đại sơn đang treo trên mắt mình vậy, tuy đọc là nhớ những kiến thức kia cũng đơn giản nhưng không hiểu sao cơ thể cứ muốn ngủ cho nhẹ người không biết nữa.

"Thôi mai học"

Ung thư lười của Nobita phát tác và hắn không ngần ngại thuần thục trải nệm tắt đèn đi ngủ.

Ông thần Nobita chúng ta còn cần dài dài thời gian để trị cả tá bệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ngày Thường Của Nobita

Ánh bình minh xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào phòng có một cảm giác thật bình yên nếu không có cái đồng hồ đang reo inh ỏi và một thằng bé đang nằm ngủ mê mệt với tư thế bất nhã mà không muốn nhìn thẳng.

"Nobita mấy giờ rồi mà chưa dậy há????" Tiếng mẹ với âm vực 150db làm đang ngủ mê Nobita giật mình tỉnh dậy.

"Đây là đâu? Mình là ai? Ta đang làm gì?" Ngơ ngác tỉnh dậy Nobita còn chưa hồi thần về chuyện đã xảy ra hôm qua.

"À, mình xuyên qua rồi mà nhỉ. Sao mình chả thể dậy đúng giờ như bình thường ta?"

Cuối cùng đã tỉnh táo lại Nobita đã nhận ra sự thật phũ phàng rằng tuy có linh hồn hay suy nghĩ của người trưởng thành nhưng việc lười nhác, các thói hư tật xấu của khối thân thể này vẫn giữ nguyên.

"Hôm nay là ngày thiếu nhi nên con có thể đi ra chơi với các bạn nhưng phải chú ý xe cộ nhé. Nhớ giờ giấc về nhà ăn cơm nghe chưa?"

Sau đánh răng rửa mặt và ăn bánh mì hộp sữa thì Nobita được giải phóng lần đầu tiên bước chân ra đường.

"ittekima-su"(con đi chơi đây)

Bước chân ra khỏi nhà với tâm thái đón tân sinh, đi chưa bao xa Nobita vô cùng thẳng thắn đạp ngay vào bãi shit hay chính xác hơn là hot shit.

Không thể phủ nhận Nhật Bản những năm 70, 80 cũng không quá khác với Việt Nam thời nay, ý thức nhiều người vẫn rất kém, mấy việc như mang chó ra đại tiểu tiện không quá nhiều nhưng cũng không hiếm.

Và nổi tiếng với sự may mắn Nobita vinh dự được hót shit thay cho một chú chó may mắn nào đấy.

"oh shit, thằng mất dậy nào lại vô ý thức đến mức như thế này???"

Đổ tội lên người khác là cách nhanh nhất để xóa nhòa đi lỗi của bản thân, và Nobita rành nhất về khoản này.

Tuy không phải người ta không sai mà là hắn cũng đi đường mà chưa bao giờ chú ý đến đường dưới chân.

Đó là lí do tại sao cả đời Noita đen đủi như vậy, 90% đen thật và 10% do hậu đậu vụng về mà đen đủi thôi.

Chạy về nhà rửa giày và trở ra lại đường Nobita ý thức được vận rủi của bản thân nên đã chú ý hơn rất nhiều.

Qua mảnh đất trống mà bao nhiêu sự việc trong truyện Doraemon đã diễn ra, mảnh đất huyền thoại không bao giờ xây dựng, cảng đến cho lũ trẻ em vùng lân cận thì Nobita thấy hai kẻ chuyên bắt nạt hắn là Jaian và Suneo.

"Hây, Nobita-kun, đi đâu đấy?" Giọng của Suneo vẫn luôn là ngọt sót như vậy.

"Hôm nay có đánh bóng chày không???" Đây là giọng của Jaian, tuy là nói nhưng ý uy hiếp trong giọng nói rõ ràng.

Chân Nobita run lên một cái nhưng rồi bình tĩnh lại, tuy nhát gan là thành bản năng trong người Nobita nhưng không thể phủ nhận về một linh hồn trưởng thành ảnh hưởng cho cơ thể một cậu bé là bao lớn lao.

Chỉ vô ý thức run một tí thì đã điều chỉnh được ngay, cho dù linh hồn chả hề sợ hãi tí nào nhưng cơ thể vẫn thành thật run 1 cái.

Không thể không nói Jaian cho Nobita bóng tối là lớn như thế nào.

"Có chứ, bao giờ đánh thế?" Thật ra mà nói Nobita lần này là lần đầu tên tiếp xúc bóng chày.

Ở nguyên thế giới hắn chưa chơi nhất một lần nào cả,còn ở đây thì với trí nhớ của Nobita thì không đành lòng nhìn thẳng.

"30 Phút nữa, chờ tí" Dù hơi kinh ngac với sự đáp ứng nhanh gọn của Nobita nhưng Jaian vẫn trả lời rõ ràng.

Nobita đi lại phía mấy cái cống ngồi lên bắt chuyện với hai người.

"Jaian-kun, Suneo-kun hôm nay có nhận được quà gì không vậy?"

Nghe đến đây Suneo vênh mặt lên đắc ý nói:

"Anh họ tớ vừa làm cho một chiếc máy bay điều khiển từ xa vận tốc cao gấp rưỡi các máy bay đồ chơi trên thị trường"

"Mà Nobita-kun có biết vận tốc máy bay trên thị trường là bao nhiêu không?" Giả vờ hỏi một câu hỏi, chưa chờ Nobita trả lời đã giả dối mà làm bộ như giật mình nhớ ra:

"A! quên mất từ trước đến nay Nobita chưa bao giờ được chơi máy bay điều khiển từ xa."

"Có muốn chơi không nè???"

Nhìn một mình tự biên tự diễn Suneo, Nobita không thể không bội phục trình độ nhanh miệng, lẻo mép, diễn trò không thua với ảnh đế của hắn.

Nhưng Nobita là một người 23 tuổi, ừ thì chỉ là suy nghĩ của người 23 tuổi thôi nhưng chỉ cần thế là Nobita đã đơn giản lơ đẹp cái đồ chơi con nít đó.

Biết thừa Suneo nói thế thôi chứ nó mà cho mượn thì có mặt trời mọc đằng Tây.

Nhưng chỉ nhận đòn mà không trả đũa đâu phải là Nobita, Suneo có láu cá thì cũng chỉ là thằng bé 9 tuổi đầu thôi, tính trên tuổi về suy nghĩ còn phải gọi Nobita một tiếng chú á.

"Jaian đã chơi máy bay mới của Suneo rồi sao? Có thú vị hay không vậy?" Làm một bộ mặt hâm mộ Nobita quay sang Jaian nói một câu lấp lửng.

"Không ngờ mình cũng có tố chất làm ảnh đế" Nobita tự cho diễn xuất của bản thân ba mươi hai cái tán.

Nhìn bộ mặt xanh đỏ giao nhau của Jaian là Nobita đã biết chẳng cần mình thêm mắm muối thì Suneo cũng đủ ăn một bầu.

"Suneo-kun……Chúng ta có phải là bạn thân không nhỉ?" Jaian vừa nói vừa dịch lại gần Suneo với khuôn mặt đầy "thân thiện".

"Là bạn thân thì phải chia sẻ đồ chơi với nhau chứ nhỉ? Cậu cho tớ mượn cái máy bay đó chơi một tí được không? Nobita cậu không có ý kiến gì chứ?" Vừa nói vừa quay về Nobita hỏi.

Nobita nhún vai tỏ vẻ cứ làm theo ý cậu là được.

Nhìn khuôn mặt khóc không ra nước mắt mà vẫn cố làm vẻ tươi cười Suneo chẳng hiểu sao Nobita lại có cảm giác hả lòng hả dạ.

“Quái! Từ khi nào mà mình cảm thấy sung sướng khi hố được một thằng nhóc 9 tuổi vậy ta?”

Nhìn Jaian quàng vai mà nói đúng hơn là gô cổ thì đúng hơn, đi về phía nhà Suneo, Nobita lẩm bẩm.

“Mà hai cậu quên vụ bóng chày rồi à?” Gọi với theo hai người đang càng đi càng xa Nobita thở dài,

“quả nhiên là trẻ con, bộp chộp hay quên, có mới nới cũ”

“Thôi thì về nhà đọc sách vậy, mình là quyết tâm thay đổi thành một đấng nam nhi có thể gánh vác một phương nam nhân, không thể để tính chây lười làm mờ ý chí được!!!”

Quyết định vậy, Nobita quay trở lại nhà, khi đi ngang qua một ngã ba đường bỗng một bóng đen vụt nhảy ra.

Phản ứng tức thì Nobita lui lại một bước khom người xuống thì thấy đối diện là một con chó diện mục dữ tợn.

“Không phải chứ!!!”

Nobita rên lên, trong trí nhớ của hắn thì hắn đã bị con chó này cắn trên mười lần rồi.

Cho dù Nobita của ngày hôm nay không sợ chó, cơ mà nhìn cơ thể cơ bắp của con chó kia rồi nhìn lại cái chân tay tong teo của bản thân Nobita không có một chút niềm tin nào cả.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, là một người đàn ông 23 tuổi đầu nói sợ chó thì có mà để ba trăm anh em cười chết.

“Chết cũng phải có mặt mũi” Nobita nghĩ, sau đó ánh mắt dần dần kiên định lên.

“Má nó. Chỉ là một con chó mà đòi uy hiếp kẻ sau này cứu toàn nhân loại, đánh bại ma vương như ta ư.?!! Đừng hòng” Nói lên một câu lấy cổ vũ sĩ khí, Nobita lao vào con chó đang nhe nanh phía trước.

Chó là thế, mình chạy thì nó đuổi mà mình đuổi nó lại chạy.

Dĩ nhiên con chó này cũng không khác con chó khác, thấy Nobita hùng hổ lao tới khiến nó hoảng loạn cụp đuôi chạy mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhận Ra Và Thay Đổi

“Hazzzz, Mệt quá đi mất, thân thể này thật yếu ớt quá đi”

Vừa lê lết về đến nhà Nobita có cảm giác mình đã chạy như chưa từng được chạy vậy.

Đôi chân như nhừ ra, cả cơ thể chả có tí sức sống nào cả, ủ xìu như bún thiu.

“Không thể để tiếp tục như thế được nữa, phải sửa đổi ngay thôi.”

Không thể không nói con người ấy mà lúc nào cũng cần động lực, mà thường cái động lực ấy là bị bức mà ra.

“Tadaima(con về rồi đây)”

Cởi giày, xếp giày cẩn thận, Nobita lên lại phòng mình.

“Trước hết cần phải có một kế hoạch cụ thể trong ngày,

Một ngày cần phải tập thói quen ngủ dậy sớm nên cần không thức khuya,

Ngoài ra cần chỉnh lại vị trí và cách báo thức của đồng hồ”

Kiếp trước có tính cũng khá chây lười Nobita quá hiểu cách để có thể đánh thức bản thân nên đơn giản trong việc này đã được giải quyết.

“Mỗi ngày cần đọc sách vào buổi chiều sau khi đi học về và kết hợp vận động để tránh ngủ ngày,

Bởi ngủ ngày nhiều khiến buổi tối không thể ngủ sớm và sáng sớm lại không thể dậy,

Đây rõ ràng là một vòng tuần hoàn ác tính.”

Tìm ra nguyên nhân Nobita nhẹ nhàng thở ra.

Sợ nhất là đến mình còn không biết vì sao mình lại kém cỏi.

Khi biết rồi và tìm ra giải pháp thì thứ còn thiếu chỉ là sự kiên trì thôi.

Không thể không nói Nobita thiếu nhất là sự kiên trì, nhưng Nobita bây giờ đã khác xưa.

Một linh hồn 23 tuổi, đã qua cái tuổi xốc nổi và mộng mơ, tuy vẫn bị ảnh hưởng bởi sinh lí của cơ thể trẻ con này nhưng về tâm lí chín chắn thì không hề tụt giảm.

“Bắt đầu từ hôm nay!!! Ta phải thay đổi để Doraemon khi đến phải lác mắt không thể.”

Nói đoạn Nobita ngồi vào bàn học và bắt đầu đọc cuốn sách đang đọc dở hôm qua.

Không thể phủ nhận khi học tập (mà chưa chán) thì thời gian trôi qua cực kì nhanh,

Vừa đọc xong cuốn thứ hai trong cả đống sách giáo khoa thì Nobita nhận ra đã trưa mất rồi.

“Ma ma, có gì ăn không ạ???”

Chạy xuống nhà Nobita hỏi mẹ.

Mà qua đây phải nói, học tập tuy không phải vận động tay chân nhưng tiêu tốn calo là không thể thiếu so với lao động.

Bởi tế bào nơron thần kinh để có thể hoạt động trong việc học tập và ghi nhớ, tập trung sẽ tiêu tốn rất nhiều năng lượng, nhiều hơn nhiều so với tế bào cơ bắp sử dụng để nâng vật nặng.

Nhưng toán không thể tính như vậy.

Tế bào nơron thần kinh lượng so với tế bào cơ bắp thì lại chả đáng bao nhiêu.

Nên mới nói học tập cũng mệt mỏi và đói nhanh như lao động à.

Lại thường nói, các kẻ “đầu toàn cơ bắp” là ý bảo những người cơ bắp lực lưỡng nhưng không được nhanh trí.

Là vì những người rèn luyện thân thể tốn một lượng calo kinh khủng trong rèn luyện.

Cơ thể sẽ theo phản ứng có điều kiện cắt giảm năng lượng cung cấp đến các vùng tiêu tốn nhiều calo như vùng nhớ, học tập của não khiến họ ít linh quang hơn bình thường.

Và ngược lại các “thư sinh tay trói gà không chặt” thì một là không có thời gian rèn luyện mà chỉ cắm mặt vào sách vở.

Cơ thể họ điều tiết năng lượng cung cấp cho họ học tập khiến các khối cơ không đầy đủ năng lượng mà dần thoái hóa.

Nobita không muốn bản thân trở thành một trong hai loại trên.

Hắn là kẻ quyết trở thành thần nam nhân.

Ừ thì cho dù vẫn chưa tìm ra cách nhưng làm người không có ước mơ và mục đích thì cùng cá ướp muối khác nhau ở chỗ nào.

“Nobita, con lại phía bàn ngồi trước đi, mẹ xong rồi đây.”

Tiếng mẹ vọng lại từ trong nhà bếp.

“Để con giúp với!”

Nói đoạn Nobita chạy vào phòng bếp phụ giúp mẹ sửa soạn bàn ăn.

Ông Nobi hôm nay vẫn đi tăng ca kiếm thêm thu nhập nên bữa trưa chỉ có hai mẹ con nên việc chuẩn bị cũng đơn giản.

“Nobita-chan của mẹ đã lớn rồi nha…. Đã biết phụ mẹ làm việc nhà kia đấy.”

Bà Nobi nhìn Nobita với ánh mắt trìu mến, cảm thấy công sức giáo dục bao lâu nay thật là xứng đáng.

Bị một người không lớn hơn mình bao nhiêu (hắn nghĩ thế) khen thật sự Nobita không thể hiểu nổi mình làm sao có thể cao hứng được.

Và sau đó cơ thể Nobita lại thành thật đỏ bừng mặt lên rồi bàn tay bất giác gãi đầu.

"Chết tiệt cái cơ thể trẻ con!"

Nhổ nước bọt thì nhổ nước bọt, nhưng Nobita vẫn thừa nhận là hắn có cao hứng một chút chút.

Ừ, chỉ chút chút thôi, không hơn, hứa chắc luôn…..

"Khụ khụ, itadakimasu."

Bắt đầu ăn cơm nhanh để tránh việc lúng túng hơn chính là một trong các bài tủ Nobita đã học được trong phim ảnh, mà bây giờ đã thực hành luôn và cảm thấy.

"Phim ảnh đôi lúc cũng không hẳn là không có lí."

Nhìn khuôn mặt lúng túng đang ăn như hổ đói Nobita,

bà Nobi che miệng cười khẽ cũng không tiếp tục nói gì cũng bắt đầu ăn.

Hùng hùng hổ hổ đại chiến xong xuôi với bàn ăn,

Nobita cám ơn một tiếng rồi tự giác cầm đồ dung ăn uống của bản thân tẩy qua rồi tiếp tục lên phòng học.

Trong suốt buổi chiều Nobita học tập, buồn ngủ, xuống đất chống đẩy, xuống nhà rửa mặt, tiếp tục học tập……

Khi nghe tiếng gọi xuống ăn cơm của mẹ, Nobita bất giác phát hiện cái bụng mình lại rỗng tuếch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ngày Học Đầu Tiên

Một tối trôi qua bình yên không có gì khác thường,

Chỉ đơn giản là ôn lại kiến thức đơn giản cho ngày mai đi học,

Tắm bồn sảng khoái rồi ngủ,

Nobita biểu thị:

"Là trẻ con cũng không quá tệ."

Sáng sớm sau ba lượt chuông reo thì Nobita cuối cùng cũng cố gắng dậy được đúng giờ đi học.

Đơn giản rửa mặt, ăn bữa sáng nhẹ rồi mang cặp sách đã chuẩn bị tốt lên con đường đến trường.

Đường đến trường Nobita thấy một bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn đang đi phía trước,

Còn ai ngoài Shizuka-chan.

"Heiii……Shizuka-chan, matte…..(chờ mình với)"

Bóng lưng phía trước xoay người lại ngạc nhiên nói ra:

"Nobita? Sao hôm nay cậu đi học sớm thế?

Không phải thường ngày……"

Nhận ra mình lỡ lời Sizuka che miệng đánh cái đáng yêu le lưỡi xin lỗi.

Không cảm thấy có cái gì bất nhã Nobita chỉ thấy đây là cô bé xinh nhất từ trước đến nay hắn từng gặp.

Sizuka là vầng mặt trời xóa nhòa đi sự tối tăm trong cuộc đời đầy lận đận của Nobita trước kia.

Nobita quyết tâm sau này mình sẽ là vầng mặt trời cho cô ấy.

"Mình quyết tâm thay đổi từ hôm nay đấy. Shizuka-chan ủng hộ mình nha."

Nobita tự nhận nụ cười của bản thân vẫn rất ánh mặt trời,

Không có cảm giác đần thúi khi ngồi thơ thẩn.

"Cố lên! Mình tin cậu có thể Nobita-kun."

Shizuka vẫn luôn như vậy,

tràn đầy ánh mặt trời và lạc quan.

Nobita từ trước đến nay chưa bao giờ nhận bản thân là lolicon.

Nhưng nhìn khuôn mặt manh manh đát gắn liền với tuổi thơ ấy liền được.

"Không phải đạo tâm bần đạo không kiên định,

Chỉ vì thế gian quá phồn hoa."

Làm bộ làm tịch một câu,

Nobita tung tăng chạy đến đi song song với Shizuka cùng đi học.

Đến trường Nobita thấy ngay người "tình địch" của bản thân đó là Dekisugi.

Tại sao lại gọi là tình địch?

Vì Dekisugi là một trong 3 cái bug của truyện.

Tại sao lại nói như vậy?

Ba cái bug trong truyện Doraemon đó là,

1 Doraemon: đủ loại bảo bối chơi nát cái gọi là thiên địa quy tắc.

2 Nobita: không tài năng, không giỏi giang nhưng lại chính chính thật thật là một "Vĩ Nhân".

3 Dekisugi: nghĩa cái tên này là" không có gì không thể".

Đến đây thì mọi người biết tại sao gọi bug rồi chứ.

Có câu MMP không biết có nên nói hay không chứ,

Học giỏi, đẹp trai,

chín chắn còn hơn cả người lớn,

trên thông thiên văn dưới tường địa lí,

mà cái gì cũng biết, cũng làm được.

Nếu không phải chỉ số eq ảnh hơi khiêm tốn

thì Nobita muốn lấy được lòng của Shizuka có đằng trời.

Mà nếu không có Doraemon thì cũng chả có các cuộc phiêu lưu cùng nhau để bồi đắp tình cảm với Shizuka.

Tóm lại Dekisugi là một đối thủ đáng gờm nhưng không đáng sợ,

Mà chỉ là một chướng ngại phải vượt qua trong hành trình chinh phục Shizuka thôi.

Kéo xa….. mới có tí tuổi đầu đã yêu với đương (ít nhất là tuổi trên thân thể).

Bây giờ Dekisugi đang xóa bảng và xếp dọn bàn cho thầy giáo,

Thấy Nobita và Shizuka cùng đi vào thì hòa ái cười chào rồi tiếp tục cần mẫn làm việc.

Không thể không nói tâm thái Dekisugi quá vĩ đại như một vĩ nhân,

Thành thục, cẩn trọng, hoàn hảo đúng chất "con nhà người ta".

Chuông reo vào lớp trước khi thì Nobita thấy Jaian và Suneo hộc tốc chạy vào lớp,

Vừa thở hào hển vừa vỗ ngực nói:

"May quá vào vừa kịp".

Rồi mỗi đứa vào một chỗ ngồi.

Suneo theo thói quen nhìn về phía sau chỗ ngồi Nobita chuẩn bị như thường lệ chê bai thì nghẹn lại khi thấy đang đoan chính ngồi đúng chỗ Nobita.

"RENG…RENG……"

Thầy giáo vẫn như thường lệ dẫm đúng điểm chuông vừa reo vào lớp,

không nhanh hay chậm một giây.

Liếc thấy Nobita, kẻ cầm đầu trong đi muộn hôm nay lại đến đúng giờ thì nói không ngạc nhiên là nói dối.

Nhưng làm thầy giáo bao lâu nay khiến ông không thể thể hiện ra phân biệt đối xử với bất kì cậu học trò nào,

Trong mắt ông thì học sinh nào cũng như nhau cả.

"Lớp điểm danh nào, Nobita có không"

"hây, có em thưa thầy."

Và Nobita bắt đầu buổi học đầu tiên trong thế giới này.

Học tập là khô khan, trong suốt quá trình học đã suýt ngủ gục không dưới 9 lần Nobita biểu thị:

"Vì một tương lai tốt đẹp, anh nhẫn…"

Kết thúc buổi học với món ăn dinh dưỡng nhà trường cấp cho học sinh.

Không thể nói là dở nhưng cũng chả thể khen được,

Không phủ nhận bữa trưa ở trường đầy đủ dinh dưỡng,

Nhưng riêng về cách nấu, gia vị thì không thể khen được.

Tuy nhiên, là từng một sinh viên nghèo ở Việt Nam,

Bao lần một tháng hơn hai phần ba thời gian ăn mì tôm như hắn thì tất cả chỉ như nước chảy mây trôi.

Hai ba tráo ăn hết phần cơm,

Nobita mới rảnh rỗi đi dạo quanh trường một vòng cho tiêu cơm.

Nhìn đoàn trẻ nhỏ rượt nhau chạy vừa nói vừa cười Nobita cảm thấy mình hơi có chút lạc lõng nơi đây.

Là một người đã 23 tuổi không thể bắt hắn chạy nhảy rượt đuổi với lũ trẻ con được chứ.

Đi một vòng cảm thấy chả có gì vui nên Nobita lại trở về phòng học mang sách ra bắt đầu đọc.

Không nói chứ khi cả lớp chạy ra ngoài chơi một mình bản thân ngồi lại đọc sách vẫn có một cảm giác:

“Thế gian đều say độc mình ta tỉnh”.

Nếu không có Dekisugi cũng ở lại lớp đọc sách thì cảm giác còn tốt hơn chút.

Suốt một ngày học Nobita phát biểu ba lần và được thầy tuyên dương ba lần,

Đây đã là kỉ lục trong đời của Nobita,

Ngược lại Jaian hôm nay thường xuyên bị thầy quở trách do không thể trả lời câu hỏi.

Lúc ra về Nobita vẫn vui vẻ vừa đi vừa cười nói với Shizuka về chuyện trên trời dưới đất thì thấy hai bóng người chắn ngay trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kết Thúc Tính Nhu Nhược

“Jaian, Suneo? Hai người làm gì vậy?” Shizuka kinh ngạc thốt lên.

Thì ra hai bóng người chặn lại đường Nobita và Shizuka là họ.

“Lai giả bất thiện.”

Chỉ cần nhìn sắc mặt Jaian là Nobita đã biết không có sự tốt lành gì.

Nobitta mới nhớ ra Jaian và Suneo luôn luôn cười chê mình là để che dấu đi sự kém cỏi của bản thân (ít nhất cũng có Nobita kém hơn mình).

Trong khi hôm nay Jaian bị thầy trách mắng mà bản thân Nobita lại được khen nên tâm lí không thăng bằng.

Suneo lại ở bên cạnh, hắn biết thừa nếu Jaian tâm lí không thăng bằng thì hắn chả có quả ngon để ăn,

Nên xúi dục Jaian chặn đường đánh Nobita một trận trút bực.

Mà Jaian vốn có tính cách khá bạo lực và bá đạo nên nghe đã đồng ý ngay.

“Nobita…… Hôm nay sảng khoái nhỉ.

Gần đây tớ có học được đô vật, cậu thực hành với tớ nhé.”

Jaian bước đến với ánh mắt bất thiện nói.

“Không cho phép các cậu bắt nạt Nobita.”

Shizuka vẫn luôn như vậy,

Bảo vệ, quan tâm đến Nobita mọi lúc.

Nobita cảm giác lồng ngực thật ấm, thật ấm,

Dũng khí lấp đầy, là một đấng nam nhi sao có thể nấp sau người con gái mình thích được.

“Cám ơn cậu Shizuka-chan, nhưng hai cậu ấy tìm là tớ, tớ cần phải đứng ra.”

“Nhưng cậu……” Shiizuka ánh mắt lo lắng hỏi.

Cho Shizuka một ánh mắt an tâm, Nobita bước đến phía trước:

“Hôm nay sensei cho rất nhiều bài tập, tớ phải về học bài nữa,

Không rảnh rỗi qua tay với cậu được.”

Nhưng nói lí thì đâu phải Jaian,

Nobita vừa nói xong chưa kịp chuẩn bị gì hắn đã nhào đến.

"Tớ muốn đánh thì phải đánh, khôn g nhiều lời."

Giật mình trước sự vô lí của Jaian,

Tuy không muốn chấp trẻ con nhưng không cho một cái ngoan thì hắn còn không biết vì sao nước biển lại mặn như vậy.

Kiếp trước hắn cũng không thiếu đánh lộn.

Không phải kiểu mày một quyền đánh tới, tao đỡ.

Tao một cước quét qua mày nhảy tránh như trong võ thuật mà là đầu đường lưu manh kiểu vậy.

Quan trọng ở chịu đánh và biết cách đánh, vị trí đánh.

Làm sao để kẻ địch đấm ba phát vào lưng,

cánh tay mà mình chịu đựng cho kẻ địch một phát ngay sống mũi,

mỏm ngực, thái dương, hầu họng là mày thắng.

Cái trọng yếu ở đây là phải ngoan (ngoan độc, ngoan cố, ngoan cường).

Không có gì huyền niệm, sau khi chịu một nơi xanh một nơi tím quanh thân thì Nobita thắng.

Bởi Jaian bị một quả cùi chỏ vào sống mũi làm máu chảy ra ào ào khiến cả đời không mấy khi thấy máu lũ trẻ con khóc nhao chạy mất.

Nobita cũng chả hơn gì, đằng nào thì cũng chỉ chống đỡ không kêu thôi chứ cả người đều như rã rời ra.

Shizuka quan tâm hỏi:

"Sao không Nobita-kun? Cậu như thế này về nhà có bị mẹ răn dạy không?

Hay cậu đến nhà tớ cùng học, tớ có thuốc sát trùng."

Đang như vạch máu đỏ Nobita phút chốc đầy máu phục sinh:

"Được, được, cùng nhau làm bài tập nào.

Còn mấy vết thương bé tẹo này thì không sao, cỏn con ấy mà."

Không thể không nói sức mạnh của ái tình là vô hạn,

Mà cho dù đang là con nít nhưng việc lấy le trước mặt con gái có thể cho con trai nạp full power.

Nhìn thấy Nobita cả người lôi thôi, đây tím kia xanh nhưng vẫn cố làm ra vẻ cho mình xem không hiểu sao Shizuka thấy thật thú vị.

Che miệng cười khẽ Shizuka mở lời:

"Ừ, thế ta đi thôi."

Đến nhà Shizuka, đây là lần đầu tiên Nobita đến đây chơi

Ngôi nhà không quá to lớn nhưng có cảm giác thật đầm ấm,

Còn căn phòng Shizuka thì chủ sắc màu hồng,

Nào là bàn hồng, ghế hồng, đèn bàn cũng hồng,….

Màu hồng chứng tỏ sự mộng mơ của con gái,

Shizuka đĩ nhiên không ngoại lệ.

“Đã để cậu chờ lâu, đây là bánh quy tớ tự tay làm, cậu ăn thử nhé.”

“Cám ơn, itadakimasu….”

Thật vui vẻ vừa ăn, sơ qua xử lí vết thương, tán gẫu, làm bài tập không để ý thời gian đã khá muộn,

“Cám ơn vì bánh ăn thật ngon miệng, thôi cũng đến giờ.

Tớ về đây.”

Đi ra cửa, chào hỏi với mẹ Shizuka đang chuẩn bị nấu ăn, Nobita lên đường về nhà.

Không thể không nói Nobita có khả năng hồi phục thật thần sầu,

Chỉ xử lí sơ qua nhưng đại thể các vết thương đều tán gần hết.

“Tadaima (con về rồi đây)”

Đến nhà Nobita chào hỏi đang chuẩn bị bữa ăn bà Nobi.

“Nobita, tại sao con lại về muộn vậy?

Bị thầy phạt ở lại chép phạt phải không?”

Cũng không phải là hiếm khi mà cứ cách hôm Nobita lại bị thầy thân mật mời ở lại trường chép phạt,

vì cái tội không làm bài tập hay ngủ trong giờ nên khi thấy Nobita về muộn bà Nobi nghĩ ngay đến ở lại trường chép phạt việc này.

“Không phải đâu mẹ.

Hôm nay con đến nhà Shizuka-chan cùng làm bài tập mà,

Mẹ xem nè….”

Vừa nói vừa mang bài tập ra cho mẹ xem.

Thấy sách bài tập đã làm kín cả bà Nobi tự biết trách oan Nôbita nên áy náy nói:

“Xin lỗi nhé Nobita-chan, mẹ trách oan con rồi.

Thôi lên phòng thay đồ, cất cặp sách rồi xuống rửa tay ăn cơm.”

“Vâng.” Nói đoạn, Nobita chạy ngay lên phòng thu dọn cặp sách.

Bữa tối vẫn vậy, ngon, bổ, rẻ đã khái quát được hết.

Đã xác định minh xác con đường Nobita sau khi ăn xong lên ngay phòng học bổ sung kiến thức,

Sắp xếp đồng hồ báo thức, tắm rửa, đi ngủ sớm, dậy sớm.

Một lần nữa mở mắt ra đã là sáng hôm sau…..

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thời Gian Và Thành Quả

Có nhiều người than thở vì thời gian qua quá mau,

trong khi có người thì rên rỉ khi thời gian trôi quá chậm.

Đối với ai thì Nobita không biết nhưng đối với hắn thì thời gian mà mọi sự việc cứ lặp đi lặp lại một cách đều đều như,

Sáng đi học, đi học về rèn luyện cơ thể, đọc sách, tắm rửa, nghỉ ngơi.

Nếu không phải còn có Shizuka-chan để tán gẫu Nobita còn cảm thấy mình sớm muộn sẽ thành cá ướp muối nữa.

Hắn thấy thời gian trôi thật chậm, chậm.

Nhưng cũng không phải không có cái hay,

Nobita cảm thấy kiến thức của bản thân tăng lên từng ngày từng ngày,

Chỉ mới hơn hai tháng sau khi xuyên việt,

Nobita không ngại ngùng mà nhận lấy một câu bản thân là một trong hai học sinh có thành tích tốt nhất lớp.

Tại sao lại không phải nhất lớp?

Vì cái bug Dekisugi luôn luôn hoàn hảo lấy mỗi kì kiểm tra chứ sao.

Nhưng nhả rãnh thì nhả rãnh,

Nobita vẫn tự hào với thành quả nỗ lực mà bản thân đã cố gắng được.

Bên cạnh đó, tình bạn (chỉ là bạn thôi nhá) của Nobita với Shizuka càng thêm gắn bó.

Từ chỉ là Shizuka đồng cảm,

đáng thương Nobita bây giờ đã thành bạn vừa học vừa chơi rồi.

Nhiều bài tập hóc búa Shizuka vẫn thường hỏi Nobita hơn là Dekisugi,

Cho dù chỉ nhiều hơn một chút chút nhưng dần dần sẽ tập được thói quen hỏi bài của Shizuka cứ gặp bài hóc búa thì cái nghĩ đầu tiên là Nobita nhanh thôi.

Nhanh đến 20 tháng 7.

Nhà trường lại sắp cho nghỉ hè rồi,

Vì lúc ngày lễ của biển bố Nobi bận đi công tác nên hè năm nay Nobita sẽ được cho đi biển chơi bù.

Dĩ nhiên là nhìn vào thành tích học tập lên cao một cách chóng mặt của Nobita thì ông Nobi mới quyết định như vậy.

Chứ một lần đi biển là một lần tốn kém,

Không có lí do gì thì đừng mơ như vậy.

Nói thật Nobita vẫn rất trông mong kì nghỉ hè này.

Là người mà, dù sao cứ học mãi cũng có cảm giác uể oải.

Mà không có Doraemon và các bảo bối của cậu ta để giải trí thì Nobita càng phát ra uể oải.

Thời thập niên 70,80 này của Nhật nói về giải trí thì thật chả có bao nhiêu.

Truyện tranh thì toàn là truyện vừa đọc ban đầu đã biết kết thúc.

Bởi thế nên Nobita vì nhàm chán mà tìm đến mấy quyển sách dạy cách vẽ manga.

Kiếp trước Nobita cũng biết vẽ, được khen là có hoa tay,

Kiếp này Nobita có bố Nobi từng có thể trở thành danh họa,

Gen di truyền là ít nhiều phải có.

Nhưng khổ nỗi Nobita chưa từng học qua trường lớp nào về hội họa á.

Nhất là vẽ manga còn phải bố cục, lên màu, họa cảnh, vv..vv

Nên gần đây Nobita sử dụng trí nhớ gần như bug của bản thân nhồi hết mấy cái kiến thức vẽ manga vào trong đầu.

Hỏi tại sao à, vì kiếm tiền chứ sao.

Nobita cũng muốn lập nghiệp á.

Mà Nhật Bản là cường quốc truyện tranh,

Tuy bây giờ chưa bùng nổ nhưng đã và đang đi lên cao trào,

Nobita có cả một núi trí nhớ về truyện tranh hiện đại đang chưa biết vứt đi đâu đây.

Cho nên á,

Gần đây ngoài đọc sách,

rèn luyện thể chất ra luyện tập bút lực cũng nằm trong kế hoạch đề ra của Nobita.

Bận rộn như một người trưởng thành làm nhiều khi Nobita cứ cảm thấy mình không xứng chức nà một thằng bé 9 tuổi.

Nhưng cứ nghĩ đến tuổi thơ đọc đến một Nobita bất học vô thuật,

Thì Nobita lại động lực tràn đầy quyết tâm phấn đấu.

"Không thể để ba trăm anh em chê cười được,

Ý nghĩa của cuộc sống phải là thế chứ lị".

Ngày mai là ngày cuối đến trường trước lịch nghỉ hè,

Nobita cũng không ép buộc chính bản thân ngủ quá muộn mà là thoải mái rèn luyện tí thể chất,

tắm rửa rồi đi ngủ thôi.

Nhắc đến thể chất thì hiện tại Nobita phải tự hào thể chất hắn không yếu hơn Jaian.

Chắc là nhờ cái thần vị nhìn thì ngon mà nhai chả được ấy đã cải thiện thể chất cho hắn.

Kiểu như thiên đạo thánh thể, hay thần đạo thánh thể gì gì đó trong mấy bộ truyện tu tiên ấy,

rất thích hợp tu luyện võ thuật hay thần thuật đại loại thế,

nhưng khổ nỗi cái thế giới này trước khi Doraemon tới là một thế giới bình thường không thể bình thường hơn được.

Nobita cũng chỉ có thể khổ bức làm mấy cái bài tập kiện thân mà bản thân còn nhớ từ thời tập gym kiếp trước.

Không phải nói chứ hiệu quả không tệ,

Cho dù còn con nít nhưng mỗi khi tắm rửa Nobita không thể không tự sướng về body sáu múi của bản thân.

Nó là từ mồ hôi và nước mắt mà tập ra đó.

Nhớ lúc ban đầu tập luyện, ôi nghĩ lại mà kinh.

Sáng sớm thức dậy,

Làm bài động tác thái cực quyền,

Nhìn cũng ra ngô ra khoai đấy,

Nhưng chỉ được cái đẹp mà thôi,

Tính thực dụng chả có cái vẹo gì cả.

Nobita không dưới một lần nhổ nước bọt về vấn đề này.

Chả phải mấy truyện xuyên không của tung của luôn nói thái cực quyền ẩn chứa cái gì mà vũ trụ chí lí a,

Ngộ đạo qua thái cực âm dương a,

Đều là lừa người cả,

Không nhìn thấy, không hiểu biết vũ trụ làm sao sinh ra,

Làm sao vận hành mà chỉ nhìn mấy cái động tác thấy đẹp mà chả có tí thực dụng nào thì ngộ đằng trời.

Nhưng không phủ nhận tác dụng dưỡng sinh của thái cực quyền khá ổn.

Với lại mỗi sáng múa một bài quyền đẹp đẽ không phải là bức cách bạo lều sao,

Giống mấy cao nhân đắc đạo trong truyền thuyết ấy.

Thu xếp xong sách vở, xuống đánh răng rửa mặt,

Ăn bữa ăn nhẹ rồi tới trường,

Nobita thuần thục chậm một bước chân đợi chiếc ô tô đi ngang qua vũng nước rồi mới bước qua.

Nói đến đây Nobita muốn bạo chửi tục.

Gần như lúc nào Nobita đi ngang qua một vũng nước đọng trên đường là y như rằng sẽ có một chiếc xe chạy qua tạt nước vào hắn.

Mỗi lần như thế trong đầu hắn có hàng đàn thần thú thảo nê mã phi nước đại chạy qua.

Có câu MMP không biết có nên nói hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Nghỉ Hè Và Bài Tập Khoa Học

Quen thuộc đường đi,

quen thuộc thân ảnh,

Nobita nhanh chóng chạy lên phía trước bước đi song sông với Shizuka.

“Shizuka-chan, sớm, nghỉ hè năm nay cậu có đi đâu chơi không vậy?”

Tự nhiên vô cùng bắt chuyện với Shizuka,

Nobita bắt đầu trải đường cho mục đích chính của bản thân.

“Năm nay nóng quá, mình muốn đi biển

Nhưng hè này bố mình không thể về mang mình đi được.”

Shizuka ỉu xìu nói,

Nói đến bố Shizuka là Minamoto Yoshio thì thật sự Nobita chẳng mấy khi gặp.

Nghe nói bác ấy làm việc tại công ti lớn có bản bộ ở Osaka nên ít khi được về nhà.

“Hè này gia đình mình đi biển đó,

Shizuka-chan có muốn đi cùng nhau không,

Nếu được thì mình sẽ cùng cậu khi tan học đến nhà xin phép bác gái.”

Nhìn khuôn mặt mong đợi của Nobita,

Shizuka không đành lòng từ chối,

Mà thật ra nàng cũng muốn được đi tắm biển vào dịp hè lắm chứ,

"Ừ, vậy tan học nhé, nghéo tay hứa nè."

Nobita làm bí mật một thủ thế thành công,

Rồi đưa ngón út ra nghéo tay với Shizuka,

Nói đến cái trò này còn là Nobita bày ra đấy,

Tuy là độc thân cẩu hai đời nhưng mấy cái động tác võ thuật này thì hắn nhớ như in.

Một người con trrai và một người con gái dễ dàng đến với nhau nhất là từ cùng chung một lời hứa và cùng chung một bí mật mà.

Thánh Keima (thần chinh phục trong truyện" thế giới chỉ có thần biết") đã nói là chỉ có chí lí.

Hai người tung tăng đi đến trường,

Không phải tự sướng (thật sự tự sướng) chứ Nobita cảm thấy hai người như một đôi kim đồng ngọc nữ vậy.

"Ngày mai là các trò được nghỉ hè nhưng trước khi thả ra tâm mà đi chơi thì các trò cần hoàn thành xong bài tập các môn học đi đã."

Sensei vẫn vậy, nghiêm cẩn,

Không tha một chút thời gian nhắc nhở về một núi nhỏ bài tập làm cả lớp sự hào hứng tụt xuống trông thấy.

"Hè này bài tập khoa học tự nhiên đó là nghiên cứu về kỉ Jura,

các tài liệu các trò có thể mượn ở thư viện,

thầy hi vọng các trò sẽ thích thú về các chú khủng long đã từng tồn tại hàng triệu năm trước trên trái đất của chúng ta."

Nghe đến đây cả lớp người than thở, đứa thích thú muôn hình vạn trạng.

Còn Nobita ấy à, hắn nhìn thấy một mặt lo lắng của Shizuka đã quyết định chủ ý rồi.

Giờ ăn trưa, sau khi xử lí xong phần món ăn của bản thân

Nobita chạy lên gần bàn học Shizuka bắt chuyện:

"Sao thế Shizuka? Có việc gì lo lắng sao?"

Thấy Nobita quan tâm, Shizuka cũng không dấu diếm.

"Thực ra từ trước đến nay mình không quá thích khủng long,

Chúng chả dễ thương gì cả,

Bởi vậy kiến thức về khủng long của tớ kém lắm, tớ sợ….."

Một mặt xoắn xuýt, Shizuka nói ra vấn đề mà cô thấy khó khăn.

Nhìn thấy Shizuka khó khăn Nobita cảm thấy hừng hực trong lòng.

"Đây chả phải là lúc bản thân cần nhảy ra chắn gió che mưa cho nàng sao?"

Ngay lập tức Nobita vỗ ngực bôm bốp hứa hùng hồn:

"Có thể góp chung một tổ làm đề tài tìm hiểu mà,

Cậu cứ tổ với tớ,

Cậu tìm hiểu về mảng thực vật nguyên sinh còn mình sẽ tìm hiểu về khủng long cho.

Có thể sau khi xem phần tìm hiểu về khủng long của mình cậu lại thấy khủng long cũng chưa hẳn chỉ toàn kẻ đáng sợ đấy."

Tự tin cười một tiếng đầy ánh mặt trời,

Nobita cảm thấy đảm lược của mình đã đột phá chân trời bay lên sóng vai với các vì sao.

"Thật chứ, thật tốt quá, Nobita thật tốt."

Giải quyết được khúc mắc trong lòng,

Shizuka cao hứng lên nói.

Vô tình bị phát thẻ người tốt Nobita cảm nhận bây giờ là khó tả,

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của Shizuka thì mấy cái không đâu bị hắn ném đi không rõ phương trời nào,

Cười ngây ngô Nobita cảm thấy cuộc đời học sinh cũng thật đẹp chứ lị.

Luôn là kẻ tinh ý nhất Suneo đã nhận ra cuộc đối thoại bên này của hai người,

Vỗ vỗ ra hiệu với Jaian,

Suneo thủ thà thủ thỉ, sau đó Jaian có bộ mặt như nhiều mây chuyển tinh,

Toát ra hào quang hi vọng gật đầu lia lịa.

Hai đứa ăn ý cùng lượn lại phía đang chém gió thành bão Nobita và một mặt hiếu kì nghe Nobita chém bão Shizuka.

"Nobita-kunnn…. Cậu có thời gian không vậy?"

Một câu nói ngọt như mía lùi làm đang chém gió đảo điên Nobita da gà một trận.

"Sao vậy Suneo-kun, không giống cậu thường ngày tí nào."

Nhìn Suneo và Jaian với khuôn mặt cười tươi lấy lòng,

Nobita có cảm thấy hay là hôm nay động trời?

Nói đến hai người này thì cho dù chơi với nhau từ mẫu giáo, nhà trẻ,

Nhưng vì tính khí Jaian và Suneo cứ thích bắt nạt Nobita nên hắn cũng không chơi thân cho lắm,

Nobita cảm thấy bọn hắn giống oan gia hơn là bạn thân.

Cho dù vì vụ lần trước Jaian bị đánh chạy khiến hắn không tìm đến làm phiền Nobita một quãng thời gian.

Nhưng việc Nobita vượt lên một cách kinh khủng trong học tập đẩy từ áp chót xuống chót hẳn thì Jaian chưa bao giờ cho Nobita bộ mặt tốt.

"Nobita-kun, còn có Shizuka-chan, hai cậu không ngại nếu cho thêm hai bọn tớ cùng nhập một tổ với chứ?"

Jaian cũng không quá đưa đẩy, nói thẳng luôn vào việc chính.

"À ra thế!" Một bộ mặt bừng tỉnh hiểu ra Nobita, chả trách hôm nay động trời, ra là hai bọn nó chạy đến nhờ vả mình.

"Nhưng hai cậu nếu muốn nhập tổ thì phải nhận nhiệm vụ tìm hiểu trong người chứ,

Shizuka là tìm hiểu về thực vật, tớ là khủng long rồi, hai cậu tìm hiểu về cái gì?"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên, bố tớ gần đây có tham gia một buổi trriển lãm đấu giá từ thiện về hóa thạch khủng long,

tớ sẽ nhận nhiệm vụ ghi chép về lịch sử phát hiện về sự tồn tại của khủng long nhá."

Suneo nhanh nhẩu đáp, coi bộ là cậu ta đã chuẩn bị từ trước rồi.

"Còn tớ sẽ tì hiểu về côn trùng trong kỉ Jura, không vấn đề chứ."

Jaian tiếp lời.

Binh pháp có câu "thành công chỉ đến với những người có chuẩn bị",

ừ mà cũng không hẳn là binh pháp,

tóm lại câu nói không sai là được rồi.

Với hai kẻ đã chuẩn bị thước thì Nobita đành phải đau lòng chấp nhận hai người bọn họ vào cùng nhóm,

Bị sinh sinh từ một thế giới chỉ có hai người lôi kéo thành bốn người.

Trong khi Shizuka lại còn bảo"càng đông càng vui" nữa chứ.

thật sự chả "càng vui" gì đâu Shizuka à.

Quả là khóc không ra nước mắt mà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hè Đến Và Dự Định

Reng… Reng… Reng…

Tiếng chuông tan học mà hơn ngàn học sinh tiểu học đang mong chờ cuối cùng cũng vang lên.

Nếu có từ gì có thể khái quát được tình cảnh của lũ học trò bây giờ thì chỉ có "như chim sổ lồng" là đúng nhất.

Bọn trẻ như được bust cho cả ngàn phần trăm tốc độ, máu, mana,…...

Sung sức phải nói là tràn đầy,

Nhìn một đàn trẻ con cười cười nói nói chạy ra phòng học Nobita biểu thị.

"Hazzz, đúng là con nít mà."

Rồi thành thành thật thật hớn hở chạy lại xum xoe bên Shizuka chuẩn bị về nhà cô ấy xin phép mẹ Shizuka cho cô cùng đi với gia đình hắn.

Nhìn cái bộ mặt trư ca hớn hở của Nobita tác giả biểu thị,

"Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà."

Cùng Shizuka đến nhà cô ấy, Nobita cứ tung tăng như con chim sẻ vậy.

Dù sao cũng là lần đầu được đi chung với Shizuka cùng đi biển mà,

Tưởng tượng đến Shizuka mặc áo tắm,

Cho dù còn nhỏ nhưng "chim sẻ nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ a",

Ngực cũng có chút chút rồi không phải….

Càng ảo tưởng vẻ mặt trư ca càng đậm,

Có cảm giác Nobita đã chạm đến giới hạn mỏng manh giữa cầm thú và không bằng cầm thú.

Có cảm giác tiết tháo đang cách Nobita càng ngày càng xa.

Đang nói chuyện bỗng thấy Nobita im lặng nên Shizuka quay đầu lại,

Gặp một bộ mặt đang tưởng bở Nobita, Shizuka gắt:

"Cậu làm gì vậy Nobita?

Cái vẻ mặt xấu chết đi được…"

Giật mình, Nobita quay ngoắt 180độ,

Nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đạo:

"Đâu có, mình đang nhớ đến một câu chuyện hài,

Nó thú vị quá nên phân thần thôi."

Shizuka thật ngạc nhiên, Nobita cũng có kể chuyện hài í hả?

"Câu chuyện gì a, Nobita-kun? Kể mình nghe với."

"E hèm…"

Tằng hắng một tiếng, đầu của Nobita cấp tốc hoạt động,

May thay với cái trí nhớ bug của mình, hắn nhanh chóng kể:

" Một chàng trai gửi thư cho cô gái mình đang để ý với nội dung như sau:

"Em ơi! Khi em đọc thư này, em nợ anh cuộc hẹn. Xé thư này, em nợ anh cuộc tình. Lưu lại nó là em nợ anh 1 nụ hôn. Trả lời anh, em nợ anh tất cả. Còn nếu em không trả lời... thì em đã yêu anh!".

Không lâu sau chàng trai nhận được một lá thư dưới gầm bàn:

"Tao là bạn trai nó đây, đọc tin này mày phải gặp tao tối nay. Xé tin này mày sẽ ăn 100 cái đấm, giữ lại tin này mày ăn 200 cái đá, trả lời tao mày sẽ ăn tất cả. Không trả lời? Tối nay tao tới nhà mày…" ".

Đây là một mẩu chuyện vui mà kiếp trước Nobita vô tình đọc được,

Được biên tập cắt xén đi bởi thời bấy giờ Sms chưa thông dụng,

Bây giờ lôi luôn ra để cứu nguy.

Nghe được mẩu chuyện Shizuka che miệng phì cười.

"Câu chuyện thật thú vị, tớ không ngờ Nobita-kun còn có khiếu hài hước nha."

Thấy Shizuka khai tâm cười,

Không hiểu sao dòng máu tác tử trong Nobita dâng lên

Buột miệng nói:

"Nếu chàng trai đó là tớ và cô gái kia là cậu thì có thể có bức thư thứ hai không.?"

Nói xong câu đó Nobita biết, xong, xong thật rồi,

Cái nhanh mồm nhanh miệng không phải là bệnh của Suneo sao,

Sao bây giờ lại nhanh nhảu tác một đợt tử thế này.

Bây giờ Nobita tâm chết đều có.

"Đáng ghét Nobita, sao lại nói vậy chứ,

Hứ, không thèm nói chuyện với cậu nữa…"

Kịp nhận ra ẩn ý trong câu nói Shizuka mặt bỗng đỏ bừng như trái táo,

Dỗi một câu rồi nâng quai hàm lên, phình lên khuôn mặt nhỏ nhắn,

cái môi nhỏ trề ra quay đầu lại rồi

Chạy nhanh về phía trước.

“Coi bộ cậu ấy cũng không ghét mình nói như vậy nha…”

Tâm tư một bé gái 9 tuổi làm sao qua mắt được một thanh niên (quái thúc thúc)

23 tuổi cơ chứ.

Biết Shizuka nói vậy vì ngại thôi chứ không dận dỗi gì cho cam,

Nobita tiếp tục mặt dày mày dạn chạy đến xin lỗi,

Hống bé gái vui là bản năng của quái thúc thúc rồi,

Tuy Nobita đánh chết cũng không nhận hắn là quái thúc thúc,

Hắn chẳng qua là Oni-chan, Oni-chan thôi nhá.

Hai người cười cười nói nói đi trên đường,

Lâu lâu lại nghe tiếng cười như chuông bạc phát ra từ cô bé làm lòng người cảm thấy thật yên bình.

Đến nhà Shizuka, chào hỏi và xin phép với mẹ cô ấy,

Bác ấy đơn giản hỏi một chút đã cho phép.

Đơn giản vì bác ấy cũng có cảm giác có lỗi khi nghỉ hè mà không thể thu xếp công việc để mang cô ấy đi được nên cũng đơn giản vài câu nói đã được rồi.

Hẹn ngày đi với Shizuka xong Nobita trở lại nhà.

Tại sao không ở lại nhà Shizuka chơi í hả,

Vì hôm nay Nobita chuẩn bị khởi công sáng tác quyển manga đầu tay,

Hô thế cho oai thôi chứ là đạo lại siêu phẩm kiếp trước,

Nhưng ở kiếp này thì chưa xuất hiện thì là sáng tác, sáng tạo chứ sao.

Sau một thời gian sàng lọc trong một núi truyện tranh trong trí nhớ của mình thì Nobita quyết định vẽ Dragon ball,

một quyển truyện tranh đi liền với tuổi thơ của hắn mà không kém cạnh Doraemon.

Một là nhân vật cute, hai là làm một đấng nam nhi không thích một chút chủ nghĩa anh hùng sao được, ba là cơ bắp… thường thì người ta nói thứ không có mới làm người ta hướng tới.

Nobita hiện tại thân hình cân đối, có cơ có múi,

Cơ mà nói đến cơ bắp thì chả đáp lên được tí nào,

Mà Dragon ball a, toàn như Songoku a,Tenshinhan a,….

Cơ bắp cuồn cuộn, đúng là hình mẫu lí tưởng của chuẩn men.

Và quan trọng nhất khi chọn truyện này là độ chắc cú,

Nobita còn quá nhỏ a,

Tuy làm đàn ông thì không được tự nhận là mình nhỏ hay không được,

Nhưng tuổi ngoài của Nobita vẫn mới 9 tuổi a.

Nếu mang ra một bộ truyện không đủ nổi bật,

Chưa biết đến năm nào tháng nào Nobita mới có thể phất lên được.

Riêng về vấn đề này Nobita đảm bảo 100% về mức nổi của truyện.

Đây là một bộ truyện có đánh nhau, đấu đá, nhưng lại không có cảnh máu me,

Lành mạnh, hình ảnh và bối cảnh rộng rãi, phù hợp nhiều lứa tuổi.

Không chọn nó thì chọn cái nào nữa.

Chạy nhanh về nhà,

Mang dụng cụ vẽ ra,

Thật may mắn bố Nobita từng suýt thì thành danh họa,

Nên cũ một tí nhưng đồ dùng vẽ tranh đều đầy đủ hết,

Và chất lượng cũng khỏi bàn cãi.

Bàn tay múa như bay, Nobita có cảm giác như mình đang chỉ đồ lại đường nét đã in trên giấy rồi vậy.

Trí nhớ kinh khủng của Nobita tham gia một cách vô cùng tích cực.

Trong mắt Nobita trí nhớ các tranh vẽ và tờ giấy trên khung tranh như chồng lên nhau khiến Nobita bỏ qua bao nhiêu bước phức tạp,

Như một chiếc máy in in hết tờ này sang tờ khác,

Nobita cảm giác nếu các tác giả truyện tranh khác mà thấy chắc nhảy lầu tự tử tâm đều có,

Nobita có thể tự não bổ ra nội tâm của họ luôn:

"không chơi như vậy chứ…"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hè A....

Trong suốt một tuần đầu kì nghỉ, Nobita cắm mặt vào chép manga,

Tốc độ thần sầu, như in vậy,

Thành quả là vào ngày cuối cùng trong tuần Nobita đã hoàn thành xong tác phẩm đình đám mà ông tác giả Toriyama Akira đã tốn 11 năm mới hoàn thành.

Nobita biểu thị,chỉ 519 chương truyện, đây là bởi hắn lúc đầu chưa quen tay chứ còn có thể nhanh nữa.

Chúng ta có thể nói được gì đây?

Chỉ có thể cảm khái:"Bật hack nhân sinh trâu bò không giới hạn"

Nhưng Nobita hẹn với Shizuka cuối tuần tiếp nữa mới cùng đi biển a,

Còn bảy ngày làm cá ướp muối,

Nobita đã bận rộn quen rồi nên nghỉ giải lao mà không có giải trí là hắn quyết không chấp nhận được.

Nobita không phải là thích ngược,

ừ, hắn tin thế, nhưng nhàn rỗi sẽ muốn ngủ ngày là bản năng trong cơ thể hắn a,

đã khó khăn lắm sửa được cái tính xấu nào sẽ nhanh như vậy lại lao vào.

Thế là tiếp theo mỗi ngày Nobita lại khổ bức lôi một đống bài tập như núi nhỏ ra cặm cụi hoàn thành,

Rồi đến thư viện mướn cả tá sách về khủng long về bắt đầu đọc,

Đã tập được thói quen đọc sách Nobita có cảm giác như ăn cơm uống nước dễ dàng.

Từ thời gian ban đầu đọc nửa cuốn đã lim dim chực ngủ cho đến bây giờ đọc đến giờ ăn rồi mà không phát hiệnra

việc này thì không bỏ ra chân công phu là không thể.

Không thể không nói học vì chơi thật dễ mà chơi rồi học thì khó kinh khủng…

Khi có động lực là hoàn thành xong bài tập sẽ được đi chơi thì Nobita động lực tràn đầy,

Vả lại, lấy lí do to hơn mục đích là "cùng tổ nghiên cứu",

Nobita trong cả tuần nay đã trở thành khách quen trong nhà Shizuka,

Mẹ Shizuka thì luôn luôn hiền lành như vậy,

Vô tư thả cho con sói đói lăm le xực con cừu nhỏ Shizuka vào nhà mà không tự giác lấy.

Nobita biểu thị, các độc giả nghĩ nhiều,

Một thằng bé và một cô bé 9 tuổi đầu thì có thể làm gì?

Ngoài nắm nắm cái tay,

Tú một tú, chọc cười cô bé,

Thì có thể làm gì quá đà được nữa?

Cùng lắm thì chỉ vô tình, chỉ vô tình thôi nhá

Nhìn thấy Shizuka bước ra phòng tắm mà chưa mặc đồ….

Lúc đó dòng máu lolicon trong Nobita có cảm giác đột phá ngưỡng mỏng manh của cầm thú và không bằng cầm thú…

Và rồi dòng máu đó tụt xuống số âm và để lại một câu:

"Cậu bé, ót còn non và xanh lắm…"

Lúc đó Nobita trrong đầu như cả đàn thần thú thảo nê mã chạy băng băng qua,

Sọc đen kín cái ót,

"Tại sao mình lại nhỏ thế kia chứ????"

Nobita rên lên.

Nhưng tóm lại Nobita theo nghĩa đen và nghĩa bóng đều "rõ ràng", "thấu hiểu"

Shizuka đến từng chi tiết a, ôi cái trí nhớ bug thật tuyệt.

Nobita là ai?

Hắn là kẻ chỉ thấy Shizuka đi song song hay nói chuyện với Dekisugi là đã ghen ăn tức ở chạy về gọi Doraemon trợ giúp,

Hắn mới không sẽ kể cho ai nghe về "cảnh đẹp" mà hắn đã chiêm ngưỡng đâu,

Ôi chậc chậc cái nước da trắng muốt,

Cái đùi, cái đùi, giữa hai…..

E hèm…. Kéo xa, về lại chính sự.

Tóm lại là sau hai tuần làm kiếp sống khổ bức vùi đầu vào bài tập thì hôm nay Nobita đã toại nguyện cùng Shizuka đi biển.

Xe bố Nobi đã mướn của công ty từ trước,

xuất phát từ sáng sớm đi mất hơn hai tiếng đồng hồ để đến bãi biển Zushi Kaigan,

đây là một trong mấy bãi biển sóng ôn hòa nhất mà trẻ em cũng bơi được.

Đến biển, nghe mùi gió biển, nghe tiếng sóng biển,

Ngửi khí tức thanh xuân nơi biển xanh bãi cát,

Khi cả nhà và Shizuka háo hức tìm nơi thay đồ mua thức uống,

Thì Nobita mới nhận ra một sự thật phũ phàng mà hắn đã quên.

Nói đến quên hơi mâu thuẫn với trí nhớ bug của mình nhưng Nobita nói thật,

Hắn quên, rằng….. hắn sẽ không bơi…..

Kiếp trước Nobita hắn chỉ lo cắm đầu vào học,

Nền giáo dục Việt Nam còn chưa toàn diện,

Việc vịt cạn là khá phổ biến trong xã hội.

Hắn chỉ một lần suýt chết đuối ở ao, hồ được tạo ra do múc đất làm gạch,

Ao rất sâu, rất sâu,

Hắn vì trượt chân té xuống mà suýt chết đuối,

Qua đó mà trong khi thập tử nhất sinh đó bản năng sinh tồn cấp cho hắn một kiểu bơi gọi là "bơi chó", nói nhẹ hơn tí, văn hóa hơn tí gọi là "Cẩu lội".

Ngoài ra thì hắn chả biết bất kì kiểu bơi nào để ứng phó trong biển cả.

Còn nguyên Nobita thì ai chả biết,

Nước quá đầu gối đã hoảng loạn lên uống vài ngụm nước,

Nobita biểu thị, che mặt lại, đừng nhắc, không dám nhìn thẳng,

Hình ảnh này quá đẹp.

Lê đôi chân đi cho kịp đoàn người,

Nobita trong đầu là cấp tốc chuyển động,

Các trí nhớ về bơi lội hết cái này đến cái khác chảy qua trong đầu hắn,

Bây giờ thì chỉ có thể coi ngựa chết làm ngựa sống thôi.

Mất bò mới lo làm chuồng Nobita cảm thấy không có một chút xíu tự tin nào cả.

"Chả nhẽ hình tượng hoàn hảo, không gì không thể làm mình cố gắng xây dựng đến nay phải bị sụp đổ sao???"

Nobita khổ não suy nghĩ.

Nhưng thời gian thì chả chờ ai cả,

Ít nhất nó sẽ không chờ ai cho đến khi Doraemon đến với một tá bảo bối về thời gian.

Mọi người "vui vẻ" mướn chỗ thay đồ,

Vận động trước khi xuống biển,

Uống nước bù khoáng tránh bị chuột rút khi bơi,

Rồi cùng nhau chạy ùm xuống biển….

“Biển hôm nay thật đẹp Nobita-kun nhỉ?”

Shizuka có vẻ rất khai tâm, quay về Nobita cười nói.

Đang lo lắng Nobita quay sang phía Shizuka thì cảm giác mắt sáng lên,

Một bộ đồ tắm cho trẻ em và khá bảo thủ,

nhưng hiếm khi mà thấy Shizuka mặc thiếu vải như thế này nên Nobita vẫn cảm nhận được phúc lợi tràn đầy.

Quét sạch sành sanh lo lắng, với ý chí chiến đấu bạo liều Nobita cười rạng rỡ:

“Ừ, biển thật đẹp, và Shizuka-chan cũng thật đẹp.”

Shizuka đỏ bừng mặt lên,

Nhưng đã khá quen với mấy lần trước Nobita còn nói xấu hổ hơn nữa kìa,

Nên Shizuka cũng không biểu hiện quá mạnh,

Nhưng bé gái xấu hổ thì moe không biên giới.

“Cùng bơi nào Shizuka-chan”.

Tự tin được nạp đầy Nobita không còn biết sợ là gì nữa nhảy ùm vào biển với một động tác kinh điển trong thế vận hội olimpic.

Đời nhiều khi thế, cứ lo lắng không thể làm mà không thử đi làm thì mãi mãi chẳng thể làm nổi,

Trong khi nhắm mắt thử sức thì chưa hẳn sự việc đã khó khăn như ta đã tưởng.

Nobita vung tay, đạp chân, đúng tiêu chuẩn vận động viên bơi lội, và dĩ nhiên Nobita thành công thoát khỏi bầy vịt lên cạn và gia nhập vào đàn vịt biết bơi.

Tung tăng như một con du ngư,

Thích ý vùng vẫy dưới màn nước biển.

Nobita thật không thể ngờ bơi lội lại là một việc thích thú như vậy.

Shizuka là bạn học từ khi còn là nhà trẻ,

Sao lại không biết việc Nobita không biết bơi kia chứ,

Nhưng nhìn bơi đang thích ý, khai tâm Nobita thì Shizuka cũng không hỏi nhiều.

Dù sao trong học kì này việc Nobita làm cho Shizuka ngạc nhiên cũng đã nhiều rồi chứ không phải.

“Đợi mình với, Nobita-kun.”

Cùng nhau bơi lội vẫn thích thú hơn phải cùng nhau đứng gần bờ mà,

Nên Shizuka cũng thả tâm nhảy vào làn nước trong xanh gột rửa đi cái nóng của mùa hè.

Nhìn một đôi trẻ nhỏ nô đùa thích thú,

Hai ông bà Nobi cảm thấy tương lai thật rạng ngời…

Ps,/ tác giả biểu thị, càng viết càng gato, tác cũng muốn đi biển a…hè a…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Có Tiền Rồi

Dù vui thì vui, nhưng không thể phủ nhận bơi lội là một việc tốn sức,

Nobita lại là lần đầu có thể bơi nên hơi hăng quá mức,

Nên bây giờ Nobita đang mệt như cờ hó chết dí trên bãi cát.

Shizuka cầm theo hai que kem lại đưa một cái cho Nobita đạo:

"Nobita-kun, mình mua kem về rồi nè, đây.."

"Cám ơn Shizuka-chan nhé, cậu đúng là thiên thần mà,

Khát, nóng chết đi được ý.."

Không chú ý tú một tú Nobita vô tư nhận que kem liếm ăn,

Không chú ý Shizuka một mặt đỏ bừng như táo chín vậy.

"Nobita-kun nè, nhờ đâu mà cậu lại thay đổi nhiều như vậy?

Tớ nhớ hồi trước cậu…."

Gặp khó khăn trong vấn đề chọn từ sao cho Nobita không bị chạm lòng tự trọng khiến Shizuka xoắn xuýt,

Nhìn vẻ mặt quẫn bách đáng yêu của cô nàng Nobita cảm thấy trong tâm thật ấm, thật ấm.

"Vì cậu luôn luôn ở bên cạnh cổ vũ động viên tớ nên tớ mới quyết tâm thay đổi cho cậu không phải phiền lòng đấy."

Lí do từ xưa đến nay sinh ra không phải để giải thích một sự việc đã diễn ra,

Mà sinh ra để cho người nghe nó tin nó có thể giải thích sự việc đã diễn ra đó,

Mà muốn người nghe tin lí do đó chỉ có là nói lí do thật hợp tai họ là được.

Các thánh FA lâu năm đã đúc rút ra kinh nghiệm xương máu đó là:

"Con trai yêu bằng mắt, con gái yêu bằng tai a."

Nghe những lời nói ngọt ngào và rút não là một sở thích không biên giới của phái đẹp.

Shizuka dĩ nhiên không ngoại lệ,

Cô bé tung tăng vui vẻ chạy đi chơi làm lâu đài cát đi.

Xa xa vẫn nghe được tiếng ca nho nhỏ của cô nàng, Nobita mỉm cười nhẹ đạo:

"Lolicon mới là chính nghĩa…."

Có cảm giác tiết tháo đang cách Nobita càng ngày càng xa.

Tác giả cũng tuyệt vọng a, không chơi dạng này a.

Bữa tiệc vui nào cũng chóng tàn,

Rồi gia đình sau một ngày đi chơi lại phải quay lại cuộc sống thường nhật,

Tiễn Shizuka trở về nhà cô ấy Nobita lại cả thấy mình sẽ phút chốc hút đại lượng hạt muối từ biển và hóa thân thành cá ướp muối không bao xa.

"Không thể không có một kế hoạch cụ thể được!"

Nobita quyết định phải kiếm việc làm giết thời gian,

Hắn nhanh chóng quany về nhà sắp xếp.

Trước tiên Nobita cần một tài khoản ngân hàng để có thể kí kết hợp đồng với nhà xuất bản,

Việc này thì Nobita đã từng hỏi qua bố Nobi nên chắc không quá khó khăn để thực hiện.

Sau đó là chọn nhà xuất bản, Nobita vẫn còn nhớ nhà xuất bản Nhật ở kiếp trước đã nhận xuất bản cho Dragon ball là Shueisha, mà ở thế giới này cũg không quá khác đi nguyên lai thế giới,

Cũng có Shueisha nên cứ chọn nhà phát hành này đỡ phả đau não.

Thế là Nobita nhanh chóng kéo tay bố Nobi đang nhàn nhã nghỉ ngơi chạy đi đến bản bộ Shueisha làm thủ tục đi.

Không nói chứ cái nhìn trong mắt người Nhật vẫn có hơn ở người Việt Nam a,

ở Việt Nam nếu một đứa trẻ chư nứt mắt mà đòi làm đại tác giả, đại thi hào gì gì đó thì đừng hòng.

Sẽ có đại loại như,

"Em còn trẻ, việc của em bây giờ chỉ là học thật giỏi chứ kiếm tiền sớm làm gì?"

Hay là: "Em nên tích lũy thêm kinh nghiệm và cần sống nhiều hơn, chín chắn hơn trong suy nghĩ.." vân vân và mây mây.

Nhưng ở Nhật Bản người ta trước hết xem năng lực của bạn trước rồi họ mới đánh giá chủ quan trong nhận định của họ.

Và dù khách quan hay chủ quan thì Dragon ball không thể không có được,

Cho dù kiếp trước thế kỉ 21 rồi mà Dragon ball vẫn là một siêu phẩm với bao fan hâm mộ,

Thì với nền Manga chưa kịp dậy thì hiện tại của Nhật Bản càng phát ra hạc giữa bầy gà.

Không lôi thôi mặc cả,

Chỉ cần giữ được bản quyền về truyện vì Nobita biết sau này sẽ có nhiều tựa game, anime ăn theo,

Đối với Nobita thì tiền đủ là được,

Chứ nhiều nữa cũng chỉ là con số,

Hắn cũng không phải iron man,

Động tí là mua ô tô và biệt thự.

Trong khi ông Nobi tròn mắt đối với lượng kim ngạch hàng tháng bình quân của Nobita…. Trời ơi gần 100.000$ mỗi tháng.

Ông Nobi cảm thấy mấy chục năm trong đời đều sống ở trên thân cẩu qua a.

Làm bao nhiêu lâu mới tích được từng này tiền a.

Nobita thì cảm thấy thật bình thường,

Tác giả Dragon ball ông Akira nhờ mấy bản quyền và nhuận bút mà kim ngạch hằng năm lên tới 14.830.000$ kia đấy, đứng top 1 về tiền nhuận bút bấy giờ,

Trong khi ông Fujo F Fujiko chỉ xếp thứ 3 a.

So sánh với đại thần chỉ gần 100.000$ chỉ là số lẻ a.

Nhưng không thể phủ nhận Nobita là cao hứng,

Chỉ cần mỗi kì nạp một phần bản vẽ đã làm tốt ở nhà thì lại có nhuận bút sử dụng,

Đơn giản bạo phát nổ a.

Tác giả Akira đã có thể kéo dài 11 năm thì hắn ít nhất cũng nhây khoảng 10 năm, 9 năm gì đó a.

Tóm lại, hiện tại Nobita có tiền, Nobita thoải mái hơn nhiều trrong cuộc sống a.

Cuộc sống Nobita lại tiếp tục lặp đi lặp lại một cách đều đều,

Sáng sớm đánh quyền, tản bộ, đến nhà Shizuka chơi,

Lâu lâu lại mua ít món đồ nhỏ nhắn xinh xắn tặng tặng Shizuka khai tâm.

Trưa về ăn cơm, đọc sách, chiều tối đi đánh bóng chày.

Nhắc đến bóng chày thì Nobita có cảm thấy không quá tệ nhưng cũng không thể cho là nghiện.

Kiếp trước Nobita chưa từng đánh bóng chày, kiếp này thì gà bạo,

Thế nên bắt đầu từ con số không Nobita bị ăn hành ngập mặt.

Một thanh niên 23,24 tuổi đầu ai ngờ bị một lũ con nít 9 tuổi khinh bỉ,

Hành cho không thể phát tì khí làm Nobita một bụng tức tối.

Tuy nhiên dẫu sao cũng là người trưởng thành tâm trí và cơ thể nhờ rèn luyện cũng đã đạt chút thành quả đi,

Nobita cảm thấy mình đánh tốt lên một cách đáng kinh ngạc.

Tuy chả thể như cầu thủ chuyên nghiệp hay gì gì, nhưng để bán hành lại lũ trẻ trâu 9 tuổi này thì thừa sức.

Thế nên gần đây bóng chày mới vào trong bảng kế hoạch đề ra của Nobita.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cũng Có Thể Đẹp Trai Nobita

Hôm nay là ngày 11 tháng 8,

Nghỉ hè đã quá nửa,

Nhìn lại thì thấy Nobita làm được rất nhiều việc đấy,

Cơ mà ngẫm nghĩ thì lại chả có tí kích thích nào cả.

Thế giới trước khi Doraemon đến thật yên bình,

Yên bình đến nhàm chán a.

Công việc cứ lặp đi lặp lại khiến Nobita lại một lần nữa tụt hết ý chí chiến đấu quá mức tối thiểu.

Bởi thế hôm nay Nobita quyết tâm làm mới bản thân.

Đến ngân hàng rút tiền nhuận bút,

Nobita hiên ngang ngẩng cao đầu đi vào tiệm kính mắt đổi một đôi kính.

Nói đến cái này thì toàn là nước mắt a,

Kiếp trước có hàng tá người đeo kính không có độ nhằm

"Lưu manh giả danh trí thức a"

Chúng đeo vào thấy rạng rỡ hẳn ra a.

Cơ mà Nobita đeo hai cái đít chai vào mặt chỉ tổ nhìn càng ngu hơn thôi,

Chả thấy tí trí thức tẹo nào.

Thế nên hôm nay Nobita quyết tâm thay một bộ kính mắt,

Cũng không nghiên cứu nhiều về lĩnh vực này nhưng Nobita kiếp trước đã thấy không ít "Cấu hình nhân dạng" (ý chửi xéo mấy con cờ hó tính nết nhưng có cái mã đẹp bề ngoài) nên con mắt thưởng thức là phải có.

Nhận thấy một cái không sai kính mắt,

Nó là một loại kính mắt phát huy khá là tinh tế khí tức Nhật

Đó là giản và tiện.

Giản ở đây là đơn giản, không màu mè hoa mĩ

Thường chỉ có sắc thái đen hoặc trắng,

Họa tiết mang tính lập thể nhưng không mất phần mềm mượt,

Các chi tiết nhỏ cũng được làm thủ công nên vô cùng tinh vi.

Tiện ở đây là chỉ tiện lợi,

Bạn sẽ ngạc nhiên trước các tính năng kèm theo của cái kính mắt,

Những khó khăn khi đeo kính mắt được nghiên cứu và khắc phục tối đa có thể,

Nhằm cho người đeo không quá khó chịu và bị ảnh hưởng trong sinh hoạt.

Nhưng Nobita quan tâm ở đây chẳng phải một trong hai cái trên,

Hắn chọn loại kính mắt này chỉ vì "Đẹp",

Đúng, chỉ thế thôi.

Đi ra tiệm kính mắt với cặp kính mới Nobita bỗng có cảm tưởng như mình đã thay một người mới vậy.

Hăng hái tiếp tục chạy vào một tiệm cắt tóc,

Nobita quyết tâm không để cái kiểu tóc Thường Vượng này được nữa,

Ít nhất cũng kiểu tóc của Dekisugi ấy.

Sau một trận dày vò Nobita trở về nhà,

"Tadaima….(con về rồi đây)"

"Nobita-kun về rồi đấy à,

Vào rửa tay tẩy tẩy qua rồi vào ăn cơm đi con,

Thật là, sửa bao nhiêu tính rồi mà cái tính lêu lổng không biết giờ giấc vẫn không đổi được…."

Đang làm cơm mẹ Tamako (là bà Nobi tên) ngó ra hướng Nobita nói,

Đang nói nửa bỗng nàng giật nảy cả mình suýt làm lật cả cái chảo rán.

Luống cuống dập tắt lửa rồi nhanh chóng chạy lại phía Nobita,

"Nobita-kun, con thay đẹp trai hơn nhiều nha…"

Thật không nói chứ Nobita bây giờ hình tượng là đổi luôn một bộ cẩu hình nhân dạng a.

Nhìn cái đầu, không còn là một kiểu tóc mái bằng ngang trán nữa mà có ngôi rẽ sang một bên như của Dekisugi vậy,

Hai con mắt không còn là hai cái đít chai nữa mà là hai cái hình elip cân đối được cố định trên một gọng kính mắt nhẹ nhàng tôn lên Nobita một khí chất của người học giả.

Vì chăm chỉ luyện tập gym quan hệ,

Khuôn mặt đã bớt đi cái béo béo mập mập của trẻ em,

Thay vào đó là có chút chút góc cạnh của người lãnh đạo.

Một bộ quần áo không thay đổi nhưng nhìn Nobita như một người khác vậy.

Không lạ khi chính mẹ Tamako cũng ngạc nhiên a.

"Con thay kính và cắt tóc thôi mà mẹ,

Không tốt sao?"

Giả bộ không nhận ra sự khác nhau to lớn của bản thân Nobita trả lời một cách êm ru.

"Không, không, Nobita-kun.

Con như thế này rất tốt, rất tốt,

Nhanh đi tẩy tẩy rồi vào ăn cơm."

Hơi lúng túng bà Nobi không có lời nào khác là dục Nobita nhanh nhanh chuẩn bị để ăn cơm.

Cả ngày hôm nay Nobita có cảm giác bản thân không khác gì nhân vật trong "Lợn cưới áo mới" cả.

Hết chạy đến nhà Shizuka chơi a,

Lại lượn lờ qua bãi đất trống nơi mấy đám trẻ do Jaian cầm đầu đang nhàn nhức cả trứng chém gió a,

Mục đích để làm gì thì ngoài Nobita ra thì còn có ai tinh ý đều biết được.

Con bà nó chứ nó đang tinh tướng chứ làm cái gì?

Bữa tiệc vui nào thì cũng phải tàn,

Ngày vui thì chóng qua,

Nobita có cảm giác nhân sinh của bản thân chỉ mới kịp tinh tướng mấy ngày mà hè đã hết.

Cuối tháng tám, gió thu cuốn lá thu bay xào xạc,

Khiến người đang yêu thì nhớ đến người yêu cũ,

Khiến kẻ thất tình thì nhớ đến cây cầu hay dây thừng kiểu loại,

Còn đối với lũ trẻ con thì nhớ đến một núi nho nhỏ bài tập a.

Nhân sinh a, như kịch.

Nobita chỉ thong dong kiếm một quyển vở và bắt đầu đại chế tác một cuốn có thể nói là bách khoa toàn thư về khủng long,

Với đầy đủ tranh minh họa, tập tục, nơi sống,…

Tóm lại là đủ hết, có nhà cổ học về khủng long nào mà phát hiện cái này là do một đứa bé 9 tuổi đầu làm ra chắc tự sát tâm đều có.

Phải nói thế nào đây… bật hack nhân sinh a, tác cũng muốn hack a.

Đi dạo qua nhà Shizuka,

Ăn ké bánh bích quy do cô bé tự tay làm,

Tú một tú nắm cái tay cái gì,

Rồi lấy bản nghiên cứu về thực vật của cô nàng về biên tập lại với của bản thân thành một bài hoàn chỉnh.

Ra khỏi nhà Shizuka, Nobita lại đến nhà Suneo mang về một đống ảnh mà Suneo đã vênh mặt lên nói:

"Đây là bố tớ đi triển lãm bảo tàng hóa thạch khủng long bên hoa kỳ chụp về đấy…"

Tú ưu việt đã đến thời kì cuối,

Cho dù có bằng tốt nghiệp ngành y của kiếp trước thì Nobita vẫn phán một câu:

"Bệnh tình đã nguy kịch, không cứu… chúng tôi đã cố gắng hết sức."

Đi ra khỏi biệt thự nhà Suneo, Nobita tiếp tục đến nhà Jaian.

Đến đây Nobita có cảm giác mình đã bị trúng một quả bạo kích,

Nhìn cuốn vở Jaian đưa cho bản thân mà Nobita khóe miệng run run,

Rọc đen chạy đầy sau đầu,

Mạch máu nơi thái dương giật giật.

"Cậu có chắc đây là "Khổ tâm" "Nghiên cứu" của cậu?"

"Chắc chứ… vì cái này mà tớ đã phải chạy ra cả cánh rừng sau trường học bắt côn trùng làm nghiên cứu a."

Jaian nói một cách hiển nhiên.

Nhìn một quyển vở viết về côn trùng Nobita có cảm giác tam quan bị lật đổ,

Ai đời kỷ Jura có con bọ ngựa cao đến chục mét, con kiến lớn gần con voi,

Bọ hung có thể ngạnh kháng giáp long a.

"Khủng long chả phải là bò sát phóng to bản sao,

Vậy nên côn trùng thời kỷ phấn trắng chả phải là côn trùng thời nay phóng đại bản à."

Jaian lập luận rất chí lí, Nobita vậy mà tạm thời tắt máy không phản bác được.

Thế là sau cả thời gian dài dằng dặc làm cá ướp muối,

Nobita lại phải cắm mặt vào làm bài tập khoa học bù cho phần Jaian về côn trùng cho kịp kỳ học sắp tới.

Khổ bức Nobita có cảm giác Số phận đang nhìn về phía bản thân nở một nụ cười thần bí với ngụ ý:

"Còn lâu mới thoát khổ em à…"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ôi Vận Mệnh! Diệu A...

Thu qua đông đến, thời gian như thoi đưa,

Nếu có gì có thể nói thì Nobita cảm thấy nhân sinh bản thân như một cuốn phim,

Bị một tên mất dậy nào đấy vì xem tẻ nhạt quá mà nhấn nút tiến cho qua cái phần đều đều không kì lạ nhân sinh.

Tóm lại, lăn lộn vật vã cũng không có trứng dùng,

Đến khi ngoảnh đầu nhìn lại Nobita đã xuyên qua thế giới này được bảy cái nguyệt.

Đã là tháng 12,

Ngoài đường chốc chốc lại có trận tuyết rơi nho nhỏ,

Các bậc cha mẹ thì chạy sấp chạy ngửa hoàn thành công tác cuối năm,

Lũ trẻ em thì mong chờ về kì nghỉ đông sắp tới.

Còn Nobita ấy hả,

Hắn đang chờ một người bạn quan trọng nhất trong nhân sinh bản thân,

Người có thể giúp hắn, kéo hắn ra khỏi cá mặn nhân sinh bước lên tầm cao mới thành tác tử nhân sinh,

Không sai, là tác tử nhân sinh.

Ngẫm lại mấy lần phiêuu lưu của Nobita chẳng phải là luôn đứng trên đường ranh tìm đường chết bồi hồi sao.

Cơ mà như một đại lão mang danh Tam Lãng đã từng nói:

"Người mà không tác tử thì có khác gì cá ướp muối?"

Nobita vẫn cảm thấy khá là chí lí,

Tuy trong thâm tâm hắn luôn có một tiếng nói ngăn cản lại rằng

"Còn sống không phải thật tốt sao?"

Nhưng Nobita vẫn vô cùng hướng đến một tương lai đầy mạo hiểm và kích thích đã lơ đẹp cái tiếng nói ấy.

Đi dạo không mục đích trên con đường về nhà sau khi giao cảo cho nhà xuất bản,

Nobita bỗng thấy một cô bé đang qua đường khá vội vã mà không chú ý có một chiếc xe tải đang lao đến.

"Abunai..!(nguy hiểm…)"

Cơ hồ là theo phản xạ có điều kiện,

Nobita lấy đà, chạy bước đến lề đường,

Nhảy lên một góc 45° tạo ra một đường parabol hoàn hảo đáp xuống bên cạnh cô bé,

Khuỵu gối tán lực,

Vòng tay ngang eo cô bé,

Phát lực nhảy sang lề đường đối diện.

Nói thì chậm thực ra rất nhanh,

Khi mà tài xế đang hoảng loạn đạp cần ga,

Cô bé sợ hãi đến nhắm mắt lại thì bỗng cảm thấy có một bàn tay hữu lực ôm lấy eo mình kéo một cái,

Cơ thể cô bé bất giác va vào một lồng ngực không tính lớn,

Nhưng đầy ấm áp và cảm giác an toàn,

Rồi….rồi…chả có gì xảy ra.

Nobita biểu hiện:

"Anh đã ra tay rồi còn để có chuyện xảy ra chả phải vứt hết mặt mũi các đồng bào xuyên việt?"

Chiếc xe tải lao qua một đoạn rồi mới dừng lại được.

Bác tài xế lật đật đầu đầy mồ hôi chạy xuống luôn miệng xin lỗi.

Đằng nào thì cũng không liên quan đến bản thân nên nhìn thấy thế Nobita cũng chỉ có thể ngượng ngùng khách khách khí khí đạo không sao.

Cô bé trong lồng ngực thì như chưa tỉnh hồn lại,

Một đôi mắt mê li trực nhìn Nobita làm toàn thân hắn không thoải mái.

Không phải cô bé kia không xinh đẹp,

Cô bé có mái tóc màu nâu hạt dẻ như người nước ngoài,

Đôi mắt to tròn moe không biên giới,

Thêm một bộ đầm công chúa làm cô bé như một cô công chúa thật sự đi ra từ câu chuyện cổ tích đồng thoại vậy.

Nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy cô bé Nobita lại cảm thấy trong lòng khó chịu như muốn trốn tránh,

Hình tượng cô bé như cô bé Non từng làm bạn suốt một thời nhà trẻ của Nobita.

Vì đã làm chuyện có lỗi với Non mà Nobita thậm chí không dám gặp mặt cô bé cho tận lúc cô phải theo ông ra nước ngoài.

Nó như nỗi đau nằm trong trí nhớ Nobita vậy,

Chỉ gặp một cô bé có tạo hình hơi giống Non đã khiến hắn không dám nhìn thẳng a,

Khỏi nói đến bóng tối của con nít tạo thành vết thương tâm linh là bao lớn a.

"Cám ơn anh, xin lỗi cho hỏi phải là Nobita-onichan không?"

Câu nói từ miệng cô bé kéo Nobita về lại hiện thực.

"A? à…ừ… Tớ là Nobita, xin hỏi…."

"Đúng anh Nobita-onichan rồi,

Bó nó à, em là Non đây…"

Nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của cô bé và lời nói quen thuộc từ thời chơi vợ chồng hồi trẻ nít, Nobita đứng hình.

"Không trùng hợp đến vậy chứ?"

Không thể không nói vận mệnh là kỳ diệu,

Nó khiến cho bao người phải thốt lên,

"đúng là trái đất tròn",

Hay đại loại như "Người hữu tình sẽ trở thành huynh muội?"

Khác, thì cũng đại loại kiểu vậy.

Còn Nobita thì mộng bức,

Không phải là mãi sau này Doraemon có đến cũng chưa từng gặp lại Non-chan sao?

Sao bây giờ lại gặp trong cái tình cảnh "Anh hùng cứu mĩ nhân" của mấy phim tình cảm máu **o hàn xẻng thế này.

Không nói chứ "anh hùng cứu mĩ nhân" cũ là cũ một tí nhưng thành quả là chân chân thật thật,

Cứ nhìn hai mắt mạo tinh tinh Non-chan là biết,

Chắc trong mắt cô bé Nobita-onichan biến thành cao lớn vĩ ngạn sánh vai với các vì sao quá.

"Non-chan, là em sao,

Không phải là…."

Khó mà mở miệng Nobita khá là quấn quýt,

Là hỏi thẳng đâu, vẫn là hỏi thẳng đâu, hay là hỏi thẳng đâu???

Không để Nobita quá lúng túng Non-cham mở lời:

"Vì năm học vừa rồi em đạt thành tích rất tốt nên ông cho phép em một điều kiện,

Em đã xin ông cho em trở lại Nhật để ôn lại kỉ niệm hồi còn bé a.”

Vô tư bỏ quên bây giờ bản thân vẫn là con nít Non-chan vui vẻ nói:

“Thật không ngờ em lại gặp lại được anh ở đây,

Mọi vật thay đổi nhiều quá khiến em không tìm ra nhà anh đâu nữa,

Nobita-onichan lớn lên đúng như em tưởng tượng,

Là một người đẹp trai phong độ tri thức a.”

“Không, thật sự Nobita của em là một kẻ vô công rồi nghề hết ăn lại ngủ,

Mắt của em có vấn đề, đây là bệnh, phải trị”

Nobita nhổ nước bọt thì nhổ nước bọt,

Cơ mà phép lịch sự tối thiểu vẫn là bỏ ra:

“Non-chan vẫn vậy, xinh đẹp, hiền lành,

Chắc chắn a di cũng thường tự hào về em.”

“Hihi, Nobita-onichan cứ đùa em.”

“Anh đang trên đường về nhà a,

Em cùng đi với anh chứ?

Cô công chúa xinh đẹp?”

Tú một tú, Nobita phát huy tối cao tinh túy của quái thúc thúc…

Khụ! khụ! nhầm, tinh túy của sự hiếu khách,

Mời Non-chan về nhà làm khách.

“Vậy thì tốt quá,

Nobita-onichan thật tốt…”

Tiếp tục bị phát thẻ người tốt Nobita đã miễn dịch rồi,

Cùng lắm thì hắn trở thành “người anh quốc dân” được a.

Hai chủ khách sóng vai nhau về trên đường,

Chốc chốc lại có tiếng cười khúc khích truyền đi xa khiến mùa đông năm nay coi bộ cũng không lạnh cho lắm.

ps: đã 15 chương, có thể nhận xét truyện rồi a, anh em đồng bào cho cái nhận xét tốt tí làm động lực a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sắp Tết Và Hỏa Hoạn

Trên con đường về nhà, Nobita và Non-chan nói chuyện phải nói là rôm rả.

Tuy vì một sai lầm của quá khứ mà Nobita lúc đầu có hơi không có mặt mũi nào mà bắt chuyện,

Nhưng một cô bé xinh đẹp đi bên cạnh với một đôi mắt lấp lánh ngưỡng mộ bản thân đã quá đủ cho Nobita vứt hết cái gọi là mặt mũi ra sau đầu.

Hai người nói chuyện phải nói là hoan a,

Nobita vung ra cả tá câu chuyện cười trêu Non-chan cười khúc khích,

Lại thi thoảng "vô tình" thể hiện ra sự bác học của bản thân,

Khiến Nobita trong mắt Non-chan đã là chàng trai xuất sắc nhất trên đời này.

Không thể không nói đến làm cô bé vui lòng Nobita vẫn có một bộ.

Nói nói, cười cười hai người đã đi đến nhà Nobita:

"Nhà Nobita-onichan vẫn không khác khi xưa nhỉ,

Làm em nhớ đến ký ức hồi trước quá đi."

Một mặt tưởng nhớ Non-chan moe kinh khủng,

Hai cái má như hai cái bánh bao trắng trắng, mịn mịn,

Ngón trỏ Nobita giật giật có xung động véo một cái.

"Mời công chúa Non vào nhà của tại hạ,

Mong công chúa thông cảm cho cảnh đơn sơ."

Nghiêm mặt đóng giả samurai, Nobita làm bộ khom mình về Non-chan đạo,

làm Non-chan cười khúc khích không dừng được.

"Nobita-onichan thật ghét quá đi…"

Gắt một câu, Non-chan miệng cười tươi rói làm bộ như công chúa thực thụ đi vào nhà Nobita.

Vào nhà chào hỏi với mẹ, Nobita giới thiệu với mẹ Tamako về Non-chan cùng với làm sao mà hai người lại gặp lại,

Mẹ Tamako cũng thật ngạc nhiên khi nghe sự việc gặp mặt phải nói là đầy tính ngôn tình của hai người.

Lên tầng hai, Nobita vứt Non-chan ở một bên và bắt đầu lục lọi đống "rác" mà hắn giữ lại từ thuở nào.

Khá tò mò Non-chan lại gần xem thì Nobita bỗng kêu lên:

"Tìm được! Non-chan, xin lỗi em nhé,

Khi xưa là anh không tốt đã để em phải khóc,

Mong em thứ lỗi cho a."

Vừa nói vừa nâng lên trong tay một vật đưa hướng Non-chan.

Vật đó không là gì khác ngoài chiếc giày màu đỏ mà Nobita đã giấu đi của Non-chan.

Thấy chiếc giày, bao nhiêu kí ức, kỉ niệm cuốn về khiến Non-chan hơi ngẩn ra một ít.

Phục hồi lại tinh thần Non-chan vội khoát tay:

"Không, không, đó không phải lỗi Nobita-onichan đâu mà,

Non biết anh không cố ý, Non tha lỗi cho anh mà…"

"Không ngờ anh vẫn giữ lại chiếc giày này của Non, Non vui lắm…"

Vừa nói, Non-chan nước mắt không ức chế được nữa rào ra làm đứng một bên Nobita tay chân luống cuống.

"Sao thế Non-chan?

Sao lại khóc, anh sai, tất cả là anh sai,

Có gì thì nín đi, sai cái gì thì anh sửa….”

Hoảng loạn Nobita hoàn toàn không hiểu tại sao đang yên đang lành Non-chan lại khóc a.

Đúng như các tiền bối đã nói, con gái là được làm từ nước a.

Khóc coi bộ kha khá rồi, Non-chan lau nước mắt nở một nụ cười rạng rỡ với Nobita.

“Non không sao rồi, Nobita-onichan không có lỗi gì hết á,

Nobita-onichan thật tốt, anh tiếp tục giữ chiếc giày này nhé,

Non cũng giữ chiếc còn lại, Non cũng cần một lí do để….”

Nói đến đây mặt Non chan đã kinh biến đến quả táo không khác,

Nhìn làm Nobita chỉ muốn cắn một miếng.

Bậy, bậy, phật nói:”tội lỗi, tội lỗi”.

“Không còn sớm nữa, Non xin phép về trước đây,

Nobita-onichan nhớ giữ gìn sức khỏe nhé,

Và cả chiếc giày nữa, Non khi nhớ anh sẽ ngắm nó…”

Non-chan chưa nói xong đã lật đật chạy mất…

Nhìn đồng hồ treo trên tường vừa mới bốn giờ kém chiều Nobita có cảm giác như nhà sư sờ đầu không thấy tóc vậy.

Quái! Phải nói sao đây? Chỉ có thể nói không hổ là con gái a, thật phức tạp.

Gặp lại Non chỉ là một giấu chấm nho nhỏ trong nhân sinh như kịch của Nobita thôi, sau khi gặp thì sinh hoạt vẫn tiếp tục đâu vào đấy.

Cuối cùng thì đợt nghỉ đông cũng tới, chấm dứt một năm học khổ cực của đám trẻ con và mở ra hi vọng về quà noen a, lì xì a.

Riêng Nobita thì chỉ hi vọng Doraemon vẫn đến như dự kiến.

Càng đến gần mấy ngày tết Nobita càng bồn chồn không yên,

Không biết sự suy luận của bản thân có thật không,

Không biết tương lai thay đổi như thế nào,

Không biết…..

Từ xưa đến nay người ta luôn lo sợ điều không biết a,

Từ cái này không biết đến cái khác không biết suýt áp sập Nobita.

Bố Nobi cũng nhận thấy sự xáo động của Nobita nên tìm gặp riêng Nobita.

“Nobita à,bố không biết tại sao mấy hôm nay con bồn chồn nhưng theo bố thì đang là trẻ con thì nên vui vẻ lên và đừng quá lo lắng chuyện không đâu.”

“Con đã rất cố gắng, bố mẹ đều thấy trong mắt mà,

Nên con đừng đặt gánh nặng cho bản thân nhiều quá,

Hãy chạy ra ngoài đường và chơi nhiều hơn nữa đi.”

Và thế là Nobita không hiểu thấu bị bố đuổi ra đường chơi.

Đi a, đi a, Nobita thật không nghĩ ra có thể chơi cái gì a,

Không điện thoại, không internet, không máy tính,

Nobita thật không biết mình nên chơi cái gì a.

Bước chân lang thang không mục đích Nobita bỗng phát hiện mùi khét,

Nó giống như là mùi khi người ta đốt cháy nhựa vậy, rất khó ngửi.

Lần theo hướng mùi nhìn lại thì Nobita giật nảy cả mình,

Cháy?

Cháy nhà?

Chỉ thấy xa xa người ta đang nhốn nháo quay quanh một ngôi nhà đang cháy lớn,

Người dân đang người người mang từng xô nước đến dập lửa mà coi bộ không bõ bèn gì cho cam.

Chạy lại gần hơn thì Nobita thấy một cậu bé đang đập đập cửa sổ tầng ba nhìn về đám đông với ánh mắt cầu cứu và tuyệt vọng.

Trong đám đông có một người phụ nữ gào khóc muốn lao vào nhưng bị người xung quanh ngăn lại.

"Không, con tôi, tránh ra cho tôi vào cứu nó…"

"Không thể chị ơi, nguy hiểm lắm, cứu hỏa sắp đến rồi…"

Nobita mắt híp híp nhìn qua kính cửa sổ thấy hỏa thế đã cách cậu bé không bao xa.

"Không kịp.." Nobita nhận định,

Nhưng nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của đứa bé và đang khóc hết nước mắt người phụ nữ Nobita như quyết định một quyết định trọng đại nào đó.

Lao nhanh lại giật một cái áo khoác mà vì nóng do lửa thiêu mà có người để ở mép đường, vì ai cũng đang cứu hỏa nên không mấy người chú y.

Sau đó không ngần ngại ôm một xô nước một người qua đường và xối hết lên người, trùm mặt lại bằng mũ liền áo,

Nobita nhặt một cục đá ven đường cho vào túi rồi không dừng lại lao vào ngôi nhà đang cháy trước khi mọi người kịp phản ứng.

"Ai đấy? ai lại lao vào trong đám cháy vậy?"

"Đó là một cậu bé, ngăn nó lại, nguy hiểm quá!"

"Áo tôi~!"

Đám đông nhốn nháo khi thấy Nobita lao vào đám cháy.

Mọi người nhìn vào với ánh mắt tuyệt vọng,

Bây giờ cũng chỉ có thể tin vào số trời sẽ có thể có phép lạ a.

Ps: hô hô hô, câu khẩu vị, trần trụi câu khẩu vị độc giả.

Có lăn lộn vật vã gì nữa cũng có trứng dùng, đây là chương truyện cuối ngày,

Có gì thì đợi mai a…. hô hô hô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Anh Hùng?

Lửa! khắp nơi đều là lửa,

Lửa đốt cả, đốt hết,

Lửa vô tình, tàn bạo như một con dã thú bị sổ chuồng.

Ngay khi lao vào đám cháy Nobita đã hối hận,

Tại sao bản thân không thể nghĩ trước nghĩ sau đã rồi quyết định?

Sao lại nông nổi, bộp chộp thế kia chứ?

Nhưng việc đã làm thì hối hận cũng có trứng dùng,

Chỉ đành nhắm mắt theo kế hoạch đã nghĩ trước mà làm thôi.

Lao nhanh qua căn phòng ngập mùi khét,

Nobita lao thẳng hướng cầu thang đang sắp bị lửa lan đến,

Không lo được quá nhiều,

Hắn mặc kệ như dẫm trên chảo dầu mà lao thẳng lên lầu trên.

Khi đến lầu ba trong tình trạng áo bông đã khô thất thất bát bát,

Nobita tuyệt vọng khi nhìn thấy ngăn cách giữa hắn và căn phòng chứa đứa bé kia là biển lửa.

"Không thể nào trơ mắt nhìn được,

Phải có cách gì đó…. Phải có cách gì…."

Nobita cố gắng trấn định cái đầu đang loạn tung lên của bản thân nhưng thế lửa ngày càng mãnh liệt không cho hắn thời gian để suy nghĩ nhiều.

"Giá như cái đống kiến thức mình học mà giúp được cái gì thì tốt biết mấy a…"

"Khoan… kiến thức? giúp?"

Một ánh hào quang lóe qua đầu Nobita như một tiếng chuông đồng vang vọng giác tỉnh hắn đi ra từ trong sương mù.

"Tri thức là sức mạnh a…"

Than nhẹ một tiếng,

Nobita chăm chú tập trung,

Không gian xung quanh vốn có chút méo mó do đại hỏa nay lại càng phát ra méo mó dập dờn như mặt nước,

Con mắt của Nobita càng ngày càng sáng, tản ra hào quang của trí tuệ,

Như của một vị thần xem thấu nhân sinh bách thái.

Bỗng Nobita chuyển ngoặt đột ngột từ cực tĩnh ra cực động,

Vung bàn tay lên về phía biển lửa trước mặt.

Mắt thường có thể thấy khói đặc khắp nơi đang không ngừng dâng hướng biển lửa kia.

Không được chốc lát biển lửa như che trời lấp đất đã tắt không sai biệt lắm,

Tuy nhiên xung quanh căn nhà đều đang cháy nên chẳng mấy chốc nơi đây sẽ lại bén lửa.

Không kịp làm gì thêm tốn thời gian,

Nobita đẩy ngã cửa gỗ đã bị thiêu hơn nửa lao vào căn phòng chứa đứa bé.

Phất tay lại một lần nữa, thấy lửa đang giảm dần,

Nobita không kịp chờ đợi lửa tắt hẳn,

Vì ngôi nhà đã có phần rung lắc,

Không bao lâu sẽ sập, lúc đó thì một chút hi vọng đều không còn.

Lao thẳng đến đứa bé,

Ôm nó vào ngực, cuộn lại trong cái áo ấp dày tránh cho nó bị bỏng hay tổn thương,

Dùng tay còn lại luồn vào túi lấy ra hòn đá đập vỡ cửa kính đồng thời nhảy thẳng qua cửa sổ tầng ba ra.

Trước khi vào nhà Nobita đã xem xét xung quanh vị trí cửa sổ này,

Trong đó có một bụi cây không quá to nhưng đủ để đỡ cân nặng của một đứa trẻ 9 tuổi và một đứa trẻ 4 tuổi.

Bụi cây ấy sẽ giúp giảm xóc cho Nobita không bị tổn thương quá nặng.

Cuộn lại người dấu hết vào trong cái áo to lớn của người trưởng thành,

Căn chuẩn cho vùng tiếp đất không phải là những nơi có thể gây nguy hiểm nếu chấn thương như đầu, cột sống.

Nobita lao xuống như một quả tạ được ném bởi vận động viên olimpic,

Vẽ một đường cong duyên dáng đáp xuống không sai một li vào phía trên bụi cây.

Nhe răng nhếch miệng Nobita rên lên:

"Thật đau a…"

RẦM….RẦM….RẦM….

Chưa kịp ngồi dậy Nobita đã nghe một tiếng đổ sập kinh thiên từ phía sau truyền đến làm sau lưng vốn đã ướt đẫm mồ hôi của Nobita lạnh sưu sưu…

"May phước nhanh nhảy ra không thì bây giờ chắc đã thành vịt quay rồi a."

Vẫn còn nghĩ mà sợ Nobita vuốt một mặt vì mồ hôi mà ướt đẫm nói.

Đang định đứng dậy thì Nobita nghe tiếng bước chân dồn dập chạy về phía bản thân, định thần lại thì hắn đã bị vây quanh vòng trong vòng ngoài bởi mọi người.

"Cho hỏi em tên gì? Tại sao em sẽ lao vào xả thân vì nghĩa như vậy? tôi là báo thông tấn con vịt.."

"Tôi là báo người lao động, cho hỏi động lực nào khiến em…"

"Tôi là biên tập viên đài truyền hình Tokyo, cho hỏi…"

…..

Chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo gì Nobita là một mặt mộng bức,

Tiếng tách tách của máy ảnh hiện lên liên hồi,

Tiếng hỏi lải nhải bên tai khiến cái đầu vốn có chút thiếu oxi của Nobita báo tắt máy.

May thay bà mẹ đứa trẻ chen vào kịp lúc giải vây đám đông đang vây xem chật như nêm cối:

"Tabo, ôi Tabo của mẹ, mẹ tưởng đã mất con..hu..hu…"

"Cảm ơn cậu đã cứu Tabo nhà chúng tôi, suốt đời gia đình tôi sẽ không quên ơn cậu…"

Vừa khóc bà mẹ vừa quay sang Nobita nói.

"Không có gì đâu mà, Nếu là người khác chắc ccũng sẽ làm như vậy,

A di không cần phải làm quá như thế đâu ạ…"

Luống cuống chân tay Nobita vội xua tay,

Bản thân muốn cái gì biết ơn a,

Đơn giản là cái đầu nóng lên không biết sợ gì nữa việc gì cũng dám làm à.

Nói đoạn Nobita mặc kệ đám đông đang ồn ào,

Đám phóng viên đang chụp chụp,

Cởi áo cúi đầu chạy mất dép.

Không thể không nói Nobita không có gì giỏi,

Chỉ có hiếm hoi mấy sự tinh thông thì trong đó có chạy trốn.

Nếu tham gia một cuộc thi việt dã thì Nobita thua là không bàn cãi,

Nhưng nếu bị Jaian hay chó đuổi thì Nobita thể hiện ra tốc độ chạy là không phải của nhân loại a.

Mà tình hình bây giờ kinh khủng chẳng khác gì bị một đàn chó dữ đuổi Nobita phát huy năng khiếu là không phải bàn,

Nháy mắt, mất tiêu.

Khi mọi người đang khắp nơi loạn tìm vị anh hùng nhỏ tuổi thì vị anh hùng Nobita nhà ta đã chạy về đến nhà,

Len lén thay đồ, vào tắm một cái xóa sạch chứng cứ, tang vật rồi ung dung lên phòng.

Không mấy thời gian,

Khi Nobita vẫn đang say sưa ngon lành đọc một quyển sách về các khí trong tự nhiên và tác dụng của chúng thì bố Nobi trở về nhà.

Nói đến cái này là Nobita vừa nhận ra một cách ứng dụng mới của thần vị,

Nobita có thể dùng suy nghĩ niệm về các tính chất đặc trưng của một loại khí để kết nối với chúng nó và ra lệnh cho chúng.

Ví dụ như vừa nãy trong nhà cháy có nhiều vô cùng khí CO2, mà CO2 lại ngăn cản sự cháy,

bởi vậy Nobita cố gắng tụ tập lại một lượng lớn CO2 lại nhằm dập lửa,

không biết có phải do là lần đầu kết nối hay lũ khí không quá thông minh mà Nobita chỉ có thể mệnh lệnh một cách khá miễn cưỡng.

Chúng chỉ có thể làm một số chỉ lệnh thật đơn giản thôi.

Thấy bố Nobi về Nobita chào một tiếng:

"Chào bố, hôm nay không phải bố được nghỉ sao?"

"Hồi nãy bố có việc ở công ti nên phải đi một chuyến, ai ngờ đang họp giữa chừng thì nhà sếp xảy ra cháy lớn nên tạm hoãn lại,

không biết có sao không nữa, mong là mọi chuyện sẽ ổn…hazzz…"

Nghe bố nói Nobita kinh ngạc đến cái cằm phải rớt xuống đất,

Mà thật ra thì cuốn sách đang đọc dở cũng rớt xuống đất đã lâu mà hắn chưa hề phát giác…

"Không trùng hợp đến vậy chứ???"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Vận Mệnh Mang Doraemon Đến

Sáng sớm tinh mơ,

Đây sẽ là một buổi sáng tuyệt vời khi không phải đi học,

Không cần giao cảo(bản truyện tranh),

Nó sẽ đẹp biết bao nếu không có tiếng la của mẹ Tamako vang lên:

"Nobita, dậy nhanh lên,

Hồi sáng bố vừa nhận được điện thoại của giám đốc rằng hôm nay ông ấy sã dẫn cả gia đình đến nhà ta chơi."

"Nhanh dậy phụ mẹ dọn dẹp nhà cửa…"

Dụi dụi đôi mắt lèm nhèm muốn ngủ,

Nobita đành phải khổ bức dậy từ khi 5h30' sáng để dọn dẹp nhà cửa chào đón "Khách quý" đến nhà.

Quần quật làm đủ thứ việc Nobita đã bị mệt thành **ó chết nằm dí trên sàn nhà không thèm động đậy.

Tuy thể lực của Nobita đã có tăng lên trông thấy nhưng không thể nào khi cơ thể hắn còn là trẻ con a.

Không thể nghiền ép thể lực làm rèn luyện nên cơ thể hắn tuy so với các đứa trẻ cùng tuổi thì như siêu nhân nhưng vẫn chưa thể so sánh với người trưởng thành được.

Lại nói hôm qua lúc Nobita cứu cậu bé trong hỏa hoạn kia đi ra thì nhận thấy một luồng nho nhỏ "khí" từ không trung hạ xuống nhập vào trong đầu nơi thần vị.

Nobita cũng không quá chú ý được điều đó vì vẫn bận chạy bán sống bán chết tránh lũ phóng viên.

Nhưng khi tối nằm trên giường Nobita mới có thời gian xem xét thì phát hiện là thực ra có hai đoàn chứ không phải một.

Một đoàn màu vàng kim khí thể được báo ra tin tức đó là công đức khí,

Cứu người được công đức gia thân,

Đó là điều hiển nhiên a.

Một đoàn còn lại lại là hương hỏa cái gì quỷ a?

Hắn cũng chưa chết làm gì mà có hương với chả hỏa a???

Nhưng sau khi tìm hiểu sâu hơn thì một thông tin về đoàn khí thứ hai truyền đến não hải Nobita rằng hương hỏa cũng chính là nguyện lực,

Khi rất nhiều người cảm ơn bạn,

Cảm thấy bạn làm hành vi như một vị thánh hiền,

Thì bạn sẽ có nguyện lực họ gia trì trên bạn giúp bạn tránh tai nạn và gặp may mắn.

Ngược lại khi bạn làm việc gì khiến vạn người căm phẫn,

Thì dù bạn không bị dính một loại nguyền rủa nào thì cái gọi là nghiệp lực, mặt trái của nguyện lực sẽ khiến bạn đen đủi cả một đời.

Hành động hôm qua của Nobita đã nhận được sự tán đồng của rất nhiều người nên hắn nhận được nguyện lực cũng kha khá.

Mà thần vị có thể làm môi giới lấy công đức nhập vào cơ thể tăng lên mọi phương diện của thể chất, có thể lấy nguyện lực nhập vào linh hồn tăng lên linh hồn vĩ ngạn và vững chắc.

Nhìn đến đây Nobita mắt là sáng lên.

"Nói vậy mình có thể tăng cơ thể và linh hồn vô hạn chỉ cần làm việc tốt???"

Đơn giản bạo phát nổ a,

Làm việc tốt đơn giản lấy ít nguyện lực cùng công đức để rèn đúc ra một thân thể mạnh,

Sau đó là việc khó khăn hơn lấy nhiều hơn….

Đây rõ ràng là một con đường càng đi càng rộng, càng thênh thang đại lộ a.

Chưa kịp yy xong xuôi thì bỗng dưới nhà có tiếng chào hỏi phát ra:

"Cậu Nobi có nhà không đấy?"

"A xã trưởng (chủ tịc công tì), mời vào mời vào,

Cả phu nhân và tiểu công tử nữa, mời vào.."

Tiếng niềm nở của bố Nobi vang dưới nhà,

Vậy là gia đình xã trưởng đã đến nhà Nobita.

Nobita có ngu đâu mà không biết mục đích chính của họ cơ chứ.

Chẳng qua là tính ghét phiền phức khiến Nobita không muốn chạy ra chào hỏi thôi.

Nhưng tránh trời không khỏi nắng,

vào nhà xong xã trưởng của bố Nobi đã đi ngay vào vấn đề rằng cả nhà đến nhằm cám ơn ân cứu mạng của Nobita.

Nghe gia đình kể và miêu tả thì nếu ai không quen thuộc Nobita sẽ tưởng tượng ra hình tượng một chàng trai như dũng sĩ đô vật,

Khuôn mặt cương nghị coi sinh tử như mây khói,

Tâm hồn chính nghĩa bạo rạp,

Cái kiểu nếu có quần xì đỏ sẽ lồng bên ngoài quần dài cái loại đó bạo rạp.

Tóm lại Nobita nghe mà không đáp lên bản thân một chút xíu nào quan hệ cả.

Nhưng dù sao thì chủ khách đều vui vẻ,

Nobita xuống khách khí hai ba câu rồi xin phép vọt lẹ ra đường chạy mất hút.

Nobita chạy ra được là chạy ngay đi tìm Shizuka chơi nhưng mẹ cô ấy bảo cô ấy đã đi học đàn,

Suneo và Jaian thì Nobita thật không biết chơi gì với bọn nó a.

Lang thang bước không mục đích Nobita cảm thấy thật tẻ nhạt nên lại im lặng nhẹ nhàng về lại nhà,

Đi lên tầng hai nằm xuống không đến một giây Nobita đã ngủ mất,

Thật không hổ là thánh ngủ ngày a.

Tết đến rồi!

Tết năm nay gia đình Nobita có cái tết tốt hơn năm ngoái,

Bao nhiêu việc vui xuất hiện,

Nào là Nobita thành tích học tập như ngồi tên lửa tiêu thăng,

Bố Nobi được tăng chức tưng lương, đây còn nhờ công lao Nobita a,

Vả lại Nobita kiếm được tiền, đồ dùng tết hơn nửa là hăn mua.

Bố mẹ Nobita không chấp nhận nhưng một câu nói của hắn đã làm bố mẹ hắn á khẩu không trả lời được:

"Tiền kiếm không để tiêu thì chả lẽ đợi làm châm lửa hút thuốc???"

Thế là lần đầu Nobita có cảm giác tiêu tiền như rác a,

Thật sự bạo hết chỗ nói,

Cái cảm giác vung tiền đập đi mua đồ của đại gia đó,

Ôi chao, có thể nghiện a.

Mùng một tháng một năm một nghìn chín trăm bảy tư (1/1/1974).

Trời đẹp không mây,

Không khí hơi se lạnh,

Thích hợp hoạt động thể thao nhẹ.

Nobita thì đang nhàn nhã nằm trên đệm bên máy sưởi mini ăn bánh nếp lẩm nhẩm:

"Ngày hôm nay đầu năm có nên ra đường rước lộc về không ta?"

Thì bỗng có một tiếng nói vang lên bên tai Nobita:

"Đời không như mơ đâu,

Nửa tiếng nữa cậu sẽ nhận tai nạn suýt chết,

Sau đó 10' cậu sẽ bị té ngã xuống hồ nước."

Nghe cái lời thoại theo một cách nào đó có thể nói là nguyền rủa quen thuộc này Nobita không những không tức tối, trái lại mừng.

"Cuối cùng cũng chờ được cậu Doraemon."

Lẩm nhẩm một câu, Nobita nở ra một nụ cười tươi rói,

Còn cái gì mà suýt chết với cả rớt hồ nước đối với Nobita chỉ là nhỏ bé không đáng kể,

Không phải có chữ "suýt" à, cũng không phải thật chết,

Lo làm gì cho mệt người.

Ung dung đi đến bên cửa sổ nhìn ra thấy y như nguyên tác Shizuka đang đánh cầu với Jaiko,

Khóe miệng Nobita hơi nhếch lên một nụ cười thần bí,

Vận mệnh a, diệu thay diệu thay…..

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nobita Của Tương Lai? Thần Côn?

Lục cục…lục cục….

Tiếng động phát ra từ ngăn kéo bàn học khiến Nobita hồi hộp,

Bỗng ngăn kéo tự động đẩy ra làm ngã cả cái ghế học bài của Nobita,

Thế rồi một cái đầu tròn vo màu xanh dương ló ra khỏi ngăn kéo.

Doraemon lóe sáng đăng tràng….

Không phải miêu tả quá nhiều chi tiết về Doraemon chắc ai ai cũng tưởng tượng được,

Một cái đầu to hơn thân hình,

Hai mắt to tròn xoe linh động,

Hai bên sáu cái ria mép,

Cái miệng lớn có thể nhét được cả cái chậu vào,

Tay chân tròn tròn không có ngón.

Miêu tả ra thấy thật dị hợm,

Cơ mà Nobita thấy bây giờ thì Doraemon đẹp và đáng yêu hơn mọi vị thiên thần.

"Chào cậu, mạnh giỏi chứ Nobita-kun?

Tớ đến đây với thiện ý, muốn giúp cậu tránh những rủi ro xui xẻo trong cuộc sống."

Nhập hí Nobita tiếp lời:

"Nhưng làm sao mà tránh được chứ?"

"Đơn giản lắm, khi nào cậu gặp nguy tớ sẽ báo trước cho cậu tránh."

Doraemon cười trả lời, bỗng cậu ta thấy bên cạnh một đĩa bánh hỏi.

"Cái gì đây?"

"Bánh nếp đấy, cậu muốn ăn thì cứ tự nhiên."

Nghe Nobita nói vậy Doraemon khai tâm ăn,

Không được mấy giây đã "sạch như chùi (chùi đồng nghĩa với lau, rửa, là tiếng địa phương)".

Chén hết bánh Doraemon tự nhiên như ruồi cáo từ:

"Cám ơn nhé, bây giờ tớ phải đi."

Nhìn tình huống có tính hí kịch một màn làm Nobita suýt thì bật cười,

May sao nín được.

Nếu không sai lầm thì lần này Doraemon đến trước mở đường cho chắt của Nobita là Nobito đến,

Cơ mà vì đãng trí nên Doraemon quên mất tiêu nhiệm vụ.

Không quá lâu quả nhiên lại tiếng lọc cọc phát ra,

Rồi một chú bé giống Nobita đến 9 phần tương tự đi ra.

Nhìn cái này Nobita không thiếu nhả rãnh tác giả Fujiko,

Từ thời ông cố cố cố đến thời cháu tằng tổ nhà Nobi đều từ một khuôn mà ra,

Lười tạo nhân vật đến thế thì chịu a.

Không đợi Nobita đi ra từ nhả rãnh của bản thân,

Nobito bắt đầu thao thao bất tuyệt…

"Chào cụ cố, cụ có khỏe không ạ?

Lẽ ra cháu đến đây từ lúc nãy nhưng vì bận quá nên cháu bảo Doraemon đến trước."

"À, cụ thấy con mèo máy ấy thế nào? Dễ thương chứ ạ?"

"Thực ra nó vẫn có vài tật xấu, nhưng nói chung rất tốt và hào hiệp."

Không cho Nobita cơ hội xen miệng vào,

Nobito phải gọi là súng liên thanh bắn phá không dừng lại được.

Không chịu được nữa Nobita chốt định một câu:

“Nói nhảm! ý chính!”

Uy nghiêm của cụ tổ là có.

Nghe Nobita nói, đang thao thao bất tuyệt Nobito nghẹn lại:

“A, chả là trrong gia tộc có di chúc cụ Nobita để lại tiên đoán về tương lai,

Cụ nói trong tương lai sẽ xuất hiện đồng bạn của cứu thế chủ,

Đó là một con mèo mà không có tai,

Là máy mà lại đãng trí.

Khi đó hãy mang con mèo đấy trở về quá khứ cho cụ,

Hòa bình thế giới, vũ trụ đều phụ thuộc cả vào đó.”

“Bởi thế nên gia tộc chúng cháu không ngừng tìm kiếm và đã tìm ra Doraemon đúng như những gì cụ dặn,

Khi đệ đơn trình cục xuất nhập cảnh thời gian thì đều được bật đèn xanh cả,

Thế nên bây giờ cháu ở đây với Doraemon a.”

Nghe hết cả một đoạn lí do dài dằng dặc đầu Nobita xuất hiện đầy sọc đen.

“Thế quái nào mình của tương lai để lại di chúc lại đầy tính chất thần côn thế này?

Cứu thế chủ là cái quái gì? Hắn cũng không phải Jesu, hắn cũng không định cắt thịt nuôi chim đại bàng như phật tổ a.”

“Cái gì mà hòa bình thế giới và vũ trụ a,

Toàn là động tác võ thuật,

Hắn mới không tin hắn của tương lai vĩ đại như vậy đấy.”

Biết được khác với nguyên tác ở điểm nào Nobita biểu hiện,

Mình cứ nhận an bài là được rồi,

Suy nghĩ nhiều chi cho mệt óc.

“Vậy là cậu mèo máy lúc nãy là Doraemon đến đây để làm bạn với tớ đúng không?”

Nobita nghắt lời,

Song song với đó cái ngăn bàn lại được kéo ra và Doraemon chui đầu ra:

“Đúng vậy, từ nay về sau mong được giúp đỡ.”

Vừa nói Doraemon vừa cúi sâu tỏ thái độ thân thiện.

“Ừ, về sau mong được giúp đỡ nhiều hơn.”

Nobita cũng cười cười đáp lại bằng một động tác cúi chào lễ nghi tiêu chuẩn.

“Mà cho mình hỏi sau này người mình lấy là ai?”

Nobita cũng tò mò a,

Tuy bản thân đến thay đổi lịch sử là chắc chắn,

Nhưng cứ nghĩ đến vợ tương lai có thể là Jaiko thì Nobita lại cảm thấy sau lưng lạnh sưu sưu.

“Cái này a…”

Nobito làm khó, ngập ngừng…

“Cụ tổ có dặn dò con cháu là không được nhắc đến tương lai khi trưởng thành của cụ cho cụ khi còn nhỏ,

Cháu xin lỗi…”

Nobita nghe đến đây có cảm giác nhìn đến mình tương lai cười một nụ cười tràn đầy âm hiểm nhìn về phía bản thân,

Đến về chính bản thân thật sâu thật sâu ác ý.

“Thôi, không nói nữa cũng sắp đến mốc 30’ rồi đấy nhỉ?”

Bỗng Doraemon nói một câu không đâu,

Nobita đang ngạc nhiên không biết ý của cậu ta là gì thhì bỗng nghe thấy tiếng nói từ ngoài đường của Shizuka:

“Nobita-kun….”

“Gì đấy Shizuka-chan?”

“Quả cầu của tớ….”

Nhìn quả cầu đang bị vướng trên mái nhà Nobita biết sẽ sắp phải phát sinh cái g.

Nhưng mà con gái (quan trọng là gái đẹp, chứ gái xấu thì đừng hòng) đã nhờ vả thì làm một người đàn ông không được nói “Không thể” a.

Đi nhẹ nhàng trên mái ngói, Nobita cẩn thận cầm lên quả cầu rồi cẩn thận quay trở lại cửa sổ.

Cơ mà nếu vạn sự không lạ kì thì ai bảo là bất ngờ,

Miếng ngói đang yên đang lành bỗng sụt một tiếng lỏng lẻo ra.

Không huyền niệm gì Nobita được thưởng thức một định luật vật lí thép về lực vạn vật hấp dẫn,

ừ, nếu vật thí nghiệm định luật không phải là bản thân thhì càng tuyệt.

liếc thấy cái cành cây chìa ra, Nobita nhanh chóng vươn tay,

bắt lấy, lợi dụng độ dẻo của thân, cành cây tá lực rồi an toàn tiếp đất.

Đúng là “suýt” chết a.

Từ chối chơi chung với hai cô gái,

Mà trong mắt Nobita thực ra chỉ có một thôi,

Một đứa còn lại không đáng một xu,

gọi cô gái là sỉ nhục cái tiếng thiêng liêng ấy.

Nobita trở lại nhà vào nhà tắm thay cái tất chân bởi vì đi trần ngoài đường mà như một chiếc giẻ nùi.

Đang loay hoay chân co chân duỗi tháo tất bỗng Nobita vô tình đạp phải cục xà bông và… Ừm…hét sót..

Vừa thay đồ khô Nobita vừa ngẫm:

“Sự xui xẻo của mình không phải là càng ngày càng giảm rồi sao?

Thế nào Doraemon vừa đến là xui xẻo lại liên tiếp xuất hiện?

Doraemon tóm lại là thần may mắn hay là thần xui xẻo a?”

Vấn đề này rất đáng để suy nghĩ a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tránh Trời Không Khỏi Số

Đã được năm ngày kể từ ngày Doraemon đến,

Cuộc sống sinh hoạt của Nobita cũng không bị xáo trộn quá nhiều,

Ngoài việc như có thêm một người anh em trrong nhà thì quả là không có khác biệt.

Nói đến anh em trong nhà,

Nobita đã từng lo lắng giải thích thế nào với gia đình vì Doraemon tồn tại.

Cơ mà Doraemon đúng là Doraemon a,

Chỉ cần một bảo bối "Ấn tượng trí nhớ cơ" đã giải quyết cả.

Bố mẹ hay hàng xóm xung quanh đều xuất hiện ấn tượng với Doraemon và coi đó chỉ là bình thường không có gì ngạc nhiên cả.

Nobita chỉ có thể nói: "Không hổ là Doraemon a".

Thế là Nobita lại quay trở về quỹ tích đi học,

Ăn cơm, làm bài tập, ngủ.

Còn rèn luyện thân thể thì từ khi phát hiện làm việc tốt được công đức có thể tăng lên thể chất thì Nobita lười ung thư lại tái phát.

Tóm lại Nobita lại một cuộc sống bình ổn mà thú vị,

Hôm nay cũng vậy,

Về đến nhà Nobita vứt cặp sách xong không kịp chờ đợi chạy ngay ra đường,

Hôm nay Shizuka có mời hắn đến nhà chơi a,

Không thể để cô ấy chờ á, phải nhanh lên.

Vừa bước chân qua bậc cửa thì một bàn tay to tổ bố vươn từ trong nhà ra một chộp,

Nobita không có lực phản kháng bị chộp vào lòng bàn tay ấy,

Rồi bị kéo một mạch lên tầng hai trong phòng luôn.

Định thần lại Nobita thấy Doraemon và bên cạnh cậu ta cái bảo bối quái dị chỉ có một bàn tay,

Hơi bực mình Nobita hỏi:

"Cậu làm gì thế?

Có biết là tớ đang bận chết đây không?"

Hôm nay Doraemon lại dị thường kiên quyết:

"Tớ không thể cho cậu ra ngoài được!"

Thấy được Doraemon kiên quyết Nobita biết sự tình không đơn giản,

Ít nhất vào lúc quan trọng Doraemon vẫn là đáng tin:

"Vì sao? Cậu giải thích xem nào."

Thấy Nobita bình tĩnh lại Doraemon cho hai tay vào túi rút ra một quyển sổ lớn,

Chính xác hơn là một quyển anbum ảnh,

Rồi mở ra cho Nobita nhìn mặt trên có ảnh.

Đó là bức ảnh Nobita bị băng bó như xác ướp ai cập và bố mẹ đang ngồi bên cạnh khóc hết nước mắt.

"Đây là anbum dự báo tương lai, độ chính xác trăm phần trăm đấy."

Doraemon nghiêm túc giải thích cho Nobita tính nghiêm trọng của vấn đề.

"Theo đó thì khi trên đường đến nhà Shizuka-chan cậu sẽ bị xe hơi tông phải."

Nghe Doraemon nói đến đây Nobita bỗng nhớ lại kí ức đã lâu kiếp trước,

Theo kí ức kiếp trước thì cho dù Doraemon và Nobita có tránh đi đâu thì cũng không thể sửa được sự thật về tai nạn do xe hơi của Nobita.

Nobita cảm thấy quyển anbum này có tính chất giống nguyền rủa hơn là dự báo tương lai.

Vì tương lai thì có thể thay đổi được,

Trong khi cuốn anbum này đã báo là chắc chắn xảy ra như một lời nguyền rủa.

Biết trước tương lai không may mà tránh thì ai cũng muốn,

Cơ mà biết trước tương lai không may mà cho dù dãy dụa,

Vật vã đi tránh nó mà không thể thì là một điều tra tấn a.

Nếu có thể Nobita đánh chết cũng chả muốn sử dụng cuốn anbum này một lần nào nữa cả.

Biết trước tương lai không thể thay đổi,

Nobita cũng thả tâm,

Đây cũng là thế mạnh của Nobita a,

Luôn lạc quan trước mọi việc.

"Thế Doraemon-kun cậu có bảo bối nào giúp cơ thể tạm thời cứng rắn như sắt thép không,

Đằng nào cũng bị đâm,

Nếu cơ thể tớ cứng hơn cả xe hơi thì có bị đâm cũng đâu sao."

Thả tâm ra Nobita cũng không thiếu sáng ý.

"Để tớ tìm xem sao …. Có! Khăn choàng siêu nhân!"

Doraemon vui vẻ hô lên.

Nobita nhìn cái khăn choàng Doraemon mang ra với ánh mắt hồ nghi,

Đấy là một cái khăn không có một tí nào đặc biệt giống cái khăn trải bàn vậy.

Nobita nhớ không nhầm thì kiếp trước từng đọc tập truyện ngắn về chiếc khăn này rồi.

"Đây là khăn choàng siêu nhân,

Buộc khăn này vào cổ cậu sẽ thành siêu nhân,

Cậu sẽ mạnh như lực sĩ,

Súng gươm đụng vào cậu sẽ bị dội ra,

Cậu còn có thể bay được như chim nữa,

Và còn có thể nhìn xuyên vật thể."

Nghe bộ giới thiệu "điếu tạc thiên" mà Doraemon thao thao bất tuyệt Nobita càng chắc chắn cái khăn choàng này là cái khăn trong trí nhớ hắn từng đọc.

Siêu nhân cái cc,

Bị mấy viên đá nhỏ ném còn thấy đau,

Đánh nhau với Jaian còn bị thâm mắt,

Bay thì cách mặt đất có mấy xen ti lại còn chậm hơn cả đi bộ,

Nhìn xuyên tường thì cần dán sát mặt mới có thể thấy.

Nobita muốn nhả rãnh:

"Cậu có nghèo đến mức phải mua hàng giá rẻ kém chất lượng thế không Doraemon?"

Tuy không được nói cụ thể chi tiết,

Nhưng Nobita biết gia tộc của hắn trong tương lai chắc sẽ không thiếu tiền,

Doraemon được gửi đến giúp hắn càng sẽ có tiền a.

Thế quái nào Doraemon vẫn là cái này đức hạnh?

Thấy đồ rẻ là mua không quan tâm chất lương?

Nobita thở dài ngao ngán,

Thôi thôi, có còn hơn không a.

Buộc tấm "áo choàng" xong Nobita cảm thấy mặt mũi mất hết.

Tuy trong mắt mọi người một đứa trẻ con hâm mộ đóng giả superman là đúng quá rồi còn gì.

Nhưng Nobita có linh hồn của một người 23, 24 tuổi a.

Mặc quần lót ngoài quần dài cái gì là không có mặt mũi a.

Mà thà rằng có sức mạnh thật thì chớ,

Đằng này lại là yếu hóa bản của siêu yếu hóa bản của Siêu nhân,

Bust gần như bằng không,

Nobita cũng cần mặt mũi a.

Nhổ nước bọt thì nhổ nước bọt,

Vốn cái gọi là mặt mũi Nobita cũng không phải lần đầu ném,

Thì lại ném một lần a.

Con người nhiều lúc như vậy,

Có thể làm một lần là có thể làm hai lần.

Đã không thể dãy dụa thì đành hưởng thụ a.

Ngộ ra được sự thật là có làm sao cũng không có trứng dùng Nobita vô tư bước ra đường.

Doraemon cũng lo Nobita nguy hiểm nên vội vã chạy theo.

Vừa đi Nobita vừa ngó trái ngó phải lo lắng bỗng nhiên một chiếc xe ở đâu đâu bỗng lao ra tiễn hắn đi gặp mấy đời Pharaon của Ai Cập cổ a.

Thấy thế Doraemon bỗng bỏ tay vào túi lôi ra một chiếc máy giống như tivi:

"Màn hình tương lai! Có cái này cậu sẽ không lo lắng bị bất ngờ xe cộ đâm trúng nữa.

Chỉ vào hình chiếu đang đi trước hai mét hình hai người Doraemon và Nobita,

Doraemon tự hào nói.

Đang chưa kịp tinh tướng xong xuôi bỗng hình chiếu hai người đi đến một ngã tư,

Không huyền niệm gì khi một chiếc ô tô tải lao thẳng qua đâm hình chiếu Nobita văng xa chục mét.

Nhìn hình ảnh này Nobita xót a,

Người ta nói thỏ tử hồ bi,

Đằng này thấy một kẻ giống hệt bản thân bị xe tông bay hơn mười mét a,

Thốn tận rốn luôn.

Mặt tái xanh Nobita kịp thời phanh lại,

Vù…

Một chiếc ô tô tải hiển nhiên lao vụt qua.

Mồ hôi sau áo làm Nobita lạnh sưu sưu,

Cho dù cái khăn quàng cũng không thể cho Nobita thêm chút nào ấm áp.

Đường này còn thế nào đi a?

Nobita ngẩng mặt nhìn trời, sinh không thể luyến….

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Có Sức Mạnh

Cẩn thận từng li từng tí đi,

Nobita chưa bao giờ cảm thấy đường từ nhà hắn đến nhà Shizuka lại xa như vậy,

Quả là "chỉ xích thiên nhai" a.

Lo lắng hồi hộp Nobita lực tập trung là cao độ,

Sáu loại giác quan phát huy cao độ.

Rầm… một chiếc xe đứt phanh đâm sầm vào đường mà trước đó mấy giây Nobita còn đang đi,

Nobita cách đó không xa lau một cái đại hãn.

Ùynh…một tấm áp phích ô tô rơi xuống ngay đầu Nobita,

Nhưng Nobita như lường trước nhảy một cái sang bên cạnh.

Hữu kinh vô hiểm đi gần đến nhà Shizuka,

Nobita cảm thấy đây là ngày **ó nhất trong đời hắn.

Tựa lưng vào tường thở hồng hộc Nobita có chút thả lỏng,

Vì quanh đây trong vòng trăm mét không thấy bóng dáng ô tô.

Ừ. Không thấy không có nghĩa là không có a.

Thế là khổ bức Nobita bị một chiếc xe hơi mang biển "tập lái" đâm thủng tường húc bay ra xa hai mét có hơn.

Đang bay trên không trung Nobita khóc không ra nước mắt a,

"Đệt! không chơi thế này a."

Thế là Nobita vinh quang vào bệnh viện đúng như dự kiến.

Ít nhất còn có cái may đó là không tốn tiền thuốc men,

Lại có tiền bồi thường.

Vả lại có khăn quàng siêu nhân,

cho dù chỉ là đồ dỏm nhưng mà cũng giúp đỡ Nobita không bị gãy mấy cái xương,

chỉ rạn thôi.

Bây giờ Nobita đang làm gì?

Hắn đang hạnh phúc nằm ỳ trên giường bệnh cho Shizuka đút xoài ăn.

Shizuka sau khi biết chuyện cảm thấy Nobita bị như vậy là tại nàng,

Nên cô bé thiện lương ngây thơ bị Nobita lợi dụng "chăm sóc người bệnh"

Để hưởng qua một quãng thời gian đại lão gia.

Cơm đến há miệng, áo đến giơ tay a,

Sướng như tiên a, khiến người nghiện.

Doraemon thì cảm thấy bản thân không xứng chức là một robot bảo mẫu,

Lại để đứa trẻ mình bảo vệ gặp nguy hiểm.

Nên Nobita lợi dụng tâm lí chiến khiến Doraemon chấp nhận cho hắn mượn một món bảo bối để chơi.

Nằm giường bệnh không phải lo lắng bài tập trên trường nên Nobita thoải mái thả tâm nghỉ ngơi và suy nghĩ sẽ mượn bảo bối nào của Doraemon.

Nói thật Nobita đầu có chút loạn,

Nói đến bảo bối của Doraemon thì thật là trên trời dưới đất cái kì lạ gì cũng có,

Mà thật nhiều a.

Có chút đau đầu Nobita lại nghĩ đến cái khăn quàng siêu nhân Doraemon cho hắn mượn và nhổ nước bọt:

"Và đồ dỏm cũng thật nhiều… a! đúng rồi có một cái!"

Cho suy nghĩ của bản thân ba mươi hai cái tán,

Nobita vui vẻ xuống giường bệnh đi tìm Doraemon đi.

Ra là thằng cha này chỉ đang giả bệnh,

Thực ra hắn thôi đau từ mấy hôm trước rồi.

"Doraemon…. Cậu xuống đây tớ hỏi chút chuyện được không?"

Thấy Doraemon đang meo meo với một con mèo màu trắng trên mái nhà,

Nobita nhổ một tiếng "trọng sắc khinh bạn" rồi kêu lên.

"Á, Nobita-kun..?"

Như bị bắt gian tại trận Doraemon luống cuống meo meo vài tiếng như để tạm biệt rồi gắn chong chóng tre bay xuống.

"Nobita-kun, sao cậu ra đây?

Cậu đang cần nghỉ ngơi mà?"

"Không ra đây sao thấy được định luật thép chứng minh sức mạnh của tình yêu có thể xóa nhòa đi giống loài?"

Nhổ nước bọt thì nhổ nước bọt chứ Nobita chỉ dám nghĩ thôi chứ đâu dám nói ra miệng,

Nếu không thì chiếc thuyền nhỏ hữu nghị có thể lật a.

"Doraemon, cậu có bảo bối nào có thể mang vật từ thế giới truyện tranh ra không?"

Nobita nhớ đến Doraemon là có một bảo bối lấy được vật từ trong tivi ra a,

Trong nguyên tác Nobita còn dùng nó tác một đợt tử.

"Ừm…. tớ không chắc lắm, để xem, cái này không phải,

Cái này cũng không phải…"

Nhìn Doraemon phiên đồ từng món từng món bảo bối thiên kì bách quái tạo ra một ngọn núi nhỏ trong mắt Nobita thật Manh manh đát.

"A! có! Keo dính bắt ảo hóa thật!"

Đột nhiên Doraemon hô lên vui vẻ lôi từ túi bốn chiều ra một cái gậy hình đồ vật,

Trên một đầu gậy có thể thấy keo dính như nhựa thông.

"Cậu không thể lấy đồ vật từ manga nhưng có thể lấy đồ vật hay người, nhân vật trong tivi cho dù là anime hay phim đều được cả."

Doraemon luôn tràn đầy sức sống khi giới thiệu về bảo bối của mình.

"Cách sử dụng thật đơn giản thôi,

Cậu đứng trước màn hình tivi nhắm chuẩn thứ muốn lấy,

Rồi đâm cây gậy vào sao cho vật hay người cậu muốn lấy bị dính trúng đồ dính trên gậy,

Sau đó cậu chỉ cần lôi nó ra là được."

"Chú ý là nếu có người trong màn ảnh khỏe hơn cậu mà họ chụp được cây gậy thì họ cũng có thể kéo cậu vào thế giới trong đó luôn đấy, cẩn thận nhé."

Doraemon dặn dò vẫn tính là cẩn thận,

Nobita gật đầu lia lịa.

Tuy không thể lấy vật trong truyện tranh khá đáng tiếc,

Thế nhưng có thể lấy được đồ vật từ anime đã khiến Nobita mở cờ trong bụng rồi.

Nobita có nhớ đến không lâu sau đây mình phải đối mặt với phần tử săn khủng long ác độc như thế nào,

Nobita không thể cứ dựa theo nguyên tác hoàn toàn bằng vận khí mà qua được,

Ít nhất phải có thực lực tự bảo vệ bản thân và bạn bè.

Còn để tăng lên từng chút một nhục thể thì Nobita không ôm hi vọng ngày một ngày hai có thể,

Nobita bây giờ định mượn là ngoại lực cho bản thân mạnh lên.

Thế giới này còn đang lạc hậu hơn nhiều thế giới trước kia của Nobita,

Không có quá nhiều lựa chọn cho hắn chọn lựa.

May thay hắn cũng không cần chọn lựa.

Thế giới Doraemon của ông Fujiko sáng tác là có chuyển thể thành anime các tác phẩm khác của ông như siêu nhân Mami a, Pac man a,vv..vv..

Và Nobita hiện tại muốn lấy không phải gì khác là sáo trang Pac man.

Nó giống như tăng mạnh vô số lần bản khăn quàng siêu nhân vậy,

Có thể bay tốc độ tối đa 119km/h,

Mạnh lên gấp 6600 lần,

Cường độ cơ thể cũng đồng dạng tăng cường,

Tuy không phải dọa người như chân Superman chịu phải đạn đạo hạt nhân như thường nhưng cũng có thể coi nhẹ súng ống.

Vả lại sức mạnh nó là theo cấp số nhân a,

Nobita đang mỗi ngày một mạnh mẽ,

Gấp 6600 lần nó sẽ nhân sự mạnh mẽ lên bao nhiêu có thể tưởng tượng.

"Chẳng phải là mình có thể giây trời giây đất giây không khí sao?"

Nobita lại đắm chìm trong ảo tưởng của bản thân mà không chú ý rằng việc chưa làm mà đã tưởng bở rồi.

Nobita lập tức làm thủ tục xuất viện,

Đi qua cửa hàng băng đĩa mướn anime pac man tập 1 về.

Hộc tốc chạy đến nhà mở băng ra,

Nobita như lâm trận chờ địch cầm chắc trong tay cái gậy dính Doraemon đã đưa và tập trung cao độ.

Trong tivi đang phát đoạn chú siêu nhân ngoài hành tinh vừa tỉnh dậy và hoảng loạn vì chưa xong việc cùng với chủ giác pac man cậu bé Mitsuo đang mộng bức vẻ mặt.

Không huyền niệm chú siêu nhân vô cùng tùy ý vứt sáo trang ra bãi cỏ cho Mitsuo còn Mitsuo thì chả đoái hoài sáo trang nằm lăn lóc.

"Cơ hội là đây!"

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau,

Đã kiên nhẫn chờ đợi bao lâu Nobita đâu thể để vụt mất cơ hội?

Đâm ra, dính! Nhanh chóng kéo về,

Sáo trang Pacman đến tay.

Mặc kệ hai nhân vật trong Anime đang một mặt mộng bức,

Chú siêu nhân đang rút súng rà soát xung quanh đề phòng một tên trùm phản diện nào đó nhảy ra.

Nobita biểu lộ:

"Quan hệ ta cái lông a."

Có được bộ sáo trang vào tay Nobita là hoan a,

Cuối cùng cũng có sức mạnh tự vệ trước mấy lần thám hiểm a.

Chạy đi tìm Doraemon trả lại keo dính,

Che dấu không nói cho cậu ta biết việc mình đã làm,

Nobita khoan khoái bước trên đường về nhà đi.

Chưa bao giờ đi đường lại nhẹ nhàng như vậy a…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hành Trình Mới Sắp Bắt Đầu

Hôm nay là thứ hai, ngày nắng, có gió nhẹ.

Như thường lệ Nobita sáng sớm đã dậy đi học,

Dù sao cũng kiếm cớ nghỉ được một thời gian rồi,

Không thể nghỉ mãi được.

Tuy nghỉ là nhiều chút nhưng với trí nhớ bug của bản thân thì kiến thức thầy giảng trên bảng chả là cái gì cả,

Hắn lúc rảnh rỗi đã xem cả mấy luận án tiến sĩ cơ mà,

Chút kiến thức sơ cấp này bõ bèn gì.

Hôm qua Nobita đã dụ Doraemon cho hắn mượn máy "ảnh tạo mốt" chơi,

Thực ra là hắn mục đích chỉ là thay đổi ngoại hình bộ sáo trang Pacman thôi.

Tuy chỉ là một sáo trang trong anime nhưng không thể không phòng bị có người nhìn nhận ra rồi liên tưởng lung tung được.

Bộ sáo trang Pacman bây giờ tuy chức năng không khác gì nhưng tạo hình thì khốc tạc thiên.

Được hun đúc trước các siêu phẩm của siêu anh hùng DC và Marvel Nobita biểu thị tác giả Fujiko tạo hình quá sơ sài a,

Tuy chỉ là bộ truyện dành cho trẻ em.

Mũ Pacman bây giờ như là một chiếc mũ đầy khốc huyễn công nghệ cao có hình đầu rồng được cách điệu chỉ che nửa mặt trên,

Áo choàng thì ngoài phía trên có in hình thần long xoay tròn nuốt mây nhả khói ra hai cái khuy đính vào áo cũng có hình thần long cuộn tròn.

Huy hiệu Pacman thì biến thành long thần huy hiệu.

Quả thật là Nobita bị ám ảnh về rồng a.

Mà cũng đúng, tiền thân của Nobita là một người Việt Nam có nguồn gốc từ thời xa xưa thần thoại là "Con Rồng Cháu Tiên" mà,

Chấp nhất một tí cũng có thể hiểu được.

Nobita còn đặc biệt phân một bộ đồ áo quần theo kiểu khá cổ trang nhưng có đầy đủ tính linh hoạt của áo quần hiện đại làm bộ đồ kèm theo a.

Ít nhất không thể như trong Pac man biến hình xong vẫn quần đùi áo cộc được.

Áo cổ cao và có tà dài như bộ đồ thần bài Twisted Fate,

Quần liền giày đầy tính thực dụng như của Master Yi.

Tuy bộ quần áo chỉ được cái mã bề ngoài chứ không thể tăng thêm chút nào sức chiến đấu nhưng "đẹp là chân lí a".

Chỉ cần đẹp đến một mức độ nào đó có thể bỏ qua hết thảy những điều vô lí mà cái đẹp đó mang lại.

Đặc điểm tiện lợi nhất của bộ sáo trang pacman là có thể cuốn thành một cục nhỏ mang tùy thân bên người được,

Nên Nobita luôn mang nó bên thân.

"Nobita-kun…"

"A, Shizuka-chan, sớm."

Thấy Shizuka chạy đến Nobita tự giác thả chậm bước chân lại đợi cô ấy đi đến song song rồi hai người cùng bước.

“Nobita-kun đã khỏe chưa vậy?

Cậu làm tớ lo muốn chết..”

Theo kịp Shizuka vừa vỗ bộ ngực nho nhỏ vừa oán trách.

Nobita chỉ có thể cười làm lành đáp lại:

“Không sao đâu mà,

Nobita của cậu mà cậu còn không biết sao?

Khỏe như trâu ấy..”

Lại theo thói quen tú một tú chọc cười Shizuka,

Đường đến trường cũng không quá tẻ nhạt a.

Trường học vẫn vậy, Nobita có chút buồn ngủ a,

Chờ mãi chờ mãi, cuối cùng chờ được chuông reo tan học.

Lũ trẻ tiếp tục phải chiến đấu với đống cơm dinh dưỡng nhà trường phát xuống.

Bỗng Nobita thấy Suneo và Jaian ghé lại phía mình và Shizuka thì có chút tò mò.

“Bọn này lại định làm gì nữa đây?”

Lại gần, Suneo làm một mặt thần bí nói:

“Này Nobita-kun, Shizuka-chan, tan học hai cậu qua nhà mình tí được không?

Mình có cái này hay lắm muốn cho các cậu xem.”

“Ồ, cái gì mà muốn cho bọn tớ xem đấy?”

Shizuka ngạc nhiên hỏi.

“Bí mật, chiều qua nhà tớ tớ sẽ chỉ cho,

Nhé?”

Suneo cắn chắc không nhả ra là cái gì.

Nobita cũng bị khơi dậy tính tò mò,

Là cái gì mà làm Suneo giữ kín thế kia chứ.

Chắc chắn là một vật rất quý giá để Suneo khoe khoang thần khí thì mới đáng để hắn bỏ ra công sức như vậy mời mọc.

Đi guốc trong bụng Suneo, Nobita trả lời:

“Đi chứ, nhất định đi.”

Được đáp án mình muốn Suneo một mặt đắc ý cười trở lại vị trí chỗ bàn học của mình đi.

“Cậu nghĩ đó là thứ gì Nobita?”

Shizuka một vẻ mặt nghi hoặc hỏa Nobita.

“Làm sao tớ biết được,

Nhưng chắc là rất quý giá đi,

Suneo từ trước đến nay có vật gì quý mà chả mang ra khoe lấy le.”

Nhún nhún vai, Nobita trả lời Shizuka,

Hắn cũng muốn biết a,

Nhưng hắn lại không đọc tâm thuật đành chịu thôi chứ biết sao được.

Tan học,

Về nhà cất cặp sách,

Doraemon chắc lại đi tìm Mimi của cậu ta đi, không thấy ở nhà.

Nobita xin phép ra ngoài chơi rồi đi một mạch đến nhà Suneo.

Nhà Suneo phải nói là biệt thự thì đúng hơn,

Nhiều khi Nobita cũng hâm mộ lắm chứ lị.

Nhưng nghĩ đến bản thân có Doraemon mà Suneo không có lại cân bằng trở lại.

Đến nhà Suneo, Nobita mới nhận ra mình đến sớm,

Ngồi trên ghế salon ở phòng khách đợi chừng năm phút Nobita mới thấy Shizuka và Jaian lật đật đến.

Thấy đã đến đông đủ người Suneo một mặt trịnh trọng như tổng thống đọc diễn văn trong tổng tuyển cử nói:

"Vào thời nguyên thủy cách đây hàng triệu năm…

Trái đất khi ấy còn rất hoang sơ,

Loài người chưa xuất hiện.

Thống trị mặt đất lúc đó là loài khủng long Tyrannosaurus."

Nói đoạn Suneo đưa một chiếc hộp đã chuẩn bị từ trước ra và nói:

"Đây là móng chân hóa thạch của nó.

Người ta đã đào được cái móng này ở công viên khảo cổ Utal bên hoa kỳ."

"Bố tớ đã mua lại nó với giá rất cao trong buổi tham quan triển lãm hồi hè năm ngoái đấy."

Tú một tú cảm giác ưu việt xong xuôi, Suneo đưa hộp cho mấy người Nobita xem.

Nói hóa thạch quý giá thì chỉ thật sự quý giá cho người biết hàng,

Còn đối với người không biết thì nó chỉ là một cục đá không hơn không kém mà thôi.

Thế nhưng vì bị Suneo tiêm nhiễm cái móng này quý thế này, quý thế kia khiến Shizuka và Jaian cảm thấy cái móng đá này thật không tầm thường.

"Thật khó tin… cái móng này mà có tuổi thọ cả trăm triệu năm ư?"

Jaian một mặt ngưng trọng như nâng một kho báu nói.

"Xin lỗi nếu cậu đi ra đường nhặt bất kì cục đá nào đều có tuổi thọ xấp xỉ cục đá trên tay cậu" Nobita nhả rãnh trong lòng.

Không có một quan niệm thâm căn về đồ cổ Nobita thật sự không hiểu nổi cái cục đá nho nhỏ đó thì có gì quý giá,

Thà rằng cả một bộ xương nguyên vẹn như thả trong viện bảo tàng thì mới thấy đồ sộ, trực quan,

Chứ một mẩu hóa thạch bé tẹo mà được nâng lên như vàng như kim cương thì Nobita biểu thị:

"Anh mù, không phân biệt được kim cương và đá khác nhau ở chỗ nào."

"Nhìn cái móng, tớ như đang thấy trước mắt cảnh trái đất thời xa xưa…

ở đấy có những con khủng long to lớn, gầm thét ngang trời…."

Nhập hí Shizuka cũng một mặt mơ mộng nói.

Nobita chỉ có thể nhả rãnh trong lòng:

"Nhìn cái móng hóa thạch mà có thể như thấy cả thế giới thì chắc đi vào bảo tàng hóa thạch sẽ nhìn thấy tinh không, thậm chí hệ ngân hà luôn quá."

"Thôi, tớ đi cất đây chứ mẹ tớ sắp về rồi."

Thấy hai người xem không sai biệt lắm Suneo không đợi Nobita xem đã lấy lại mang đi cất.

Nobita mới không thèm quan tâm đến cái móng bé tẹo ấy đấy.

Nhưng bị coi như thằng hề chọc tức không có tì khí là không thể.

Nobita một mặt khinh thường nói:

"Hừ, chỉ là một cái móng mà thôi,

Tớ mà muốn thì có thể có một con khủng long sống luôn ấy chứ."

Đang cất móng hóa thạch Suneo bỗng như mèo ngửi thấy mùi cá chạy ngay lại.

"Thật a Nobita. Hay cậu chỉ khoác lác?

Nên nhớ là khủng long cách đây đã trăm triệu năm a,

Làm sao kiếm a…"

Khích tướng, trần trụi khích tướng,

Nhưng biết nội dung vở kịch Nobita chỉ có thể biểu lộ:

"Cậu bé, diễn sâu."

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quả Trứng...Tìm Được

Trên con đường nhỏ gần vùng ngoại thành Tokyo,

Gần khu rừng cạnh trường học là một khu dân cư nhỏ…

Tokyo thời này vẫn chưa đến mức tấc đất tấc vàng nhưng cũng đã rất đắt đỏ,

Tuy nhiên đắt đỏ chỉ là nội thành thôi,

Ngoại thành vẫn tính là ổn định.

Sau khi ra khỏi nhà Suneo,

Nobita về nhà lấy chiếc xẻng nhỏ rồi đến đây ngay.

Từ hồi làm bài tập về nhà khoa học tự nhiên hè năm ngoái,

Nobita đã chú ý xung quanh đây chỉ có vùng này là có đường nếp gãy.

Đường nếp gãy là chỉ những đường nét kéo dài từ chục đến trăm, ngàn mét khu vực đất đá,

Hình thành từ các vụ núi lửa, động đất,

Khiến thềm lục địa tạo thành sai vị,

Mang những thứ chôn sâu cả ngàn vạn năm,

Thậm chí cả trăm triệu năm dưới lòng đất ra trước mắt người đời.

"Dựa theo trí nhớ thì hẳn là vùng này a?"

Nobita không quá chắc chắn nói.

Dù sao thì một quyển truyện tranh với bối cảnh đơn sơ làm sao có thể bao quát được hết cả một vùng phong cảnh được.

Nobita cũng chỉ có thể tìm ra một vị trí đại khái thôi,

Nhưng chưa đào thì chưa thể biết đúng hay sai nên vẫn sớm mà bắt tay vào làm luôn thôi.

Nhẹ nhàng không tiếng động trèoo qua một bờ tường thấp,

Nobita mon men lại nơi vị trí mình đã khóa định rồi từ từ đào.

Mọi người nghi hoặc vì sao Nobita lại như tên trộm thế á?

Vậy thì mọi người không biết rồi,

Thằng cha này đang đào xới tung đất là ở vườn nhà người khác a,

Để họ phát hiện thì có mà lên phường uống trà á.

Phải nói sao nhỉ?

Là "Duyên trời định"?

Hay "Vận mệnh đã dẫn dắt"?

Tóm lại đại khái cũng không sai biệt mấy đi.

Chỉ mấy xẻng xuống Nobita đã chạm được cái trứng hóa thạch,

Mà chính xác hơn bây giờ nó vẫn chỉ là một cục đá không hơn không kém.

Mừng rỡ Nobita tăng nhanh công tác đào,

Xong xuôi ôm quả trứng chuồn lẹ.

Đi đã xa xa Nobita còn như loáng thoáng nghe được tiếng hét giận dữ của một người đàn ông văng vẳng:

"Thằng mất dậy nào đào phá sân ông!!!"

Rụt rụt đầu,

Nobita nhanh chân chuồn thẳng,

Thật may phước a….

"Doraemon…… nhìn nè nhìn nè…!!!"

Về đến nhà Nobita không còn ức chế được sự vui sướng muốn tìm Doraemon chia sẻ niềm vui.

Ừ, lúc này Nobita không khác gì một đứa trẻ thực thụ.

Phải nói thế nào nhỉ,

Trong một linh hồn quái thúc thúc luôn có một đứa trẻ tâm a..

Không phải! cơ mà cũng đại loại vậy…

Kéo xa…. Trở lại chuyện chính.

"Hả? có cái gì mà làm cậu vui mừng vậy Nobita-kun?"

Doraemon đang vừa ăn bánh rán vừa đọc truyện tranh,

Nuốt miếng bánh đang nhai dở,

Doraemon ngạc nhiên hỏi.

Cũng không kì Doraemon ngạc nhiên,

Từ lúc đến đây cho tới nay Nobita trong mắt Doraemon khá là…

Phải nói sao nhỉ?

Khá là không hay toát ra cái vẻ trẻ con đi.

Dù sao thì cũng khá là kinh ngạc đi.

"Nhìn nè, ten tèn…"

Nobita hớn hở đưa ra trong tay quả trứng…. à nhầm, cục đá.

Im lặng hồi lâu,

Có cảm giác như có mấy con quạ đang bay ngang qua…quác…quác…

"Cái này là cái gì a?"

Doraemon phá vỡ trầm mặc,

Cái cục đá này không biết là cái gì mà Nobita làm như quan trọng lắm đồ vật,

Nhưng chắc chắn cùng từ "quý giá" không đáp lên một tí nào là được rồi.

Nhưng Doraemon nhầm,

Đây là quả trứng khủng long hóa thạch không thể không nói là quý giá a.

"Cậu cho tớ mượn khăn trùm thời gian đi,

Sẽ biết ngay thôi."

Nobita biết Doraemon có bảo bối khăn trùm thời gian a,

Kiếp trước trong nguyên tác cũng giải quyết như vậy không phải à.

Doraemon cũng tò mò cục đá này là vật gì mà lại cần khăn trùm thời gian a,

Nên không ngần ngại rút ra cho Nobita mượn.

Nobita nhanh chóng bọc quả trứng lại ở trong mặt lùi về quá khứ của chiếc khăn,

Thế rồi chờ a, chờ a….

Không biết bao lâu,

Tóm lại theo Nobita là lâu lắmm,

Chờ đợi khiến người ta cảm thấy thời gian trôi thật chậm a.

Thì dù sao đi nữa,

Quả trứng sau cả trăm triệu năm ẩn tàng dưới tầng tầng nham tương nay đã lại được thấy ánh mặt trời.

Nobita vui mừng mở khăn choàng thời gian ra đưa cho Doraemon xem.

"Đây! Một quả trứng khủng long còn nguyên vẹn nhé!"

Doraemon ngạc nhiên hai mắt trợn tròn lên,

Ai mà ngờ được chỉ một tảng đá không mấy chú ý mà lại có thể là một quả trứng hóa thạch của khủng long từ thời tiền sử còn sót lại.

"Thật là một kì tích a Nobita,

Cậu không ngờ đã tìm ra cả một quả trứng hóa thạch khủng long,

Thật không thể tin được."

"Hì hì, Doraemon-kun, cho mình mượn cửa thần kì với,

Mình không thể chờ đợi được muốn chia sẻ niềm vui đến Shizuka-chan,

Jaian và Suneo nữa."

Nobita cuối cùng nói ra mục đích,

Có thể đỡ phải đi mấy bước là đỡ được mấy bước a,

Có mà không dùng còn phải hồng hộc chạy mấy con phố thì có ngu mới làm như vậy a.

Và trong nguyên tác Nobita không khác là một thằng ngu…

Tội lỗi, tội lỗi… nói thế chả phải tự mình chửi mình.

Doraemon cũng không có đọc tâm thuật,

Cũng không biết trong nội tâm Nobita là thiên nhân hỗn chiến.

"Đây, cánh cửa thần kì….có cái này, cậu muốn đi đâu đều được miễn là….

Í quên, cậu biết rồi, ta đi thôi!"

Doraemon luôn hưng phấn như thế khi giới thiệu bảo bối của mình,

Có lẽ những bảo bối thực dụng và được việc giúp Doraemon quên đi phần nào tính vô dụng của bản thân a.

Ở tương lai thế giới, Doraemon luôn làm hỏng việc và bị đám bạn chê cười.

Không tốn nhiều thời gian hai người đến nhà Shizuka gõ cửa:

"Shizuka-chan…."

"A, Nobita-kun có chuyện gì vậy?"

Shizuka ra mở cửa ngạc nhiên hỏi.

"Bí mật! muốn biết thì đi theo tớ!"

Nobita cắn chặt không nhả về việc quả trứng một tí nào,

Làm một mặt thần thần bí bí nói.

Cùng một cách thức,

Nobita dẫn cả bọn Shizuka, Jaian, Suneo về nhà mình.

"Nhìn xem, các cậu nghĩ đây là cái gì?"

Đưa quả trứng ra như hiến vật báu,

Nobita nói.

"Quả trứng thật to a,

Để mình đoán coi nào….

Trứng đà điểu?"

Shizuka tò mò nói.

"i ế…."

Vừa nói Nobita vừa lắc đầu bảo không đúng.

"Là trứng voi đúng không?

To quá đi,

Không biết làm cơm trứng chiên được bao nhiêu bát tô a."

"Thần đồng" Jaian cũng phán một câu thách thức thuyết tiến hóa của Darwin.

Không để ý Jaian một bên, Nobita hứng thú tràn đầy nhìn về phía Suneo.

Không hổ danh là tinh ý nhất,

Cũng xảo quyệt nhất Suneo.

Hắn nhìn qua quả trứng có chút to thái quá cùng với thái độ không bình thường của Nobita và Doraemon là biết ngay quả trứng này không đơn giản.

Lại nhớ không lâu trước đó Nobita phán câu nói ấy,

Một đường linh quang vụt qua,

Suneo thốt lên:

"Sẽ không phải là trứng khủng long đó chứ?"

Hơi chút kinh ngạc sự nhanh ý của Suneo,

Nobita cười đắc ý nói:

"Đúng! Là một quả trứng khủng long còn sống."

Cả ba người ngạc nhiên trợn tròn cả mắt rồi đồng loạt nhìn hướng Doraemon với ánh mắt dò hỏi.

"Thật đấy! Nobita đã đào được quả trứng hóa thạch này và dùng khăn trùm thời gian của tớ để biến nó thành như bây giờ đấy."

Được Doraemon khẳng định cả ba người mắt mạo tinh tinh nhìn không chớp mắt quả trứng.

Quả trứng vốn không bắt mắt trong mắt ba người bỗng như lóe ánh hào quang vậy.

"Bây giờ cậu tính làm thế nào với quả trứng này Nobita-kun?"

Shizuka tinh tế điểm ra khúc mắc bây giờ Nobita gặp phải.

Dù sao một giống loài vốn phải tuyệt chủng từ trăm triệu năm trước không thể không làm cho người ta đau đầu về vấn đề xử lí a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Pisuke...Chú Khủng Long Đáng Yêu

"Nobita-kun, mấy hộp cá tớ cho Pisuke nó ăn chưa? Nó có thích không vậy?"

Vừa tan học Suneo vội vội vàng vàng chạy lại bên cạnh Nobita hỏi tới tấp.

Mấy hôm trước cả bọn đã quyết định ấp ra quả trứng và cùng nhau chăm sóc nó.

Hôm qua, quả trứng đã nở theo đúng dự kiến và được mọi người nhất trí đặt tên là Pisuke.

Và vì có công tìm ra và ấp trứng Nobita sẽ nhận nhiệm vụ chăm sóc nó.

"Pisuke rất thích đấy,

Lát nữa cậu có đến thăm nó không?

Nó cũng nhớ mấy cậu lắm."

Nobita cười cười nói.

"Sao,sao? Pisuke của tớ nhớ tớ à? Chắc là nó muốn nghe tiếng ru của tớ để có thể ngủ đây mà…"

Tự luyến cuồng Jaian cũng vui vẻ góp phần một câu, mà không ai chú ý đến hắn là được rồi.

"Nobita-kun, lát tớ qua nhà cậu nhé, tớ cũng nhớ Pisuke lắm…"

Sizuka cũng tiếp lời, Pisuke xuất hiện đã xóa đi hoàn toàn sự sợ hãi về khủng long của cô ấy.

Phải nói ngoại hình khi còn nhỏ của Pisuke có thể manh hóa bất kì cô bé yêu động vật nào.

"Ừ, lát nữa gặp nhé…"

Pisuke xuất hiện đã kéo gần tình bạn giữa Nobita và hai người Jaian, Suneo rất nhiều.

Nếu khi xưa thì chỉ có thể gọi là oan gia thôi,

Bây giờ có thể tính là bạn thân đi.

Chia tay ở ngã tư, ai về nhà nấy.

Nobita nhanh chóng chạy về nhà và lên phòng.

"Doraemon…. Pisuke hôm nay thế nào rồi?"

Vừa lên đến nơi Nobita không kịp chờ đợi hỏi.

Pi…Pi… không đợi Doraemon trả lời, một bóng hình nhỏ nhắn nhảy vào lòng Nobita như chim én về tổ.

"A Pisuke, mày ngoan lắm, hôm nay tao đưa mày đi dạo thế nào…"

Vừa cưng nựng Pisuke Nobita vừa nói.

Doraemon ngạc nhiên nói:

"Cậu định đưa nó đi đâu? Cậu phải biết nếu người ta phát hiện ra Pisuke thì…."

Nobita khoát tay lia lịa.

"Không, không, tớ chỉ định cho Pisuke vào bể bơi thời mẫu giáo thôi mà,

Trời nóng thế này cậu không thấy tội cho Pisuke sao?"

Doraemon có chút chần chừ…

"Nhưng lỡ mạ phát hiện thì…"

"Cũng đúng…" Nobita cũng khá đau đầu.

"A! Đúng rồi! cậu có cái gì như ao, hồ đại loại kiểu đó không?"

Nobita chợt nhớ ra Doraemon có cái bảo bối đại loại kiểu như vậy, nên phải hỏi lại cho chắc chắn.

"Để tớ coi sao đã… A! Có! Hồ câu di động."

Doremon lôi từ trong túi ra một cuốn chiếu,

Chính xác hơn là một tấm phẳng có kính ở chính giữa, một bên là núm vặn và nút bấm.

“Chỉ cần chỉnh thế này…. Hồ nước trong công viên cách nhà ta 3 dặm về phía Bắc nhỉ…ra rồi.”

Nói đoạn mặt kính bỗng dập dờn rồi biến thành mặt nước.

Pi…Pi…

Thấy vậy Pisuke kêu lên một tiếng sung sướng rồi ùm, nhảy vào trong nước.

Vừa lúc đó có tiếng bước chân lại gần,

Hai đứa hoảng loạn cuộn cái hồ nước di động lại vì sợ người đến là mẹ.

Cửa mở ra và ba người Shizuka, Jaian và Suneo đi vào..

“Ta đa… nhìn xem tớ mang gì cho Pisuke nè…”

Vừa vào cửa Suneo đã nhanh chóng đưa ra một túi cá mà cậu ta vừa mua trong siêu thị ra khoe.

Doraemon và Nobita thở phào nhẹ nhõm, không phải mẹ, thật tốt.

Mở lại cuộn hồ nước, Pisuke vui sướng nhảy lên chào ba người rồi được Suneo thưởng cho một miếng cá.

Nhìn Pisuke đang chiến đấu với miếng cá, cả bọn cùng nở nụ cười.

Cười xong Doraemon nghiêm túc lại nói với cả bọn:

“Tớ muốn nhắc các cậu làm sao giải quyết Pisuke vấn đề?

Chúng ta không thể cứ nuôi nó mãi được, mà Pisuke lớn từng ngày,

Tớ nghĩ ta nên đưa nó về thời tiền sử, nơi đó mới thật sự là nhà nó.”

Nhìn Pisuke bên cạnh manh manh đát, Sizuka không đành lòng nói:

“Nhưng cậu không thấy tội nghiệp Pisuke sao, nó còn nhỏ như vậy…”

“Đúng đấy! nếu cậu và Nobita không nuôi được thì để tớ,

Nhà tớ có hồ bơi mà không mấy khi sử dụng có thể để Pisuke lớn lên a.”

Suneo cũng tiếp lời.

“Tớ nghĩ ta chưa nên vội vã mang Pisuke về lại kỉ Jura, cậu phải biết thời đó hoàn toàn là nhược nhục cường thực, tỉ lệ tử vong của khủng long cao nhất là vào thời ấu sinh kì, đưa Pisuke trở lại lúc này không khác gì đưa nó vào chỗ chết cả.”

Nobita lập luận quá chí lí, Doraemon vậy mà tạm thời không thể phản bác được.

“Vậy thì nuôi nó một thời gian vậy, nhưng các cậu phải đồng ý khi nó đủ lớn, đủ khả năng bảo vệ bản thân thì phải thả nó trở lại thời tiền sử đấy.”

Doraemon không có cách nào, chỉ đành nhượng bộ.

“Nhất trí!!!” cả bốn đứa trẻ cùng đồng thanh hô lên, không nói chứ còn có chút khí thế bàng bạc a.

“Mà để cái hồ nước ở đây cũng bất tiện a, phòng thì vốn đã nhỏ.”

Giải quyết xong vấn đề khúc mắc Nobita bắt đầu kêu ca phàn nàn.

“Doraemon cậu có cách nào giải quyết không?”

Từ khi có Doraemon và các bảo bối tiện dụng Nobita càng ngày càng lười suy nghĩ,

Có gì khó khăn là lại Doraemon, chả trách thời xưa đọc truyện có Doraemon mà Nobita chả thay đổi được gì cả, Doraemon đi rồi thì ngược lại thay đổi tính nết.

Vạn ác chỉ vì cái tính ỷ lại a…

“Nhà treo tường! chỉ cần treo bức ảnh ngôi nhà lên tường là cậu sẽ có thể vào trong đó ở như một ngôi nhà thực thụ,”

Doraemon lại rút ra một bức tranh và nói.

Nói đến Doraemon, Nobita không biết nói gì cho phải.

Có lẽ là thói quen không chịu thu dọn túi bảo bối đi, cũng có thể do quá nhiều bảo bối nên không nhớ nổi đi, tóm lại thường thường vào lúc tối hậu quan đầu hay hoảng loạn là lại phiên phiên bảo bối.

Nếu không phải bên cạnh nhắc tuồng về một chức năng nào đó thì thậm chí không nghĩ ra luôn.

Mọi người đi vào trong tranh mới thấy một không gian rộng lớn như một căn hộ hiện đại với đầy đủ tiện nghi.

Nobita vẫn không hiểu tại sao Doraemon cứ thích ngủ trong cái tủ bỏ chăn nệm mà trong khi có những ngôi nhà tiện lợi như thế này thì lại không dùng?

Chắc cái đó phải đi hỏi sở thích cậu ta quá, lỡ cậu ta thích ngược thì sao???

Nghĩ nhiều… trở lại chuyện chính.

Thu xếp xong Pisuke cả bọn nhao nhao mượn máy ảnh tạo mốt cùng ống thở dưới nước của Doraemon rồi cả đám nhảy thẳng vào trong hồ nước di động bơi lội chơi đùa đi, trời mấy hôm nay nóng quá mà.

Cả bọn lo vui chơi thỏa thích mà không ai chú ý một con mắt điện tử màu đen lơ lửng phía trên thu hết hình ảnh vừa rồi vào tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bắt Đầu Hành Trình Kỉ Jura

Người ta thường nói “đi đêm lắm có ngày gặp ma”,

Hay cũng có người nói “đi bên bờ sông đâu thể không ướt giày”.

Tuy Nobita và mọi người đã cố gắng giữ bí mật nhưng việc một con quái vật khổng lồ có thể sống trong hồ nước công viên vẫn bị đồn miệng mà truyền đi ngày một xa.

Hồ nước trong nhà không tạo ra một hồ nước độc lập mà chỉ là liên tiếp đến mặt nước của một nơi nào đó có nước thôi, mà hiện tại nơi liên kết là hồ nước sau công viên.

Có nghĩa là Pisuke thực ra vẫn sinh hoạt tại trong hồ nước công viên mà thôi.

Không huyền niệm gì khi người ta khiếp sợ phát hiện một bóng đen to lớn lảng vảng không chỉ một lần dưới mặt nước.

Người xưa có câu rất hay: “Tự mình dọa mình”

Hay đúng hơn là con người sợ hãi những điều họ không biết.

Một bóng đen to lớn không nhìn ra hình dạng luôn lởn vởn quanh khu vực sinh sống của bản thân thì người ta đâu thể ngăn lại trí tưởng tượng đã bật nút Start của bản thân.

Nó sẽ là con gì a, sẽ có bao nhiêu hàm răng a, để to như vậy nó sẽ ăn gì a….

Tất cả não động đó sẽ dẫn người ta suy nghĩ đến những quái thú trong phim như Godzilla a, King Kong a,vv..vv

Và đặc điểm chung của chúng là….. ăn thịt!

Thức ăn giữa nơi đô thành này dễ kiếm nhất là…. Con người!

Đơn giản chỉ là não động một người, lây lan cho toàn khu vực khi số người nhìn thấy bóng đen càng gia tăng.

Từ tin đồn dần dần biến thành khủng hoảng và lan đến tận truyền thông.

Đến khi Nobita nhìn thấy tivi đưa tin về sự kiện chuẩn bị lặn xuống tìm hiểu của các nhà khoa học thì đã không có quá nhiều thời gian cho hắn xoay sở.

"Doraemon! Cậu biết tin gì chưa?"

Xô mạnh cánh cửa, Nobita hộc tốc chạy vào phòng thì không thấy Doraemon ở trong phòng.

Xoay người định bụng đi tìm Doraemon thì bỗng thấy cạnh cửa không gian xuất hiện vặn vẹo.

Phản ứng theo bản năng đặt tay lại vào bên túi, nơi đó có chứa bộ đồ Pacman,

Nobita nhíu hai đầu lông mày lại thành hình chữ xuyên nhìn một màn diễn ra như quen thuộc mà kiếp trước từng xem.

"Chào cậu bé! Nghe ta hỏi đây, có phải chú mày đang nuôi giữ một con khủng long cổ dài?"

Một tên mũi lõ mặc một bộ đồ bó màu đen bỗng nhiên bước ra, không đợi Nobita nói câu gì đã mở miệng nói.

"Ngươi là ai? Ngươi nói gì ta không hiểu…"

Nobita vừa nói vừa bất định suy nghĩ mình có nên cho tên này một phát bất ngờ.

Nhưng tên này cũng chỉ là một tên tay sai thôi, có xử lí hắn cũng không giải quyết được vấn đề, con mắt nhìn chằm chằm về phía Pisuke vẫn không bị trừ khử,chúng chỉ cần đợi mình rời xa Pisuke là có thể ung dung bắt nó.

"Không thể manh động được!"

Nhận định rõ ràng Nobita buông tay khỏi túi quần.

Tên áo đen vẫn vô tư nói tiếp với cái giọng cao cao tại thượng mà không biết thằng bé mà hắn khinh thường có thể cho hắn đi chầu điện diêm vương từ lúc nãy.

Vô tri thật là đáng sợ a… mà cũng vạn hạnh!

"Đừng có giả vờ. Ta đã theo dõi chú mày, và đã biết cả rồi!"

"Nào, hãy trao pisuke cho ta, ta sẽ cho chú em tiền ăn bánh!"

Vẫn một giọng điệu cần ăn đòn, tên mũi lõ quần bó tiếp tục con đường thách thức phán quan của bản thân.

Ngón trỏ tay Nobita giật giật, hắn hối hận rồi.

Nếu biết tên áo đen miệng tiện thế này thì vừa mới xuất hiện tên áo đen hắn đã cho luôn một quyền với sức mạnh nhân 6600 cho nó đi mà tiện với phán quan.

Mà hình như bây giờ vẫn còn chưa muộn a.

Ngo ngoe muốn động Nobita đưa tay lại bên túi nắm một góc mũ Pacman bỗng con mắt điện tử trôi lơ lửng bên đầu tên áo đen kêu lên Pip! Pip!

Mặt tên áo đen bỗng biến sắc, ừ chính xác thì hắn chỉ lộ ra có cái mũi lõ nên phải nói là mũi tên áo đen bỗng nhiên biến sắc.

Nhả một câu ngoan thoại:

"Ta có việc gấp phải đi ngay… hãy suy nghĩ kĩ lời đề nghị của ta đi."

Rồi chuồn thẳng.

Dắt lại cái mũ đã kéo ra hơn nửa, Nobita lầm bầm:

"Ba lần bảy lượt thoát khỏi tay diêm vương đại lão gia, chẳng lẽ tên này kiếp trước là con ông cháu cha nào phía âm tào địa phủ? Áo đen? A! chẳng lẽ hắc vô thường a?"

Nhổ nước bọt một câu, Nobita tiếp tục quay đầu đi tìm Doraemon đi, dù sao là chính sự quan hệ đến mạng sống của Pisuke, Nobita không thể qua loa.

Chạy ra khỏi nhà Nobita vội vàng chạy đến phương hướng hay tụ tập của đám bạn,

Bãi đất trống, bãi đất thần kì chứng kiến bao sự kiện kinh thiên động địa.

Chạy đến nơi Nobita vừa thấy Shizuka cũng hổn hển chạy tới, bên cạnh còn có Suneo và Jaian cũng một mặt lo lắng chạy đến theo.

"Cậu biết rồi à?"

"Các cậu cũng biết rồi à?"

Gần như đồng thời cả đám đồng thanh hỏi.

"Không thể chờ lâu được, mau đi tìm Doraemon thôi, tính mạng Pisuke đang nghìn cân treo sợi tóc."

Shizuka một mặt lo lắng nói.

Cả đám cùng nhau chạy đi tìm Doraemon thì thấy tên "trọng sắc khinh bạn" kia đang trên mái nhà "Meo mẻo mèo meo" với Mimi của hắn đi.

"Doraemon! Doraemon!"

Nghe tiếng kêu, đang đắm chìm trong tình yêu Doraemon mới giật mình nhận ra.

Meo meo mấy tiếng chào tạm biệt người yêu nhỏ bé của bản thân rồi gắn chong chóng tre bay xuống, Doraemon vô tình không biết vung thức ăn cho chó cho bao nhiêu đứa trẻ FA.

Dĩ nhiên kẻ nếm được vị của thứ đó chỉ độc mỗi Nobita mà thôi, Nobita hắn cũng không biết đây là hạnh phúc vẫn là bất hạnh nữa, chắc là bất hạnh nhiều hơn một chút đi.

"Mấy cậu có chuyện gì vậy? Tìm tớ có chuyện gì sao?"

Ngập tràn trong yêu đương Doraemon chả biết thông tin thời sự là gì, vẫn thắc mắc tại sao mọi người lại kéo nhau đến tìm bản thân.

"Cái gì? Chuện khi nào? Nhanh! Nhanh! Mau về nhà mang Pisuke trở lại thời tiền sử thôi!"

Sau khi nghe kể rõ ràng Doraemon hoảng lên, thúc dục mọi người nhanh về nhà Nobita giải quyết vấn đề.

Phải biết là lũ trẻ thì thôi chứ Doraemon nếu tham gia vào quá trình khiến toàn thế giới phát hiện Pisuke, gây thay đổi lịch sử mang tính toàn cầu thì Doraemon sẽ bị cảnh sát thời gian mời đi uống trà a.

Ừ, cho dù thực sự Doraemon có làm thay đổi lịch sử mấy lần đi nữa cũng chả có ma nào đến mời uống trà cả.

Thế là cả đám hộc tốc chạy về nhà Nobita chui vào nhà giấy treo tường.

"Pisuke! Pisuke!"

Nobita gọi chỉ trong chốc lát một cái đầu to lớn nhô lên mặt nước.

"Pi…ót…"

Pisuke có vẻ khá là hoảng sợ. chắc vì gần đây bè lũ săn tin tấp nập hội tụ lại phía hồ nước công viên mà.

"Ngoan, đừng sợ. Tao sẽ cho mày trở lại nơi mày đáng thuộc về…"

An ủi Pisuke, Nobita quay sang Doraemon nói:

"Doraemon, cho tớ mượn đèn pin thu nhỏ với!"

Nhận đèn từ Doraemon, Nobita chiếu thẳng về phía Pisuke.

Mắt thường có thể thấy Pisuke nhỏ dần, nhỏ dần rồi đến không khác gì lúc vừa ấp nở ra.

Cho Pisuke vào cái giỏ đã chuẩn bị từ trước Nobita đứng dậy nói.

"Đi thôi!"

"Tớ nữa!" cả ba người Shizuka, Suneo và Jaian cùng nói.

"Nhưng cỗ máy thời gian nếu chở cả năm người sẽ quá tải mất."

Doraemon lo lắng nói. Phải biết khi thiết kế cỗ máy này người ta chỉ định để một người đi thôi a.

“Mặc kệ! Bọn tớ muốn cùng đi tiễn Pisuke!”

“Bọn tớ cũng có công nuôi Pisuke chứ lị!”

Suneo ngôn từ xác đáng, Doraemon thế mà tạm thời không phản bác được.

Thế là cả bọn trèo lên cỗ máy thời gian bước lên hành trình mạo hiểm đầy kích thích của họ.

ps: vì cố gắng viết nhiều lên nên việc sai lỗi chính tả là không thể tránh khỏi,

tác không có thời giờ sửa lỗi, mong các độc giả du di cho. xin cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Vận Mệnh Khó Thay Đổi

Lao vào đường hầm thời không, Nobita nhớ đến tên mặc áo đen có thể sẽ đuổi theo nên quay sang Doraemon nói:

“Doraemon! Cậu có bảo bối nào giúp ngăn cản được đạn không vậy?”

“Sao cậu lại hỏi thế Nobita? Tớ xem nào…”

Doraemon không hiểu lắm tại sao Nobita lại hỏi vậy, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm, Doraemon vẫn lục tìm.

“Đây! Khăn đấu bò tót! Bất kì thứ gì có định hướng lao đến mặt trên khăn đấu bò tót này thì sẽ bị dội ra lệch phương hướng sang một bên.”

Rốt cục thì Doraemon cũng tìm ra bảo bối thực dụng.

Nobita không thể chờ đợi được nữa cầm vào tay bởi xa xa đã có bóng đen đang tiếp cận.

Vừa lại gần trong tầm mắt tên áo đen đã mở miệng hất hàm ra lệnh.

“Chúng mày đừng hòng chạy thoát. Đầu hàng đi! đừng làm ta đây nổi giận!”

“Chết rồi! Mọi người bám chặt! tớ tăng tốc đây! Không biết quá tải mà tăng tốc có sao không nữa…..”

Doraemon lo lắng nói.

“Bọn cứng đầu ngoan cố!” tên áo đen nói một câu tràn đầy bức cách của phần tử tội phạm rồi đưa tay rút cái súng laze đeo bên hông.

Một tia sáng lóe ra nhanh vô cùng tiếp cận máy thời gian, Nobita đã lường trước sự việc nên vẫn luôn canh chừng.

Vung lên trong tay áo choàng đấu bò tót hất văng tia sáng kia đi sang một bên,

Không đợi Nobita thở ra một hơi, lại có tiếp một tia sáng lao đến phía Sizuka.

Không ngập ngừng, Nobita lại hất lên trong tay áo choàng.

Bỗng máy thời gian rung lắc dữ dội, Nobita kịp thời ôm lại Sizuka vừa tuột tay khỏi máy thời gian do rung lắc.

Hốt hoảng Shizuka bỗng cảm thấy bản thân được một cánh tay hữu lực ôm vào, mặt tựa vào một lồng ngực vững chãi, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt đầy cương nghị của Nobita không hiểu sao Shizuka cảm thấy tấm lòng đang lo sợ bỗng yên bình.

Nhưng không kịp cho mọi người ổn định lại, một phát súng từ tên áo đen đã đến đánh ngay vào động cơ của máy thời gian.

Vừa lúc đó một con mắt điện tử màu trắng biểu tượng cho cảnh sát không gian xuất hiện làm tên áo đen quay đầu chạy trối chết.

Máy thời gian lao a, lao a rồi Rầm! Rơi xuống một bãi cát vùi cả bọn vào trong.

Nobita vẫn luôn tỉnh táo, hắn cố chui ra khỏi đống cát đặt Sizuka đang trong lồng ngực lên một nơi sạch sẽ, để cái giỏ chứa Pisuke bên cạnh, sau đó là đào xung quanh, lôi ra Jaian và Suneo cùng Doraemon và tàn tạ máy thời gian.

Nobita thở dài: "Không ngờ là vẫn theo nguyên quá khứ, máy thời gian vẫn là hỏng a…"

Nhiều lúc Nobita vẫn cảm thấy vận mệnh không phải là không thay đổi, chẳng qua là khó mà thôi, ví như sự việc này không vì chở quá tải thì sẽ không rung lắc khiến cuối cùng bị trúng một phát đạn, vận mệnh vẫn đang không ngừng sửa lại các quỹ tích đã bị bóp méo của bản thân nó a.

Tuy nhiên Nobita không phải là chưa lần nào thay đổi quỹ tích của vận mệnh nên Nobita sẽ không lo sợ bất an khi mình dãy dụa thế nào cũng chẳng thay đổi được gì.

"Khục khục…" tiếng ho nhẹ truyền ra, Shizuka là người đầu tiên tỉnh lại bởi vì cô ấy được Nobita bảo vệ trong ngực nên chỉ bị choáng nhẹ thôi.

Lật đật Jaian và Suneo cùng Doraemon cũng tỉnh lại.

"Máy móc của cậu tệ quá đấy Doraemon!" Jaian khó chịu nói.

"Cậu im đi Jaian! Cậu không nhớ Doraemon đã nói quá tải rồi à? Tại các cậu cứ đòi theo thôi, bây giờ lại đổ tội Doraemon là sao?"

Nobita không nhịn được gắt. Rồi quay sang hỏi Doraemon:

"Doraemon cậu không sao chứ? Cậu xem lại cỗ máy thời gian có sử dụng được nữa không chứ tớ thấy nó bị trúng của tên áo đen một phát đạn."

Nghe lời đó của Nobita, Doraemon cũng lo lắng mở máy ra kiểm tra.

Không ai mở miệng nói chuyện cả, mọi người đều nhận ra tầm quan trọng của sự việc. Kiểm tra một đoạn Doraemon đầu đầy mồ hôi ngẩng đầu lên.

"Sao rồi Doraemon? Chắc là cái máy không sao chứ? Chúng ta vẫn có thể về nhà đúng không?"

Suneo có vẻ là người lo lắng nhất, nhanh chóng hỏi liên tiếp.

Doraemon chỉ có thể cứng ngắc gật đầu mặt đầy gượng gạo. Làm bạn bao lâu với nhau, chỉ nhìn biểu lộ của Doreaemon, Nobita biết là máy thời gian hỏng rồi.

Thà đau ngắn còn hơn đau dài, Nobita nhìn thẳng vào Doraemon nghiêm túc nói:

"Doraemon! nói thật cho mình biết, máy thật hỏnh rồi phải không? Cậu không biết nói dối!"

Nghe Nobita nói Doraemon biết không giấu được, ủ rũ trả lời:

"Ừ, máy thời gian hỏng rồi mà tớ không quá tự tin có thể sửa lại nó…"

Nobita vẫn không hết hi vọng hỏi:

"Thế sao cậu không sử dụng khăn trùm thời gian ấy, biến nó thành như mới luôn?"

"Đúng, đúng! Doraemon không phải là có khăn trùm thời gian sao? Mau mau sử dụng a."

Suneo, Jaian và Shizuka đồng thanh vui mừng nói.

"Không thể được! cỗ máy thời gian là làm bằng nguyên liệu hiếm đặc biệt có thể ngăn cản sự bào mòn của thời gian, bởi thế các dụng cụ sửa đổi thời gian đối với nó là vô hiệu."

Doraemon vô tình tạt cả lũ một gáo nước lạnh.

Cả bọn vừa dâng lên chút xíu mừng rỡ đã bị xối tắt sạch. Nhưng Nobita thì không có cái lo nghĩ đó, hắn chỉ thở dài chả trách trong nguyên tác Doraêmon không sử dụng khăn trùm thời gian a.

Khi mà sự trầm lặng đang bao trùm bọn trẻ, Nobita sang sảng cười nói:

"Lo gì mọi người! Doraemon còn có bảo vật về thời gian khác kia mà. Đúng không Doraemon?"

Nghe Nobita nói, Doraemon như được cảnh tỉnh a lên một tiếng rồi bắt đầu phiên bảo bối đi.

"Cái này không phải, cái này không phải….. A! Có! Thắt lưng thời gian! Chỉ cần đeo cái thắt lưng này vào là có thể trở lại hiện tại hhay đi tới tương lai tùy thích! Sao tớ có thể quên mất việc này nhỉ?".

Le lưỡi một cái, Doraemon cười cười nói.

Đang cảm xúc tụt xuống âm độ mọi người bỗng đầy máu phục sinh.

“Tớ biết là Doraemon sẽ có cách giải quyết mà, làm tớ lo sốt vó.”

Suneo thở nhẹ nói.

“Nhưng mà…”

Doraemon lại nói một câu lấp lửng khiến trái tim đã để xuống mọi người lại nâng lên đến cổ họng.

“Lúc nãy khi kiểm tra cỗ máy thời gian thì tớ nhận ra chúng ta hiện đang ở tại Bắc Mỹ chứ không phải là Nhật Bản, mà đai lưng thời gian lại chỉ có thể di chuyển thời gian chứ không thể di chuyển không gian, có nghĩa là chúng ta nếu quay về hiện tại sẽ là ở một nơi nào đó của Bắc Mỹ.

Các cậu định giải thích ra sao về lai lịch của bản thân? Nobita nữa, cậu định giải thích như thế nào về Pisuke? Phải biết giống khủng long của Pisuke là Mamenchisaurus chỉ sống ở vùng Nhật Bản chứ không có ở Bắc Mỹ á, cậu không thể nào vứt nó ở đây được đúng không?”

Không quanh co, Doraemon bắt đầu nói về vấn đề hiện tại mọi người mắc phải.

“Cậu dùng cửa thần kì đưa mọi người về nhật bản rồi lại dùng thắt lưng không được sao?”

Suneo nhanh trí hỏi.

“Cửa thần kì hay các bảo bối dùng trong việc di chuyển khác đều cần bản đồ tọa độ, mà kiếm đâu ra nó ở thời này?”

Doraemon thở dài nói.

“Không sao đâu Doraemon! Chúng ta cứ di chuyển bằng chong chóng tre đi dọc con đường ven bờ biển đi lên hướng bắc, cậu phải biết rằng thời đại này các đại lục chưa tách ra, chúng ta hoàn toàn có thể đi như một chuyến du lịch dài ngày vậy, đi một chặng lại dừng lại nghỉ và cậu có thể sử dụng khăn trùm thời gian biến chong chóng tre mới tinh không lo trục trặc giữa đường.”

Thấy không khí lại trở về u ám, Nobita cười xòa nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chuẩn Bị Cho Chuyến Đi Dài Cùng Hành Động Của Nobita

“Nếu đi một quãng đường dài như vậy thì phải mất bao lâu a? gia đình chúng ta sẽ lo lắng như thế nào?”

Shizuka lo lắng hỏi.

“Vấn đề đó thì cậu không cần lo đâu, chỉ cần chỉnh thời gian quay lại là vào 5’ sau khi chúng ta đi là chúng ta chỉ vắng mặt có 5’ thôi à.”

Doraemon cười cười giải thích.

Vấn đề về vận dụng bảo bối này thì Doraemon rất rành rõi.

“Có nghĩa là chúng ta có một chuyến du lịch về kỷ Jura mà không lo lắng gì về học hành hay bất kỳ điều gì khác?”

Jaian vẫn cứ thần kinh thô như vậy, vui vẻ nghĩ về sự tích cực, đó có lẽ cũng là điểm tốt hiếm hoi của cậu ta a.

“Chúng ta cùng nhau đi hết quãng đường này nào… Biết đâu sau này nói chuyện với con cái chúng ta lại có thể cảm khái đời bố mẹ chúng đã từng có những chuyến đi xuyên lục địa giữa những con khủng long to lớn, qua những cánh rừng nguyên sinh rậm rạp…”

Nobita vẽ ra một khung cảnh tráng lệ khuyến khích mọi người.

Và coi bộ tác dụng cũng không tệ lắm, ý chí chiến đấu cả bọn bỗng sục sôi lên.

“Ừ! Bọn mình cùng nhau vượt qua những khó khăn này nào!”

Jaian luôn luôn là như vậy năng nổ, dưới "dâm uy" của cậu ta Suneo cho dù vẫn sợ nhưng cũng đành phục nhuyễn.

"Trước hết! vì không có quá nhiều thức ăn dự phòng, hôm nay trước khi trời tối chúng ta cần phải tự kiếm thức ăn cho bữa tối."

Nobita thấy mọi người đã bình tĩnh lại không còn hoảng loạn mới bắt đầu nói.

"Doraemon! Cậu có bảo bối nào giúp phân biệt đồ có thể ăn không?"

Nobita quay qua Doraemon hỏi, chứ người ta thường nói "rừng thiêng nước độc", thức ăn mà không chắc chắn là có thể ăn hay không ai dám cho vào miệng?

"Để tớ tìm xem…có! Bộ dụng cụ của robinson crusoe!"

Doraemon lôi một cái thùng gỗ nhỏ khỏi túi bốn chiều rồi vui vẻ kêu lên.

Mở ra thùng gỗ Doraemon lấy ra một cái kiếng và nói.

"Đeo cái kiếng này vào là dễ dàng phân biệt được thức ăn có độc hay không ngay!"

Vừa nói Doraemon vừa đưa kính mắt cho Nobita, nói đến kính mắt thì mấy tháng trước Nobita nhận ra mắt hắn đã hết cận thị, có lẽ là nhờ công đức lực cải thiện thể chất của hắn tiện thể cải thiện luôn mắt hắn.

Nhưng thói quen đeo kính khó mà bỏ được, với lại đeo kính cũng giúp hắn nhìn trông "tri thức" hơn tí, nên hắn vẫn cứ đeo mãi đến giờ.

Thay cái kính không độ bằng kính mắt tìm thức ăn Doraemon đưa, Nobita phân phó:

"Tớ sẽ vào rừng tìm hoa quả và rau dại, cũng tiện thể xem có mấy con thú nhỏ hay không. Shizuka-chan cậu có thể mượn bảo bối để thở được dưới nước của Doraemon rồi dẫn theo Pisuke bắt thủy hải sản nhé, Jaian và Suneo cũng vậy nhé."

Rồi quay sang Doraemon hỏi:

"Còn Doraemon, cậu có bảo bối nào chế biến thức ăn không? Chứ tớ nghĩ với điều kiện đơn sơ thế này tớ chỉ có thể cho các cậu ăn thịt hay cá nướng được thôi"

"Chuyện nhỏ! Tớ có Nhà máy chế biến thức ăn mini đây."

Nói đoạn Doraemon rút một bộ máy to tổ bố ra, bộ máy có hình dạng đầy khoa huyễn với một đầu hút nguyên liệu và một đầu sản xuất dây chuyền đồ hộp.

"Ok! Thế thì chúng ta bắt đầu thôi!" nói đoạn Nobita rút ra từ trong túi quần bộ đồ Pacman mà bây giờ phải gọi là bộ đồ Long thần thì chính xác hơn, mặc lên.

Giữa một thế giới chỉ toàn khủng long, Nobita không có lí do gì có thể thư thả vô ưu cả.

"Oa…Nobita, cậu kiếm bộ đồ khốc huyễn đó ở đâu vậy? chỉ tớ với!"

Thấy hình tượng đại biến Nobita, Jaian hâm mộ nói.

"Thích thì cậu nói một tiếng, Doraemon sẽ dùng máy ảnh tạo mốt cho cậu một bộ trang phục còn khốc huyễn hơn cả bộ này nữa."

Nobita cười nói, và cũng tiện bổ sung. "Chỉ khốc huyễn thôi…"

Nói đoạn Nobita không chần chờ đeo chong chóng tre bay về phía rừnng rậm, tốt nhất vẫn chưa nên biểu lộ quá về bộ đồ thì hay hơn.

Shizuka cũng vui sướng chạy lại Doraemon mượn bảo bối rồi thay đồ và cùng Pisuke đã được biến to trở lại lao vào trong biển.

Jaian và Suneo cũng không chịu thua kém, nhanh chóng nhập hội rồi lao vào nước biển trong xanh. Làm trẻ con vô ưu thật thích a….

Nhìn ba người vui vẻ đi bơi là chính, bắt cá tìm thức ăn chỉ là phụ Doraemon lắc đầu cười xòa, ừ, vô tư một tí cũng được a, đỡ phiền lòng các việc của người lớn.

Rồi nhìn theo phương hướng bay đi của Nobita và lo lắng, không biết cậu ấy có an toàn không nữa.

Còn Nobita bây giờ đang làm gì?

Cách xa tầm mắt của mọi người, Nobita nhanh chóng hạ xuống, tắt chong chóng tre, rồi bật hết tốc lực 119km/h nhanh chóng dạo qua một vòng lấy

trung nhóm làm tâm có bán kính dần dần xòe ra hình cánh quạt.

Nobita không bay quá xa thì phát hiện cách cả bọn chỉ tầm 500m xuất hiện một đàn Allosaurus đang đi săn mồi, có tận 15 con.

"An toàn của mọi người, để mình tớ gánh…"

Tự nói một câu, Nobita không có một chút ngần ngại lao nhanh xuống.

G…Ràooo…..

Phát hiện có sinh vật lạ từ trên trời đang nhanh chóng lao xuống, con đầu đàn của đàn Allosaurus phát ra âm thanh cảnh báo.

Cả đàn khủng long phản ứng tức thì tụ lại một nhóm, một loài sinh sống và tuyệt chủng trước cả khi văn minh được khai phá lại thể hiện ra một kỉ luật nghiêm minh như quân đội.

Không ngần ngại, không sợ hãi, cũng không có nhân từ nương tay hay hoa mĩ chiêu thức.

Có, chỉ là trần trụi quần ẩu, răng nanh và nắm đấm, máu và thịt quyện vào nhau.

Nobita lao xuống giữa đội hình phòng thủ của lũ Allosaurus rồi lợi dụng động năng của tốc độ lao xuống 119km/h cùng nắm đấm được tăng lên 6600 lần cho con đầu đàn một quyền ngay vùng thái dương cạnh khóe mắt.

Chịu tác dụng lực quá mạnh mẽ đầu của con Allosaurus nổ tung như một quả dưa hấu vậy. Không có thời gian để phát ra cảm nghĩ của lần đầu sát sinh, Nobita nhanh chóng dịch thân sang bên phải tránh một cái táp của một con Allosaurus bên cạnh.

Nghiêng mình co khuỷu tay, nhắm chuẩn cái đầu vì táp trượt mà đang có chút mất thăng bằng và cho hắn một cái ngoan.

Chưa kịp đứng vững bỗng có tiếng gió từ phía sau lưng, Nobita không ngần ngại nằm xuống một lăn.

Nobita có thể thấy được mấy chục cái chân đầy móng vuốt đang lũ lượt nháo nhác nâng lên hạ xuống, chộp vào một cái móng chân, Nobita vận sức một lôi.

Bị một luồng sức mạnh kinh hoàng một kéo, con Allosaurus không hề có lực phhản kháng đã bị kéo ngã, rồi theo tay của Nobita mà không ngừng quay a, quay a.

Lợi dụng lực li tâm Nobita ném mạnh con Allosaurus đang nắm trong tay vào đám có nhiều con Allosaurus nhất.

Thế rồi người ngã ngựa đổ… à mà không có người hay ngựa ở đây, có chỉ là một đàn Allosaurus hung hãn gấp ngàn vạn lần.

Không cho lũ Allosaurus bị quật ngã vực dậy, Nobita nhanh chóng lao đến bồi cho mỗi con một quyền kết thúc sinh mạng chỉ có săn và bị săn của bọn chúng.

Mất đi con đầu đàn và hơn nửa số lượng, chỉ còn 6 con Allosaurus còn lại hoảng loạn bỏ chạy.

Nhưng chỉ một con Allosaurus lạc đàn cũng có thể gây nguy hiểm đến Shizuka bọn họ, làm sao Nobita có thể thả chúng đi được.

Mỗi con một quyền, Nobita cảm thấy mình sắp biến thành One Puck Man luôn rồi.

Ừ, chỉ là sức chiến đấu thôi, không phải là cái đầu trọc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Anh Hùng Vô Danh

Kết thúc đàn Allosaurus, Nobita tiếp tục bay lên rà soát xung quanh,

Có vẻ như quanh đây là lãnh địa của bầy Allosaurus này nên bay gần hết 2,3km2 mà vẫn không thấy con khủng long nguy hiểm ăn thịt nào.

Chuẩn bị xem hết một vùng này nữa là quay trở lại, hắn vẫn chưa kiếm thức ăn đâu đấy.

GRÀOOOO……

Đang phân thần thì bỗng một tiếng rống kinh thiên động địa từ cách đó không xa truyền tới làm tâm Nobita nhấc lên.

Nhanh chóng lại gần thì Nobita phát hiện hai con khủng long to lớn như tòa nhà lầu hai tầng có hơn đang lăm le với nhau.

Đó là hai con Tyrannosaurus, tục gọi Khủng Long Bạo Chúa…

"Đằng nào thì chó cắn chó, chắc sẽ không lan đến xa tận 2,3 km ngoài mấy người Shizuka bọn họ đâu nhỉ" nói thầm một câu, Nobita định bụng lui lại.

Bỗng như nhận ra điều gì, hai con Tyrannosaurus cùng dừng lại hầm hè nhau mà quay về phía đối với chúng bé nhỏ có thể bỏ qua Nobita đang lơ lửng không xa nhìn lại.

Tyrannosaurus là thống trị cả thời đại phấn trắng, nhưng ít ai biết tại sao nó có thể

thống trị cả một thời đại khủng long.

Có người nói vì nó mạnh, không sai. Thế nhưng thứ mạnh mẽ nhất, kinh khủng

nhất mà Tyrannosaurus có đó chính là bộ não của chúng.

Không sai! Thứ khiến Tyrannosaurus trở thành vua của thời đại này chính là bởi chúng quá thông minh.

Và bộ não thông minh vượt quá các đồng loại của hai con Tyrannosaurus cảnh báo chúng, nói cho chúng biết thân ảnh nhỏ bé như có thể bỏ qua đó có uy hiếp đến sinh mạng của bọn chúng.

Bản năng đã dễ dàng cho chúng phân biệt được đâu mới là kẻ cần đánh bại hoặc đuổi ra lãnh địa.

Không huyền niệm gì khi hai con Tyrannosaurus cùng dừng lại hầm hè nhau mà cùng hướng về Nobita lao đến.

"Đệt! Không phải chứ????"

Nobita ngạc nhiên suýt nữa thì cằm rơi xuống đất, cơ mà Nobita muốn thoát khỏi hai con Tyrannosaurus không biết bay thì thật dễ dàng.

Nhưng Nobita chợt nhớ ra trong nguyên tác vào buổi tối khi Doraemon và đám bạn đang cắm trại thì có một con Tyrannosaurus đi đến, và sau đóvì một lí do gì đó mà nó bỏ qua một đống mồi ăn béo bở không sức phản kháng mà quay đi.

Nobita mới không tin là Khủng Long Bạo Chúa lại đi sợ một đám lửa bé tẹo ấy đấy, nhìn thấy hai con Tyrannosaurus này thì Nobita mới nghĩ ra.

Thì ra lí do con Tyrannosaurus kia bỏ đi là phát hiện kẻ xâm nhập không kém cạnh nó a.

Đã biết như thế Nobita càng không thể bỏ chạy, biết đâu vì Nobita bỏ đi, sau đó vì không tìm được Nobita mà hai con Tyrannosaurus đi gây hại cho Shizuka bọn họ thì sao.

Nghiêm mặt lại, Nobita hít vào sâu một hơi đề khí rồi hét ra một tiếng đầy khí thế lao thẳng vào hai con Tyrannosaurus.

Một trận chiến không cân sức sắp diễn ra….

Ở cách xa 3km về phía Nam bên bờ biển, đang bắt mấy con sò Shizuka như có cảm giác hơi hồi hộp.

Nhìn xung quanh không có con vật to lớn nào tiếp cận, Shizuka thở ra vỗ nhè nhẹ lồng ngực nhỏ:

"Không có gì cả, mình chỉ đang tự dọa mình thôi…"

Đang hăng say bắt cá Pisuke bỗng nổi lên mặt nước, như có suy nghĩ mà nhìn về hướng Bắc.

"Sao thế Pisuke? Chưa bắt cá đầy giỏ đâu đấy, không được lười nhác như chủ mày đâu đấy…" Jaian cười ha ha nói.

Từ khi Nobita thay đổi trở thành học sinh năm tốt đến giờ Jaian chẳng thể có cơ hội nói xấu được nữa, nhưng bây giờ xung quanh cũng không có Nobita, Pisuke lại không biết nói, Jaian thỏa thích nói xấu sau lưng Nobita a.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Pisuke đừng lười nhác như Nobita nhé!"

Suneo cũng vui sướng đệm một câu, Suneo cũng có sở thích nói xấu Nobita mà lị.

Đang trèo lên bẻ búp của một cây dương xỉ Doraemon nhìn lê trời lẩm bẩm:

"Nobita không biết lại chạy đi đâu không biết nữa, tìm thức ăn thì ở gần gần cũng được mà?"

Còn Nobita bây giờ thì đang chiến đấu gian khổ, tuy sức mạnh gấp 6600 lần là một con số khủng khiếp, nhưng vận dụng nó vào chiến đấu là cả một nghệ thuật.

Có thể Nobita nhớ kĩ và bắt chước được tốt các động tác cách đấu của các đại sư võ thuật, nhưng nó cũng không phải Nobita sáng tạo ra a.

Mà các động tác võ thuật đó phần lớn là để bác đấu giữa người với người hay ít ra hình thể không quá chênh lệch.

Cơ mà khủng long bạo chúa mà so sánh hình thể với con người thì không thể nào đặt ngang hàng được.

Mà Nobita thậm chí cũng chả phải là người trưởng thành mà chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi thôi a, ôm cả vòng tay cũng không ôm hết một cái móng chân của con Tyrannosaurus thì còn làm sao mà phát lực?

Mà hai con Tyrannosaurus cực kỳ ăn ý khiến Nobita khá là lật đật.

Gào… Một con Tyrannosaurus mở cái miệng to tướng như đại môn táp hướng Nobita, nhanh chóng phản ứng nghiêng sang phải một tránh.

Nhìn cái đầu như một tòa núi nhỏ lướt qua sát thân mình Nobita lơ lửng trên không làm một thế trung bình tấn, kéo tay phải nắm hờ kéo về ngang hông, tay trái cong cong che trước mặt.

Rồi khi đầu con Tyrannosaurus sắp lướt qua hết và lộ vùng chẩm sau đầu ra trước mặt Nobita thì đột ngột động như lôi đình, xoay hông lấy cột sống lưng làm trụ, tay phải vung mạnh theo đường xung lực ra trước mặt nhắm chuẩn một quyền hạ xuống.

Không huyền niệm gì khi nơi tiếp xúc với nắm tay của Nobita của con Tyrannosaurus bỗng nổ tung như pháo hoa, xương cùng máu thịt văng ra tứ phía.

Trúng một đòn nghiêm trọng ngay đúng chỗ hiểm, con Tyrannosaurus lung lay hai phát rồi ngã gục.

Nhưng lợi dụng khi Nobita lực cũ vừa hết lực mới chưa sinh, con Tyrannosaurus còn lại như rắn độc tiềm phục bỗng vụt ra nhanh như chớp.

"Chết! sơ ý!"

Vụt biến sắc Nobita biết không còn kịp tránh thoát, nhìn thấy cái miệng rộng tiếp cận đã gần trong gang tấc, Nobita không nhắm mắt chịu chết mà không lùi ngược lại tiến.

Lao thẳng vào miệng đang mở rộng của con Tyrannosaurus, Nobita nâng hai tay lên chống lại hàm trên không cho nó ngậm lại miệng.

Thấy lực cắn của bản thân mà không thể cắn chết tiểu bất điểm trong miệng con Tyrannosaurus gầm lên giận dữ rồi vung móng trước "Xỉa răng".

Vì hai tay đang chống đỡ tại hàm răng bên trên Nobita không thể cản lại ba cái lợi trảo sắc bén rạch một đường ngang ngực.

May mắn Nobita cơ thể rắn chắc nhờ thần vị và còn được Pacman sáo trang tăng mạnh lên nên ba vết đáng lẽ ra phải không chắn ngang đứt đoạn thì ít nhất cũng sâu đủ thấy lục phủ ngũ tạng chỉ tạo ra ba vết máu trông thì ghê rợn nhưng thực ra không đáng ngại.

Cơn đau từ lồng ngực truyền đến khiến Nobita nhe răng nhếch miệng. Như thức tỉnh từ một nơi nào trong cơ thể bản năng khát máu, hay cũng có thể nói "trong thâm tâm một người nhu nhược luôn luôn có một bóng tối đầy khát máu".

Nobita cuồng hóa… a! dùng từ không đúng, phải gọi là "hào quang nhân vật chính lên sàn" hay "tiểu vũ trụ bộc phát" đại loại thế.

Nobita vùng ra khỏi hàm răng của con Tyrannosaurus rồi lao thẳng tiếp cận con mắt của nó rồi…. một quyền, một quyền, một quyền…

Lược 100 chữ đoạn này quá máu me, không phù hợp với đàn ông đang mang thai và trẻ em đang cho con bú.

Khi Nobita dừng lại chỉ thấy một cái xác còn nguyên vẹn nằm đó chỉ có sau đầu nở hoa thôi còn lại thì… ừ, không có còn lại.

Thứ còn lại chỉ là một bãi không phân biệt được là bùn đất vẫn là máu cùng xương.

Hơi có chút buồn nôn Nobita bay lên tìm một suối nước nhỏ rửa sạch thân thể, nhìn đã chỉ còn là một vết đỏ như do trầy xước Nobita cho cái thần vị ba mươi hai cái tán.

Vội vàng mặc lại đồ rồi đi một vòng kiếm 5 con khủng long nhỏ nhất thế giới có tên khoa học là Xixianykus, chúng chỉ dài khoảng nửa mét và chạy rất nhanh, nhưng với tốc độ bay tối đa 119km/h thì vẫn chưa đáng kể.

Trên đường về tiện tay hái một đống lớn hoa quả có thể ăn được, Nobita hộc tốc bay về tập hợp với lũ bạn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Shizuka Nghi Hoặc

“Xin lỗi mọi người, tớ về muộn, tại vì lạc đường nên …”

Vừ le lưỡi Nobita vừa hướng về mọi người giải thích về lí do về muộn của bản thân.

“Nobita đúng thật là… cậu cứ không làm cho người ta bớt lo được à?”

Jaian trách móc nói. Nobita chỉ có thể cười cười xin lỗi.

“Để làm quà xin lỗi, tớ sẽ làm gà quay cho mọi người ăn.”

Không phải nói chứ con Xixianykus thật không khác con gà là mấy.

Nobita kiếp trước cũng từng làm thêm ở quán gà quay, vịt quay nên làm mấy cái này vẫn có một bộ.

“Hoan hô, lâu rồi tớ không ăn thịt nướng! mà Nobita có làm được không đấy?”

Jaian là vậy, dễ giận dễ vui, nghe đến ăn là cười không thấy ánh mặt trời.

“Cậu cứ chờ mà thưởng thức đi.” Nobita thần bí nở nụ cười. Gì chứ tay nghề quay nướng thì hắn đặc biệt tự tin.

“Nobita-kun, cậu có sao không? Áo cậu rách tung cả kìa…”

Shizuka luôn luôn là như vậy quan tâm người khác. Nghe Sizuka nói như vậy mọi người mới kinh ngạc chú ý rằng bộ đồ khốc huyễn của Nobita đã rách tung tóe, trước ngực còn có ba vệt rách kéo dài xuyên suốt suýt phân chiếc áo làm mấy mảnh.

Thấy mọi người chú ý đến chiếc áo Nobita cười trừ mặt không đổi sắc nói xạo:

“Lúc lạc đường áo tớ bị vướng phải cây mây nên bị kéo rách ấy mà, mượn khăn trùm thời gian của Doraemon phủ một cái là được ấy mà.”

Nghe Nobita giải thích, Jaian và Suneo đều tỏ ra một vẻ mặt “A, thì ra là thế.”

Trong khi Doraemon và Sizuka thì không dễ lừa như vậy,có lẽ là quan tâm nhiều tắc loạn a, nên hai người mà chính xác hơn là một người một mèo cùng lại gần xem xét cẩn thận người Nobita, thấy nơi lồng ngực chỉ có ba vệt nhàn nhạt vết xước nhỏ thì đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thôi sắp tối rồi, để tớ bắt tay vào làm luôn mới kịp bữa tối.”

Bị hai người nhìn chằm chằm không thoải mái Nobita đánh trống lảng sang việc khác rồi bắt đầu lu bù lên.

Xử lí nguyên liệu, thịt, rửa sạch làm lông, à nhầm làm da.

Kiếm củi, nhóm lửa, phết gia vị, lên lò, Nobita thuần thục từng bước làm như một đầu bếp thực thụ vậy.

Con Xixianykus trong tay Nobita quả là được chơi ra hoa đến, cơ mà chiếc áo đã rách rưới ảnh hưởng hoạt động nên Nobita dừng lại công việc trên tay rồi qua một bên cởi áo đi.

Giữa nơi hoang vu nguyên thủy này thì lấy đâu ra áo để thay, thế là Nobita cởi trần thế mà tiếp tục làm việc.

Mặc áo thì không sao, cởi áo ra mấy người mới ngạc nhiên trước sự lực lưỡng của Nobita.

Cơ bắp săn chắc, các múi cơ thon thả hình giọt nước thể hiện ra một vẻ đẹp hoàn mĩ của thân nam nhi. Nhưng ba vệt xước kéo dài ngang ngực cho dù nhỏ nhưng lại phá lệ bắt mắt giữa làn da trắng bóc của một đứa trẻ.

Shizuka nhìn thấy thế mặt bỗng chốc đỏ bừng lên như quả cà chua sắp chín, để dấu đi xấu hổ Shizuka tự cho bản thân nhiệm vụ sửa lại áo cho Nobita đi.

Lại gần nhặt lại áo của Nobita lên, ở gần sát và nhờ ánh lửa soi sáng Shizuka mới nhận ra bên cạnh vết rách có lẫn vào máu mà Nobita vì vội vàng mà rửa chưa sạch.

Lại nhìn ba vệt kéo dài một cách bất thường trước ngực Nobita, mày Shizuka nhăn lại.

Dùng hai tay kéo ra hai bên ở vị trí mép của vết rách rồi dần dần tăng lực kéo lên, Shizuka kinh ngạc khi đã dùng hết sức mà không thể làm cái áo vốn tả tơi rách thêm được tí nào.

Dĩ nhiên rồi, bộ áo quần của Nobita tuy không có tính năng phụ trợ gì nhưng chỉ tính riêng về độ bền chắc thì khỏi bàn cãi, phải biết trước khi được máy ảnh tạo mốt "duy tư" thì nó vốn là một bộ đồ chống đạn a.

Nobita ném không ít tiền nhuận bút để mà mua được bộ đồ chống đạn từ tơ nhện mới nhất của lực lượng phòng vệ Nhật Bản a.

Phải biết Nhật Bản mấy năm nay không có quân đội, thứ duy trì an ninh đất nước chỉ là lực lượng phòng vêh Nhật Bản thôi, thế là biết đồ dùng của họ phải được đầu tư tân tiến như thế nào.

Tuy không có các hạng nặng vũ khí nhưng không thể phủ nhận nếu chỉ xét về tố chất đơn binh hay cả quân đoàn thì Nhật Bản cũng thuộc hàng có số có má cả.

Phải biết bọn hắn từng tham gia phe cánh ria mép treo lên đánh toàn cầu a.

Kéo xa…. Trở lại chuyện chính.

Sau khi nhận ra độ bền chắc của chiếc áo, Shizuka càng phát ra nghi hoặc thứ gì có thể làm một chiếc áo bền chắc như này trở thành tàn tạ như vậy?

Shizuka mới không tin Nobita lời ma quỷ rằng cây mây làm ra đấy.

Mà Nobita bị thứ đó xé rách cả quần áo thì da thịt con người sao chịu nổi? nhưng Nobita thực sự chỉ là vết xước ngoài da, Shizuka và Doraemon đã kiểm tra cẩn thận.

Càng ngày càng nghi hoặc, càng không giải thích nổi, Shizuka đành vứt mấy thứ đau đầu ấy sang một bên rồi đi mượn khăn trùm thời gian của Doraemon đi.

Tuy mấy thứ nghi hoặc đó không giải được, nhưng nó vẫn ẩn giấu vào sâu trong lòng của Shizuka đợi chờ thêm manh mối.

Mọi người hoan hô nhận thịt quay từ Nobita rồi ăn như hổ đói, hôm nay làm việc tốn sức quá mà.

Vừa ăn uống vừa ngắm nhìn trời về đêm, thật là không khác mấy cuộc đi choi picnic là bao.

"Ăn no rồi, tất cả chúng ta đều mỗi người được phân phát một phòng riêng để ngủ."

Ăn uống no đủ, Doraemon đưa tay vào túi bốn chiều rút ra năm quả cầu có chân cắm rồi cắm xung quanh các nơi.

Các quả cầu to lên, cao lên trở thành một căn hộ hình tròn trên không đầy tính khoa huyễn.

"Hoan hô! Tớ chọn phòng này!"

Jaian hoan hô xung phong chọn phòng trước.

"Mấy căn phòng này có thể tắm không vậy Doraemon?"

Quan tâm của Shizuka luôn luôn là như thế kì hoa, cô ấy có bệnh thích sạch sẽ, không tắm không chịu được.

"Mỗi căn phòng đều tích hợp đầy đủ tiện nghi đấy, đương nhiên tắm rửa cũng không ngoại lệ."

Doraemon cười cười giải thích.

Mọi người ai về phòng nấy đi, người thì tắm rửa, người thì viết nhật kí, người thì kiểm tra lại dụng cụ cần thiết, dĩ nhiên cũng có người nhớ mẹ mà khóc.

Nobita thì lại đang tập luyện. Từ ban ngày cuộc đại chiến về sau, Nobita cảm nhận được sự trưởng thành của phương thức cách đấu của bản thân.

Nếu nói khi xưa Nobita có thể đánh là vì Nobita nhớ hết các chiêu thức của võ thuật đại sư, nhưng bây giờ Nobita có thể đánh là vì bản năng phản ứng của cơ thể.

Đứng trên bờ sinh tử luôn luôn làm cho con người bộc phát ra những điều thần kì.

Không những thế Nobita còn nhận thấy cơ thể mình mạnh lên.

Vốn cơ thể của Nobita so sánh với các bạn cùng lứa đã cực độ khó được, nó đã phát triển đến một cái ngưỡng của một đứa trẻ 10 tuổi, bởi thế ở thế giới hiện thực Nobita có tập luyện thì thành quả cũng là nhỏ bé không đáng kể.

Đó cũng là lí do Nobita càng ngày càng lười tập luyện, chỉ duy trì ở mức độ vừa phải cho cơ thể không xuống dốc mà thôi.

Nhưng đến kỉ Jura Nobita mới nhận ra không khí ở đây có nồng độ Oxi cao kinh khủng, cùng với một ít nhân tố mà Nobita không biết khiến cơ thể đã như đạt bình cảnh của Nobita lại tiếp tục tăng lên.

Không phải chứ làm sao khủng long ở thời này con nào cũng to tổ bố thế, nó cũng là do hoàn cảnh mà sinh thành a.

Một đêm không có gì thay đổi, mở mắt dậy đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Âm Thầm Bảo Hộ

Sáng sớm, không khí thanh tân mát rượi, là một ngày đẹp trời để bắt đầu một chuyến lữ hành.

Mọi người thu xếp đồ đạc, thu nhỏ con Pisuke cho vào giỏ rồi tất cả cùng đeo chong chóng tre lên đường.

Nobita vẫn khoác hành trang Pacman mà đeo chong chóng tre, Jaian và Suneo đã cười hắn mấy lần cái tính trẻ con nhưng hắn chả thèm quan tâm.

Dần dà không ai nhắc đến bộ trang phục kỳ hoa của hắn nữa.

"Đêm qua cậu mơ thấy gì mà la to thế?" Bay được một đoạn, Suneo quay về Jaian hỏi.

"Hì hì, tớ mơ thấy mình hóa thành siêu nhân bay lượn như chim."

Nhắc đến giấc mơ tối qua Jaian hào hứng nói.

"Thì cậu cũng đang bay như chim đấy chứ còn gì nữa?"

Doraemon bất lực tiếp lời.

Cả bọn bay chừng 6 tiếng đồng hồ thì Doraemon gọi dừng lại, cả đám hạ xuống một cánh rừng nguyên sinh cành lá rậm rạpvới bãi cỏ mượt mà.

"Ủa, mới bay có 6 tiếng mà đã nghỉ chân sớm thế?" Suneo không hiểu hỏi.

Thực ra chong chóng tre có thể bay liên tục 8 tiếng mới hết năng lượng.

"Tớ vẫn có thể sung sức bay thêm vài tiếng nữa mà?" Jaian cũng tiếp lời.

"Tớ biết các cậu còn sung sức… nhưng phải để chong chóng nghỉ ngơi mới bền lâu được."

Doraemon giải thích.

"Vả lại sáng sớm không ăn gì bây liên tục 6 tiếng các cậu không đói à?"

Vừa nói đến đó bụng Jaian hợp ý mà kêu một tiếng, Jaian xấu hổ gãi đầu cười xòa một tiếng.

Ăn uống no đủ Nobita đề nghị:

"Vẫn còn sớm, hay là ta đi bộ một quãng nữa vậy? Tiện thể trải nghiệm phong cảnh nguyên sinh luôn, mấy khi có dịp."

"Ừ! Cậu nói đúng ý tớ lắm Nobita-kun!" Suneo hiếm khi cùng quan điểm nói một câu.

Không ai phản đối cả nên cả nhóm lại tiếp tục cuộc lữ hành trên hai đôi chân.

Đi qua những thân cây cao chọc trời không thấy ngọn, bước lên những vách đá cao ngất, không nói chứ còn có cảm giác giống như người lãng khách chỉ độc một cây kiếm đi khắp thiên nhai a.

Nếu bây giờ có thêm một bầu rượu, một cái sáo trúc, Nobita không thấy có khác gì Yasuo á. Ừ, còn cây kiếm cùng một chòm râu phong trần nữa.

Bỗng đi đằng trước Jaian khinh ngạc thốt lên.

Hơi chút tò mò, Nobita bước nhanh hơn tí đi lên xem xét.

Đập vào mắt là một khoảng đất trống rộng chừng ngàn mét, nói là đất trống thôi chứ trước đó không lâu chắc là một khoảng rừng nguyên sinh rậm rạp.

Bây giờ thì nhìn khắp nơi là cây đổ gãy ngang đứt đoạn.

Trung tâm khu vực đó còn nằm sừng sững một thi thể to lớn, tuy là nằm nhưng đứng trước nó, con người có cảm giác mình thật nhỏ bé, nhỏ bé.

Đây chả phải là chiến trường hôm qua Nobita đại chiến hai con khủng long bạo chúa sao?

Có thể là cuộc chiến đấu động tĩnh quá to lớn đi, cũng có thể lãnh địa ccủa con T-rex quá bá đạo đi, vậy mà thi thể để qua một đêm mà không bị gặm sạch, thật là kì tích.

"Tại sao con Tyrannosaurus này lại nằm ở đây? Nhìn xung quanh giống như trải qua một cuộc đại chiến, tại sao kẻ thắng cuộc lại không ăn thịt nó mà để xác nó ở đây?"

Tò mò Jaian chạy vòng quanh người con Tyrannosaurus xem xét, chậc chậc lấy làm kì.

Doraemon cũng tò mò lại gần nhìn xem kẻ được mệnh danh là vua của kỉ phấn trắng này tại sao lại chết nằm ở nơi đây.

"Các cậu xem này! Con Tyrannosaurus vậy mà không phải chết do hàm răng hay móng vuốt!"

Như phát hiện tân đại lục Jaian hét lên, chỉ vào vùng sau đầu của con Tyrannosaurus nguyên nhân gây ra cái chết của nó là một vết thương có hình tròn khảm sâu vào máu thịt, xung quanh máu thịt có chiều hướng nổ bắn ra.

"Thật nha, kì lạ! thời này làm gì có mấy con có thể hạ được một con Tyrannosaurus trưởng thành? Mà lại tạo ra vết thương như thế này nữa chứ?"

Doraemon phát huy hết vốn học vấn của bản thân nhưng vẫn không tài nào hiểu nổi.

"Ha ha…. Các cậu có tìm ra cũng có ích gì đâu, thôi! chúng ta tiếp tục xuất phát đi…"

Nobita cười gượng đánh lệch phương hướng mọi người. Mấy người này nói một hồi đôi lúc lại tìm ra manh mối gì không chừng. Nhất là trong đó lại có một cái Bug là Doraemon thì Nobita không tin tưởng bí mật này sẽ giữ kín được.

Luôn quan sát Nobita, Shizuka tinh tế nhận ra sự gượng gạo trong lời nói của hắn.

Vả lại vừa nhìn cái móng vuốt sắc nhọn của con Tyrannosaurus, không hiểu sao Shizuka lại liên tưởng đến ba đường rách của cái áo Nobita.

Nhưng tất cả chỉ là một cái suy đoán mơ hồ, Shizuka không thể nào tưởng tượng nổi Nobita làm thế nào có thể đấu lại một con khủng long to lớn như vậy đấy.

Vả lại cả bọn phải mất 6 tiếng và cả một quãng đường đi bộ mới đến nơi này,, thì ngày hôm qua Nobita làm sao xuất hiện tại đây được chứ.

Không tìm thêm được manh mối gì khác, vả lại cũng không còn sớm, mọi người nhao nhao tiếp tục lên đường.

Mấy ngày tiếp theo, cứ đêm về khi mọi người đi ngủ, Nobita lại lén lút ra khỏi phòng bật hết tốc lực đi thanh lí mấy con khủng long nguy hiểm mà mọi người có thể gặp trên đường.

Bởi thế cả quãng đường đi mấy người có cảm giác như du sơn ngoạn thủy vậy,

Chả có một tí gì gọi là kích thích cả.

Nhưng bên cạnh đó Nobita cũng mất ngủ mấy đêm liền, tuy đã cố gắng xử lí nhanh gọn nhưng những con khủng long quá giảo hoạt, vả lại Nobita còn chưa đến mức nhìn ban đêm rõ như ban ngày nên khá khó khăn trong phát hiện và xử lí chúng.

Nhìn Nobita đi đường mà gật gà gật gù Jaian chỉ vào và cười to:

"Nobita ngủ ngày quen thuộc, đến bay cũng có thể ngủ kìa…Ha Ha Ha.."

"Chắc là ban đêm Nobita sợ ma nên không ngủ được ấy mà..Ha Ha Ha.."

Suneo tiếp lời, hai đứa này không bao giờ bỏ qua bất kì cơ hội nào để trêu chọc Nobita.

Quá buồn ngủ, Nobita chả thèm lí đến hai đứa tre trâu ấy vẫn tiếp tục vừa gật gù buồn ngủ vừa phi hành.

Shizuka thì không vô tâm như hai tên trẻ trâu kia, cô ấy luôn là một người tinh tế, Nobita từ khi thay đổi tốt đến nay vẫn ít khi làm việc không có chủ đích.

Buổi tối không ngủ được chắc là đi làm chuyện gì đó mà cậu ta thấy cần thiết, chứ Shizuka mới không tin Nobita sợ ma đấy, còn nhớ đến có hôm Nobita đến nhà cô ấy kể chuyện ma cho cô sợ đến hét lên lao chầm vào cho hắn ôm đấy.

Nghĩ đến chuyện này mặt Shizuka bỗng đỏ bừng lên gắt một tiếng:

"Nobita đáng ghét!" rồi nhanh chóng bay lên dẫn đầu.

Không hiểu nằm cũng trúng đạn Nobita ngơ ngác nhìn đã bay về xa xa phía trước Shizuka rồi lầm bầm:

"Con gái thật là khó hiểu…"

Nói đoạn lại tiếp tục hành trình phi ngủ của bản thân đi, hắn thật sự rất mệt, hồi đêm vừa xử lí thêm một con Tyrannosaurus nữa đã làm hắn tốn không ít thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bại Lộ Và Phát Hiện

Hôm nay đi đến một vùng tiếp giáp hoang mạc, cả bọn cũng mệt mỏi nên dừng chân hạ trại.

Vừa bay vừa ngủ lấy lại sức Nobita bây giờ trái lại tỉnh như sáo, xung phong nhận việc đi kiếm củi lửa, mà đúng hơn là rà soát xung quanh xem có thể gặp nguy hiểm hay không.

Đốt lửa lên, mọi người cùng quây quần ăn… đồ hộp. Ừ thì cũng đâu phải lúc nào cũng thịt quay thịt nướng a. Nobita thì đã nói trước với Doraemon lấy rất nhiều đồ thịt hộp, gần đây cơ thể ngày một mạnh mẽ, thịt hộp mới có thể cung cấp đủ năng lượng cho nó tăng cường.

Ăn xong, mọi người về lại phòng riêng đi ngủ sớm đi, không có gì giải trí thì đi ngủ từ sớm là chuyện bình thường.

Hôm nay Shizuka tắm xong nhưng lại không ngủ ngay, tắt điện, Shizuka đến bên cửa sổ theo dõi về phía phòng Nobita.

Lúc cắm phòng khi nãy cô ấy đã căn vị trí chuẩn, từ cửa sổ này có thể bao quát được lối ra và cửa sổ của phòng Nobita.

Một thời gian không lâu, khi mọi người đều tắt điện đi ngủ, Shizuka chỉ có thể nhìn cảnh vật một cách mờ ảo nhờ ánh trăng thì từ cửa sổ phòng Nobita bay ra một bóng người.

Shizuka có thể nhìn thấy được bóng người mang sáo trang Pacman rất giống Nobita bay ra khỏi phòng và… không có chong chóng tre?

Bóng người đó đơn giản tạo thành một đường vòng cung duyên dáng rồi cấp tốc lao thẳng về hướng Bắc, hướng mà cả nhóm đang đi tới.

Ngơ ngẩn một hồi, Shizuka mới phản ứng được, bóng người kia bay với tốc độ khủng khiếp mà không phải chong chóng tre có thể đạt đến.

Vội vàng Shizuka chạy xuống khỏi phòng rồi chạy lại phía dưới phòng Nobita.

Ấn nút, cầu thang hạ xuống, vẫn không thấy động tĩnh gì, lại gần đi lên cầu thang, cầu thang từ từ kéo lên đến cửa phòng.

Vào phòng, Shizuka nhận thấy phòng không có ai, không thể nghi nghờ gì nữa, bóng người đó là Nobita.

Nhìn về phương Bắc xa xôi Shizuka thất thần, bỗng một tiếng gào đau đớn nhưng đầy nội lực từ xa xôi phương Bắc truyền đến kéo Shizuka về hiện thực.

"Nobita-kun, cậu đã làm nhiều việc như thế ư?"

Liên kết lại mọi việc lại, Shizuka không khó để suy ra những thắc mắc từ lúc trước đến nay.

"Chả trách cả chặng đường đi mà không hề gặp một nguy hiểm nào cả, thì ra Nobita-kun vẫn đang âm thầm bảo vệ tất cả mọi người, vậy mà khi Jaian và Suneo trêu chọc cậu ấy vẫn không hề tức giận."

Càng nghĩ, Shizuka nước mắt như tuôn ra, rưng rưng chực khóc.

Đóng cửa lại, về phòng, Shizuka yên lặng nằm trên giường suy nghĩ.

Vừa xử lí một con Indominus Rex, Nobita vừa thở phào nhẹ nhõm thì phía trên không xa không gian hơi gợn sóng.

"Chết tiệt! Lại nữa!"

Gắt một tiếng, Nobita bay nhanh ra phía sau vùng không gian gợn sóng đó, trong nháy mắt vươn tay ra làm động tác vồ.

Crốp.. Một con mắt điện tử màu đen vừa xuất hiện đã báo hỏng.

Nobita nhận ra con mắt này từ ngày đầu tiên trọ lại, từ đó đến nay hắn luôn đề phòng và phá hủy tầm cả chục con mắt điện tử như vậy.

Đâu đó ở một nơi căn cứ dưới lòng đất tên áo đen đập mạnh tay xuống bàn.

"Đáng chết! Tại sao lại hỏng nữa? Bọn hậu cần làm ăn thế đấy hả?"

Còn kẻ đầu sỏ cho việc đó là Nobita thì đang ung dung dò đường đi, hoang mạc hơi có chút hoang vu là thường gặp ở kỉ phấn trắng này.

Đang bay qua một vùng hơi hướng của núi lửa, vì đất ở đây có màu đỏ của đất ba gian.

GRÉEEEEEE…..

Một tiếng rống chói tai truyền văng vẳng từ xa xa hướng Đông truyền đến làm Nobita hơi giật mình.

Từ quãng đường đi Nobita đã nghe qua rất nhiều tiếng rống của khủng long, nhưng không có tiếng rống nào đặc biệt đến vậy.

Tò mò, cho dù chủ nhân tiếng rống đấy không nằm trên đường đi của cả nhóm, nhưng Nobita vẫn bay lại xem sao.

Vừa lại gần Nobita kinh ngạc đến mắt trợn tròn, chủ nhân của tiếng rống đó là một con vật có đầu khá giống khủng long, nhưng thon dài hơn, vả lại trên đầu có hai giác, nó có bốn chân cân đối hơn nhiều Indominus Rex hay Tyrannosaurus và đặc biệt của nó không đơn giản như vậy, nó có cánh! Có cánh! Không sai!

Con vật đang lượn lờ trên đỉnh núi lửa kia lại có hình dạng không khác gì một con rồng phương tây cả.

Phải mất một lúc Nobita mới hồi thần lại trước sự kinh ngạc trước phát hiện của bản thân, nhìn hình ảnh này Nobita bỗng nhớ lại kí ức của kiếp trước hắn từng xem một bộ phim khoa học chứng minh loài rồng có thật không phải hình dáng này sao?

Nhưng ở kiếp trước không có các ban ngành liên quan đứng ra khẳng định nên bộ phim khoa học đó bị coi như là một bộ phhim được dàn dựng và không ai tin về rồng là có thật cả.

Nhưng đây là thế giới song song của Doraemon, trái đất tâm còn rỗng đây này, nhiều việc không thể đôi khi nơi đây lại có thể thì sao? Ai biết được?

Rút lui không để con rồng chú ý đến bản thân, Nobita quay trở lại nơi cắm trại của cả nhóm đi.

Sáng sớm, lại tiếp tục phi hành một chặng đường, cả con đường Nobita đều nghĩ về chuyện lúc tối, làm bay ở một bên muốn nói lại thôi Shizuka cũng không để ý.

Thở dài, cuối cùng Shizuka cũng không nói gì cả.

Hạ cánh, tắt chong chóng, đi bộ, cả đoàn lại tiếp tục tiến lên, đi vào giữa hoang mạc, cái nắng của mặt trời làm bước chân mọi người như mỏi nhừ và nặng nề đi.

Bỗng bên cạnh bụi cây chạy qua một đàn Velociraptor, Doraemon bỗng kêu lên vui vẻ:

"Chúng ta gặp may rồi!" Rồi đưa tay vào túi rút ra một bịch bánh.

"Tớ có đem theo rất nhiều "bánh thuần chủng"".

Nói đoạn, Doraemon không sợ hãi mà lao lại gần bầy khủng long hét lên:

"Ê! Đứng lại!"

Nghe tiếng động, mấy con Velociraptor quay đầu về phía Doraemon mở ra cái miệng đầy răng nanh của chúng.

Bắt kịp thời cơ, Doraemon nhanh chóng ném vào miệng mấy con Velociraptor mỗi con một cái "bánh thuần chủng". Không thể không nói độ chính xác khi ném bánh thuần chủng vào miệng của những con dã thú hung tợn của Doraemon là xác suất 100% a.

Được ăn "bánh thuần chủng" ssau, đang lăm le muốn đi kiếm thức ăn lũ Velociraptor bỗng không khác gì chó vẫy đuôi mừng chủ làm nũng Doraemon.

Có thể nhìn thấy biểu lộ như một động vật thuần lương của những con Velociraptor, một trong những kẻ săn mồi theo bầy đàn kinh khủng nhất kỉ phấn trắng thì cũng thật là kì tích a.

Nhìn thấy bánh thuần chủng Nobita mắt bỗng sáng lên, chạy đến bên Doraemon nói:

"Doraemon, cho tớ vài cái "bánh thuần chủng" với!"

"Cậu cần nó làm gì Nobita?" Doraemon kinh ngạc hỏi.

"Tớ cầm mà phòng thân a, nơi đây nhiều Khủng long nguy hiểm như vậy…"

Nobita mặt không đỏ tim không đập nhanh nói xạo, thực ra thằng cha này vẫn nhớ thương con rồng hồi đêm gặp a.

Nghĩ đến một sáo trang rồng, cưỡi rồng, thỏa thỏa một khốc soái hiệp sỹ rồng nha, Nobitta tự sướng mộng. Mà mộng thì không phạm pháp không phải sao?

Ps: tác giả thích rồng! tác giả thích cho rồng vào đấy! còn ai nghi ngờ về bộ phim khoa học tác giả viết thì có thể vào Youtube gõ "Rồng từ truyền thuyết đến hiện thực" để biết tác có xạo hay không nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tận Mắt Nhìn Thấy

Không quá khó khăn để cưỡi lên con Velociraptor, Nobita cảm thấy đơn giản hơn nhiều cưỡi ngựa hay trâu, nhớ đến "tuổi thhơ dữ dội" kiếp trước cưỡi trâu ngã lên ngã xuống, có khi trâu bực lên còn hất mình ra hoặc phi nước đại… nghĩ lại mà kinh a.

So sánh với mấy con trâu nơi đồng ruộng quê hương kiếp trước thì mấy con Velociraptor được ăn bánh thuần chủng này chỉ như những chú cừu ngoan ngoãn.

Vả lại cừu cũng chẳng thể hiểu tiếng người, cơ mà mấy con Velociraptor ăn xong "bánh thuần chủng" vào thay luôn cho bánh mì phiên dịch.

Từ ngữ ra lệnh độ khó cao như thế nào cũng hiểu cả mới kinh chứ, đáng lẽ ra phải dùng bánh này đi huấn luyện thú cưng hay cảnh khuyển thì mới phát huy được tối đa tính thực dụng a.

Nghĩ xa, Nobita cùng mọi người làm quen thoáng chốc rồi nhanh chóng phi nước đại về phía trước.

Mấy con Velociraptor thật sự phóng phải nói là lưu không muốn không muốn a, hai ba bước chân nó bằng Nobita toàn lực chạy khi không có đồ Pacman a.

Cả bọn chạy lên dốc đi lên một vách đá cao nguyên không tốn chút sức lực, không phải là cả bọn sáng sớm lại phải bay bằng chong chóng tre và bay có thể tránh được nhiều nguy hiểm không cần thiết thì Nobita sẽ chẳng nỡ thả cả bọn Velociraptor đi đâu.

Đến một vùng lõm cao nguyên tạo thành một hồ nước thiên nhiên trong lành, Doraemon đề nghị hạ trại.

Lưu luyến thả bầy Velociraptor, Nobita còn đang suy nghĩ hay là cứ hạ xuống đi bộ là lại kiếm ít con khủng long cho ăn bánh thuần chủng thì đang yên tĩnh hồ nước bỗng xao động.

Những cây trụ nước chống trời bỗng lao thẳng lên thiên không, nói là trụ chống trời cũng không sai, cứ nhìn con Pisuke đang hoảng loạn chạy về là biết.

Nó định bụng lao vào hồ nước tắm một cái để gột rửa đi bức bí khi bị nhốt trong giỏ cả ngày thì chợt nhận ra những hình bóng to tổ bố vươn lên từ mặt nước làm nó kinh hãi.

Pisuke không phải là loài khủng long to lớn, nhưng nó vẫn đủ lớn để người ta hét lên quái vật rồi nhốn nháo đồn đại.

Nhưng so sánh với cái vật vừa nhô ra khỏi mặt nước mà phải gọi là "trụ chống trời" kia thì chỉ như một tiểu bất điểm.

Hoảng hốt mọi người cùng định thần nhìn lại, nào phải cái gì trụ trời? Đó là cái cổ của con khủng long Brachiosaurus.

Thì ra cả bầy Brachiosaurus đang ngâm mình trong hồ nước để làm mát, khủng long bị xếp vào hàng bò sát tuy phần lớn chúng không hề bò hay trườn.

Sẽ nhiều người không hiểu hỏi vì sao a? Khủng long nó có bay trên trời, có bơi dưới nước, có bá chủ trên cạn, chạy bằng hai chân có, chạy bằng bốn chân cũng có, thế thì lí do gì mà giống loài lại bị xếp vào "bò sát"?

Thực ra a, khủng long là tiền thân của những con vật thời hiện đại như rắn a, kì nhông a, đều không trườn thì bò, các nhà khoa học đặt chúng là loài bò sát ý chỉ di chuyển bằng cách bò hoặc trườn sát mặt đất á.

Rồi khảo cổ học mới sau này phát hiện sự tồn tại của khủng long, sau khi phân tích về xương a, cấu trúc cơ học, lí sinh các loại thì các nhà khoa học nhận ra một điều rằng, những cậu bạn to lớn từng bá chủ địa cầu này là tổ tiên của bò sát thời nay.

Con người ta lấy tên lấy họ từ tổ tiên truyền xuống, cơ mà mấy chú khủng long đã từng bá đạo hống hống một thời lại ngậm ngùi lấy họ theo mấy hậu bối bất tranh khí thời hiện đại.

Thế là mấy chú khủng long to lớn, hung tợn, bá đạo, thông minh, là một thợ săn cừ khôi phải bị con người gọi là loài "bò sát". Nhiều lúc cũng cảm giác thật buồn cười.

Chém gió nhiều… trở lại chuyện chính. Vì là cùng chủng loại bò sát nên Khủng long có đặc tính máu lạnh, không thể chịu đựng nhiệt độ lạnh cùng khô da.

Nên tập tính tắm thường xuyên không chỉ độc quyền cho con gái mà còn là thói quen nhiều loại khủng long, thế mới nhiều người thân là con gái mà bị người ta gọi là con "Khủng Long" a, không biết đúng không nữa.

"Các cậu đừng sợ! loài Brachiosaurus này chỉ ăn cỏ mà thôi, không có nguy hiểm đâu."

Thấy mọi người hoảng sợ trước hình thể của đám khủng long Brachiosaurus, Doraemon vội vàng giải thích.

"Thật thế ư? Ta thử lại gần quan sát xem."

Nghe Doraemon giải thích, Jaian mới yên tâm lại gần xem xét, thưởng lãm tạo hóa kì vĩ này.

Lại gần chân trước con Brachiosaurus đầu đàn, Suneo cẩn thận từng li từng tí dùng ngón trỏ chạm nhẹ một cái.

"Ha ha ha… tớ sờ tay vào một con Brachiosaurus!"

Như làm một hành động đầy vĩ đại, Suneo quay sang bên cạnh Jaian khoe khoang.

Không hợp mắt thấy Suneo đắc ý, Jaian hừ một tiếng nói:

"Hứ! Chỉ mới sờ một đầu ngón tay vào mà đã khoe toáng lên rồi! hãy mở to mắt ra mà xem tớ đây nè!"

Nói đoạn, Jaian nhảy lên ôm cả người treo lủng lẳng trên chân con Brachiosaurus.

Suneo cũng không chịu kém cạnh, chạy lại ngồi lên đuôi của con Brachiosaurus rồi đắc ý kêu lên:

"Bõ bèn gì. Tớ leo hẳn lên người nó đây!"

Jaian bực tức thách:

"Cậu có giỏi thì leo lên cổ nó xem!"

Thấy hai người hơi quá đà, Doraemon vội khuyên:

"Ê! Đừng leo cao quá, ngã gãy cổ bây giờ!"

Thấy được mấy con Brachiosaurus thực sự hiền khô, con Pisu nhanh chóng làm quen cả đàn Brachiosaurus và gia nhập vào đội quân tắm nắng đi.

Thấy Jaian và Suneo chơi cầu trượt trên thân Brachiosaurus thật vui vẻ, Doraemon quay sang Nobita hỏi:

"Cậu không chơi sao Nobita?"

Thực ra Nobita đang lắng nghe, vừa nãy hắn có nghe thấy một tiếng kêu quen không thể hơn được, đó là đêm nào hắn cũng chiến đấu một hai lần, tiếng một con T-rex hay còn gọi Khủng long bạo chúa.

Lại kết hợp một màn khá quen thuộc kiếp trước từng xem, Nobita biết có một con T-rex đang tiếp cận thì còn đâu tâm trạng để mà chơi nữa.

Đầu óc Nobita chuyển liên tục, là bây giờ kiếm cớ lao đi khỏi tầm mắt mọi người rồi xử lí nó, hay vẫn là tránh mặt xử lí nó?

Nobita mới không để như kí ức kiếp trước thả con Tyrannosaurus vào quẩy nát team được.

Kiếp trước Nobita có nhớ là con Tyrannosaurus lao vào xử lí con Brachiosaurus đầu đàn xong, vì bảo vệ cho con Brachiosaurus non mà Shizuka đã lao vào không nề hà nguy hiểm, dĩ nhiên sau đó Nobita và Pisuke cũng không nề hà nguy hiểm chắn trước Shizuka, và cuối cùng cả bọn được phát ném bánh thần sầu của Doraemon cứu.

Tuy cứ để như nguyên tác thì Nobita đơn giản diễn được một màn anh hùng cứu mĩ nhân trước Sizuka để kiếm chút tình cảm.

Nhưng Nobita không phải người như vậy! Hắn không thể để mặc Shizuka lâm vào nguy hiểm trong khi chỉ cần hắn ra tay cô ấy sẽ bình yên được.

Nhìn Shizuka mừng rỡ ôm con non Brachiosaurus vừa ra khỏi trứng Nobita mỉm cười trìu mến:

"Cậu cứ vui vẻ hết quãng thời gian của tuổi thần tiên nhé Shizuka-chan, tớ sẽ là một kỵ sỹ phía sau bảo vệ cậu khỏi mọi điều lo lắng."

Quay ngoắt 180 độ, Nobita nói với Doraemon với một bộ mặt đầy "táo bón".

"Tớ kiếm nơi đi vệ sinh đây Doraemon, chắc là ăn cái gì lạ bụng."

Nói xong nhanh chóng chạy mất hút. Hắn nói dối là nói dối, nhưng cũng xấu hổ lắm chứ lị, vứt mặt mũi nhiều lần rồi cũng không phải là hắn không muốn mặt mũi a.

Nhìn Nobita chạy đi Shizuka hơi nhăn lông mày lại, hiểu về Nobita nhiều nhất chưa hẳn là sống cả ngày bên hắn Doraemon mà phải là Sizuka.

Mất một quãng thời gian Nobita cứ hở ra thời gian rảnh là lại mon men chạy đến nhà Shizuka với lí do đầy chính đáng là "tổ nhóm cùng phấn đấu", mà thực ra hắn chỉ đến tú một tú bé gái, sảng khoái rời đi thôi.

Thời gian đó Shizuka mới học làm bánh bích quy, có ngon có dở, cơ mà Nobita đều thoải mái cho cả vào bụng mà không có một chút gì gọi là không khỏe a.

Đi guốc trong bụng Nobita, Shizuka biết hắn lại định trốn ra làm việc gì mà không định cho ai biết đây. Lo lắng cho hắn, Shizuka lặng lẽ bế bé Brachiosaurus đi theo.

Hơi vội vàng Nobita không nhận ra cái đuôi lén lút đang theo sau, đi một khoảng kha khá, Nobita bay lên dò xét.

Không dò thì thôi, vừa dò đã kinh ngạc. Con Tyrannosaurus đã tiếp cận không xa nơi hồ nước, không kịp suy nghĩ thêm, Nobita lao nhanh đến bên hắn đi.

Nơi xa, nhìn theo phương hướng bay của Nobita, Shizuka suýt thì hét lên kinh hãi.

Nhìn thi thể một con Tyrannosaurus và nhìn thực sự một con Tyrannosaurus sống là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Một con Tyrannosaurus sống tỏa ra một cỗ khí tức của vương giả qua hàng ngàn lần săn giết nuôi ra được, nếu nói theo thuật ngữ khác thì có thể gọi nó là vương phách chi khí hoặc haki a.

Thấy một bóng người lao đến tiếp cận bản thân, con Tyrannosaurus có cảm giác như tôn nghiêm vương giả bị xúc phạm, nó mở miệng ra định rống lên một tiếng tỏ rõ quyền uy cho con rệp dám xúc phạm đến uy nghiêm của vương giả kia.

Nobita lại đâu thể để nó mở cái họng mà hét lên cho mọi người biết được, vả lại nếu có tiếng gầm của một con Tyrannosaurus vang lên thì đàn Brachiosaurus hiền lành sẽ loạn thành một bầy và sẽ thế nào với thân hình như núi đó trong hỗn loạn lỡ chân dẫm bạn một cái?

Nobita rùng mình nghĩ đến viễn cảnh đó, bởi thế càng không thể cho con Tyrannosaurus mở miệng ra rống được.

Phóng đến, đá lên ngay hàm dưới, sức mạnh vốn đã phi thường của Nobita được nhân lên 6600 lần là một như nào viễn cảnh?

Con Tyrannosaurus chưa kịp gầm lên để thể hiện cái sự vương bá của nó thì đã nghẹn lại trong họng, cự lực hất đầu của nó lên trên rồi không dừng lại mà kéo nó mất thăng bằng ngã ngửa ra sau, nếu không có cái đuôi thì là thật sự ngã ngửa a.

RẦM….

Tiếng ngã của con Tyrannosaurus làm mặt đất như rung rinh lên, đứng nơi xa Shizuka hơi không vững mà nghiêng ngả theo, cô ấy không tài nào tưởng tượng nổi thân hình Nobita nhỏ bé như thế làm sao có thể quật ngã một con Tyrannosaurus được.

Nhưng những gì trước mắt đã trần thuật một sự thật Nobita làm được chuyện đó, nếu một người cầm một khẩu súng và hạ gục một con voi, một con gấu, hay một con hổ thì mọi người vẫn sẽ không ngạc nhiên.

Nhưng một người tay không vật ngã con hổ báo thì mọi người sẽ sùng bái anh ta là anh hùng, Võ Tòng từng tay không đánh hổ nên ông được làm tượng đài cho sức mạnh nam nhi một thời của người TQ, HecQuyn đánh sư tử và được người Tây Âu tôn sùng là thần sức mạnh.

Nhưng Nobita là tay không quật ngã Tyrannosaurus a, người xưa mà thấy cảnh này thì chưa đến lượt HecQuyn làm thần sức mạnh đâu.

Trực quan thấy cảnh này Shizuka là mộng bức, cô cảm thấy Nobita cách bản thân càng ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gặp Đại Địch

Nobita không cảm thấy bản thân là một tay ném bóng cừ khôi, việc bách phát bách trúng bánh thuần chủng của Doraemon là Nobita chỉ có ngước nhìn kinh vì thiên nhân a.

Thế nên Nobita mới không gặp mặt là ném một ném bánh thuần chủng là mọi việc êm ru, hắn quật ngã con Tyrannosaurus xong, không đợi con Tyrannosaurus kịp cùng dậy đã chạy đến bên đầu nó, cạy miệng, nhằm ngay họng, ném.

Trúng phóc, 10 điểm.

Tự hào trước pha ném mà thằng ngu cũng ném được của bản thân, Nobita không hề xấu hổ cho bản thân ném bóng dán lên cái nhãn bách phát bách trúng.

Cho dù thật sự hắn là thần thương thủ bách phát bách trúng là thật, nhưng ném bóng thì….

Bị ép nuốt một vật lạ mà bản thân không biết là gì, con Tyrannosaurus định phát cái tính khí thì bỗng cảm thấy người đứng trước mặt như là bố, là mẹ, là thần khủng long, a cái này còn phải xem khủng long có thần hay không đã.

Tóm lại đang vùng vẫy làm đất rung núi chuyển con Tyrannosaurus tự nhiên ngoan ngoãn hắn lên rồi đối với Nobita vẫy đuôi.

Ghét bỏ cái bản mặt lấy lòng của con Tyrannosaurus, Nobita nói:

"Mày hãy đi nơi khác mà kiếm ăn, không được lại gần đây. Nghe chưa?"

Nhân tính hóa gật đầu một cái, con Tyrannosaurus nhè nhẹ trở mình dậy, quay đầu đầy nhân tính gầm nhẹ như chào Nobita một tiếng rồi đi thẳng.

Nhìn chỉ còn lại 5 cái bánh thuần chủng Nobita hối hận bản thân không xin thêm Doraemon vài cái, bây giờ không có lí do gì cả cũng ngại mở miệng a.

Nhìn thấy kết thúc chiến đấu, Shizuka vội vội vàng vàng chạy về vị trí ban đầu làm bộ chơi con khủng long con đi.

Trở lại thấy mọi thứ vẫn ổn, Nobita thở phào nhẹ nhõm.

"Không sao là tốt."

"Nobita-kun, cậu vừa đi đâu đấy?"

Biết thừa nhưng Shizuka vẫn làm bộ làm tịch hỏi một câu.

Bị Shizuka hỏi bất ngờ, cho dù mặt dày như thành đồng vách sắt Nobita vẫn không nhịn được lúng túng, lí do vội vàng đưa ra thật quá là xấu hổ mà.

Nào đời trước mặt con gái nói mình bị Tào Tháo đuổi, nhưng đâm lao phải theo lao Nobita chỉ có thể nói:

"Không biết ăn phải cái gì mà tớ bị đau bụng nên phải vắng mặt một tí…"

Biết thừa là Nobita nói dối, nhưng không hiểu sao thấy Nobita lúng túng Shizuka không hiểu sao lại thấy thật thú vị.

Thế là cả đời hiền thục không bao giờ vạch trần khuyết điểm ai, cũng chưa từng làm ai khó xử Shizuka làm một việc không giống thường ngày một tí nào đó là trêu chọc Nobita.

"Chẳng lẽ Nobita đau bụng quá mà lại nơi đây khong có nhà vệ sinh, cũng không có giấy…."

Làm bộ giật mình Shizuka kinh ngạc nói ra một câu lấp lửng. Cố nhịn cười, Shizuka nhìn vẻ mặt từ đỏ chuyển xanh rồi từ xanh chuyển vàng của Nobita.

Nobita có cảm giác một luồng xấu hổ đã trầm tích lại bao lâu trong lòng bỗng ào ạt tuôn ra, trực kích gần như phá phòng làn da mặt gần như đao thương bất nhập của hắn.

Không trả lời Shizuka, Nobita nhanh chóng phóng đi, cảm tưởng như nếu có một cái khe dưới đất chắc hắn sẽ không ngần ngại chui vào.

Tối đến, nhanh chóng ăn xong đồ hộp, không chào hỏi gì cả, Nobita nhanh chóng chạy vào phòng của hắn đi.

Nhìn Nobita, mọi người là một mặt mộng bức không hiểu mô tê gì cả, còn Shizuka thì che miệng cười khẽ, nhìn Nobita như bây giờ coi bộ vẫn là Nobita khi xưa a, quả nhiên cảm giác xa cách cái gì chỉ là ảo giác a.

Đêm nay Nobita không đi dò đường, vì hắn biết ngày mai cả bọn sẽ lao vào trung tâm của đàn Pterodon và cũng sẽ là ngày giáp mặt lũ áo đen.

Đêm nay khi mọi người đã say ngủ thì Nobita bay ra theo con đường đã nhớ kĩ tìm con rồng đêm qua đi.

Đến nơi khắp mọi chỗ đều là núi lửa, vì bụi núi lửa cản trở ánh trăng mà việc tìm kiếm của Nobita khá vất vả.

Đang bay ngang qua một sơn động Nobita bỗng nghe lại tiếng gầm quen thuộc, tuy nhỏ nhưng đầy rõ ràng.

Nhẹ nhàng bay vào sơn động chỗ sâu, Nobita phát hiện ra một gia đình rồng, không sai, là một gia đình với một đực một cái và hai con non.

Coi bộ chúng ngủ thật yên lành, Nobita nhanh chóng rút 4 cái bánh thuần chủng trong túi ra nhanh chóng bay một vòng, mở miệng, ném bánh.

Khi bốn con rồng kịp phản ứng thì chúng đã trở thành thú cưng của Nobita.

Ngắm nhìn mấy con rồng, Nobita thích thú không thôi vuốt bên này một cái, sờ bên kia một cái.

Chỉ vào một con rồng màu đen là con đực, Nobita phát huy tinh thần đặt tên đơn giản hiệu quả của mình:

"Mi là tiểu Hắc, còn mi là tiểu Thanh, hai đứa mi là Cúc, và Nô."

Quay qua mấy con còn lại đặt tên nốt không khác gì tên của con cẩu nuôi trong nhà cả.

Hứng trí cưỡi lên lưng chúng làm một tràng hiệp sĩ rồng mộng, Nobita bắt đầu ra lệnh:

"Tiểu Hắc a, xung quanh đây có con rồng nào cạnh tranh với mày không a, đưa tao đi một vòng a."

Phục tùng đưa Nobita qua hết chừng năm sáu chỗ khác nhau, ghi nhớ lại địa điểm mấy nơi đó, Nobita định hình trước kế hoạch lâu dài rồi quay lại phòng nghỉ ngơi để đối phó trước diễn biến ngày mai đi.

Sáng sớm tinh mơ, tất cả mọi người đã dậy sớm xuất phát, vì đi qua vùng cao nguyên này hơi nóng bức nên mọi người nhất trí đi từ lúc tinh mơ khi mặt trời mới bắt đầu ló dạng.

Hôm nay Nobita kiên quyết bay dẫn đầu cùng mọi người phải bay theo hình tam giác đều, mọi người không hiểu ý tại sao nhưng Nobita đã kiên quyết thì cũng đành nghe theo thôi.

"Mọi người nhớ bay sát nhau, có bất kì tình huống nào cũng không được hỗn loạn mà tụ hợp lại với nhau."

Bắt đầu phi hành Nobita nghiêm túc hướng về mọi người nói.

Nghe thấy sự nghiêm túc trong lời nói của Nobita, Shizuka hai đầu lông mày cau chặt lại.

Ai không biết chứ cô biết thừa mỗi đêm trước khi xuất phát Nobita vẫn bay hết quãng đường phía trước dọn dẹp chướng ngại, hôm nay lại nói như vậy có nghĩa là phía trước có mối nguy hiểm mà cậu ta cũng không thể một mình giải quyết.

Nghĩ đến một đá hạ gục một con Tyrannosaurus của Nobita, Shizuka thật sự không thể nào tưởng tượng nổi còn mối nguy hại nào mà cậu ta cũng không giải quyết được?

Càng nghĩ càng sợ Shizuka bay lại càng sát Nobita hơn, nhìn bóng lưng không quá rộng lớn nhưng thẳng tắp đầy vững chãi của Nobita khiến cô cảm giác thật an toàn.

Quả thật như Shizuka nghĩ, Nobita không thể nào một mình hạ gục cả trăm ngàn con Pterodon được, vả lại ban đêm chiến đấu không phải là ý kiến hay, ban đêm khi bản thân không thấy quá rõ ràng trong khi bọn Pterodon che trời lấp đấtt bao quanh thật không phải là tâm lí tố chất đơn giản có thể giải quyết a.

Với lại Nobita nhớ nơi đó là phía trên cách căn cứ bọn áo đen không xa a, hắn mới không để bọn áo đen biết sức mạnh của bản thân để mà đề phòng.

Bay qua một khu vực xung quanh là núi đá cheo leo, cả bọn bay vào một khe núi, hạp cốc, bên dưới là một con sông chảy đến phương xa và cánh rừng rậm rạp, hai bên là vách đá cheo leo hiểm trở.

Cả bọn Jaian và Suneo đều trầm trồ thán phục trước kiệt tác của tự nhiên, trong khi Nobita mày nhíu càng ngày càng chặt, ngay khi vào hạp cốc này Nobita đã phát hiện hơn hai con mắt điện tử theo dõi cả bọn, nhưng hắn không manh động mà chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Nghe thấy nơi xa có tiếng đập cánh của loài phi hành các thớ cơ toàn người Nobita căng thẳng lên, quay đầu lại còn chưa phát hiện gì cả bọn hét lên:

"Tất cả tụ lại! Hạ thấp độ cao chuẩn bị hạ cánh!"

Nghe giọng điệu như ra lệnh của Nobita, Jaian là người dẫn đầu khó chịu:

"Cậu có quyền gì mà bảo mọi người dừng lại? Bay chưa đến năm tiếng đâu đấy!"

Không quản đến trẻ trâu Jaian đang cằn nhằn, Nobita bắt đầu hạ thấp độ cao.

Shizuka và Doraemon nhanh chóng hạ thấp theo Nobita, Jaian và Suneo thì không tình nguyện vẫn lượn lờ không muốn xuống, có thể bay thì ai đồng ý khổ bức chạy bở hơi tai dưới đất kia chứ?

"Nobitta-kun, sao cậu lại bảo hạ xuống? Jaian và Suneo không chịu xuống kìa."

Vừa xuống đất, Doraemon dẫn đầu hỏi Nobita, Shizuka cũng tò mò hướng ánh mắt về Nobita, cô biết Nobita không làm điều gì mà không tính toán trước cả, nhưng vẫn tò mò liệu có chuyện gì mà không thể bay trên trời mà lại phải hạ xuống kia chứ?

"Thành sự không có bại sự có thừa! Hừ, quá muộn rồi!"

Nhìn vẫn đắc ý lượn lờ trên không mà không biết mối nguy hiểm đã đến gần Jaian và Suneo, Nobita bực mình nói với giọng điệu chỉ tiếc sắt không thành thép nói.

"Ý cậu là sao? Cái gì muộn?"

Không hiểu ra sao Doraemon ngước nhìn theo hướng của Nobita nhìn lại thì bỗng thấy một đám đen đang bay lại ngày một gần.

"Trời ơi! Bọn thằn lằn sấm Pterodon!"

"Jaian! Suneo! Nhanh xuống đây! Nguy hiểm!"

Doraemon không lo được nguy hiểm của bản thân, gắn chong chóng tre bay thẳng lên trên vừa bay nhanh vừa hét.

Nghe tiếng hô lo lắng của Doraemon, Jaian và Suneo mới chú ý phía sau kia thành đoàn kết đội Pterodon đang bay đến.

Mặt cắt không còn giọt máu hai người hốt hoảng bay xuống với hi vọng hội họp với Doraemon, nhưng muộn!

Đàn Pterodon nhanh chóng vây quanh Doraemon và Jaian cùng Suneo, bọn chúng dần dần siết chặt vòng vây, dồn con mồi đến bước đường cùng bỏ đi sự phản kháng rồi mới xơi tái con mồi.

Nhìn thấy ba người bị đám Pterodon vây lại Shizuka là lo lắng nhìn về bên cạnh đang nhíu mày Nobita.

"Doraemon! Bánh thuần chủng!"

Hét với lên trên một tiếng nhắc nhở Doraemon, Nobita cũng không định động thủ, nhìn tình cảnh mấy người bết bát thế thôi chứ cũng không quá nguy hiểm.

Nobita đã nhận ra phi thuyền bọn áo đen đang tiếp cận cách đó không xa, chắc laf định chờ cả bọn tuyệt vọng rồi mới ra tay a, có lẽ chúng định lấy cái ơn cứu mạng để đổi lấy Pisuke không chừng.

Thấy Doraemon vì vội vàng mà để đàn Pterodon đánh rơi bịch "bánh thuần chủng" mà Nobita đưa tay đập đầu một cái, hết cách, hậu đậu không khác gì bản thân khi xưa.

Nhưng Nobita từ hồi đêm đã ra lệnh cho con rồng tiểu hắc tiềm phục trong khu rừng này, hễ thấy bánh thuần chủng rơi xuống là nó sẽ tiếp cận nhặt về hang của nó ngay.

"Nobita-kun, cậu làm gì cứu họ đi chứ?"

Thấy ba người đang như từ bỏ chống trả, Suneo như tự mình dọa mình mà sợ đến chết ngất, Shizuka nhìn một bên không có ý định động thủ Nobita lo lắng nói.

"Kẻ địch không chỉ là đàn Pterodon này đâu, bọn chúng đến rồi!"

Nói một câu như trả lời Shizuka, Nobita tạo ra một tư thế đón quân địch.

Vừa dứt lời bỗng không xa xuất hiện một chiếc phi thuyền đầy tính khoa huyễn của bọn áo đen, bùm…bùm…

Từng phát đạn laze bắn thẳng vào đội hình Pterodon làm chúng hoảng loạn bỏ chạy dáo dác, như thoát đại nạn, Doraemon nhanh chóng mang theo Jaian và Suneo bay xuống bên người Nobita và Shizuka.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cuối Cùng Vẫn Nương Tay

Nhìn đoàn phi thuyền đang dần hạ xuống, Nobita lông mày vẫn nhíu chặt không thả ra nên mọi người cũng không có vẻ vui mừng khi được cứu mà vẫn theo dõi đám phi thuyền ấy.

"Xin chào mấy chú nhóc! Bọn ta vừa cứu các ngươi thoát chết,sao không cám ơn mà cứ trợn mắt ra nhìn thế?"

Tên áo đen mang theo lũ đàn em đi xuống phi thuyền rồi mở miệng diễu cợt, trong mắt hắn thì mấy người Nobita chỉ là một đám trẻ ranh vắt mũi chưa sạch, không dùng biện pháp mạnh chẳng qua là tâm lí mèo vòn chuột đang tác quái mà thôi.

Vả lại chưa được lệnh của lão sếp Donan nên hắn cũng không dám tự ý quyết định.

"Yên trí đi, ta không đòi tiền công cứu mạng đâu… chỉ yêu cầu các ngươi giao nộp con Pisuke ấy… nó rất đặc biệt thân thiết với con người, là một điều mới mẻ từ xưa đến nay trong cuộc đời săn bắn 2000 con khủng long lần đầu ta thấy."

Hắn tiếp tục nói với giọng đầy đắc ý, với hắn thì không một huy chương nào đẹp bằng số lượng Khủng Long hắn đã săn cả.

"Đồ độc ác! Ta sẽ tố giác ngươi lên tòa án quốc tế tương lai! Không đời nào ta sẽ giao nộp Pisuke cho bọn ngươi đâu!"

Nghe được lời nói của tên áo đen, Doraemon kích động nói.

Nghe đến tố cáo tòa án tương lai con mắt tên áo đen ánh sáng lạnh lẽo lóe qua, Nobita nhạy bén bắt được nó nên bước lên một bước vừa tốt che tầm nhìn tên áo đen đối với Doraemon rồi nghiêm túc nói.

"Các ngươi có thể cho chúng ta cái gì nếu chúng ta giao Pisuke cho các ngươi?"

"Đổi lại! chúng ta sẽ mang tất cả các ngươi đi trở lại thế kỷ 20 ngay lập tức, chắc cha mẹ các ngươi đang lo lắng cho cả bọn a.."

Tên áo đen nhanh chóng đáp, nhưng nhìn ánh mắt vẫn lóe lên ánh lạnh của hắn, tuy Nobita không biết cảm nhận cái gì là sát khí, nhưng hắn cũng thừa biết sẽ không đơn giản.

Chỉ cần cả nhóm đi vào phi thuyền của bọn áo đen thì khác gì chim trong rọ, cá nằm trên thớt? Bọn hắn muốn chỉnh thế nào thì chỉnh?

Không biến sắc, Nobita nói:

"Chúng ta cần một đêm để hội đàm, ngày mai vào tầm 7h sáng chúng ta sẽ có câu trả lời thích đáng!"

"Tốt thôi, các ngươi cũng đừng làm gì yêu thiêu thân a, khu căn cứ của chúng ta nằm ở hạ nguồn con sông này, gió thổi cỏ lay gì thì đừng hòng dấu được."

Nói đoạn, tên áo đen dẫn theo cả lũ tay chân lên phi thuyền bay đi, thậm chí một con mắt điện tử cũng chả thèm để lại, trong mắt hắn lũ trẻ này cũng chẳng thể lật nên chút bọt sóng nào.

Thấy lũ áo đen đi rồi, Jaian quay về Nobita hét lên:

"Nobita! Sao cậu có thể nói thế được? Pisuke là đồng bạn của chúng ta! Làm sao có thể coi nó như món hàng hóa để giao được chứ?"

Suneo muốn giao Pisuke để có thể về lắm, nhưng phản đối Jaian lúc này đơn giản là thích ăn đòn, nên cũng trái lương tâm mà nói một câu:

"Đúng là như vậy! Tại sao cậu lại có thể nói như thế được chứ?"

Nhìn hai đứa kia với ánh mắt nhìn thằng ngu, Nobita cũng chỉ đành giải thích:

"Kế hoãn binh a, chỉ là kế hoãn binh để ta có thời gian ứng phó a, chứ các cậu nghĩ nói cho tuyệt đường rồi để bọn áo đen chó cùng rứt dậu cho cả đám ăn kẹo đồng à?"

Nghe Nobita giải thích Jaian mới như bừng tỉnh hiểu ra gật gật đầu nói:

“À! Thì ra là vậy. Tớ mới nói Nobita-kun làm sao có thể giao Pisuke cho bọn chúng được kia chứ!”

Không quan tâm ở một bên nói Jaian, Nobita quay sang Doraemon nghiêm túc nói:

“Doraemon! Đây là lúc phát huy tác dụng tối đa các bảo bối của cậu để chúng ta vượt qua khó khăn này!”

“Ừ! Nobita-kun, cậu định làm thế nào?”

Doraemon cũng nghiêm túc đáp lại.

Một đêm trôi qua trong chuẩn bị.

Sáng sớm, mặc kệ mọi người phản đối, Nobita nghiêm túc làm theo ý mình, ngồi lên một chiếc xe ô tô điều khiển từ xa của Doraemon chạy đi, dẫn theo một đoàn hình nộm cưỡi các xe khác chạy đi một hướng khác.

Nhìn Nobita quyết tâm đi, Doraemon không thể làm gì hơn là chỉ mong chỗ núp của cậu ấy đủ an toàn, rồi theo kế hoạch Nobita đã đặt ra mà rút từ túi bốn chiều ra một bảo bối:

“Tàu ngầm thần kì”

“Các cậu vào đi, nếu như suy đoán cuả Nobita là đúng thì cuối con sông này có thể là một thác nước, Tàu ngầm thần kì này có thể nhảy từ nơi có nước này đến nơi có nước khác, có thể nhảy từ trên thác xuống dưới đáy thác, chúng ta sẽ không bị nguy hiểm”

Doraemon giải thích một câu rồi dẫn đầu đi vào con tàu, mọi người cũng nhanh chóng đi theo, Nobita đang dùng tính mạng của bản thân để đánh lạc hướng của bọn áo đen, mọi người cần phải tận dụng từng phút từng giây a.

Nobita bây giờ thì đang điều khiển mấy chiếc xe phóng hết tốc lực, tuy nói với Doraemon và chúng bạn là hắn sẽ tìm một nơi bí mật trốn để điều khiển, nhưng hắn biết nếu chỉ biết cho xe chạy thẳng mà không tránh né thì phút chốc chúng sẽ bị bắn hạ và cả đám kia sẽ bị tìm ra như nguyên tác thôi.

Nên Nobita phá hủy hình nộm của bản thân rồi tự thay vào đó, đoàn xe đi không bao xa thì Nobita nghe được tiếng nói từ phía trên truyền xuống:

“Ê.. Bọn ranh con! Khôn hồn thì hãy dừng lại! đầu hàng bọn ta đi!”

“Ta đếm đến ba, nếu còn ngoan cố thì đừng trách đấy!”

Nobita mới không thèm để ý tên áo đen ấy đấy, hắn chỉ tập trung vào hình ảnh trên kính chiếu hậu xuất hiện một lão già tóc bạc da mồi, mũi lõ ôm một khẩu súng đi ra.

Nobita cũng không thể không nhổ nước bọt bảo bối Doraemon không có lấy một cái vũ khí, theo lời cậu ta thì cậu ấy không ngờ chỉ là giúp đỡ một đứa trẻ trong một xã hội hòa bình thì cần gì vũ khí a.

Nobita muốn nói… đứa trẻ cậu giúp đỡ có số hút đại sự a, có việc gì hòa bình trái đất hòa bình vũ trụ hay nạn diệt chủng gì gì đều bị hút đến a, hắn cũng tuyệt vọng a.

Thần kinh căng thẳng, Nobita nhanh chóng điều chỉnh quỹ đạo một chiếc xe, vừa tức thì, một tia laze bắn thẳng vào vị trí trước đó của chiếc xe.

Phát huy tối đa sự tính toán của đại não, Nobita lách được rất nhiều phát bắn, nhưng đi đêm lắm thì cũng có ngày gặp ma a, chiếc xe chở hình nhân Shizuka dẫn đầu bị bắn hạ.

Nhìn tên ác ôn kia ánh mắt phấn khích coi mạng người như rác rưởi mắt Nobita ngày càng lạnh, đây là hình nộm thì không sao, nhưng nếu là chân thân thì sao?

Từng chiếc từng chiếc bị bắn hạ, Nobita không thể không hi sinh một chiếc chở hình nhân của Suneo để cản một phát đạn bắn trúng phía xe mình.

Các thớ cơ của Nobita căng thẳng lên, ý chí tập trung cao độ, rồi khi chiếc xe cuối cùng chở Nobita cũng dính đạn thì trước đó 1s, Nobita không ngần ngại lăn mình ra khỏi buồng lái.

Nhắm chuẩn phi thuyền động lực, Nobita phát lực phóng thẳng lên, ngay khi bọn áo đen còn chưa kịp phản ứng thì một chiếc phi thuyền chở lão Donan đã bị phá hủy động cơ.

Nhanh chóng, quyết đoán, và không hề ngần ngại, dưới nắm đấm thép và vận tốc 119km/h Nobita cho lũ áo đen xem một màn “bầy chim lạc địa”, nắm lấy một cái đuôi tàu của một trong các phi thuyền bọn áo đen, Nobita phát lực nhất chuyển.

Chiếc tàu được biến thành vũ khí tối tân nhất, cũng man hoang nhất, như đạn pháo lao thẳng vào nơi tụ tập nhiều phi thuyền bọn chúng nhất.

Quá nhanh, quá linh hoạt, cho dù ôm trong tay vũ khí tối tân, nhưng bọn áo đen thậm chí chưa tạo được một lần phản kháng có hiệu quả đã toàn quân bị diệt.

Lật lên phi thuyền chở Donan lên để lộ cửa khoang thuyền, Donan đang nằm thoi thóp dưới đó.

Bởi ló mặt ra cửa để nhắm bắn đoàn xe phía dưới nên tên Donan không kịp tìm chỗ an toàn trốn khi phi thuyền bị rơi, khi phi thuyền rơi xuống, vì không có chỗ bấu víu mà tên Donan đã được cảm nhận của việc làm tấm lót cho một phi thuyền có cảm giác ra sao.

Nhìn tên Donan, Nobita cũng khá khó để quyết định xử lí như thế nào.

Đối với kẻ chỉ họng súng về phía mình, thậm chí là không ngần ngại bóp cò, Nobita cảm thấy có giết hắn đi cũng đáng.

Nhưng cũng như thấy một kẻ sát nhân trên tivi vậy, khi tòa xử án sẽ hét lên: "Tử hình tên sát nhân!", "Hắn phải lấy cái chết đền tội!"

Nhưng nếu kẻ đó phải tự tay tử hình tên sát nhân đó thì không phải ai cũng làm được, Nobita chỉ là một cậu bé, kiếp trước hắn cũng chỉ giới hạn ở giết gà hay vịt để nấu ăn thôi, con vật lớn nhất mà hắn giết cũng chỉ là một con lợn.

Để hắn hạ thủ giết người thì hắn vẫn khá khó xuống tay a, cho dù sau một loạt lần giết khủng long Nobita thừa biết cho dù có giết người chắc hắn sẽ cũng chẳng hề cảm xúc hay ám ảnh, có lẽ đây là tác dụng phụ của thần vị a.

Thần là một danh tự được người đời khinh sợ và cũng tôn thờ, Thần coi chúng sinh bình đẳng, có nghĩa là con người hay con vật thì cũng đều là sâu kiến.

Có ai thấy tội lỗi khi dẫm nát một con kiến dám cắn mình không? Không! Thần cũng sẽ chẳng nề hà giết một tên con người dám xúc phạm đến mình.

Nhưng Nobita không phải Thần! Nobita là một người sống trong thời hòa bình niên đại, kiếp trước thì thấm nhuần 5 điều bác Hồ dạy, kiếp này lại sống ở một quốc gia không có quân đội, vì chiến bại mà các chính sách giáo dục sau này của Nhật đầy tính nhân đạo và bác ái.

Hắn chẳng thể coi mạng người như cỏ rác được, tuy hắn muốn dẫm một phát cho tên Donan bẹp dí luôn, và hắn có đủ khả năng làm điều đó, nhưng cuối cùng hắn vẫn không hạ thủ được.

Thở dài một hơi, Nobita cũng không biết thế là tốt hay xấu nữa, các truyện âm mưu luận của tung của không ngừng nhắc nhở hắn, "Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, một cơn gió thu sẽ lại mọc".

Nhưng những điều dạy bảo của thầy cô hai kiếp người thì lại không ngừng nhắc nhở bên tai hắn, "Làm người đừng làm quá tuyệt, để chừa đường lui".

Và hắn chọn nghe trái tim của mình, trái tim Nobita thì ai chả biết, nhân hậu đến ngu ngốc hay ngu ngốc một cách nhân hậu không biết nữa.

Tóm lại, lôi đoạn mấy sợi dây điện trong mấy con tàu bện lại thành một đại đoàn dây thừng rồi trói cả đám áo đen lại, Nobita kéo cả đám bay về phía hạ lưu con sông.

"Không biết mọi người có an toàn không nữa…"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kết Thúc Cuộc Hành Trình

Phóng hết tốc lực, cho dù phải mang theo cả trăm người nhưng Nobita cũng không bay chậm đi là bao, chỉ tích tắc sau Nobita đã đến được cuối con sông, là một thác nước hùng vĩ.

Hạ xuống khu vực gần đó, Nobita không muốn tốn thời gian tìm cửa của khu căn cứ ngầm nữa, kéo cả đám lên trước mặt mình, Nobita uy hiếp:

"Căn cứ bọn ngươi ở đâu? Nói!"

Phục nhuyễn, lũ áo đen không có chút tiết tháo nào chỉ đường cho Nobita, còn tên Donan thì đau quá mà chết ngất rồi, Nobita mới không thèm quan tâm hắn chết sống đấy.

Lại gần một cái cây, ấn nút, nhìn cả vùng đất hạ xuống Nobita tấm tắc làm kì, cho dù qua truyện tranh Anime cũng đã biết việc này, nhưng trực quan nhìn thì thật hoành tráng a.

Cột cả đám vào cái cây này luôn, thả một câu uy hiếp không cho phép chạy loạn, nhìn bọn áo đen gật đầu như trống bỏi, Nobita cũng không quan tâm, một đấm nát cửa đi vào, để bọn áo đen lạnh run phía sau không dám động đậy dù chỉ một chút.

Nobita đi vào theo phương pháp thuần túy nhất, nguyên thủy nhất, gặp cửa, một quyền, ngã rẽ? Nhìn gậy chỉ đường phương hướng, rẽ!

Đêm hôm trước Nobita đã nói trước những nguy hiểm có thể gặp để Doraemon chuẩn bị trước rồi, thế mà cuối cùng hình như cũng chả khác nguyên tác là mấy, mấy người cũng bị bắt vào đây.

Một đá làm văng cánh cửa, thấy là con khủng long bạo chúa đang cầm sợi dây muốn nuốt Shizuka vào miệng làm mắt Nobita như nứt ra.

Nhưng khoảng cách quá xa, coi bộ không kịp nữa! Nhưng Nobita lại như thở phào một tiếng, hét lên:

"Tiểu Bạo! Thả xuống! Lùi lại!"

Đang định thưởng thức một miếng mồi mĩ vị thì con T-rex bỗng nghe được giọng ra lệnh quen thuộc của vị chủ nhân nhỏ bé mà đáng sợ của nó, không ngần ngại thả lại con mồi đã dâng đến miệng, lùi lại một bước rồi quay về phía sau bóng hình nhỏ bé ngoe nguẩy cái đuôi tỏ vẻ vô hại.

"Hừ! Mày nên may mắn cho hành động của bản thân đi! Nếu mày dám làm cô ấy mất đi một sợi tóc thì mày sẽ chẳng thể đứng đó nữa đâu."

Thở ra một hơi, Nobita hướng về phía đang ngoe nguẩy cái đuôi bán manh T-rex nói.

Mồ hôi toát loạt, mà hình như khủng long không có tuyến mồ hôi, nhưng có thể nhìn ra được bóng ma Nobita tạo ra cho nó là lớn đến bao nhiêu, con T-rex nhân tính hóa gật đầu lia lịa.

Nhìn đang hoảng loạn rút vũ khí bọn áo đen, Nobita hất đầu nói:

"Phá hủy chúng!"

Không nhiều lời, con T-rex nhanh chóng húc phá hoại căn cứ, được thoát ra khỏi dây thừng Doraemon cũng rút ra khăn đấu bò tót cản lại làn đạn tránh cho con T-rex bị thương.

Người ta hay ví von kẻ mạnh là hình người bạo long, nhưng khi thật sự gặp một con bạo long cuồng loạn thì mới biết thế nào là kinh khủng, sắt thép căn cứ trước mặt con T-rex chỉ như thùng rỗng kêu to, không chịu nổi một kích.

Khi bắt trói tất cả bọn áo đen rồi kéo ra nhập bọn với ông chủ bọn chúng thì mấy chiếc máy thời gian của cảnh sát thời không mới ung dung đến muộn.

Nhanh chóng đổ bộ, hô lên một câu đầy quen thuộc của mấy chú cảnh sát:

"Đầu hàng đi! Bọn mi đã bị bao vây! Đầu thú sẽ được sự khoan hồng của pháp luật!"

Nobita muốn nhả rãnh một câu, "Bọn nó có thể giơ tay đầu hàng mới lạ a".

Nhanh chóng bao vây áp giải bọn tổ chức áo đen kéo lên tàu, tên Donan thì được đưa vào khu chăm sóc đặc biệt, chắc là không chết được, nói chứ Nobita vẫn muốn hắn chết quách đi, chỉ cần không phải bản thân ra tay thì hắn chết đi tốt hơn cho hòa bình vũ trụ á.

Nhưng coi bộ người tốt sống không lâu mối họa di ngàn năm a…

"Cám ơn các bạn trẻ đã giúp chúng tôi tóm gọn bè lũ băng đảng săn bắt khủng long táng tận thiên lương này, để cám ơn, chúng tôi sẽ đưa trả các bạn về thế kỉ XX."

Trưởng quan cảnh sát thời gian gặp mặt với cả bọn và cười nói.

Nobita mới không ăn này một bộ, lũ quan chức này luôn một mặt cười nói hiền hậu rồi có bị bán đi bạn còn phải đếm tiền cho bọn hắn nữa.

"Có lẽ ông trưởng quan nhầm ở một số vấn đề theo mức then chốt a…"

Kéo một câu không mặn không nhạt, Nobita tiếp tục nói:

"Một là cả bọn tổ chức áo đen này đều là tôi đánh bại! Các ông chỉ đến và áp giải vào tù, thế mà gọi là chúng tôi "Giúp đỡ" thôi sao?"

Nhấn mạnh chữ Giúp đỡ, Nobita tiếp tục nói cho dù mặt lão trưởng quan đã có hơi khó coi.

"Hai a! Ở thế kỉ XX này, luật pháp Nhật Bản đã có quy định nhặt được tiền rơi trả lại cho người bị mất còn sẽ nhận được 10% số tiền đó, còn nếu không ai đến nhận số tiền kia thì người nhặt được có quyền nhận 100% số tiền đó a. Tên Donan là tỉ phú a, tôi là người đã bắt hắn thì tài sản của hắn sẽ bị xung quỹ một phần, còn một phần của tôi đâu? Sao ông không hề nhắc tới?"

Nobita càng nói, mặt của tên trưởng quan càng khó coi, cứ tưởng lần xuất quân này quân công sẽ được tích một số của tên Donan, ai ngờ tên nhóc này lại rành rõi như vậy.

“Chắc cậu rành về luật này phải không Doraemon?”

Quay sang hỏi Doraemon, Nobita mới không hi vọng bị tên trưởng quan kia lừa đấy.

“Cậu nói cũng phải, luật pháp liên bang xuyên hành tinh có quy định về điều này, trong đó điều luật thứ 1234 khu A đã có quy định, người có công bắt quy án phần tử tội phạm sẽ được thừa hưởng 20% số tài sản phi nghĩa của tên đó, còn 80% còn lại sẽ sung quỹ để làm từ thiện, khắc phục thiệt hại do hành động tội ác mà hắn gây ra.”

Nghe Nobita hỏi Doraemon biết gì nói nấy.

“Được rồi! Có gì chúng tôi sẽ liên lạc với cậu, trước hết sẽ đưa các cậu về lại thời không các cậu đã! Binh nhất Sanju! Nhận nhiệm vụ đưa lũ trẻ trở lại!”

Không muốn nói chuyện với đứa trẻ ranh ma này một tí nào nữa, tên trưởng quan hạ lệnh tiễn khách.

Cũng không sợ tên trưởng quan ăn mảnh, luật pháp liên bang đã quy định rõ,thà như có thể lấy lí do mấy đứa trẻ còn chưa biết rõ hay mất liên lạc để ẫm trọn số tiền.

Nhưng việc đã bị nhắc ra thì tên trưởng quan không thể vi phạm luật để chiếm dụng số tiền được. Trước là “lách luật” còn nếu sau khi Nobita nói mà hắn vẫn dám làm thì là “phạm luật”.

Chỉ khác nhau một chữ thôi, giống nhau một hành động, nhưng lại khác biệt hoàn toàn về ý nghĩa và kết quả.

Đưa trả Pisuke về quê hương của nó, nhìn đôi khủng long choi với nhau thật hợp ý đầy “tình chàng ý thiếp”, Nobita cảm nhận đến từ chính Pisuke thật sâu ác ý, thức ăn cho chó thì ra không chỉ con người mới có thể quăng a…

Quay trở về hiện tại, chỉ mới qua có 5’, nhưng hành trình dài đằng đẵng của thế giới khủng long thì không như một giấc mơ, mà như khắc sâu vào tiềm thức mấy đứa trẻ.

“Hoạn nạn thấy chân tình” là câu nói của người xưa mà sẽ mãi chẳng hề lạc hậu.

Trong cả quãng đường dài đầy gian nan và nguy hiểmm, mấy người đã xây dựng được một tình hữu nghị bền chắc như thép vậy.

Tình bạn của trẻ con là thuần chân và không vụ lợi, không như sau này lớn lên chỉ kết giao toàn bạn lợi dụng lẫn nhau, đến với nhau chỉ vì lợi ích mà không còn thuần chân nữa.

“Mà Nobita, cậu làm sao vào được khu căn cứ vậy? Vả lại cậu làm sao hạ được bọn áo đen truy đuổi?”

An toàn rồi Jaian mới khó hiểu hỏi Nobita, lúc Nobita xuất hiện thì Shizuka đang ngàn cân treo sợi tóc, Suneo thì sợ quá mà ngất đi, Doraemon thì cũng nhắm mắt chờ chết, thật sự không chú ý đến pha đạp cửa xông vào đầy phong cách của Nobita.

“A…à..thì.. tớ thấy cửa mở nên cứ đi vào thôi, rồi vào vừa thấy mấy cậu a.”

Nhanh chóng chuyển động bộ não, Nobita nhanh chóng xây dựng nên một thiên nói dối đầy hợp lí.

“Lúc bọn áo đen truy đuổi thì để đánh trúng xe ô tô chúng phải hạ độ cao, tớ căn chuẩn ném đá vào chúng làm cháy động cơ khiến chúng rơi máy bay a.”

“Nói phét vừa thôi! Cục đá mà đòi đâm thủng được với sắt thép!”

Jaian một mặt không tin nói.

“Thế thì cậu không biết rồi! Hòn đá cứng hơn con chim đúng không?”

Nobita tiếp tục lắc lư.

“Ừ, thì sao?”

Jaian vẫn không hiểu hòn đá con chim có liên quan cái vẹo gì về chuyện này.

“Cậu không biết là từng có mấy vụ máy bay gặp tai nạn do đâm trúng chim bay trên trời chưa? Đến chim mà còn đâm thủng cả máy bay chứ nói gì tảng đá cứng rắn?”

Bị lắc lư què rồi Jaian vẫn không nhận ra đúng sai trong lời nói đầy “Chí lí” của Nobita, gật đầu tỏ vẻ hiểu, mà thực ra hắn cóc hiểu cái gì cả.

Tóm lại Jaian cảm thấy mấy lập luận của Nobita rất sắc bén, không hiểu gì chỉ thấy thật lợi hại là được rồi.

Từ xưa đến nay a, người ta chỉ cần lí do mà họ tin là đúng thôi, chứ đâu cần lí do thực sự.

“Thế còn con khủng long? Tại sao nó nghe lệnh của cậu?”

Jaian tiếp tục biến thành mười vạn câu hỏi vì sao.

“Trước đó trong một đêm tớ đi ra ngoài đi vệ sinh thì gặp nó, thật may lúc đó tớ có bánh thuần chủng của Doraemon nên ném cả vào, may sao nó ném trúng a.”

Nobita tiếp tục lắc lư a, hắn cảm thấy bản thân lúc thành thần có nên đặt thần hiệu là Loki không a.(Tên thần của vương tử giả dối trong thần thoại Bắc Âu)

Gật gật đầu, Jaian làm ra một vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra, rồi mang theo Suneo cùng nhau về đi, đi ngang qua phòng gặp bà Nobi còn làm bà kinh ngạc một trận, không ngờ lũ trẻ đi chơi lại nhanh vậy đã về rồi.

Jaian và Suneo đi rồi Shizuka mới hướng về Nobita nói:

“Nobita-kun, cậu lại đây tớ nói nhỏ một chuyện.”

Hơi ngạc nhiên hôm nay Shizuka lại có chuyện bí mật kiểu nói này, từ trước đến nay cô ấy không phải đều cực kì “quang minh chính đại” sao?

Ghé tai lại gần, Nobita một bụng tò mò. Thấy khuôn mặt Nobita xích lại gần, mặt Shizuka bừng một cái đỏ chót lên, nhịp tim đập nhanh một cách cực kì kinh ngạc.

Hít vào một hơi, Shizuka kề sát tai Nobita thả ra hơi thở thơm tho nói một câu làm Nobita đứng hình:

“Tớ biết cả rồi, cảm ơn siêu nhân của tớ, Nobita-kunnnn.”

Nói xong Shizuka còn hôn lên má Nobita một cái như chuồn chuồn thấp nước rồi vù té chạy.

Còn Nobita bây giờ a, đang bay đang bay, không ai kéo xuống chắc linh hồn hắn xuất khiếu đi lên làm bạn với trăng sao quá.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Mua Vũ Khí Và Bộ Sưu Tập

Mấy ngày tiếp theo, Nobita lúc gặp mặt Shizuka luôn có cảm giác quái quái, nói thế nào nhỉ? Như bạn biết một người bạn thích cũng thích bạn, nhưng lại chả biết phải xử sự ra sao, như thế nào cả.

Độc thân cẩu hai đời Nobita biểu thị, anh có thể tú bé gái, vẩy em gái, nhưng chịu trách nhiệm cái gì không phải nằm trong khả năng của anh.

Thế là sau ba ngày cứ gặp nhau là đỏ mặt, Nobita lấy hết dũng khí, đến nhà Shizuka chơi.

Tất cả nỗ lực đó, dũng khí đó, đạt kết quả là…. Chả có cái vẹo gì xảy ra cả.

Hai người vẫn vui vẻ nói về mấy sự việc lí thú a, cùng nhau làm bài tập a, cùng ăn bánh bích quy Shizuka tự tay làm a.

Tóm lại, Nobita cảm thấy như thế này thật tốt, không phải lo lắng cái gì mà ngại ngùng, cũng chả phải lo lắng hai người quan hệ phát triển ra sao a, đi đến đâu a…?

Quỹ tích sống của Nobita lại trở về sự bình dị như mọi ngày, cần chơi thì chơi, cần học thì học, Nobita cũng không rèn luyện cái gì sau khi thấy cơ thể khi về đây lại lâm vào bình cảnh trở lại.

Có người hỏi Nobita trí tuệ nay đã có thể xưng là thần đồng, trí nhớ có thể gọi “phi nhân loại”, tại sao vẫn chơi nhởi như mấy đứa trẻ a? Nobita biểu thị, thần đồng cái gì hắn mới không thèm để ý đấy.

Vốn đã đến cái tuổi lo cơm áo gạo tiền từ kiếp trước hắn thật quý trọng những phút giây tuổi thơ a, không phải lo gì bất kì vấn đề a, còn thần đồng, ôm cái danh hào đó áp lực sơn đại a, còn đâu tuổi thơ?

Vả lại tiền hắn cảm thấy đủ dùng là ổn a, cần gì quá nhiều để rồi phung phí, mà giờ tiền nhuận bút với hắn đã là đủ rồi.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, đi học, về nhà, cất cặp, Nobita định bụng đi ra ngoài chơi chút chút thì bỗng ngăn kéo bàn bị tự đẩy ra, Nobita biết thường có ai đi đến từ tương lai thì luôn là việc quan trọng nên dừng lại cước bộ.

“Xin chào ngài Nobi Nobita Sama, tôi là luật sư của tòa án tối cao của liên bang xuyên thời không Barton, hôm nay tôi đến đây muốn gặp để bàn bạc với ngài về việc chuyển nhượng 25% số tài sản của ông Donan đến ngài, xin hỏi ngài có thời gian không ạ?”

Một người máy được tạo hình đầy tính nghiêm túc nghiêm cẩn xuất hiện, bước xuống lễ phép cúi một lễ rất cơ bản tiêu chuẩn kiểu Nhật rồi lễ phép hỏi.

“Ồ, ngại quá khiến ông phải đến đây, ngài luật sư Barton, rất sẵn lòng, mời ngài ngồi, tôi xin phép chuẩn bị chút trà nhạt.”

Nobita vẫn vô cùng lễ phép trả lời.

“Oh, mong ngài đừng quan trọng như vậy, thủ tục thật ra rất đơn giản, tôi có mang bản chuyển nhượng nơi đây, ngài đọc xong nếu không có vấn đề thì xin phép ngài kí và in giấu vân tay hoặc một giọt máu vào đây, chúng tôi sẽ làm tất cả các thủ tục còn lại. Ở tương lai có rất nhiều chủng tộc không có vân tay nên chúng tôi mới thêm việc nhỏ máu, nếu ngài không thích có thể không nhỏ máu cũng được ạ.”

Y như ngoại hình của bản thân, ông luật sư Barton rất nghiêm cẩn giải thích cho Nobita rõ ràng mọi việc.

Tuy Nobita hơi lạ là sao không phải 20% mà lại là 25% nhưng có chỗ tốt không có chỗ xấu không phải sao?

Lướt qua một lần, Nobita hơi kinh ngạc trước con số đánh giá tài sản của lão Donan, nhưng tiền viết trên giấy là tiền liên bang, Nobita cũng không có nhận thức rõ ràng mức giá trị, nhưng hắn là không nhỏ là được rồi.

Không có vấn đề gì, Nobita nhanh chóng kí, lăn vân tay, tích huyết, Nobita cũng chả sợ họ sẽ lấy máu bản thân làm cái gì nguy hại, dù sao máu Nobita nhiều, không sợ mất một giọt, còn vu thuật hay nguyền rủa cái gì Nobita cảm thấy hoàn toàn là độc giả nghĩ nhiều, đọc âm mưu luận nhiều quá sẽ hại não, đây là bệnh! Phải trị!

Đơn giản giao cho Nobita một chiếc đồng hồ, ông Barton nói:

“Đây là đồng hồ quản lí thời gian, ngài có thể quản lí số tiền của bản thân bằng nó, ngài cũng dễ dàng đi mua đồ vật ở cửa hàng tương lai qua nó, nó sẽ chỉ nhận ngài là chủ nhân, nếu mất nó trong vòng ba ngày không thể tìm lại thì cửa hàng thời gian sẽ tìm đến ngài để cung cấp cái mới, dĩ nhiên số tiền mua cái mới là ngài phải tự giao trả.”

“Cám ơn ông Barton, tôi rất thỏa mãn trước sự phục vụ tận tình của ông.”

Nhận cái đồng hồ rồi đeo lên tay, Nobita hướng về Barton luật sư cười nói.

“Đánh giá của ngài là sự vinh hạnh của tôi, Ngài Nobita! Nếu có bất kì thắc mắc ngài có thể liên lạc với tôi, tôi luôn sẵn lòng phục vụ, số của tôi đã lưu trữ trong bộ nhớ máy chiếc đồng hồ.”

Cúi chào một cách đầy lịch sự, Barton luật sư bước vào ngăn kéo đi mất.

“Cuối cùng ta cũng có tiền tương lai a…”

Nhìn chiếc đồng hồ trên tay, Nobita cười nhẹ nhõm, cửa hàng tương lai a, đầy kích thích, nhưng hiện tại Nobita vẫn chưa biết nên mua cái gì thì tốt, vả lại Nobita cũng không biết giá cả thị trường a, có thể nào oai phong hống hống đi vào cửa hàng rồi phát hiện ra vật gì cũng không mua được thì mất mặt ném nhà bà ngoại đi.

Bước chân đầy nhẹ nhàng như bay bổng, Nobita thoải mái bước chân ra đường đi, thấy Suneo đang tán phét với bọn bạn bè thì Nobita cũng đi lại coi sao.

“Doi đuôi màng Seychelles là loài động vật thường thấy ở đảo Silhouette, Mahé, Praslin và La Digue thuộc quần đảo Seychelles phía Bắc Madagascar. Các cậu không tưởng tượng nổi loài động vật này lại chỉ có 100 con trên toàn thế giới đâu, lần trước tớ đã may mắn được trông thấy chúng.”

Thì ra Suneo đang tú cảm giác ưu việt đây mà, Nobita định lại xen vào vài câu góp vui, rồi chợt nhận ra trong trí nhớ kinh khủng của bản thân không có tí kiến thức nào về những loài sắp tuyệt chủng cả, cảm thấy bản thân có đứng đây cũng chỉ có thể xem người khác tú, Nobita quyết định quay về nhà đi bổ sung kiến thức về các loài động vật đi.

Về nhà thấy Doraemon đã đi cửa hàng tương lai về đang thỏa thích ăn bánh rán đọc truyện đi, thấy vậy Nobita quay sang hỏi:

“Doraemon cậu đi sửa máy thời gian về rồi à? Thế cậu có nhớ tớ dặn dò mua vũ khí không vậy?”

Trước khi để Doraemon về tương lai sửa máy thời gian, Nobita có nhắc nhở về lần này nguy hiểm mà không có vũ khí tự vệ, lỡ lần tới không may mắn chỉ vì không có vũ khí tự vệ mà nuốt hận làm sao giờ?

Bởi thế Nobita nhắc Doraemon mua vũ khí trở lại, nghe Nobita nói, Doraemon như khoe mà rút từ trong túi bốn chiều ra ba bốn món:

“Có chứ, cậu xem nè Đại bác không khí! Kiếm điện quang! Găng tay lực sỹ! súng gây mê!”

“Cửa hàng thời gian quản lí vũ khí gắt lắm, tớ chỉ mua được mấy món này, vả lại tớ nghĩ với chừng này ta đã đủ khả năng tự vệ a, và cậu xem, tớ còn được miễn phí cái súng không khí này cho cậu để phòng thân đấy.”

Nói xong, Doraemon rút từ trong túi ra một cái ống nhỏ chỉ lớn hơn ngón trỏ một vòng, trên đó còn có nhắm như nòng súng bị cắt ra vậy.

“Thứ này chỉ cần cậu đeo vào ngón trỏ tay rồi chỉ vào đối phương và hô “Pằng” là sẽ có một viên đạn không khí lao ra hạ gục đối phương và số lượng đạn là vô hạn, dĩ nhiên uy lực của nó chỉ đến mức hạ gục như ngất xỉu mà thôi, sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng.”

Vì thể hiện đầy chín chắn từ chuyến phiêu lưu vừa qua, Doraemon mới yên tâm giao bảo bối cho Nobita, chứ không phải là vì Doraemon không có ngón tay nên không dùng được đâu! Tuyệt không phải!

Vui mừng Nobita không chú ý bản thân chỉ nhận đồ hàng tặng kèm kém chất lượng a, đại bác không khí kiểu lớn có khả năng bắn thủng cả phi thuyền nếu đủ tầm kia mà, chiếc súng bé tẹo chỉ có thể hạ gục con người thôi a.

“Quái? Tại sao quyển sách này lại bị xé mất mấy tờ thế này nhỉ?”

Đang vui sướng đọc sách về các loài động vật, Nobita ngạc nhiên khi quyển sách bị xé rách mấy tờ, cố lục lọi lại kí ức Nobita mới nhớ ra trước khi hắn xuyên đến, Nobita có từng bị Jaian bắt cho mượn sách này, chắc là Jaian xé a.

“Bực mình! Lại phải đi mua sách mới…”

Nobita lầm rầm nói.

Nghe thấy Nobita nói vậy Doraemon như sực nhớ cái gì lục lọi lại túi bốn chiều rồi nói:

“A! Cửa hàng tương lai đang giảm giá dịch vụ thuê sách báo nên tớ mướn mấy quyển về đây, cậu thích thì lấy mà xem nè.”

Nói rồi đưa ra một xấp sách chất cao cao để trước mặt Nobita, nhìn lại thì nào là sách tranh về thời tiết a, động vật a, bánh kẹo a,vv..vv.

“Bọn chúng không như sách thông thường đâu, chúng gọi là bộ sưu tập tranh ảnh, ở thời không nào chúng sẽ tự động thu nhập thông tin thời không đó để in ra những kiến thức hợp lí nhất thời không đó, không thể viết về các phát minh khoa học của tương lai mà lại cho người quá khứ đọc được đúng không?”

Doraemon vội giải thích về mấy quyển sách.

“Mà cậu xem đây là con khỉ Tát-Sia này đây, cậu xem nè!”

Doraemon đưa một ảnh chụp con khỉ cho Nobita xem rồi úp quyển sách xuống vỗ vỗ, thật kì diệu khi một chú khỉ giống hệt như trong sách rơi xuống kêu mấy tiếng rồi bò lên tay Doraemon nhìn về đối diện Nobita.

Ngạc nhiên vô cùng, Nobita tấm tắc lấy làm kì, hình như kiếp trước có từng xem qua tập truyện này rồi a, nhưng Nobita cũng chả thèm nhớ đến nội dung kiếp trước đã xem làm gì, bởi vì hắn đến thế giới này nên mấy thứ không quá quan trọng đó đều bị méo mó sửa đổi cả.

“Trong này có tất cả các loại sưu tập à Doraemon?”

Nobita hỏi Doraemon, hắn có chút chút ý tưởng về bộ sách này a.

“Dĩ nhiên rồi, nhưng cậu nhớ đưa ra xem thì phải trả lại như cũ nhé, sách mượn mà.”

Doraemon tự tin nói, riêng về các bảo bối của bản thân thì Doraemon luôn luôn tự tin, tuy có rất nhiều lần cứ đến lúc quan trọng mấy cái bảo bối lại như xe bị tuột xích vậy.

Lục tìm trong đống sách, Nobita vui vẻ tìm ra cuốn sách mình muốn rồi nói với Doraemon:

“Tớ kiếm nơi yên tĩnh đọc sách đây, cậu cất mấy quyển còn lại đi, có thể lúc nào rảnh tớ sẽ mượn.”

“Được thôi, nhưng đừng cho ai mượn nhé, thất thoát cái gì tớ lại phải bồi thường.”

Doraemon không quá yên tâm dặn dò.

“Yên tâm đi, tớ làm việc thì cậu an tâm.”

Nobita cười một nụ cười đầy tự tin rồi nói với Doraemon, xong quay lưng ra khỏi nhà, điểm đến của hắn là khu rừng sau trường học.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Con Đường Sức Mạnh

Đến khu núi sau trường, Nobita thận trọng xem xét xung quanh không có bất kì ai mới yên tâm mở quyển sách ra tìm, mọi người chắc sẽ kì lạ tại sao chỉ vì xem một quyển sách mà Nobita lại làm nghiêm trọng như vậy?

Vì cuốn sách trong bộ sưu tập có tựa đề là "Người hùng của các tranh truyện" a, mà truyện tranh thời này người hùng là ai? Bộ Manga đang hot nhất là quyển nào?

Là quyển truyện Nobita đã viết a, Dragon ball a, Songoku không nghi ngờ là anh hùng nhất á.

Mở sách ra tìm kiếm, không quá khó khăn tìm đến Songoku bức tranh, vì Nobita khá lười nộp bản thảo nên Dragon ball mới chỉ đến Songoku đánh thắng Frieza và lưu lạc đến hành tinh người Yardrat thôi, nên Songoku trong này không biết đã học được teleport không nữa.

Úp mặt sách xuống vỗ vỗ lên gáy sách, bỗng một cái bóng người từ nho nhỏ bỗng biến ra ngày một to trước mắt Nobita, một chàng thanh nên tóc đen mắt đen, bộ đầu đầy bạo tạc kiểu tóc, phía sau lưng là một cây gậy, ngồi khoanh chân trên một đám mây hiện ra trước mặt Nobita.

"Yo! Songoku-san, chào ngươi!"

Nobita bắt chuyện.

"A! Chào cậu a, cho hỏi.."

Songoku luôn là một người thiện lương và hiền lành, khác hoàn toàn bản tính hiếu chiến trong huyết mạch người Saya trong người cậu ta.

"Tớ là Nobi Nobita, tớ mời cậu đến đây là để nhờ cậu một chút chuyện…"

Nobita hơi ngại ngùng nói, cho dù là nhân vật mình xây dựng nên, nhưng Nobita cũng hơi có chút ngại ngùng vì Songoku là thần tượng kiếp trước của hắn a.

"Có chuyện gì a? Cậu cứ nói đi, nếu giúp được tớ sẵn sàng giúp!"

Songoku là vậy, tuy cậu ta có đủ sức mạnh để bạo tinh, nhưng cậu ấy luôn luôn hiền hòa, lấy giúp người làm vui, không hổ danh anh hùng trong Dragon ball.

"Tớ muốn học võ và Khí á, không biết cậu có thể giúp không? Để đổi lại! Tớ có thể cho cậu gặp tất cả các đối thủ mạnh nhất vũ trụ cho cậu chiến đấu."

Nobita vội vàng nói ra mục đích của mình, còn hứa hẹn phía sau a, rõ ràng mạch truyện Dragon ball luôn là lũ trùm phản diện đâu đâu ở trong vũ trụ cứ lòi đầu ra thách thức Songoku a, Nobita cũng sẽ không quá sửa đổi á.

"Thật sao? Có thể chiến đấu với các đối thủ đáng gờm thật à?"

Songoku từ xưa đến nay luôn là kẻ hay tin người, chả cần hỏi loanh quanh tại sao Nobita có thể làm được điều đó mà chỉ hỏi đúng hay không mà thôi, có thể gọi là thuần chân cũng được, tâm tư như hài nhi cũng được, mà đầu toàn cơ bắp cũng chả sai.

"Dĩ nhiên! Tớ mà hứa cái gì là sẽ làm được!"

Nobita hứa chắc như đinh đóng cột! Nói trên một phương diện nào đó Nobita như là thượng đế của thế giới Dragon ball a, ừ, tuy ông thượng đế này còn chả đánh nổi mấy con sâu kiến sống trong thế giới này, phải gọi là "Thượng Đế sức chiến đấu 5 yếu gà" thì đúng hơn.

"Tốt! Ta bắt đầu ngay thôi! Trước tiên tớ sẽ sử dụng khí tức cho để cậu hiểu và cảm nhận như thế nào là Khí đã."

Songoku dễ dàng tin tưởng rồi chuyển ngay trạng thái sang dạy học ngay.

Bắt đầu trạng thái dạy học, Songoku tỏa ra khí chất của bậc đại sư, không thể phủ nhận, chúng ta có thể khinh thường hắn về trí lực nhưng không ai có thể khinh thường hắn về vũ lực và ngộ tính, những kẻ khinh thường hắn mộ bây giờ đã xanh, cỏ cao ba thước.

"Chúng ta Quy Tiên Lưu Vũ Thuật, hết thảy có ngũ đại kiến thức cơ bản, theo thứ tự là khí tức tu hành, khí tức cảm ứng, khí tức che đậy, khí tức ngoại phóng cùng khí tức cho."

"Khí tức tu hành, là rèn luyện tự thân khí tức cơ bản kỹ xảo, có thể nói là cơ sở bên trong cơ sở, chỉ cần kiên trì bền bỉ tu luyện, liền có thể không ngừng lớn mạnh tự thân khí, đồng thời cũng sẽ tăng cường tự thân thể phách, mà phần lớn tiến giai khí công, đều cần cường hoành thể phách cùng hùng hậu khí tức đến chèo chống."

"Khí tức cảm ứng, có thể dò xét nhân thể cùng các loại sinh mạng thể khí tức, tự thân khí càng mạnh, khí tức cảm ứng có thể dò xét đến phạm vi lại càng

lớn."

"Khí tức che đậy, đây là nhằm vào khí tức cảm ứng mà thành một loại kỹ xảo, có thể hoàn toàn thu liễm lại tự thân khí, từ đó không cho người khác cảm ứng được, cũng có thể điều tiết tự thân khí mạnh yếu, từ đó mê hoặc đối phương, bên cạnh đó đây cũng là môn bắt buộc để có thể khống chế tốt sức mạnh không để ảnh hưởng đến sinh hoạt khi cậu quá mạnh mẽ."

"Khí tức ngoại phóng, đơn giản đem thể nội khí thả ra, lấy phóng thích năng lượng hình thức sinh ra nhiệt độ cao, đây là tất cả thả ra hình khí công cơ sở, chỉ có đầu tiên nắm giữ cái kỹ xảo này, mới có thể đi tu tập các loại tiến giai kỹ xảo."

"Khí tức cho, ôn hòa đem khí chuyển vận cho người khác, rộng rãi nhất cách dùng, là vì võ đạo người mới học vỡ lòng như cậu vậy."

Không chần chờ gì nữa, Nobita bắt đầu ngay vào luyện tập khí.

Có lẽ là cơ thể đã được điều chỉnh nhờ Thần Vị tư chất rất tốt đi, cũng có thể là trí nhớ vô cùng bá đạo đi, chỉ tốn không đến hai tiếng Nobita đã cảm nhận được Khí trong mình và dẫn dắt nó dựa theo khí tức tu hành chuyển vận, Nobita cảm thấy mình như chưa bao giờ mạnh như vậy.

Ừ, nhưng tất cả chỉ là ảo giác thôi, hắn vẫn là cái chiến 5 cặn bã nếu không dùng bộ đồ Pacman, nhưng trong thời gian hai tiếng đồng hồ này Nobita đã nghe và ghi nhớ lại tất cả các kiến thức của Songoku, kể cả teleport chưa quá thuần thục của cậu ta.

Pha Nobita nghe đến Songoku nói đến Teleport như là nghe một mớ tạp âm vậy, có vẻ đây là cách người Yardrat sử dụng để giữ bí mật của các bí thuật của họ a, nhưng Thần Vị bỗng rung lên một cái, tất cả tạp âm bỗng biến thành Nobita có thể hiểu được nhưng lại không diễn đạt được ý nghĩa và được trí nhớ bug của Nobita in lại.

Tuy nhồi hết cả mớ kiến thức kia vào đầu nhưng Nobita chả thể sử dụng cái nào, Nobita chỉ có thể khổ bức cố gắng thôi a, thực lực của bản thân chỉ có tự mình thôi, chả ai giúp được.

Nếu mọi người nghĩ Nobita học được Khí trong Songoku đã có thể giây trời giây đất giây không khí thì mọi người nhầm to.

Trong truyện Dragon ball thứ mạnh nhất không phải là "Khí", cũng chả phải ngọc rồng, tuy theo một khía cạnh nào đó ngọc rồng thật quý giá, nhưng thứ khiến tầng lớp sức mạnh của Dragon ball bạo lều đó chính là biến thân a.

Trong Dragon ball không khó khăn gì mà một pha biến thân không giải quyết được, cùng lắm thì lại biến thân lần hai a, biến lần ba a, biến thần a…. đằng nào chả kiếm được một pha biến thân phù hợp với tình hình a.

Cũng như Naruto không có việc gì mà một quả Rasengan không giải quyết được, cùng lắm thì hai quả thôi á.

Mà thứ để đám trong Dragon ball không ngừng biến a biến thì là huyết mạch người Saya, trong khi Nobita có cái gì là huyết mạch Saya a?

Nên Nobita chả thể nào biến thân mà giây trời giây đất giây không khí cả, vẫn khổ bức tu luyện đi, biết đâu tu a tu a đến ngang mức "người địa cầu mạnh nhất" Krilin a???

Thấy đã muộn, Songoku cũng sắp cần vào lại trong sách, Nobita nhìn đến dưới chân cậu ta cân đẩu vân bỗng nghĩ đến mình mang tiếng người có thần vị, cơ mà đến cái vòng sáng hay đám mây cũng chả có để mà trang bức a, nên quay về Songoku nói:

"Songoku-san, cậu có thể tặng tớ cân đẩu vân được không? Tớ nhớ là ở thế giới cậu ông Thần Mèo vẫn có một đám to tướng a?"

"Được chứ! Nếu không phải cân đẩu vân này là bạn theo tớ nhiều năm thì tặng cậu cũng được ấy chứ, cậu chờ tí, cho tớ trở lại đi chừng năm phút…"

Songoku sảng khoái đáp, mà người đơn giản hắn cũng không nhớ mà nhắc nhở chỉ có người tâm tư thuần tịnh trong sáng mới có thể cưỡi cân đẩu vân a, Nobita tuyệt bức không phải là "Tâm tư thuần tịnh" hạng người a.

Chụp một cái, Songoku đi trở lại trong bộ sưu tập, đợi chút thời gian, coi bộ là chừng đã năm phút khoảng chừng, Nobita lại quay về gáy sách vỗ vỗ.

"Bùm… Hi! Nobita-kun! Đây là cân đẩu vân của cậu, Thần Mèo có nói là có vứt ở đó cũng chả để làm gì, nên ngài ấy cho cậu cả đám to đùng luôn, mong cậu gúp trái đất yên bình hơn chút…"

Cười toe toét chỉ một đám to có thể cho chục người cùng nằm đám cân đẩu vân rồi Songoku nói.

Nobita hóa đá: "Thần Mèo cũng dễ tin người thế sao??? Hắn xây dựng nhân vật có não tàn như vậy à???"

"Được thôi! Ý tốt của thần mèo tớ nhận, về nói với Thần Mèo không cần lo lắng cho an nguy của trái đất đâu, mọi cuộc chiến sẽ chỉ nằm trong vũ trụ thôi."

Nobita chắc như đinh đóng cột trả lời, rồi bên cạnh thở dài ngẫm:

"Lại phải sửa đổi bản thảo a… Số ta sao lại khổ bức thế này?"

Cảm thấy lợn chết cũng không sợ nước sôi, đằng nào cũng là sửa, vậy để sửa nhiều hơn nữa đi thế là nhìn Songoku, Nobita hỏi:

"Songoku-san a…. cậu thấy Bulma như thế nào a?"

"Ý cậu là sao? Bulma rất tốt a, là bạn thân cùng nhau thám hiểm với tớ á, có vấn đề gì sao?"

Songoku một mặt đầy giấu chấm hỏi không hiểu gì hỏi Nobita.

"Ý tớ là cậu cảm thấy cô ấy có đẹp không a? Cảm thấy nếu sống bên cô ấy cả đời thì sao a?"

Nobita bắt đầu dẫn dắt Songoku mạch suy nghĩ.

Nói đến đây cũng là một nỗi đau trong Nobita khi đọc Dragon ball một thời a, lúc trước đơn giản chỉ xem nó như truyện tranh thôi chứ cũng hết cái tuổi buồn cả ngày chỉ vì một chương truyện tranh rồi nên để đỡ phí tế bào não Nobita sao chép y nguyên nguyên tác.

Nhắc đến nguyên tác thì các cặp đôi bên trong rất nhiều đôi đũa lệch, nhất là Songoku và Chichi, không phải là nói họ không hợp, khi tác giả ông Akira đã sắp xếp như vậy thì cũng có lí do của ông ấy, nhưng việc Chichi không hề có một chút nào dòng máu mạo hiểm và Songoku luôn cháy rực ý chí mạo hiểm thì quả là không tốt một tí nào.

Songoku gần như không lúc nào ở nhà, Chichi thì lại không cho phép con cái luyện võ, mà cả hai đều khá "ngu" trong việc kiếm tiền, nên cuộc sống của gia đình thật sự là khó khăn khan khổ.

Mà Bunlma thì là cô gái xuất hiện đầu tiên, phải gọi cô ấy là cô gái định mệnh của Songoku thì đúng hơn, cuộc gặp gỡ kết bạn của hai người là cuộc gặp quan trọng nhất trong cả thế giới kia, cơ mà vì Songoku khá đầu gỗ nên cuối cùng lại chẳng thể đến với nhau.

Bulma thì gia đình lại giàu có, vừa đủ bù đắp cho sở đoản không biết kiếm tiền của Songoku, tinh thần mạo hiểm của cô ấy cũng không kém hơn Songoku là bao, hai người mới thật là tuyệt phối a, chứ Vegeta thật sự đáng đời làm độc thân cẩu đi, lấy đi trinh tiết con gái nhà người ta mà còn không thèm làm một trận đám cưới, ngoài tu luyện và lấy các thiết bị tân tiến Bulma chế tạo để tu luyện ra thì hắn chả làm cái gì để phụ giúp cũng như bày tỏ yêu thương đến cô cả, Nobita cảm thấy đây là sắp xếp khiến độc giả đau lòng nhất của tác giả Akira, nay có thể sửa đổi sao lại không sửa chứ?

"A… Thì… Bulma rất tốt, quãng đường sống chung và thám hiểm của tớ và cô ấy thật vui vẻ, nếu ý cậu là thế thì tớ cảm thấy cô ấy rất đẹp a, sống với cô ấy cả đời thì giờ vẫn thế mà???"

Khù khờ Songoku chỉ có thể hiểu ý mặt ngoài mà trả lời Nobita.

"Ý tớ không phải thế… Mà có nói cái đầu gỗ cậu cũng chả hiểu!"

Làm động tác vỗ tay lên trán, Nobita nói tiếp:

"Mà cậu cảm thấy cậu đã thấy cả người không mảnh vải Bulma rồi mà còn không muốn chịu trách nhiệm sao?"

"Sao…S..ao cậu biết??? Chịu… chịu trách… trách nhiệm cái…cái gì chứ??? Mà.. mà tớ đã có Chichi rồi… làm..làm.. sao mà.."

Vị anh hùng mạnh nhất toàn vũ trụ, siêu Saya mạnh nhất lịch sử, lại lắp bắp trước vấn đề này.

Nhìn mặt càng ngày càng đỏ của Songoku, Nobita gật đầu:

"Ừ! Còn chưa đến mức quá đầu gỗ a, được rồi, tớ đã hiểu! Hẹn gặp lại."

Nobita nói xong rồi mang quyển sách chụp xuống, trước khi biến mất, Nobita như thấy Songoku như thở ra một hơi như thoát kiếp nạn gì đáng sợ lắm vậy làm Nobita không nhịn được trợn trắng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tổ Tiên Bất Tranh Khí

Tung tăng trở về, Nobita bắt đầu lên kế hoạch sửa chữa nội dung cốt truyện như thế nào cho phù hợp.

Cho dù không phải là một người hoàn hảo, nhưng Nobita là người luôn hướng đến chủ nghĩa hoàn hảo, không như một số người nói cần khiếm khuyết mới tôn lên cái đẹp, cái giá trị của cái tốt, Nobita muốn tác phẩm của bản thân sẽ không có những nỗi thất vọng vì khiếm khuyết, tuy một câu chuyện quá vẹn toàn sẽ giảm giá trị đi, nhưng Nobita vẫn thích vậy.

Đã như thế Nobita bắt đầu sinh sinh chuyển bộ truyện thuần tu luyện chiến đấu Dragon ball dần dần lệch gu trở thành nửa harem, đốt sạch tồn kho chap truyện đã vẽ, Nobita bắt đầu hùng hục sửa chữa nội dung cốt truyện.

Tình tiết chương truyện sửa đổi tràn đầy cẩu huyết của tiểu thuyết não tàn tung của.

Nào là cảm thấy được bạn thân Bulma tình cảm khiến Songoku khó xử a, rồi cô vợ hiểu chuyện và khá có tính cách của người phụ nữ phong kiến Chichi không quá quan tâm vấn đề một vợ một chồng a, hay là cảm động trước mối chân tình a…. bla bla…

Songoku tính cách đầy ngô nghê bị tác giả hắc ám Nobita sinh sinh gắn cho một người vợ nữa từ nay song túc song phi… bậy bậy.. Nobita còn nhỏ a, song túc song phi cái gì chờ 10 năm nữa á.

Tác giả Akira mà thấy bộ siêu phẩm của mình không những bị đạo mà còn bị bóp méo hết cả thế giới quan chắc tức chết rồi đội mồ sống dậy quá…. Nobita biểu thị:

"Quan hệ ta điểu sự!"

Lại kết thúc quyển sách Dragon ball "mới" Nobita nhận ra đã hết cả tuần, vì thời gian Nobita còn bận trong nhà trường nữa nên thời gian vẽ thật sự cũng chả có mấy, Doraemon thì cũng thắc mắc tại sao quyển truyện đã viết xong lại hủy viết lại, nhưng Nobita lấy lí do mạch truyện mới hấp dẫn hơn nên sửa lại mà đuổi đi.

Hôm nay là thứ bảy, Nobita lười biếng thức dậy vươn vai, xuống nhà đánh răng rửa mặt rồi ra đường đi dạo thơ thẩn, lượn lờ khắp chốn đôi khi lại gặp việc thú vị không chừng, Nobita biết cái mệnh hắn mà, trong truyện Conan thì hắn là tai tinh, đi đến đâu án mạng đến đó, còn Nobita có ngã vấp phải hòn đá cũng có thể vô tình nhặt được một vật gì đó dẫn đến cả một cuộc thám hiểm kì bí a, ôi cái vận mệnh..

Đi qua bãi đất trống, Nobita bắt gặp Suneo đang kéo Jaian và Shizuka đi, tò mò Nobita cũng sấn lại xem có chuyện gì.

"A, Nobita-kun, cậu đi cùng đi, tớ muốn kể cho các cậu đều nghe a."

Suneo vẫn luôn như thế, thích khoe mẽ, tú ưu việt là sở thích cả nhà mỏ nhọn.

Cùng về nhà Suneo, cậu ta dẫn cả đám vào một khu coi bộ lối kiến trúc cổ nằm khá riêng biệt trong khuôn viên biệt thự nhà cậu ta.

Mở cửa, có cảm giác như đi vào thời cổ đại vậy, Nobita còn là lần đầu thấy lối kiến trúc thuần túy Nhật Bản thời xưa như thế này, tấm tắc kêu kì lạ.

Đắc ý đưa ra một bệ có treo hai thanh kiếm nhật trông có vẻ đã có năm tháng tang thương quanh quẩn trên thân kiếm, Suneo nói:

"Các cậu nghe hiệu lệnh của tớ mà hướng về phía thanh kiếm này quỳ bái một cái đi!"

Quỳ bái??

Nobita mang thần vị nếu mà bái cha bái mẹ bái tổ tiên còn được, đi bái một thanh kiếm thì nó chịu được mới là lạ, vả lại vấn đề quỳ bái này Nobita không tài nào chấp nhận được.

Tuy có kinh ngạc nhưng cũng chả có nhiều suy nghĩ Jaian và Shizuka vẫn theo tiếng mà bái một bái.

Bái xong Jaian tức giận hướng về Suneo nói với giọng giận dữ:

"Cậu giải thích đi! Sao bọn tớ phải bái hai thanh kiếm này???!"

Coi bộ như nếu không có một câu trả lời thích đáng Suneo hôm nay phải ăn cháo thay cơm.

Tuy có hơi bực mình Nobita không thèm bái lạy, nhưng Suneo biết hậu quả khi không đoái hoài Jaian là gì, nên nhanh chóng giải thích:

"Vì đây là của gia bảo mà ông nội tớ để lại cho đời sau!"

"Ông nội cậu từng là võ sĩ đạo à?"

Jaian thật kinh ngạc nói. Không thể không nói, cho dù đã là xã hội văn minh, người Nhật Bản vẫn cho người võ sĩ đầy đủ kính ý.

"Đúng vậy! Tổ tiên tớ mấy mươi đời toàn làm võ tướng…là dòng dõi quý tộc đấy!"

Đắc ý dào dạt Suneo vênh mặt lên, gì chứ tú ưu việt thì là bản năng trong xương tủy rồi, bệnh này đã đến giai đoạn cuối! Không chữa!

Trên đường về cả Jaian lẫn Nobita đều buồn bực, không nói chứ một người đàn ông bị mang ra so sánh mà không bằng người, cho dù chỉ là so sánh tổ tiên nhưng cũng bực mình a.

Về đến nhà thấy bố Nobi đang ngồi đọc báo hút thuốc, Nobita hỏi:

"Bố ơi, tổ tiên chúng ta làm nghề gì hả bố?"

"Ờ ờ bố cũng không nhớ rõ lắm, hình như là làm thợ săn thì phải."

Bố Nobi không quá chắc chắn nói.

"Đúng rồi! từ ông cụ cố đến ông nội của ông nội đến ông nội con đều làm cái nghề cao quý ấy."

"Cao quý???" Sau đầu Nobita sọc đen đầy ót, ỉu xìu đi lên tầng hai.

Cho dù là một người đã trưởng thành, nhưng niềm vinh quang của tổ tiên là không phân tuổi tác, Nobita cũng muốn ông cố của mình là một người võ sĩ đầu đội trời chân đạp đất lắm chứ.

Doraemon thấy Nobita buồn bực đi trở về tò mò hỏi:

"Có gì khiến cậu khó chịu vậy? Hồi sáng vẫn thấy yên lành mà?"

Nobita kể lại cho Doraemon nghe, thấy vậy Doraemon còn kích động hơn cả Nobita nữa, cứ như tổ tiên là của cậu ta vậy:

"Trời ơi! Chẳng lẽ cậu thua thằng Suneo ấy à? Nếu tổ tiên nó làm quan võ thì ít ra của cậu cũng làm quan văn chứ?"

"Không được! Tớ phải về quá khứ xem sao, phải kiểm tra lại việc này rõ ràng mới được."

Nói đoạn, Doraemon nhanh chóng mở ra ngăn kéo bàn.

"Chậm đã! Cho tớ đi cùng đi! Tớ cũng muốn xem sao."

Nobita đâu thể để Doraemon đi chơi một mình được chứ.

Lên cỗ máy thời gian, Doraemon nhanh chóng điều chỉnh đến thời chiến quốc, đó cũng là thời mà dễ dàng có thể có được chức tước địa vị.

Nhưng nhớ mang máng cốt truyện Nobita quyết không đi vào thời đó mà lùi chừng hơn chục năm nữa, khi ông tổ Nobisaku còn tấm bé, giáo dục một người là phải từ bé giáo lên, chứ khi đã định hình là một người yếu ớt thì khó đổi lắm.

Đến tiền chiến quốc 27 năm trước, Nobita nhìn đồi núi xung quanh thấy không có ai cả thì quay sang nói với Doraemon:

"Cậu lấy máy ảnh tạo mốt ra đổi trang phục cổ đại cho tớ đi! Cả cậu nữa! cần hóa trang cho tốt để người thời này không bị kinh ngạc chứ."

Đang chưa biết phải làm gì Doraemon a lên một tiếng rồi vội vội vàng lấy máy ảnh tạo mốt ra, Nobita nhận lấy tấm card vẽ lên một bộ đồ có nhiều hơi hướng lãng khách, lấy Yasuo làm nguyên mẫu, thêm thắt một chút cho phù hợp mặc rồi đưa cho cầm máy ảnh Doraemon chụp đi.

Ngắm lại một thân trang phục Nobita không thể không thừa nhận "người đẹp vì lụa" a… rồi hứng thú tràn đầy mà quay qua vẽ cho Doraemon một bộ đồ thích hợp.

Xong xuôi, Nobita vẫn thấy thiếu thiếu cái gì đó… A! Còn thiếu cây kiếm a.

"Doraemon! Cậu có cây "kiếm điện quang" phải không? Đưa tớ! Thế mới giống một lãng khách chứ."

Nobita vội vàng quay sang Doraemon muốn bảo bối, nói đến kiếm điện quang thì Nobita kiếp trước có biết, nó là bảo bối có sát thương tầm gần kinh dị nhất, có thể cho một người chưa từng nắm kiếm trở thành đại kiếm khách, nhưng hết điện thì còn cùi hơn cả thép kiếm bình thường, có lẽ khi tạo ra nó họ chỉ quan tâm đến linh kiện tỉ mỉ mà không quan tâm độ cứng chắc đi, cũng có thể là Doraemon mua đồ chợ trời lắm, Doraemon nước tiểu tính Nobita vẫn là hiểu.

Hình như khi sản xuất đến mãi khi gia tộc Nobi tìm đến thì Doraemon sinh hoạt nghèo túng quen, đến gia tộc Nobi ở mấy hôm giàu có chưa quen thuộc đã được gửi đến cho Nobita nên kiểu tiêu pha của cậu ta vẫn vậy, thấy giá rẻ là sáng mắt ra.

Nobita cũng tuyệt vọng a… cũng không thể chê tính tiết kiệm a, nó là đức tính tốt á.

"A! May mà tớ vừa mua luôn hai cây kiếm điện quang a, họ bảo hai cây sẽ giảm giá bằng một cây rưỡi á."

Doraemon vui vẻ nói.

"Nghĩa là cậu mua hàng giảm giá?"

Nobita là suy sụp, đoán không sai a, cuối cùng vẫn là hàng kém chất lượng.

Thôi kệ, đằng nào cũng có mà dùng là được rồi, còn ham hố gì nữa? vả lại trước khi hết điện thì nó cũng chất lắm chứ bộ.

Hai người đeo hai thanh kiếm vào bên hông, không phải nói chứ cũng ra dáng hai người lãng khách lắm à nha, tuy có hơi con nít, cơ mà ở thời loạn lạc này con nít còn có thể lấy vợ và làm chủ gia đình rồi a.

Nhưng đặc điểm của bảo bối Doraemon là không quá nguy hiểm đến tính mạng, pháo không khí thừa động năng bắn tan phi cơ hay phi thuyền nếu đủ trong tầm đạn, nhưng bắn vào người cũng ngang súng không khí, đều đánh ngất chứ không thể đánh chết, đó là cơ chế an toàn của cửa hàng tương lai để phòng nhân mạng, mạng người thời cổ đại hay hiện tại đôi khi rẻ như bèo nhưng đặt tại tương lai mỗi sinh mạng đều vô giá.

Bởi thế cảnh sát thời gian khi xuất quân cũng chỉ cầm súng gây mê a, Nobita cảm thấy hợp lí vô cùng a, bất quá kiếm điện quang cũng thế là cái gì mặt hàng?

Kiếm chủ sát phạt, người thời xưa mô tả thanh thần kiếm nào cũng là chém sắt như chém bùn a, thổi tóc tóc đứt a, cơ mà kiếm điện quang lại không có lưỡi, hay chính xác hơn là không khai phong, chém con ruồi có trúng cũng chả chết nói chi đến chém người a.

Nhổ nước bọt thì nhổ nước bọt, cơ mà kiếm đạo nhất khiếu bất thông Nobita biểu thị: "Thà có kiếm mà trang còn hơn tay không đỡ đại đao a."

Doraemon lôi ra máy truy tìm rồi nhổ một sợi tóc của Nobita cho vào, chiếc máy xoay tròn mấy vòng rồi kêu bíp bíp bay về xa xa, hai người nhanh chóng chạy theo kẻo nó bay mất.

Bay được một đoạn, chiếc máy hạ xuống một ngôi nhà tranh có vẻ khá cũ nát, giống như một căn nhà của thợ săn thời xưa vậy, hai người biết ngay đây chính là nhà của cụ tổ nhà Nobi.

Nobita bước nhanh đến trước cửa nhà gõ cốc cốc vào cửa, chưa chờ ai ra mở cửa đã tự mở, coi bộ đã mục nát quá đỗi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bắt Đầu Kế Hoạch Bồi Dưỡng

Trong căn nhà tồi tàn đầy mùi ẩm mốc, Nobita thấy độc một chiếc giường đơn, trên đó có nằm một người phụ nữ hom hem ốm yếu, ngoài ra không còn ai khác.

"Quái lạ, sao trong cả căn nhà chỉ có một người? Vả lại còn như đang ốm nặng?"

Doraemon cũng ló đầu vào ngạc nhiên nói, Nobita nhíu chặt hai đầu lông mày lại.

Nhớ đến hình như sau này ông tổ nhà Nobi chỉ sống một mình một căn nhà tranh mà không có mặt cha mẹ của ông, có lẽ họ đã mất từ sớm, không có mẹ bảo bọc, không có bố động viên, người ta lớn lên sẽ có hai chiều hướng, một là mạnh mẽ và tự lập vô cùng, hai là yếu đuối và nhu nhược cùng thiếu điều giáo.

Ông tổ Nobisaku rõ ràng là loại thứ hai, yếu đuối, nhu nhược, ngốc nghếc vô cùng, Nobita mục đích tiến về thời đại này là để dạy từ tấm bé, phải quán triệt tư tưởng cho cụ từ thời còn chưa hình thành nhân cách bạc nhược yếu đuối mà phải là thân nam nhi khí phách.

Khi cụ lớn lên mới đủ dũng cảm, gan dạ, trí tuệ tham gia và lập công nơi tiền tuyến, mới có thể xưng danh lập vạn a.

Nobita không vội vã đi vào nhà mà đứng tại không xa một gốc cây chờ đợi, Doraemon không hiểu sao, nhưng Nobita cho Doraemon cảm giác là cái gì cũng tính trước một bước rồi mới thực hiện, tuy cũng có lúc xốc nổi và anh hùng hão nhưng ít ra là người có trách nhiệm, nên cũng không nói gì nữa mà cùng Nobita đứng đếm đám mây đi.

Nobita mà biết mình trong suy nghĩ của Doraemon là tên anh hùng hão thì chắc hóa thân siêu nhân tẩn cậu ta một trận quá, anh rõ ràng là anh hùng, Shizuka còn nhận ra, cậu rõ ràng sống chung mái nhà mà còn chả tinh tế bằng người ngoài thật là đáng đánh mà.

Nhưng rõ ràng Nobita không có đọc tâm thuật, Doraemon ngơ ngác thoát cảnh u đầu, chiếc thuyền hữu nghị hữu kinh vô hiểm mà không bị lật á.

Không phải đợi quá lâu, một cậu bé, phải nói là một đứa trẻ còn chưa đầy 3 tuổi chạy về, không quan tâm hai người lạ mặt đang đứng lù lù đó mà chạy thẳng vào trong nhà, nhìn khuôn mặt cũng không khó nhìn và ngu ngu như khi lớn lên, ngược lại có chút hoạt bát, thiếu cái bụ bẫm của bé trai.

Cũng phải! Cái thời ăn còn chả đủ no sao bụ bẫm được! Tóm lại cảm quan ban đầu của Nobita là không quá tệ, cụ tổ của mình phải đẹp trai chút chứ, để sau này Nobita có dậy thì thì cũng biến đẹp trai a.

Doraemon có bảo bối vẽ lại mặt, Nobita cũng thừa sức vẽ lại mặt mình, nhưng cứ dựa vào vật gì đó mà không phải sự điều chỉnh của chính bản thân thì

sẽ không liên quan đến mặt Genne.

Nghĩa là Nobita nếu chỉnh dung nhan bằng dụng cụ của Doraemon thì sau này vợ hắn sẽ đẻ ra một đứa bé cả đời sẽ nghi ngờ bản thân là con ai?

Nobita không thể chấp nhận được điều đó, xã hội thời giờ là xã hội xem mặt không sai, nhưng chỉ vì bản thân đẹp hơn tí mà không cảm nghĩ đến con cái sau này là Nobita không thể chấp nhận được.

Nobita là sinh viên tốt nghiệp ngành y, Nobita biết khuôn mặt con người sẽ biến đổi trong đời mạnh mẽ nhất là kỳ dậy thì hay còn gọi là tuổi nổi loạn, Nobita sẽ cố gắng hướng đến soái ca ở lúc đó, nếu vẫn chưa được thì Nobita sẽ nghĩ đến sử dụng bảo bối cho dậy thì lần hai thử coi sao.

Kéo xa…. Chạy vào nhà, thấy bà mẹ đang hôn mê nằm đó, đứa bé kêu lên lao lại:

"Mẹ ơi~! Mẹ đừng làm con sợ… Con kiếm củ mài về rồi đây, con sẽ nấu cho mẹ ăn, mẹ sẽ khỏe thôi mà, mẹ tỉnh lại đi."

"Ngươi có gọi nữa bà ấy cũng không tỉnh được đâu! Bà ấy bị lao phổi đã đến giai đoạn nguy kịch, có mời thần y cũng bó tay hết cách!"

Không biết từ khi nào Nobita đã đứng trước cửa tựa lưng vào thềm cửa mà nói vọng vào.

"Không! Không! Mẹ ơi….. hu hu!"

Đứa trẻ ba tuổi tố chất tâm lí làm sao có thể chịu được người thân duy nhất sắp phải xa mình đâu chứ, nghe Nobita câu nói là khóc không thể dừng lại.

Doraemon không đành lòng định xen miệng vào, Nobita đẩy đẩy vai Doraemon, lắc lắc đầu ý bảo cậu không cần phải nói.

"Đứa bé! Ngươi có muốn cứu sống mẹ ngươi không?"

Nobita bắt đầu lắc lư đại nghiệp, giả vờ làm cao nhân đắc đạo có thể khiến người nghiện a.

"Có! Có! Xin ngài! Cầu xin ngài cứu mẹ của ta… Muốn ta làm gì cũng được, ta nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài."

Nobisaku như bắt được cọng rơm cứu mạng, không ngừng quỳ xuống dập đầu, nhìn đến Nobita trực nhíu mày, làm nam nhi sao tùy tiện quỳ vái thế được.

"Đứng lên đi! Ta là Kiếm thần, đây là Miêu thần đồng hành của ta, chúng ta từ trên trời xuống hành tẩu nhân gian đi ngang qua nơi đây, cảm động trước lòng hiếu thuận của ngươi nên đến cho ngươi một giải pháp."

Nobita cảm giác làm thần côn nghiện, không bỏ được, miệng càng nói càng lưu, Nobita có cảm giác hắn nói mà hắn cũng tin luôn thì người khác không tin sao được.

"Kamisama! Kamisama! Xin ngài rủ lòng thương cứu mẹ con đi ạ!"

Nobisaku là một đứa trẻ ba tuổi đầu thì đã biết gì, bị Nobita nói xoay quanh, tin sái cổ, chỉ mong vị Kamisama này có thể có cách gì cứu mẹ hắn.

"Ta có quy tắc, không cứu kẻ không quen không thân, không cứu cường hào ác bá, không cứu kẻ lẻo mép hại người!"

Nobita làm "Cao Nhân" quen, câu nói bức cách bạo lều là thốt ra như có thần trợ vậy, tằng hắng một tiếng, Nobita lại nói.

"Nhưng mà! Ta xem ngươi cốt cách tinh kì, thông minh sáng dạ là bậc tuyệt thế kì tài trong võ học, ngươi nếu đồng ý bái ta làm sư thì ta với mẹ ngươi đã có quan hệ, nhà ngươi cũng không phải cường hào ác bá hay kẻ gian xu nịnh, ta sẽ có thể giúp ngươi."

Bức cách một chút cũng không thể thiếu, mà lắc lư cũng tùy tâm sở dục, Nobita cảm giác ba nghìn đại đạo có đại đạo về trang thì hắn chắc đã nắm được đại thành a.

"Vâng! Vâng! Con nguyện ý làm đồ đệ của sư phó, xin sư phó nhận của đồ nhi một lạy rồi cứu mẹ của con, mẹ của con là người thân duy nhất con còn lại trên đời, con xin người."

Nobisaku không tâm cơ quỳ bái hậu sinh của bản thân, Nobita lúc đầu có chút khó tiếp nhận việc này, nhưng đang lấp bức cao nhân, không nhận không được a.

Tự thôi miên bản thân: "Mình quỳ bái tổ tiên bao nhiêu lần, nhận có một lần từ tổ tiên quỳ bái cũng không sao a…"

Con người là "Tiện", miệng cứ nói không muốn trong khi thâm tâm sướng lâng lâng á, Nobita thỏa mãn gật gật đầu, rồi quay qua Doraemon nói:

"Miêu thần a… Nhờ cả vào cậu…"

Đã ngứa tay ngứa chân Doraemon không nhiều lời nhanh chóng đưa tay vào túi bốn chiều rút ra một chiếc va li:

“Vali khám bệnh…”

Định theo thói quen giải thích một thiên văn về chức năng và công dụng của bảo bối, Doraemon bỗng tắc lại khi nhìn ánh mắt cảnh cáo của Nobita.

Nhanh chóng mang vali lại bên giường bà mẹ, Doraemon xoay trái a, xoay phải a, mang ống nghe của va li khám bệnh rà hết một lượt đọi chốc lát vali cho tổng hợp mấy loại thuốc vào một xalanh thuốc cùng một hộp nho nhỏ chứa các hạt tròn.

“Đỡ mẹ của cậu dậy đi!”

Doraemon quay sang nói với Nobisaku, cần phải ngồi dậy thì uống mới không sặc thuốc nước vào phổi đó là một thường thức cơ bản, nhưng nhiều kẻ lười chảy thây cứ muốn nằm chờ ai đút cơm đút nước mà không biết hành động lười biếng đó có thể dẫn đến tử vong.

Cho thuốc xong xuôi, nhìn lại sắc mặt của mẹ nhẹ nhõm và có màu sắc hơn nhiều, không còn xanh xao nhợt nhạt nữa, Nobisaku thở ra một hơi, Doraemon tiếp tục đưa cho cậu ta lọ thuốc còn lại rồi dặn:

“Mẹ cậu quanh năm không được ăn uống đầy đủ nên bị suy dinh dưỡng nặng, cần cậu mỗi ngày ba bữa cho bà ấy ăn một viên dinh dưỡng tổng hợp này, sau một tuần thì bà ấy sẽ khỏi hẳn.”

Nhìn Nobisaku cảm ân đái đức lại muốn quỳ xuống, Nobita không nhịn được nói:

“Quỳ cái gì? Ngươi từ nay đã là đồ đệ của Kiếm thần ta, trên quỳ tổ tiên dưới quỳ cha mẹ chứ không được quỳ ai khác! Rõ chưa?”

“Vâng! Sư phụ!”

Nobisaku cũng dõng dạc mà đáp lại một câu, cất đi tảng đá trong lòng, nội tâm của đứa trẻ ba tuổi là tinh khiết như vậy, đúng là “Trẻ nhỏ dễ dạy a..”

“Tốt! Ngươi tiếp tục chăm sóc mẹ ngươi, bảy ngày sau chúng ta trở lại!”

Nobita nhanh chóng tạm biệt.

Hai người vội vã trở lại nơi neo đậu máy thời gian, trên đường Doraemon không nhịn được hỏi:

“Nobita-kun, sao cậu phải phiền phức trở lại khi chiến quốc còn chưa mở ra và tổ tiên còn nhỏ như vậy?”

Nobita cười thần bí, nói:

“Thế thì cậu chưa biết rồi, tớ trở về từ khi cụ tổ còn nhỏ là để uốn nắn tư tưởng, rèn luyện ý chí cho cụ a, tiện thể tập luyện cho cụ tổ một thân bản lĩnh thì khi đại chiến nổ ra cụ mới có đủ dũng cảm và tài năng xông pha thành danh lập vạn a.”

“Thì ra là thế…. Chả trách cậu đóng giả là thần linh, để cụ tổ nể sợ và nghe lời hơn phải không?”

Doraemon như khai khiếu ra nói, cậu ta thật không ngờ Nobita lại có thể có tâm tư tinh tế như vậy.

“Dĩ nhiên! Tớ muốn đào tạo một học trò nghe lời và chăm chỉ cần cù chứ không đào tạo một đứa phản phúc a, cho dù có là tổ tiên đi nữa.”

Nobita cười cười trả lời.

Hai người nhanh chóng đi đến cỗ máy thời gian rồi lên đi đến bảy ngày sau.

Vẫn ngôi nhà ấy, vẫn túp lều tranh mục nát, nhưng nay quay lại Nobita lại cảm nhận được một khí tức của sinh mạng, của nhân khí, chứ không còn đìu hiu quạnh quẽ nữa.

Bước lại gần Nobita thấy khói bếp đang bay lên, chắc là bà mẹ Nobisaku đã khỏe trở lại và có thể nấu đồ nóng sốt để mà ăn.

Lại trước cửa gõ ba tiếng, Nobita lùi lại ba bước tạo một dáng tự cho là xuất trần đợi mở cửa, cửa mở ra là hai mẹ con cùng ra khỏi cửa, cả hai đều niềm nở đón Nobita và Doraemon vào nhà luôn miệng kêu ân nhân.

Vào nhà an tọa, hai chủ khách chuyện trò Nobita mới biết thì ra bố Nobisaku lên rừng săn thú bị ngã xuống vực mà qua đời khi Nobisaku vừa tròn tháng, mẹ Nobisaku cố gắng tần tảo nuôi Nobisaku đến hôm nay thì kiệt quệ, bị bệnh tật đánh gục.

Nobita nghiêm túc nói thẳng (lắc lư) với hai người:

“Ta từ đầu nhận Nobisaku làm đệ tử là vì cứu bà mà thôi, nhưng Nobisaku đã là đệ tử của ta, ra giang hồ mà nói ra đệ tử kiếm thần mà lại là kẻ đến kiếm cũng chả biết sẽ bị người trong thiên hạ cười chê! Lão phu tuy đã qua trăm tuổi, công danh lợi lộc chỉ là mây khói, nhưng khi gặp mặt các bạn già trong chốn võ lâm mà không có mặt mũi thì thật cũng không biết làm sao.”

Lắp bức từ xưa đến nay đều là không học tự thông Nobita không tốn quá nhiều nơ ron thần kinh đã biên không sai biệt lắm.

Nobisaku bị lắc lư què rồi, mẹ cậu ta cũng bị lắc lư què rồi, một người trông còn như đứa trẻ tự xưng "lão phu", nhận đã sống trên trăm năm, có thể chữa bệnh mà thần y cũng bó tay hết cách, không "Cao Nhân" thì ai cao nhân?

Doraemon đứng bên cạnh phải tự véo bản thân để cơn đau che bớt cảm xúc muốn cười lăn cười bò của bản thân, Nobita liếc một cái mắt trợn trắng:

"Đúng là heo đồng đội mà…"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Kế Hoạch Và Đào Tạo

"Từ nay về sau, trong vòng một năm này tôi sẽ đưa Nobisaku đi lên rừng tu luyện, bà đừng lo lắng, sẽ cho Nobisaku trở về thường xuyên thăm bà, còn ăn uống thì sẽ cho bà và Nobisaku thoải mái ăn."

Quay sang mẹ Nobisaku, Nobita nói. Ở cái thời chỉ cần cho ăn no là có thể bán cho người làm kẻ ở này, không có một hứa hẹn nào hấp dẫn hơn bao ăn no, hai mẹ con không ngần ngại chấp nhận lời đề nghị của Nobita.

Mang theo Nobisaku trở lại đường cũ, dừng lại ở một khu vực gần nơi neo đậu tàu thời gian không quá xa cũng không quá gần Nobita dừng lại hạ lệnh cắm trại.

Doraemon định mang "Khách sạn bồ công anh" mà đã từng sử dụng ở thế giới khủng long ra dùng thì Nobita vội vàng ngăn lại:

"Cậu cần phải biết người thời giờ rất tin vào ma quỷ thần tiên, cậu mà mang nó ra thì ai đi qua cũng tưởng là thần miếu đấy!"

Thế là Nobita đành mượn bộ dụng cụ robison crusoe để làm một căn nhà gỗ, phát huy tối đa bức cách ẩn sĩ, Nobita còn cho phương viên chung quanh mọc đầy trúc và cả vườn hoa, như thế ngoại đào nguyên vậy.

"Còn thiếu con suối a, Doraemon, cậu có gì có thể chuyển con suối chảy qua đây không? Và cả thác nước nữa?"

Nobita còn không biết đủ mà nói với Doraemon, thế là khổ bức Doraemon đành đông chạy tây nháo để kiếm suối và thác kéo về cho Nobita.

Thấy cũng không còn thiếu gì nữa Nobita mới hài lòng vỗ vỗ tay báo cáo xong việc, còn Nobisaku đã hóa đá, tắt máy.

Trong mấy ngày liên tiếp Nobisaku phải nói là ngoan a, sai gì nghe nấy, răn dạy là vâng dạ sửa sai, Nobita cảm giác làm một vị sư phụ thật tuyệt a.

Người ta nói chưa thấy heo chạy cũng đã từng ăn thịt heo a, Nobita kiếp trước hay kiếp này đều không phải là kẻ không cập nhật tin tức sách báo, mấy nguyên lí tập luyện trong phim a, sách nói a, đầy rẫy.

Nobita dạy dỗ Nobisaku đứng tấn, gánh nước, bổ củi, câu cá, hít đất, ngồi thiền thác nước để đặt vững chắc nền móng sau này, Doraemon còn cho chút chất tăng cường vào thức ăn cho Nobisuke ăn để phù hợp với lịch rèn luyện và hoạt động tập luyện được đề ra kín kẽ.

Khi Doraemon đưa ra bảo bối chất tăng cường ấy Nobita là trợn mắt lên, tên này thế mà dấu diếm hắn bảo bối hữu ích như vậy, thế mà làm hắn khổ bức cơ thể không tăng lên tí nào lâu thế không đưa ra.

Ban đêm thì Nobita nhờ Doraemon mở ra tivi thời gian chiếu các trận đánh lớn trên thế giới, đĩ nhiên là thời vũ khí lạnh, như trận thánh chiến Tây Âu a, Tam Quốc chiến a, Trận đánh Bạch Đằng a, vân vân và mây mây, Nobita thì đứng bên cạnh phân tích trận đánh và chiến lược hai phe a, làm một bài học trực quan về chiến trận cho Nobisaku.

Nobisuke rèn luyện là gian khổ, nhưng kết quả là ngay trước mắt, chỉ không quá nửa tháng mà Nobisaku đã cao hơn mười phân, cơ thể đầy vững chắc, nói như Nobita là ăn chất khích thích tăng trọng lợn như vậy.

Kiến thức binh pháp gì gì thì không ra chiến trận không thể nói trước cái gì, nhưng Nobita thấy cậu ta tiếp thu cũng không quá tệ.

Thấy cơ sở đã khá vững chắc Nobisaku, Nobita bắt đầu dạy cơ cở về kiếm đạo, kết hợp kiến thức cao đẳng của bản thân đúc rút của nền móng rèn luyện của các kiếm sĩ cổ đại, Nobita dạy cho Nobisaku là kiếm chiến đấu và sát phạt chứ không dạy quá nhiều chiêu thức tinh mĩ.

"Chịu đựng! Khi cơ thể con đủ mạnh để chịu lực va của thác nước, con sẽ đủ mạnh mẽ trụ lại trước sóng triều quân địch."

"Con hãy chú ý khi con vung cần câu, để vung được xa thì con phải dùng hết lực vai và cánh tay để vung xa hết mức đó là lực hướng ra phía trước thả mạnh nhất của con, chăm chỉ rèn luyện chỉ cần con vung kiếm kẻ địch có đõ cũng không thể trụ lại mũi kiếm đâm xuyên hắn."

Mấy ngày làm thầy Nobita đã nhập hí, coi bản thân thật sự là một kiếm thuật đại sư mà dạy Nobisaku.

"Con cần chăm chỉ bổ củi, bổ như thế nào là tiết kiệm thể lực nhất? Là từ trên xuống! Thẳng đuột! Mạnh mẽ! Nhớ chưa?"

"Con cầm thanh kiếm gỗ này tưởng tượng là cần câu! Vung ra! Vung mạnh nữa!"

"Bây giờ hãy tưởng tượng nó là rìu! Bổ xuống! Thẳng nữa!"

"Tốt lắm Nobisaku! Bây giờ con hãy vung mạnh kiếm gỗ như vung cần câu, nhưng giữa đường cố chém mạnh thẳng xuống như bổ củi! Nào! Làm lại! Chưa tròn, con phải chém sao cho kiếm của con phải tạo thành một đường tròn hoàn hảo, lúc đó chỉ cần cầm trên tay một thanh kiếm gỗ thì đá tảng con cũng có thể bổ đôi ra! Làm lại!"

Nhập hí Nobita bỗng biến thành một thầy giáo thực thụ, Nobisaku làm tốt sẽ được khích lệ và cho ăn ngon, làm không tốt sẽ bị "cây thước yêu thương" mà hắn làm từ trúc rừng "chăm sóc" rất "hiền hòa".

Hai tháng trôi qua, Doraemon và Nobita cảm thấy không có mấy việc cần thiết nữa, Nobisaku đã hoàn thành rất tốt bài tập Nobita ra nên hai người định trở lại tương lai:

"Chúng ta đã rời tiên giới đã lâu! Cần trở lại! Nhưng ngươi không được bỏ bê tập luyện đâu đấy! cứ hai tháng một lần ta sẽ trở lại kiểm tra thànnh tựu Kiếm đạo của ngươi!"

Nói xong Nobita và Doraemon quay đi trong sự không nỡ của Nobisaku, hai người lên cỗ máy thời gian trở về hiện tại sau khi rời khỏi mười phút.

Doraemon thì cảm thấy đã ổn thỏa nên vui sướng chạy đi chơi với Mii-chan của cậu ta đi, Nobita thì nhìn ngược nhìn xuôi thật sự rảnh nhức cả trứng nên quyết định lại trở về quá khứ một chuyến a.

Cưỡi cỗ máy thời gian, Nobita vốn đã học được ngay từ lần đầu thấy Doraemon thao tác rồi, chỉnh máy đến hai tháng sau khi chia tay Nobisaku.

Đến nơi, Nobita tìm lại được căn nhà Nobita đã tạo nên "thế ngoại đào nguyên", căn nhà rất sạch sẽ, chắc được lau dọn thường xuyên, nhà không có ai cả nên Nobita quay về con đường đi đến nhà Nobisaku, đến nơi Nobita ngạc nhiên khi ngôi nhà đã đổi một dạng.

Mái nhà vẫn là mái tranh nhưng mới tinh và đủ độ dầy, bóng, mưa gió đừng hòng dột. Cả tòa nhà đều được thay thế bằng gỗ mới được đốn hạ và sửa lại ngay ngắn và đẹp đẽ, đi vào trong sân Nobita làm một động tác ho nhẹ mấy tiếng:

"E hèm… Khục.. Khục.."

"A! Sư phó! Ngài đã đến! Ngài không khỏe sao ạ?"

Giọng Nobisaku truyền ra từ trong nhà, Nobita mắt trợn trắng lên: "Cái tai nào của ngươi nghe được ta là không khỏe? Chẳng phải các cao nhân trong truyền thuyết toàn lời ít ý nhiều sao? Chẳng phải toàn ho thay cho nói sao? Kẻ nào nói đứng ra! Ta thề sẽ không đánh chết ngươi!!!!"

Ho một tiếng bớt lúng túng, Nobita lại vào hí một cao nhân đắc đạo:

"Ta đến đây để kiểm tra xem con có bỏ bê tập luyện hay không, Nobisaku! Ta không có nhiều thời gian, rút kiếm ra đi, tấn công ta hết sức đi."

Uy nghiêm sư phụ là vẫn có, Nobisaku có chút do dự rồi cũng không dám cãi lại, rút từ bên hông ra thanh đao mà Nobita nhờ Doraemon dùng bảo bối tinh luyện quặng sắt mà ra, không đến nỗi vô kiên bất tồi nhưng đặt tại thời đại này cũng có thể nói là thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn a.

Nobita chậm chạp rút thanh kiếm điện quang ra, nhìn sư phó cầm thanh kếm không có lưỡi kiếm, Nobisaku đang phân vân có nên thay cây kiếm trong tay này thành kiếm gỗ thì Nobita như đọc được mà nói:

"Không cần thay đâu! Ta đã là Kiếm thần, luyện đến cảnh giới "Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công, nên kiếm trong tay ta không cần lưỡi vẫn vô địch thiên hạ."

Lắp một câu bức cách bạo lều Nobita cho lever trang bức của bản thân ba mươi hai cái tán, trang phải gọi là trượt a.

Không nhiều lời, Nobisaku quán triệt câu nói của sư phụ:

"Phản phái chết do nói nhiều". Tuy không hiểu nổi "phản phái" trong miệng sư phụ là ai, nhưng đại khái Nobisaku hiểu là được rồi.

Co khuỷu gối, vận sức tay trảm! Nobisaku phát huy tất cả thực lực của bản thân đánh về phía Nobita, dĩ nhiên Nobita là thư thả mà vung kiếm điện quang trong tay đỡ cả, Nobita cũng không ngừng mà học lỏm chiêu thức của kiếm điện quang.

Đến khi kiếm trong tay Nobisaku bay lên cao cao rồi cắm tại gò đất không xa thì mới chỉ qua năm giây.

Thở dài đáng tiếc Nobita thu kiếm vào vỏ, Nobita không phải đáng tiếc Nobisaku không được, ai rồi đánh với vũ khí tối tân vượt xa của bản thân cả

trăm ngàn năm thì cũng vậy cả thôi, Nobita tiếc nuối là chưa thể học được bao nhiêu chiêu thức của kiếm điện quang mà thôi.

"Con hãy cố thể ngộ một trận chiến này! Sáng mai ta sẽ lại đến tìm xem con ngộ được bao nhiêu."

Lắp một câu bức, Nobita lại quay lưng đi hướng chiếc máy thời gian, vừa đi vừa nhổ nước bọt biết thế mượn cái thắt lưng thời gian của mèo ú có phải tốt hơn không.

Nhanh chóng đến ngày hôm sau, Nobita lại không nhanh không chậm đến trước cửa nhà Nobisaku, đến nơi đã thấy cậu ta ôm kiếm ngồi đó chờ từ trước.

Không dài dòng lôi thôi, Nobisaku bái một lễ của văn bối với trưởng bối, hô lên một câu chỉ giáo rồi lao vào Nobita.

Lại một tiếng kiếm cắm vào đất rung lên lanh lảnh, đã qua bảy giây có hơn:

"Không tệ! lại tiếp tục ngộ đi! Hai tháng sau ta lại đến."

Rảnh nhức trứng Nobita là lên máy thời gian chạy đi chạy lại không biết mệt, từ ban đầu chống lại chỉ có năm giây, lên bảy giây, vượt quá chín giây, cho đến khi Nobisaku có thể chống lại Nobita mười phút mà chưa gục thì đã qua sáu năm, Nobisaku đã gần chín tuổi, trông còn lớn hơn Nobita một chút.

"Không tệ! Con đã tìm ra kiếm đạo của chính bản thân con, ra giang hồ có quyền hô lên là đệ tử Kiếm thần ta, nhưng đã trăm năm, giang hồ là nơi người đi trà nguội, chắc sẽ chẳng ai còn nhớ danh hào vang vọng một thời của ta. Trước khi chia tay ta sẽ dạy con chiêu thức cuối cùng đó là "Bạt kiếm thuật".

Đánh nhiều với Nobisaku, Nobita đã học lỏm chiêu thức của kiếm điện quang thất thất bát bát, chiêu thức của kiếm điện quang là gặp chiêu phá chiêu giống như thái cực quyền hay độc cô cửu kiếm đại loại vậy, thuộc thể loại rất chịu đánh, người ta phải đánh ngươi thì ngươi mới có thể "gặp mà phá" được, hoàn toàn không có chiêu thức chủ động.

Được rèn luyện bằng kiểu chiêu thức đó Nobisaku gặp một chuyện rất bối rối đó là kiếm thuật khá cao siêu nhưng khó mà xuất thủ trước được, xuất thủ trước dễ bị cao thủ xem ra sơ hở.

Bởi vậy, Sử dụng trí nhớ bug của bản thân, Nobita ghép kiến thức kiếp trước về bạt kiếm thuật của Nhật Bản, kết hợp suy diễn về kiếm kỹ của "kiếm điện quang" mà "sáng tạo"(chính xác là đạo) ra "Bạt kiếm thuật".

Nguyên lí rất đơn giản, sử dụng động năng cực cao khi rút kiếm ra khỏi vỏ cộng với tư thế lướt về phía trước, kiếm sỹ có thể tung ra một chiêu kiếm có tốc độ nhanh chưa từng có, đơn giản kết thúc trận đấu trong chỉ một chiêu.

Động lực to lớn thậm chí có thể xẻ đôi trọng giáp nếu thanh kiếm trong tay bạn không quá tồi, quả là đại sát chiêu a, nhưng cũng rất khó để luyện tập thành tài.

Nobita muốn Nobisaku luyện ngay từ bây giờ để có thể sống sót trong thời chiến loạn không lâu sau sẽ đến.

Đúng! Sống sót! Nobita mới không nghĩ Nobisaku tung hoành vô địch thủ giết quân địch bảy vào bảy ra đâu, có câu "song quyền nan địch tứ thủ", cũng có câu "loạn quyền đánh chết sư phụ già" a.

Đây là chiến tranh! Không phải quyết đấu công bình! Một trong các đại hiệp pro nhất trong truyện Kim Dung là Quách Tĩnh cũng chỉ có thể nuốt hận dưới vóng ngựa a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bắt Đầu Của Một Huyền Thoại Và Cuộc Gặp Định Mệnh

"Ta phải đi đây! Ta muốn vào lại giang hồ tìm mấy lão bằng hữu, không biết họ có còn sống không. Còn con hãy cố mà tu luyện cho tốt, phải năm, mười năm nữa con mới được xuất đạo, khi xuất đạo con cần chiến đấu nhiều hơn, phải thấy máu nghe chưa? Mệnh trời đã định, khoảng chừng hai mươi năm sau là sẽ xảy ra một cuộc đại chiến, ta muốn con hãy phò tá cho một vị lãnh chúa tốt, thương dân chiến thắng! Lần vào lại giang hồ này ta sẽ tìm ra người lãnh chúa hợp với mệnh trời cho con, trong thời gian này ngoài kiếm thuật và binh pháp ta đã dạy, con nhớ luyện thêm cung tiễn, đó là thứ quan trọng trong chiến trận."

Dòng họ Nobi đều khá mạnh trong vấn đề xạ kích, Nobita có thể bách phát bách trúng thì là cụ tổ Nobita, sống trong một gia đình lấy săn bắn kiếm ăn, tài xạ kích chắc là phải có ít nhiều, bởi thế Nobita mới không đi dạy Nobisaku về cung tên.

Tạm biệt Nobisaku, Nobita bắt đầu cuộc thăm thú thời Nhật cổ, thời buổi bây giờ con người sống thưa thớt, đa phần là đồi núi, chỉ đi không quá xa mà

Nobita đã gặp đến hai con gấu lớn, nhưng đều bị Nobita đánh chạy.

Đi ra mảnh rừng rậm, Nobita đến một tòa thành trấn, nhìn người ra người vào nhộn nhịp Nobita cảm thấy như đến khu đô thị phồn hoa nhộn nhịp vậy.

Đi vào trong thành lượn lờ, tìm mãi mới thấy hai tên cướp bóc không có mắt chặn đường, tiện thể để Nobita làm một vụ "cướp phú tế bần", phú là lũ cướp còn bần rõ ràng là Nobita a.

Trói gô hai tên cướp vứt trước cửa quan phủ, Nobita thư thả bước vào phố mua đồ ăn vặt.

Không nói chứ thức ăn thời này không nhiều, nhưng thực rất tươi mới và ngon miệng, không như về sau này thực phẩm toàn là đông lạnh nhập khẩu từ nước ngoài, thời nay người dân Nhật Bản rất ít tiếp xúc đến người ngoài.

Ăn một xiên mực nướng phải nói thích ý, Nobita thăm thú khắp nơi, tiện thể hỏi han về vị lãnh chúa vùng này, dĩ nhiên người Nobita hỏi không phải lũ quý tộc hay đại hộ mà chỉ hỏi mấy người đang làm ruộng hay mấy tiểu thương tiểu điếm thôi, lời từ miệng họ mới thật lòng.

Qua các lời kể của các người dân trong vùng, Nobita mới biết thì ra chiến tranh thực ra đã bùng phát từ lâu, chẳng qua là âm ỉ không lớn hẳn mà thôi, ở phía Nam vùng Owari đã lan truyền về việc nắm quyền của "tên khùng xứ Owari", cũng có các đồn đãi về các cuộc chiến lớn nhỏ tranh dành lãnh thổ của các lộ chư hầu.

Thậm chí có một thương nhân còn lo sợ run lên nói về "Thiên hạ bố võ" tuyên ngôn ngông cuồng của kẻ đồ phu Oda Nobunaga thì Nobita mới biết được mốc lịch sử mình đã đến, đây là thời thịnh vượng của Samurai, cũng là thời loạn lạc và tràn đầy ngươi lừa ta gạt.

Nobita lang thang làm một hiệp khách trong chốn giang hồ đi về phía phương hướng Oosaka thời nay cũng là phương hướng cố đô Nhật Bản, Kyoto mà bước, lúc tại hiện tại thế giới Nobita chưa được thăm thú lâu đài Oosaka, cũng chưa được gặp các nhân vật ghi danh sử sách của Nhật Bản a, nên lần này Nobita quyết tâm gặp được mấy nhân vật lịch sử để xem họ "vĩ nhân" thì "vĩ" ở chỗ nào a.

Lang thang làm kiếm khách, Nobita để lại trên đường đi của bản thân một truyền thuyết về một kẻ kiếm thần luôn trừng ác dương thiện, là một sát thần tron g mắt các bậc nắm quyền khi hắn đi qua, mặc dù cho đến tận bây giờ hắn vẫn chưa giết ai cả.

Đi a đi a, Nobita không hề thấy chán, cảnh sắc của Nhật bản luôn luôn là một trong các nơi đẹp đẽ nhất trên thế giới, vả lại chiến đấu nhiều khiến Nobita "khí" ngày càng mạnh mẽ.

Nếu trước kia "khí" của Nobita khi sử dụng "khí tức ngoại phóng" thì chỉ có thể nướng chín con gà, thì bây giờ nếu không chú ý có thể nướng khét con lợn, Nobita vinh quang thoát khỏi sức chiến đấu năm nhược gà lên đến ba mươi nhược gà.

Nhưng năm là sức chiến đấu của người trái đất trong Dragon ball thế giới, ở đó người ta trọng võ và gặp quá nhiều tai nạn nên mới có sức chiến đấu bình quân là vậy, chứ người trái đất nơi Nobita sống thì chỉ đáng giá một thôi, thời chiến quốc có người võ tướng có thể cao hơn chút thì cũng tầm một hay hai ở giữa, ba mươi sức chiến đấu Nobita phải nói là "Vô địch thật tịch mịch" a.

Đi ngang một khu thành trấn, ở lại vào quán ăn, hỏi tiền ở đâu ra à? Nobita từ trước đến nay không thiếu tiền, nếu thiếu lại kiếm một tên phú nhị đại không có mắt nào đánh cho hắn một trận là xong á, nhiều đơn giản một việc.

Vào trong quán hô lên mấy món ăn dân dã và một bình rượu, rượu thời này của Nhật thực nhẹ vô cùng, Nobita không bao giờ uống rượu mà khi uống nó phải nói "Ngàn chén không say".

Đang ăn uống thích ý bỗng Nobita nghe một gánh hát rong có người kể chuyện đang kể về cuộc chiến vây chùa Honno thì Nobita biết hắn mất đi cơ hội được gặp vị tướng tài ba, vị vua không ngai và đầy tham vọng Oda Nobunaga nổi tiếng trong lịch sử Nhật Bản.

Nghe một hồi Nobita cũng không nghe ra được quá nhiều tin tức, mấy cái gánh hát rong này phần lớn nói toàn lời của kẻ nắm quyền, khi trước thì là "tên khùng xứ Owari" bây giờ thì là nhân danh chính nghĩa bị kẻ phản phúc phản bội phải thân lâm hiểm cảnh lãnh chúa Oda, Nobita nghe mấy câu là ngứa hết cả tai, đành nhanh chóng xử lí cơm nước rồi lại tiếp tục lên đường.

Nobita đi đến đâu cũng không phải kẻ vô danh, vì kiếm sỹ thời bấy giờ luôn mang trên mình hai thanh kiếm, trong khi Nobita chỉ mang độc một thanh, vả lại một kiếm sỹ quá nhỏ tuổi lang bạt kỳ hồ cùng độc một thanh kiếm không lưỡi quá là nổi bật đi, bởi thế càng đi thanh danh Nobita càng vang dội, tùy theo các danh hiệu lại nổi lên như nấm.

Gì là "Kiếm thần vô phong" a, "Xuất kiếm vô huyết" a, "Lãng khách" a, vân vân và mây mây, nhưng đều chung một ý đó là "kẻ này không dễ chọc".

Thế là chính sách "cướp phú tế bần" của Nobita càng ngày càng không dùng được, lũ lãnh chúa đe nẹt thủ hạ lẫn con cái không được chọc tên tai tinh này, sau khi mấy chục đại kiếm sỹ Samurai gục ngã trước thanh kiếm không lưỡi của Nobita thì cũng chả ai dám cả gan khiêu chiến nữa, danh "Kiếm Thần" càng truyền càng rộng.

Vị "Kiếm Thần" Nobita bây giờ thì đang chật vật như con ma chết đói vậy, càng đi sâu về phía Kyoto sự xuất hiện của con người càng ngày càng nhiều, theo sau đó là sự sụt giảm trầm trọng của thú vật, Nobita đi đã dài một quãng đường mà đến một con thỏ cũng chưa bắt được.

Còn tiền thì từ hôm qua Nobita đã tiêu sạch sẽ đến một xu cũng chả còn, Nobita lại không thể vô duyên vô cớ ăn cơm chùa tại hàng quán làm bôi nhọ

thanh danh của bản thân, thế nên vì mặt mũi mà "Kiếm Thần" đành phải chịu đói qua đêm, thật là "một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán a".

Nobita đi a đi a, có cảm giác như có người phía trước nhưng đói hoa mắt hắn còn chưa kịp nhận ra là ai, thật sự trước đến nay lần đầu tiên trong đời hắn đói như vậy a, đi lại định bụng hỏi xem xung quanh đây có nơi nào săn được dã thú thì con choáng váng ập đến đánh gục Nobita, trước khi bất tỉnh Nobita chỉ kịp nhổ một câu:

"Đệt! Cái mặt mũi có đáng giá bằng mạng sống không cơ chứ, nếu được làm lại ta thà không có mặt mũi mà ăn chùa ở mấy quán ven đường rồi…"

Khi Nobita mở mắt ra nhận ra bản thân đang nằm trên một chiếc giường rơm, trên trán còn có tấm vải ướt, bên cạnh không xa có một bát cháo loãng.

Cố vỗ vỗ choáng váng cái đầu, Nobita nhớ ra được trước khi bất tỉnh các sự việc xảy ra, cười khổ một tiếng, hóa ra người gặp hôm qua đã cứu mình, người đó thật quá tốt bụng a, Nobita quyết tâm phải đền đáp người này, không phải mấy cao nhân trong truyện toàn ngã ra đường thử lòng người rồi báo đáp khi được cứu trợ sao?

Nobita húp cạn đáy tô cháo, tô cháo ấm áp đã xóa đi phần nào mệt mỏi và đói khát của Nobita, đứng lên đi ra cửa, thì ra ngôi nhà bản thân ở là một túp lều dựng tạm, đi dạo một vòng thì Nobita thấy được một bóng hình khá quen thuộc lúc trước đã gặp đó là người đã cứu bản thân.

Đi lại gần hơn thì Nobita nhận thấy người cứu bản thân thì ra là một người con gái, tuổi khoảng chừng chỉ tám chín tuổi là cùng, đang quay lưng về phía Nobita ngồi cạnh một dòng sông nhìn về phương xa không biết đang nghĩ gì.

Ho nhẹ một tiếng Nobita bắt chuyện:

"A… tại hạ là Linh(Reii)… Xin hỏi cô nương là…"

Giật mình, cô gái hoảng sợ như gặp quỷ nhốn nháo đứng lên quay mặt lại, thấy là người mình cứu vào hôm qua thì như thở phào nhẹ nhõm.

Nobita gần như đứng hình khi thấy được khuôn mặt của người con gái ấy, mắt hạnh lúc nào cũng long lanh như sóng hồ thu thủy, khuôn mặt trái xoan tinh tế, làn da trắng bóc, lỗ chân lông tinh mịn khiến làn da như lụa là, bàn tay tinh tế không hề giống như là người sẽ làm nông mà như đại tiểu thư khuê các quanh năm không phải động tay làm gì, hai đầu lông mày tinh tế thon dài chứ không cạo chỉ còn một đém như các phụ nữ thời này, mặt cũng không đánh phấn trắng tinh khiến người sợ, mà là một làn da khiết bạch không tì vết.

Nobita nếu có thể mở miệng sẽ chỉ nói được một từ: "Đẹp!"

Còn nếu có thể mở miệng nói ra hai tiếng thì sẽ là: "Quá đẹp!"

Nhưng mà thằng chả như tên khờ chưa từng thấy gái đẹp vậy, đứt dây, chập điện và cứng miệng đờ ra.

"Xin lỗi! Ngại quá! Tôi thất thần.."

Hồi thần lại Nobita cuống quýt xin lỗi, bây giờ Nobita không hề giống như một người đã trưởng thành, cũng không như kẻ mà người ta nghe tên đã sợ mất mật danh xưng "Kiếm Thần", mà bây giờ hắn không khác Nobita trước khi hắn xuyên đến vậy.

Nhìn chàng trai có phần anh khí ngút trời lại thể hiện ra lúng ta lúng túng của một đứa trẻ khiến cô gái thấy thật thú vị, khuôn mặt vốn nặng nề như có tâm sự bỗng phì một tiếng, cười ra như chuông bạc.

Khuôn mặt nở nụ cười của nàng đẹp hơn bất kì loài hoa nào Nobita từng thấy, tiếng cười của nàng nghe như tiếng sơn ca, Nobita được! Lại đứng hình!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cùng Nhau Ở Ẩn

Qua đi một lát Nobita mới có thể bình tĩnh lại để chào hỏi được cô bé một cách đường hoàng.

Cô bé cũng có cảm nhận ban đầu đối với Nobita khá tốt, Nobita trong mắt cô bé có lẽ là con cái trong một gia đình khá giả, chưa phải động tay chân làm việc gì vì tay thậm chí không có vết chai, cầm theo một thanh kiếm làm cảnh không được khai phong, thậm chí tay không có vết cắt của người luyện kiếm.

Tổng hợp lại với bộ dạng đói lả của Nobita khi cô gặp làm cô liên tưởng đến một thư sinh tay trói gà không chặt nhưng lại nông nổi đòi tự lập xách kiếm thiên nhai và bị chết đói dọc đường do không biết kiếm ăn.

Nhưng Nobita trong cảm nhận của cô bé có lẽ là người tốt, tuy hơi ngố ngố nhưng lại khiến người an tâm.

Nếu Nobita biết độc tâm thuật chắc tâm muốn chết đều có, anh đường đường đại danh đỉnh đỉnh "Kiếm Thần", soái không biên giới mà lại bị đánh giá là "Ngố ngố nhưng khiến người an tâm" sao???

Nói chuyện với nhau Nobita nghe nàng kể rằng nàng là con gái độc nhất của gia đình kiếm củi, bố mẹ mất sớm chỉ để lại mỗi nàng, không thân thích nên nàng chỉ có thể sống tiết kiệm bằng số tiền dành dụm tích cóp của hai người quá cố, đến nay cũng hết cả rồi.

Bát cháo Nobita vừa húp cũng là phần lương thực cuối cùng trong ngôi nhà này, biết thế Nobita lại hơi lúng túng, thì ra vì giúp bản thân mà nàng lại hi sinh nhiều như vậy.

Nhưng về việc nàng là con nông dân thì Nobita một chữ không tin, tay của nàng một vết chai còn chả có, quần áo của nàng cũ là cũ một điểm nhưng sạch sẽ hơn nhiều một đứa trẻ con nông dân có thể giữ gìn được, nhưng người ai cũng có bí mật, Nobita cũng không hỏi sâu điều tra rõ làm gì, chỉ biết nàng đã cứu hắn, hắn phải bảo vệ nàng thế thôi.

Nobita mới không thừa nhận vì nàng đẹp nên nàng mới có đặc quyền đâu đấy, chỉ là báo ân, báo ân a…

Nàng là ChaCha hay còn có thể hiểu là Trà Trà, nàng hiền thục, dịu dàng như con nhà gia giáo, thiện lương đến con kiến cũng không nhẫn tâm giết hại, thiện lương của nàng khiến tâm hồn Nobita tan chảy, hắn nguyện bảo vệ nàng một đời này.

Nobita giới thiệu bản thân là một kiếm khách lang bạt khắp xứ, nhưng nhìn ánh mắt cười thành hình trăng rằm của nàng hắn biết nàng chả tin, nhưng nàng cũng không tra hỏi rặt ròi, hai người như hiểu ý mà cùng không tìm hiểu quá mức về nhau.

Ban ngày Nobita lên rừng kiếm củi, việc bẻ ngang thân cây đường kính vài ba chục xenti đối với nobita chỉ là chút lòng thành, mang nhiều bó củi về túp lều tranh rồi Nobita chẻ củi ra ngăn ngăn nắp nắp, sau đó mang lên thị trấn gần đó bán cho phú hộ rồi đổi gạo về, ban đầu thì có chút bị chèn ép, nhưng sau khi Nobita "thân mật" khoe một chút bản thân cơ bắp thì bọn phú hộ đành phục nhuyễn.

Cuộc sống của hai người cũng khá phong phú, Chacha cũng có cái nhìn khác với Nobita, từ một công tử bột tay trói gà không chặt thành công tử nhưng có khí phách có đảm lược.

Đêm về hai người quây quần bên bếp lửa ăn cơm, thức ăn là Nobita đi đổi về cùng săn bắt chút động vật nhỏ, nhìn cũng đầy đủ thịt rau, Chacha vốn ban đầu không nấu ăn được nhưng được Nobita an ủi động viên nhiều cùng bày dạy thì nay đã có thể nấu ăn không kém cạnh Nobita chút nào, coi bộ thiên phú không tệ.

Nobita vui vẻ sống cuộc sống điền viên mà như quên bẵng bản thân là người ở tương lai vậy, chỉ mỗi đêm đi ngủ từng luồng "khí" dâng lên mỗi ngày một mạnh mới làm Nobita nhớ đi phần nào bản thân.

Buổi tối của thời quá khứ là tẻ nhạt, không có giải trí, không có điện thoại, thường thường làm một ngày việc mệt mỏi người thời kì này đi ngủ rất sớm.

Nhưng đã qua tám giờ nhưng căn lều nhỏ vẫn chưa tắt ánh lửa, ánh lửa bập bùng tí tách chiếu hình bóng của hai người đang tựa vai vào nhau.

"Và cuối cùng nàng tiên cá tan thành bong bóng hòa vào biển cả, biển cả cũng như đang khóc cho mối tình đơn phương đầy đau khổ ấy…"

Kể xong câu chuyện của "nàng tiên cá", Nobita bỗng cảm thấy Chacha là lạ, cúi đầu xuống thì bỗng thấy cô ấy đang khóc thút thít.

"Ấy! Chacha-chan, em đừng khóc, là anh sai, anh sai mà… em khóc vậy anh biết làm sao???"

Nobita luống cuống tay chân lau từng giọt nước mắt trên khuôn mặt mĩ miều, nàng khóc như lê hoa đái vũ, đến cuối cùng còn bổ nhào vào trong lồng ngực của hắn mà khóc như mưa.

"Reii-kun… chàng có như người hoàng tử trong kia không? Chàng sẽ bỏ rơi Chacha sao? Hu hu.."

Vừa khóc vừa lên tiếng nấc Chacha vừa nói, Nobita cười khổ thì ra mình kể chuyện khiến nàng tức cảnh sinh tình a.

Người ta nói lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, mà Nobita và Chacha vốn đã có cái nhìn, cảm quan về nhau khá tốt, lại có cả quãng thời gian nương tựa nhau mà sống, không sinh tình cảm khác thì Nobita chắc là Liễu Hạ Huệ còn Chacha phải là Thị Kính a.

Nobita cũng khá xoắn xuýt việc tình cảm bản thân dành cho nàng và cho Shizuka, thậm chí là cho Non-chan nữa…. Thằng ôn này thế mà trước trước sau sau gieo vạ ba cô gái rồi a…. Họ mà đều biết chắc hắn bị xé xác a.

Nhưng sau ngày ngày chung nhà, chung giường… Khoan khoan đừng nghĩ bậy nha, túp lều chỉ có một chiếc giường rơm mà thôi, Nobita chỉ "đành" phải chung giường với nàng thôi.

Nobita mới đánh chết cũng không nhận bản thân giả vờ bệnh không thể nằm trên mặt đất mà mặt dày mày dạn trườn lên nằm cùng giường với Chacha đâu.

Ban đầu thì Chacha cũng ngượng ngùng, nhưng về sau nàng như thích ứng vậy, cũng không đá đít con dê xồm đó trườn lên ngủ chung cùng nàng nữa.

Ban đầu còn phân ranh giới, nhưng qua nhiều lần Nobita đêm nằm "không may" trở tay trở chân xem Chacha làm gối ôm mà ôm vào lồng ngực thì ranh giới đó chỉ là trên lí thuyết thôi a.

Mấy ngày này là mấy ngày Nobita cảm giác sung sướng nhất, hai người như là thần tiên quyến lữ vậy, cùng nhau ăn, cùng nhau nô đùa, quan tâm chăm sóc lẫn nhau.

An ủi cô nàng đang như mít ướt trong lồng ngực, Nobita cười trêu:

"Cô mèo mít ướt, khóc làm mặt mũi tèm lem sẽ không xinh đẹp nữa đâu!"

Bị nói như vậy Chacha vội vội vàng vàng ngồi dậy lau đi nước mắt, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng lên, quả nhiên bảo vệ và yêu thích cái đẹp là thiên tính phụ nữ a.

"Được rồi! Kể chuyện buồn làm Chacha khóc là anh sai, để anh kể chuyện vui cho em nghe nhé."

Nobita bắt đầu kiếm câu chuyện mới để làm cô bé vui, còn nhỏ là phải luôn vui cười không phải sao? Để thứ không vui anh đến gánh a..

"Ưm, Reii-kun kể chuyện vui đi, Chacha không thích nghe chuyện buồn…"

Chacha nhõng nhẽo làm xương Nobita như xốp giòn ra, cả người như tan chảy, đúng là mĩ nhân anh hùng mộ a… Tự nhận là anh hùng Nobita mặt không đỏ tim không đập nhanh hơn một nhịp, để luyện ra được da mặt đao thương bất nhập này cũng khiến Nobita bỏ không thiếu công sức a….

"Đó là chuyện về Nàng Lọ Lem… Ngày xưa, ở một vương quốc nọ…."

Sáng sớm tinh mơ, ánh bình minh chiếu qua khe cửa rọi vào khuôn mặt khiến Nobita tỉnh lại, nhìn đang co rúc trong lồng ngực mình như chú chó nhỏ Chacha, Nobita cảm thấy hôm nay lại thật tươi sáng a.

Nếu có độc giả nào nghĩ về đen tối chiều hướng thì hãy trở lại đường ngay nhá, Phật nói "quay đầu lại là bờ" a, Nobita là đứa trẻ mười tuổi a, Chacha mới chỉ chín tuổi á, nếu mọi người nghĩ hai đứa trẻ con đêm về có thể làm việc gì không thể miêu tả thì Nobita biểu thị: "Xin lỗi! Độc giả nghĩ nhiều! Nobita ớt còn non và xanh lắm a."

Kéo xa… Thấy vẫn đang ngủ ngon Chacha, lại nghĩ đến gạo lẫn thức ăn vẫn còn nhiều trong vại, Nobita thư thả chuyển một tư thế thoải mái hơn ngắm Chacha đi, quả là ngắm hoài không chán mà.

"Ưmmm…"

Chacha mở mắt ra, đập vào mặt là khôn mặt quen thuộc, cương nghị của Nobita khiến Chacha mặt bỗng đỏ bừng lên, mắt đã mở ra lại cấp tốc nhắm lại, đôi mi run run thể hiện ra tâm tình nàng là không bình tĩnh như vẻ ngoài.

Nhìn động tác đáng yêu của nàng, Nobita thật không cầm lòng được và thế là…

"Ngô…Ưmmm.. Reii-kun…"

Bị chiếm lĩnh đôi môi nhỏ nhắn, tâm hồn Chacha như muốn nhảy ra khỏi ngực, chỉ có thể nhắm mắt lại bị động tiếp thu.

Nobita chỉ là một tên FA hai kiếp a, biết thế nào là hôn kiểu Pháp hay hôn kiểu Hàn đâu, chỉ hôn một hồi khi cảm thấy đủ là buông ra.

Thấy tên dê xồm không có động tác gì nữa mắt hạnh của Chacha mới ngập ngừng mở ra.

"Sớm! Chacha-chan."

Nobita cười rạng rỡ chào buổi sáng với Chacha.

"Sớm… Reii-kun.."

Tiếng đáp lại của Chacha lí nhí nếu không phải đã luyện "khí" được kha khá cùng với ngũ giác vốn tốt hơn nhiều người thường thì Nobita cũng chẳng thể nghe được.

"Chacha-chan nói lại anh nghe với, em nói nhỏ quá đi.."

Trêu đùa Chacha, Nobita ghé sát mặt lại bên miệng nhỏ của nàng, không giống muốn nghe nói, ngược lại thấy giống như đợi thơm vào má vậy.

"Reii-kun đáng ghét…."

Đỏ bừng mặt đẩy Nobita ra, Chacha chạy như bị ma đuổi đi rửa mặt đi, nhìn bóng dáng lật đật của nàng Nobita phía sau cười ha hả.

Cả ngày Nobita cùng Chacha đi câu câu cá a, đi tắm sông uyên ương a, lên rừng hái rau dại a, thật là thích ý.

Như ông cha ta có câu "Ngày vui ngắn chẳng tày gang", khi vui vẻ tháng ngày người ta cảm thấy là ngắn ngủi, Nobita cảm thấy mới chỉ một thời gian ngắn ở chung với nhau thế nhưng thực ra hai người đã bên nhau gần ba tháng.

Ba tháng đã đủ cho tình yêu bén mầm kết trái, cũng làm cho một số việc có thời gian thực hiện.

Khi Nobita đang vung trong tay chiếc rìu bổ từng bó, từng bó củi, Chacha đang một bên nấu ăn một bên ngắm mồ hôi tuôn như mưa trên thân hình lực lưỡng Nobita thì có tiếng ồn ào truyền đến.

Tò mò làm Nobita thả xuống trong tay rìu bổ củi, lau mặt khô bằng chiếc khăn rồi khoác chiếc áo đi ra cửa nhà xem có việc gì khiến nơi vắng vẻ như nơi này mà cũng có tiếng ồn ào là sao.

Ra cửa nhà bỗng Nobita mày nhăn chặt lại, xa xa không phải có người ồn ào, mà là cả một nhánh quân nhỏ đang đi đến, trực chỉ chính là ngôi nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thế Nào Là Uy, Thế Nào Là Úy

"Gì vậy Reii-kun?"

Chacha cũng tò mò đi ra xem xét, bỗng nàng biến sắc, khuôn mặt không có chút màu máu, Nobita nhìn thế sao lại không biết lũ quân lính kia là vì nàng mà đến.

Nhưng coi bộ cũng không thân thiện lắm a, quả là "lai giả bất thiện" á, nhưng Nobita cũng không quá kinh ngạc, hắn có kiến thức cũng như sự chín chắn của người trưởng thành, từ lâu hắn đã biết Chacha không phải người con gái nhà nông đơn giản như vậy, nhưng hắn cũng không hỏi, nếu nàng muốn sẽ nói, có lẽ nàng có nỗi khổ tâm a.

Nobita tin với sức mạnh của bản thân tại thời đại bây giờ thì có đối đầu với cả đoàn đại quân cũng có thể giết vào bảy vào bảy ra cho chúng tan tác, bởi vậy để bảo vệ người con gái mình quan tâm là không phải vấn đề.

Quay sang mặt không cò chút máu Chacha, Nobita thương yêu đưa tay vuốt lên mặt nàng rồi ôn nhu nói:

"Nàng đi vào trong nhà lấy thanh kiếm treo trên tường cho ta được chứ? Sau việc này mong rằng nàng có thể thẳng thắn với ta, ta cũng sẽ thẳng thắn với nàng nhé."

Khuôn mặt lê hoa đái vũ Chacha định khuyên can nhưng nhìn đến ánh mắt kiên định của Nobita thì nàng biết không thể sửa đổi được, quay vào trong nhà lấy ra thanh kiếm đã có chút bị bụi phủ đầy, lau sạch bao kiếm, đốc kiếm, nàng mang ra đưa cho Nobita với ánh mắt quyết tuyệt:

"Chàng nếu chết thì thiếp sẽ bồi táng theo chàng!"

Nhìn ánh mắt kiên định của Chacha không hiểu sao lòng Nobita thật ấm thật ấm, làm sao có thể phụ lòng một cô gái yêu thương bản thân mà vừa thiện lương, trinh liệt như vậy được?

"Chờ ta về! Trước đó nàng có nhớ khi gặp nhau ta giới thiệu với nàng ta là kiếm khách đi lang bạt không? Lúc đó nàng còn cười ta, nhưng bây giờ ta nói lại một lần nữa! Thực ra ta tên là Nobita, Nobi Nobita người trong giang hồ gọi ta với nhiều cái tên nhưng thường gọi nhất với cái tên là "Kiếm Thần". Hãy chờ ta, ta sẽ bảo vệ nàng suốt đời…"

Nobita nhìn về cô gái mình yêu thương nói lên lời tận đáy lòng, những ngập ngừng trong việc lấy hay bỏ bỗng biến mất, nói huyền ảo hơn là đạo tâm kiên định như bàn thạch vậy khó mà lung lạc.

Nhìn bóng lưng không to lớn nhưng đầy vững chãi, sống lưng thẳng tắp như tiêu thương, bước chân vững vàng không nề hà bước ra khỏi nhà đi hướng quân lính đã không xa Nobita, Chacha bỗng cảm thấy cuộc đời của mình đã quá may mắn khi gặp được người như vậy.

Đoàn lính đi sắp đến điểm cần đến thì bỗng trên đường đứng chắn một người, đúng hơn là một đứa trẻ con chưa trưởng thành, tên cầm đầu của đoàn lính bỗng hét lên phía trước:

"Phía trước kẻ kia con nhà ai tránh ra! Ta là đội trưởng quân đoàn của ngài Toyotomi Hideyoshi Sama, chúng ta đang đi làm nhiệm vụ, khôn hồn thì tránh xa ra!!!"

"Toyotomi Hideyoshi? Là tên sau này cướp hết lãnh địa nhà Oda và bị mê đắm sắc đẹp của chính con gái nuôi của mình mà dẫn đến sụp đổ cả triều đại a, hắn lại liên quan gì Chacha?

Khoan đã! Cha cha? Azai Chacha? Yodo-dono? Chacha lại là cô gái bi ai nhất lịch sử, bị chính cha nuôi ép làm phi rồi đến chết cũng bị bêu danh thiên

cổ Yodo-dono???"

Như sấm sét giữa trời quang. Nobita không tài nào tưởng tượng được vận mệnh lại đưa hắn đến gặp người về sau bị thiên hạ bêu xấu là con **, bị thế nhân bôi đen là nguyên nhân khiến nhà Toyotomi bị sụp đổ, phải tự sát chết đi khi chỉ mới 49 tuổi.

"Đáng chết tên cầm thú Hideyoshi! Mày đã làm hại cả đời Chacha-chan! Đáng chết!"

Mắt đỏ bừng lên Nobita có cảm giác chưa bao giờ bản thân lại có nhiều sát khí như vậy, chưa từng một lần giết người Nobita lại không ngờ mình lại muốn giết người như thế.

"Đáng chết! Tên ranh con kia sao mày dám phạm tên húy của ngài Hideyoshi Sama??? Mày chết cũng chưa hết tội!"

Tên lính hét toáng lên một tiếng, lũ lính lác phía sau đồng loạt rút ra đao thương kiếm kích, nhìn trăm người đồng loạt chỉa vũ khí về phía mình, Nobita thậm chí một chút sợ hãi cũng không có, có chỉ là vô biên phẫn nộ và vô tận sát khí.

"Kẻ cuối cùng sống sót về nói với Hideyoshi lão cẩu kia là, người ta bảo vệ, có ngon thì đến tìm Kiếm Thần ta đòi lại, ta không đảm bảo hắn còn có thể trở lại."

Nobita một mặt đầy sát khí nói một câu với tiếng nói tràn đầy lạnh lẽo, sát khí là thứ khó mà thấy được, nhưng sát khí phát ra từ người Nobita khiến người ngộp thở sát khí lên như hồng long, quay cuồng như bão tố sắp đến vậy.

"Kiếm…kiế..m Thần…th… sao???"

Nghe đến danh hào, lại nhìn như thực chất sát khí lũ binh sỹ như ba hồn bảy vía bị thổi bay mất một nửa, một nửa còn lại chỉ có thể đứng như chôn chân mà run rẩy.

Nhe nói Kiếm Thần là một con ác quỷ chuyển thế đầu thai, nhìn như trẻ con thực ra có một khuôn mặt xanh nanh vàng, ai đã từng thấy đều không còn trên đời này nữa, cũng có người nói Kiếm Thần là một lão bất tử, một trăm năm trước đã có người thấy hắn còn trẻ con, bây giờ hắn vẫn như vậy trẻ tuổi, lại có người nói….

Càng nghĩ về danh kiếm thần lũ binh sỹ càng sợ vỡ mật, càng sợ thì càng suy nghĩ nhiều, người ta nói "tự mình dọa mình" a.

Thế rồi, Bịch… Bịch…

Mấy kẻ yếu tim bị đột tử tại đương trường, tại sợ hãi là một phần, sát khí cũng là một phần.

Tiếng ngã của mấy kẻ xấu số như hòn đá ném vào mặt hồ yên tĩnh làm tán ra gợn sóng vậy, tất cả binh sỹ như thức lại, thi nhau ném hết vũ khí trên tay, tán loạn chạy tứ tán.

Đang định lao vào đại sát tứ phương Nobita bỗng nhận ra chả còn ai để mà đại sát cả, một mặt mộng bức Nobita cũng không thể ngờ được danh tiếng của bản thân lại kinh dị như vậy, chỉ nêu tên có thể làm cả chi bộ đội tan tác.

Nobita cảm thấy từng sợi từng sợi giống mà lại khác nguyện lực truyền vào thần vị, được cường hóa không phải thân thể, cũng không phải thần hồn, mà là một loại tồn tại nằm giữa chân thật và hư ảo được gọi là "Uy"(Uy thế), thứ mà truyền vào thần vị để cường hóa "Uy" là "Úy"(sợ hãi), Nobita không ngờ vô tình hắn đã thu được một luồng "Uy" ngập trời đủ để thay đổi thiên tượng.

Người ta thường nói "Thần Uy Như Ngục" a, ý chỉ Thần thánh có uy thế nặng nề như tù ngục, có thể đè sập ý chí không kiên định hạng người.

Chẳng phải chỉ cần trong trời nắng mà ta tức giận là trời sẽ mây đen mù trời mà ngày mưa ta vui tươi phơi phới trời sẽ hửng nắng a??? Nobita hết kẻ để tức giận thì "Uy" cũng tự động thu lại thành không có, bình thường lại Nobita một mặt suy nghĩ việc quan trọng mà nghĩ đến toàn chuyện không đâu.

Vứt hết mấy thứ trong đầu qua một bên, Nobita nhớ lại kiến thức đã được đọc trong sách sử, "sử sách chỉ viết bởi kẻ thắng" là điều mà ai cũng biết, ai cũng hiểu, qua sử sách lưu lại cùng suy đoán của bản thân Nobita tổng kết lại là.

Chacha cùng hai muội muội được nuôi dưỡng bởi tên Hideyoshi là vì họ có dòng máu của Oda Nobunaga, gọi ông ta là cậu, Hideyoshi muốn chính thống thì cần có thanh danh tốt, mà tốt nhất lấy thanh danh đó chính là nuôi lớn mấy người cháu của Oda Nobunaga, người mà lão từng thề trung thành.

Oda Nobunaga chết, người thừa kế chỉ có lão cùng cha của Chacha là có thể kế thừa lãnh địa, nhưng lão ta lại xuất thân bần nông khó tranh đoạt nên dùng kế cho cha của Chacha và mẹ của cô chết đi, nhận ba chị em họ nuôi lớn nhằm lấy thanh danh, vả lại ba người cũng chỉ là con gái, thời đại phong kiến này con gái chẳng thể lật lên nổi bọt nước nào.

Nhưng sai sót của hắn là không khống chế được dòng máu tham lam và dâm dục của bản thân, hắn thèm khát chính kẻ mà hắn nhận làm con gái nuôi, và thế là hắn cưỡng bức Chacha, lấy nàng làm thiếp.

Vợ cả của hắn vốn bị chứng vô sinh, nay lại thất sủng nên lấy hết thế lực của bản thân bôi nhọ Chacha bằng mọi cách.

Tung tin đồn Chacha ngoại tình với tất cả trung tướng của lão Hideyoshi, đẩy nàng đến vực sâu tuyệt vọng để cuối cùng tự sát khi bị vây công tại thành Osaka khi nàng mới chỉ 49 tuổi, không những thế, nàng còn bị thế nhân chửi rủa là kẻ làm Hideyoshi mất đi ý chí chiến đấu, khơi dậy nội loạn trong gia tộc lão.

Thử hỏi một người con gái chân yếu tay mềm có thể làm gì trước số phận nghiệt ngã đấy?

Hẳn là nàng biết sự tham lam của Hideyoshi đối với nàng mà nàng đã trốn đi rồi vô tình gặp và cứu Nobita hắn a.

Vận mệnh đã đưa nàng đến bên ta, ta phải bảo bọc chăm sóc nàng, cho dù là sửa luôn cả một phần lịch sử!

Nobita nhìn lên trời thề, rồi quay lại nơi nàng vẫn đang chờ mong đi đến.

Thấy Nobita yên bình trở lại, Chacha khóc òa lên như lê hoa đái vũ rồi lao chầm vào lồng ngực Nobita.

Có lẽ nàng luôn luôn sợ có ngày này, thậm chí nàng sợ Nobita sẽ vứt nàng mà chạy a, nhưng không hề có, ngày này cuối cùng cũng đến, nhưng lại không có ai vứt bỏ ai cả, có chỉ là "hoạn nạn thấy chân tình" mà thôi.

"Đi! Vào trong nấu ăn, coi chừng nồi thức ăn nấu hỏng a.."

Thấy nàng đã khóc không sai biệt lắm, Nobita cười cười nói.

"A! Nồi thịt kho của em…"

Chacha hốt hoảng nhảy dựng lên chạy ù vào bếp. Thế là Kiếm Thần tiên sinh vừa hù chạy cả một đoàn quân lại khổ bức ăn món ăn mang tên Cácbon.

Đêm ấy Nobita nghe Chacha kể hết về cuộc đời bi ai của mình, theo Nobita suy luận không sai biệt lắm, vì vô tình biết thực ra kẻ chủ mưu đứng sau cái chết của cha mẹ cô là Hideyoshi, cùng với ánh mắt tà ác hắn khi nhìn vào cô khiến Chacha lập kế hoạch bỏ trốn.

Cô bán đi quần áo quý tộc cùng trang sức tùy thân để có thể chạy đến nơi đây, tại đây mua lại một căn lều bỏ đi của một gia đình nông dân trốn tránh, cô thật sự không biết bản thân có thể trốn đến bao lâu, nhưng bản năng cầu sinh khiến cô tuyệt vọng dãy dụa.

Cho đến khi Nobita đến, đã xóa đi mây đen trong lòng cô, làm cô yêu đời hơn, cười nhiều hơn.

Đếm đó a… hắc hắc hắc… Chả có cái vẹo gì xảy ra cả, "ớt còn non và xanh lắm" a… hazzzz

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Kết Thúc Và Rời Đi

Trên con đường rừng vắng vẻ, nơi mà thú dữ thường tấn công con người, hai bóng hình đơn bạc lại sóng vai vui cười đi trên con đường này, nơi hiểm trở rừng sâu núi thẳm lại bởi tiếng cười như chuông bạc của hai người mà thêm phần nhân khí.

Bỗng một con gấu gầm lên lao ra khỏi bờ rừng, hai người đó lại không có vẻ gì là sợ hãi mà vẫn cười cười nói nói.

"Công chúa của ta~~~~ Nàng có thích ăn tay gấu không vậy? Ta đảm bảo nàng sẽ ăn no căng hôm nay."

Cười cợt không coi ai ra gì đứa bé trai quay về bên cạnh mình như một búp bê bé gái nói.

"Tay gấu nhiều dầu mỡ lắm, ăn vào sẽ mập a, chàng lại không thích thiếp mập.."

Bé gái không nói thì thôi, lời nói kinh nhân, mới tí tuổi đầu đã chàng chàng thiếp thiếp cmn chứ hai tư tuổi đầu tác giả mấy chục năm là sống ở trên thân cẩu mà qua sao???

Hai người chả là ai khác mà là tên đùa bức Nobita và mĩ nhân Chacha, đừng nói tác thiên vị trong vấn đề xưng hô, có ngon thì mày chuyển giới thành mĩ nhân tác sẽ cũng cho mày một biệt hiệu mĩ nhân chuyển giới a, tới a, lẫn nhau thương tổn a, độc thân cẩu là chân lí, FA muôn năm, thánh nữ vĩnh tồn nhất thống Japan anti virusst giới!

Kéo xa…. Từ hôm cùng nhau ngửa bài nói thật với nhau, hai người không những không giận nhau ngược lại càng thắm thiết, Chacha coi Nobita như chồng của mình vậy, không dấu diếm bất kì vấn đề nào, Nobita cũng vậy… không dấu diếm… à có chút chút, Nobita hứa chắc là chỉ chút chút dấu diếm mà thôi á, tóm lại tình cảm hai người ấm nhanh với một tốc độ kinh khủng khiến độc thân cẩu là tác có cảm giác Gato không biên giới.

Hai người quyết định về lại chốn đào nguyên Nobita đã thành lập để ở ẩn, và thế là hai người lại đi ngược lại hành trình Nobita đã từng đi, qua hết thiên

sơn vạn thủy cuối cùng đã sắp đến nơi.

"Hôm nay mày may mắn lắm đó gấu!"

Nói đoạn, Nobita hất chân đá một cái vào bụng nó, thế rồi… không có thế rồi á, con gấu được, không huyền niệm khi cơ thể Nobita đã có đến năm chục điểm chiến đấu, có nghĩa là Nobita mạnh bằng năm chục người trưởng thành cộng lại, chịu một đá đó có là voi cũng gục chứ đâu chỉ gấu.

Trên đường đi Nobita thậm chí không thèm bí mật, cứ xông thẳng một đường đi như vậy nhưng chả thấy ma nào không có mắt chặn đường cả, bất kì nơi nào Nobita vào ăn đều khắp nơi im thin thít một chút tiếng động cũng không dám phát ra.

Lúc đầu Nobita cũng tò mò định bắt một tên lại hỏi han đôi chút, nhưng ngại vì Chacha trước mặt có thể mất hình tượng nên cuối cùng nhắm mắt cho qua.

Nobita không biết là lũ binh lính chạy trốn khỏi tay hắn miêu tả hắn như thế nào, ngoại trừ một số tử trung còn trở lại bẩm báo cho Hideyoshi còn lại đều sợ tội mà chạy tứ tán, kẻ nào cũng đinh ninh bản thân là kẻ duy nhất sống sót dưới tay Kiếm Thần, thế là càng nghĩ càng sợ hãi, sợ hãi dẫn đến tin đồn, nhiều tin đồn dẫn đến sự thật.

Nghe nói Kiếm Thần khi tức giận như là thiên nộ vậy, mây đen vần vũ dù trước đó trời vẫn nắng chói chang, có người nói Kiếm Thần chỉ đứng như thế mà câu hồn quỷ nghe lệnh lấy mạng người trong in lặng, có người nói đứng trước đại quân thiên thiên vạn vạn người Kiếm Thần chỉ để lại một câu "nói Hideyoshi đến gặp ta, nhưng ta không sẽ cho hắn trở lại đâu…." Thế là cả đại quân bỗng chết cả chỉ còn một kẻ còn sống chạy về hốt hoảng báo tin không lâu cũng sợ vỡ mật mà chết bất đắc kì tử.

Hideyoshi thậm chí còn không dám bước chân ra lãnh địa một bước, luôn luôn cao ngạo hắn lần đầu tiên biết sợ hãi một người lại kinh khủng như vậy.

Hideyoshi hành động lại càng chứng thực cho lời đồn, cho đến lời đồn càng lúc càng quá đáng, càng khó tin lại càng có người tin, nào là Kiếm Thần mang trên mình thanh kiếm dài 99 trượng rộng cũng 99 trượng, gặp đối thủ hắn nói câu "Ta cho phép ngươi chạy 98 trượng đấy", có người lại còn nói Kiếm Thần có vợ bị Hideyoshi bắt đi nên mới "Nộ hồng nhan" mà đội mồ sống dậy đi cướp lại vợ chứ thực ra hắn đã chết trăm năm, hắn trăm năm trước vẫn thế, bây giờ cũng không khác thì không phải quỷ hồn thì là gì.

Xưa nay con người ưa thích là bát quái, biên vô tội vạ, nằm cũng trúng đạn Nobita không hiểu thấu "Úy" cứ tăng lên ầm ầm không biên giới, được "Úy" nuôi lớn mạnh nên "Uy" của hắn tuy hắn chưa thử dùng nhưng theo hắn tính toán thì ép sập mấy trăm con khủng long là dư xài, còn người a? Ép chết chứ sập đã là gì.

Đến cửa nhà Nobisaku, Nobita lại gõ gõ cửa ba lần rồi lui lại đứng chung bên Chacha đợi mở cửa, thế nhưng không ngờ cửa mở ra lại thấy một cô bé thanh tú ra mở cửa là cái gì quỷ???

"Xin hỏi đây có phải là nhà của Nobisaku không vậy ạ?"

Hơi không quá chắc chắn Nobita ngập ngừng hỏi cô bé, chứ trí nhớ của hắn vẫn dùng tốt a, tại sao có thể là dạng này???

"Mẹ ơi, có người đến tìm ông xã Nobi nhà ta nè…"

Quay đầu vào nhà, cô bé cất tiếng gọi vọng vào. Nghe lời nói cô bé Nobita được! Chacha cũng được! Hai người như hai pho tượng đứng như trời trồng.

Bên tai Nobita luôn vang lên văng vẳng: "Ông xã Nobi….. Ông xã Nobi….."

"Tên khốn này mới tí tuổi đầu đã yêu với đương! Đáng đánh! Gặp được hắn ta phải "thân thiết" "hỏi han" tình hình sức khỏe hắn a…"

Nghiến răng nghiến lợi Nobita không nghĩ đến hắn cũng chỉ là con nít ranh không hơn không kém.

"A!! Sư phó! Ngài đã trở về… con nhớ người chết mất."

Lâu ngày không gặp Nobisaku vẫn như thế, vui vẻ năng nổ nhiệt tình a, cơ mà hắn không biết là sư phó hắn đang lên kế hoạch tẩn hắn như thế nào đấy, nếu biết chắc chắn hắn sẽ chả vui vẻ như vậy a.

"Đi vào nhà ngồi đi."

Nói một câu, Nobita dẫn đầu đi vào nhà, không giống khách ngược lại giống chủ nhân ngôi nhà hơn.

"Giới thiệu với sư phó đây là…. Hana-chan… cô ấy là…"

Nobisaku ngập ngừng giới thiệu Hana cho Nobita biết.

"Con Hana là vợ chưa cưới của Nobisaku-kun ạ, con xin chào sư phó, sư mẫu…"

Hana nhanh chóng cướp lời Nobisaku, nhìn khuôn mặt Nobisaku coi bộ thằng cu bị ép duyên a, nhìn dáng người mảnh khảnh, cử chỉ tinh ý, dịu dàng đoan trang Hana, lại nhìn hậu đậu vụng về, ngoài thân bản lãnh được Nobita busst cho còn lại chỉ số IQ lẫn EQ đều âm Nobisaku, Nobita biểu thị: "Sống trong phúc mà không biết hưởng phúc,"

Còn Chacha vì cái tiếng kêu sư mẫu mà cười không thấy ánh mặt trời, xem cô vợ của đứa đệ tử này là nàng nhận định, cho Nobisaku một ánh mắt thương mà không giúp được, Nobita hỏi về lai lịch cô bé kia.

Người ta nói một lần bị rắn cắn ngàn năm sợ dây thừng a, Nobita mắc phải một lần rồi không muốn tổ tiên cũng dính á, vả lại Nobita tự tin bản thân đầy đủ thực lực bảo vệ nàng Chacha chứ Nobisaku thì theo Nobita còn kém một chút.

"Chả là tháng trước con đi vào rừng săn thú, đi mãi không có con mồi, bỗng nhiên con gặp nàng ấy đang hốt hoảng bỏ chạy đến, và lại vấp phải đá mà ngã cách con không xa, con mới lại đỡ nàng dậy a, bỗng có một con gấu xuất hiện, con cảm thấy nàng rõ ràng là phúc tinh của con a, đang đói bỗng có nàng dẫn đến con thú,

hôm đó con ăn được một bữa tay gấu no nê, cảm ơn của nàng nên con mời nàng về cùng ăn a, thế rồi cứ đi săn mang nàng theo thì không có gấu xuất hiện cũng sẽ có lợn lòi a, hổ a, báo a, lao ra làm bữa ăn cho nhà con,

mẹ con cũng quý nàng lắm định nhận nàng làm con nuôi, nhưng nàng nhất quyết không chịu, cứ bảo cái gì mà không lấy con không thể a, con cũng không biết á.."

Nobisaku kể về hành trình gặp gỡ và quen biết của hai người Nobita cảm thấy vi diệu vô cùng, Hana cô nàng thì cảm nắng trước pha anh hùng cứu mĩ nhân của Nobisaku, anh chàng này thì coi sự hút hết tai nạn lại bên mình của Hana là Phúc Tinh mới ác chứ lại.

Vận mệnh a, Nobita thậm chí đã suy ra tại sao bản thân lại đen đủi đến vậy, rõ ràng là di truyền từ tổ tiên xuống a..

"Ta phải đi một khoảng thời gian, Chacha nàng sẽ ở tại ngôi nhà trước kia ta làm, có rảnh rỗi ngươi hãy giúp đỡ nàng đợi ta về nghe chưa?"

Nobita vốn đã nói trước bản thân cần rời đi một thời gian không quá dài, Chacha cũng đồng ý sẽ ở tại nhà của Nobita làm lúc trước chờ hắn về.

"Vâng! An toàn của sư mẫu cứ giao cả cho con!"

"Hôm nay có món heo rừng thịt, mẹ con đang nấu dưới kia, mời sư phụ, sư mẫu ở lại ăn bữa cơm đạm bạc, may mà có Hana a."

Nobisaku hồn hậu thật thà đáp.

Khóe miệng Nobita giật giật nói:

"Ừ, may mà có Hana a."

Sắp xếp xong xuôi Chacha tại ngôi nhà hẹn nàng hai hôm nữa sẽ trở lại rồi Nobita đi lên cỗ máy thời gian trở về hiện thực.

Nobita đã từng tin tưởng bản thân dù có thay đổi cái gì lịch sử thì cũng sẽ chẳng thể bị cảnh sát thời gian mời đi uống trà, nhưng lần này không giống, Chacha là nữ nhân có ảnh hưởng to lớn trong lịch sử Nhật Bản, nếu vì Nobita nhúng tay mà lịch sử bị cải biến to lớn thì không chắc có bị cảnh sát thời gian ghé thăm không.

Nobita chưa đủ sức mạnh mà đối đầu với cả lực lượng cảnh sát thời gian a, lo lắng suốt đường đi, cuối cùng Nobita lại chẳng thấy ma nào chặn đường thợ sửa ống nước cả, thở phào nhẹ nhõm bước ra từ ngăn bàn, Nobita nhanh chóng lại bên giá sách.

Rút ra quyển "Lịch sử Nhật Bản toàn thư" bắt đầu rà soát thời chiến quốc, thấy gần như chả thay đổi gì, Chacha vẫn là Yodo-dono, vẫn bị thế nhân phỉ nhổ là kẻ gây ra sự sụp đổ cho nhà Toyotomi.

"Thế này là thế nào??? Chả lẽ sau khi bản thân li khai lũ Hideyoshi lại có gan đến bắt Chacha???"

Lòng nóng như lửa đốt Nobita định chạy ngay đến quá khứ, nhưng rồi lại dừng lại, quá khứ muốn trở lại lúc nào cũng được, nhưng lần trước là cái đầu nóng lên không để ý hậu quả mà cứu Chacha khỏi tay Hideyoshi khi bản thân chưa đủ lực lượng chống lại cảnh vệ thời gian.

Bây giờ chỉ khi bản thân có thể giây thiên giây địa giây không khí rồi hẵng tính đến chuyện chọc đến thay đổi lịch sử a.

Hô thở ra một hơi, Nobita đi xuống nhà, du lịch quá khứ là lâu nhưng hiện tại chỉ qua có một tiếng đồng hồ mà thôi, mỗi lần lên cỗ máy thời gian đi rồi dừng lại trong hầm thời gian là thời gian trôi qua ở hiện tại lại qua 5'.

Đi xuống nhà đi qua phòng khách bỗng Nobita nghe được bố Nobi đang nghe tin tức trong ngày.

"Cuộc phát hiện này đang làm điên đảo giới sử học toàn Nhật bản, hiện nay đang nổ ra rất nhiều tranh luận trên toàn đất nước của các chuyên gia sử học hàng đầu…"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bản Tin Thời Sự

"Theo các nhà sử học thì sự phát hiện này có thể chấn động giới sử học toàn quốc, 95% số sách sử sẽ phải sửa lại nếu phát hiện này được chứng thực."

"Trước đó, một nhóm chuyên gia bỗng phát hiện dưới lòng đất trong khu lâu đài cổ Osaka được chôn một chiếc hòm quý có niên đại trùng với niên đại thời chiến quốc, tức là chiếc hòm này được chôn sẽ có bí mật về lịch sử về thời chiến quốc, nhưng khi các nhà sử học mở ra thì nhận thấy trong chiếc hòm quý chỉ có một quyển sách mà nghi ngờ là kí lục của một gia thần trong triều đại Toyotomi, nhưng những điều được viết trong đó lại làm điên đảo nhận thức của các nhà sử học gây ra tranh cãi."

Người phóng viên trên tivi vẫn đang nói về vấn đề tranh cãi của giới chuyên gia, Nobita vội vội vàng vàng cũng chạy lại nhìn xem tivi, mẹ Tamako cùng bố Nobi cũng đều hứng thú tràn trề theo dõi, con người a, ai cũng có bát quái chi tâm a.

"Quý vị! Tôi vừa được đến từ hiệp hội cổ văn và sử học Nhật Bản gửi đến một bản sao của quyển kí lục gây tranh cãi, tôi sẽ đọc cho quý vị khán giả nghe quyển kí lục gây sóng triều này".

"Ngày hôm nay ta thật không vui, ta đã uống khá nhiều rượu, ngài Hideyoshi Sama không nghe ta khuyên can, cứ đòi mang cô ả gái điếm ấy vào dinh để thế chỗ cho Chacha Sama.

Dù cho ả ta có khuôn mặt giống đến bảy tám phần ngài Chacha Sama đi chăng nữa, nhưng gái điếm vẫn là gái điếm, đâu thể nào mang ả ta làm ô uế đi huyết mạch thanh cao của Oda Nobunaga tướng quân được,

tuy ta biết ngài Hideyoshi Sama muốn tranh ngôi kế vị thì phải làm vậy và không thể để mọi người biết công chúa bỏ trốn được nhưng cũng không thể mang con gái điếm vào để thế chỗ che mắt người đời được chứ?

Quân lính vẫn không có tin tức gì, không biết công chúa làm sao biết thủ phạm đứng sau cái chết của cha mẹ nàng là Hideyoshi Sama nhỉ? Nàng không biết đã bỏ trốn đi đâu."

……

"Hôm nay cuối cùng đã có tin mừng, một nhánh quân của ngài Hideyoshi Sama đã lần tìm ra tung tích công chúa, theo tin tức thì công chúa đang sống trong một căn nhà tranh và sống cùng một thằng oắt con kiếm củi, ta không thể tin được ngài lại có thể dại dột như thế, sống trong vinh hoa phú quý không tốt mà lại đi cùng tên bần tiện nông dân sống qua những ngày lam lũ.

Ngài Hideyoshi Sama rất tức giận. Ngài ấy ra lệnh chi bộ đội gần đấy nhất cấp tốc đưa công chúa về và không được cho tên oắt con kia còn sống, nhưng ta biết ngài chỉ đang ghen ghét tên nhóc kia thôi, ngay từ lần đầu ngài gặp Chacha Sama ta đã biết ngài ấy thích công chúa rồi, chỉ ngại công chúa còn quá nhỏ mà thôi."

……

"Hôm nay ta không vui, nhưng không dám uống dù chỉ một li, nỗi sợ gửi về từ tiền tuyến mang tên Kiếm Thần đang bao phủ tất cả mọi người trong nhà Toyotomi, đến mấy tên nịnh thần hay nói nhất hôm nay cũng không dám mở miệng, chỉ có một tên lính quay về, chỉ một tên a….

Nơi đây có dấu vết của tay run lên cầm không vững bút lông của người gia thần này, các nhà tâm lí học đã cho ra kết luận như thế:

"Người gia thần này đang có nỗi sợ tột độ về kẻ được gọi là kiếm thần này, nỗi sợ này còn hơn mức sợ ma của kẻ yếu bóng vía hơn tận chục lần có hơn."

Chúng ta tiếp tục đọc tiếp quyển kí lục này…."

"Qua lời mô tả của tên lính duy nhất quay về, thằng nhóc sống cùng công chúa lại không phải là một thằng nhóc bình thường, hắn được thiên hạ đặt cho rất nhiều biệt danh, nhưng biệt danh to lớn nhất, bị nhiều người biết nhất đó là Kiếm Thần.

Hắn cực kì kinh khủng, hắn chắn ngang trước cả đoàn quân, hắn chỉ đứng đó mà tất cả binh sỹ đều biết, đều cảm nhận được cơn giận ngút trời hắn đang có, khi hắn báo danh ra, bỗng thiên địa tối sầm lại, vốn trời đang nắng gắt bỗng mây đen kéo về che kín thương khung.

Tên lính chỉ nói hắn cảm thấy như một đôi bàn tay bóp nghẹt lại cổ họng khiến hắn hầu như không thể thở, như thiên địa không cho phép hắn thở được vậy, thế rồi hắn thấy từng người từng người ngã xuống, không có máu chảy, không có vết kiếm, có chỉ là khuôn mặt như quỷ sứ âm binh, hắn cảm thấy như có từng bầy quỷ sứ lượn lờ xung quanh, thu gặt từng nhân mạng, hắn cũng sẽ là người tiếp theo bị kéo xuống địa ngục.

Thế rồi tên Kiếm Thần kia mở miệng, hắn nói không lớn nhưng tất cả như vang trong thiên địa một câu:

“Gọi Hideyoshi đến đây mà lấy lại nàng, nhưng ta không chắc hắn sẽ còn có thể trở lại..”

Khi tên lính kia thuật lại lời Kiếm Thần cho ngài Hideyoshi, thay vì tức giận ta thấy được trong mắt ngài ấy sự khiếp sợ, không sai! là khiếp sợ.”

“Hôm nay hắn chết, hắn là một người lính kiên cường đã có thể chống đỡ chạy về đến nơi để báo cho Hideyoshi Sama biết đã là giới hạn của hắn, hắn hai ngày nay không ăn một miếng thức ăn nào, không kì lạ khi hôm nay người ta phát hiện hắn chết cứng trong phòng, khuôn mặt vặn vẹo như ác quỷ câu hồn vậy.”

“Hideyoshi Sama không dám đi ra khỏi lâu đài, thậm chí không dám đi ra khỏi phòng cả mấy ngày hôm nay, ngay hôm nay có tin truyền đến, tên Kiếm Thần đưa công chúa đi về hướng tây du ngoạn, có kẻ nói tên Kiếm Thần định mang công chúa về tiên giới chung sống, Hideyoshi Sama cuối cùng hết nỗi lo và đi ra khỏi phòng, ngài đã hạ “phong khẩu lệnh” ta chỉ có thể chôn quyển sổ đi thôi, nếu ngài tìm ra ta chắc sẽ chết…”

Quyển sổ chỉ viết đến đây, quyển sổ đã lật đổ cả thế giới quan về Hideyoshi Sama và cả một quãng lịch sử thời chiến quốc, nhưng vì đây chỉ là một quyển kí lục, không có ngày tháng để đối chiếu mốc lịch sử cùng các từ ngữ đầy tính mê tín thần thoại của người viết khiến cho trong giới chuyên gia có nhiều ý kiến trái chiều.

Chúng tôi sẽ cập nhật tin tức mới nhất kính mong quý khán giả đợi xem.”

Nghe đến đây Nobita như thở ra một hơi, lịch sử có thể thay đổi là thật, nhưng sử sách cũng điều chỉnh lại một phần, ai ngờ Chacha mà sử sách bêu danh lại không phải là Chacha thật mà chỉ là kẻ đóng thế?

Như trút được gánh nặng trong lòng Nobita thả tâm nở nụ cười thoải mái, đi hết một vòng chiến quốc, sửa đổi một phần lịch sử, nhưng lại mới chỉ chưa hết một ngày ở hiện thực thế giới, Nobita cảm thấy ngày hôm nay thật dài một ngày thứ bảy a….

Thế là cả quãng thời gian còn lại trong ngày Nobita đọc sách đọc sách, ăn vặt ăn vặt, hết ngày lại thu xếp xuống nhà ăn cơm thật nhàn nhã.

Sống cả một quãng thời gian không ngắn ở một nơi không điện, không sách vở, không giải trí, Nobita cảm thấy thời gian một mình thư thả cũng không tẻ nhạt cho lắm, ít nhất là thư thả bên cạnh có một cô bé đáng yêu như búp bê thì thời gian trôi qua thật sự không nhàm chán tí nào a.

Ngày thứ bảy trôi qua trong bình yên, Doraemon chạy về với nụ cười híp mắt, coi bộ ngày hôm nay chơi với Mii-chan không quá tệ a.

Tắm rửa, đi ngủ, mở mắt ra đã là sáng ngày hôm sau.

Chủ nhật, trời đẹp, Nobita tính đi đến nhà Shizuka, vì hôm nay cô ấy có hẹn hắn đến nhà chơi á, may là hắn có trí nhớ bug chứ đối với người khác là chỉ hai ba ngày thì một cuộc hẹn đâu thể quên, nhưng hắn là hai ba tháng a, quên là bình thường á, nhưng may sao có trí nhớ bug nên hắn mới không quên, chứ nếu quên không biết cô nàng lại giận mấy hôm đây.

“Tớ có hẹn với Shizuka-chan, cậu có đi với tớ không?”

Quay sang đang nhàn nhức cả trứng Doraemon, Nobita cười nói.

“Đi thì đi!”

Ham vui Doraemon nhanh chóng đồng ý, hai đứa nhanh chóng cùng nhau chạy ra phòng thì gặp mẹ Tamako đứng ngay trước cửa phòng Nobita đó.

Thấy mẹ không hiểu sao Nobita có chút cảm giác không ổn cho lắm, quả nhiên mẹ Tamako cười nói:

“Mẹ phải ra phố, các con coi chừng nhà nhé!”

Thế là như giao xong trọng trách, mẹ Tamako tung tăng đi dạo đi, để lại hai đứa trẻ khóc không ra nước mắt đứng đó.

“Hay tớ đi một mình nhé???”

Nobita có giác ngộ “tử đạo hữu bất tử bần đạo” nói một câu.

“Không, tớ không ở nhà đâu! Cậu mà không cho tớ đi đừng hòng tớ cho cậu mượn bảo bối chơi nữa.”

Doraemon cũng không phải dạng vừa đâu nói một câu điểm crit bạo lều làm Nobita gục.

“Thế phải làm sao?”

Nobita thở dài hỏi, nhiều việc không phải bản thân có sức mạnh là có thể giải quyết á, hắn có tu đến ngang Songoku thì gặp mấy cái chuyện vặt vãnh này vẫn khó xử như thường a.

“Đừng lo, tớ đã có cách! Giấy Photocopy!”

Doraemon nhanh chóng lôi từ trong túi ra một cuộn giấy to như ba tờ A0 được cuộn lại vậy.

“A! Đây là bảo bối mà lần trước cậu dùng để tạo hình nộm trốn thoát bọn áo đen phải không?”

Nobita như hiểu ra mà nói.

“Đúng thế! Cậu nằm lên đi!”

Nobita theo lời mà nằm sấp lên tờ giấy đã trải phẳng, chừng chốc lát Doraemon lại nói “được rồi”, là Nobita lại đứng lên.

Trên tấm giấy bỗng đã in một hình oai phong của Nobita, ừ, hình Nobita thì đúng đấy, nhưng oai phong thì ngoài Nobita ra có lẽ chả ai nghĩ vậy cả.

Đợi chỉ chốc lát tấm hình bỗng nhúc nhích rồi dần dần căng phồng lên, cuối cùng cả tấm hình bật ra khỏi tờ giấy, bây giờ tấm hình đã kinh biến thành Nobita không khác chút nào.

Nobita không phải lần đầu thấy nhưng vẫn trầm trồ thán phục, quả là Bug của cả thế giới a, hắc khoa kỹ của Doraemon mà mang ra so sánh với Iron man hay mấy bộ phim khoa huyễn thì bọn chúng nhược bạo, dĩ nhiên không tính về mặt vũ khí, Doraemon vũ khí quá ít và quá an toàn đi.

“Ta sẽ đặt “nó” trước cửa để coi nhà a.”

Doraemon nói.

“Nhưng tớ cứ thấy thế nào ý, một hình nộm dù có giống thật đến thế nào mà không thể nói năng hay động đậy thì sao coi nhà được?”

Nobita hơi trù trừ… nghe thế Doraemon nói trúng phóc tim đen:

“Tóm lại cậu muốn đi chơi hay không?”

Thế là Nobita coi như ngựa chết làm ngựa sống mà làm a, cũng không thể vì một chút nhỏ nhặt mà ở nhà làm cá ướp muối a.

“Ít nhất cũng phải cho nó dữ dằn một chút ăn trộm mới sợ a.”

Nobita chỉnh tư thế của hình nộm thành tư thế “phòng thủ phản công”, khuôn mặt dữ dằn lên rồi để trước cửa nhà và cứ coi như xong việc hai tên trốn nhà đi chơi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Sự Quan Trọng Của Công Đức Và Nguyện Lực

Hai đứa vừa đi khuất mắt, bản photocopy đã gặp người đầu tiên trong ngày đó chính là Jaian.

“Ê! Cậu lại dám thủ võ với tớ hả?”

Jaian thấy Nobita lại có dám khiêu khích bản thân quả nhiên là tức giận tột độ.

“Cậu nghĩ một lần đánh thắng tớ là cậu coi thường Jaian này à? Thử xem sức cậu đến đâu nào…”

Jaian nói rồi tung nắm đấm đấm bản Photocopy bay về phía cửa, trúng cửa bản Photocopy lại quay lại thưởng Jaian một cốc đầu, tức giận hơn Jaian lại đấm, nhưng cũng có trứng dùng bản Photocopy vừa bền lại nhẹ nên nó cứ như con lật đật không thể đánh ngã được.

“Ôi…mệt quá… Sao hôm nay nó chịu đòn giỏi thế nhỉ?”

Thấy bị bản thân đánh nhiều vậy vẫn một mặt tỉnh bơ với tư thế “ngẩng mặt nhìn trời hận đời vô đối” Nobita, Jaian nhuyễn.

Nếu ai chú ý nhân vật Jaian sẽ nhận thấy hắn có sức chiến đấu lẫn tính cách bá đạo của mẹ hắn di truyền nhưng bên cạnh đó cũng di truyền tính sợ vợ của bố hắn, sinh ra tính cách “sợ mạnh hiếp yếu”, chỉ dám oai phong với kẻ yếu mà lại nhuyễn trước kẻ mạnh.

Nobita trong mắt Jaian không phải kẻ mạnh, nhưng bây giờ lại là kẻ khó chịu, thế là Jaian nhuyễn… thả một câu ngoan thoại, hắn chuồn thẳng:

“Ngày mai tớ sẽ đánh tiếp, cứ chờ đấy!”

Nobita thì vô tư cùng Doraemon đến nhà Shizuka chơi mà chả biết gì cả.

“Sao? Cậu Photocopy tớ được à?” Shizuka kinh ngạc hỏi, dù sao cũng không phải ai cũng nhớ được chuyện đã xảy ra đã lâu như Nobita.

Vả lại Shizuka lúc đó còn lo lắng cho Nobita, tâm trí đặt cả vào Nobita nên không nhớ tấm Photocopy là phải.

Doraemon cười cười mang tấm Photocopy ra, Shizuka nằm xuống một tích tắc rồi dậy, thế là lại một hình nộm như đúc hoàn thành.

Nhìn hình nộm Shizuka, Nobita đang suy nghĩ có nên kiếm một cái giống vậy về làm gối ôm để ngủ không đây… hắc hắc hắc… Phật nói: “Tội lỗi, tội lỗi…”

“Shizuka-chan, con xuống giúp mẹ tưới cây nhé!”

Đang vừa tạo ra một hình Photocopy của Shizuka thì tiếng mẹ cô ấy từ dưới vườn truyền đến.

“Dạ con xuống ngay đây…”

Shizuka trả lời, vừa nói xong lại chú ý đến hình nộm giống y mình thì như nghĩ ra chủ ý gì đen tối, bỗng che miệng cười gian như tiểu hồ li vậy rồi mang hình nộm thả xuống qua cửa sổ.

“Trời ơi! Con tôi!”

Tiếng hét hốt hoảng của mẹ Shizuka truyền đến làm Nobita lẫn Doraemon kinh ngạc. Bây giờ Nobita mới biết Shizuka cũng có khi sở thích ác thú vị a.

Chạy xuống sân, mẹ Shizuka biết đây là trò đùa thì khuôn mặt xinh đẹp bỗng như sắp biến hình trong Tranformer vậy, Nobita chỉ nói một câu “chuồn lẹ” thế rồi cùng hai người Shizuka và Doraemon chạy mất dạng, đi đã xa vẫn nghe văng vẳng tiếng “Con với chả cái.”

Phát huy tối đa tinh thần trêu đùa là chính, cười trên sự đau khổ người khác là chủ yếu, Doraemon bắt đầu photocopy lại hòm thư rồi đặt hai chiếc bên cạnh nhau thế là chú đưa thư một mặt mộng bức đứng xem hai chiếc hòm thư không biết hôm nay mình có uống quá chén không.

“Giấy Photocopy của tớ có thể sao lại cả ô tô nữa, xem đây…”

Doraemon trải tấm Photocopy ra đường, một chiếc ô tô con đi ngang qua, in hình lên trên đó, chỉ chốc lát là tấm hình nổi lên, trông không khác gì ô tô thật cả.

“Nếu nó có thể bằng sắt và động cơ có thể hoạt động thì có khác gì xe thật đâu nhỉ?”

Nobita trầm trồ, nếu giấy đủ to chả phải là phi thuyền vũ trụ nó cũng sao được à?

“Đơn giản! Xem tớ đây!”

Doraemon nhanh chóng đưa tay vào túi mang ra một chiếc đèn.

“Đèn pin tân trang! Nó đắt lắm đấy, tớ may mắn trúng giải độc đắc trong chuyến mua hàng ở cửa hàng thời gian mới được tặng nó đấy.”

Doraemon tự hào nói, coi bộ bình thường đen đủi Doraemon cũng có lúc tràn đầy may mắn a.

“Chỉ cần chiếu nó vào bất kì vật gì giả thì nó sẽ biến thành thật cả. Chỉ cần hình dáng chúng giống nhau là được.”

Chiếu đèn vào chiếc ô tô, Doraemon nói, xong xuôi cậu ta cất đi chiếc máy rồi vỗ tay bảo:

“Xong xuôi! Hai cậu lên đây, tớ sẽ đưa các cậu đi hóng mát,”

Cả ba người chơi vui vẻ mà không biết trời bỗng nổi gió to, bản sao của Nobita cũng bắt đầu hành trình của nó.

Đáp xuống ven đường, bản sao Nobita vẫn giữ nguyên tư thế “Ngẩng mặt nhìn trời hận đời vô đối” ấy, làm một chú cảnh sát chú ý đi lại hỏi.

“Cháu bé đang làm gì đấy? Trên trời có cái gì hả?”

Thế rồi chú cảnh sát ngẩng mặt lên theo hướng bản Photocopy nhìn lại thì định mệnh sao bắt gặp một tên trộm đang định chuồn đi qua mái nhà.

“Ê tên trộm kia! Mi đã bị bắt! Đầu hàng đi!”

Chú cảnh sát nhanh chóng chạy lại gô cổ tên tội phạm, trở lại đã không còn thấy cháu bé đã giúp bản thân đâu nữa.

Còn thực ra bản Photocopy đã bị gió thổi về phía con sông, vừa đúng khi một đứa trẻ vô tình trượt chân rơi xuống.

Mấy đứa trẻ cùng chơi hốt hoảng hô cứu nhưng xung quanh lại chẳng có người lớn cứu, may thay bản Photocopy rớt ngay phía trên nơi đứa trẻ đang

chới với vẫy vùng.

Như bắt được cọng rơm cứu mạng, đứa trẻ ôm chặt bản Photocopy của Nobita, rồi được đưa vào bờ an toàn, vừa lúc người lớn chạy đến, thấy đứa trẻ đã an toàn được cứu thì thở phào nhẹ nhõm:

"Ôi, thật may mắn!"

Rồi định cám ơn cổ vũ đứa trẻ dũng cảm đã xả thân cứu đứa bé kia thì không thấy đâu nữa, bản Photocopy đã không ngần ngại được gió cuốn đi "Ẩn sâu công cùng danh" như lôi phong bên tung của và Phan Đình Giót của Việt Nam á.

Còn Nobita vẫn đang chả biết gì vẫn cùng Doraemon và Shizuka chạy xe ô tô chơi á, đi ngang qua công viên bỗng thấy đằng xa bay đến hình nộm, không là của Nobita thì của ai?

"Chết! Sao nó bay đến đây nhỉ? Về mau! Không khéo trộm vào nhà!"

Nobita và Doraemon nhanh chóng chạy về thì thấy trước cửa nhà mẹ đã đứng sẵn đấy.

"Thôi xong! Chủ ý cậu thật tệ hại Doraemon…"

Nobita than thở, lại phải nghe ca nhạc "dân ca và nhạc cổ truyền" rồi.

Cơ mà mẹ Tamako chưa kịp rầy la hai đứa, chú công an đã nhanh chóng đi đến và nói:

"A! Cháu bé vẫn ở đây a! Cả mẹ của cháu bé cũng ở đây à?"

"Chào bà! Chúng tôi đến đây để tuyên dương con trai bà, chính cậu ấy đã giúp chúng tôi bắt được tên trộm nổi tiếng."

Mộng bức bà Nobi chỉ có thể cứng ngắc mà gật gật đầu, thế nào mà đứa con mình trốn đi chơi lại thành đi bắt trộm a???

Chưa kịp định thần thì lại một người phụ nữ mang theo một đứa trẻ đến cúi đầu luôn miệng kêu ân nhân.

"Cám ơn con trai chị Nobi nhé, gia đình tôi thật không biết nói gì hơn. Cậu ấy đã dũng cảm cứu con trai tôi khỏi chết đuối."

Còn Nobita đang đờ ra mộng bức với lượng công đức và hương hỏa nguyện lực lớn đập đến làm sức chiến đấu của hắn như ngồi tên lửa tiêu thăng, quay qua quay lại đã phá mốc trăm và băng băng lên mấy chục nữa mới dừng lại.

Nobita bị tảng bánh to lớn đập choáng váng, bà Nobi cũng bị công lao của Nobita đập choáng váng, Doraemon lại cũng một mặt mộng bức, Nobita chơi cả ngày với hắn mà sao lại làm được nhiều chuyện thế a???

Hôm đó Nobita cũng không biết thế nào qua luôn, cả ngày cứ bay bay, bổng bổng, sức chiến đấu phải cày sấp cày ngửa cũng mãi mới lên được năm chục của hắn bỗng chốc phá ngưỡng trăm thì thật không thể không làm Nobita lâng lâng được.

Thứ hai, vẫn như thường lệ Nobita lại tiếp tục đến trường như bao ngày, không phải Nobita chưa nghĩ đến việc thể hiện bản thân là thần đồng rồi tốt nghiệp đại học trước năm 10 tuổi hay lấy bằng thạc sĩ năm 13 tuổi, mà Nobita sợ.

Không sai, Nobita sợ a, nhìn đến bao nhiêu thần đồng trên thế giới, lại nhìn người có chỉ số IQ cao nhất thế giới coi, cái giá phải trả cho thần đồng là quá lớn, hắn không muốn phải trả giá đắt như vậy, chỉ cần là học sinh giỏi bình thường là được, chơi như những đứa trẻ bình thường, học cũng như những đứa trẻ bình thường và hạnh phúc với cuộc sống bình dị.

Lâu lâu sẽ có các cuộc mạo hiểm đầy kích thích với lũ bạn bảo vệ thế giới cái gì, trước đó là hắn nghĩ vậy, nhưng sau đợt cứu người được công đức và nguyện lực hắn nghĩ khác, hắn muốn mạnh nhanh hơn chút.

Thế là sau khi tan học hắn bắt đầu thực hiện kế hoạch hắn đề ra, về nhà cất cặp sách, lôi hết bài tập và xử lí nhanh nhất có thể, lên máy thời gian đi thẳng về thời khủng long.

Mấy con rồng trong gia đình tiểu hắc vẫn khỏe mạnh, hắn lấy túi đựng bánh thuần chủng rồi đi đến các tổ rồng đã nhớ từ trước, với sức mạnh hiện tại hơn 150 sức chiến đấu nhân 6600 lần thì là một con số kinh người, Nobita đơn giản dễ hiểu thu phục hết lũ rồng khu vực gần đây, và lên kế hoạch cho cuộc di cư của đàn rồng.

Nobita có nhớ đến không lâu sau sẽ có một viên thiên thạch rớt xuống trái đất tuyệt chủng đàn khủng long, nhưng thế giới này là thế giới Doraemon có mặt, khủng long cũng đâu dễ tuyệt chủng như thế, vào lúc ấy nếu không nhầm thì khủng long đều được đưa xuống lòng đất đi, Nobita di cư đàn rồng mục đích là nếu sau này có di cư thì đàn rồng cũng nằm trong khoảng di cư đó, với Gene hoàn hảo hơn nhiều loài khủng long thì chắc chúng sẽ tạo ra một chủng tộc Long Nhân sống ở dưới lòng đất thì sao.

Rồng là yêu vật lấp lánh, trên con đường di cư cứ thấy ngọn núi nào phát quang là Nobita lại ghé qua, thu phục, đàn rồng càng ngày càng lớn, một giống độc hành và thưa thớt bị Nobita sinh sinh biến thành giống bầy đàn không quá nhỏ á, cũng chừng mấy trăm cá thể.

Khi đến vùng ven biển nơi gần với vụ rơi thiên thạch Nobita hạ lệnh dừng quân, bánh mì chuyển ngữ có thể khiến người ăn nó bất kì ngôn ngữ nào đều

có thể đọc, nghe được, nhưng bánh thuần chủng chỉ cho phép con thú ăn nó nghe hiểu được chủ nhân nó nói cái gì mà thôi.

Nên Nobita bắt đầu công cuộc làm thầy của bản thân, đầu tiên Nobita dạy cho lũ rồng biết cách làm nhà.

Với cơ thể cồng kềnh cùng móng vuốt thô ráp đã chú định lũ rồng không thể làm được các căn nhà nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng việc gắp đá, xếp đá tạo thành những căn lều đá to lớn thì không quá khó với chúng.

Sau đó Nobita chỉ đạo chúng phá núi tạo thành một vùng bình nguyên để làm nhà, Nobita còn dạy chúng việc quan trọng của nguồn nước và cách dẫn nước đến.

Rồng là loài ăn thịt, không thể dạy chúng cách trồng lúa nước được, Nobita dạy chúng cách vây đàn thú hoang chăn nuôi du mục, dạy chúng làm thịt khô dự trữ, dạy chúng công dụng thứ chúng nắm giữ cả ngàn năm mà không biết lợi dụng tối đa đó là "Lửa".

Trí thông minh của loài Rồng là không bàn cãi, giống loài chúng được thiên nhiên ban cho sử dụng lửa, có thể ăn thịt chín, các nhà khoa học đã chứng minh ăn chín có tăng cường to lớn đến sự phát triển của trí thông minh.

Dạy chúng tất cả điều thiết yếu để lập nên xã hội và đặc biệt dạy chúng Nhật ngữ, có người hỏi sao không dạy tiếng Việt?

Nobita chỉ có thể nói các bạn nghĩ nhiều, Rồng đến tiếng nói còn chả có các bạn dạy chúng chữ tượng hình cho chúng liên tưởng còn được chứ dạy chữ tượng thanh cho chúng sao chúng biết?

Công cuộc dạy bảo là mệt mỏi, nhưng Nobita không nề hà, tìm kiếm cả mỏ vàng bên bờ biển, Nobita dùng khí tức ngoại phóng nung chảy cả rồi tạo hình thành hình dạng bản thân, có sức mạnh nhân 6600 lần thì khí cũng được tăng lên ngần ấy lần, Nobita cảm giác bản thân mạnh bạo lều, làm việc gì cũng đơn giản.

Dựng bức tượng lên bệ đá, Nobita bắt đầu tẩy não lũ rồng để chúng hiểu thế nào là Thần, ai là Thần, rồi lên máy thời gian đi đến mấy chục năm sau.

Đến mấy chục năm sau lũ rồng con vừa mới sinh một lứa, Nobita tiếp tục cho chúng ăn bánh, dạy chúng tôn thờ Thần, con đường Thần côn của Nobita thì ra bắt đầu từ đây.

Sau cả chục lần chạy đi chạy lại, khi cả lứa rồng ban đầu chết đi, lứa hai chết đi, lứa ba chết đi, Nobita đã thành công tạo dựng được thần giáo của bản thân.

Thứ cao quý nhất, vĩ đại nhất loài Rồng tôn thờ là Thần Rồng Nobita.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tan Vỡ...

Là Thần của lũ rồng đã khiến Nobita tăng mạnh nguyện lực và công đức chi lực, theo Nobita thấy thì Nobita đã tạo ra một nền văn minh nên được công đức gia thân, công đức nguyện lực số lượng kinh hồn khiến cơ thể Nobita cứ cường hóa nhanh chóng mà vẫn không hề có vẻ sẽ dừng lại trong thời gian ngắn.

Sức chiến đấu như chiếc xe hơi không phanh lao a, lao a, Nobita cũng không biết nó định bụng lao đến lúc nào nữa nên lên máy thời gian trở về hiện tại ngủ một giấc a, có lẽ nó sẽ dừng lại.

Cả buổi cơm tối Nobita cứ lo sợ sức mạnh một mất khống chế bóp nát mất chén bát nên cả buổi cứ lo lắng thấp thỏm, may mắn sao có lẽ là nhờ linh hồn càng tăng mạnh hơn một bậc đi, hắn cuối cùng cũng không mất khống chế sức mạnh, lên giường đắp chăn đi ngủ, có gì mai tính.

Một đêm yên bình, sáng sớm tinh mơ, đúng giờ dậy Nobita phát hiện "khí" trong cơ thể mạnh kinh khủng, sức chiến đấu toàn khai của bản thân chắc vào khoảng 1.000 sức chiến đấu, lật không thể nói không kinh thiên động địa, phải biết Songoku khi chưa mở phần mềm hack thì tại lần đầu gặp Raditz thì sức chiến đấu của cậu ta chỉ khoảng 416 a.

Dân tộc chiến đấu Saya trước khi bị hủy diệt bình quân trưởng thành cũng chỉ 1.000 thôi a, Nobita không mang sáo trang Pacman cũng đủ giây thiên giây địa giây không khí á, cơ mà thế giới này không phải thế giới so nắm đấm, so cảnh giới.

Thế giới này người ta so nhau tiền, so nhau mặt mũi thằng nào lớn thôi, Nobita có sức mạnh diệt tinh cũng có trứng dùng, lớ ngớ bị cảnh sát thời gian gọi đi uống trà chứ chả chơi, dù sao nếu bết bát nhất một người cũng có một sức chiến đấu đi, mặc sáo trang Pacman đã lên 6.600 mất rồi, gấp 6 Nobita á, đơn giản có thể hành Nobita không muốn không muốn, nói chi cảnh sát thời gian tân tiến công nghệ đầy rẫy.

Tóm lại sau khi thấy bản thân mạnh thế nào thì….

Nobita lại vẫn khổ bức đánh răng rửa mặt đi học đi, còn mưu đồ bá nghiệp cái gì thì vẫn tắm một cái ngủ đi, Nobita lại không phải ma vương Piccolo, mới 260 sức chiến đấu mà đã lao ra cho Songoku hái kinh nghiệm, hắn cũng chả muốn mặc quần đỏ ngoài quần dài bay khắp nơi, có lẽ hắn sẽ như các hiệp sỹ cứu cứu chút người cần cứu a, chứ để ngũ đại lưu manh biết có kẻ nắm sức mạnh đủ quét ngang toàn cầu thì trăm phần trăm hạ tràng Nobita sẽ chả đẹp đẽ đi đâu.

Lên trường, học a, học a, chơi a, chơi a, chả khác quái gì lũ con nít khác cả, Nobita cảm thấy cuộc đời phải thế này mới là hưởng thụ chứ lị.

Rồi ra về đi về nhà, nhàm chán thế mà Nobita cảm thấy thật yên bình, có cảm giác Nobita xưng "lão phu" nhiều quá mà người "lão" hẳn đi, không thấy chút ý chí chiến đấu nào của thanh niên trẻ tuổi cả.

Về đến nhà, Nobita ngạc nhiên thấy một con mèo máy có chút tương tự Doraemon nhưng khác nhiều điểm đó là đây chính là con gái a, không thể nghi ngờ đây là Doremi rồi.

"Chào anh! Nobita-kun, Doraemon-onichan bận chút chuyện phải về tương lai ít hôm, nên nhờ em đến giúp đỡ anh, em là Doremi ạ."

Doremi luôn là một con mèo lễ phép và dễ mến, luôn luôn hoàn hảo hơn anh của cô ấy nhiều.

"Chào em! Anh là Nobita, anh rất vui khi em đến đây."

Nobita cũng lễ phép tính chào lại, Nobita cũng rất thích cô bé Doremi này, nhiều khi nghĩ nếu người đến giúp Nobita là Doremi thì Nobita đã bớt bê bối hơn bao nhiêu a, nhưng Nobita bây giờ không phải cái gì cũng cần giúp đỡ như Nobita kia, nên Nobita nếu chọn cho mình một người bạn sẽ vẫn chọn Doraemon a.

Thế là Doremi trở thành thành viên mới trong gia đình Nobita, vẫn cùng ăn cùng chơi với Nobita, có đặc điểm khác là bảo bối Doremi luôn là tốt nhất,khác Doraemon, Doremi là em gái Doraemon sinh sau đẻ muộn nên Doremi không tập được cái tính ham rẻ của anh, ngược lại rất chú trọng hiệu dụng và chất lượng bảo bối, tủ điện thoại theo yêu cầu nghe nói là Doremi được tặng nhờ quay số được hai chiếc duy nhất của cửa hàng thời gian rồi cho Doraemon một cái á.

Hôm nay đang trên đường về, Nobita gần đây lại không hay đi cùng Shizuka cùng về, Shizuka gần đây có người hàng xóm đã xa nhau tám chín năm gì đấy trở lại.

Suốt ngày quấn quýt bên anh chàng kia cười nói, Nobita không ghen, thề luôn, hắn mà ghen thì mặt trời có mọc đằng Đông.

Hắn cũng định bắt chuyện mấy lần mà không chõ miệng vào được, hai người toàn nói kỉ niệm lúc trước, Nobita lúc đó có ở đấy đâu, dần dà Nobita cóc thèm quản nữa, hai người như chiến tranh lạnh vậy.

Shizuka thì vẫn là trẻ con, có mới nới cũ cùng với không quý trọng hiện tại là bệnh chung của lũ trẻ con, bởi thế Nobita cũng chả muốn nói nhiều làm gì.

Đang chán nản đi về, định bụng làm chuyện gì mới mới a, thì thấy cả lũ Jaian, Suneo, Shizuka và mấy đứa nữa cùng đi đến, Jaian mở miệng nói:

"Ê, Nobita! Hôm nay tan học sớm, tớ muốn cả bọn ra công viên hóng mát."

Đang nhàn nhức cả trứng Nobita hớn hở nói:

"Đi nào, tớ cũng chưa muốn về nhà vội."

Nhưng coi bộ Jaian không phải ý này, cậu ta nói:

"Không, cậu không cần đi đâu, ý tớ là cậu có thể đưa cặp sách về cho chúng tớ không ấy mà…"

Hừ! thì ra muốn mình làm Osin? Đừng hòng!

"Shizuka-chan cũng thế?"

"Không! Tớ phải về, hôm nay tớ có hẹn với anh Hideta-onisan (Tên bịa á, tìm mãi mà éo ra tên thằng này thánh nào biết comen tác sửa) mất rồi."

"Lại Hideta, hắn về bao lâu vậy không biết…."

Nobita bực mình nhỏ giọng lầm bầm… Như có người nói vậy, "cả giận mất khôn".

Tiếng "lầm bầm" của Nobita thật không "lầm bầm" tí nào, bằng chứng là Shizuka nghe được rõ rõ ràng ràng.

"Nobita! Sao cậu có thể nói thế với anh ấy? Anh ấy rất tốt, rất tuyệt vời, cái gì cũng biết, có gì mà cậu lại có thể gọi anh ấy là "hắn" được cơ chứ? Anh ấy hơn tuổi cậu nhiều đó, gấp đôi đó!!! Sao cậu có thể nói câu thất lễ như vậy? Cứ tưởng cậu đã thay đổi, nhưng tớ đã sai! Tớ thật thất vọng về cậu!!!"

Nói xong Shizuka quay ngoắt bỏ đi, không cần lời giải thích.

Shizuka sửng cồ lên như mèo đạp phải đuôi, trong mắt Shizuka, anh Hideta hàng xóm này là hình mẫu hoàn hảo của Biết Tuốt, tôn sùng anh ta quá mức, khiến cô ấy không thể để lọt một hạt bụi nào làm bẩn hình mẫu bản thân tôn sùng được.

Nhưng sự quá khích của cô bé làm tâm linh vốn đầy vết rạn của Nobita lung lay rồi sụp đổ.

"Cô ấy chỉ vì một người ngoài mà nổi nóng với mình? Cô ấy coi tất cả những gì mình đã làm không đáng một xu?"

Nobita như bị trọng kích, cả người như đờ ra, trong đầu suy nghĩ rối loạn, Nobita bây giờ chẳng còn cái gọi là trầm ổn nữa, chỉ như một người thất hồn lạc phách vậy.

Văng vẳng bên tai Nobita vẫn như còn nghe tiếng: "Tớ thất vọng về cậu… Tớ thất vọng về cậu…."

Đến khi Nobita hồi lại thần thì tất cả mọi người đều không còn ở nữa, chỉ có hắn đứng đấy với một đống cặp sách bọn Jaian vứt lại.

Định quay lưng mặc kệ chúng, nhưng rồi Nobita lại không đành lòng, dầu gì đi nữa cũng là bạn bè với nhau, vả lại mấy chút cặp sách này cũng chả là gì với hắn.

Buộc tất cả chúng lại một chùm với nhau bằng các dây cặp, Nobita một tay xách hết như một nùi bông gòn rồi quay lưng bước đi nặng nề…

Tại sao lại nặng nề? Nặng nề này chẳng phải do chút cặp sách này, chút cân nặng này mà đem so với lòng của hắn giờ này thì chẳng đáng là bao.

Sức chiến đấu mạnh bạo lều, cơ thể được Thần Vị cải tạo thành một loại Nobita tự xưng Thần thể, trí nhớ siêu quần, tất cả tạo cho Nobita cảm giác hắn sẽ chẳng biết đau, biết ốm là gì.

Nhưng bây giờ hắn biết hắn sai, sai trầm trọng! Hắn vẫn chỉ là con người, hắn cũng đau, cũng ốm.

Như giờ đây hắn cảm giác tim mình thật đau, thật đau. Đầu hắn choáng váng khó phân Bắc Nam, hắn có cảm giác thật khó thở như có gì đó chèn chèn nơi lồng ngực.

Hắn từng là tín đồ của truyện, tại sao nói là "từng"?

Vì từ khi đến thế giới này hắn chả đọc truyện bao giờ, cuộc sống mới quá thú vị và bận rộn khiến hắn không tự đắm mình trong thế giới ảo mà những câu chuyện tạo ra nữa, nhưng ít ra kiếp trước hắn đã là tín đồ của truyện.

Truyện tranh, truyện chữ đều đủ cả… Ha Ha.. Khi đọc mấy cuốn truyện khi đó về tình yêu thất bại, tác giả kia vẫn thường viết "con tim anh tan nát", hắn cũng cười ha ha như thế đấy.

Là một sinh viên ngành y hắn mới không tin chỉ thất tình mà "tim tan nát" được đấy, hắn cười vào mặt mấy đứa thất tình đòi tự tử, hắn chửi thằng bạn thân thất tình mà tự hủy mình bằng cách châm đầu thuốc lá vào tay.

Ừ! Hắn tin tình yêu chỉ đơn giản là một thứ con người gọi ra để lừa chính bản thân họ.

Tại vì hắn tin khoa học! Hắn biết khi con trai và con gái yêu nhau não họ điều chỉnh cơ thể tiết ra hoccmon Adrenalin, Dopamin và cả Noradrenalin khiến cơ thể con người cảm thấy mình đang "yêu", các hoccmon này khống chế tim ta đập nhanh, khống chế cảm giác nóng lạnh bất thường, khống chế tâm tư con người chỉ hướng đến "tình yêu".

Sự mất cân bằng nội tiết tố đó làm người khi yêu mất đi lý trí và dẫn đến tự vẫn khi thất tình, và dĩ nhiên khi thất tình mà muốn tự vẫn không thành do bị cản lại, hơn 90% người không có dũng khí tự sát lại nữa.

Vì sự hốt hoảng của suýt chết ngắt ngang sự tiết ba loại Hoocmon trên và người đó sẽ không bị mù quáng nữa và thậm chí sẽ sợ chết.

Đấy! Khoa học đấy! Hắn kiếp trước là một kẻ tin khoa học, nên mấy thứ như "rung động đầu đời" hay "tiếng sét ái tình" đã thoảng qua với hắn rồi bị hắn lơ đi.

Hắn biết đó chỉ là ảo giác các Hoccmon cố tạo cho bản thân, nhưng nay hắn có cơ thể kiếp này, trí nhớ kiếp này, hắn chả thể làm một con người sắt đá như kiếp trước, mà hắn cũng chả muốn lại một đời độc thân cẩu.

Bởi thế hắn phóng túng con tim mình, không còn gò bó nó, yêu hay không yêu thật đơn giản giải quyết, yêu hai người? Ba người? Hay càng nhiều? Hắn thật sự không biết nữa, nhưng hắn không muốn 23, 24 tuổi đầu vẫn chưa một mảnh tình vắt vai như kiếp trước nữa, hắn kiếp này đã cố hoàn hảo, và hình như hắn đã làm được.

Chính xác ra hắn nghĩ hắn đã làm được, như Dekisugi vậy, thể thao giỏi, kiến thức vĩ ngạn, sức mạnh vô song, khuôn mặt cương nghị… Hắn cảm thấy hắn đã hoàn thành giấc mộng của Nobita kiếp này và cả hắn kiếp trước…

Hắn đã tưởng hoàn hảo như hắn cuộc đời sẽ chỉ màu hồng… hắn tưởng…

Cho đến bây giờ hắn thấy được tim mình thật đau, thật đau, con tim như vỡ nát như trước kia hắn vẫn cho là buồn cười hành hạ….. Hắn mới biết.

Hắn chỉ là kẻ thất bại Nobita mà thôi!

Hắn chả là cái gì nhân vật chính cả…Tất cả chỉ là ảo tưởng của mình hắn, một kẻ hay mơ…

Ps: Tác viết với tâm trạng hồi rung động đầu đời bị phá vỡ á, vứt hết cảm xúc vào nên giờ nhẹ nhàng hơn nhiều…

Ps2: Chương cuối ngày! Câu khẩu vị! Trần trụi câu khẩu vị!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chết Lặng Và Cố Gắng Vớt Vát Của Doremi

Lê thê nặng nề bước đi, Nobita chỉ như con rối mà bước đi, vì bước mà bước.

Đang đi thì bỗng thấy một cô bé xinh đẹp đi qua, mà nói đúng hơn Nobita chỉ biết là có một người đi qua thôi, chán đời hắn thậm chí chả quan tâm hướng đi nói chi thấy người?

Chẳng qua hắn phát hiện một tấm thẻ học sinh rơi bên đường, chắc là của người đi qua làm rơi a? Thì mang trả lại vậy.

Không vui không buồn Nobita bước a, bước a, như ai đó từng nói "Buồn nhất là khi con người không biết cảm xúc của bản thân hiện tại là gì nữa và nó gọi là chết lặng."

Đến nhà Jaian, gõ cửa, trao cặp sách, nghe mẹ Jaian như đang cằn nhằn, cũng không biết là cằn nhằn Jaian trốn việc đi lêu lổng hay cằn nhằn Nobita không cản hắn, Nobita cũng chả quan tâm.

Qua nhà mấy đứa kia cũng không khác gì mấy, điểm chung chỉ có một đó là Nobita không nhận được chỉ một lời cám ơn.

Nobita cũng chả nề hà, đã "chết lặng" hắn cũng không cảm thấy bản thân còn có thể có tức giận cái cảm xúc này.

Đọc tên và địa chỉ ghi trên thẻ học sinh: "Taximo Hima?"

Tên cũng không tệ a, mà đây là tên con trai hay con gái???

"Chả quan tâm. Trai gái cũng thế a…"

Đạt đến cảm xúc cao tăng "vô hỉ vô bi" Nobita không có chút cảm giác nào nói.

"Đây là nhà người này thì phải, đúng số nhà rồi a."

Đến trước cửa một ngôi nhà khá sang trọng, Nobita nhìn hai ba lần mới xác định đúng nơi, ở trạng thái này Nobita cái đầu cũng chả mấy minh mẫn, chuyển động hơi trì độn, đối với cực kì mạnh mẽ tinh thần lực Nobita thì trì độn suy nghĩ thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Nobita bây giờ đầu thật nặng thật nặng, không có chút gì của một học bá và cái tự tin bạo lều đến từ sức mạnh vượt bậc cả, có chỉ là một người ngơ ngẩn bần thần vô cảm mà thôi.

Tính…Toong…

Một cô bé xinh đẹp ra mở cửa, ừ, bây giờ Nobita đã nhận ra cô bé xinh đẹp rồi đấy! Thì sao? Cũng chả có trứng dùng.

Mang tấm thẻ đưa ra, Nobita cộc cằn khô khan nói:

"Của cậu phải không? Tôi nhặt được nó trên đường."

"A! Đúng nó rồi! Em đang lo lắng vì không tìm thấy nó, Cám ơn anh! Anh quả nhiên là một chàng trai tốt bụng và dễ thương…"

Cô bé cười mừng rỡ cảm tạ cực kỳ lễ phép.

Nếu Nobita của trước kia thì như thế nào Nobita không biết, chứ Nobita bây giờ thì….

"Không dám. Tạm biệt."

Ừ, có thế thôi, Nobita như là khúc gỗ vậy, quay đi không hiểu chút phong tình thế thái gì cả.

Nhìn bóng lưng đi xa của Nobita, cô bé ngẩn người, có vẻ cô bé hơi bất ngờ trước cư xử của hắn a, trước đến nay chưa từng có ai lạnh nhạt với cô ấy đến vậy.

Về nhà, cất cặp, không làm bài tập nà nằm ườn ra, tuy mới bị mẹ la một hồi vì về nhà muộn nhưng Nobita trong cả thời gian đó mắt còn chả thèm nháy một cái.

Thấy bộ dạng Nobita, Doremi thật không hiểu ra sao, có là robot cao cấp đi nữa cũng khá khó khăn cho Doremi hiểu được cảm giác "trống rỗng" nó thế nào.

"A! Anh Nobita-onisan này! Anh có hay giúp đỡ người khác không?"

Doremi như tìm ra chủ ý hay ho, cười cười hỏi.

"Hôm nay anh đưa cặp về nhà cho bốn người bạn, trả lại vật đánh rơi cho một người…"

Như trần thuật một việc không liên quan đến bản thân, Nobita vô cảm nói.

"A..Thế..à… Vậy anh có thấy vui khi họ cám ơn vì anh đã giúp họ không?"

Doremi chưa từ bỏ mà vẫn tiếp tục hỏi.

"A, bốn người mẹ của lũ kia chỉ cần nhằn mà thôi chứ chả có cám ơn gì cả, người kia thì có cám ơn đấy. Còn vui à, có lẽ lúc ấy sẽ vui a…"

Vẫn một giọng điệu đều đều không thay đổi, Nobita lại trần thuật một cách vô cảm.

Nobita vẫn đang miên man suy nghĩ, có lẽ Nobita khi không xuyên qua có lẽ mới là Nobita tốt nhất.

Muốn khóc sẽ khóc, muốn cười sẽ cười to, đau lòng sẽ làm nũng, bị bắt nạt sẽ mượn bảo bối đi báo thù và hết mấy cảm xúc tiêu cực đó thật là nhanh, sẽ cười ngay trở lại chả để lại gì.

Nhưng Nobita bây giờ không làm được, vô cảm như thế này còn đỡ, chứ Nobita không muốn lại cảm nhận một lần con tim vỡ nát là cái gì cảm giác nữa đâu.

Hắn có sự chín chắn của người trưởng thành, nhưng hắn cũng mang theo bệnh người lớn, hắn không thể khóc, không được tỏ ra bản thân yếu đuối, hắn không được trả thù hay chơi xỏ người làm hắn ngứa mắt vì hắn không được tỏ ra bản thân quá hẹp hòi, hắn còn chẳng thể nổi máu ghen, bởi người ta có là gì của hắn đâu???

Hắn bị một đống nặng gông cùm hình thành bởi chữ "Không Thể" giam giữ màkhông tài nào dãy dụa ra nổi.

Lại nhìn Nobita nguyên tác, khi Shizuka đi cùng Dekisugi, hắn sẽ chỉnh Dekisugi theo vạn cách khác nhau, khi Shizuka giận hắn hắn sẽ nhờ bảo bối Doraemon làm quà tặng nàng nguôi giận, khi tuyệt vọng vì Shizuka không thể thích bản thân, hắn còn trẻ con đến nỗi dùng quả trứng bảo bối của Doraemon nhằm khiến cô ấy thích mình.

Đúng! Là tính trẻ con, đó là điều Nobita không còn bao nhiêu nữa, hắn không thể làm quá nhiều việc, tâm hồn hắn quá gò bó, hắn không thoát được.

Thấy Nobita lại có chiều hướng tự chìm vào nội tâm của bản thân, Doremi nhanh chóng rút ra từ túi bốn chiều một hộp gỗ, bên trong chứa đầy kẹo, rồi đưa một viên cho Nobita:

"Anh Nobita ăn đi, đây là "kẹo biết ơn", chỉe cần ăn một viên kẹo này, sau đó làm việc tốt cho mọi người thì ai cũng sẽ nhớ tên anh. Anh cứ thử được họ coi là ân nhân và đối đãi như thượng khách đi, anh sẽ vui lên nhanh thôi."

Nhìn viên kẹo, lại trông ánh mắt trông chờ của Doremi, Nobita cũng chẳng đáng mà nuốt xuống, hắn cũng mong cảm xúc này đi lắm chứ, nhưng hắn không làm được.

Xuống dưới nhà, mẹ Tamaco chỉ một chiếc bẫy gián và nói:

"Con giúp mẹ vứt cái này vào thùng rác với nhé!"

"Haiii.."

Nobita đơn giản mang cái bẫy ra và ném vào thùng rác, chẳng quay đầu lại mà ra hẳn đường luôn.

Đi ra đường, Nobita lại lặp lại bước a, bước a, chả có mục đích gì.

Nhưng như ông trời cũng muốn hắn làm việc tốt a, đi chưa bao xa bỗng hắn thấy một con chó tội nghiệp bị buộc lại trên thân một cái cây, nhìn nó muốn thoát mà không được bộ dáng khá là tội nghiệp.

Nobita đơn giản mở dây cột cho nó rồi quay lưng đi, mặc kệ con chó cứ ra hiệu Nobita một vùng đất.

Thấy Nobita đi rồi, con chó tiu nghỉu đào vùng đất lên và để lộ ra cả một gia tài… "Xương", rồi cắp ra một khúc và gặm.

Đi tiếp thì Nobita lại thấy một con mèo bị ai đó chơi ác dùng túi giấy bọc lại cả cái đầu khiến nó không thấy được đường mà đi nữa.

Nobita đơn giản giải thoát cho nó khỏi cái túi, bỗng con mèo từ đâu cắp đến một con cá muốn tặng Nobita, Nobita chỉ có thể cười nhạt từ chối "thiện ý" của nó.

Vẫn chả thấy tâm hồn được cải thiện cái gì Nobita vẫn bước a, bước a, bỗng Nobita thấy một người phụ nữ đang ôm một vật đi đường thì vấp phải hòn đá và có chiều hướng ngã về phía trước, vật trong tay bà ấy cũng trượt tay bay ra.

"Abunai…"

Nobita nhanh chóng phóng đến, một tay bắt lấy tay đỡ cho bà ấy khỏi ngã, tay còn lại chụp một chụp, giữ yên vật kia vào tay.

"Ôi, cám ơn cháu, cháu đã ra tay rất kịp thời.."

Người phụ nữ trung niên này mới phản ứng kịp, đứng vững mà mừng rỡ cảm ơn rối rít.

"Đây là cái lọ cổ rất quý, bác vừa mua được với giá vạn yên đấy!"

"À… Thế à…"

Nobita không hợp tình thế mà thêm vào một câu nói.

Không cảm thấy Nobita có gì sai, bác gái kia nài nỉ lôi kéo Nobita phải về nhà bác ấy để trả ơn cho bằng được, Nobita thì cũng tùy á, muốn sao thì sao, bởi thế hai người cùng đi về nhà bác gái.

Đến nơi, Nobita cũng hơi có chút kinh ngạc khi đây lại là nhà cô bé gì gì ấy nhỉ? Hắn đã trả thẻ học sinh lúc nãy, mở cửa ra đón thì quả nhiên là cô bé.

"Mẹ đã về ạ! A! Anh ban nãy, chuyện lúc nãy một lần nữa cám ơn anh vô cùng."

"Không có chi đâu."

Nobita vẫn trả lời nhàn nhạt như thế.

Cả ba vào nhà, nghe đến cô bé kể Nobita đã giúp đỡ bản thân thế nào, mẹ cô bé cũng ngạc nhiên và kể về Nobita đã giúp bản thân ra sao.

"Anh ấy thật là tốt bụng và dễ thương phải không mẹ?"

Cô bé Taximo Hima nói, rồi liếc mắt qua đỏ mặt nhìn Nobita.

Trong khi Nobita không hiểu phong tình mà vẫn lại một câu.

"Quá khen, không cần để ý thế đâu."

Thái độ không cảm xúc của Nobita không những không làm hai người phật lòng mà lại còn để lại trong lòng hai người hình ảnh một người không ham danh vọng.

"Mời anh vào ăn bữa cơn với mẹ con em, nếu anh không vào hai mẹ con em sẽ buồn lắm ạ, chẳng có gì để tạ ơn anh."

Cô bé Hima vẫn nhiệt tình mời Nobita vào nhà ăn cơm, Nobita định từ chối thì một bàn tay mềm mại đã nắm chặt mang hắn vào nhà.

Đến nơi cô bé Hima mặt đỏ chót mà buông bàn tay ấm áp của Nobita ra.

"Thật ấm…"

Nói nhẹ một tiếng, cô bé xin phép đi chuẩn bị đồ ăn rồi ù té chạy.

Nobita như không hiểu ra sao mà gãi gãi đầu, hai chủ khách nói chuyện câu được câu không chưa đầy hai phút cô bé Hima đã mang lên cả một bữa tối thịnh soạn như khách sạn nhà hàng.

"Thế này thì… Thật sự sang trọng quá… Cháu.."

Bộ não bị đánh về nguyên dạng Nobita thật không tìm nổi từ ngữ từ chối thích hợp nào.

"Không đáng là gì so với ơn của cháu đâu.."

"Anh hãy cứ ăn uống tự nhiên, nếu không mẹ và em sẽ buồn lắm đấy ạ."

Hai người vẫn bên cạnh khuyên can nên Nobita thật sự cũng không đành lòng.

Vô cảm không có nghĩa hắn không hiểu nhân tình thế thái, hắn chỉ chậm chạp hơn bình thường về mặt nhận ra và biểu đạt cảm xúc mà thôi.

"Này Taximo, con múa bale cho anh Nobita-san xem với."

Bác gái tích cực cho Nobita một trải nghiệm khó quên, quay sang cô bé Hima nói.

"Vâng mama-sama"

"Em múa chưa được giỏi, anh đừng cười nhé."

Cô bé vâng dạ một tiếng rồi quay qua Nobita nói.

Ps: Tên Nobita này đã làm tác ăn thức ăn cho chó bao lâu nay, đừng hòng tác cho hắn đơn giản mà thoát ải này… kkk

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cả Hai Cùng Đau Lòng

Hima-chan có không thể phủ nhận tài năng về vũ đạo, tuy Nobita chả phải giáo sư tiến sĩ gì trong mấy lĩnh vực múa hát, nhưng trí nhớ bug của hắn không phải chỉ trưng cho đẹp, các tiết mục vũ đạo của kiếp trước hắn cũng xem không ít nên con mắt thưởng thức là phải có.

Nhìn trên góc độ khách quan thì Hima-chan chưa hẳn lọt được vào mắt của Nobita.

Năm nay mới chỉ là những năm 70,80 của thế khỉ 20 a, còn tầm nhìn của Nobita là những năm 20 của thế kỉ 21 á, cách nhau xa là bao, mà thời này còn chưa phải là thời kỳ hưng thịnh nhất của thế giới, nên mấy lĩnh vực về giải trí thật quá lạc hậu.

Không cảm xúc Nobita chỉ nhìn nhận bằng ánh mắt trực quan, tuy nhiên vì hiền lành nên Nobita cũng không nói nặng lời gì cả.

"Không tệ, em múa không sai bất kì động tác nào, thăng bằng rất tốt, ừ, không tệ."

Nhưng nói thế khác quái gì nói anh thấy không được đẹp kia chứ? Nobita IQ có vẻ tụt ngang tầm EQ luôn trong pha này.

"Xin lỗi anh vì em lại không thể cho anh vui vẻ, lần sau em sẽ cố gắng hơn ạ."

Đôi mắt rưng rưng chực khóc, trong nội tâm Hima là uất ức, bởi đã không thể cho "ân nhân" Nobita thưởng thức điệu múa đẹp nhất.

Nước mắt phụ nữ luôn là vũ khí trí mạng nhất, đầu gỗ trạng thái Nobita cũng không thể miễn dịch.

"Ối! Em đừng khóc mà, em đã múa rất tốt, chẳng qua là người dạy em múa không dạy được em các động tác khác độc đáo hơn mà thôi."

"Em đừng buồn mà, anh có điệu nhảy này em hãy nhận xét đi nhé!"

Đầu não Nobita nhanh chóng chuyển động rồi lại nghĩ ra phương pháp hóa giải tình huống xấu hổ này.

Đứng lên, đi lại khoảng trống giữa sân khấu dựng tạm, trước ánh mắt hai mẹ con kinh ngạc, Nobita bắt đầu phỏng theo tất cả các kiểu nhảy múa kiếp trước đã từng xem và bắt đầu nhảy, đi lùi Michael Jackson a, nhảy đường phố ở khu ổ chuột a, rồi vũ đạo cách điệu Mĩ Latinh a, rồi cả những điệu nhảy khó khăn như nhảy robot hay nhiều loại nữa tổng hợp thành một nùi cho cả vào bài nhảy.

Loạn thất bát tao các kiểu nhảy cho vào trong tay Nobita lại phát sinh biến hóa thần kì trở thành vui tai vui mắt không dừng lại nổi.

Cơ thể không phải người khiến Nobita sức chịu đựng bạo lều, một điệu nhảy kéo dài cả tiếng đồng hồ mà hắn nhảy không chảy một giọt mồ hôi.

Đến khi điệu nhảy kết thúc, hai mẹ con Hima vẫn như si như say đắm chìm trong đó mất một lúc mới như bừng tỉnh lại rồi vỗ tay nhiệt liệt đến đỏ cả hai bàn tay mới thôi.

“Anh Nobita! Em thật không thể tưởng tượng được nhảy lại còn có thể như vậy! Cô giáo em từng là người được nhảy bài “Hồ thiên nga” ở trung tâm nhạc hội nổi tiếng thế giới, nhưng so với điệu nhảy của anh thì lại chẳng là gì, Anh quả là thiên tài âm nhạc, anh đã mở mắt cho em thấy nhảy còn có thể vượt xa hơn nữa, cám ơn anh vô cùng.”

Hima đầy xúc động nói, tôn Nobita lên trời luôn, Nobita chỉ có thể cười cười gãi đầu, thiên tài cái gì hắn mới chả thèm để ý đấy.

“Đã rất muộn rồi, thôi cháu xin phép về ạ. Mẹ cháu đang đợi cháu ở nhà.”

Thấy trời đã dần tắt nắng, Nobita mở miệng xin phép về. Nhảy một điệu nhảy, trí nhớ thúc dục não hoạt động, khiến cho Nobita lấy lại được phần nào chỉ số IQ và EQ.

“Không! Nhất định cháu phải ở lại ăn tối với bác.”

Bác gái cố gắng giữ Nobita lại, Hima cũng dùng khẩn cầu ánh mắt nhìn hắn, thoát trạng thái đầu gỗ hắn thật sự không nhẫn tâm từ chối, nhưng quả thật đã muộn lắm rồi.

“Xin lỗi bác, Hima-chan, cháu thật sự không nán lại thêm được lâu nữa ạ, mai cháu sẽ lại đến chơi mà, ở đây khiến cháu có cảm giác thật thoải mái.”

IQ online Nobita cũng lanh miệng không thua kém Suneo, nhe được Nobita nói vậy hai người mới đành chấp nhận cho Nobita về nhà.

“Hai người không cần thiết phải tiễn cháu nữa đâu ạ. Cám ơn vì tất cả, cháu đi đây.”

“Anh nhớ mai trở lại nhé!”

Vừa đi chưa được mấy bước chân, Nobita lại nghe tiếng la toáng từ phía sau, giọng của Hima không sai.

Hộc tốc trở lại thì thấy một con sâu róm bám trên áo cô bé, thấy thế Nobita đi lại vứt con sâu đi rồi cười nói:

“Không sao rồi a, anh ném nó đi rồi, em đừng khóc, khóc sẽ làm mặt em như chú mèo đấy, không còn xinh đẹp nữa đâu.”

Dỗ em gái ngưng khóc là một nghệ thuật, Nobita là một nghệ sỹ, gì chứ nó đã là bản năng của hắn (quái thúc thúc) rồi.

“Ôi anh Nobita. Anh quả là thiên sứ của đời em, anh lại giúp em một lần nữa, ơn này em sẽ mãi mãi ghi nhớ chẳng khi nào quên!”

Hima như một chú mèo hay khóc vậy, rúc vào ngực Nobita cảm ơn rối rít.

Thoát trạng thái đầu gỗ, Nobita lại đi vào trạng thái nhanh mồm nhanh miệng, dòng máu tác tử nó nổi lên, Nobita mà không tác một đợt tử thì cả người bứt rứt:

“Em không thể ghi nhớ anh cả đời được, làm sao em có thể nhớ một người con trai khác ngoài chồng mình chứ.”

Hima đang khóc cảm động thì bỗng nghe thấy lời nói của Nobita nên cũng buột miệng nói:

“Anh nếu là chồng em thì em nhớ anh cả đời có gì sai?”

Thế đó, hai đứa bỗng tác tử ngay trước mặt phụ huynh thế đó. Nếu như ngày thường thì trăm phần trăm Nobita bị mẹ Hima đá ra khỏi nhà và đe nẹt đừng hòng bước chân vào nhà này một bước, nhưng hôm nay khác, hôm nay Nobita vẫn là ăn kẹo biết ơn đấy, nên hậu quả của màn tác tử này là:

“Ôi!!! Quý hóa quá, không ngờ Taximo nhà bác lại có hân hạnh được làm bạn gái của ân nhân, mong ân nhân giúp đỡ cho con bé, nó còn dại dột và trẻ con lắm ạ. Nếu không chê ân nhân cứ qua lại tìm hiểu nếu hai người thấy hợp thì hôn nhân tôi đồng ý cả hai tay.”

Đường về nhà Nobita là đơ ra, chuyển về trạng thái ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Nobita thật không hiểu sao chỉ đơn giản mấy chuyện không đâu mà lại thành cầu hôn kết thân???

Ngày hôm nay chú định là một ngày không đơn giản với Nobita, hắn thậm chí không nhớ nổi bản thân đã đi về nhà như thế nào nữa.

Một đêm yên bình không có gì lạ.

Sáng sớm tỉnh dậy đánh răng rửa mặt, Nobita lại tiếp tục đến trường, trên đường đến trường phía trước một ngã rẽ Nobita nhìn thấy Shizuka, định lên xin lỗi chuyên hôm qua bỗng Nobita thấy đi ra khỏi ngã rẽ không chỉ là Shizuka, bên cạnh còn có một tên cao lớn, điển trai, đúng kiểu “Cẩu hình nhân dạng”.

Hai người cười cười nói nói, chốc chốc lại có tiếng Shizuka nói: “Anh Hideta thật là thông thái… Anh Hideta đúng là hoàn hảo… Anh Hideta….”

Nobita phía sau đứng hình lại, mãi khi hai người đi đã xa, tiếng nói của họ vẫn văng vẳng bên tai Nobita.

Nobita nghe trái tim bản thân phát ra tiếng "tách" nho nhỏ, hắn bỗng cảm thấy cuộc đời bỗng lờ mờ đi, các màu sắc chỉ còn lại là đen trắng, hắn lại trở thành một trạng thái, hắn gọi là "hiền giả trạng thái".

Khác ở điểm là ở trạng thái này trí não hắn phát huy cao độ, mọi tìm hiểu tính toán của hắn vượt bậc, bởi tất cả tin tức rác rưởi mà não đã loại bỏ đó có loại gọi là cảm xúc, hắn thậm chí không cảm thấy quá đau khi dẫm phải một hòn đá sắc nhọn trên đường.

Đến trường, ngồi vào chỗ bàn học, Nobita như một con robot ngồi đó đến chuông vào học reo vang.

Cả một ngày học Nobita thậm chí không buồn ngủ như thường ngày, hắn thậm chí giờ ra chơi cũng không đi ra khỏi chỗ ngồi, Shizuka hắn lại càng chẳng thèm nhìn một lượt.

Shizuka đang đợi hắn lại xin lỗi, các lần khác khi cô giận dữ thì Nobita luôn là người đến xin lỗi rồi tặng quà làm cô vui lòng.

Nhưng lần này mãi mà Nobita cũng không chịu đến xin lỗi, cô cảm thấy thật uất ức a, cô cũng đâu có sai, người sai là hắn mà…

Thế rồi chiều học cũng kết thúc, Nobita như một bộ máy tinh vi sắp xếp hết sách vở vào cặp rồi khoác vai bước đi, chẳng thèm để ý phía sau Shizuka quai hàm đã dương lên một mặt ủy khuất.

Đi đến cửa trường, Nobita bỗng nghe có tiếng gọi phía sau lưng, quay đầu lại thì ra là Shizuka đang thở hồng hộc.

"Nobita! Cậu không định nói gì với tớ sao?"

Nhìn Shizuka, con mắt của Nobita hơi có chút gợn sóng, nhưng nhanh chóng ổn định lại, cảm xúc cái gì hắn không còn nữa á.

"Shizuka-sama, có phải cô muốn tôi nói xin lỗi Hideta tiên sinh, cô muốn tôi nói tiên sinh ấy là người đàn ông hoàn hảo nhất, tuyệt vời nhất? Có phải cô muốn nói cô không sai? Tôi là người sai từ đầu nên phải xin lỗi?"

Nói cả một dãy câu bằng kính ngữ, Nobita hướng về Shizuka cúi gập 90% nói:

"Tôi xin lỗi."

Rồi nhanh chóng đứng thẳng dậy và nói với mặt tỉnh bơ:

"Cô đã được đáp án mà mình mong muốn. Thế, xin cáo từ."

Nobita quay lưng đi thẳng, không ngoái lại nhìn Shizuka đến một lần.

Nhìn bóng lưng đi ngày một xa Nobita, nước mắt trong mắt Shizuka rưng rưng rồi òa ra, nước mắt như vỡ đê không thể ngăn lại.

Rõ ràng cô muốn chặn Nobita lại để nghe lời xin lỗi, tại sao nay nghe lời xin lỗi rồi mà lại không khá hơn chút nào, thậm chí còn cảm thấy thật bi thương?

Cô không hiểu nổi tại sao tim mình lại đau như vậy, như có một bàn tay bóp chặt trái tim, làm cho cô như bị ngạt thở vậy.

"Sao thế Shizuka-chan? Cậu không khỏe sao? Chúng tớ đưa cậu về nhé!"

Mấy cô bé bạn của Shizuka thấy Shizuka khóc thương tâm thì chạy lại hỏi han an ủi, rồi cùng nhau mang Shizuka về nhà.

Đã đi một quãng xa xa, nhưng Nobita vẫn nghe văng vẳng bên tai tiếng nức nở của Shizuka. Cười nhẹ một tiếng, Nobita tự mình lẩm nhẩm:

"Không phải cậu rất thích một người chồng hoàn hảo sao? Cậu đã có rồi đấy, anh Hideta của cậu. Chúc cậu hạnh phúc."

Khi nói đến câu "Chúc cậu hạnh phúc" không hiểu sao bức tường của "hiền giả trạng thái" bị lung lay một hồi.

Chút cảm xúc toát ra khiến Nobita nhớ lại lời một bài hát kiếp trước hắn đã nghe và rất thích.

"Nhiều khi anh mong được một lần nói ra hết tất cả thay vì,

Ngồi lặng im nghe em kể về anh ta với đôi mắt lấp lánh…

Đôi lúc em tránh ánh mắt của anh, vì dường như lúc nào em cũng hiểu thấu lòng anh.

Không thể ngắt lời, càng không thể để giọt lệ nào được rơi…."

Hắn cảm thấy bản thân chẳng thể vĩ đại, bao dung được như Sobin khi hát bài hát này, hắn là một kẻ ích kỉ, hẹp hòi.

Hắn không xứng đáng với Shizuka, nên Shizuka đã chọn Hideta, một người tràn đầy hoàn hảo, một người trong mơ của cô ấy.

Hắn! Chỉ nên đứng từ xa để đỡ ảnh hưởng đến họ thôi a…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ẩn Thế Gia Tộc?

Sau ba ngày Doremi cố gắng đưa Nobita về cảm xúc bình thường nhưng thất bại, Doraemon cuối cùng kết thúc công việc trong tương lai trở về.

Chẳng hiểu mô tê gì Doraemon bị Doremi kéo đi "hội ý gia đình đi". Nobita thì vẫn không cảm xúc xem tivi, hai ngày với "trạng thái hiền giả" hắn đã xử đẹp tất cả sách trong nhà, thậm chí 1/3 số sách thư viện hắn cũng đã đọc hết, hôm nay là thứ bảy nên hắn không mượn được sách mà đành nằm nhà xem tivi.

Thay vì xem hoạt hình hay phim ảnh ca nhạc như bao cô bé cậu bé khác, hắn xem thời sự, nhìn ánh mắt không cảm xúc đang đầy tập trung nhìn màn hình tivi Nobita, Doraemon thở dài.

Hắn cũng không tìm ra cách nào a, cứ để Nobita tự vượt qua quãng thời gian này đi, chứ người chuyên gia khuyên giải Nobita là Shizuka cũng không thể làm gì thì hắn cũng chịu á.

Nhất là theo lời Doremi nói Shizuka đến còn phản tác dụng hơn khiến còn chút xíu tình cảm Nobita thành một người lạnh băng như đá lạnh vậy.

"Tin tức mới nhất từ các nhà cổ học và các nhà sử học.

Vào hôm qua, ngài Yamato-sama đã có một phát kiến vĩ đại, tại các vùng ven Kyoto bên các đền thờ thần đạo có rải rác một số di tích được nghi là từ thời đại Edo, thậm chí trước cả thời đại đó, theo các nhà cổ học đi vào nghiên cứu mới phát hiện được thì ra đây là đền thờ thần."

"Khi các nhà khảo cổ cố gắng phục dựng lại di tích thì thật bất ngờ khi một cổ thư đã được phát hiện! Qua đầy đủ các công đoạn bảo lưu cổ vật thì hôm nay nó đã được mở ra để dịch hiểu, tôi đang đứng trước trụ sở nghiên cứu để phát đến quý vị và các bạn tin tức mới nhất."

Phóng viên vừa nói đến đây thì bỗng thấy trong màn hình có một đoàn chuyên gia mặc áo khoác trắng đi ra với vẻ mặt kinh ngạc như không thể tin một điều gì đó.

"Thưa ngài Yamato-Sama! Ngài có thể cho tất cả các khán giả đang chú ý khắp cả nước biết được nội dung của cuốn cổ thư không ạ?"

Trước ống kính là một ông già có hình dáng khá gầy, hai ánh mắt tuy nhăn nheo nhưng tràn ngập tính trí tuệ, ông ấy kích động nói:

"Đại phát hiện! Đại phát hiện a! Thật không ngờ sử học chúng ta lại có thể bỏ sót nhân vật lịch sử quan trọng như vậy!"

"Xin ngài hãy bình tĩnh, tất cả mọi người trên toàn quốc đang yên lặng lắng nghe ngài ạ."

Người phóng viên rất chuyên nghiệp mang cho ông Yamato một li nước, nhấp xong li nước, ông Yamato có vẻ thoải mái hơn, bắt đầu giải thích.

"Tất cả các danh tướng trong lịch sử Nhật Bản chúng ta, thật nhiều đã bị chìm sâu trong lịch sử, nhưng những người có tầm ảnh hưởng to lớn nhất trong sự nghiệp thống nhất đất nước đều được ghi chép, nhưng có một người lại không hề được nhắc đến trong sách sử."

"Thực ra căn đền mà chúng tôi tìm cách phục dựng là đền thờ Kiếm Thần, một vị thần chưa từng được ghi tại sử sách, tìm hiểu về nó, chúng tôi lại tìm được các cổ thư các gia tộc danh giá đều có ít nhiều nhắc đến, nhưng như bị một lệnh cấm vậy, không có thông tin cụ thể nào cả."

"Cho đến hôm nay chúng tôi mới có thể nói cho các bạn biết, chúng tôi đã phá giải nan đề này!"

"Kiếm Thần xuất hiện đầu tiên vào những năm 1470, khi đó người ta đã xuất hiện những tin đồn về thần tiên tại đỉnh Fujisan luyện tập kiếm pháp, bầu trời thường xuyên thay đổi thiên tượng, lại có người thấy người cưỡi mây đạp gió ở trên đỉnh núi."

"Mãi đến khi một lãnh chúa trong vùng ven Fujisan nổi danh tàn ác bị tiên nhân gọi sấm sét đánh ngất được truyền ra mới khiến mọi người tin tưởng, theo lời được viết lại: "Tiên nhân tự xưng Kiếm Thần, ngài pháp lực vô biên, trăm người binh lính lao đến ngài chỉ vung kiếm một cái tất cả đã ngã gục, ngài thấy sự ác độc của tên lãnh chúa nên thương cảm cho lũ bình dân mà chảy một giọt nước mắt, trời bỗng nổi sấm sét đánh xuống tên lãnh chúa độc ác kia."

"Tuy có nhiều việc do người xưa không hiểu nên đã thần hóa người tên Kiếm Thần này, nhưng sau khi nghe tiếp những tư liệu sau đây bạn cảm thấy như thế nào thì hãy nói nhé."

“Lập hạ năm 1573 tức hơn một trăm năm sau khi xuất hiện, Kiếm Thần trở lại.

Theo tư liệu ghi chép, Kiếm Thần khi xuất hiện vào hơn một trăm năm trước có hình dáng một đứa trẻ 10 tuổi, mặc một bộ đồ lãng khách, đeo bên hông chỉ một thanh kiếm không lưỡi,

và khi xuất hiện trở lại tất cả mọi người lại kinh ngạc đến run sợ, ngài ấy không thay đổi gì cả từ kiểu dáng ăn mặc đến tuổi tác, khi ngài ấy xuất hiện trở lại lần đầu là nghe nói cảm động trước tình thương mẹ của một đứa trẻ mà ra tay cứu bà mẹ đứa bé từ tay căn bệnh lao thời kỳ cuối chỉ trong 7 ngày.”

“Các bạn phải biết bệnh lao cho đến bây giờ cũng vẫn là một bệnh nan y, lai chưa nói đến thời kỳ cuối nữa, phải nói trên lĩnh vực y học Kiếm Thần Sama đã vượt qua chúng ta quá nhiều.”

“Không những thế, ngài nhận đứa bé làm đồ đệ, dạy bảo đứa trẻ trong vòng 6 năm trời, đến năm đứa bé lên 9 tuổi ngài mới ra đi lưu lạc thiên hạ để lại bao giai thoại về một danh kiếm thần không lưỡi, hạ gục hết tất cả các kiếm khách đỉnh tiêm thời bấy giờ, ngài còn đánh bại nhiều lãnh chúa chèn ép dân chúng khiến lòng dân tin phục nhưng lại mang tiếng xấu là “ác ma” đối với lãnh chúa thời bấy giờ.”

“Khi tất cả các lãnh chúa nơm nớp lo sợ Kiếm Thần giá lâm đến lãnh địa của mình thì ngài bỗng biệt vô tăm tích không một giấu vết.”

“Có nghĩa là giáo phái này là các người dân sùng kính lập nên? Và bị các lãnh chúa thời bấy giờ phá bỏ sao ngài Yamato?”

“Không không! Tôi vẫn chưa nói hết, thực ra chúng ta nhầm một điều là năm ngài ấy xuất hiện cũng là năm đầy kịch biến, ngài Oda Nobunaga mất, em gái của ngài cùng chồng cũng không lâu sau thất thủ, chỉ còn ba đứa con gái có thể trốn thoát trong đó có chị gái cả là Azai Chacha-sama, không sai! Chính là người đời sau gọi Yodo-dono.”

“Không ai ngờ rằng công chúa Azai lại không theo hai người em được ngài Hideyoshi nhận nuôi mà là bỏ trốn, Hideyoshi-sama vì tranh đoạt quyền lực mà mang một kẻ gái điếm vào thay thế cho công chúa Azai, bên cạnh phái quân đi lùng sục tìm cho bằng được Azai công chúa.”

“Chính đây mới mở ra bí ẩn của sự mất tích của Kiếm Thần! Thực ra ngài ấy phải lòng công chúa Azai, hai người gặp nhau một người du sơn ngoạn thủy, một người trốn chạy, hai tâm hồn đồng điệu lại cùng nhau ở chung một túp lều. Kiếm Thần danh xưng to lớn nay lại chỉ kiếm củi bán lấy chi phí sinh hoạt, công chúa cao quý thì lại làm nội trợ lo việc nhà.”

Phóng viên nghe kể lịch sử mà như nghe truyện ngôn tình, nghe nhập tâm mà quên luôn đặt câu hỏi. ông Yamato cũng không cần đặt câu hỏi, nhấp ngụm trà, ông lại kể với giọng đầy phấn khích:

“Hai người họ có lẽ sẽ ở một cách yên bình mãi như thế nếu không phải quân đội của Hideyoshi-Sama tìm thấy họ, Hideyoshi-Sama từ lúc này đã thích công chúa Azai, ngài phẫn nộ cử một chi binh lính gần nhất quyết tâm bắt sống công chúa trở về và giết đi Kiếm Thần.”

“Sự việc diễn ra không khác hơn trăm năm trước, Kiếm Thần giận giữ! Ngài không hề hạ thủ mà khiến cả đoàn lính tinh nhuệ của Hideyoshi-Sama vứt vũ khí chạy trối chết, có người vì sợ hãi mà đột tử đương trường. Theo ghi chép thì hôm đó thiên tượng thay đổi đột ngột, trời vốn nắng to bỗng mây đen kéo mịt mùng và lại không mưa, đội lính Hideyoshi-Sama chỉ có một người trở lại, số còn lại trốn chạy hết và nghe nói đều chết đi trong vòng một tháng. Binh sĩ kia sau khi thông báo Hideyoshi cái kết thì cũng chết trong tuần đó. Nỗi khủng hoảng trong cả triều đại Toyomi khiến không ai dám nhắc đến.”

“Không lâu sau kiếm thần mang theo công chúa đi về chốn đào nguyên để sống hết thời gian còn lại, cũng có người nói hai người họ về trời, vì vậy khủng hoảng trong nhà Toyomi mới được dập tắt, nhưng Hideyoshi Sama đã hạ lệnh không được nhắc đến việc này nên vụ việc bị lâm vào quên lãng, về sau vì nỗi ám ảnh của Kiếm Thần hay do nỗi nhớ công chúa Azai mà Hideyoshi-Sama lại nạp công chúa giả kia làm thiếp bắt đầu cho sự sụp đổ của nhà Toyomi.”

Thở dài một hơi, ông Yamato lại nói.

“Nhưng đặc biệt nhất khi ngài Tokugawa Ieyasu dẫn đầu trận Sekigahara, người tướng quân đắc lực nhất đã giúp đỡ ngài qua nhiều cơn nguy khốn lập công lao hãn mã lại là một vị tướng mà trong lịch sử chưa từng nhắc đến, ngài tên Nobi Nobisaku!”

“Không sai! Người ấy chính là đứa trẻ Kiếm Thần đã nhận làm đồ đệ! Nobi Nobisaku đại tướng đã lập công lao vô cùng và được ngài Tokugawa phong cho làm võ tướng, cánh tay phải đắc lực của ngài ấy, nghe nói ngài ấy trên thông thiên văn dưới tường địa lí, lại biết hết cổ kim binh pháp, kiếm pháp siêu quần, ngài ấy đã đóng góp cho nền kiếm đạo sau này “Bạt kiếm thuật” và các kiến thức về kiếm cơ bản góp phần phát triển rạng rỡ cho Samurai sau này.

Nhưng không bao lâu khi ngài Tokugawa mất đi, ngài Nobi Nobisaku cảm thấy được sự tranh quyền đoạt lợi của triều đình bấy giờ, ngài ấy chán nản mang cả gia đình đi lên vùng Tokyo bây giờ, theo lời ngài thì chốn đào nguyên Kiếm Thần đại nhân ở là ở đây.”

“Qua nhiều lần đảo chính nắm quyền, nhưng các thế hệ sau này không ai dám đến làm phiền hậu đại của ngài tướng quân Nobi Nosaku ấy cả, ngôi đền thờ này là ngài ấy lập nên khi tại vị, về sau vỡ nát trong chiến loạn.”

“Ngài ấy đã để lại đời một câu nói: “Nếu các ngươi coi làm quan làm tướng thật cao quý, thì ta nói làm thợ săn mới thật sự là cao quý!” “Ta sẽ để con ta, cháu ta, hậu đại ta sẽ mãi theo cái nghề cao quý ấy, tránh xa chốn chỉ có lừa lọc tranh quyền đoạt lợi này.”

Nói xong ông Yamato thở hắt ra một hơi rồi nói:

“Quả là danh nhân thốt ra lời vàng ý ngọc a, ta bây giờ cũng cảm thấy nghề thợ săn thật là cao quý. Tiếc là hiện tại thì không còn như vậy nữa, cần bảo

vệ thiên nhiên a.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Được Chú Ý Gia Đình Nobi

Nobita nghe xong bản tin cũng không quá kinh ngạc, chẳng qua là khá ngạc nhiên khi Nobisaku có thể rút ra được chân lí ấy, “hết quan lại hoàn dân” chưa ai có thể mãi mãi thân cư cao vị suốt, cũng chẳng ai luôn bị thấp hèn.

Ừ, trừ thế giới này.

Nghĩ đến cái mặt mỏ nhọn của Suneo, Nobita bất lực nhả rãnh:

“Tại sao tổ tiên hắn hay bất kì thế giới nhỏ nào, thời gian điểm nào thì cái bản mặt tên này luôn được ăn sung mặc sướng? Hắn mới là con cưng của thế giới a?”

Nhưng qua đây hắn cũng biết thế giới lực sửa đổi là đáng sợ nhường nào, không phải giản đơn có thể thay đổi được, việc làm của hắn chỉ vô tình đi theo sự sắp xếp của nó thôi.

Doraemon thì lại không chú ý đến bản tin nên cũng không biết thành quả bản thân làm ra là thế nào, hắn chỉ lo lắng cho Nobita thôi. Thấy Nobita không có ý định ra khỏi nhà, Doraemon thở dài một tiếng rồi quay đi.

Nhưng đó chỉ mới là bắt đầu. Chiều hôm đó.

Tại văn phòng làm việc bố Nobi, bố Nobi đang cặm cụi cúi đầu vào công việc không hề biết có nhiều ánh mắt cứ nhìn bản thân một cách đầy tò mò.

“Hazzz, mãi mới xong. Mong sao sếp không lại mò ra lỗi nào để bắt mình sửa a.”

Thở ra một hơi, bố Nobi mang theo bản báo cáo đi hướng trưởng phòng, đi ngang qua bàn một đồng nghiệp khá thân thuộc, bố Nobi cười cười chào hỏi:

“Tanaka-San, vẫn chưa xong à? Cũng muộn rồi đấy! Nhanh lên rồi còn về nữa, có muốn tôi chờ không?”

“A…a… vâng cám ơn anh Nobi, anh không phải phiền vậy đâu ạ.”

Tanaka giật mình trả lời, nhìn điệu bộ ấp úng của Tanaka, bố Nobi cười ha hả nói:

“Ha Ha ha…Tanaka-san, sao hôm nay lại nói chuyện ấp úng thế? Thôi! Tôi đi nộp bản báo cáo đã, lát nữa gặp.”

Quay lưng đi bố Nobi đi nhanh đến cửa trưởng phòng gõ cửa.

“Mời vào!” Một tiếng nói phát ra từ bên trong.

“Xin thất lễ… Trưởng phòng, tôi đã hoàn thành bản báo cáo đây ạ.”

Bố Nobi nhanh chóng đi vào, cúi đầu chào trưởng phòng một chập, sau đó đưa ra bản báo cáo.

“Tốt! Tốt! Không hổ danh anh Nobi, bản báo cáo đã hoàn thành rất tốt! Hôm nay anh có thể về sớm. Mai là chủ nhật, anh có muốn đi cùng tôi đánh Gôn không?”

Trưởng phòng nhìn qua bản báo cáo rồi cười cười nói. Bố Nobi rạng rỡ cười một tiếng rồi nói một câu nửa đùa nửa thật:

“Được thế thì còn gì bằng, nhưng trưởng phòng không sợ mai trời mưa sao? Ngài bảo em là thần mưa mà…”

“Thần a… Không sao! Được nhìn thấy cảnh tượng gần trăm phần trăm chắc chắn mưa còn chuẩn hơn cả dự báo thời tiết cũng là một vinh hạnh a…”

Nghe lời ông Nobi nói, trưởng phòng không những không thay đổi quyết định, ngược lại phát ra một tiếng cảm khái rồi nói.

“Thế nhé! Mai gặp ở chỗ cũ.”

Chẳng hiểu ra làm sao bố Nobi chỉ có thể gật đầu vâng dạ rồi trở lại thu xếp đồ đạc, đi qua Tanaka, bố Nobi áy náy nói:

“Ngại quá, Tanaka-san, hôm nay tôi được về sớm nên không đợi anh cùng về được.”

“A, cái đó không vấn đề gì đâu, anh cứ về trước đi ạ.”

Tanaka vội vàng trả lời.

“Vậy nhé, tôi đi về đây. Xin phép tôi về trước!”

Bố Nobi quay về mọi người chào.

“Anh vất vả rồi…”

Mọi người chào một tiếng rồi ai lại làm việc người ấy, trên đường về bố Nobi có cảm giác như sai sai ở đâu, nhưng nghĩ mãi mà không ra nên cũng chả thèm nghĩ nữa.

“Bố về rồi đây…” Về đến nhà, bố Nobi cuối cùng thở ra một hơi, cả quãng đường đi bố Nobi có cảm giác không hiểu thật khó chịu, cũng không rõ tại sao nữa.

“Bố nó về rồi đấy à? Hôm nay em cảm thấy sao sao ấy bố nó ạ, mọi người nhiệt tình thái quá với em.”

Mẹ Tamako thấy Bố Nobi trở về thì nhanh chóng nói, coi bộ ngày hôm nay mẹ Tamako qua cũng khá không thoải mái a.

“Mẹ nó cũng cảm thấy vậy à? Anh cũng thấy mọi người hôm nay nhìn anh thế nào ấy, lúc đi về cũng cảm thấy cơ thể không thoải mái.”

Bố Nobi cũng than thở, được người quan tâm thì ai cũng muốn, nhưng bỗng nhiên mọi người tốt lên nhiều như vậy khiến cả hai người đều cảm thấy không thoải mái.

Dù như thế cuộc sống vẫn diễn ra không phải sao? Dần dần bố Nobi cùng mẹ Tamako đều quen thuộc sự biến chuyển của thái độ mọi người, cả hai tuy không hiểu sao nhưng cũng cảm thấy không đến nỗi nào cả.

Cho mãi đến một ngày…

“Xin chào anh Nobi Nobisuke, tôi là phóng viên đài truyền hình Tokyo, tôi muốn phỏng vấn anh một số chuyện nho nhỏ có thể được không ạ?”

Vừa tan tầm đang định lên tàu về nhà bố Nobi bỗng bị một đám phóng viên chặn lại, đầu một đoàn chấm hỏi, bố Nobi chỉ có thể máy móc gật gật đầu.

“Cho hỏi trong gia phả gia đình của anh có tổ tiên nào tên là Nobi Nobisaku không ạ?”

Thấy được quyền hỏi, đám phóng viên nhà báo nhanh chóng hỏi.

“Vâng! Sao cô lại biết về cụ tổ nhà chúng tôi?”

Bố Nobi kinh ngạc, tại sao bỗng nhiên một đám phóng viên không biết chui từ đâu ra mà lại biết tổ tiên mình?

“Vậy, xin hỏi trong gia phả nhà anh có ghi chép về công việc của cụ tổ không ạ?”

Phóng viên bắt kịp thời gian chưa cho bố Nobi suy nghĩ gì đã hỏi dồn dập.

“A, cái đó, tôi nhớ là trong đó viết rằng cụ tổ Nobi Nobisaku suốt đời luyện kiếm, là một Samurai nghèo, cụ từng lang bạt nửa đời người nhưng rồi cuối cùng về lại quê hương, trở lại làm nghề thợ săn cao quý. Cuối đời khi con cháu hỏi về nguyện vọng của cụ thì cụ chỉ nói là muốn con cháu mãi giữ vững nghề thợ săn cao quý đó và không được quên đi tâm của một Samurai.”

Bố Nobi ngước nhìn lên trời như nhớ lại kí ức đã từng đọc gia phả dòng họ rồi cảm khái nói ra.

“Vậy cho mãi đến bây giờ anh vẫn giữ lại kiếm pháp của tổ tiên sao?”

Phóng viên như mèo thấy mỡ, bắt ngay vào điểm chính, hỏi ngay bố Nobi, bố Nobi bỗng đỏ bừng mặt lên, lắp ba lắp bắp gãi đầu nói:

“A… cái đó, thực ra… đến thời bố tôi vẫn còn giữ lại kếm thuật, cơ mà vì cải cách, Samurai lỗi thời, nên tôi không chịu học kiếm đạo mà lại thích vẽ nên… bố tôi đã bực tức rất lâu.”

Bố Nobi từ nhỏ đã ốm yếu, không như người anh của mình bác Nobiroo, bố Nobi ghét học kiếm đạo, ghét vận động, là phiên bản yếu hóa của Nobita trước kia.

“Thật đáng tiếc… Cám ơn vì anh đã nhận lời buổi phỏng vấn ngày hôm nay, xin chào anh.”

Người phóng viên thở dài cảm thán một tiếng rồi xin phép đi, bố Nobi vẫn chả hiểu ngô khoai gì cả, một mặt mộng bức đi về nhà.

Về đến nhà, tắm một đợt bồn tắm nước nóng gột bỏ sự mệt mỏi cả ngày làm việc căng thẳng, bố Nobi mới cùng vào bàn ăn cơm, cả nhà ăn cơm thực sự đầm ấm khiến bố Nobi thả lỏng cả người, và bản tính lú lẫn của bố Nobi tái phát, quên béng chuyện hồi chiều.

Bố Nobi chắc sẽ chả thể nhớ gì cho đến khi xem chương trình thời sự ngày hôm sau.

"Thưa quý vị và các bạn, chắc các bạn vẫn còn nhớ đến vụ việc đã làm chấn động giới sử học, cổ văn học nước ta gần đây, về việc Kiếm Thần và truyền nhân của ông, ngài tướng quân Nobi Nobisaku đã bị lịch sử quên lãng phải không ạ?"

"Gần đây, nhờ sự tìm tòi của các chuyên gia sử học, và được các ban ngành liên quan giúp đỡ, chúng tôi đã tìm ra được con cháu, hậu duệ của truyền nhân Kiếm Thần(Katana kamisama), đại tướng quân, cánh tay phải của ngài Ieyasu Tokugawa, người đóng góp to lớn cho nền kiếm đạo và chiến thuật của Nhật Bản nhưng lại bị lịch sử chôn vùi không được nhắc đến ngài Nobi Nobisaku!"

"Theo điều tra mới nhất chúng tôi nhận được, gia tộc Nobi cực kì ít tham gia vào các vấn đề nổi cộm trong lịch sử, thậm chí có thể coi họ là gia tộc ẩn thế.

Mỗi đời của gia tộc Nobi chỉ có một hoặc hai người con trai và thường đều võ nghệ siêu quần, kiếm pháp gia truyền của họ dễ dàng hạ gục cọp beo, nhưng tất cả các đời tiên tổ nhà Nobi đều chỉ làm nghề mà cụ tổ Nobi Nobisaku cho là cao quý, nghề thợ săn!"

"Mãi cho đến thời ông của gia chủ nhà Nobi vẫn thế, nhưng họ thôi chột dần ý chí của một kiếm khách, đến thời bố của ngài Nobi Nobisuke vẫn là một người giỏi về kiếm đạo và tràn đầy ý chí của một Samurai danh giá, nhưng đến hiện tại ngài Nobi Nobisuke thì không chịu tập luyện kiếm thuật tổ truyền thiêng liêng mà lại ham mê vẽ tranh, ông từng là học trò đắc ý của nhà họa sỹ nổi tiếng Kakihara nhưng vì lo cho cơm áo gạo tiền sau này mà ông từ bỏ nghiệp vẽ trở thành một nhân viên văn phòng."

"Không biết nếu ngài Nobi Nobisaku Sama biết con cháu ngài từ bỏ tâm huyết, ý chí người võ sỹ ngài truyền dạy mà đi làm một nhân viên văn phòng thì sẽ ra sao? Theo thông tin điều tra thì con của ngài Nobi Nobisuke là Nobi Nobita là một học sinh yếu kém một thời, nhưng "con nhà tông không giống lông cũng giống cánh" Nobita sau khi biết được phấn đấu vươn lên thì cậu bé học giỏi lên một cách đột ngột, đứng đầu toàn khối, không hổ danh hậu duệ ngài Nobi Nobisaku Sama a."

Xem người phóng viên quen thuộc đang thao thao bất tuyệt nói về gia đình bản thân trên tivi, bố Nobi đang uống ngụm nước trà bỗng sặc sụa ho lên.

Không huyền niệm gì khi ngày hôm sau đứng đầu trang các mặt báo đăng các tiêu đề: "Dòng họ Nobi kì bí đã lộ diện", "Vạch trần màng che thần bí của đại gia tộc ẩn thế Nobi", "Quyết định của ngài Nobi Nobisaku có là đúng đắn? Hãy theo tôi tìm hiểu về lịch sử gia tộc ẩn thế kì bí ngay!", "Từ phong quang vô hạn đến xuống dốc tận cùng, chúng ta hãy cùng xem xét mức sống nghèo túng của gia đình Nobi, một gia đình được truyền thừa từ đại tướng quân Nobi Nobisaku."…...

Đủ kiểu đủ loại báo chí, tiêu đề mọc lên như nấm, điện thoại nhà Nobita réo lên liên hồi, trước cửa nơi không xa paparazi bè lũ săn tin luôn lấp ló.

Nhìn cảnh này Nobita không thể giữ nguyên trạng thái hiền giả được nữa, quay sang Doraemon nói:

"Chúng ta có làm quá không Doraemon?"

Doraemon cũng đầu đầy mồ hôi nói:

"Tớ cũng không biết a, lịch sử cũng không bị thay đổi lắm nên cảnh sát thời gian cũng không thấy liên lạc. Hix."

Nhớ lại các ánh mắt đầy hâm mộ của mấy đứa bạn trên trường, nhớ lúc gặp lại Hima cái ánh mắt đầy sùng bái ấy, thoát khỏi trạng thái hiền giả Nobita cảm thấy lâng lâng a.

Thôi thì cứ để thế đi, rồi cũng lặn cả thôi mà, chuyện hot nào mà chả lặn xuống, cứ thế này cũnng không quá tệ.

Lại nghĩ đến Shizuka, Nobita thở dài nói nhỏ:

"Tuy không thể là gì của nhau, nhưng cuối cùng cũng vẫn là bạn thân a, ngày mai lại xin lỗi cậu ấy vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ting Ting, Bạn Có Tin Nhắn

Đúng như Nobita nghĩ, sau một tràng sốt dẻo thông tin tấp nập làm cả nhà Nobi tối tăm mặt mày, thì các thông tin cuối cùng dần dần im ắng trở lại, gia đình Nobi lại tếp tục cuộc sống bình thường bình dị, tuy nhiên cách thức đối xử của mọi người với gia đình Nobi đã biến hóa một cách vi diệu.

Hôm kia, khi đang thư thích dẫn Nobita và Doraemon đi dạo sau bao ngày trốn bè lũ phóng viên, bố Nobi gặp lại thầy giáo năm xưa của mình ông Kakihara, và dĩ nhiên bố Nobi bị ông Kakihara bắt cóc lôi đi buổi triển lãm của ông ấy.

Không lâu sau bố Nobi lại được giới truyền thông chú ý trở lại, các tựa báo như đã lắng lại bỗng lại sốt sôi sùng sục: "Hổ phụ vô khuyển tử, sự thực về tài năng của ông Nobi Nobisuke hậu duệ của ngài Nobi Nobisaku!", "Kinh động! Giới chuyên gia gọi ngài Nobisuke là tân tinh của giới họa sỹ hiện đại.", "Sự thực đằng sau tác giả của bộ truyện tranh ăn khách nhất hiện nay Dragon ball chính là cháu Nobi Nobita! Hậu duệ ngài Nobi Nobisaku!"….

Nằm cũng trúng đạn Nobita khổ bức khi ánh mắt giới truyền thông đang nhìn về ba lại đùng cái chuyển hướng sang bản thân, khiến Nobita trốn chui trốn nhủi như chuột, kế hoạch xin lỗi Shizuka tan vỡ từ trong bọt nước.

Tác giả biểu thị: "Đừng nghĩ dễ thế em…. Ka ka ka ka…" (tiếng cười đầy xấu xa…)

Trốn ở nhà ngủ ngày Nobita bỗng như nghe thấy tiếng tin nhắn ting…ting…

"Quái! Thời nay lấy đâu ra điện thoại di động mà lại có tiếng tin nhắn ở đây?"

Vừa nghi ngờ một tiếng, Nobita lại như nghe thấy một luồng tin tức truyền ra từ thần vị: "Có một bước sóng liên lạc muốn kết nối thông tin với bạn, có kết nối không? Yes No?"

Nobita đứng hình, sọc đen đầy cái ót.

"Thần Vị từ khi nào đã hiện đại hóa, tự động hóa như cái điện thoại di động thế này? Quả nhiên ngón tay vàng của ta là cái giả Thần Vị đúng không?"

Nhả rãnh thì nhả rãnh, Nobita cũng khá tò mò là ai lại có thể bắt liên lạc với hắn mà chỉ có thể thông qua Thần Vị mới biết? Nếu không có Thần Vị có lẽ người đó sẽ trực tiếp liên lạc vào đầu hắn a, có nguy hiểm gì hắn cũng không thể phản kháng á.

Càng nghĩ càng tự hù bản thân, Nobita mới vứt hết mấy suy nghĩ không đâu đó đi rồi chọn Yes.

Dù sao Nobita cũng đã khá mạnh, đủ giây trời giây đất giây không khí rồi, chém thôi… tuy thế hắn cũng không tin ai có thể làm hại hắn được vì linh hồn hắn kinh dị hơn cả cơ thể a, nhưng hắn không biết sử dụng sức mạnh tinh thần hắn mà thôi.

Trong không gian vũ trụ, đang có một cuộc rượt đuổi cực kì căng thẳng giữa hai chiếc phi thuyền vũ trụ.

"Trời ơi! Bọn hành tinh đen! Chúng thấy ta rồi…. Chạy mau lên anh Raper ơi!"

Một con vật tròn tròn có tai dài như thỏ, mặt giống như mèo lại kì lạ la lên tiếng người lo lắng hét lên cảnh báo cậu bé bên cạnh.

Có vẻ như đã rất nguy cấp, cậu bé còn không kịp trả lời mà chỉ có thể chú tâm lái phi thuyền tránh làn đạn bắn rất rát của lũ Hành Tinh Đen.

Nhưng có vẻ cậu bé cũng chả phải tay đua siêu hạng gì, mà chiếc tàu chở hàng cũng không phải là phi thuyền siêu tốc, cuối cùng cũng trúng đạn.

Mặt đầy mồ hôi, cậu bé như quyết định một việc trọng đại nói:

"Chúng ta cần phải tăng tốc lên thôi, không còn cách nào khác phải sử dụng bước nhảy alpha thôi."

"Như thế có liều lĩnh quá không?"

Con vật kia lo lắng hỏi. Chú bé trả lời với giọng điệu bất lực:

"Chẳng còn cách nào khác. Anh không muốn bị chúng bắt lại… Nắm chặt vào Sami-chan!"

Nhìn chiếc phi thuyền phía trước lóe lên ánh sáng rồi biến mất, lũ Hành Tinh Đen quay đầu phi thuyền lại từ bỏ truy kích.

"Thật điên rồ! Cho tàu chạy nhanh hơn tốc độ ánh sáng như thế có khác gì tự sát?"

Bật dậy, Nobita hổng hộc thở, hắn đã biết bản thân bắt được thông tin gì, không thể nhầm lẫn được đây chắc chắn là cái gọi là "thần giao cách cảm" giữa hắn và Raper trên con tàu vũ trụ kia.

Trí nhớ thuộc thể loại bug khiến hắn biết bản thân lại sắp tham gia một chuyến hành trình kì thú, và dĩ nhiên hắn không phải Nobita khi xưa, hắn sẽ cố gắng không để tiếc nuối chỉ bởi vì không đủ sức mạnh.

Nhìn tấm thảm Tatami dưới chân, Nobita lâm vào suy nghĩ:

"Không biết bây giờ tấm thảm này đã gắn kết với cửa phi thuyền chiếc tàu kia chưa nhỉ?"

Nghĩ vậy Nobita đưa tay xuống cố nâng tấm thảm lên nhưng tấm thảm không nhúc nhích, hắn cũng không dùng sức mạnh siêu nhân của mình, vì nếu lỡ làm cho mối liên kết kia hỏng mất thì hắn sẽ khóc không ra nước mắt á, đành chờ Sami đi sang bên này vậy.

Vừa nghĩ như vậy bỗng Nobita thấy Doraemon mở cửa bước vào, thấy Nobita thì mở miệng nói:

"Jaian-kun và Suneo-kun tìm cậu đấy."

"Chả biết hai tên đó lại định làm gì, không biết mình đang trốn phóng viên sao?"

Lầm bà lầm bầm, Nobita ngái ngủ bước xuống nhà, công nhận từ khi không có chạy sang nhà Shizuka thói quen nữa Nobita lười hẳn đi.

Mặc dù tên Hideta đáng ghét kia đã đi rồi, nhưng Nobita và Shizuka vẫn trong trạng thái không mặn không nhạt, Nobita cũng mệt mỏi rồi, hắn chả muốn níu kéo làm gì nữa cho mệt tâm, cô ấy muốn thích ai thì thích, muốn thần tượng ai thì thần tượng, hắn chả thèm ngăn cản làm cái gì, tâm hắn đã mệt.

Xuống nhà, thấy hai đứa Jaian và Suneo đang mặc bộ đồ chơi bóng chày chờ đó, thấy Nobita đến hai người sáp nhanh lại.

"Nobita-kun, đội bóng chúng mình đang có nguy cơ bị giải tán, cậu hãy giúp tụi mình đi…."

"Là sao? Nói rõ xem nào?"

Một mặt không quá quan tâm Nobita hỏi, nói chính xác hắn không quá thích đánh bóng, tuy hắn đã đánh rất hay, nhưng hắn luôn phải hạn chế sức trong khi chơi khiến cả cơ thể hắn không thoải mái, chơi thể thao là để vung hết sức tiêu bớt năng lượng thừa mà, không thoải mái thì rõ ràng không còn ham hố rồi.

"Tụi lưu manh đã chiếm đi sân bóng của tụi mình rồi!"

Jaian một mặt phẫn nộ mà nói, Suneo cũng thêm vào:

"Đó là lũ lớp 6 trường trung học, bọn chúng hôm qua đến và tuyên bố sân tập đó là của chúng."

"Bọn chúng vừa đông vừa to xác…"

Jaian tiếp tục nói, Suneo "phu xướng phụ tùy" hát theo:

"Chúng ta quá ít người nên đành chịu…"

Nhìn hai người "Tự xướng tự đáp" Nobita biết thừa hai tên này định cho mình vào tròng, hắn đâu ngu, đáp một câu không mặn không nhạt:

"Ừ, rồi sao?"

Jaian và Suneo tập thể hóa đá, kịch bản không phải vậy chứ? Kịch bản không đúng là Nobita một mặt chính nghĩa hô lên mấy câu đầy khí thế rồi hai người "thuận nước dong thuyền" đẩy Nobita ra đầu sóng ngọn gió sao?

"A, thì Nobita là con cháu của ngài Nobisaku-sama a, đầy tinh thần chính nghĩa và vĩ đại á! Cái việc dành lại mảnh đất đó chỉ những người vĩ đại như cậu mới có thể làm được á! Vậy nên nhiệm vụ thiêng liêng và cao cả này giao cho cậu đấy!"

Suneo không hổ danh là lẻo mép nhất trong toàn thế giới Doraemon, đầu chưa nghĩ miệng đã tuôn ra đầy "lời hay ý đẹp" chứa đầy cạm bẫy.

Là bạn gay bao năm, Jaian cũng nhanh chóng phản ứng lại tùy theo nói:

"Nhiệm vụ cao cả này giao cả cho cậu đấy! Chúng tớ chờ tin tức tốt của cậu!"

Nói xong không đợi Nobita trả lời hai tên đã kéo nhau chạy mất bóng. Nhìn hai tên láu cá nghĩ "gắp lửa bỏ tay người" kia cứ tưởng đẩy quả bóng trách nhiệm cho hắn là có thể "kê cao gối ngủ", Nobita phì cười. Hắn mới không ăn một bộ này, dù gì kẻ không thể đánh bóng cũng là chúng chứ có liên quan cái vẹo gì hắn?

Quay đầu đi lại vào nhà, mới ló mặt ra chút thôi mà đã thấy lũ Paparazi lấp ló rồi, thật phiền.

"Cậu định làm sao giúp bọn Jaian lấy lại sân bóng vậy?"

Doraemon đi theo cùng vào rồi quay sang hỏi Nobita. Nhìn một mặt lo lắng Doraemon, Nobita không biết nói gì cho phải, nhiều lúc Doraemon rất thông minh, nhưng cũng nhiều lúc ngốc nghếc một cách đáng yêu.

"Tại sao tớ phải dành lại? Tớ đã đồng ý đâu?"

Nobita cười nhẹ trả lời. Nghe Nobita trả lời Doraemon một mặt suy nghĩ nói:

"Cũng phải, nhưng nếu hai đứa nó hỏi cậu thì sao?"

“Đơn giản nói một câu là lúc đó mình không nghe rõ nên chưa trả lời mà định hỏi lại thì hai người đã đi, đơn giản thế thôi.”

Nobita một mặt không quan trọng nói.

“Lỡ chúng lại nói một lần kiểu đó?”

Doraemon vẫn cảm thấy khó giải quyết.

“Tớ lại một lần nói như vậy.”

Nobita một mặt tỉnh bơ nói.

“Ách… nhưng lỡ hai đứa nó kiếm cớ đó đánh cậu thì sao?”

Doraemon vẫn cố chấp hỏi.

Liếc một liếc Doraemon, Nobita trả lời chắc nịch:

“Hai đứa nó đánh không lại tớ.”

“Ách…”

Doraemon tắt điện.

“Đúng a, tên Nobita này sao có thể nhìn theo ánh mắt người thường được đâu chứ, mình chỉ toàn lo hão a.”

Chán như gián, Nobita lại ngủ, đúng là ngoài học lực cùng vũ lực ra không khác chút nào Nobita khi xưa cả, đúng là “tình yêu cho ta tất cả cũng mang đi tất cả mọi thứ” a.

“Ôi… ê mông quá!”

Tỉnh lại, Raper rên lên, cố gắng ngồi lên xem xét xung quanh, Sami-chan cũng không sao đã tỉnh lại, cậu ta mới tự nói:

“Mình văng ra khỏi ghế hồi nào nhỉ… mà đây là đâu?”

Nhìn lại màn hình hiển thị, Raper ngạc nhiên thốt lên:

“Đây chính là dải thiên hà thứ tám! Không ngờ tàu Raphen chúng ta lại đến tận đây.”

Nhìn lại động lực báo cáo, Sami-chan khóc lóc kêu lên:

“Em đã nói mà anh không nghe, bây giờ tàu hỏng rồi, làm sao đây?”

“Đừng cằn nhằn nữa! Điếc cả tai, để anh xem xét, có lẽ hỏng hóc nơi nào trong động cơ.”

Một mặt đau đầu, Raper đi xuống cầu thang rồi mở khóa cửa khoang động cơ, cơ mà đẩy mãi, đẩy mãi cửa không chịu mở.

Đang nằm yên ổn Nobita bỗng giật mình tỉnh giấc, chiếc chiếu Tatami cứ nhô lên hạ xuống như động đất vậy.

Nobita biết chẳng phải động đất hay gì mà là Raper cố mở cửa khoang gây ra.

“Ồ, lạ nha Nobita. Cậu cũng có thể tỉnh khi không có người đánh thức sao?”

Đang đọc truyện tranh Doraemon ngạc nhiên nói. Nobita một mặt nghiêm túc trả lời:

“Cậu yên lặng đi! Xem kìa…”

Đang cố gắng mở cửa Raper nhíu mày lại:

“Chẳng lẽ cửa khoang bị vật gì ngã đè lên làm bị kẹt lại sao? Sami-chan đưa anh chiếc búa.”

“Đây! Anh cẩn thận nhé, hỏng hơn nữa là không sửa được đâu đấy!”

Một mặt không tin tưởng nhìn Raper, Sami-chan mang ra cây búa.

“Một… hai… ba… bốp..”

Mang cả cây búa nặng, Raper bay luôn vào phía sau cánh cửa, cánh cửa vốn khó khăn mở ra bây giờ lại nhẹ nhàng vô cùng.

"Nguy hiểm! Anh Raper!"

Thấy thế Sami-chan cũng hoảng hốt nhảy theo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Giúp Đỡ Sửa Chữa Phi Thuyền

Nhìn hai bóng hình lao ra từ dưới sàn rồi ngã dập đít xuống chiếu Tatami, Doraemon hai mắt vốn to nay còn to hơn một vòng, một mặt mộng bức nhìn không phản ứng kịp.

Trong khi Nobita đã lường trước sự việc, cười một tiếng rồi nói bằng tiếng Nhật:

"Chào mừng đến với trái đất! Hai người bạn vũ trụ Raper-kun, Sami-chan."

Nhắc đến đây Nobita muốn nhổ nước bọt á, thế quái nào một dân tộc ngoài hành tinh có hình dạng giống hệt người địa cầu không nói, họ lại tất cả đều nói tiếng Nhật a? Quả nhiên thế giới "khoa học kĩ thuật" càng phát đạt thì lại càng "không khoa học" a?

"A… Hai người hành tinh đen các ngươi đừng đi qua đây."

Luống cuống rút từ trong túi ra cây súng lục, Raper hoảng loạn la lên, nhưng vì không khí ô nhiễm nơi trái đất khiến cậu ta cảm thấy thật khó chịu nên chưa đưsng thẳng bao lâu đã ho khù khụ.

"Anh Raper, anh không sao chứ?"

Sami-chan một mặt lo lắng hỏi han, nói xong Sami-chan cũng cảm thấy ngạt thở vì không khí ô nhiễm nơi trái đất, hay chính xác hơn là do trọng lực trái đất quá lớn nên tạo sức ép lớn lên cơ thể hai người, dẫn đầu là phổi vì sức ép quá lớn mà khó thở, về sau có thể nguy hiểm đến tính mạng.

"Chúng tớ là người tốt, hai người bình tĩnh đi trở lại khoang thuyền chúng ta tiếp tục nói chuyện, chứ ở đây không tốt cho hai người."

Nói đoạn, Nobita dẫn đầu nhảy xuống lỗ thủng dưới sàn nhà không chờ hai người kia phản ứng.

Thấy người lạ đi vào phi thuyền bản thân nên Raper và Sami-chan đều vội vã trở lại phi thuyền, Doraemon cũng tò mò đi theo hai người.

Đóng lại cửa khoang, hai người Raper và Sami-chan như thở nhẹ ra một hơi, chắc trong mắt hai người bên kia cánh cửa là địa ngục lắm á.

"Một lần nữa xin tự giới thiệu. Tớ là Nobi Nobita, người Trái Đất, thuộc dải thiên hà thứ 8, còn đây là đồng bạn của tớ Doraemon, là mèo máy thông minh. Xin được giúp đỡ nhiều hơn."

Nobita hướng đến hai người đang gắng sức hít vào không khí thanh tân trong phi thuyền Raper và Sami-chan giới thiệu bản thân.

Có lẽ là vì nhìn Nobita và Doraemon đều như còn trẻ con đi, có thể là khuôn mặt Nobita thân thiện đi, tóm lại hai người thật đơn giản tin tưởng hai người Nobita và Doraemon không phải là kẻ xấu.

"Các cậu là cư dân địa cầu? Dải thiên hà thứ 8 sao? Chúng tớ đến từ hành tinh Kuzakuza thuộc dải thiên hà thứ 21 kìa, nên tớ chưa bao giờ nghe đến địa cầu bao giờ cả."

Vừa ăn bánh mì như hổ báo, Raper vừa nói, coi bộ thằng bé đói lắm rồi nên mới không chút chú ý giữ ý giữ tứ gì cả a.

Nghe Raper nói thế Doraemon một mặt kinh ngạc nhìn hai người nói:

"Theo như cậu nói thì hành tinh Kuzakuza của cậu thuộc dải thiên hà thứ 21 trong khi địa cầu lại ở dải thiên hà thứ 8, hai nơi cách nhau vài tỉ năm ánh sáng á! Xa thế mà các cậu bay đến đây được, Hay thật!"

Thấy Doraemon kiến thức về vũ trụ học thật là học bá, Raper cũng vui vẻ thảo luận:

"Thực ra bọn tớ không bay bình thường mà là sử dụng "bước nhảy Alpha" đấy."

"Sao? Các cậu cũng biết… Bước nhảy Alpha sao?"

Doraemon lại càng kinh ngạc, thế thì hành tinh kuzakuza trình độ khoa kĩ thật sự mạnh bạo lều a.

"Các cậu là bị lũ "hành tinh đen" chặn cướp hàng hóa mà phải sử dụng nó phải không?"

Nobita quay qua Raper hỏi.

"Sao cậu biết hay thế? Mà nhắc mới nhớ, cậu ngay lần đầu gặp chúng tớ đã biết tên của chúng tớ rồi. Làm sao lại thế được nhỉ?"

Raper một mặt ngạc nhiên hỏi, Raper nhắc nhở khiến Doraemon và Sami-chan cũng nhớ ra, mặt đầy tò mò hướng phía Nobita nhìn lại.

Cười một tiếng, Nobita hướng về mọi người giải thích:

"Các cậu nghĩ gì về thần giao cách cảm?"

"Ý cậu là cậu với Raper có thần giao cách cảm với nhau nên cậu biết được tất cả à?"

Một mặt ngạc nhiên Doraemon quay về Nobita thốt lên.

Cười cười gật đầu, Nobita nói:

"Thực ra từ trước đó tớ đã nằm mơ thấy cả cuộc rượt đuổi của bọn hành tinh đen với hai cậu, nên khi gặp hai người tớ hoàn toàn không ngạc nhiên."

"Thật thần kỳ, vũ trụ đúng là có bao nhiêu điều mới lạ a…"

Doraemon phát ra cảm khái, ai có thể tưởng tượng nổi hai người cách nhau cả tỉ năm ánh sáng lại có "thần giao cách cảm" với nhau được kia chứ?

"Tớ nghĩ vận mệnh đã liên kết tớ và cậu là muốn tớ đến nơi đây giúp đỡ cậu đấy!"

Nobita hướng về Raper cười cười. Nghe Nobita kể Raper và Sami-chan cũng tin tưởng đây rõ ràng là vận mệnh sắp đặt a.

"Hay quá! Hay quá! Anh Nobita, anh mau giúp đỡ bọn em sửa chữa con tàu với! Động lực của nó hỏng rồi thì phải."

Sami-chan một mặt vui sướng hướng về Nobita thỉnh cầu.

Quay sang Doraemon, Nobita cười xòa:

"Việc này thì chỉ có cậu bạn mèo ú của tớ mới đủ khả năng làm a."

"Này! Nobita-kun! Tớ biết sửa tàu vũ trụ hồi nào?"

Doraemon một mặt bất lực nhả rãnh trả lời Nobita, đúng thật là kiến thức về máy móc của Doraemon là vô vàn, nhưng một chiếc tàu vũ trụ của một hành tinh khác, nhánh phát triển khoa học kĩ thuật khác, vẫn là nằm ngoài sức Doraemon a.

"Anh Doraemon đẹp trai đáng yêu… Mong anh giúp tụi em đi mà… Năn nỉ anh đấy… Không sửa được tàu vũ trụ thì tụi em chết mất… Hu hu."

Sami-chan vung ra đại tuyệt kĩ "Làm nũng đại chiêu", nếu là người đạo tâm kiên định thì chắc sẽ khó khăn, cơ mà Doraemon từ xưa đến nay đối với cái chữ "đạo tâm kiên định" không đáp lên một chút nào cả, mới nghe Sami-chan khen mấy tiếng đã như xương cốt nhũn ra. Ừ, nếu cậu ta có xương cốt.

"Để tớ thử xem sao a…"

Bị Knokout Doraemon chỉ có thể đáp ứng, nhìn không còn phân được Đông Nam Tây Bắc Doraemon, Nobita đập tay lên trán nhả rãnh:

"Đồ dại gái!... Thế chỉ tổ bị gái lừa thôi cậu ạ.."

Mà nhớ lại Đoraemon cũng thật sự từng bị gái lừa á, dĩ nhiên là gái mèo, nhưng anh chàng vẫn không thay đổi, vả lại cũng đầy đào hoa a.

Nhớ lại coi, Mii-chan a, Noramyako-chan a, thậm chí sau này cậu ta còn cảm nắng thật nhiều cô mèo khác nữa, thật không ngờ tên bạn mèo ngờ nghệch của mình cũng có kiếp đào hoa a, cậu ta không sợ mấy cô nàng mà biết về sự tồn tại của nhau là cậu ta sẽ có hạ tràng ra sao a?

"Cậu không phải là có khăn trùm thời gian a? Lấy ra mà dùng đi chứ đợi gì nữa?"

Cắt đoạn một mớ suy nghĩ vớ vẩn, Nobita quay sang Doraemon nhắc nhở.

Nói đến đây Nobita cũng bất lực nhả rãnh a, Doraemon không biết bị hội chứng trung niên đãng trí hay là quá nhiều bảo bối, cũng có thể do lười không chịu sắp xếp ngăn nắp các bảo bối đi, chỉ phải chờ có ai đó nhắc nhở mới nhớ ra bản thân còn có bảo bối mà sử dụng á.

“Đúng rồi a! Thế mà tớ quên khuấy đi mất!”

Le lưỡi, nâng tay đập đầu một cái, Doraemon cười cười lôi từ túi ra khăn trùm thời gian.

“Nhưng cửa khoang đến phòng máy đã biến thành như vậy rồi…”

Raper khó khăn quay sang chỉ chỉ cánh cửa nói.

“Vấn đề này thì không lo! Nhìn tớ đây! “Vòng xuyên thấu”, có nó chúng ta dễ dàng có thể sửa chữa phi thuyền dù ở bất cứ vị trí nào.”

Doremon lôi ra chiếc vòng xuyên thấu rồi cười bảo.

“Được thế thì tốt quá! Vậy thì nhờ hai cậu nhé!”

Raper một mặt may mắn, rạng nỡ cười nói.

“Không có chi!”

Cười một tiếng, Doraemon đặt vòng xuyên thấu lên tường rồi chui qua, không mất bao lâu thì tất cả các đèn báo của chiếc tàu đã đều sáng lên, tiếng Sami-chan vui vẻ vang lên trên khoang điều khiển.

“Các anh ơi lại đây mau! Chúng ta sắp về đến nhà rồi…”

Cùng Raper đi đến màn hình chính, không xa trong vũ trụ là một hành tinh phát ra ánh sáng màu tím thật đẹp mắt.

“Không ngờ tàu bay nhanh thế! Chỉ hai bước nhảy Alpha đã về đến nơi a…”

Raper một mặt cảm khái, rồi cậu ấy quay sang Nobita và Doraemon cúi sâu cảm kích.

“Cám ơn sự giúp đỡ từ hai bạn, nếu không có hai bạn giúp thì tụi tớ chắc bị kẹt lại tại Trái Đất luôn quá.”

Nghe nhắc đến Trái Đất, Doraemon một mặt hoảng hốt nói:

“Chết! Chỗ ở bọn mình là Trái Đất kia mà???”

Rồi một mạch chạy xuống cánh cửa khoang động cơ, mở cửa lao ra, và đĩ nhiên là rớt xuống phòng Nobita.

Nobita thì chậm rãi không nhanh không chậm theo sau, Nobita biết nội dung cốt truyện nên chả có chút lo lắng gì cả.

Nhìn về cửa khoang tàu vũ trụ gắn chặt vào tấm thảm Tatami, Doraemon một mặt kinh ngạc:

“Thật không ngờ cánh cửa này có thể liên kết hai nơi dẫu chúng đã cách xa nhau hàng tỉ năm ánh sáng a… Vũ trụ thật kì diệu…”

Raper cũng kinh ngạc, cười nói:

“Hai bạn nhớ rảnh thì xuống chơi với tụi tớ nhé!”

Sami-chan cũng đi theo nói:

“Anh Doraemon nhớ đến thăm em nha!”

“Ừ! Chắc chắn!”

Cả Doraemon và Nobita cùng quay về hai người gật gật đầu xác nhận.

Đóng lại cánh cửa, hai người thở ra một hơi thật dài… Rồi cùng nhìn nhau cười ha hả.

“Chuyện xảy ra như một giấc mơ a, Nobita-kun?”

“Ừ! Vốn đó là từ giấc mơ của tớ mà ra mà. Ha ha ha…”

“Thôi, không còn sớm nữa, xuống ăn tối thôi, nghỉ sớm mai đi học, có gì thì mai ta đến thăm hai người họ.”

Doraemon đề nghị. Hai người cùng nhau đi xuống nhà ăn cơm.

Một đêm trôi qua yên bình, mở mắt đã là sáng hôm sau.

Một ngày đi học bình thường không thể bình thường hơn, chỉ có Nobita đã bỏ đi cái thói quen ngắm Shizuka trong giờ học đi, đổi lại lầ Shizuka thi

thoảng con mắt lại liếc xuống chỗ ngồi của hắn, thấy hắn đang cặm cụi nghe giảng a.

Reng… reng…. Reng….

Cuối cùng tiếng chuông tan học cũng kêu lên, ừ thì chỉ là tan học buổi sáng, lũ học sinh cũng còn phải chiến đấu với suất cơm dinh dưỡng mới được ra chơi.

Nobita đang ăn từng miếng từng miếng thức ăn, thư thả bản thân, thì Jaian và Suneo sấn lại hỏi:

"Nobita-kun! Cậu đã đòi lại được sân bóng cho tụi mình chưa?"

Liếc một cái, Nobita chậm rãi nhấm nuốt miếng thức ăn trong miệng rồi mới không nhanh không chậm trả lời:

"Sân bóng nào? Sao tớ không nhớ? Tớ từng nhận nhiệm vụ này sao?"

"Cậu….. Hôm qua chúng tớ đã giao nhiệm vụ cho cậu mà?"

Jaian tắt điện, nhưng vẫn cãi chày cãi cố.

"A… Thế à? Rồi sao? Tớ đã nhận lời sao?"

Vẫn một mặt tỉnh bơ Nobita một câu tới câu đi, làm Jaian có xung độn g đánh người.

Thấy Jaian sắp muốn bạo phát, Suneo vội vã ngăn cản, Nobita bây giờ không như lúc trước bị hai đứa nó bắt nạt nữa, sức chiến đấu là bạo lều á.

"Nobita-kun a… Làm ơn đi mà… Bọn tớ thật sự không tìm ra cách để lấy lại sân bóng á…"

Quay sang Nobita, Suneo năn nỉ. Chỉ có nhờ người thì Suneo mới phát huy chiếc lưỡi dẻo quẹo của bản thân, hắn mà nói thì con kiến trong hang cũng phải bò ra í chứ.

Nobita từ trước đến nay là ăn mềm không ăn cứng, thấy Suneo cũng năn nỉ nên cũng mềm lòng, nhẹ nhàng nói một câu:

"Thấy hai cậu cũng đáng thương, tớ nói cho hai cậu vậy."

Thấy cả hai đều một mặt lắng nghe thụ giáo, Nobita tằng hắng một tiếng rồi nói:

"Lũ lớn tuổi đó đánh bóng vừa ồn ào vừa mạnh tay, sẽ chọc đến người dân xung quanh bãi đất trống đó bực tức, vả lại còn có ông già khó tính Kaminari ở đó a, chẳng sớm thì muộn chúng cũng bị đuổi.

Suneo-kun, cậu chỉ đơn giản thêm mắm thêm muối chút nói một vòng mấy gia đình xung quanh là họ đuổi hết lũ lớp 6 đó liền a."

Jaian và Suneo như khai khiếu, hai tay đánh vào nhau cái bốp, luôn miệng kêu "Diệu a, Diệu a…" trở lại chỗ ngồi.

Coi bộ hai đứa nó đang bàn bạc chỉnh lũ lớp 6 như thế nào đây, Nobita mới chẳng thèm quan tâm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Lần Đầu Đến Kuzakuza

Shizuka gần đây rất không vui. Từ hôm Nobita nói xin lỗi cô đến nay, cậu ấy như quên hẳn đã từng là bạn thân cô vậy, đi học về không đi cùng, ngồi học không nhìn cô, đến nghỉ ngơi cũng không tìm cô chơi nữa.

Khi xưa Nobita luôn đến nhà tìm cô đi chơi, những lúc như vậy cô lại khuyên cậu ấy về nhà học để đỡ thua bạn kém bè, nhưng bây giờ khi Nobita chỉ cắm đầu vào học mà không hề chú ý đến bản thân, Shizuka lại cảm thấy thật trống rỗng, thật khó chịu.

Mỗi lần làm bánh bích quy Shizuka lại như thói quen phân ra hai phần, rồi lại phải dọn đi một phần.

Khi ra đường chơi với lũ bạn, Shizuka luôn cảm thấy thiếu thốn, tuy mọi người chơi rất đông vui, nhưng Shizuka lại cảm giác trống rỗng trong lòng, sự trống rỗng ngày càng lớn khiến cô bé 10 tuổi cảm thấy thật khó tiếp nhận.

"Hôm nay mình phải xin lỗi Nobita! Có lẽ bởi vì bản thân đã nói quá nặng lời nên Nobita mới giận lâu như vậy, mình phải xin lỗi cậu ấy thôi!"

Quyết tâm như vậy, Shizuka nắm tay làm một động tác cổ vũ chính bản thân, rồi chạy theo bóng lưng đã đi được kha khá xa phía trước.

Chạy sắp đến nơi, đang định gọi với theo Nobita, bỗng cô thấy một bóng người chạy ra ôm chầm một cánh tay của cậu ta.

Đang đi trên đường về, Nobita bỗng thấy một bóng hình xinh xắn chạy đến bên cạnh rồi tự nhiên vô cùng ôm một cánh tay mình.

"Chào anh, Nobita-kun… Anh đến nhà em chơi đi! Mẹ em mong anh lắm đấy…"

"A! Là Hima-chan à? Xin lỗi em nhé, hôm nay thầy giáo có ra khá nhiều bài tập, anh nghĩ không thể đến được. Gửi lời chúc sức khỏe của anh đến bác gái nhé."

Hima kể từ hôm Nobita vô tình tác tử đến nay thì vẫn luôn một bộ mê trai theo sau Nobita, hắn cũng không biết làm sao a, hắn và cô bé chỉ mới gặp mặt một lần á, tình cảm đâu ra mà cô bé lại làm quá vậy khiến hắn thật khó xử a.

"Vậy thì anh nhớ lúc nào rảnh phải qua nhà em chơi đấy! Anh biết cả nhà em luôn luôn mở cửa chào đón anh mà…"

Đứng nhìn hai người cười cười, nói nói đi xa, Shizuka không hiểu vì sao trong lòng thật khó chịu, có cảm giác tức tức nơi lồng ngực, lời đã ra đến miệng lại nuốt trở vào.

Mãi cho đến kho hai người đi khuất tầm mắt, Shizuka mới ỉu xìu đi về phía nhà mình, không hiểu sao dũng khí vừa lên được kha khá của cô lại bị đè dẹp xuống: "Thôi thì khi khác lại nói với Nobita vậy, coi bộ cậu ấy thật vui với bạn gái khác a, không phải mình a…"

Tự nói một mình, Shizuka không hiểu sao mắt lại nong nóng, có cảm giác mũi cũng nóng lên, hít sịt một tiếng, Shizuka tự dối mình một câu:

"Chắc là bị cảm, hôm nay trời gió to quá, bụi bay cả vào mắt mình."

Về đến nhà, Nobita thấy Doraemon đang nhàn nhức cả trứng chơi ú tim tự trốn trong tủ chứa chăn nệm, Nobita quay sang nói.

"Nè Doraemon, cậu có đi cùng tớ sang hành tin Kuzakuza chơi không?"

"Đi!"

Nghĩ đến Sami-chan, Doraemon đầy máu phục sinh, năng lượng tràn đầy không ngần ngại đồng ý.

Mở tấm thảm Tatami lên, không bất ngờ khi phía dưới vẫn là cánh cửa khoang phi thuyền, nhìn hai bên một lúc, Nobita quay sang Doraemon hỏi:

"Cậu có bảo bối cắt gọt nào sắc bén không Doraemon?"

"Bảo bối sắc bén?"

Doraemon kinh ngạc hỏi, trong đầu Doraemon chuyển a, chuyển a, ngẫm lại thì các bảo bối Doraemon đều thiếu đi sự sắc bén và nguy hiểm a, phần lớn đều vô cùng an toàn á.

"A! Có! Máy cắt người!"

"Cái cưa máy này có thể cắt tất cả mọi thứ! Tất nhiên là không nguy hiểm, cho dù người bị cắt đôi ra cũng chả sao, dùng keo gắn lại là được. Cơ mà cậu cần nó làm gì?"

Doraemon mang ra một cái cưa máy rồi hỏi Nobita.

"Cậu cứ xem đi."

Nói đoạn, Nobita mang cái cưa ra cắt thẳng xuống nền nhà, khoét hẳn đi vùng xung quanh tấm thảm Tatami, Doraemon thấy sàn nhà sắp rơi cả mảnh xuống tầng một thì hoảng loạn phiên bảo bối.

"Cần câu bắt dính….. Hấp… may quá, tóm được."

Doraemon trước khi cả vùng sàn nhà bị rơi xuống kịp thời dùng cần câu bắt dính giữ lại kịp, nhưng thật hú hồn hú vía Doraemon quay sang trách móc Nobita.

"Sao cậu có thể bất cẩn như vậy? Mà hành động này của cậu là sao?"

Không quá quan tâm Doraemon đang bực mình, Nobita tiếp tục nói:

"Cậu cho tớ mượn khăn trùm thời gian và đèn pin phóng to đi, nhanh lên nào."

“Thật là, bắt cậu không có cách nào a, đây này! Mà cậu định làm gì a?”

Doraemon đành đặt cả tấm thảm liền sàn nhà sang một bên rồi đưa tay vào túi rút ra hai vật đưa Nobita, vừa đưa vừa cằn nhằn.

Phủ tấm khăn trùm thời gian đã được phóng to lên nơi bị cắt rời lủng một lỗ lớn, Nobita hồi hộp chờ đợi, chút chút thời gian trôi qua, coi bộ đã đủ, Nobita hất khăn trùm lên, và thế là sàn nhà đã liền hoàn hảo trở lại.

Lại lật tấm thảm Tatami lên thì quả nhiên không có gì bên dưới cả ngoài sàn nhà.

“Thành công!”

Nobita đưa tay làm một tư thế chiến thắng, cười lên vui vẻ.

“Cậu làm gì tớ vẫn chưa hiểu.”

Doraemon một mặt không biết sao quay sang hỏi Nobita.

“Cậu thấy sàn nhà bình thường trở lại rồi chứ? Chúng ta có thể để phần sàn nhà bị cắt ra này ở nơi bí mật sẽ không lo lắng mẹ hay bố phát hiện dưới sàn nhà có con đường đi thông nơi khác á! Vả lại chúng ta cứ phỏng theo cách này thì cửa vào phòng động lực của phi thuyền nhà Raper lại có thể sử dụng bình thường á, và ta có thể di chuyển cánh cửa đi theo bản thân, muốn về nhà lúc nào thì về á.”

Nobita một mặt giải thích không sợ phiền phức nói ra, chứ Nobita vẫn nhớ không lâu sau lũ hành tinh đen sẽ tìm cách phá hủy cánh cửa lẫn hai đứa á, Nobita luôn tin “Không bức tường nào gió thổi không lọt”, “tai vách mạch rừng” là chuyện đương nhiên á, Nobita mới không thể để lịch sử tái diễn.

Mang ra ngôi nhà treo tường, Doraemon một mặt khó khăn nói:

“Cửa của nhà treo tường nhot quá! Phải làm sao đây?”

Nhìn Doraemon với ánh mắt nhìn thằng ngốc, Nobita bất lực nói:

“Cậu thu nhỏ tấm thảm hay phóng to tờ giấy ngôi nhà treo tường chẳng phải là xong sao?”

“A… Quên mất tiêu…”

Doraemon xấu hổ mặt đỏ bừng lên, nhiều khi Nobita thấy không phải Doraemon không có đầu óc, mà đơn thuần lười nhác đi suy nghĩ mà thôi, khiến cho cậu ta tập được thói quen cứ có vấn đề là lại tìm người hỏi ý kiến.

Cùng nhau đi qua cánh cửa, đến bên kia con tàu vũ trụ, làm lại một lần, thế là Doraemon có phiên bản khác của cánh cửa thần kì, có thể di chuyển từ nơi này đến trái đất, cách nhau ngàn tỉ năm ánh sáng, nhưng lại chỉ cố định được hai nơi này mà thôi.

Cho “cánh cửa” vào túi bốn chiều, Doraemon và Nobita lại tiếp tục quan sát xung quanh, sau một hồi tìm tòi thì hai người cuối cùng cũng tìm được cánh cửa đi xuống tàu.

“Ồ… Một hầm Gara..”

Nhìn xung quanh thiết kế với lối cấu trúc không gian khép kín, Doraemon nhận định nói.

“Đã Raper cho phi thuyền vào Gara rồi vậy thì ta đi ra bằng cách đơn giản đỡ tốn phiền phức a Doraemon? Mang vòng xuyên thấu ra đi.”

Nobita cũng nhìn xuang quanh rồi quay qua Doraemon cười nói.

Hai người đi qua vòng xuyên thấu mới nhận ra rằng Gara là được làm chìm sâu dưới lòng đất, nhìn xung quanh bát ngát chỉ một màu đất tím, đến một cọng cỏ cũng không, trên trời hai ánh mặt trăng đua nhau chiếu rọi tán ánh sáng xuống đại địa.

“Toàn là một màu tím huyền ảo!”

Doraemon phát ra cảm thán, Nobita cũng gật đầu đồng ý rồi tiếp lời:

“Đẹp như trong tranh vậy, nhưng cảnh vật vắng vẻ quá a, người dân đâu hết rồi nhỉ?”

“Tớ cũng không biết nữa…”

Doraemon cũng một mặt khó hiểu nhíu chặt lông mày, Ừ, nếu cậu ta có lông mày a.

“Cậu có thấy kì lạ không Doraemon? Đất đai nơi đây rất rộng lớn, không đến nỗi không đủ đất xây Gara a, nhưng Raper vẫn xây Gara dưới lòng đất, có thể nào dân tộc nơi đây cảm thấy mặt đất quá nguy hiểm để xây Gara thậm chí nhà không? Và họ hiện đang ở dưới lòng đất cả?”

Biết được cốt truyện, Nobita bắt đầu dẫn dắt Doraemon mạch suy nghĩ.

Vừa nói xong, các vùng đất xung quanh bỗng nhô lên từng lụn đất, lụn đất vỡ ra để lộ những con cá kì dị, nhìn thì biết ngay là loài lưỡng cư, nhưng cá cũng không phải cá, ếch cũng chả phải ếch.

"Con gì thấy ghê vậy Nobita?"

Doraemon một mặt ghét bỏ hướng về mấy sinh vật kia nói.

"Thường thường các động vật lưỡng cư xuất hiện báo hiệu trời mưa, hoặc triều cường á."

Nobita thể hiện vốn kiến thức bác học của bản thân, Nghe Nobita nói vậy, Doraemon nhìn lên trời.

"Không có vẻ trời muốn mưa a?"

Lại nhìn xung quanh.

"Cũng không có sông thì lấy đâu ra triều cường?"

Rồi trợn tròn mắt nhìn phía chân trời một dải trắng muốt, tô thêm cho đường chân trời một sắc đẹp đẽ nên thơ.

Nhưng cảnh đẹp này là cảnh đẹp chết người, nó không là gì khác mà chính là sóng thần (tsunami).

"Trời ơi! Sóng thần Nobita-kun chạy mau…"

Doraemon hốt hoảng chộp tay Nobita quay về phía sau chạy trối chết, nhìn cứ đến lúc quan trọng như xe tuột xích Doraemon, Nobita trợn trắng mắt nói:

"Cậu có chong chóng tre để mốc trong túi à? Hay cậu nghĩ chân chạy sẽ nhanh hơn sóng thần?"

"Á… Sao tớ có thể quên việc cơ bản này nhỉ???"

Doraemon khững lại, rồi le lưỡi bối rối đưa tay vào túi rút ra chong chóng tre đưa Nobita.

Hai người bay lên cao trên không trung nhìn sóng thần tứ ngược khắp chốn, Doraemon cảm khái.

"Chả trách không có kiến trúc nào trên bờ cả, người dân sống trên hành tinh này cũng không dễ dàng a."

Nói xong, Doraemon mang ra bè vạn năng thả xuống mặt nước, chiếc bè hình dáng con mực to lên to lên rồi dừng lại ở kích thước ngang bằng các bè thường thấy.

Nobita và Doraemon lên bè, Doraemon rút từ túi bốn chiều ra cánh cửa được cắt ra từ phi thuyền rồi nói:

"May sao cậu đã tính trước a Nobita-kun, nếu không chúng ta không biết đến bao giờ mới tìm lại được phi thuyền để về trái đất a, cũng không còn sớm nữa, chúng ta về cho kịp bữa tối đi"

Hai người đi qua cánh cửa về lại nhà treo tường, lại chui ra trở lại phòng Nobita, bỗng Doraemon trợn tròn mắt nhìn chiếc đồng hồ trên bàn học.

"Sao lại thế này? Chúng ta đi như hai ba tiếng đồng hồ sao lại thành chưa quá năm phút đồng hồ là sao?"

Nobita thì chả có chút gì ngạc nhiên cả, nói:

"Hai hành tinh cách xa nhau cả tỉ năm áng sáng lại có mối liên kết lại với nhau chỉ cần một bước là đến, cậu nghĩ thời gian cả hai bên sẽ đồng bộ được? Từ xưa đến nay không gian và thời gian luôn là gắn liền a."

"Có nghĩa là ý cậu nói, chúng ta đi bên kia cả mấy tiếng bên này chỉ qua năm phút, chúng ta đi bên kia một ngày thì nơi đây chỉ qua có một tiếng thôi sao?"

Doraemon như bừng tỉnh hiểu ra nói.

"Đúng! Và theo ý tớ là chúng ta sang bên kia chơi đi vài ngày rồi lại trở lại á."

Nobita gật gật đầu rồi cho ra ý kiến, Doraemon cũng vẫn như đứa trẻ ham chơi, gật đầu cái rụp:

"Đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Lần Đầu Đánh Tan Lũ Hành Tinh Đen(Thượng)

Sáng sớm tinh mơ, không khí mát mẻ tràn đầy khí tức tươi mới thổi qua đại địa, sóng thần đến thật nhanh, đi cũng thật nhanh, chỉ để lại cả vùng đất màu mỡ tươi xốp.

Đúng giờ tỉnh dậy đang làm bài thể dục buổi sáng bằng một bài võ quy tiên lưu vũ thuật Nobita cảm giác như các tế bào trong cơ thể như hoan hô, từng dòng khí trong cơ thể cũng có cảm giác lưu sướng hẳn lên.

Bỗng cách chiếc bè vạn năng không xa nơi một ụ đất bỗng dâng lên một ngôi nhà, Nobita thấy thế cũng tấm tắc kêu kì lạ, cơ chế nâng nhà thật tân tiến a, có cả khu cánh cách li nhà và đất đá xung quanh để ngôi nhà không bị tiếp xúc với đất đá, lớp cánh lại là hình tròn, hình dáng chịu lực nén tốt nhất.

Bỗng từ cửa sổ ngôi nhà một bóng người nhảy ra rồi bay lên lượn mấy vòng trên bầu trời thể hiện sự vui sướng của bản thân:

"Hoan hô! Nước đã rút! Nắng lên rồi, vui quá là vui…"

Nhìn bóng hình kia Nobita liếc cái là nhận ra, không phải Sami-chan thì còn ai nữa.

"Heiiiii, Sami-channnn, chỗ này…."

Vung tay lên vẫy về phía không trung, Nobita hét to gọi.

"A! Anh Nobitta! Anh đến chơi với tụi em đấy à?"

Sami-chan quay qua nhìn thấy Nobita, bỗng vui sướng bay đến cười rạng rỡ.

Hai người gọi Doraemon dậy rồi cùng nhau đi hướng căn nhà.

Đi lại gần thì Nobita thấy được cả gia đình Raper đang đi ra khỏi nhà, gia đình Raper có ba người là mẹ cậu ấy, em gái cậu và Raper.

Mẹ Raper là một người phụ nữ trẻ, chỉ tầm 30 tuổi, phong vận tràn đầy, quanh thân toát ra một loại khí tức thùy mị hiền thục kiểu của một người con gái phương đông nết na dịu hiền.

Thừa hưởng đầy đủ ưu tú từ Gene của mẹ mình, em gái Raper tuy chỉ mới tầm 9 tuổi nhưng đã đầy đủ hại nước hại dân.

Làn da trắng như trứng luộc, lỗ chân lông nhỏ xíu khiến làn da cô bé mượt mà, đôi mắt tròn to đầy hiếu kì đánh giá Nobita và Doraemon khiến cho dòng máu lolicon… bậy bậy… dòng máu ưa cái đẹp trong người Nobita trỗi dậy, cơ thể mảnh khảnh trông thật yếu đuối khiến người muốn ôm vào lồng ngực bảo vệ.

Còn Raper… đàn ông thì Nobita ngắm làm gì? Kết lại một câu là không tệ a.

Mang hai người đến nơi, Sami-chan nhanh mồm nhanh miệng mà giới thiệu hai người đến với mẹ và em gái Raper:

"Chính hai anh này đã cứu anh Raper và Sami đấy, đây là anh Nobita, anh ấy vô cùng thông minh và giỏi giang, thậm chí anh ấy còn có thần giao cách cảm với anh Raper đấy ạ. Còn đây là anh Doraemon, anh ấy vô cùng tài phép, phi thuyền là anh ấy sửa đấy!"

"Cô đã nghe Raper và Sami-chan kể về hai cháu luôn mà giờ mới được gặp mặt, vô cùng cảm ơn hai cháu."

Mẹ Raper vẫn thể hiện ra một người phụ nữ đầy dịu dàng thùy mị, Nobita và Doraemon chỉ có thể gãi gãi đầu cười cười nói "không có chi".

"Đây là mẹ và em gái Krim của tớ!"

Raper cũng cười tươi giới thiệu hai người biết gia đình của bản thân.

"Chào cô, chào em Krim, xin được giúp đỡ nhiều hơn ạ."

Nobita và Doraemon cũng không thiếu lễ tiết, hai người lễ phép chào hỏi.

"Raper, con mang hai người bạn trái đất đi chơi, thăm thú xung quanh đi!"

Mẹ Raper cười cười hướng về Raper nói, em gái Krim cũng chạy đến xin phép:

"Mẹ cho con đi cùng với nhé!"

"Được, nhưng phải chú ý an toàn nhé!"

Mẹ Raper cười hòa ái nhắc nhở, cả bốn người bắt đầu cuộc thăm thú hành tinh Kuzakuza của mình.

Nhìn đang một bên bay lên bay xuống Sami-chan, Nobita quay qua Doraemon nói:

"Doraemon, mang chong chóng tre của cậu ra đi! Nhìn từ trên cao mới có thể thấy được toàn cảnh chứ?"

"OK! Chong chóng tre! Raper-kun, đây là của cậu, Krim-chan, của cậu đây. Hai người gắn lên đầu rồi nhấn nút, muốn bay thế nào thì bay thế đó. Lúc đầu chưa quen nên bay chầm chậm thôi nhé."

Doraemon mang ra chong chóng tre rồi đưa cho mọi người, dĩ nhiên là trừ Sami-chan ra, nó đã là bay á.

Được Doraemon chỉ dẫn, cộng với chong chóng tre thực sự đơn giản trong điều khiển, hai người thật nhanh đã học được, thế là bốn người vi vu trên bầu trời ngắm nhìn đại địa, tâm hồn bỗng như được mở ra gông cùm xiềng xích thả ra với gió trời a.

Vốn tâm sự nặng nề Nobita nay ngược lại thoải mái lên, không bị cảm giác nặng nề đè nén, Nobita thậm chí muốn định cư nơi đây luôn quá, dĩ nhiên là không được.

Bay lên trời cao mới thấy cả vùng bao la ngoài một số sông ngòi vừa mới tạo ra thì chỉ có toàn đất là đất, chả có lấy một màu xanh, thế mà không khí lại tràn đầy dưỡng khí.

Nhìn thấy Nobita hơi chút tò mò về hành tinh của mình, Krim-chan phát huy tối đa tinh thần một hướng dẫn viên du lịch, hướng về hai người phổ cập thường thức:

"Hành tinh chúng em chỉ có hai mùa là Đông và Xuân mà thôi, mùa Xuân cây cối sẽ đua nhau mọc lên rậm rạp cả hành tinh khiến lượng dưỡng khí tăng cao, chúng em cũng gieo trồng lương thực vào lúc này,

mùa Đông các cây cối sẽ nhanh chóng héo tàn rồi chuyển tất cả năng lượng tích lũy được trong cả mùa xuân vào rễ hay củ và lặn sâu xuống lòng đất ngủ đông, các con vật cũng vậy, chúng đều tìm nơi tránh lũ cả, suốt mùa Đông sẽ liên miên xuất hiện các con sóng thần tẩy sạch đại địa, bên cạnh đó sẽ mang cho đất đai sự màu mỡ cho mùa Xuân sắp tới."

Nobita và Doraemon trầm trồ tấm tắc kêu kì lạ, không ngờ người và động vật nơi này chỉ hoạt động có mỗi hơn nửa năm a, còn gần nửa thời gian còn lại trốn xuống đất.

"Phía dưới kia đang làm đất là hàng xóm nhà tớ, bố con ông Khamon, chúng ta xuống chào hỏi đi."

Đi được một quãng đường kha khá, đoàn người thấy phí dưới đang làm đất bằng một chiếc máy móc khá là tân tiến, Raper quay về hai người giới thiệu.

Đoàn người hạ xuống thì thấy có vẻ bố con ông Khamon cũng đã làm gần xong xuôi cả, thấy mọi người thì ông Khamon niềm nở cười chào hỏi:

"Raper-chan và Krim-chan đấy à chúc năm mới tốt lành, cả Sami-chan nữa, hai người bạn nào đây?"

"Chào bác Khamon, đây là Nobita-kun và Doraemon-kun, hai cậu ấy đến từ trái đất đấy ạ, may nhờ hai cậu ấy giúp mà cháu có thể thoát về mang theo hạt giống vụ mùa đấy ạ."

Raper nhanh chóng giới thiệu với hai bố con bác Khamon về Nobita và Doraemon.

"Anh Nobita-kun rất thông minh đấy bác!"

"Còn anh Doraemon vừa đẹp trai vừa tài phép nữa."

Krim-chan và Sami-chan cũng mỗi người thêm một lời, tâng bốc Nobita và Doraemon lên trời luôn ấy.

"Ngại quá, chúng cháu cũng chỉ là cậu bé bình thường thôi ạ, Krim-chan và Sami-chan cứ nói quá lên vậy thôi ạ."

Thấy Doraemon hồn vía đang bay bổng xương cốt đang xốp giòn, Nobita biết chả thể trông cậy cái gì ở cậu ta nên chỉ có thể ngại quá mà nói một câu khách sáo.

Bác Khamon là một người đàn ông trung niên hơi mập mạp nhưng lại không khiến người ghét mà ngược lại cảm thấy thật là thật thà phúc hậu, bác ấy cử chỉ cũng đầy thân thiện cười nói với Nobita và Doraemon.

Nhưng đứa con bác Khamon là Xom thì lại không được chín chắn như bố của hắn, mặt hắn mập mạp cái khuôn mặt không khác mấy bố của hắn, nhưng lại cho người khác khi nhìn vào cảm nhận thấy hắn là người nhỏ nhen, ích kỉ, và đặc biệt đần thúi.

Hắn cũng phát huy tối đa bản mặt của bản thân, nhìn Krim-chan lại nói tốt về hai tên lạ mặt, Xon là ghét ra mặt, chỉ về phía Nobita và Doraemon nói:

“Hai người đó là người trái đất à? Sao Trông mặt mũi họ xấu thế?”

Khóe miệng Nobita giật giật, tâm hồn đang vì Sami-chan khen mà lơ lửng bất định Doraemon cũng nhập thể, tức giận mà nhìn Xon.

Cũng chả muốn chấp nhặt tên trẻ trâu kia, nhưng Nobita nhớ không lầm thì tên Xon này trong nguyên tác bán đứng Nobita và Doraemon a? Thế càng không thể bỏ qua được!

Đúng vậy! Chỉ vì lí do đó thôi, chứ Nobita mới không nhận bản thân cũng nhỏ nhen có thù tất báo đấy.

Nhìn một tảng đá nằm cách đồng ruộng không xa, Nobita xuýt xoa nói:

“Bác Khamon đang làm đất à? Nhưng vẫn chưa xong nhỉ? Còn có những “Cục đất” lớn thế này kia mà…”

Nhấn mạnh từ “cục đất”, Nobita đưa một bàn tay nắm nâng tảng đá lớn bằng hai ba đầu người lên, rồi cười nói:

“Bác cũng khó khăn trong việc làm mấy cục đất này phải không? Có cần cháu giúp đỡ mấy việc như thế này nè…”

Vừa nói, Nobita vừa đưa bàn tay còn lại ép lên mặt trên tảng đá, tảng đá rạn nứt rồi ào ào tan thành cát rơi xuống qua kẽ tay Nobita.

Bác Khamon là kinh ngạc trầm trồ:

“Người trái đất thật khỏe a… Nhưng bác cũng sắp làm xong, ai lại bắt khách nhân làm mấy việc mệt nhọc này chứ.”

Còn tên Xom a, hắn vẫn còn quan tâm về việc “giữ vững hai chân” và ngăn lại “cuộc chiến giữa hai hàm răng” á, có lẽ sau khi giải quyết xong mấy vấn đề đó hắn còn cần đi “xả” hết lượng nước đang chực trào ra ngoài của bản thân a, tóm lại cậu Xom bây giờ đang “rất bận”.

“Thế thôi không làm phiền bác, chúng cháu lại đi thăm quan thành phố một vòng ạ.”

Thấy mấy người ở lại sẽ làm phiền hai bố con bác Khamon, Raper xin phép mang theo mấy người bay đi tiếp tục du ngoạn.

“Anh Nobita thật mạnh mẽ quá đi, sao anh có thể làm được điều đó vậy?”

Krim-chan một mắt mạo tinh tinh nhìn Nobita, trước đến nay cô bé lần đầu tiên có thể gặp một người tay không niết toái tảng đá a.

“A… Thực ra Trái Đất nơi anh sinh sống có trọng lực lớn hơn hành tinh Kuzakuza này nhiều lắm.

Sinh hoạt trong môi trường trọng lực cao đó, cùng anh cố gắng rèn luyện nên ở đây anh mạnh gấp nhiều lần người thường á, Doraemon cũng vậy, cậu ấy nếu vận sức nhảy có thể cao cả trăm mét ấy.”

Tránh nặng tìm nhẹ Nobita đẩy hết trách nhiệm lên trọng lực Trái Đất và kéo cả Doraemon vào, chứ nếu lực sĩ nơi trái đất đến thì may ra có thể niết vỡ tảng đá đó thành hai a, còn niết toái thành cát thì vẫn tắm một cái rồi ngủ đi, đâu phải ai cũng là cao thủ khí công như Nobita chứ.

“Anh Doraemon có thể nhảy cao trăm mét được sao? Giỏi quá! Anh làm thử cho em xem với!”

Sami-chan hai mắt cũng mạo tinh tinh quay qua Doraemon nói, Doraemon một mặt khó khăn…

“Cái đó a… Nobita-kun nói vậy thôi, anh cũng không biết có thể làm được không nữa… Nhưng anh sẽ thử xem sao.”

Định bụng bùng cho qua chuyện Doraemon lại bị gục ngã trước ánh mắc thỉnh cầu của Sami-chan, nhìn bộ dạng thấy chết không sờn Doraemon, Nobita che miệng cười gian.

Cả đám đáp xuống một khu núi đá, Doraemon hít một hơi lấy dũng khí, dùng luôn 129,3 mã lực vốn chưa lúc nào dùng, quả nhiên là sức mạnh của tình yêu a…

Co khuỷu gối, mặc dù nhìn từ bên ngoài chân Doraemon vẫn thế, ngắn hơn một chút xíu xiu mà thôi, nhưng đúng thật là Doraemon đang co khuỷu gối á.

Hạ thấp trọng tâm, Doraemon vận sức bật lên và rồi… Không thấy…

Phải biết sức mạnh 129,3 mã lực là sức mạnh đủ để nâng vật nặng 9697,5kg lên cao 1m trong vòng 1s ở trái đất a, ở nơi đây mà dùng 129,3 mã lực chỉ để nhảy cao thì… Viu… Doraemon đã hóa thành một điểm tinh tinh trên bầu trời.

Nhìn điểm sáng lấp lánh trên kia Nobita chỉ có thể làm một động tác đưa tay đập trán, cạn lời a…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lần Đầu Đánh Tan Lũ Hành Tinh Đen (Hạ)

Bay qua các khu nhà thưa thớt, Nobita không thể không cảm khái:

"Hành tinh này đã nhỏ, người các cậu lại còn ít nữa a, chả bù cho trái đất chúng tớ, đất chật người đông, tấc đất tấc vàng."

Raper nhìn về xung quanh thưa thớt dân cư thở dài giải thích:

"Trước kia chúng tớ sống ở hành tinh khác kìa, nó còn nhỏ hơn cả Kuzakuza nữa, nhưng bọn hành tinh đen đã xuất hiện và chiếm đoạt nó, chúng tớ mới đành chạy nạn đến đây, may sao bố tớ đã tìm ra nơi này để chúng tớ có cơ may sống sót."

Đang nói chuyện thì bỗng Sami-chan la toáng lên:

"Nguy rồi! Bọn hành tinh đen đến, mọi người nhanh trốn đi!"

Phản xạ lại, cả bốn người cùng khom lưng núp sâu mấy tảng đá núi nhìn về phương xa.

"Là phi thuyền của bọn hành tinh đen, không ngờ chúng mò đến tận đây…"

Raper nhíu chặt lông mày nhìn phía chiếc phi thuyền bọn hành tinh đen mà nói.

Krim-chan lo lắng hỏi:

"Tại sao bọn chúng lại tìm đến nơi đây nữa?"

"Chắc là chúng đến đây hòng khai thác chiếm đoạt mỏ đá quý li tâm của hành tinh này đấy!"

Raper lông mày vẫn không thả ra, suy đoán mà nói.

"Người dân của các cậu có hiền lành quá mức không đấy? Để chúng lộng hành vậy? Đất nước nơi Trái Đất chúng tớ "dù có phải hi sinh tất cả cũng quyết không để mất nước, kiên quyết không làm nô lệ" á."

Nobita nhìn về chiếc phi thuyền xa xa, liếc sang Raper nói.

"Anh Nobita xin đừng nói vậy! Bọn hành tinh đen vô cùng tham lam và tàn bạo, chính bố anh Raper và Krim-chan đã vì liều mình chống lại chúng mà bị tàn nhẫn sát hại."

Sami-chan một mặt đau lòng giải thích.

"Thôi! Đừng nói nữa Sami-chan! Tớ cũng muốn đánh lại lắm chứ, nhưng tiếc không đủ sức mạnh, cả dân tộc chúng tớ chỉ có hiếm hoi mấy khẩu súng lục kiểu này."

Nói đoạn, Raper đưa ra cây súng lục nhỏ mà cậu luôn mang ra.

"Nó còn là kỉ vật cuối cùng của bố tớ."

Liếc đến chiếc phi thuyền đang hoành hành vô kị kia, Nobita ngứa mắt nói:

"Cậu không có sức mạnh? Tớ có! Tớ sẽ cho cậu mượn nó đánh lui bọn hành tinh đen kia!"

Nói đoạn không đợi tất cả kịp phản ứng, Nobita đã đưa tay nắm một tảng đá lớn như tòa nhà rồi hấp, tảng đá bay nhanh với vận tốc kinh khủng, phá vỡ bức tường âm bạo, để lại phía sau từng đóa từng đóa vân bạo.

Đang đi ngang như cua bọn hành tinh đen còn chưa kịp phản ứng đã nghe tiếng còi báo động vang inh ỏi, rồi… Không có rồi!

Một tòa nhà không rỗng ruột mà tất cả đều đặc bằng đá tảng va vào một chiếc phi thuyền sẽ là cảnh tượng gì?

Nhìn xa xa như pháo hoa vậy Nobita quay đầu trở lại phủi phủi tay, lại vung vung tay về phía trước mặt vẫn đang mộng bức mọi người nói:

"Xong rồi a, mọi người vẫn muốn ngắm pháo hoa à? Để lần sau bọn chúng đến nhiều chút tớ sẽ cho mọi người chiêm ngưỡng hoành tráng hơn a."

Nhặt lại hàm dưới đã rơi dưới đất, Doraemon nhìn Nobita nói:

"Nobita-kun, hồi nãy cậu không khác gì siêu nhân luôn ấy!"

“Anh Nobita-kun thật khốc quá đi….”

Krim một mặt mê trai nói, hai mắt cô bé mạo tinh tinh như đang ngắm cái bóng đèn chứ ngắm người gì?

“Nobita-kun! Cậu thật là cứu tinh của chúng tớ! Bọn hành tinh đen chắc sẽ không dám đến đây quấy phá nữa đâu!”

Raper một mặt rạng rỡ nói. Nhìn khuôn mặt đầy hi vọng của Raper và Krim, Nobita không nhẫn tâm chọc thủng hi vọng hão huyền của hai người, vì theo nguyên tác cho dù bị đánh chạy trăm lần thì bọn hành tinh đen vẫn cứ bám dính như đỉa đói a.

“Anh cũng có thể làm như anh Nobita-kun đúng không anh Doraemon-kunnnnn.”

Sami-chan thì sự chú ý hoàn toàn lệch hướng, nhìn Doraemon với ánh mắt trông mong.

Doraemon cuối cùng lại một lần gục ngã trước màn bán manh giả đáng yêu của Sami-chan, đưa tay vào túi rút ra một chiếc găng tay đeo vào.

“Với găng tay lực sỹ thì có lẽ sẽ được a?”

Doraemon không quá chắc chắn nói, găng tay lực sỹ có thể nâng tảng đá như ngôi nhà ở trái đất á, nhưng không biết có thể ném như Nobita không nữa.

Nhưng bảo bối Doraemon không hổ bảo bối Doraemon a, vô cùng cho lực.

Và thế là lũ hành tinh đen đang lụi hụi chui ra từ chiếc tàu vỡ nát thì bỗng thấy một tảng đá không khác mấy tảng đá đánh vào thân tàu bay vút đến và rớt cái Uỳnh… vào cách đó không xa.

Nuốt một ngụm nước bọt, tên mập nói với tên gầy bên cạnh:

“Tao nghĩ ta vẫn nên vào lại bên trong đợi cứu hộ thôi mày ạ.”

Tên gầy cũng ực một tiếng nói:

“Tao… cũng nghĩ vậy….”

Mặc kệ hai mấy tên hành tinh đen đang sợ bóng sợ gió, Sami-chan là một mặt sung sướng đang tâng bốc Doraemon lên trời đi, lời hay ý đẹp nói không có từ lặp luôn ấy.

“À mà cậu có thể giới thiệu cho chúng tớ xem loại đá quý của hành tinh này được không a?”

Nobita cũng muốn xem loại đá quý kia một lần a.

Đá quý là một từ ngữ nói chung để chỉ các loại khoáng thạch khác nhau mà con người coi là quý giá, tùy theo cảm nhận khách quan, chủ quan của mỗi người mà chúng được định vị là đá quý.

Khi con người ăn lông ở lỗ, đến cái ăn còn chả đủ thì lúc gặp một tảng kim cương mấy trăm cara cũng không khác gì gặp viên đá ven đường mà đá đi.

Nhưng khi họ tiền tài danh vọng đủ cả thì lại đi tham lam thứ đá quý ăn cũng chả được, dùng việc cũng gần như không ấy.

Tại Trái Đất thì đá quý đơn giản là “vật hiếm thì quý” mà thôi, hồng thạch a, kim cương a, ngọc thạch a… tất cả chỉ để làm đồ trang sức để thỏa mãn cái đẹp và mặt mũi những người tự nhận là người “Thân cư cao vị” mà thôi.

Nhưng ở đây lại “đá quý” là loại đá có công dụng đầy huyền ảo và thần kì, loại đá quý này không những đẹp mà còn có thể có những tác dụng phải gọi là sự thần kì của tạo hóa a.

Raper cũng không định dấu diếm gì Nobita và Doraemon, quay sang Sami-chan nói:

“Nhờ em cả, Sami-chan!”

“Anh cứ để em!”

Sami-chan nói một tiếng tự tin, rồi ngửi ngửi bên này một chút, ngửi ngửi bên kia một chút, rồi chọn một địa điểm lấy đà khoan xuống đất, không lâu lại lao ra với hai viên đá quý.

Hai viên đá quý mỗi viên đều lớn bằng nắm tay, long lanh sáng chói như kim cương, mỗi viên đều là loại có thể lấy nhan trị khiến các chị em phải thét lên đuổi theo như vịt, độ lớn lại mạnh bạo độ lớn mấy viên kim cương trên Trái Đất.

“Khi ta cầm hai phiến đá này cọ vào nhau… Tứ thì giữa chúng sẽ phát ra một lực đẩy… có thể nâng vật thể lên không trung, đá càng to thì lực đẩy càng lớn, thậm chí có thể nâng cả tòa nhà a.”

Vừa nói Raper vừa thử nghiệm cho Nobita và Doraemon xem, khi hai tảng đá chạm nhẹ vào nhau thì Raper từ từ lơ lửng lên, đến khi cậu ấy đưa chúng ra xa thì mới dần dần hạ xuống.

Nhìn một màn thần kì ấy Nobita và Doraemon phải nói là như mơ a, Doraemon có không thiếu các bảo bối thần kì, Nobita thậm chí có thể không phụ thuộc bất kì phụ trợ bay nhanh hơn bất kì chiếc phi cơ nào, nhưng vẫn phải há hốc mồm trước cảnh này.

Bảo bối Doraemon thần kì là dựa trên trình độ khoa kĩ quá mức phát triển của thế kỉ 22, Nobita bay được là vì hắn có "Khí" a.

Trong khi đây chỉ là hai viên đá, chỉ là nguyên liệu thô mà có thể làm người ta bay được không thể không nói thật thần kì a.

Đi dạo thăm thú khắp xung quanh, Nobita và Doraemon được một trận vui chơi thoải mái, thấy trời cũng tối rồi, trăng cũng lên cao, hai mặt trăng một đỏ một xanh hòa vào nhau tạo nên một màu tím huyền ảo như mộng.

"Chúng ta về nhà ăn cơm thôi nào…"

Sami-chan luôn là một ăn hàng, không hiểu nếu ăn béo béo mập mập có ảnh hưởng tốc độ bay của cô nàng không nữa.

Thoải mái ăn xong cơm tối, Nobita và Doraemon cũng xin phép trở lại Trái Đất.

"Các anh lúc nào trở lại chơi với chúng em lần nữa vậy?"

Krim-chan ánh mắt trông mong nhìn về phía Nobita hỏi, Nobita cũng gãi gãi đầu một mặt khó khăn nói:

"Vì thời gian hai nơi chênh lệch lớn nên phải gần một tháng nữa anh mới lại có thể trở lại, anh cũng muốn nhanh lắm nhưng cũng đành chịu à, lần sau đến anh sẽ ở lại lâu nhé."

"Hoan hô! Anh nhớ giữ lời đấy! Móc nghoéo này!"

Vui tươi hớn hở Krim-chan hướng về Nobita đưa ra ngón út.

Một ngày đi học kết thúc, Nobita khoác cặp đi trên đường về nhà, hôm nay hắn định bụng ở xuyên đến tận sáng mai trước 7h mới trở lại, tức là hắn sẽ ở lại hành tinh Kuzakuza tận gần một tháng, một tháng có lẽ đã đủ cho hắn phá mốc hai nghìn đại quan a.

Thực ra sau khi cứu hai người Raper và Sami thì công đức và nguyện lực của Nobita đã tăng đáng kể, lại phá hủy tàu của hành tinh đen khiến công đức nguyện lực của Nobita tăng mạnh, chỉ trong ngày đi chơi tại Kuzakuza mà sức chiến đấu của hắn đã lên quá 1500, nếu tốt đẹp thì trong gần một tháng tại Kuzakuza, Nobita có thể phá ngưỡng hai nghìn thậm chí ba nghìn không chừng á.

Dĩ nhiên là để dùng được thuấn gian di động giữa các hành tinh thì vẫn chưa biết ngày tháng nào á, hắn nhớ mang máng để có thể thuấn gian di động thì Songoku phải có sức chiến đấu 4.000.000

á, đó là khi chưa biến thân a, nếu thuấn gian di động giữa các hành tinh phải biến thân mới có thể dùng thì là 200.000.000 á.

Thiên văn sổ tự, thiên văn sổ tự a…

Nobita phải cứu bao nhiêu người? Tạo bao nhiêu nền văn minh thì mới có thể được đến a???

Nhìn chỉ số 1.500 của bản thân, lại nhớ chỉ số max của Songoku là khoảng chừng 300.000.000.000 á, sức mạnh của bản thân chỉ đáng làm hàng đơn vị của cậu ta a.

Đường còn xa lắm a….

Rên lên một tiếng, Nobita lắc lắc đầu vứt hết mấy cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu đi, quay lưng đi về nhà.

Suy nghĩ miên man Nobita không chú ý có một bóng người cứ bồi hồi phía sau không xa, rồi như quyết định một đại sự gì đó mà thẳng tắp đuổi theo bóng lưng của hắn mà chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Shizuka Gặp Nguy Hiểm

Về đến nhà, cất cặp sách Nobita xin phép mẹ ăn cơm sớm với Doraemon rồi lên phòng.

Lên đến nơi thì Doraemon hối hả chạy lại hỏi:

"Sao rồi? Sao rồi? Mẹ đồng ý chứ?"

Nhìn so với bản thân còn cấp bách Doraemon, Nobita mắt trợn trắng lên nói:

"Đồng ý rồi! Có gì đâu mà vội vàng thế? Để tớ thay bộ đồ đã rồi ta đi."

Tìm mấy bộ đồ hay mặc để thay đổi, dù sao cũng là sống và sinh hoạt tại nơi khác tận cả tháng trời a, không thể làm phiền mọi người bên Kuzakuza phải lo lắng vì mình được á.

"Xong rồi! Ta đi thôi!"

Nobita vừa sắp xếp xong thì đã thấy Doraemon không thể chờ đợi được chạy ngay chui vào nhà treo tường rồi.

"Cậu hăng hái như vậy chỉ vì một cô gái khác Mii-chan của cậu có biết không a…"

Nobita bất lực nhả rãnh, Doraemon luôn là như vậy á, trọng sắc khinh bạn.

Hai người đi vào trong nhà treo tường rồi qua cánh cửa Tatami, phía bên kia là một căn hầm dưới lòng đất do bom tạo không gian tạo nên.

Sau khi Nobita nói đến hai người cần một nơi bí mật để cất cánh cửa, đề phòng thất lạc và đề phòng bọn hành tinh đen tìm cách hủy đi cánh cửa thì Doraemon thật nhanh chóng lôi ra bom tạo không gian tạo ra không gian này, phía trên cánh cửa không những được ngụy trang vô cùng tốt, hơn nữa có thể đơn giản đi ra nhưng cực kì khó khăn đi vào.

Hai người bước ra ngoài thì phát hiện xung quanh đều là cây cỏ bát ngát, đẹp như thế giới thần tiên a.

Hai người nhanh chóng tìm được ngôi nhà Raper và Krim, lúc này hai anh em đang chuẩn bị đi học.

"A! Anh Nobita-kun, anh Doraemon-kun đã đến rồi! Nhưng xin lỗi hai anh, chúng em bây giờ phải đi học, hai anh đến chơi với Sami-chan đợi tụi em về nhé."

Krim thấy hai bóng người quen thuộc bay đến thì cười tươi vui vẻ nói.

"Xe buýt tới rồi kìa anh Raper, chị Krim ơi!"

Tiếng Sami vang lên từ phía trước, hai người chào một tiếng rồi nhanh chóng lên xe buýt đến trường học.

"Hai anh muốn đi đâu chơi không? Em dẫn đi chơi. Anh Doraemon vẫn đẹp trai như trước nha."

Sami-chan đưa hai người lên xe buýt xong quay trở lại hướng về hai người Doraemon và Nobita hỏi.

Nhìn "tình chàng ý thiếp" Doraemon và Sami-chan, Nobita cũng không muốn đóng vai bóng đèn nên cười cười lịch sự từ chối nói:

"Anh chỉ muốn đi loanh quanh hóng mát thôi, Sami-chan đưa Doraemon đi chơi đâu đi, đừng quản anh."

Như chim sổ lồng, hai bóng hình nhanh chóng bay đi chơi vô tư ném lại một nắm thức ăn cho cẩu, nhưng Nobita biểu thị: "Anh đã qua thời ăn thức ăn cho cẩu rồi! Anh là có người con gái luôn chung tình chờ đợi nam nhân a"

Nhớ lại bóng dáng yêu kiều thiết tha của Chacha, Nobita lại cảm thấy trái tim như được một giòng nước ấm gột rửa xóa nhòa đi vết sẹo nơi đó làm hắn cảm thấy thật thư thái như chưa bao giờ thư thái như vậy qua.

Shizuka hôm nay là quyết định sẽ xin lỗi Nobita!

Mặc dù lúc trước thấy một cô bé xinh đẹp đi cùng Nobita khiến cô giận dữ, nhưng càng như vậy lại khiến cô càng chắc chắn về nội tâm của bản thân hơn, cô có thể khẳng định rằng cô thích Nobita.

Tuy nói ra thì thật quá là xấu hổ, vả lại cả hai người đều còn quá nhỏ để nói đến yêu đương, nhưng rung động đầu đời là ầm ầm sóng cuộn, nó thúc dục Shizuka phải giữ lấy không thể để chỉ vì một hiểu lầm nho nhỏ khiến hai người mãi mãi cách xa.

Về nhà cất cặp sách, xin phép mẹ rồi nhanh chóng đi đến nhà Nobita phương hướng.

Gõ cửa nhà Nobita, chỉ có mẹ Nobita là ra mở cửa, Shizuka đỏ bừng mặt hơi ấp a ấp úng nói:

"Cháu chào bác gái ạ, hôm nay cháu đến để gặp Nobita-kun học nhóm, không biết Nobita-kun có nhà không?"

Thấy người đến là Shizuka-chan, bà Nobi là vui vẻ, gần đây Nobita trở nên biếng nhác đi, tuy học lực vẫn cao ngất ngưởng, nhưng cứ để đà này là không được, cần có người tạo động lực cho nó a.

"A! Shizuka-chan à, Nobita ở trên phòng đó cháu. Dạo này nó lười học lắm, cháu cố khuyên bảo bác với, chứ cứ đà này học lực sẽ tụt dốc cho coi."

"Vâng ạ, cháu sẽ cố."

Shizuka vâng dạ một tiếng, rồi cởi giày lên phòng Nobita.

Căn phòng hoàn toàn trống rỗng, không có lấy một bóng người, Shizuka thở dài một tiếng:

"Chả lẽ ông trời không muốn mình và Nobita làm hòa với nhau sao?"

Tác giả biểu thị:"Tác làm chứ trời với đất nào nơi đây?"

Định bụng quay lưng đi ra, Shizuka bỗng chú ý thấy trên tường treo một bức tranh vẽ mỗi một ngôi nhà, mà nhôi nhà tỉ lệ cửa và nhà thật khá dị dạng a.

Có ngôi nhà nào lớn chỉ hơn cánh cửa một vòng nho nhỏ không a?

Tò mò, Shizuka đưa tay chạm vào bức tranh và rồi… Cửa mở, không phải cánh cửa phòng Nobita mở mà là cánh cửa trong bức tranh mở ra để lộ một lỗ hổng đủ cho một người chui vào.

Tò mò là thiên tính của con người a, nhờ tò mò khám phá mà con người đã tìm hiểu ra bao chân lí của vũ trụ, nhưng bên cạnh đó cũng bởi tò mò mà con người đã làm ra quá nhiều quyết định sai lầm a.

Như Adam và Eva tò mò ăn trái cấm, Pandora mở chiếc hộp cấm kị, và rất nhiều rất nhiều truyền thuyết, thần thoại nói lên tò mò là một trong các nguyên tội của loài người a.

Shizuka cũng chỉ là con người á, lại đang ở cái tuổi tò mò muốn khám phá đủ mọi thứ a, tuy biết vọc vậy trong phòng của người khác là không tốt, nhưng cuối cùng cô bé vẫn không thể chiến thắng được sự tò mò của bản thân và chui vào lỗ hổng tạo ra từ hai cánh cửa của bức tranh.

Đây là một căn phòng rộng rãi thoáng đãng, tuy không có cửa sổ nhưng thông khí lại vô cùng tốt, cả căn phòng rất phù hợp thẩm mĩ trong thiết kế trừ… một tấm thảm Tatami dựng bên tường.

"Sao lại dựng đứng tấm thảm này ở nơi đây? Nobita và Doraemon đều không tại có liên quan gì đến việc này?"

Suzuka là rối bời suy nghĩ, một bên thì như có tiếng nói:

"Cậu đã thỏa mãn tính tò mò rồi a, trở về đi, hôm khác lại tìm Nobita."

Nhưng bên cạnh lại như có một tiếng nói thì thầm của ác ma:

"Cậu không phải muốn thấy Nobita sao? Vậy thì phải cần tìm hiểu hết tất cả a, dù một chút không chú ý cũng có thể gặp được Nobita á."

Và Shizuka cuối cùng vẫn không cưỡng lại được cám dỗ mà lại gần đưa tay ra mở cánh cửa tấm thảm Tatami, thực ra cô chỉ định lật xem tấm thảm như thế nào thôi, ai có thể ngờ đằng sau một tấm thảm lại có động thiên khác kia chứ?

Đi qua "cánh cửa không gian điều khiển", Shizuka kinh ngạc khi nhận ra bản thân ở ttrong một không gian rộng lớn nhưng gần như phong kín, chỉ có một cầu thang đi lên đỉnh, men theo cầu thang leo lên, đi qua cánh cửa điện tử, Shizuka trợn tròn mắt khi thấy cả một vùng mênh mông bát ngát đồng cỏ như trên một thảo nguyên vậy.

Khung cảnh nên thơ nhưng Shizuka lại khá bối rối, Nobita và Doraemon có ở nơi này thì cũng đâu thể tìm người ở một nơi rộng lớn như thế này được?

"Thôi thì đành trở lại thôi, hôm khác lại đến tìm Nobita a, chứ nơi này làm sao tìm người được chứ?"

Tự nói một mình, Shizuka chuẩn bị quay lại phòng Nobita thì phát hiện một điều, cánh cửa đi ra đã thần kì biến mất, cơ chế ngụy trang của cửa ra vào Doraemon gắn thêm hoạt động vẫn là rất tốt.

Hoảng loạn Shizuka không biết làm gì, nếu đi thì có thể bị lạc, vả lại nếu hai người đó có trở lại cũng không gặp được cô, nên cô cũng chỉ có thể ngồi lại tại vùng cỏn cỏ này chờ thôi.

Shizuka ngồi trên đồng cỏ ngắm khắp nơi, nhưng không biết rằng trên trời có một điểm đen đang từ nơi xa đang bay đến.

Doraemon đi chơi với Sami-chan rồi, chỉ một mình nên Nobita cũng thả lỏng đi dạo trong khu rừng bên cạnh.

Nơi đây sinh sản ra đầy rẫy sinh vật kì lạ, nào là ốc sên cá sấu a, rõ ràng cá sấu là loài ăn thịt hung dữ, ốc sên ăn lá cây, thế mà nơi này lại có thể xuất hiện con ốc sên cao to như người với cái đầu cá sấu và lại hiền khô.

Hươu cao cổ nơi đây không những đầy ngộ nghĩnh mà còn có thể thay đổi chiều dài cái cổ của bản thân, kéo dài cái cổ ra ngoạm lá cây rồi rụt cổ lại nhai nuốt đỡ tốn quãng đường qua cổ xuống dạ dày a.

Câu hỏi "gà có trước hay trứng có trước" là một câu hỏi vòng lặp khó khăn nhất từ xưa đến nay trên trái đất, nhưng nó biến thể là "chim có trước hay trứng có trước?" tại nơi đây thì lại trở nên cực kì đơn giản.

Bởi vì chim nơi đây cũng mang hình quả trứng á, đẻ ra quả trứng rồi nở ra quả trứng, vậy thì rõ ràng là trứng có trước rồi a.

Gấu trúc quý hiếm của Trung Quốc thì nơi đây cũng có phiên bản gần giống a, là loại động vật bán manh mà sống a, ngoài ăn rồi ngủ cùng với xì hơi rồi xẹp lép như quả bóng bơm hơi Nobita vẫn chưa thấy nó có chút ý định vận động cái gì.

Thứ đặc sắc nhất nơi khu rừng này chính là Voi, nó không quá khác với khuôn mặt voi tại trái đất, chúng có vòi, có tai như hai chiếc quạt hương bồ, nhưng chỉ có hai chân và đặc biệt là chúng rất nhỏ và không có ngà.

So sánh với những người bạn có vẻ ngoài khá giống chúng tại Trái đất xa xôi thì chúng quá nhỏ đi a, chỉ cao ngang tầm một đứa trẻ 9,10 tuổi thì cũng chỉ cao tầm 1m2 đến 1m3 thôi a.

Chúng là loài sống bầy đàn, và vì cả dân tộc của Raper tràn đầy thân thiện đi, cũng có thể là chúng có gene thân thiện với con người a, nên chúng không những không sợ người lạ là Nobita, mà còn sấn lại cuốn Nobita vứt lên lưng chúng cõng đi nữa.

Nhìn cả đoàn những chú voi dễ thương đang chạy như bay khắp núi đồi, ngón trỏ Nobita giật giật, có xung động bắt mấy con về nuôi làm cảnh, cơ mà nghĩ đến bảo vệ môi trường sinh thái thì cái tâm đó lại xẹp xuống.

Đang phi nước đại ngắm cảnh khắp nơi non xanh nước biếc thì bỗng một tiếng hét lên kêu cứu đầy sợ hãi của một người quen thuộc phá vỡ không khí yên bình.

Mạnh mẽ quay ngoắt đầu về phía tiếng hét cầu cứu:

"Shizuka-chan???"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Hòa Hảo Trở Lại

Shizuka bây giờ là khóc không ra nước mắt, đang yên đang lành ngồi trên bãi cỏ đợi hai người Nobita và Doraemon trở về bỗng lại xuất hiện một con tàu hạ xuống cách đó không xa.

Cửa khoang mở ra và bước ra đến một dàn binh lính cầm trên tay vũ khí tối tân coi bộ "lai giả bất thiện", một trong hai tên cầm đầu, tên gầy hướng về tên béo còn lại nói:

"Con bé này mặc đồ kì lạ, chắc không phải lũ cư dân hành tinh Kuzakuza này đâu, bắt nó về đôi khi lại có thể điều tra ra vụ tấn công kì bí một tháng trước không chừng!"

Tên béo cũng gật đầu một cái, đầy mặt âm trầm:

"Bọn nhát cáy ở hành tinh này nào có gan tấn công chúng ta? Có lẽ tên ngoại lai này sẽ cho chúng ta thêm chút thông tin a…"

Cười âm hiểm hai tên cầm đầu phất tay ra lệnh:

"Bắt nó! Chỉ cần không chết, gãy tay gãy chân gì cũng được!"

"Rõ! Chỉ huy!"

Nhìn cả chục người tiếp cận định bắt mình, Shizuka sợ hãi kêu lên:

"Các người đừng lại đây! Có ai không, cứu tôi! Nobita-kunnn…"

"Dừng tay!!!"

Vừa bay đến không xa, Nobita khóe mắt như nứt ra hét lên. Nobita không thể chờ đợi nữa mà dùng luôn phi hành bằng "Khí", tốc độ là mạnh bạo bất kì máy bay phản lực á.

Bọn người hành tinh đen thấy có người bay đến thì hoảng sợ kêu lên:

"Bắn hắn! Hắn biết bay! Nhanh bắn hắn!"

Làn đạn dày đặc phủ kín không trung, Shizuka thấy người bay đến là Nobita thì như nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi thấy làn đạn dày đặc che phủ đi Nobita, Shizuka lại hoa dung thất sắc kêu lên:

"Không muốn!!! Nobita-kun… tránh đi!!!"

Không thể không nói bọn hành tinh đen chỉ chú tâm vào quân sự cũng không phải nói ngoa, súng ống trong tay chúng đều có uy lực mạnh ngang ngửa súng máy hạng nặng, nhưng lại không sử dụng đạn sắt hay đồng, hơi kém chút về lực xuyên thấu nhưng bù lại lượng đạn thả ra phải nói là gần như vô hạn a.

Đạn che trời lấp đất đến, Nobita nếu chỉ là một người trái đất thì chắc cũng chỉ có thể nuốt hận đương trường, nhưng Nobita là người có sức chiến đấu 1.500 nam nhân, mấy chút đạn này còn chả thể làm hộ thể khí có tí ti rung động a, chỉ có mấy loại như bom hạng nặng như bom nguyên tử hay hủy diệt hành tinh gì gì thì may ra mới có thể nguy hại đến sinh mạng hắn a.

Làn đạn che phủ Nobita, khi bọn người hành tinh đen đang nở nụ cười đắc ý, Shizuka đang lâm vào tuyệt vọng, thì Nobita như Siu nhơn lao ra khỏi làn đạn, thiếu một pha nhạc tèn ten tèn ten nữa là như phim Holiwod luôn a.

Và dĩ nhiên hạ tràng bọn hành tinh đen thảm không nỡ nhìn a, đứa nào đứa nấy bị cởi chỉ độc cái quần cộc, lại cột chúng lại với nhau cho chúng tương thân tương ái, phá hủy đi động lực thuyền của chúng rồi ném cả đám vào trong khóa lại.

"Lát nữa phải gọi Raper liên lạc cảnh sát vũ trụ bắt bọn này lại thôi."

Phủi phủi bàn tay, Nobita tự nhủ, rồi quay sang đang một bộ thoát nạn Shizuka hơi ngập ngừng nói:

"Shizuka-chan à, sao cậu lại ở đây?"

Hồi thần trở lại, Shizuka nhìn gương mặt cương nghị trong gang tấc Nobita, hít một hơi thật sâu rồi cúi gập 90% vô cùng thành thực nói:

"Tớ vô cùng xin lỗi cậu! Xin hãy tha lỗi cho tớ!"

"Ể? Hả? Cái gì? Sao cậu phải xin lỗi… Cậu không sai cái gì mà, lỗi là của tớ cả…"

Nobita luống cuống tay chân, không biết để vào đâu khoát tay lia lịa nói.

"Không! Tớ đã sai khi nói cậu làm tớ thất vọng, thực ra cậu luôn luôn ở phía sau bảo vệ tất cả mọi người, khi có nguy hiểm thì người đứng ra chỉ là cậu, tớ không cảm kích mà lại đi nói nặng lời với cậu chỉ vì chuyện không đâu là lỗi của tớ!"

Shizuka một mặt trịnh trọng nói, Nobita thở dài mất mát nói:

"Không trách cậu! Tại vì tớ nhỏ nhen mà thôi, cậu thích anh Hideta của cậu đâu liên quan gì đến tớ mà tớ lại đi nói xấu anh Hideta của cậu như vậy, đó là tớ sai a, cậu hoàn toàn không có lỗi gì hết."

"Ai nói với cậu tớ thích anh Hideta?"

Shizuka sửng cồ lên nói, nhìn khuôn mặt tức giận của Shizuka, Nobita bối rối không biết mình đã nói sai cái gì, luống cuống nói:

"A! Cậu đừng tức giận a, tớ nói sai, là tớ nói sai mà. Không ai nói cả, ừ, không ai nói cả."

Nhìn vẫn một mặt ngốc nghếch Nobita, Shizuka đỏ bừng mặt lên như trái táo, thế rồi như quyết tâm một việc đại sự, Shizuka…lí nhí nói:

"Tớ… thích… cậu…."

Đang không biết nói gì cho Sizuka nguôi giận Nobita bỗng đứng hình, tắt máy, hóa đá, Nobita được!

"C..ậu..cậu… nói.. nói gì a???"

"Hứ! Không nói nữa!"

Shizuka mới không nói lại nữa đấy, xấu hổ chết đi được a, mặc kệ Nobita muốn sao thì sao. Nhìn Shizuka lên cơn đại tiểu thư, Nobita không giận ngược lại cười toe toét không thấy ánh mặt trời, hỏi lại chỉ là theo bản năng mà thôi chứ với "khí" của hắn mà không nghe được thì có mất hết mặt xuyên việt giả.

Nhìn Shizuka đang đứng đấy khoanh hai tay lại, quai hàm nâng lên, hai bên má phình ra đáng yêu không giải thích, Nobita bỗng dũng khí từ đâu tới đi

đến ôm luôn vào lồng ngực.

Nhìn mặt của Shizuka đã gần như nhỏ máu, Nobita cũng không sến súa mà nói:

"Chúng ta mãi mãi là bạn tốt của nhau nhé Shizuka-chan?"

Shizuka nghe thấy vậy cũng cười rạng rỡ um một tiếng, hai người buông nhau ra rồi nắm tay bước đi, Nobita cảm giác thế này thật không tệ chút nào, không có nặng nề của tâm sự á.

Nhìn đang nắm tay dẫn mình đi Nobita, Shizuka cười hai mắt thành hình trăng rằm: "Như thế này thật tốt…"

Mang Shizuka đi vừa kể về việc mấy hôm nay, cũng kể về mối thần giao cách cảm của Nobita và Raper, Shizuka là trầm trồ, đúng là vũ trụ rộng lớn không gì thiếu sự lạ a.

"Cậu thử nhảy lên thật cao mà xem, nơi đây sức hút yếu kém, cậu có thể bay như siêu nhân đấy."

Nobita hào hứng nói với Shizuka, tò mò thử nghiệm, quả nhiên Shizuka bay lên cao cao rồi mới hạ xuống từ từ, sức hút nhẹ của hành tinh này cũng không khiến rơi từ độ cao mấy chục mét xuống Shizuka có nguy hiểm gì.

"Thật thú vị a Nobita-kun, cậu biết nơi nào chơi vui không dẫn tớ đi chơi đi, đằng nào thời gian nơi này một ngày chỉ bằng một tiếng a."

Shizuka không bị nặng nề thì lại phát huy tối đa tinh thần ham chơi của con nít, muốn Nobita dẫn đi chơi, thăm thú đi.

"Được lắm! Tớ sẽ cho cậu thấy sinh vật kì lạ và đầy thú vị nơi đây, tớ cũng đã làm quen được cả một đàn voi đấy."

Nobita cười thoải mái nói, cảm giác không có gánh nặng trong lòng thật tuyệt a, lại cảm nhận cơ thể vì đánh bại bọn xấu xa hành tinh đen mà đang mạnh lên vù vù thì Nobita lại càng thư thích.

"Voi à? Nơi đây cũng có chúng sao?"

Shizuka một mặt ngạc nhiên nói. Theo Nobita nơi này cách Trái Đất đến hàng tỉ năm ánh sáng a, không những có con người nói tiếng Nhật, đến con vật cũng giống Trái Đất?

"Gặp chúng cậu sẽ biết, HÚUÚUÚ…"

Nobita một mặt thần bí không chịu bật mí, quay về khu rừng hú lên.

Không lâu sau, một đàn voi chạy ra, chúng lúc nào cũng như có cảm giác đang cười vậy, thật vui vẻ. Đàn voi quá đáng yêu, manh hóa Shizuka khiến cô bé ném luôn Nobita một bên chạy đến chơi với chúng đi.

Nhìn vì chúng mà bản thân bị "thất sủng" Nobita cũng không biết là mình quyết định đúng hay sai nữa a.

Mang Shizuka cưỡi trên mấy chú voi cùng nhau đi dạo khắp cánh rừng, tiếng cười của hai người làm khu rừng vốn đầy thơ mộng nay lại càng giống chốn thần tiên a.

Chơi vui cả buổi, Nobita và Shizuka cũng đói, dù sao hai người cũng là đi học về rồi mới đến a, đáng lẽ bây giờ nếu tại Trái Đất thì hai người đã chuẩn bị ăn tối rồi a.

"Chúng ta quay lại Trái Đất ăn chút gì nhé?"

Nobita đề nghị, Shizuka cũng đói nên hai người cùng nhau trở lại cánh cửa dẫn xuống không gian để cánh cửa nơi thông hướng Địa Cầu, Nobita dạy Shizuka cách mở cửa và dặn dò giữ bí mật, rồi hai người đi xuống đi.

"Ô, Nobita, Sao hôm nay ra khỏi phòng sớm thế? Để Shizuka-chan một mình là không được đâu đấy!"

Thấy Nobita đi xuống phòng mẹ Tamako cười nói, quả nhiên chỉ có Sizuka mới có thể chỉnh Nobita trở lại quỹ đạo a. Tự cho quyết định của bản thân ba mươi hai cái tán, bà Nobi quay sang Nobita nói:

"Mà hai đứa cũng nên chơi gì đó chứ cũng không cần chỉ chú tâm học đâu nhé!"

Thật sự Nobita đã học tập rất giỏi rồi, chẳng qua gần đây lại chây lười tí thôi, quay lại đường ngay là được, bà Nobi cũng không muốn con mình chỉ biết học và học a.

"Vâng ạ! Con đi ra đây chút xíu."

Nhanh chóng chạy đến Conbini cửa hàng tạp hóa gần đó, Nobita mua thức ăn như cho một buổi Picnic cắm trại vậy, xong xuôi thì lại chạy về.

"Cậu chờ tớ có lâu không? Chúng ta đi thôi!"

Quay qua đang ngồi chờ Shizuka, Nobita cười nói.

“Không lâu đâu, chúng ta đi thôi! Tớ chưa làm quen được chú gấu trúc nào đâu đấy!”

Shizuka cũng một mặt thích thú cười đồng ý.

Hai người chơi đùa phải nói là thả cửa, cưỡi voi chơi, đùa mấy chú chuồn chuồn có cánh đủ bảy màu rực rỡ, dùng cây lau chọc mấy chú gấu trúc tức giận đến xẹp hết hơi, đùa cùng mấy chú heo hình trái tim đáng yêu, cùng nằm trên bãi cỏ ngắm những chú bươm bướm xinh đẹp có tạo hình không khác gì các nàng tiên trong câu chuyện cổ tích.

Đang nghiên cứu về một con động vật đầu chó thân rắn có vằn bảy màu cùng vùng ngực là một khuôn mặt cười Nobita chỉ có thể tấm tắc về sự thần kì của tự nhiên nơi đây a.

“Anh Nobita-kun…. Đây này đây này!”

Đang cho mấy chú chim trứng ăn thức ăn Shizuka cũng chú ý đến bên này.

“A! Raper-kun và Krim-chan đấy hả? Hai người đi học về rồi đấy sao?”

Nobita cũng ngẩng đầu lên, cười vui vẻ chào hai người.

“Ano… Đây là…”

“A! Đây là bạn thân của anh ở trái đất đến đây đấy! Cô ấy là Shizuka-chan.”

Nobita vui vẻ giới thiệu hai người với nhau, rồi quay sang Shizuka và nói.

“Đây là Raper-kun và em gái cậu ấy Krim-chan.”

Shizuka lễ phép cúi chào.

“Rất vui được gặp hai bạn, Raper-kun,Krim-chan. Mong được sự giúp đỡ.”

“Bọn mình cũng rất vui được làm quen với cậu, mong được sự giúp đỡ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Những Ngày Yên Bình Ở Hành Tinh Kuzakuza

Đúng là con gái với nhau thì có chung một sở thích và dễ dàng hòa hợp hơn a, dĩ nhiên chỉ tính với trẻ con thôi, chứ lớn rồi lại đâm ra ghen ghét nhau nói xấu sau lưng.

Nhưng ít ra bây giờ cả Shizuka và Krim đều cực kì vui vẻ hòa đồng, trở lại bình thường Nobita lại bắt đầu thư thích hẳn lên, cùng nhau chơi đùa như những đứa trẻ thực sự vậy.

Tuy chơi đùa nhưng trong lòng Nobita cũng không hề yên bình như thể hiện bên ngoài, Nobita đã mang Raper và Krim đến nơi phi thuyền bọn hành tinh đen rồi mà lại không thấy tăm hơi chúng đâu, rõ ràng tên trùm giấu mặt của chúng đã ra tay xóa sạch dấu vết.

“Sao thế anh Nobita-kun? Em thấy anh hơi không vui…”

Liếc thấy đang trầm ngâm Nobita, Krim quay đầu lại quan tâm hỏi.

Lắc lắc đầu, Nobita nói:

“Cũng không phải không vui, anh đang nghĩ đến lũ trốn thoát Hành tinh đen ấy… Làm sao tống chúng vào ngục được a, mấy người đã liên hệ cảnh sát vũ trụ chưa vậy?”

Raper thở dài một tiếng rồi chán nản nói:

“Cậu không biết chứ bọn tớ đã nhiều lần đệ đơn lên tòa án vũ trụ rồi, nhưng cũng không ăn thua, lũ hành tinh đen có hậu trường là quan chức to ở sở cảnh sát vũ trụ a. Chứ cậu nghĩ đã làm bao nhiêu việc phi pháp như cướp bóc và chiếm đoạt hành tinh khác đã đủ cho chúng ở tù mọt gông a.”

Nobita thở dài thườn thượt:

"Cứ nơi nào có người là nơi đó có giang hồ a, tớ cũng không ngờ là cảnh sát vũ trụ cũng bị mục nát như vậy a."

Raper cười cười nói:

"Cũng không hẳn đều mục nát đâu! Tớ từng gặp mấy anh cảnh sát vũ trụ thấy các anh ấy tràn đầy tinh thần chính nghĩa á, nhưng có vẻ trưởng phân khu của nơi này hơi tham ô thôi."

Nobita nhăn chặt lông mày lại tự nhủ:

"Có nghĩa là nếu dựa theo nguyên tác thì nhìn từ khía cạnh nào đó bọn hành tinh đen là thoát nạn chứ không phải thua trận?"

"Nếu bọn chúng bị người dân hành tinh Kuzakuza bắt được thì đảm bảo hạ tràng không đẹp đi nơi nào, nhưng rõ ràng đợi đến Doraemon và các bạn đồng tâm hiệp lực đánh bại chúng, mấy chiếc phi thuyền cảnh sát vũ trụ vốn gọi mãi không đến nay lại bỗng cực kì kịp thời "bao vây quy án" bọn chúng.

Trên đời việc trùng hợp nhiều, nhưng Nobita mới không tin đây là trùng hợp đấy.

Tưởng tượng sau khi Nobita và Doraemon không thể qua lại Kuzakuza nữa, bọn hành tinh đen dựa vào quan hệ, ô lọng mà chỉ chịu án nhẹ được thả ra, hạ tràng của cư dân Kuzakuza và Raper lẫn Krim cùng Sami sẽ như thế nào???"

Càng nghĩ Nobita càng rùng mình, càng hoảng sợ, Nobita cứ tưởng tượng khi hai đứa trẻ Nobita và Doraemon đang cảm thấy hạnh phúc vì cứu được hành tinh cùng các người bạn của mình nhưng lại không biết thực ra hành tinh các cậu ấy vừa cứu thực ra chỉ dời đi thời gian bị hủy diệt đi một thời gian ngắn mà thôi.

Quay qua nhìn Sizuka đang cùng mấy chú voi đùa giỡn, lại thấy Krim đang nô đùa cùng những nàng tiên bướm xinh đẹp, ánh mắt Nobita càng ngày càng kiên định.

Hắn "có thể phụ cả thế giới nhưng quyết không để thế giới phụ mình", dĩ nhiên đây chỉ là câu nói của mấy anh "phụ hồ bền vững" nói cho vui thôi, Nobita quyết tâm bôi đen chính mình chỉ cần nhìn sang bên cạnh những người thân yêu có thể sống trong ánh sáng!

Chỉ cần như thế hắn đã đủ mãn nguyện rồi a, là một anh hùng vô danh cũng không hẳn quá tệ á.

"Cho tớ chơi cùng với nào~~~"

Vứt hết phiền muộn trong lòng, quyết đoán được một việc quả là không dễ dàng, nhưng sau khi quyết định xong xuôi lại khiến cảm xúc nhẹ nhàng hơn rất nhiều a.

Chơi là cách giúp thời gian trôi qua nhanh nhất, chỉ chạy nhảy đôi chút mà trời đã tối, mọi người cùng về nhà Raper và Krim ăn tối.

"Wa~~ Trăng ở đây thật to, lại có tận hai mặt trăng nữa."

Lần đầu thấy sự to lớn mĩ lệ của mặt trăng Shizuka cũng là kinh ngạc và trầm trồ thán phục, Krim cười rạng rỡ lại giải thích một lần:

"Hành tinh Kuzakuza của chúng em có hai mặt trăng, một cái màu đỏ còn cái còn lại màu xanh, ánh sáng của chúng hòa vào nhau tạo nên một màu tím đặc trưng của hành tinh này."

"Quả là như thế giới trong mơ vậy a, đẹp đẽ thật đó, tớ đã thật yêu mến nơi này."

Shizkua một mặt say mê nói, coi bộ chỉ chơi một ngày mà cô bé có xung động di dân đến đây luôn quá.

"Chị chỉ thấy nơi đây đẹp đẽ vì nơi đây đang là mùa xuân đấy! Nó chỉ kéo dài hơn nửa năm thôi ạ, chỉ cần đến mùa đông, các thực vật thi nhau khô héo chỉ còn lại gốc rễ hay củ cây nấp sâu vào lòng đất, các động vật cũng thi nhau trốn khỏi mặt đất tránh khí hậu ác nghiệt, lúc đó sẽ không còn đẹp nữa đâu."

Krim không ngần ngại tạt Shizuka một gáo nước lạnh.

"Vậy có nghĩa là các cậu chỉ hoạt động có mỗi nửa năm thôi sao? Vậy nửa năm dưới lòng đất các cậu làm gì?"

Shizuka ngạc nhiên truy vấn, quả nhiên con gái luôn là một chiếc máy hát a, không dừng lại được khi đã ấn nút start á.

"Chúng em được cho bài tập về nhà làm trong kì nghỉ đông, có thể quây quần bên gia đình chơi một số trò chơi nho nhỏ, còn lại phần lớn thời gian là ngủ a, chúng em nghiên cứu chế tạo ra một căn phòng ngủ đông, có thể kéo dài sinh mạng và duy trì nó, nếu ai cảm thấy mùa đông thật quá tẻ nhạt thì họ có thể ngủ suốt cả mùa đông mà như chỉ qua một giấc ngủ thường ngày, sinh mệnh lực lẫn cơ năng của cơ thể là hoàn toàn được đảm bảo."

Raper quay sang cười giải thích, coi bộ trình độ khoa học kĩ thuật của hành tinh này không chỉ vượt qua trái đất một chút mà là cực xa a.

"Nghĩa là các cậu sẽ sống thời gian gấp đôi bọn tớ?"

Shizuka một mặt ngạc nhiên nói. Trong khi mối quan tâm của Nobita thì hoàn toàn lệch quỹ đạo mà nói với vẻ mặt đầy hâm mộ:

"Có nghĩa là các cậu được ngủ suốt mà không bị đánh thức gọi dậy đi học???"

A, có vẻ mê ngủ nó thấm sâu vào máu Nobita rồi. Tuy nhiều thói quen xấu Nobita đã bỏ đi được kha khá, nhưng cứ đến Chủ nhật nhìn tốc độ chìm vào giấc ngủ trưa của Nobita thì vẫn khiến cho chúng ta biết một điều rằng: "Mê ngủ đã bị thấm vào máu rồi a."

Không quản một mặt mê ngủ Nobita, Doraemon cùng Shizuka một vẻ mặt "tớ không quen cậu ta" quay đầu đi nhìn về phía Raper.

Cười một tiếng, Raper nói:

"Cũng không thể nói như vậy a, chỉ có thể nói là chúng tớ không quá phí phạm sinh mệnh bản thân vào thời gian vô bổ thôi a…"

"Thời gian vô bổ sao? Cũng đúng a, cả nửa năm mà lại."

Shizuka và Doraemon một mặt suy nghĩ, trong khi Nobita thì cũng một mặt suy tư:

"Đúng a, ngủ đến nửa năm a, sung sướng nhường nào…"

Doraemon và Shizuka sọc đen đầy ót, sao cứ liên quan đến ngủ là IQ Nobita tụt dốc không phanh vậy ta.

"Đúng rồi! Tớ đã quyết định!"

Nobita đánh hai tay vào nhau, nói lên quyết định "kinh thiên động địa" của mình.

Doraemon và Shizuka nhìn Nobita với khuôn mặt không cảm xúc, nếu muốn nói bây giờ mặt hai người giống ai thì có thể liên tưởng khuôn mặt thánh phồng tôm Saitama là biết, trong đầu hai người đang nghĩ:

"Không biết Nobita-kun lại định làm cái gì ngốc nghếch đây, dù sao IQ khi nghĩ đến ngủ của Nobita là số âm á, tuy nhiên động lực thực hiện để ngủ của Nobita lại phá bất kì mốc quy định nào."

"Tớ quyết định sẽ đi học kiến thức của cư dân hành tinh Kuzakuza các bạn!"

Nobita hiên ngang lẫm liệt tuyên bố.

Doraemon và Shizuka một mặt đầy kinh ngạc trước quyết định của Nobita:

"Cậu đúng là cậu bé ham học Nobita à! Tương lai cậu có thể thành giáo sư tiến sĩ không chừng…"

"Tớ quyết tâm phải tự tay làm ra máy ngủ đông cho riêng mình! Tớ sẽ chạy đến quá khứ ngủ đến tận hiện tại để bù cho cả năm nay kiêng ngủ trưa!"

Một mặt "Đại chí hướng" Nobita tiếp tục hoàn thiện tuyên bố đang dang dở của mình.

Doraemon và Shizuka hóa đá, trên trời cao cao có con chim đen bay ngang qua kêu lên Quạ Quạ….

Quả nhiên là không nên đặt hi vọng về tên mê ngủ Nobita này mà…

Quyết tâm ở lại xuyên tháng của Nobita vỡ thành bọt nước vì Shizuka còn phải về nhà ăn tối và nghỉ ngơi cho ngày mai đi học, Nobita cũng đâu thể cho Shizuka xin phép mẹ cô ấy cho cô ở qua đêm nhà một đứa con trai được chứ?

Mọi người chia tay nhau tạm thời cho Nobita và Doraemon về lại Địa Cầu.

Đưa Shizuka về nhà cô ấy, về nhà cố ăn bát cơm cho dù đã no căng, xin phép lên lầu làm bài tập, Nobita lại cùng Doraemon "chuồn" sang Kuzakuza đi chơi.

Mất thời gian cho chuyện nơi trái đất nên một lần nữa trở lại đã là hai ngày sau, Nobita và Doraemon chạy đến nhà Raper cùng nhau đi học.

Nói chứ vì người dân ít ỏi nên các người dân trên hành tinh này đều ít nhiều có quen biết nhau, vả lại bố Raper là người có công phát hiện ra hành tinh nên Raper ít nhiều là người nổi tiếng á, chỉ cần vài câu nói Nobita và Doraemon đã được cho phép vào học tập.

Doraemon kiến thức phần lớn đã được cho vào từ thời học tại học viện Robot rồi, tuy nhiên Doraemon thời đó có khác gì Nobita trước khi xuyên đâu, bởi vậy a để Doraemon an tâm học tập cái gì là không tồn tại á.

Thấy Nobita chỉ đọc sách rồi lại đọc sách, vả lại tốc độ lật trang sách đã không thể gọi là "đọc" mà coi bộ giống "Cưỡi ngựa xem hoa" hơn, Doraemon

chán chường đi tìm Sami-chan của cậu ta đi.

Nobita cứ nghĩ đến ngủ là động lực lại tràn đầy á, vì một tương lai tươi sáng, anh nhẫn, anh đọc, anh lại đọc…...

Cúi đầu vào đọc sách Nobita không cảm giác được thời gian trôi nhanh vùn vụt, số lượng sách Nobita "lướt" qua cũng đã chất cao như núi.

Tan học hai anh em nhà Raper đi tìm Nobita chơi thì lại kinh ngạc khi thấy cậu ta đang lật trang sách túi bụi giữa một khu đất trống nho nhỏ mà xung quanh được xây lên bao bọc như thành lũy sách vậy.

"Nobita-lun, cậu tìm quyển sách nào mà không được sao? Cứ hỏi nhân viên thư viện đây là được mà, đâu phải lật tìm khổ sở như vậy?"

Raper lo lắng quay về Nobita nói, nghe tiếng nói của Raper, Nobita mới giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu lên quay về hai anh em nhà Raper xấu hổ cười nói:

"Tớ đâu tìm quyển nào đâu, tớ định quyển nào cũng đọc mà.. tớ đã đọc được nửa thư viện này rồi á, có lẽ phải hai ngày mới đọc xong hết a, công nhận thư viện này nhiều sách thật."

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60: Lại Đối Đầu Lũ Hành Tinh Đen

Một ngày mới đi học, với Nobita thì là gần mười ngày á, nên cũng có chút nhớ trường nhớ lớp.

Mười ngày tại Kuzakuza, Nobita đã làm cho Raper và Krim cùng Sami trợn tròn mắt, tại dân tộc của Raper thì không tồn tại khoa học quân sự nên cũng không khiến Nobita có cảm giác mạnh mẽ cái gì, nhưng riêng về nền khoa học phục vụ cho sinh hoạt thì Nobita cam đoan!

Hắn có thể làm được chiếc giường ngủ đông tốt nhất… Trái Đất.

Chứ nghĩ sao có thể tốt hơn của hành tinh Kuzakuza được chứ? Họ có cả dây chuyền sản xuất a.

Nhưng sau khi Nobita trổ tài sửa hết tất cả đồ dùng đã cũ hỏng trong nhà Raper thì mọi người mới tin Nobita đã đọc hết cả tàng thư các khu được quyền đọc.

Dĩ nhiên toàn thể công nghệ của hành tinh Kuzakuza không chỉ như vậy, nhưng vì những thứ còn lại thuộc hàng cơ mật nên Nobita không được xem mà thôi.

Dĩ nhiên, tất cả mấy thứ Nobita mất ăn mất ngủ học ra sau khi về lại Trái Đất thì hắn nhận ra, tất cả mấy thứ đó….. cũng có trứng dùng…

Tại sao a? Tại vì cây khoa học kĩ thuật của hai hành tinh sai khác chứ sao, công thức tính khác nhau, quy lượng khác nhau, mạch điện tử cấu trúc hoàn toàn không cùng dạng.

Nobita muốn áp dụng nó vào các công nghệ đã phát triển đến thân cành như Trái Đất cần tốn công quy ước và thử nghiệm lại một lần, Nobita mới không rảnh nhức trứng làm điều đó đấy!

Mấy công việc tạo phúc nhân loại, hi sinh mấy chục thậm chí mấy trăm năm để phá giải một công nghệ cho nhân loại tương lai thì Nobita biểu thị:

"Cám ơn các bậc bác học tài năng, cháu rất thần tượng các bác, rất ngưỡng mộ các bác, rất nể phục các bác, nhưng cháu không muốn như các bác!"

Thế là sau khi đọc hết cả núi sách Nobita lại khổ bức quay về kiếp sống cá ướp muối của bản thân, cần ăn thì ăn a, cần ngủ thì ngủ a, đến trước khi 7h tại Trái Đất trở về đi học là ổn á.

"Reng…. Reng…."

Cuối cùng cũng kết thúc lại một ngày đi học, đang cất đi mấy quyển vở vào cặp, Nobita bỗng cảm thấy có người tiếp cận, ngước nhìn lên thì ra là Sizuka.

"Có chuyện gì không Shizuka-chan?"

"Nobita-kun, cậu định đến hành tinh Kuzakuza nữa đúng không? Cho tớ theo với nhé!"

Shizuka một mặt hi vọng hỏi thăm, cô bé coi bộ thích thú phong cảnh nên thơ và anh em Krim, Raper hiền lành rồi a.

"Ừm, được thôi! Cậu cất cặp đi rồi qua nhà tớ, chúng ta cùng nhau đến đó chơi nào…"

Nobita không có gì quan trọng nói, Nobita cũng muốn chơi với Shizuka bù lại mấy hôm hai người chiến tranh lạnh lắm chứ bộ, chẳng qua Nobita cũng muốn đến Kuzakuza chơi, mà chính xác hơn là lo lắng họ bị người hành tinh đen bắt nạt.

Hai người đi ngang qua bãi đất trống, thấy người đánh bóng là lũ Jaian và Suneo, Nobita nhàn nhạt nói:

"Sao? Cách tớ bảo ổn chứ?"

Đang chơi hăng say nghe tiếng nói, Jaian quay đầu qua thấy là Nobita thì cười híp mắt:

"Ổn! Ổn! Mấy bác hàng xóm đã định cho qua nhưng bọn lớp 6 kia lại dám làm bể kính bác hàng xóm a, thế là chúng tớ lại được chơi tại đây á, Nobita-kun muốn chơi không?"

Nobita cười nhạt nói:

"Không đâu, hôm nay tớ có hẹn rồi á, các cậu chơi vui vẻ."

Nghe hai người đối thoại Shizuka tò mò hỏi:

"Hai cậu nói về việc gì đấy? Gì mà lại có mấy senpai lớp 6 ở đây?"

Nobita mới cười cười kể lại vụ việc của Jaian, Suneo với mấy anh lớp 6 vì tranh đoạt sân bóng mà sứt đầu mẻ trán.

Dĩ nhiên khi nói đến quyết sách đầy âm hiểm của bản thân thì Nobita hạ thấp bọn kia tí ti, nâng cao phẩm hạnh bản thân tí ti, tóm lại lập ra một viễn cảnh nơi Nobita là anh hùng cần tìm đủ mọi cách để đánh bại bọn xấu.

Chứ mới không phải tên tiểu nhân ti tiện không từ thủ đoạn để đạt mục đích đâu, tóm lại khi Shizuka nghe xong chỉ cảm thấy Nobita thật cao thượng và thông minh là đủ rồi.

Hai người thu xếp xong xuôi rồi cùng nhau đi đến Kuzakuza chơi đi, còn tên trọng sắc khinh bạn Doraemon đã chuồn đi cả ngày hôm nay đi chơi với Sami-chan của cậu ta rồi.

Cùng chui qua cánh cửa của căn cứ dưới lòng đất thì Nobita và Shizuka trợn tròn mắt lên, bên kia khu rừng vẫn được giữ gìn và bảo vệ, tuy nhiên xung quanh đều được bao bọc bởi bê tông cốt thép, chỉ mới không lâu đang là dân cư thưa thớt hộ gia đình cách nhau cả trăm mét, đùng cái biến thành một khu đô thị sầm uất, không thể không kinh ngạc á.

Hai người chui ra đi trong khu thành thị đầy màu sắc khoa huyễn, Nobita cũng suy tư bản thân có nên nghiên cứu chút chút áp dụng khoa kĩ này vào Trái Đất cho hoành tráng hay không, nhưng lại nhìn số năm các phát kiến cần sử dụng thì lại chùn bước.

Quả nhiên a, ta vẫn là nên tắm một cái rồi đi ngủ a, khoa học gia cái gì ta không phải là tài liệu tốt á.

Đang thơ thẩn nhìn ngắm xung quanh, bỗng thấy một phương tiện di chuyển hình cầu chở Raper và Krim đến, phía sau còn có Doraemon và Sami cũng cưỡi phương tiện tương tự, gặp Nobita và Shizuka hai người vui vẻ chào:

"Chào Nobita-kun, Shizuka-chan, hai cậu vừa đến đấy à?"

"Chào hai cậu, Raper-kun, Krim-chan, dân tộc các cậu thật tài tình, chỉ mới thời gian ngắn ngủi đã phát triển đến như thế này a."

Nobita và Shizuka cũng chào lại, tiện thể phát tiếng cảm khái.

Cả đoàn người cùng nhau cười nói đi lên chiếc phi thuyền nhà Raper xuất phát, vừa đi Raper vừa giải thích:

"Chúng tớ có một quy trình công nghệ cực kì tân tiến, muốn làm được quy trình đó thì cần một loại kim loại quý hiếm mà chúng tớ đã phát hiện được. Loại quặng và quy trình này nằm trong mục bí mật quốc gia nên thứ lỗi tớ không thể giới thiệu cặn kẽ hơn."

"Bây giờ chúng ta đang đi đến một nơi đang khai thác loại quặng quý đó để mang hàng về."

Nobita bắt lấy từ mấu chốt trong lời nói của Raper:

"Mang hàng về từ mỏ quặng? Tức là cậu làm công nhân vận tải?"

Hơi chút xấu hổ, nhưng Raper cũng không phản bác, thấy anh trai khó xử ngồi một bên Krim giải vây nói:

"Thực ra chúng em cũng không có cách nào khác anh Nobita à, bố chúng em bị lũ hành tinh đen độc ác sát hại, cả hai anh em chúng em đều còn nhỏ chưa thể làm gì ra tiền, tất cả chi phí sinh hoạt cả gia đình đều đè nặng lên vai mẹ em, em và anh Raper chỉ muốn làm thêm kiếm thêm chút thu nhập giúp đỡ mẹ thôi."

Vừa nói hết lời thì mắt Krim đã toàn là nước, vô tình đâm trúng nỗi đau của hai anh em. Nobita cuống quýt xin lỗi:

"Anh xin lỗi, anh không hề có ý kì thị bất kì ai, anh chỉ có chút ngạc nhiên thôi à. Em yên tâm! Có anh đây sẽ giúp đỡ gia đình em! Cũng là để trả công cho mấy hôm liền ăn nhờ ở đậu nhà hai người á."

Đã xúc động mắt rưng rưng Shizuka cũng nói thêm vào:

"Cả tớ nữa! Tớ cũng sẽ giúp được gì thì cố giúp gia đình cậu! Nhất định các cậu sẽ vượt qua!"

Doraemon cũng cười to nói:

"Cả tớ nữa nhé! Các cậu sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều nếu sử dụng bảo bối của tớ!"

Raper và Krim cảm động mắt rưng rưng, còn Sami-chan đã khóc thành nước mắt người, à nhầm nước mắt miêu thổ, nhào vào lòng Doraemon rồi.

Chưa kịp dư vị chút cái màn cảm động này thì bỗng còi báo động của phi thuyền réo lên ầm ĩ.

"Không hay! Có vật thể có quỹ đạo đâm hướng phi thuyền!"

Raper đầy mặt lo lắng nói, nói đoạn Raper chạy lại ngồi vào vị trí lái.

"Nguy rồi! Là phi thuyền bọn Hành Tinh Đen! Chúng ta sẽ bị đâm mất!"

Thấy chiếc phi thuyền to lớn của lũ hành tinh đen đang ngày một gần, Raper và Krim một mặt hoa dung thất sắc, Shizuka tuy cũng hồi hộp và có chút lo lắng, nhưng Nobita bên kia không tỏ ra chút lo lắng nào khiến cô yên lòng phần nào.

Dẫu sao thì Nobita cho cô cảm giác nếu trí thông minh online thì sẽ luôn là kẻ tính trước mọi thứ, dĩ nhiên trừ lúc nhắc đến ngủ hay đại loại việc đó thì IQ cậu ta liền tụt không còn một mống.

Định bụng chạy ra cho phi thuyền kia một quả Hamehameha thì liếc thấy một bên định lao ra Doraemon, Nobita bỗng dừng lại, có giải pháp tốt hơn nhiều không phải sao:

"Doraemon! Chú ý vật bám chắc kẻo rơi! Cùng khăn!"

Liếc về phía Nobita làm một thủ thế yên tâm, Doraemon chạy ngay đến bên cánh cửa thông bên ngoài của phi thuyền rồi ấn nút mở.

Thấy Doraemon lại chạy ra phía ngoài vũ trụ đầy nguy hiểm thì Sami-chan hét lên:

"Anh Doraemon! Không! Anh đừng hành động như vậy, nguy hiểm lắm!"

Liếc nhìn Sami-chan một cái, Doraemon cười tươi rạng rỡ nói:

"Tin tưởng vào anh! Doraemon của em cực kì mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn em tưởng nhiều!"

Nói xong Doraemon đi ra bên ngoài không gian vũ trụ rồi đóng cửa lại, nhìn chằm chằm cánh cửa đóng kín, Sami-chan nói như thể có thể nhìn xuyên thấu qua sắt dày mấy chục li thấy Doraemon đang gian nan không nề hà đứng trước phía sắp phải va chạm với tư thế hiên ngang kia:

"Anh Doraemon, em tin anh mà. Hãy an toàn trở về nhé!"

Nhìn pha cảm động như mấy bộ phim ngôn tình, không khí còn tản ra cái mùi người ta gọi là mùi của son sắc, bền lòng vững dạ kia, không hiểu sao Nobita chỉ có thể nghe ra mỗi một mùi…… Mùi thức ăn chochó.

Nhìn về bên cạnh Sizuka, lại nhìn xa xa đang lo lắng Krim, Nobita lại bắt đầu ảo tưởng không biết nếu người đi ra là mình thì không biết hai cô nàng có thể lo lắng cho mình hơn Sami lo cho Doraemon không a?

Là ai sẽ lo lắng cho mình hơn ai a? Là Shizuka là bạn lớn lên từ bé? Hay em gái Krim thần tượng bản thân?

Không thể không nói đứng trước lũ hành tinh đen khét tiếng toàn vũ trụ, cái tên mà chỉ cần nhắc lên cũng khiến đứa trẻ ba tuổi phải ngừng khóc, cuộc rượt đuổi của chúng với phi thuyền khác chỉ là của kẻ đi săn với con mồi, Nobita biểu hiện bình tĩnh đến mức nghĩ vẩn nghĩ vơ.

Dẫu sao thì trong mắt Nobita, lũ khét tiếng toàn vũ trụ, âm mưu to tổ bố, ác độc hơn mẹ kế… a cái so sánh này hơi khập khiễng á, nhưng đại loại vậy, trong mắt Nobita chỉ đơn giản là "Đến năm sức chiến đấu cũng không đến lũ nhược gà" a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cuộc Chiến Ngoài Vũ Trụ

Trong vũ trụ tối tăm, chỉ có những điểm sáng lấp lánh xa xa mới cấp cho nơi này tí ti ánh sáng, nơi này có những mảnh loạn thạch bất định bơ vơ không có nơi để về, tràn ngập một khí tức đìu hiu cô quạnh.

Trong không gian tối tăm không có sự sống ấy nay lại xuất hiện một việc đầy tính sống động, cuộc đấu vật không cân sức giữa một đại anh hùng mèo Doraemon và bè lũ tội phạm xấu xa độc ác, phi thuyền lũ Hành Tinh Đen.

Chính xác ra mà nói tất cả mấy thứ như anh hùng hay gì gì đều chỉ là ảo tưởng trong đầu Doraemon thôi, dĩ nhiên trong mắt Sami bây giờ Doraemon mạnh bạo tất cả kẻ được xưng anh hùng á.

"Doraemon-kun không sao chứ Nobita-kun?"

Raper thấy Doraemon lại mạo hiểm ra ngoài không gian để ngăn sự va chạm với lũ hành tinh đen thì cũng lo lắng quay qua Nobita hỏi thăm.

Khoát khoát tay, Nobita không quá quan tâm nói:

"Doraemon mạnh mẽ hơn các cậu tưởng nhiều, chỉ là một chiếc phi thuyền vũ trụ mà thôi, còn chưa đủ uy hiếp đến cậu ấy!"

"Việc cậu làm bây giờ là tìm một nơi hạ cánh giải quyết chúng, chứ chỉ bị động bị đụng thế này không phải biện pháp, trên phi thuyền lại đến một thứ vũ khí cũng không có, thật là….."

"Tốt! Mọi người chuẩn bị…3…2…1... Hạ cánh!"

Raper cũng bắt đầu mệnh lệnh cùng điều khiển con tàu đáp xuống bề mặt một hành tinh nhỏ đến cả tầng khí quyển còn không có, trong khi Raper chuẩn bị để hạ cánh thì phi thuyền lũ hành tinh đen cũng đã tiếp cận.

Nhìn chiếc phi thuyền to tổ bố đang tiếp cận, mọi người đang lo lắng dĩ nhiên là trừ Nobita, mồ hôi rơi như mưa dĩ nhiên cũng không có Nobita, thì cuối cùng cuộc chiến không cân sức cũng diễn ra…

Ừ, không cân sức! Bọn hành tinh đen phi thuyền yếu bạo! Doraemon rút ra khăn đấu bò tót và…. alê hấp! Phi thuyền bọn hành tinh đen trước phi thuyền của Raper một bước "thân mật" đáp xuống bề mặt sần sùi của hành tinh kia.

Nhìn khói bụi bốc lên mù mịt Nobita che mặt lại, xuýt xoa:

"Chắc đau lắm a…"

Hạ xuống bề mặt hành tinh an toàn xong, Raper lại một mặt khó khăn nói:

"Nhưng chúng ta làm sao ra đây? Ngoài kia không có dưỡng khí, vả lại môi trường chân không không cho phép sinh vật sống sinh tồn a… Tớ lại không mang theo phi hành gia trang phục…"

Nobita nhìn ra ngoài cửa chính thông hướng bên ngoài, không lo lắng nói một tiếng:

"Cậu không phải lo, cái đó đã có chuyên gia giải quyết rắc rối xử lí."

"Chuyên gia giải quyết rắc rối?"

Raper một mặt không hiểu thấu mà hỏi lại, nhưng cũng không đợi Nobita nói thêm câu gì cửa khoang đã lại mở đi vào đâu là ai khác ngoài Doraemon.

Vừa vào đã nghe Doraemon cằn nhằn:

"Cậu nói ai là "chuyên gia giải quyết rắc rối" đấy???"

"Không ngờ ở tít ngoài chân không âm thanh vẫn truyền được đến tai cậu a?"

Nobita một mặt kinh ngạc thuần thục đánh lạc hướng vấn đề, không đáp lên vấn đề nhạy cảm kia một từ.

Chẳng qua vì trong nguyên tác Doraemon thường xuyên phải chùi đít cho Nobita sau mấy vụ rắc rối, cùng với khi nào gặp rắc rối Nobita luôn kêu Doraemon nên đây là nguyên nhân Nobita đặt biệt danh cho cậu ta là "chuyên gia giải quyết rắc rối" cái biệt danh này.

"Tai của tớ tuy bị cắn mất, vành tai thu sóng âm đã không còn, nhưng bộ phận còn lại còn nguyên nhá! Việc nghe mấy thứ âm thanh bên cạnh là dư xài, cho dù có bị ngăn cách bằng tường cách âm đi chăng nữa."

Doraemon một mặt tự hào nói.

"Tóm lại cậu có bảo bối gì ứng phó tình trạng khi ra ngoài vũ trụ không?"

Thấy Doraemon tinh tướng Nobita là nhất không chịu nổi, cắt ngang quá trình tinh tướng của cậu ta.

"Việc này không vấn đề gì, rắc rối mấy tớ cũng giải quyết được! Đây là "kẹo thích nghi", chỉ cần uống một viên vào sẽ thích nghi được ở mọi điều kiện khí hậu!"

Doraemon tiếp tục tinh tướng, Nobita lầm bầm:

"Thế mà cứ cãi, chuyên gia giải quyết rắc rối đúng quá còn gì…"

"Cậu nói cái gì?"

Doraemon quay qua Nobita hỏi, Nobita vội vã chuyển đề tài.

"A! Tớ đang phân vân kẹo này có tác dụng trong bao lâu a?"

Nobita nhớ không lầm thì sau này Doraemon hay dùng "đèn thích nghi" hơn chứ gần như không dùng "kẹo thích nghi" nữa, nên cũng hỏi xem sao.

"A! Đúng a, kẹo thích nghi chỉ có tác dụng trong vòng 12h thôi, mọi người cũng đừng quên đấy! Thực ra tớ có đèn thích nghi có tác dụng dài đến 24h kìa, nhưng nó cũ quá đang đi bảo trì rồi…"

Doraemon mới sực nhớ ra nhắc nhở, nhìn Doraemon nước tiểu tính, Nobita bất lực nhả rãnh nói:

"Cậu không đủ tiền mua cái mới sao?"

Doraemon gãi gãi đầu cười nói:

"Đủ thì đủ a, nhưng mà tớ cảm thấy nó còn dùng thật tốt á, số tiền đó chờ lúc nào có giảm giá bảo bối thì lại mua một vốn bốn lời a…"

Nobita hóa đá, chả trách bảo bối Doraemon nhiều như sao trên trời, nhưng cũng giống chúng, đẹp mà bắt không được vậy, đống bảo bối đó ngoài một số thực hữu dụng ra còn lại quả nhiên toàn là không có chút tính thực dụng nào, thậm chí lặp công dụng cũng nhiều vô số kể á.

"Doraemon! Nói thật đi! Nhân viên bán hàng tại cửa hàng tương lai là mèo đúng không?"

Nobita một mặt thám tử tư suy luận, Doraemon như giật thót một cái theo bản năng liếc sang Sami rồi lắc đầu lia lịa:

"Không không! Làm gì có… Không có đâu! Thôi ta nhanh lên uống vào kẹo thích nghi mà đi ra giải quyết lũ hành tinh đen đi…"

Nói xong cu cậu lật đật mở cửa chạy mất, thấy thế Nobita gật gật đầu, coi bộ suy đoán của mình không sai a, chả trách Doraemon toàn mua mấy thứ bảo bối gì gì không à, thì ra là dại gái a.

"Dại gái là một nguyên tội a…"

Lắc lắc đầu, Nobita làm một vẻ người từng trải thở dài.

"Nobita-kun, cậu có đi ra không? Tớ đi ra trước nhé!"

Đang làm bộ làm tịch Nobita bỗng nghe thấy tiếng Shizuka gọi, bỗng phục hồi lại tinh thần sum xoe chạy đến cùng đi ra với cô ấy liền, quả nhiên là hai thằng bạn chung chí hướng a…..

Mất đi chút thời gian nên khi mấy người đi ra được phi thuyền đã thấy lũ hành tinh đen vũ trang tận răng đã chờ nơi đó, liếc lũ chưa đến năm sức chiến đấu cặn bã Nobita không có xung động bắt chuyện, nhưng thường thì những kẻ ngu vẫn thường tỏ ra là mình nguy hiểm á.

Thấy cả đám nhóc con chui ra khỏi phi thuyền, Nobita lại ra sau cùng cộng với ngoài vũ trụ ánh sáng cũng không khả quan, nên đến cuối cùng hai tên cầm đầu gầy và béo là Doto và Uno vẫn không nhận thấy tên quái vật từng làm chúng suýt chút nữa là đi ăn cơm tù đang đứng trong đám trẻ ranh kia nên vẫn trang một đợt bức, tác một đợt tử mà vênh mặt lên nói:

"Lũ nhóc kia, bọn mi quá may mắn vì phi thuyền bọn tao mất lái đấy! Nhưng bây giờ không được may mắn vậy nữa đâu! Khôn hồn thì bó tay chịu trói đi theo bọn tao."

Raper một mặt "chết cũng không hối cải" nói:

"Bọn mi đừng hòng dọa nạt được chúng ta! Có chết chúng ta cũng sẽ không làm tay sai cho bọn mi!"

“Thế thì bọn mi chuẩn bị chịu chết đi!”

Tên Doto một mặt vào tù ra tội nói, khuôn mặt âm trầm vốn có thể dọa khóc bất kì đứa trẻ nào trong mắt Nobita ngoài ngứa mắt ra không có gì khác.

Bước ra hai bước lên phía trước đoàn người Nobita làm động tác ngoáy tai đóng vai mấy tên lưu manh trường học hướng về bọn Doto và Uno nói:

“Hai đứa các ngươi nói gì a? Ta không nghe rõ cho lắm…”

Nhìn thấy một tên oắt con bước ra trang một đọt bức, hai tên Doto và Uno đang định phát tác tí tính khí, cơ mà đến khi thấy kẻ nói là tên quái vật kia thì cả hai tắt máy.

“Không phải chỉ chặn một chiếc phi thuyền chở hàng của mấy đứa con nít a, sao lại gặp tên tai tinh này?”

Doto và Uno là khóc không ra nước mắt, nhìn cả lũ nhóc đang từ một đoàn cừu non trong mắt chúng trước kia, nay bỗng lắc mình biến hóa thành lũ sói xám đang lăm le nuốt chửng bọn chúng.

“Shizuka-chan, Doraemon, hai người lên đi, không phải sợ, bọn nó yếu lắm, đứa trẻ ba tuổi cũng đánh được đấy.”

Nobita chả muốn tốn sức đánh lũ không chịu nổi một kích yếu gà này, hắn quay sang Doraemon và Shizuka nói một tiếng.

Nói xong Nobita nhanh chóng rút khẩu súng…. Bắn đạn cao su bên hông ra. Thực ra Nobita vẫn còn nhớ lần này có thể sẽ gặp lũ hành tinh đen nên trước khi đi đã lục tìm mãi mới ra được cái súng cổ lỗ sĩ này á.

Vì ngoài không gian không có không khí nên nguyên lí nén thả không khí thành đạn của không khí pháo bị vô hiệu, bởi vậy nên Nobita mới khổ bức mang theo thứ vũ khí hắn có duy nhất đi theo, chứ chờ Doraemon kiếm được cái súng gây mê chắc bọn kia đã xả được vài lượt đạn rồi.

Thấy hai tên Doto và Uno không có ý định đầu hàng, quả là “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” mà…

Póc… Một tiếng kêu nho nhỏ vang lên, dĩ nhiên là ở nơi chân không như thế này không thể truyền ra, nhưng Nobita vẫn cảm thấy có tiếng Póc nho nhỏ vang lên.

Cho dù chỉ là một tiếng nhỏ nhưng bên hành tinh đen một kẻ định nổ súng đã bị bắn bay súng trên tay.

Không có không khí, lực cản là tối thiểu, viên đạn cao su được động năng gia tốc vượt quá tốc độ mà một viên đạn cao su có thể đạt tới, tạo nên một việc thú vị là một viên cao su hạ một người.

“Bắn chúng!”

Tên Doto hét lên, nói xong hắn lại không tiến lên ngược lại quay đầu chạy vào con tàu, coi bộ chỉ huy sợ mất mật định bụng thí tốt giữ tướng a.

Póc… Một phát đạn cao su bắn trúng ngay cúc hoa của tên Doto khiến hắn ngã một phát cẩu đớp s**t, thấy khuôn mặt vặn vẹo muốn nói lại không có khí nói kia Nobita chỉ có thể rùng mình nói một câu:

“Thật có lỗi…”

Xong cuối cùng bắn thêm một phát, Póc… thấy đáy quần giữa cái mông đang dương lên cao cao có một lỗ hổng Nobita nghiêm túc gật gật đầu kết luận:

“Vào rồi! Trúng hồng tâm! 10/10 điểm!”

Còn tên Doto thì nay đã sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự rồi, coi bộ như thế cũng là một loại hạnh phúc a…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Đánh Bại? Không Đánh Bại?

Vung súng như thiên nữ tán hoa, Nobita thể hiện ra tài xạ kích thiện nghệ của bản thân đánh văng hết vũ khí bọn hành tinh đen rồi làm một động tác thổi nòng súng lắp một cái bức.

Thấy hạ tràng nát hoa cúc của Doto, tên Uno sợ run lên.

Con người khi sợ a, thường có hai chuyện xảy ra trái ngược nhau, một là sợ hãi đến run rẩy tay chân, không phát huy được đến 1% sức mạnh chỉ có thể nhắm mắt chờ chết, và ngược lại khi họ sợ hãi lại phát huy 200% sức mạnh, đứng lên phản kháng lại điều sợ hãi đó, có thể gọi là dãy chết cũng được mà

gọi là không nề hà khó khăn hay chó cùng rứt dậu cũng được.

Uno là loại thứ hai, áp lực Nobita tạo ra khiến hai mắt hắn đỏ rựng lên, cho dù chết cũng muốn cắn Nobita một miếng, hét lên:

"Tất cả lên! Đánh nó! Chúng ta đông hơn nhiều mà nó chỉ có 1 người, cố bắt được một đứa làm con tin chúng ta mới có đường sống! Lên!"

Không thể ngờ tên ngốc mập Uno kia thế mà có uy vọng, hay cũng có thể lo sợ trừng phạt của lão trùm Giramin đối với chúng a, tóm lại lũ tép riu kia là xung phong liều chết xông đến.

"Doraemon, Shizuka-chan, hai cậu có muốn chính tay cho lũ xấu xa này một bài học không?"

Nobita chả thèm quan tâm lũ hành tinh đen dãy dụa mà quay qua Dorâemon và Shizuka hai người hỏi.

"Có chứ! Còn lại cứ để tớ!"

Doraemon niềm tin bạo rạp đồng ý ngay, nói đoạn xông thẳng vào lũ hành tinh đen tả xung hữu đột phải nói là kungfu phiên bản vũ trụ a.

Nobita thấy vậy bắt đầu đóng vai phiên dịch hay chính xác hơn là tường thuật trực tiếp pha đánh lộn của Doraemon và bọn hành tinh đen, quả là rảnh nhức cả trứng a:

"Dũng sĩ Doraemon của Trái Đất hôm nay quyết đấu bè đảng hành tinh đen! Trận đấu bắt đầu!"

"Anh Doraemon lao vào, có người tung nắm đấm về má phải, anh nhanh chóng lướt qua cánh trái cà rồi…. anh Doraemon đã đưa ra một ngón đúng là một ngón, tôi không hiểu vì sao anh ấy có ngón nhưng anh ấy đã đưa ra một ngón, xin các bạn hãy tin tôi đó là một ngón…"

Nhìn đứng bên hứng chí vù vù nói Nobita, Raper và Krim không tiện cắt ngang á. Chỉ có thể cùng nhìn nhau cười khổ, để Nobita cứ tiếp tục nói.

"Anh Doraemon đã sử dụng tuyệt chiêu của bản thân, đó là nhất dương chỉ, các bạn thấy không tên trúng đòn bị bắn bay, bắn bay thưa các bạn. Không dừng lại ở đó, tên bị bắn bay lại đụng ngã hai người nữa, kình lực của anh Doraemon quả nhiên đã luyện ra "nội công" bí truyền của Trung Hoa võ thuật a."

"Tuy tôi không hiểu lắm tại sao kungfu xuất xứ từ Trung Hoa mà người Trung Quốc không luyện được lại phát dương quang đại trong tay một chú mèo Nhật Bản nhưng quả nhiên thứ anh Doraemon là nhất dương chỉ đã luyện đến "chỉ kình ngoại phát" a!"

"Hai tên lại tiếp cận anh Doraemon, hai tên kia sử dụng chiêu "sự ôm ấp của Senpai" để nhằm ô uế đi tâm hồn thuần khiết của anh Doraemon, chiêu thức với mục đích xấu xa nhằm khiến anh Doraemon bị cuốn vào sự ôm ấp của hai đàn anh cùng giới mà mất đi sự thèm muốn khác giới, quả nhiên là ti tiện a…"

"Doraemon biết anh ấy sẽ hạ tràng thảm đạm với sự dâng hiến đi cúc hoa quý giá của bản thân nên anh ấy không ngần ngại nhảy lên. Wa… mọi người có thấy không? Đó chính là khinh công thượng thừa "đạp đất thăng thiên" của mấy cao nhân đã phi thăng để lại a, đúng là tinh túy a."

"Hạ xuống nhẹ nhàng như chim én, anh Doraemon dùng hai tay bắt lấy chân của một tên hành tinh đen, xin mọi người chớ lầm! anh Doraemon bắt là chân trái, không phải là chân nào khác! Anh ấy hất tên kia ra… Sút.. Vào… ghi điểm! Có bốn điểm cho pha vừa rồi!"

Cảm thấy Doraemon đánh bọn xấu thật dễ dàng như ăn bánh, Shizuka cũng hăng hái lao vào trận chiến.

"Nữ võ sĩ Shizuka cảm thấy bất bình đẳng cho Doraemon, khi anh ấy phải đánh lại lũ ỉ vào người đông thế mạnh để chiếm ưu thế kia thì cô ấy cũng gia nhập chiến đấu."

"Nữ võ sĩ lao vào tung quyền, chúng ta có thể nhìn là trực quyền nhưng thực chất đó là Thiết Quyền được cất giấu trong Côn Luân đã ngàn năm nay mới được… Một nữ võ sư Nhật Bản lại một lần nữa rạng rỡ, hãy nhìn kìa, 1,2.,3 ba tên hành tinh đen bị thổi bay trong pha đấm thần kì vừa rồi."

"Có hai tên đang định chạy trốn! Cô ấy quyết tâm truy đuổi, cô ấy bay lên cao bay… Màu trắng, có Kity… Khụ khụ…"

Shizuka mặt bỗng đỏ bừng lên quay lại gắt:

"Nobita! Cậu nói cái gì hả???"

"Trắng… a…. không nói gì cả, tớ không nói gì cả… Cậu phải tin tớ chứ…"

Nobita một mặt hiên ngang lẫm liệt nói, trong khi trí nhớ không ngừng chiếu qua phát lại pha quay chậm vừa rồi, Nobita cảm thấy mũi nong nóng a, có lẽ bị cảm…

Bọ yếu xìu này chỉ chống đỡ không đến ba phút đã tuyên bố gục, nhìn cả một đám bị cột chung một chỗ bọn hành tinh đen Nobita quay qua Raper nói:

"Chỗ phi thuyền cậu có điện đàm liên lạc chứ? Gọi cảnh sát vũ trụ đến đây đi."

Mãi đến khi Nobita nhắc nhở mới sực nhớ chạy về phi thuyền, Krim thì chạy lại bên cạnh ríu rít với Shizuka, hai cô bé như hai con chim vành khuyên cứ ríu ra ríu rít thật là vui tai vui mắt á.

Còn Doraemon đang bay bổng trước lời khen ngợi của Sami-chan đi, quả nhiên là tên trọng sắc khinh bạn a.

Đợi không quá lâu Raper đi đến nơi nói:

"Cảnh sát vũ trụ bảo chờ 1h nữa mới đến được."

Nobita mắt có ánh sáng lạnh né qua:

"Một giờ thì ta chờ một giờ a…. Raper à, bọn này là thủ phạm sát hại bố của cậu và Krim phải không? Cậu có một giờ muốn chỉnh chúng thế nào thì chỉnh á, miễn còn sống!"

Raper lắp ba lắp bắp nói:

"Tớ..t..ớ..sao? Có.. có… được không?"

Nobita khoát khoát tay nói:

"Không sao đâu, thứ bị giữ lại trong lòng quá nhiều sẽ khiến cậu bị bệnh đấy. Vứt hết đi cậu sẽ nhẹ nhõm hơn."

Và thế là hai anh em nhà Raper vừa dùng chân đạp vừa hét lên tên bố của hai người, nói đến tội ác bọn hành tinh đen làm ra.

Nói nói, hai anh em cùng ôm nhau vào một chỗ khóc rống lên, tiếng khóc như tố như than nói lên, giải tỏa đi sự bức bí trong tâm hồn hai người đã bị đè ép bao lâu nay.

Shizuka cũng một mặt muốn khóc làm Nobita cũng không biết có nên cản lại bọn họ hay không a, nhưng cũng chưa đợi đến Shizuka cùng nhau tam ca thì phi thuyền cảnh sát vũ trụ "nhanh chóng" đến.

Hạ xuống thì mấy tên cảnh sát kia chỉ liếc phải bọn hành tinh đen thảm trạng một cái rồi nói:

"Chúng tôi đến đây áp giải phạm nhân các tên tội phạm thuộc tổ chức hành tinh đen. Cám ơn các cháu đã giúp chúng tôi trong quá trình này. Có gì chúng tôi sẽ liên lạc lại sau khi xử lí xong xuôi."

Nói xong thì mấy tên mặc đồng phục trắng của cảnh sát vũ trụ cùng bước xuống áp giải cả đám lên tàu rồi đi thẳng.

Nhìn theo chiếc phi thuyền đi ngày một xa Nobita thở dài nói với Raper:

"Cậu nói đúng! Chúng cấu kết với cảnh sát rồi, chúng ta cần đề phòng bọn chúng trả thù."

"Sao? Sao cậu lại nói vậy? Chẳng lẽ cậu nhìn ra cái gì sao?"

Tất cả mọi người ngạc nhiên quay đầu sang Nobita nói. Mọi người vẫn thật không thấy lúc nãy có cái gì không đúng.

"Các cậu không hiểu rồi, luật pháp là thứ gây nên chế độ, luật pháp tôn trọng chứng cứ, nhân chứng, vật chứng, tất cả đều cần thiết trong thi hành và phán quyết."

Bắt hai tay sau lưng bước đi vài bước, Nobita tiếp tục nói:

"Các cậu thấy mấy tên cảnh sát kia đến rồi làm gì? Chỉ đưa lũ hành tinh đen kia đi mà thôi, chứng cứ không thu thập, nhân chứng là chúng ta còn không yêu cầu đi theo nữa. Theo tớ lũ tay sai bọ áo đen kia sẽ bị giam mấy hôm rồi thả với lí do là không đủ nhân chứng vật chứng a."

Nghe Nobita nói, mọi người lông mày nhíu chặt lại, quả nhiên sau khi nghĩ nhớ lại thì mấy tên cảnh sát kia thậm chí một câu hỏi về sự việc xảy ra cũng không có a.

"Nếu tớ đoán không nhầm thì bọn chúng định đổ vạ ngược lại cho chúng ta, tức là nói chúng ta mới là người tấn công bọn hành tinh đen kia, bọn chúng mới là người bị hại a…."

Shizuka biến sắc hét lên:

"Điều đó không đúng! Là bọn chúng tấn công chúng ta mà? Chúng ta chỉ tựu vệ mà thôi a?"

Nobita thở dài, quả nhiên đều quá ngây thơ a…

"Cậu không nghĩ đến ai là người có quyền quyết định nơi đây a? Là tên trưởng quan cảnh sát vũ trụ á, hắn chỉ cần nói chúng ta có tội là hắn có hàng ngàn cách cho chúng ta đủ nhân chứng vật chứng á."

Raper im lặng một hồi, rồi như không hiểu mà hỏi lại Nobita:

“Nếu thật là như thế tại sao bọn chúng không bắt tụi mình mà chỉ giải đi lũ hành tinh đen?”

Nobita cười lạnh một tiếng rồi trả lời:

“Vì nắm đấm chưa đủ to a. Cảnh sát muốn bắt chúng ta chỉ khi họ chắc chắn chúng ta không đủ sức phản kháng chúng, nhưng chỉ cần nhìn hạ tràng bọn hành tinh đen kia là chúng đã biết chúng ta không dễ chọc.

Lũ cảnh sát kia còn quý tính mạng hơn nhiều bọn hành tinh đen á, đâu thể nguy hiểm đến tính mạng bản thân được chứ, nên chúng chọn là rút lui và vứtt khó khăn đối phó chúng ta cho bọn hành tinh đen, bọn chúng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.”

Nobita một mặt hiểu thấu sự đời phân tích, thấy bầu không khí bị đè nén lại Nobita bỗng cười to lên phá vỡ không khí trầm lặng.

“Ha Ha Ha, mấy cậu sao vậy a? Sợ? Chúng ta đã đáng bại chúng đâu chỉ một lần mà đã nhiều lần rồi a? Đến nay lại bỗng sợ bọn bại tướng ấy?”

Thấy Nobita nói cũng có lí, Doraemon và mọi người cũng thoải mái hẳn đi, cùng cười nói:

“Đúng vậy! Mặc cho chúng có quan hệ to lớn thế nào, mặc chúng xấu xa ra sao, cho dù phải khó khăn gian khổ, nhưng chúng ta quyết đánh đuổi bọn chúng rra khỏi hành tinh Kuzakuza xinh đẹp của chúng ta!”

Nhìn Cả đám ý chí chiến đấu lại sục sôi, Nobita cười một tiếng tự nói:

“Quả nhiên a, trẻ con vẫn là cần tràn đầy sự phấn đấu, là “ngựa non háu đá” cũng được mà “tuổi trẻ khinh cuồng” cũng được, ít nhất đầy đủ dũng khí niềm tin làm bất kì việc gì, đôi lúc công việc chỉ thiếu một chút cái đó là đã thành công á.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Những Ngày Tháng Yên Bình

“Cháu đã thấy họ chiến đấu rất dũng mãnh, Doraemon tả xung hữu đột giữa muôn trùng kẻ địch nhưng không nề hà gì mà lại đánh chúng bay tan tác.”

“Chị Shizuka thì bay như chim, những cú đấm của chị ấy khiến bọn hành tinh đen sợ vỡ mật.”

“Anh Nobita chỉ cần nói một câu mà bọn kia đã khiếp sợ đến tái xanh cả mặt, mọi người không biết đâu, anh ấy là một thần thương thủ, anh ấy chỉ bắn mấy phát mà tất cả vũ khí quân địch đều bay mất.”

Đây là sau khi Nobita và Doraemon cùng các bạn về lại đến hành tinh Kuzakuza, Raper, Krim, Sami thi nhau thổi phồng mấy người khiến cho ba người thật không tiện.

Mọi người sau khi biết tin Raper và các bạn bị bọn hành tinh đen tấn công mà không bị gì, ngược lại bắt quy án một số tay chân của chúng thì kéo nhau đến làm khán giả nghe tiểu sử của ba vị anh hùng trái đất.

Raper một mặt sùng bái nói:

“Cả ba người đều khỏe như lực sĩ sức mạnh vô song, và ai cũng biết bay, chỉ cần nhún chân một cái là lao vút lên trời khiến kẻ thù khiếp vía.”

Tất cả người dân nơi đây đều trầm trồ thán phục:

“Quả là Siêu Nhân a, nếu các bạn ấy mà chịu ở với chúng ta thì hay biết mấy.”

Bác thị trưởng hành tinh Kuzakuza lại thêm vào:

“Nếu vậy thì còn lâu lũ hành tinh đen kia mới dám ức hiếp chúng ta.”

Shizuka và Doraemon một mặt xấu hổ, dù sao thì ai mà bị khen lên trời một cách quá mức đều xấu hổ a, dĩ nhiên trừ Nobita.

Cảm nhận số công đức và nguyện lực truyền vào Thần Vị như sóng cuộn biển gầm mà làm Nobita có cảm giác lâng lâng á, lượng nguyện lực và công đức lớn hơn hai lần đánh bại kia quá nhiều.

Điều đó khiến Nobita nhận ra rằng làm việc tốt không lưu danh chỉ có trời biết đất biết thì sẽ chả có công đức nguyện lực cái gì thêm vào, nhưng nếu làm

mà nhiều người biết thì lượng công đức nguyện lực sẽ được tăng cao.

Thế thì hãy để nó đến mạnh hơn nữa đi! Nghĩ vậy Nobita một mặt nghĩa chính ngôn từ nói:

"Các bác yên tâm! Giữ gìn hòa bình vũ trụ là trách nhiệm của tất cả mọi người! Cháu chỉ hơn mọi người ở sức mạnh, cháu nguyện dâng thứ duy nhất của bản thân để bảo vệ cho mọi người! Như một vĩ nhân đã nói "Sức mạnh càng lớn, trách nhiệm càng lớn"!"

Người bình thường mà nói mấy lời sến súa thế này chắc chắn sẽ mặt đỏ chân run ngay, cơ mà may sao mặt Nobita đủ dày, vả lại trước khi Nobita xuyên qua, Nobita nguyên lai đã vốn vô cùng tài năng trong công cuộc khoác lác, và cứ đinh ninh bản thân nói là đúng và hẹn sẽ ăn mì bằng lỗ mũi nữa cơ.

Phải nói Nobita nói khoác là bản năng rồi, không học tự thông á, nên là Nobita vốn có da mặt chống đạn cộng với nói khoác thiên phú đã có thể nói đến những lời hay ý đẹp mà mặt không đỏ tim không nhanh hơn một nhịp.

Mọi người là một mặt cảm kích, đến cả Doraemon và Shizuka cũng cảm động trước lời nói của Nobita cơ mà.

Dĩ nhiên trừ một người, Xom là một đứa trẻ trâu thuần túy, cậu ta rất nhỏ nhen và thiển cận, trong mắt cậu ta Nobita bọn họ không phải cứu tinh hay anh hùng gì cả.

Có, chỉ là kẻ cướp đi ánh mắt quan tâm, hâm mộ, yêu mến của Krim mà thôi, hắn thích Krim ra mặt, nhưng Krim lại không coi Xom như một cậu con trai mà đối xử, ngược lại vì giúp đỡ gia đình sớm nên Krim chín chắn hơn nhiều bởi vậy Krim càng có vẻ như chị gái Xom vậy.

Xom khó chịu, và với một trẻ trâu chính hiệu hắn biểu hiện ra mặt luôn, nếu không phải nơi đây có bố hắn thì đảm bảo lời xấu hay ác ý hắn sẽ chả thèm giữ lại mà tuôn ra hết á.

Kết thúc, mọi người ai về nhà nấy, ai ai cũng trở về với nụ cười trên môi, dĩ nhiên trừ Xom trẩu tre, hắn ghét ra mặt lũ người trái đất luôn í.

Nhìn vào mắt Nobita không thể không cảm thán, "Vô tri thật đáng sợ". Ba người chào tạm biệt gia đình nhà Raper và Krim cùng Sami-chan rồi cùng nhau về Trái Đất, ngày mai vẫn không được nghỉ ngơi đâu, còn phải đi học đấy.

……

Tại một nơi hoang vu hẻo lánh của hành tinh Kuzakuza nơi những hẻm núi hiểm trở, đá xanh lởm chởm, cất giấu đi căn cứ của lũ hành tinh đen, để có thể khai thác mỏ đá quý nơi đây bọn chúng không thể không kéo tất cả nhân lực vật lực từ khắp các phân bộ đến đây lập nên căn cứ.

Trong một căn phòng láy màu đen làm chủ đạo đang đứng đó hai tên Doto và Uno, hai tên đang run lẩy bẩy trước mặt của kẻ đứng đầu tổ chức hành tinh đen, ông trùm khét tiếng Giramin.

"Bọn mi lại để thua lũ nhóc đó? Lũ ăn hại! To đầu rồi còn để thua mấy đứa trẻ ranh à!!!"

Giramin rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, chỉ vì mấy tên tay sai này mà hắn mất toi nửa tháng lợi nhuận cho tên tham quan Okane kia.

"Khốn kiếp!"

Lại đập bàn một cái, tên Giramin lại tiếp tục suy nghĩ đối sách để xử lí lũ trẻ con khó nhằn kia.

"Nhưng mà mấy đứa trẻ đó thật sự là quái vật thưa sếp. Ngài cũng nhớ đến chiếc phi thuyền bị phá mấy tháng trước chứ ạ? Chính tên làm việc đó là một trong bọn chúng, hai tên còn lại yếu hơn một chút nhưng cũng mạnh như quái vật vậy…"

Thấy Sếp đã nguôi chút giận, tên Uno nhanh nhẩu giải thích, không phải chúng ta yếu mà chỉ vì kẻ địch quá mạnh.

"Hừ! Ngồi xuống đi! Chúng ta cần họp một lần cán bộ tìm cách giải quyết chuyện này!"

Tên trùm Giramin chỉ hai chiếc ghế rồi khoát tay nói.

Uno và Doto mỗi người lại ngồi một ghế, và thế là…

"Ứi! Da! Đau quá!....."

Vừa ngồi xuống ghế tên Doto đã nhảy dựng lên như ngồi trên đống lửa vậy, nhận thấy bất nhã với sếp nên hắn cố nhịn đau, nặn ra một vẻ cười còn khó coi hơn khóc nói:

"Sếp ạ, ngài cứ phân phó em đi làm, chứ em đứng cũng được ạ."

……..

Một ngày đi học xong xuôi, Nobita, Shizuka cùng Doraemon lại tiếp tục cuộc đi chơi thú vị nơi hành tinh Kuzakuza.

Tuy trước kia mọi người cũng đã rất được chào đón, nhưng bây giờ lại càng được chào đón hơn trước nữa, mọi người coi họ như cứu tinh, hi vọng chống lại bè lũ hành tinh đen vậy.

"Anh Nobita, Chị Shizuka, anh Doraemon nữa, đây là quà em muốn tặng anh chị."

Krim hớn hở chạy đến mang theo ba chiếc hoa xinh đẹp có hình bông tuyết, đến nơi cô bé đưa tay xòe ra để lộ sự mĩ lệ của chúng.

"Wa… Cái này thật đẹp a! Là tặng cho chúng tớ hả Krim-chan?"

Yêu cái đẹp là thiên tính của phụ nữ, Shizuka không ngoại lệ, thấy mấy bông hoa tuyết cô nàng đã bị manh hóa không muốn không muốn.

Đeo bông hoa lên ngực trái mỗi người, không nói chứ có điểm giống như ba chú cảnh sát vùng Texas thật sự vậy.

"Nếu chị thích thì em sẽ tặng cho chị một chậu hoa tuyết này, chị có thể trồng trong phòng để ngắm."

Thấy mọi người đều rất thích món quà của mình, Krim cười vui vẻ nói.

"Được chứ? Nếu vậy thì hay quá! Cám ơn cậu Krim-chan."

Shizuka nghe thấy vậy cười rạng rỡ, híp hai mắt không còn thấy ánh mặt trời đâu nữa, thế mới biết cô nàng vui vẻ nhường nào a.

"Được rồi! Hôm nay chúng ta cùng nhau gieo vụ mùa nào…"

Nobita hăng hái hô lên, kiếp trước hắn cũng giúp đỡ gia đình làm mùa, nhưng kể từ khi xuyên qua đến nay thật sự hắn chưa thấy cái ruộng đồng nào luôn ấy, nên cũng có chút nhớ.

Dĩ nhiên làm việc mệt mỏi không mấy ai thích làm, nhưng Nobita và Shizuka lẫn Doraemon ở nơi đây không khác gì siu nhơn á, mệt là cái gì a?

Thế là ba người và gia đình Raper cùng bắt tay vào làm vụ mùa.

"Tớ sẽ lái máy làm đất nhé!"

Raper đi lên cỗ máy làm đất rồi bắt đầu khởi động.

"Tớ sẽ nhận nhiệm vụ tưới nước, Doraemon cậu nhận nhiệm vụ tưới phân bón và đạm dinh dưỡng nhé!"

Nobita nhanh chóng lao lên cỗ máy còn lại rồi chỉ về chiếc máy cuối cùng nói với Doraemon.

Mất cả mấy ngày trời học kiến thức hành tinh Kuzakuza, Nobita điều khiển mấy thứ máy móc này phải gọi là lão tài xế ấy, lưu loát thành thục như…. Công nhân sửa máy a.. haha..

"Krim và bác gái cho phép cháu giúp một tay thu hoạch lúa mì được không ạ?"

Shizuka lễ phép hướng về mẹ Raper và Krim nói.

"Cháu khách sáo quá, được cháu giúp thật là quá tốt rồi, cám ơn cháu nhiều."

Mẹ của Raper hòa ái cười nói, thế rồi ba cô gái cùng nhau vào cánh đồng lúa mì bên cạnh thu hoạch, nói là lúa mì chứ bông lúa của nó to ngang bắp ngô tại trái đất, cơ mà nó vẫn là lúa mì, nó dùng làm bánh mì thật sự rất ngon.

Cả một buổi sáng làm việc trong vui vẻ, đến giờ ăn trưa mọi người cùng nhau quây quần ngồi trên tấm thảm trải rộng dưới tàng cây, tuy trời nắng nhưng nhiệt độ thật không quá cao, ngồi dưới tàng cây có cảm giác sảng khoái mà không một chiếc điều hòa nào sánh được.

"Mời các anh chị dùng thử ạ, đây là em dùng nguyên liệu thu hoạch hôm nay làm ra đấy ạ."

Krim là một cô bé rất tháo vát và làm bánh rất ngon, Nobita và Shizuka đều ăn hai con mắt cong thành hình nguyệt nha, tấm tắc khen ngợi.

"Đúng là Krim-chan, không những giỏi giang, tháo vát mà làm bánh cũng ngon như vậy…"

Nobita cười híp mắt khen lấy khen để, không nói chứ Nobita cũng có tiềm chất của ăn hàng đảng á.

Nghe lời khen từ Nobita, Krim hai má hây hây đỏ, cộng thêm khuôn mặt búp bê quả nhiên Moe không biên giới, ngón trỏ Nobita giật giật có xung động véo má cô bé một cái, cơ mà cuối cùng kìm lại được.

Nếu Nobita dám làm vậy thì cùng Shizuka vừa mới lành lại con thuyền hữu nghị lại có thể lật á.

Vừa ăn bánh Sami-chan vừa hỏi một bên Doraemon:

“Ở Trái Đất các anh có bánh không vậy?”

Doraemon cười toe như hiến vật quý vừa đưa ra từ túi một cái bánh Dorayaki(bánh rán) vừa nói:

“Có nhiều loại bánh lắm, có đủ cả, nhưng anh thích nhất đó là Dorayaki! Cậu ăn thử xem Sami-chan.”

Nhận lấy chiếc bánh, Sami-chan gặm a, gặm a, không nói chứ trông rất giống thỏ ăn cà rốt á, ăn mấy miếng thì Sami-chan nhảy lên cao với vẻ mặt tràn đầy biểu cảm, nếu hỏi Nobita tràn đầy biểu cảm cái gì thì Nobita sẽ trả lời khuôn mặt Sami bây giờ giống y như mấy nhân vật nhận quảng cáo cho sữa Yomost ấy.

“Ngon tuyệt vời! Anh Doraemon thích loại bánh này quả là kiệt tác của nghệ thuật làm bánh!”

Doraemon cười tươi rói lên ôm ra từ túi một núi nho nhỏ bánh rán nói:

“Nếu em thích cứ ăn đi, còn nhiều lắm!”

“Anh Doraemon thật tốt…”

Sami-chan một mặt cảm động nói.

Liếc qua bên này Nobita một mặt nhả rãnh nói:

“Hôm qua tớ nghe bảo cậu hết Dorayaki rồi kia mà?”

“Làm gì có, tớ vừa mới mua thêm vào hôm qua đấy mà.”

Doraemon một mặt lúng túng nói, thấy vẻ mặt của cậu ta mọi người thấy thật thú vị, phá lên cười.

Tiếng cười văng vẳng vang lên khắp khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Lại Một Lần Đánh Bại

“Đây là hình tháp Tokyo! Còn đây là cây cầu! Chờ chút, cái này hơi phức tạp chút… Xong! Đây là Dải Ngân Hà!”

Nobita đang thể hiện kĩ thuật chơi dây điêu luyện của bản thân cho Krim xem, cô bé vỗ tay phải nói là hoan a.

Shizuka chỉ có thể ngồi bên xem, cô thật không hiểu Nobita sao có thể thích mấy thứ trò chơi vô bổ như vậy được, nhưng thứ trò chơi vô bổ kia trong mắt Krim lại là một trò chơi đầy thú vị và đòi hỏi kĩ xảo cao.

Nobita khi xưa tại trước xuyên qua là một người Việt, tại đấy có hàng tá trò chơi cho lũ trẻ như chơi trốn tìm, nhảy cầu, ném lỗi, chơi khăng, chơi gù..vv..vv.

Nhưng khi đọc Doraemon thì hắn mới nhận ra một điều thứ mà người ta khinh thường, thứ Nobita thuần thục nhất “chơi dây” thì hắn một chút cũng không biết.

Nhìn Nobita trong truyện làm ra những hình thù đầy tính nghệ thuật chỉ bằng mấy động tác và mấy sợi dây thì hắn cảm giác thật lợi hại.

Không như Nobita trước kia chơi dây chỉ vì đó là trò chơi duy nhất cậu ta chơi giỏi mà thôi, Nobita bây giờ thuần túy là thích thú trò chơi đầy tính khéo léo và cần đầu óc tưởng tượng này.

Nhiều khi Nobita nghĩ có thể nào lúc nào đó bản thân có thể dùng trò chơi này kết lại những thứ có hình sợi khác mà không đơn giản chỉ là sợi dây, nhưng chuyện đó cứ để sau này hắn quan tâm, bây giờ Nobita chỉ coi chơi dây là một điều thú vị đứng sau việc ăn và ngủ thôi.

Ăn uống xong xuôi Nobita lại thấy Krim đang cho mấy chú chim trứng ăn mảnh vụn bánh thì cười nói:

“Mấy chú chim này thật đáng yêu Krim nhỉ?”

Shizuka cũng chạy lại cùng Krim cho chúng ăn, mấy chú chim thật sự rất thân người, mà chính xác hơn gần như hành tinh này con vật nào cũng vô cùng thân thiện với con người a.

Cho ăn xong, nhìn đàn chim lại bay đi Krim thở dài, thấy vậy Shizuka tò mò hỏi:

"Sao thế Krim-chan? Tớ thấy cậu không được vui?"

Nhìn lên trời cao, Raper thay Krim trả lời:

"Thực ra Krim buồn là vì lũ chim trứng này sắp bị tuyệt chủng rồi…"

Nobita nhíu mày lại, Shizuka cấp bách hỏi:

"Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ các cậu săn bắn chúng nhiều quá?"

Raper cười khổ lắc đầu nói:

"Các cậu không thấy các loài động vật nơi đây đều vô cùng thân thiện với con người à? Chúng tớ không hề giết hại bất kì một con vật nào, quy trình công nghệ đã cho chúng tớ tạo ra thức ăn chỉ từ thực vật nhưng lại đầy đủ protein và khoáng chất cùng yếu tố vi lượng rồi, không cần thiết phải săn bắn động vật nữa."

Nhìn đàn chim trứng đang vui vẻ bay lượn Raper thở dài tiếp lời:

"Nhưng bọn hành tinh đen lại không như vậy. Chúng trong một lần đi ngang qua khu rừng nơi cư trú của lũ chim trứng thì đã vì thỏa mãn tính phá hoại của bản thân mà đã đốt trụi cả cánh rừng, mất đi nơi trú ẩn, mất đi nguồn cung cấp lương thực, loài chim trứng mới đứng trong nguy cơ tuyệt chủng đó."

Nobita liếc sang Doraemon nói:

"Doraemon, cậu có bảo bối nào giúp cho lũ chim trứng này thoát nạn diệt chủng không vậy?"

Doraemon cười cười rút ra một chiếc tổ chim nho nhỏ rồi nói:

"Chuyện nhỏ! Cứ để đó cho tớ! "Tổ chim không đáy"! Các cậu hãy treo mỗi chiếc tổ chim này lên một thân cây đi!"

Nobita cùng Shizuka và anh em nhà Raper nhanh chóng làm theo, khi tất cả đã đâu vào đấy Doraemon mới cười nói tiếp:

"Mỗi tổ chim như vậy có thể chứa được hàng vạn con chim, thức ăn thì không cần lo lắng tron g vòng mười năm. Treo lên cây thì khi có gió lùa qua mỗi tổ chim sẽ phát ra tiếng nhạc mời gọi những chú chim vào ở."

Mọi người không phải đợi lâu mấy chú chim trứng đã thi nhau kéo về hướng này, một số ở gần đã chui vào tổ, nhìn một màn thần kì này mấy người đều tấm tắc kêu hay.

Nobita thì sau khi vui mừng vì đã giúp đỡ được một loài chim không bị tuyệt chủng cùng được một lượng công đức thì ngược lại thở dài nói:

"Bảo bối tốt vậy mà lại chỉ có thể dùng ở đây a, không thể dùng tại Địa Cầu được, tại Địa Cầu còn vô số loài chim sắp tuyệt chủng á."

Shizuka một mặt nghi hoặc quay sang Nobita hỏi:

"Sao cậu nói thế? Doraemon đâu có keo kiệt đến mức không dùng bảo bối để giúp đỡ những chú chim đáng yêu ấy đâu, Doraemon nhỉ?"

Doraemon cũng gật đầu lia lịa nói:

"Đúng thế! Đúng thế! Chẳng qua là tớ quên thôi, lúc trở lại Trái Đất tớ sẽ mang nó ra bảo vệ những loài chim hiếm sắp bị tuyệt chủng!"

Nobita vẫn thở dài lắc đầu rồi nói:

"Các cậu hiểu sai ý tớ rồi… Các cậu nghĩ xem nguyên nhân dẫn đến sự tuyệt chủng của động vật trên trái đất là do gì?"

Không đợi hai người trả lời Nobita đã tự nói:

"Do săn bắn quá mức a, con người mới là nguyên nhân chính dẫn đến sự sụt giảm nghiêm trọng đến tuyệt chủng giống loài á."

Thở dài một tiếng, Nobita tiếp tục "thông não" hai người:

"Các cậu có thấy bảo bối này của Doraemon giống như thôi miên lũ chim coi nó là nơi an toàn nhất, là nhà chúng không? Nếu lũ người xấu, bọn săn trộm thấy được thì các cậu nghĩ chúng sẽ làm gì?"

Lắc lắc đầu, Nobita vạch ra sự đen tối trong tâm hồn bọn tội phạm mà nói:

“Chúng sẽ tìm cách bắt hết lũ chim trong tổ đưa đi bán hoặc giết ăn sau đó chúng lại mang tổ chim đi đến nơi có chim qua lại tiếp tục treo lên…”

Nobita càng nói khuôn mặt Shizuka càng tái đi, Doraemon cũng run lên, thế mới biết bảo bối tốt của bản thân coi bộ hoàn toàn vô hại nhưng khi rơi vào tay kẻ xấu thì thật kinh khủng.

“Nhưng các cậu không cần phải lo! Sắp tới tớ chắc chắn sẽ tìm ra cách bảo vệ hết những giống loài sắp tuyệt chủng ấy!”

Nobita thấy không khí lại trầm trọng, cảm thấy miệng mình thật tiện, cứ nói cái gì y như rằng sẽ hướng bi quan chiều hướng phát triển khiến cho không khí nặng nề đi.

Nhưng đời là vậy, mặt tối trong xã hội luôn luôn tồn tại và chiếm một khoảng to lớn, nếu quá ngây thơ mà không lường trước lường sau thì có thể việc tốt của bản thân lại vô tình tiếp tay cho kẻ xấu.

Mọi người đang vui vẻ nghỉ trưa thì bỗng phát hiện phía xa có khói đặc bốc lên.

……

Xom và bố của cậu ta đang rất tức giận, bỗng nơi đâu lũ hành tinh đen thành đoàn kéo đội đến thúc đẩy đàn ốc sên đi phá hoại mùa màng của nhà mình.

Xom rất tức giận, nhưng cậu ta sợ, đúng vậy! Cậu ta sợ.

Đứng trước lũ xú danh lan xa ác độc, đê tiện, bọn hành tinh đen thì chân cậu như nhuyễn ra, tuy đứng trước những người địa cầu đã đánh bại bọn hành tinh đen cậu ta có thể thể hiện ghét ra mặt, nhưng đó là do cậu ta biết thừa có gì thì ba người họ cũng chẳng thể làm gì mình.

Quả nhiên như người xưa đã nói a “Người hiền bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi”, Nobita và Doraemon lẫn Shizuka đều quá hiền lành, cho dù mạnh mẽ hơn nhiều lũ hành tinh đen nhưng quả không thể làm người khác sợ hãi đi đằng nào.

Nguwọc lại xú danh lan xa bọn hành tinh đen thì lại chân chân thật thật khiến trẻ em ba tuổi ngưng khóc á.

Bố Xom là bác Khamon lại khác, ông không thể để bọn xáu xa kia phá hoại đi tâm huyết bao lâu của bản thân nên ông rút ra từ bên hông cây súng hiếm hoi trên hành tinh này chỉ về bọn chúng uy hiếp:

“Lũ độc ác kia! Bọn mi đừng tưởng ăn hiếp ai cũng được nhé!”

Nhưng coi bộ lời uy hiếp của ông không có mấy tác dụng cho lắm, tên Doto cầm đầu quay về phía ông Khamon nói:

“Đây là đất săn bắn của tao! Mày dám trồng cây trên đó, lại còn dám phản kháng! Bắn!”

Cả loạt đạn bắn đến, một phát trúng vào tay cầm súng khiến nó bị văng ra, tên Uno phất tay lên nói:

“Dừng lại! Ta muốn dắt theo một con chó cho cuộc săn thêm ý nghĩa!”

Nói đoạn, tên Uno vung ra trong tay dây thừng, không nói chứ tên này vung dây vẫn có một bộ a, ném phát đã tròng cả cái thòng lọng vào người ông Khamon, xong xuôi bọn chúng lại càng cười đắc ý kéo theo ông cưỡi trâu vừa chạy vừa bắn súng lên trời thị uy.

Xom chỉ có thể nứt mắt ra kêu lên:

“Bố ơi!!!”

Ông Khamon vẫn tranh tranh thiết huyết, bị kéo đi máu chảy đầm đìa vẫn chửi bọn hành tinh đen:

“Buông ta ra! Lũ khốn kiếp ăn cướp giết người!”

Đang ngàn cân treo sợi tóc thì ba người Nobita, Shizuka và Doraemon từ phía xa bay đến.

Nobita ngón trỏ có đại bác không khí cỡ nhỏ, súng không khí.

Shizkua hai tay cầm khăn đấu bò tót đỏ chót.

Doraemon thì trong tay khẩu đại bác không khí bé bự.

Ba người phi đến như ba anh em siêu nhân ấy, nhạc ra quân là tiếng súng dày đặc bên tai, đồng phục là huy hiệu bông hoa tuyết đeo bên ngực trái mỗi người.

“Dừng tay lại! Lũ bại tướng kia!”

Chưa đến nơi Doraemon đã hét lên về phía bọn Doto và Uno đang tứ ngược.

Vì tập trung của bọn hành tinh đen đều chú ý đến ba người nên lũ ốc sên như được đại xá mà chạy mất hút.

"Coi bộ bọn mi đã được thả, quả nhiên lũ cảnh sát vũ trụ là ô dù cho bọn mi a."

Nobita bay lên trên không cúi đầu xuống liếc về bọn hành tinh đen phía dưới mà nói.

"Biết thì sao? Các ngươi lại có thể làm gì?"

Tên Dono cười vang đắc ý nói, trong mắt hắn bọn trẻ con địa cầu này chỉ như lũ kiến đòi kiện củ khoai mà thôi, sức mạnh có mạnh thật, nhưng cũng chả dám làm gì chúng, bắt chúng giao cho cảnh sát vũ trụ xong chúng lại được thả, đó là một vòng luẩn quẩn á.

"Biết để phân biệt ra sâu mọt ở trên lá cây a, người ta cần biết để phun thuốc trừ sâu…"

Cười lạnh một tiếng, Nobita nói một câu không ai hiểu rồi dẫn đầu giương ngón trỏ ra.

Pằng! Pằng! pằng!

Tài thiện xạ của Nobita quả nhiên không nói ngoa, bách phát bách trúng á.

Bọn hành tinh đen không đỡ nổi một kích, Shizuka lao vào bọn chúng xoay người một vòng là chúng đều bay ra như thiên nữ tán hoa, Doraemon một pháo là cả người cả bò đều bay xa xa mấy mét.

Trông kinh dị thế nhưng thật không ai tử thương cả, quả nhiên là cơ chế an toàn của cửa hàng tương lai a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Mọi Việc Đã Xong Xuôi, Chỉ Còn Chờ Gió Đông

Trói cả đám hành tinh đen lại một nùi, Nobita quay qua hỏi đã thoát ra đang băng bó vết thương bác Khamon:

"Bác định xử lí bọn này như thế nào ạ? Trước đó chúng cháu đã bắt chúng đến cảnh sát vũ trụ nhưng chúng vẫn nhởn nhơ nơi đây chứng tỏ chúng và cảnh sát là một bọn."

Bác Khamon thở dài một tiếng:

"Cảnh phỉ một nhà a… thật là bi ai thay, các cháu có thể làm được gì thì làm, bác cũng không biết nên làm sao."

Shizuka cũng nhăn chặt lông mày lại, quay sang Doraemon hỏi:

"Cậu có cách gì không Doraemon? Chẳng lẽ thả chúng?"

Nobita quay qua hai người nói:

"Tớ có một kế hoạch nhưng có chút nguy hiểm, mấy cậu lát nữa đến với tớ trong hầm tạo không gian ta lại nói chi tiết hơn."

Nói xong Nobita chộp dây trói bọn hành tinh đen lôi đi, Shizuka và Doraemon cũng đi theo, nhìn cánh đồng đã tả tơi bác Khamon thở dài:

"Không biết hành tinh xinh đẹp này có thể trụ được bao lâu bọn hành tinh đen tàn phá đây."

Mang cả đám kia đến gần nơi cửa ra vào không gian do bom tạo không gian tạo ra, Nobita lấy súng gây mê của Doraemon chỉ thẳng vào mỗi tên cho một phát, xong xuôi lại lôi cả bọn vào phòng rồi ném xuống đất.

Đảm bảo bọn chúng đều gục cả Nobita mới quay sang Doraemon nói:

"Cậu có bảo bối gì có thể giả dạng người khác không Doraemon?"

Nghe Nobita nói, Doraemon hiểu đây là một bước trong kế hoạch của Nobita nên đưa tay vào túi bắt đầu tìm bảo bối:

"Để tớ xem xem sao… Có "Chiếc gương biến đổi hình dạng", cậu chỉ cần quay mặt gương về phía kẻ cậu muốn giả dạng rồi ấn nút này, thì cậu sẽ biến thành người đó và ngược lại người đó biến thành cậu."

Nobita cười nói:

“Tốt lắn! Kế hoạch của mình là chúng ta sẽ…”

“Làm thế liệu có ổn không Nobita?”

Shizuka lo lắng nói, không khiến cô an tâm được a, theo như kế hoạc này thì Nobita rất nguy hiểm a.

“Không sao, không sao, tớ mạnh mẽ hơn các cậu nghĩ nhiều đấy! Cứ làm theo kế hoạch đi!”

Nobita khoát khoát tay rồi chiếu vào tên Doto và ấn nút, bùm! Nobita biến thành tên Doto và ngược lại tên Doto biến thành Nobita.

Nắm nắm tay, lại cảm thấy Khí lẫn Thần Vị vẫn tồn tại thì Nobita mới yên tâm, coi bộ chiếc gương chỉ thay đổi vẻ ngoài mà thôi a.

Lấy kẹo thích nghi từ Doraemon cho vào túi mình, xong xuôi Nobita tự trói bản thân và tự thưởng bản thân một phát súng gây mê cho mình đóng càng thật.

Đến khi Nobita tỉnh dậy thì đã là cùng đoàn hành tinh đen tôm tép cùng bị trói chặt nằm trong phi thuyền của cảnh sát vũ trụ đang đi đến trụ sở cảnh sát vũ trụ.

Tỉnh lại Nobita vẫn im lặng nằm đó, sờ nơi cổ chiếc khuy áo được thay thế bằng chiếc cameramini vẫn còn, không vì di chuyển mà rơi mất nên yên tâm lẳng lặng nằm đợi.

Căn cứ cảnh sát vũ trụ là một chiếc phi thuyền to lớn màu bạc, có cấu tạo hình sao năm cánh cách điệu giống như một ngôi sao lơ lửng trong vũ trụ vậy.

Kích thước của căn cứ điểm này cũng không quá lớn, coi bộ chừng 5,6 cái sân goln cộng lại, tính ra chỉ lớn ngang tầm một huyện nho nhỏ mà thôi, thậm chí còn không lớn bằng một huyện thành nữa, giữa vũ trụ vô ngần thì một huyện thành nho nhỏ có vẻ chỉ như hạt bụi mà thôi.

Chiếc phi thuyền chở Nobita và lũ hành tinh đen đi vào căn cứ đó Nobita mới cảm thấy nó cũng không nhỏ như tưởng tượng a, nhìn khắp nơi cấu trúc khoa huyễn, kiến tạo tinh mĩ, giản tiện vui tai vui mắt thì Nobita cũng cảm thấy không quá tệ.

Dẫu sao cũng là căn cứ cảnh sát vũ trụ a, là nơi chấp pháp trong toàn vũ trụ cơ mà, một chi phân bộ cũng cần đầy đủ hoành tráng á.

“Xuống đi, lũ sâu bọ!”

Một tên cảnh sát quay về đám hành tinh đen hét lên, có vẻ như tự tay dắt ra bọn chúng cũng làm hắn buồn nôn, ánh mắt nhìn về bọn hành tinh đen của hắn như nhìn đống đại tiện vậy.

Bọn hành tinh đen như quen thuộc mà bò dậy đi xuống khỏi phi thuyền, Nobita cũng theo cả lũ chúng đi xuống, rồi tất cả đi theo sau tên cảnh sát kia.

“Lại bọn Hành Tinh Đen sao? Bọn chúng thật ngang ngược, tại sao lại không bắt cả lũ chúng đi nhỉ?”

“Suỵt…. Khẽ thôi! Cậu mới được chuyển đến không biết chứ Trưởng quan nghe đâu là bao che chúng đấy, cậu nói mà để lão ta nghe được thì sẽ có cả đống tội trạng được xếp lên đầu cậu rồi cậu phải đi tù mọt gông đấy!”

“Chẳng lẽ nào lão một tay che trời?”

“Không đến nỗi một tay che trời, nhưng ở vùng này lão ta thật là một tay định đoạt cả, mấy đàn anh trước kia đã từng chống lại nay vẫn đang trong lao ngục kìa.”

“Thật quá quắt! Lương tâm hắn để đâu?”

“Có thể là bị chó tha đi, cũng không biết nữa… Hazzz… Thế đạo bây giờ, đồng tiền che mờ mắt nhiều người a.”

Đi qua các khúc cua trong hành lang, Nobita không ngừng nghe các lời nói thì thầm tương tự.

Qua đó Nobita mới biết coi bộ cũng không phải tất cả đều sâu mọt, có thì chỉ là một tên tham quan mà thôi, vậy càng đơn giản để giải quyết a.

Đi vào một đại điện cao lớn, nằm ngay trên điểm cao nhất khu căn cứ, Nobita cũng không hiểu sao ai cũng thích đặt văn phòng làm việc của bản thân ở càng cao càng tốt nữa, coi bộ khi họ nơi cao nhìn xuống có cảm giác bản thân là người trên người a.

“Lại là các ngươi? Hôm nay lại vì cái gì mà bị lũ ngu dân đen kia bắt nữa hả?”

Tên trưởng quan kia là một tên mắt híp, bụng phệ, đến chiếc áo cũng có vẻ không thể trụ được cái bụng kia mà có thể bung nút bất cứ lúc nào, đúng hình mẫu nhân vật phản diện, không hiểu sao hắn lên làm được trưởng phân khu nữa.

Phất phất tay đuổi tên cảnh sát đưa đến đi ra ngoài, tên mập quay qua cả lũ Nobita không quan trọng nói:

"Mà mặc kệ lũ các ngươi làm cái gì ta cũng không quản, quan trọng tên Giramin có thể trả bao nhiêu tiền để chuộc bọn bây về mới là điều ta quan tâm."

Nhấc chiếc điện thoại bên trên chiếc bàn, tên trưởng quan thuần thục quay một dãy số, nhấc lên và nói:

"Moshi moshi, lão Giramin đó hả? Tại phòng ta đang bị vứt một đống rác của lão, thế lão định sao đây? Hử? Được! Nhanh lên! Ta là con người bận rộn!"

Không phải chờ quá lâu, tên trùm hành tinh đen Giramin đã hộc tốc chạy đến, sau khi trừng mắt mấy tên vô dụng tay sai hành tinh đen, lão ta quay ngoắt 180 độ chuyển sang một mặt tươi cười hướng về ngồi đó lão Okane nói:

"Okane-sama, tôi nguyện ý bồi thường 10 triệu vũ trụ tệ để xí xóa đi chuyện này ạ."

Liếc cũng không thèm liếc lão Giramin một cái, tên Okane nhàn nhạt nói:

"20 triệu! Không thể ít! Để giúp lão ta phải bỏ bao nhiêu công sức, phạm bao nhiêu nguy hiểm lão biết không? Chẳng qua là chỗ thân quen ta mới cho lão giá cả phải chăng thế đấy! Chứ như lúc trước có tên sát thủ… gì gì ấy nhỉ? Ta bắt phải 30 triệu mới cho thả đó."

Miệng lão Giramin giật giật, tin ngươi mới có quỷ…. Nhưng lão cũng không thể không mặt cười trái lương tâm mà nói:

"Tôi biết ngài đã giúp đỡ chúng tôi nhiều, nhưng sắp tới có thể sẽ có một vụ rất cần ngài giúp a… nếu được giảm chút giá thì sẽ dễ nói chuyện hơn a…"

Nghe đến sẽ lại sắp có vụ làm ăn mắt tên Okane là sáng lên ánh vàng, quay qua nói:

"1triệu rưỡi chắc giá!"

"Thành giao!"

Tên Giramin nhanh chóng đáp ứng, quay qua Nobita bọn họ nói:

"Bọn ăn hại chúng mày cút về căn cứ cho ta! Phi thuyền ở chỗ cũ, lương tháng này trừ nửa!"

Một đám tay chân mặt mũi ỉu xìu lết trở về, Nobita lẫn lộn trong cả đám trở lại hành tinh Kuzakuza.

Căn cứ bí mật của bọn hành tinh đen nói là bí mật thôi chứ hoàn toàn không có chút xíu bí mật nào cả, Nobita cứ thấy nực cười khi biết rằng cả hành tinh Kuzakuza không có mấy người không biết khu căn cứ này, trong khi lại chả có ai dám lên kế hoạch đánh đổ nó.

Trong nguyên tác đến tận lúc cuối cùng Raper quyết tâm đột nhập khu căn cứ này rõ ràng là Raper đã biết nó từ trước, đến pha dò đường cũng miễn luôn mà.

Đến trước khu căn cứ, Nobita kiếm cớ đi ra ngoài rồi hội họp với Doraemon và Shizuka, Doraemon đã dùng bảo bối chỉnh sửa tí ti trí nhớ tên Doto rồi nhanh chóng đánh tráo và chuồn đi êm thấm.

"Tại sao mình lại ở đây nhỉ?"

Sực tỉnh ra, tên Doto gãi gãi đầu mấy cái, rồi não phẳng hắn cũng không muốn suy nghĩ nữa mà quay lại căn cứ luôn, đây cũng là một nguyên nhân Nobita chọn hắn làm kẻ thay thế, vì hắn ngốc a…

Về đến nơi Nobita nghiêm túc quay qua Doraemon và Shizuka nói:

"Mọi việc đã xong xuôi! Chỉ chờ gió đông thổi!"

"Nobita-kun, sao cậu không bắt chúng ngay từ khi vừa thu thập đủ bằng chứng chúng cấu kết với nhau?"

Shizuka cho dù đã nghe kế hoạch của Nobita rồi, nhưng vẫn không thể hiểu nổi tại sao Nobita lại làm thế.

Rõ ràng chứng cứ từ camera đã đầy đủ cáo buộc tên tham quan Okane và băng đảng hành tinh đen cấu kết, như vậy nếu Nobita bắt chúng thì chúng sẽ bị đi tù và sẽ không thể làm hại hành tinh Kuzakuza được nữa.

Nobita thở dài đưa tay chỉnh chỉnh gọng kính giải thích:

"Cậu nghĩ quá đơn giản Shizuka à… Cậu nghĩ khi bọn chúng đã làm bao nhiêu việc xấu xa và đã thoát tội bằng con đường dơ bẩn thì chúng có thể nào để lộ manh mối nữa không?"

Shizuka ngập ngừng nói nhỏ:

"Có lẽ… không."

Nobita đẩy đẩy mắt kính lên, kính lóe lên một cái ánh sáng trí tuệ rồi nói:

"Nếu tớ bắt chúng lúc đó tên tham quan kia sẽ bị buộc tội cấu kết kẻ xấu phạm luật và bọn hành tinh đen sẽ bị bắt là do phạm luật là không sai."

Nói đoạn, Nobita thở dài dội cho hai người một gáo nước lạnh:

"Nhưng các cậu nghĩ chỉ với tội danh phá hoại tài sản thì chúng sẽ bị phạt gì? Chút tiền mọn chúng đóng xong lại quay về trả thù cả cư dân hành tinh sao?"

Shizuka lí nhí nói:

"Xin lỗi… tớ không nghĩ xa đến vậy."

Nobita mắt lóe lên một cái, tiếp tục vạch định phương hướng:

"Bọn chúng sẽ không để yên cho chúng ta, thậm chí có thể vì tiêu diệt chúng ta mà chúng còn làm điều điên rồ hơn nữa! Lúc đó bắt chúng lại, cùng với camera có chứng cứ bọn chúng cấu kết với nhau là cho chúng ở tù mọt gông hoặc thậm chí tử hình!"

Nhìn Nobita, Shizuka mắt mạo tinh tinh hâm mộ nói:

"Trông cậu cứ như đại tướng quân mưu lược như thần vậy Nobita-kun, quả không hổ là con cháu ngài Nobi Nobisaku a."

Đang hưởng thụ lời khen Nobita khóe miệng giật giật.

Cụ ấy là một tay hắn đào tạo ra có được không…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Thời Gian Đồng Bộ

Nobita và Doraemon cùng Shizuka lại kết thúc một ngày tại hành tinh Kuzakuza để về trái đất, đi ngang qua cánh cửa không gian thì bỗng Nobita có cảm giác kì lạ mơ hồ khó nói rõ được, nhíu nhíu lông mày, Nobita vẫn không nói gì mà tiếp tục đi xuống nhà.

Tiễn Shizuka về, ăn tối, lên phòng, Nobita mới có thời gian để xác nhận lại cảm giác.

Mở cánh cửa căn phòng treo tường, Nobita bước vào, thấy vậy Doraemon hỏi:

"Cậu lại định đi đến Kuzakuza sao Nobita?"

Nobita cũng không quay đầu lại mà nói:

"Tớ chỉ định tối nay đổi một nơi ngủ ấy mà…"

Cũng không quan tâm Nobita, Doraemon chui luôn vào căn tủ để chăn nệm của cậu ta, chắc là định ngủ bù vì cả ngày mệt nghỉ bên Kuzakuza.

Bước qua cánh cửa không gian, Nobita lại có cảm giác kì lạ ấy, nó thật khó tả, như có gì đó trong hắn xúc động lên vậy, lại bước trở lại, Nobita nhận ra thứ xúc động chính là Thần Vị và cả kiến thức đã phủ bụi của cậu ta "Teleport".

Như hiểu điều gì, Nobita mang ra một chiếc bàn đặt ngang hai nơi, một nửa nằm phía trái đất, một nửa nằm bên hành tinh Kuzakuza, xong xuôi thì Nobita cũng lên trên bàn khoanh chân lại để một nửa bên trái tại Kuzakuza, bên phải nằm bên trái đất, rồi bắt đầu bài cảm nhận của quy tiên lưu vũ thuật.

Hành động của Nobita nếu là một người bình thường thì đơn thuần là hành động tìm chết. Cơ thể con người nhìn từ bên ngoài là đối xứng, nhưng bên trong hoàn toàn không, trái tim gần như nằm nghiêng hẳn sang trái, lá gan thì ngược lại gần như bên phải.

Sẽ như thế nào khi trái tim nằm bên trái vì sự ảnh hưởng của tốc độ thời gian nhanh hơn 24 lần mà đập nhanh vô cùng, các mạch máu bên phải lại chậm hơn 24 lần, lại nghĩ đến các đường dẫn truyền xung mạch vì bất nhất về tốc độ chảy của thời gian trong cơ thể mà rối loạn dẫn đến tử vong, ta sẽ càng hiểu được hành động tìm đường chết của Nobita là sao.

Nhưng Nobita vốn từ khi có cái Thần Vị trong người thì theo một phương diện nào đó hắn đã không phải là con người bình thường nữa.

Nobita vô tư ngồi đó mà chả có một vấn đề hay khó chịu gì xảy ra cả, Nobita định tìm hiểu về không gian và thời gian.

Sau khi đánh tan lũ áo đen rồi đưa đến cảnh sát vũ trụ thì sức chiến đấu của Nobita đã phá mốc 5.000, và vẫn tăng lên chầm chậm, coi bộ lời truyền miệng về các vị cứu tinh Trái Đất đã lan khá xa và được nhiều người dân biết đến a.

Người xưa thường nói "Thời Không", không gian và thời gian là liên hệ gắt gao với nhau, khó khăn mà chia tác được chúng ra.

Có người bảo Nobita muốn tìm hiểu thời gian thì chui vào máy thời gian mà tìm a, tìm hiểu không gian đã có cánh cửa thần kì a, sao phải phiền phức thế nha, Nobita trả lời, các bạn nghĩ dễ quá á.

Mọi người phải biết cánh cửa thần kì, máy thời gian, hay đường hầm thời gian đều là thành phẩm của những đại công nghệ hắc khoa kĩ của thế kỉ 22 a, tất cả đều đã biến từ nguyên liệu thô trở thành thành những thành phẩm hoàn mĩ, Nobita không thể tìm ra được cơ hội cảm ngộ "thời không" nơi đây được.

Có thiên tài nào chỉ nhìn đèn điện mà biết thứ tạo ra nó? Biết nguyên lí? Edison, người bác học thiên tài đã tạo ra bóng đèn chắc cũng chẳng thể trừ phi phá vỡ vài ba chục chiếc bóng đèn để phá giải nó á, Nobita cũng đâu thể phá mấy chục chiếc cửa thần để nghiên cứu a, mà chưa chắc có thể nghiên cứu ra cái gì á.

Nhưng nơi đây không giống, nửa bên trái và nửa bên phải cảm nhận được sự khác biệt rõ ràng khiến Nobita như hiểu như không lâm vào một trạng thái kì diệu, nói theo phong cách tu tiên có vẻ là "ngộ đạo" a.

Nobita ngồi a, ngồi a, cho đến khi giật mình tỉnh lại Nobita nhận thấy đã là 7h sáng chuẩn bị phải đi học rồi.

Đi xuống nhà, đánh răng rửa mặt Nobita không nhận ra một số biến hóa vi diệu giữa hai thế giới sau lần tác tử của mình.

Suốt mấy hôm liên tiếp Nobita luôn ngủ trong tư thế như vậy và Nobita cảm nhận về thời không ngày một mạnh mẽ, sức chiến đấu đã dừng lại tại 5.300 nhưng chỉ như vậy lại có thể khiến Nobita thuấn di được trong khoảng cách 10km, tuy chưa thể thuấn di xuyên vũ trụ, xuyên hành tinh như Songoku, nhưng nên nhớ lúc Songoku làm được thế đã sức chiến đấu bạo lều a, 4.200.000 khi không biến thân và 210.000.000 khi hóa thân siêu saya á.

Nhưng thuấn di của Nobita có khác biệt của Songoku ở đặc điểm đó là không nhất thiết cần phải khóa "khí" của ai mới thuấn di được mà có thể chỉ định bất kì điểm nào trong bán kính 10km đều có thể đến á.

Còn thời gian cowdow thì lùi dần, 10km thuấn gian di động sẽ phải đợi 10s mới tiếp tục lại thuấn di, 9km thì cần 9s, tương tự nếu thuấn di trong vòng bán kính ít hơn 1km sẽ không có cowdow thời gian.

Nhìn đi nhìn lại Nobita vẫn thấy còn tốt chán, hắn cũng chưa định phiêu lưu vũ trụ bằng teleport á.

Hôm nay Nobita và Doraemon cùng Shizuka lại tiếp tục đi chơi đến hành tinh Kuzakuza, bước qua cánh cửa không gian bỗng Nobita nhíu mày lại, cảm giác đi qua cửa hôm nay hoàn toàn khác biệt, đã mấy hôm liền cảm nhận sự biến hóa thời không hai bên cửa Nobita nhận ra ngay sự thay đổi to lớn.

"Doraemon, cậu có chiếc đồng hồ nào không?"

Quay qua Doraemon, Nobita hỏi. Doraemon tuy cũng khó hiểu Nobita đang nói cái gì nhưng vẫn mang một chiếc đồng hồ ra nói:

"Đây nè, mà cậu cần nó làm gì vậy?"

"Tớ kiểm tra chút chuyện…"

Nói đoạn, Nobita cầm chiếc đồng hồ chạy về phòng, chỉnh giờ về giống nhau, bây giờ là 3h40' chiều, Nobita lại trở lại phòng tạo không gian để chiếc đồng hồ xuống và đợi.

"Cậu làm điều gì thế Nobita, trông cậu khác khác đó, có sự tình gì giấu tụi tớ hả?"

Shizuka quay qua Nobita hỏi, thường ngày Nobita chạy qua Kuzakuza là nhanh chóng tìm Raper và Krim cùng Sami để chơi liền a, đâu có ngồi không hiểu thấu ngắm đồng hồ như thế này?

"Đã qua 5phút, Các cậu đợi tí nhé!"

Nói một câu không đâu, Nobita quay qua Doraemon và Shizuka nói một tiếng rồi lại chạy lại phòng, cũng công nhận hắn thật là rảnh nhức cả trứng a.

Nhìn chiếc đồng hồ trên bàn học, lại nhìn chiếc đồng hồ vừa đưa từ bên kia về, Nobita thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm:

"Là thế sao, quả nhiên a…"

Thấy Nobita lại bước qua cánh cửa không gian đi đến hành tinh Kuzakuza, Doraemon và Shizuka một mặt đầy dấu chấm hỏi chờ câu giải thích của Nobita.

“Báo cho các cậu một tin không hẳn là tốt, nhưng cũng không phải tin xấu. Vì một lí do gì đó mà thời gian trôi của hành tinh Kuzakuza và Trái Đất đã đồng bộ.”

Nobita quay qua hai người ném ra một quả bom nặng kí.

“Nghĩa là…”

Doraemon và Shizuka một mặt kinh ngạc nói theo.

“Nghĩa là một ngày tại Kuzakuza bằng một ngày tại Trái Đất rồi, chênh lệch múi giờ mà thôi, chứ thời gian trôi qua tốc độ là bằng nhau.”

Nobita giải thích kĩ càng hơn.

“Thế có nghĩa là tớ không thể cả mấy ngày liền đi chơi cùng Sami-chan? Thế mà cậu bảo không phải tin xấu?”

Doraemon một mặt dẫm phải đuôi mà sửng cồ lên nói, Shizuka cũng tiếp lời:

“Có nghĩa mỗi ngày chỉ có mấy tiếng sau khi tan học ta mới có thể chơi với Raper-kun và Krim-chan?”

“Đúng thế! Nhưng cũng không quá nặng nề như các cậu nghĩ đâu.”

Nobita gật đầu rồi lại lắc đầu nói.

“Thế mà cậu còn bảo không nặng nề????”

Doraemon vẫn một mặt sinh không thể luyến nói.

“Cậu nghĩ thoáng ra là ổn a Doraemon. Cậu bây giờ chơi với Sami-chan rất vui vẻ, đó là cậu cảm thấy vậy, chứ Sami-chan mỗi lần đợi cậu đến là cả tháng trời, cậu nhẫn tâm sao?”

Nobita bắt đầu giải thích cái tốt của việc đồng bộ thời gian.

“Bây giờ tuy một lần không thể chơi cả ngày nhưng đổi lại ngày nào ta cũng có thể có mặt tại hành tinh Kuzakuza á.”

Doraemon cũng gật gật đầu nói:

“Cậu nói cũng có lí, không chỉ vì bản thân mà không quan tâm bạn bè chờ mình đến chơi được á. Chúng ta là ngày nào cũng được chơi thả cửa trong khi Raper bọn họ phải cả tháng trời mới được chơi vui thế a…”

Gật gật đầu, Nobita lại tiếp tục nói nữa:

“Với lại các cậu không nghĩ đến nếu thời gian trôi nhanh như vậy chỉ mấy năm nữa Raper và Krim sẽ trưởng thành sao? Còn chúng ta sẽ vẫn là con nít, rồi không bao lâu sau họ sẽ già đi, trong khi chúng ta là bạn bè mà vẫn chưa trưởng thành á, đó là cỡ nào bi ai?”

Suy nghĩ đến viễn cảnh đó, Doraemon và Shizuka không thể không chấp nhận rằng Đồng bộ thời gian cũng có cái hay, cái tốt a.

Nobita thì nghĩ sâu hơn chút chút, có lẽ khi hắn cảm ngộ thời không, thời gian không đồng bộ đã ảnh hưởng đến cơ thể của hắn, trong khi cơ thể hắn không bình thường mà do Thần Vị bảo vệ, nên thời gian không những không thể làm hại cơ thể hắn mà lại bị Thần Vị dần dần chuyển biến theo chiều hướng vô hại.

Mà vô hại nhất đó chính là không có sai khác trong tốc độ chạy của thời gian, tức hai bên cần đồng bộ, đến hôm nay cuối cùng đã hoàn thành a.

Dĩ nhiên tất cả cũng chỉ là suy đoán của Nobita, dù sao Thần Vị cũng chả mọc ra cái miệng mà giải thích cho hắn á.

“Mặc kệ nó đi! Chúng tâ đi chơi đi! Chỉ có mấy tiếng đồng hồ thôi đấy!”

Doraemon vội vã thúc dục, Coi bộ cu cậu nhớ thương bé Sami lắm a.

“Đi thôi!” Nobita và Shizuka cùng nói, ba người nhanh chóng ngựa chạy đường quen mà đến nhà Raper cùng Krim.

“Mấy cậu cuối cùng đã đến rồi! Chúng tớ nhớ các cậu lắm!”

Đến nơi ba người được chào đón vô cùng nhiệt tình, Krim và Sami thì hai mắt cong thành hình nguyệt nha, trông vô cùng đáng yêu.

Cưỡi trên mấy chú voi, cả đám mấy người lên đường đến trang trại thăm thú một vòng, nói thế chứ công cuộc gieo trồng của mấy luống rau màu nơi đây cũng có phần góp sức không thể bỏ qua của Nobita, Doraemon, Shizuka á.

“Ủa? Sao lại thế này? Toàn bộ cây cối trong vườn đều héo úa. Là lỗi làm sao?”

Thấy mấy cây trong trang trại đều xuất hiện hiện tượng héo úa bệnh tật, Raper và Krim cùng nhíu chặt lông mày lại.

“Hay là mấy cậu quên tưới nước?”

Shizuka cũng quay qua hỏi Raper, Raper lắc lắc đầu nói:

“Chúng tớ dùng máy để tưới nên luôn luôn đầy đủ nước mà, cậu xem kìa.”

Nói đoạn chỉ hướng mấy cột nước nho nhỏ phun lên đầy trên cánh đồng, càng như vậy lại càng chứng tỏ sự kì lạ của hiện tượng.

Đang nhíu mày suy nghĩ mọi người bỗng có tiếng gọi của Sami từ xa xa vọng đến:

“Các anh các chị nhanh đến đây đi! Có chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bại Lộ Khí

Cả đám chạy theo Sami đến bên bờ sông, bờ sông bây giờ nước vẫn trong xanh nhưng những con ếch cá lại hoảng loạn nhảy lên khỏi mặt nước, có con đã lên trên bờ nằm le ra chiếc lưỡi to có vẻ như rất uể oải.

“Chúng trúng độc! Nước sông có vấn đề!”

Kiến thức y học cùng trí nhớ kiếp trước khiến Nobita xác định chắc chắn điều đó, Nobita quay qua Doraemon nói:

“Chúng ta đi về đầu nguồn nước, có thể bọn hành tinh đen đã hành động!”

“Còn tớ thì sao?”

Shizuka thấy Nobita không định dẫn mình theo nên quay sang hỏi.

Nhìn nhìn Shizuka, lại quay qua một mặt lo lắng Krim và Raper, Sami, Nobita nghiêm túc nói:

“Các cậu nên biết bọn hành tinh đen đã biết về chúng ta, chúng biết không thể đánh bại chúng ta bằng sức mạnh, nên lần này chắc chắn chúng sẽ mai phục tầng tầng nhằm tiêu diệt chúng ta. Lần này đi ra rất nguy hiểm, các cậu nên ở nhà đợi tin tốt của chúng tớ!”

“Không được! Chúng tớ càng phải đi theo! Đâu thể để các cậu phạm nguy hểm một mình được chứ!”

Raper quay về phía Nobita phản bác.

Shizuka cũng đầy kiên quyết nói:

“Cậu không thể không mang tớ theo! Nếu cậu không để tớ theo thì tớ… thì tớ không thèm quản cậu nữa!”

Nói xong, Shizuka quay ngoắt đi, làm một bộ hờn dỗi. Nobita cũng khá khó xử, vì lần này đối với nhiều bảo bối Doraemon và sức chiến đấu mạnh bạo liều hắn cũng không quá nguy hiểm, nhưng với Shizuka cùng Raper lại khác a.

Shizuka chỉ là một cô bé, tuy tại nơi đây cô ấy mạnh không khác gì siêu nhân, lực sĩ, nhưng cơ thể cô ấy vẫn là da thịt tạo thành, đâu thể kháng đạn kháng tên lửa như chân thật siêu nhân a.

Vả lại cô bé cũng chỉ là phận nhi nữ chân yếu tay mềm mà thôi á, đâu phải chiến binh mà cho ra chiến trận đánh một trận đánh nguy hiểm a?

Còn Raper thì chỉ có một bầu nhiệt huyết là Nobita công nhận, còn sức chiến đấu của cậu ta thì thứ lỗi cho Nobita nói thẳng: “Chưa đến một yếu gà.”

Nhưng nếu Nobita không chấp nhận thì con thuyền hữu nghị có thể lật a…

Thở dài một tiếng, Nobita quay qua hai người nói:

“Các cậu nếu đi theo thì phải cách bọn tớ 10m phía sau! Cho dù có việc gì nếu tớ không cho phép thì tuyệt đối không được tiến lên một bước. Nếu các cậu có thể đảm bảo việc đó thì tớ sẽ chấp thuận.”

Raper và Shizuka cười rạng rỡ nhanh chóng nói:

"Chúng tớ đồng ý!"

Krim lại đang hồi hộp bồi hồi phân vân, thấy hai người cũng đi theo nên nhanh chóng nói:

"Em cũng muốn đi!"

Nhìn đôi mắt long lanh như sẽ khóc nếu Nobita từ chối, Nobita thở dài bất đắc dĩ, thôi thì hai người cũng là đi theo mà ba người cũng là đi theo, lợn chết không sợ nước sôi, đi thì đi a.

Gật đầu với Krim một cái, thấy đang đóng giả là gấu bông bám trên thân Krim là Sami, Nobita cũng lười nói gì, quay lưng đeo lên chong chóng tre bay dọc theo con sông hướng về thượng nguồn đi.

"Nước sông cái tất cả đều bắt nguồn nơi đây!"

Nhìn khe núi đá phía trước, Nobita nghiêm nghị nói với bên cạnh Doraemon. Doraemon cũng nghiêm nghị lại, rút ra pháo không khí bé bự ra cùng Nobita bay vào khe núi.

……...

Một nơi cách xa 10km nơi đây về hướng Đông, một tên tay sai bọn hành tinh đen quay về tên Doto và Uno nói:

"Báo cáo! Phát hiện sự xuất hiện hai tên người Trái Đất thưa đội trưởng."

Khuôn mặt đầy âm trầm, tên Doto cười một điệu cười đầy tính chất của trùm phản diện:

"Hé hé hé, Lần này bọn mi không thể nào đấu lại chúng ta được! Lần này xem chúng mày có thể nào đánh với toàn sắt thép bê tông… Hé hé hé…"

……..

"Phía kia có con tàu lạ kìa Nobita!"

Phát hiện manh mối, Doraemon nhanh chóng quay đầu nói với Nobita.

"Lại gần hơn xem, có lẽ đây là nguyên nhân khiến nước sông nhiễm độc đấy!"

Nobita gật gật đầu rồi từ từ mà nói, hai người bay mép nơi tường khe đá dùng những tảng đá làm che chắn mà tiếp cận dần lại.

Chiếc tàu có hình thù kì lạ với hai cánh tay máy nằm hai bên thân tàu, chính giữa là một miệng cống đen xì đang chảy xuống nước sông một chất lỏng đỏ ngòm như máu.

Vừa tiếp cận lại không chờ hai người xem xét rõ ràng hơn hay lập kế hoạch gì, các mỏm đá xung quanh đã tách ra để lộ bao nhiêu là ụ pháo chĩa về hai người.

"Nguy hiểm! Tránh ra Doraemon!"

Phản ứng lại, Nobita chộp lấy Doraemon lôi đi, ngay lập tức vị trí đứng trước đó của hai người đã bể nát.

Pằng… chíu… chíu…

Đạn giăng dầy đặc, phải gọi là thiên la địa võng a, đạn trên trời, đạn dưới đất, nhìn thấy như vậy coi bộ hai người chạy trời không khỏi nắng á.

"Nobita-kun….không…."

"Anh Nobita… cẩn thận…"

"Nobita…!!!"

"Anh Doraemon….. tránh ra đi!!!"

Mấy tiếng la lên đầy sợ hãi từ mấy người Raper phía sau, nghe thấy vậy Nobita quay qua nhìn thì thấy họ đang định lao lại, gấp gáp hét lên:

"Không được lại đây! Tớ và Doraemon không sao! Các cậu cứ đứng nơi đó được rồi, nhớ lời tớ đã nói trước đó không!!!"

Quay qua Doraemon, Nobita nói:

"Cậu đưa khẩu bé bự đây, còn cậu lấy khăn đấu bò tót ra đi!"

Nghe thấy vậy Doraemon mới phản ứng kịp vứt đại bác không khí cho Nobita rồi mình lôi bảo bối đi, nào là kẹo a, đèn bàn a, nào là gối ngủ a, lại cả bánh rán… cái này sau khi lấy ra Doraemon lại cho vào… thế quái nào có cả "khô mực" có hình hoa là cái gì quỷ???

Nobita thì chỉ có thể bắn phá các ụ súng xung quanh, nhưng khổ nỗi chúng thật nhiều a, Nobita có thể dùng khí bắn ra quả cầu năng lượng phá hủy chúng, nhưng lại sợ vỡ nát đá núi lấp kín dòng sông, đúng là bó tay bó chân mà…

"Đây rồi! Khăn đấu bò tót! Để tớ cho Nobita!"

Doraemon cuối cùng nhân vật chính luôn lên sàn vào giờ phút quyết định, lôi ra khăn đấu bò tót lao đến, vừa đúng khi một luồng ánh sáng bắn ra từ một ụ pháo đến nơi, Doraemon không lùi ngược lại tiến tới vung lên trong tay chiếc khăn.

Tia laze đó liền chuyển hướng đánh trúng đá phía dưới của ụ pháo khác, mất điểm tựa, cả ụ pháo rơi xuống dòng sông và chìm nghỉm.

Thấy cảnh này Nobita mắt sáng rực lên, vỗ đầu một cái tự trách sao mình không nghĩ đến nó sớm hơn nhỉ:

"Doraemon, cậu lui ra sau một lúc, xem tớ đây…"

Doraemon đang định lao lên thì thấy Nobita đầy tự tin nói vậy, cũng không hiểu cho lắm nhưng cậu ấy vẫn nghe lời mà lui ra phía sau một khoảng cách.

Thấy Doraemon đã lui lại, Nobita quay về phía các ụ pháo đang xả đạn đưa ra hai ngón tay là ngón trỏ và ngón giữa rồi vạch một cái…. Oẳn tù tì: Kéo.

Chiêu thức cơ sở của cơ sở trong quy tiên lưu vũ thuật oẳn tù tì, nó chỉ được sử dụng thời kì đầu khi mọi người trong Dragon ball còn yếu ớt và về sau khi toàn chỉ đánh theo chỉ số sức mạnh hủy diệt càng nhiều càng tốt thì chỉ có Hamehameha là còn theo họ đến cuối cùng, bởi vậy Nobita cũng suýt chút quên a.

Một đường khí công tạo ra hình một đường cắt đầy sắc bén chém về phía mấy chiếc ụ pháo phá hủy đi cả một nửa số pháo.

"Cái gì????"

"Cái gì???"

"Cái gì???"

Raper và Shizuka mọi người ngỡ ngàng, Doraemon ngỡ ngàng, đang cách xa nơi đây bọn hành tinh đen ngỡ ngàng, ai cũng không thể ngờ đang hoành hành tứ ngược mấy ụ pháo lại đơn giản như vậy không hiểu thấu bị giải quyết.

Không cho bọn chúng đủ thời gian để phản ứng, Nobita lại một vạch, lại thêm một vạch, mấy ụ pháo đều ùm ùm rơi xuống nước tắt điện cả, mà vì "kéo" vốn chỉ chú trọng độ sắc bén mà không có bạo tạc nên đá tảng trên núi cũng không bị rơi xuống quá nhiều khiến cho dòng sông vẫn yên bình chảy.

……

"Phá hủy chứng cứ đi! Kẻo lại tốn cả đống tiền để thoát ngục nữa…"

Học khôn ra hai tên Doto và Uno nhanh chóng điều khiển chiếc tàu đổ chất độc tự bạo rơi luôn xuống sông, nhìn thấy cảnh này Nobita cũng chả thèm ngăn cản, bởi đơn giản ngăn cũng khô ng được á.

Nhìn con sông đầu nguồn vốn trong xanh nay đã đục ngầu, Nobita quay qua Doraemon nói:

"Cậu xem làm sao để xử lí cho dòng sông sạch sẽ hơn được?"

Gãi gãi đầu, Doraemon vẫn không tìm ra thứ bảo bối gì có thể lọc sạch được nước a…

Raper thấy đã an toàn đi lại, nghe Nobita và Doraemon nói chuyện thì cười nói:

"Các cậu không cần lo lắng đâu! Tuy bảo bối của các cậu thật thần kì, nhưng cũng đừng coi thường trình độ khoa học kĩ thuật chúng tớ, chỉ cần giải quyết được nguyên nhân thì chả mấy mà chúng tớ sẽ khắc phục được tốt hậu quả mà thôi."

"Được thế thì tốt quá!"

Nobita nhẹ nhàng thở ra, chả trách tại kiếp trước không nhắc nhở gì đến việc giải quyết hậu quả a, thì ra là đối với trình độ khoa học kĩ thuật của hành tinh Kuzakuza thì mấy việc đó chỉ đơn thuần như là vấn đề trẻ con vậy á.

Nobita đã đọc hết cả thư viện nhưng hắn biết còn lượng kiến thức to lớn hơn nhiều hắn không được quyền đọc hiểu của họ, nên cũng chả kinh ngạc lắm khi phát hiện kiến thức của bản thân không có xuất hiện.

Suốt hai ba hôm liền sức mạnh của Nobita cứ đều đều tăng lên, có vẻ Raper và Krim đã không ngừng mà tuyên truyền sự tích chiến đấu của hắn với bọn hành tinh đen a…

Còn hậu quả của tinh tướng đó là mấy hôm liền hắn bị Doraemon và Shizuka bám theo hỏi đủ kiểu như tại sao a, vẫn tại sao a, hay tại sao a…

Nobita cảm thấy não mình đã sắp đến giới hạn nên cuối cùng khuất phục trước "dâm uy" mà giải thích về bản thân sức mạnh.

"Khí????? Là cái gì???"

Doraemon và Shizuka một mặt đầy dấu chấm hỏi mà quay về Nobita chất vấn.

"Các cậu tìm quyển truyện của tớ mà đọc á, nó đã được tớ mang vào truyện đó a."

Mặt không đỏ tim không đập nhanh, Nobita vơ luôn sự sáng tạo ra "khí" là của bản thân, hắn cảm thấy tiết tháo đã vĩnh biệt bản thân thật lâu, thật lâu rồi á.

Sau khi tìm hiểu sâu xa về truyện tranh Dragon ball Nobita viết, hai người cùng nhau…. Không quản nữa Nobita.

Shizuka thì chả ham hố gì mấy cái vai u thịt bắp khi luyện Khí, lại chả thích đánh đánh giết giết nên chả muốn học.

Doraemon thì là mèo máy, tuy trong Dragon ball người máy có thể có khí, nhưng đó là từ khi bắt đầu sản xuất đã cho vào, Doraemon thì chẳng thể làm được ra tí khí nào nên cũng từ bỏ nốt.

Thế là việc Nobita lo lắng cứ thế êm thấm không hiểu nổi qua rồi, thậm chí hỏi rặt rồi hơn tại sao hắn lại có cách sử dụng "khí" cũng không luôn.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Nobita lại nhổ nước bọt:

"Thứ mọi người trong Dragon ball muốn cũng không được, cả thế giới chỉ có mấy võ giả có thể sử dụng, "khí" lại tại nơi đây không đáng một xu a….. Nếu mấy tên võ sư trong đó mà biết có tức chết rồi đội mồ sống lại rồi tiếp tục tức chết không a.... coi bộ việc này cũng đáng giá suy ngẫm."

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Âm Mưu Hủy Diệt

Tại khu căn cứ bọn hành tinh đen hiện giờ đang có một cuộc giá lâm của kẻ sát thủ đứng đầu nức danh vũ trụ, "Xoxi đầu bạc".

Chiếc tàu giống như hình con trâu từ ngoài hành tinh hạ cánh xuống khu vực lân cận khu căn cứ, cửa khoang mở ra hạ xuống, bước xuống là một tên có ánh mắt ưng không lòng đen, không cảm xúc, mặc một bộ trang phục của cao bồi viễn tây cùng áo choàng đen.

Vừa bước xuống phi thuyền tên Xoxi đầu bạc đã được cả dãy hàng người hành tinh đen cúi chào cái rụp tràn đầy bức cách của đại ca giang hồ, tên Giramin xum xoe chạy lon ton đến hai tay xoa vào nhau một biểu lộ như chó mừng vẫy đuôi với chủ hướng về tên Xoxi nói:

"Thưa ngài Xoxi-sama, Thật ngại khi phải làm phiền ngài, nhưng có việc này không thể không phiền phức ngài xử lí, xong việc đảm bảo chúng tôi sẽ cảm tạ ngài hậu hĩnh…"

Liếc một cái tên Giramin, tuy không biết hắn không có tròng mắt làm sao mà liếc, nhưng quả thật hắn có liếc tên Giramin một cái, mặt không cảm xúc nói:

"Nhiều lời! Cần xử lí đứa nào, nói ra đi! Xoxi này mà đã ra tay thì chưa từng thất thủ!"

"Được thế thì còn gì bằng, tôi muốn ngài xử lí hai tên oắt con người địa cầu. Nhưng ngài đừng tưởng chúng là oắt con mà khinh thường, chúng có cơ thể siêu nhân, sức khỏe như lực sĩ, có thể bay lượn như chim và có tài thiện xạ bách phát bách trúng."

Để không mất mặt, tên Giramin tâng bốc mấy người Nobita lên đến trời, vừa muốn tên Xoxi không khinh địch, vừa muốn mặt mũi a.

"Nếu mấy tên đó thật sự như ngươi nói, vậy có nghĩa là súng đạn đối với chúng cũng không quá ăn thua sao?"

Xoxi nổi danh cẩn thận, nhận và phân tích tình báo đối tượng ám sát đã thấm sâu vào bản năng của hắn, hắn thấm nhuần tình báo đối với ám sát và mưu lược có ý nghĩa lớn lao ra sao.

"Chúng tôi lúc trước từng dùng súng nã tới tấp một tên mà hắn không hề hấn gì cả, sau đó đã đưa ra ụ pháo cao xạ nhưng chúng đều trốn thoát."

Tên Giramin biết gì nói nấy, coi bộ Nobita và Doraemon cùng Shizuka cũng là cái gai trong mắt hắn mà hắn lại chả thể gỡ ra được.

"Tránh thoát sao? Có nghĩa là pháo cao xạ có thể gây thương tổn bọn chúng? Thế thì bom, thứ mạnh hơn nhiều lần pháo cao xạ chúng có thể chịu được không?"

Tên Xoxi rất nhanh đã phân tích rõ ràng ưu nhược, quả thật ngoài tên phi nhân loại Nobita ra thì người địa cầu nào cũng không chắn được pháo cao xạ, thậm chí súng ống bọn hành tinh đen bắn.

"Ông định lấy đi vật gì quý giá nơi đây?"

Phân tích xong xuôi, tên Xoxi quay con mắt trắng bệch vô hồn sang hướng lão Giramin chất vấn.

"A…Thì là mỏ đá quý nơi đây là "Đá Li Tâm", cùng với công nghệ Faluýt của bọn cư dân hành tinh Kuzakuza này…"

Tên Giramin cũng không dám giấu diếm cái gì, dẫu sao cũng đang phải nhờ người a, dấu diếm là hành động ngu xuẩn nhất, hắn nếu ngu xuẩn đã chẳng thể trèo cao thế này, dĩ nhiên thuộc hạ hắn ngu xuẩn là sự thật.

"Ha..Ha..Ha.. Ta có nghe đến công nghệ Faluýt kia, nó là công nghệ hoàn toàn dùng cho phục vụ nhân sinh a… Geramin a, các ngươi "hành tinh đen" có dùng đến phục vụ nhân sinh cái gì a???"

Tên Xoxi há miệng ra cười to lên, chả thèm cho tên chủ nhà là Giramin chút nào mặt mũi.

Nghe Xoxi nói tên Giramin mới như sực nhớ ra là bản thân muốn cướp đoạt quy trình kia đơn thuần chỉ vì tham lam mà thôi, thấy bọn yếu ớt, nhát cáy hành tinh Kuzakuza lại có quy trình công nghệ mà bản thân không có nên nảy lòng tham mà muốn cướp lấy trong khi hoàn toàn không dùng đến nơi.

"Ngài nói quar nhiên chí lí, vậy ta nên làm gì ạ?"

Tên Giramin hoàn toàn phục sát đất, quay qua một bộ thiên lôi sai đâu đánh đấy vậy.

"Ta cần tìm ra nơi ở hay nơi chúng đến và dùng bom chôn sống bọn chúng! Nếu chúng không chết thì ta đã có món quà tuyệt vời hơn cho chúng…. "Bom Hủy Diệt"."

Tên Xoxi một mặt đầy âm trầm mà nói.

Tên Giramin mặt bỗng tái xanh lên, lắp bắp nói:

"Thưa ngài, ngài có coi trọng lũ oắt con trái đất quá mức không vậy? Nếu ngài nổ bom đó thì hành tinh này sẽ…."

Liếc một cái tên Giramin, tuy vẫn không hiểu là hắn làm sao liếc được, nhưng hắn thực sự liếc qua lão Giramin và nói một cách nhàn nhạt:

"Không phải ông nói chúng đao thương bất nhập, súng đạn bất xâm sao? Ta cần cho chúng đãi ngộ lớn nhất, tập trung cao độ nhất, coi xem chúng không còn hành tinh thì còn có thể nào sống được nữa!"

"Vả lại chả phải ông có quan hệ với tên quan nắm quyền to sao? Bảo hắn che dấu cho vụ việc này, khi hành tinh nổ tung thì tất cả các mỏ đá quý đều trở thành mỏ lộ thiên cho các ngươi khai thác sao? Bỏ qua cả phần trắc thí địa chất luôn…"

Xoxi còn ném cho tên Giramin một liều thuốc an thần.

"Ngài quả nhiên tính toán hết cả, tất cả đã như nằm trong tay ngài rồi, tôi sẽ tất cả đều nghe theo ngài…"

Tên Giramin thấy lời tên Xoxi thật chí lí, hắn vậy mà không có muốn phản bác lại chút nào, thôi thì nghe theo hắn cả vậy.

……..

Lúc này Nobita, Doraemon, Shizuka cùng với Raper, Krim, Sami, đang thư thích ngồi trên những chiếc lá đầy to lớn như chiếc thuyền con mà trôi theo dòng nước ngắm cả cảnh giáp đông nơi Kuzakuza này.

Theo như tại trái đất thì lá cây xuyển đỏ, các thú vật tích trữ lương thực cho mùa Đông, mát mẻ và cô tịch, đẹp đẽ trong cảnh tiêu điều, đó chính là mùa Thu.

Nhưng tại hành tinh Kuzakuza lại không như vậy, thời gian cho những cảnh đẹp này rất ngắn ngủi, dài nhất chỉ khoảng một tuần thôi là Đông đã đến, thời gian ngắn ngủi đó không đủ để tính thành một mùa, bởi vậy nơi đây chỉ đặc hữu hai mùa Xuân và Đông mà thôi.

"Anh Nobita nè… Sao anh không ở lại đây luôn đi. Mọi người nơi đây đều cực kì yêu quý anh đó."

Thuyền lá của Krim đi dần đến bên chiếc của Nobita, cô bé nhút nhát mà quay về Nobita hỏi ý kiến.

Cười một một cái đầy hiền hòa, Nobita lắc đầu nói:

"Em có thấy chị Shizuka không? Nơi Trái đất bên kia anh có nhiều người bạn như chị ấy nữa, anh đâu thể bỏ họ mà đến nơi đây? Anh lại còn có gia đình, họ hàng nữa… bởi thế nên xin lỗi em a."

Hơi có chút không vui, cô bé mím môi lại hai má phình ra có vẻ rất rất không vui, cơ mà hình dạng này của cô bé khiến quái thúc thúc… khụ khụ… Khiến Nobita không thể cầm lòng nổi a.

Vươn hai tay chộp vào hai bên má, Nobita kéo ra kéo ra…

"Nobita-kun! Cậu làm điều tồi tệ gì với Krim-chan thế hả?"

Tiếng hét cao độ đề xi ben của Shizuka làm Nobita giật thót một cái thả ra, Krim như chú thỏ nhỏ thoát khỏi ma trảo nhanh chóng thúc thuyền chạy qua phía Shizuka.

"Krim-chan, em đừng lí đến tên Nobita đó. Chúng ta đi chơi đi."

Shizuka chộp tay Krim lôi theo cả chiếc thuyền lá nho nhỏ của hai người quay qua trừng Nobita một cái rồi quay ngoắt bỏ đi.

Nhìn nhìn hai bàn thay Nobita không thể không nói:

"Lại không khống chế được a… Nhưng mà công nhận mềm thật…he he he"

Tiếng dê kêu vang vọng con sông khiến mấy con cá trong lòng sông xấu hổ mà lặn mất tăm.

Cả đám vui vui cười cười mà không biết trên bờ núp ở xa xa có tên Xom đang tức giận cành hông.

"Tại sao hắn dám véo má Krim-chan? Tại sao hắn dám? Ta còn chưa dám cầm tay cô ấy….. tại sao hắn dám…"

Đang vừa nguyền rủa Nobita, tên Xom không ngờ phía sau lưng bản thân lại bỗng nhô ra một vật ống tròn lạnh băng, cùng với tiếng nói âm trầm:

"Ngài Xom tiên sinh thân mến… Thủ lĩnh chúng tôi muốn gặp mặt tâm sự với ngài chút chuyện, mong ngài châm chước, và cũng mong ngài đầy đủ thông minh trước quyết định của mình…"

Mồ hôi rơi ra như mưa giữa tiết trời se lạnh mùa giáp Đông khiến chân Xom như nhuyễn ra, hai hàm răng lại bất phân cao thấp, hắn chỉ có biết bị mấy tên mặc đồ hành tinh đen lôi đi.

……

Tại một khu nhà cũ của cư dân đã bỏ hoang, tên Xoxi đầu bạc đang hỏi đáp con tin của hắn chính là Xom.

Tại sao lại là hỏi đáp mà không là ép cung? Là vì khi nhận ra kẻ bắt cóc và mang đi bản thân là lũ hành tinh đen nên tên Xom rất thẳng thắn dứt khoát nhuyễn…. không thèm chống trả làm gì tổ đau da thịt, đôi khi có thể chết, nên Xom thành luôn hỏi gì đáp nấy chiếc hộp biết tuốt á.

"Có nghĩa là bọn trẻ Trái Đất ấy chỉ đến đây chơi thôi sao? Không định cư nơi đây, cứ mỗi hôm sáng sớm lại đến qua một cánh cửa tại phòng máy của phi thuyền tên nhóc Raper?"

Sau khi thu thập đầy đủ thông tin và tổng hợp lại thì tên Xoxi nói.

"Ngươi có chắc chúng đến qua đó? Ngươi biết hậu quả của việc lừa chúng ta…"

Tên Xoxi quay về tên Xom mà uy hiếp nói.

"Tôi nói tất cả đều đúng hết! Trong một lần Krim-chan đã kể cho chúng tôi nghe lúc trên trường học, cô ấy còn nói Trái Đất khí hậu quá khắc nghiệt nên không thể đến chơi được, chỉ có thể chờ đợi mấy người kia đến."

Xom vội vã khoát tay lia lịa nói, chỉ sợ tên Xoxi đầu bạc khét tiếng vũ trụ cho mình ăn kẹo đồng thì khổ.

"Mi được tự do, dĩ nhiên sẽ có người 24/24 theo dõi ngươi. Hễ ngươi có ý định tiết lộ buổi nói chuyện hôm nay thì… Bùm…"

Làm một động tác nổ súng, Xoxi đầu bạc cười đầy càn rỡ và ghê rợn, Xom nào dám cãi lời, gật đầu lia lịa đáp vâng.

Trong mắt của Xoxi tên Xom này cũng như các cư dân hành tinh này cũng như nhau thôi, đều là kẻ sắp chết mà thôi, chết trước hay sau, sớm hay muộn hắn cũng không quá quan tâm.

Thế là đêm hôm đó, khi tất cả mọi người đã say giấc ngủ, có hai tên áo đen đột nhập vào trong phi thuyền nhà Raper, vì là phi thuyền cũ nên chế độ bảo

mật quá kém, đứng trước có chuẩn bị cùng công nghệ tân tiến lũ hành tinh đen thì nó thậm chí không thể phát ra cảnh báo đã bị đột nhập thành công.

"Nghe nói mở cánh cửa này là đến một nơi là trái đất, nơi sống của các Siêu nhân đấy."

Tên Doto là một trong hai tên áo đen chỉ về chiếc cửa mà có xung động muốn đẩy ra bước vào.

"Thằng ngốc! Mày định lòi mặt ra cho lũ siêu nhân ấy tẩn cho một trận à? Vả lại sếp đã nói bên đó khí hậu khắc nghiệt lắm, có thế mới tạo ra được lũ quái vật như chúng mà…"

Gõ một phát vào đầu tên ngốc Doto, Uno nói với giọng điệu tiếc mài sắt không nên kim mà nói.

Cài xong chiếc bom phát động khi mở cửa, hai tên nhanh chóng chạy về khu căn cứ báo cáo kết quả đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Hôm nay chú định không phải ngày bình thường, vì sao? Vì hôm nay là thứ bảy chứ sao nữa, Nobita và Doraemon đã định bụng chơi luôn một ngày bên hành tinh Kuzakuza á, chứ bên kia cũng đã sắp sang Đông, vạn vật lại sắp về vạch xuất phát, Nobita và Doraemon cũng muốn tận hưởng chút ít thời gian thư thả còn lại a.

Cơ mà hai người vừa ăn sáng xong xuôi chưa kịp chạy thì mẹ Nobi bỗng xuất hiện nói:

"Nobita! Con dạo gần đây rất lười học đấy nhé! Hôm nay hãy đưa sách vở ra học đi!"

Một mặt khó khăn, Nobita nói:

"Nhưng mà mẹ ơi, bài tập cả năm nay con đều đã làm xong hết rồi….."

Bà Nobi ngỡ ngàng, nhưng cũng không thể mất mặt người lớn được a nên lại chống chế:

"Vậy thì mang sách đọc đi mà bổ sung kiến thức!"

Nobita vô cảm mà trả lời:

"Sách trong thư viện thành phố con đã xem qua một lượt cả rồi…."

"Cũng không nên chỉ biết chơi và chơi đâu, học lực lại tụt xuống cho coi.."

Bà Nobi tắt điện, coi bộ cũng không biết nói gì nữa á, thế là bỏ lại một câu rồi quay đầu đi xuống nhà.

Bỗng nhiên trái tim Nobita đập lỗi một nhịp, từ đâu đó trong cõi u minh như nhắc nhở Nobita có việc quan trọng cần hắn đi làm gấp.

……

Tại hành tinh Kuzakuza thì quả là không tốt đẹp đi đâu, bỗng nhiên khắp nơi núi lửa bắt đầu bạo động, vốn chưa từng xuất hiện hiện tượng khí hậu nóng lên toàn cầu nay tăng lên một cách chóng mặt, không khí khắp các nơi thể hiện ra một mùi chết chóc.

Nhìn từng đàn chim cá bay trên trời rối loạn, mấy con ếch bỏ chạy khỏi mặt nước nóng nực, khói đặc vì cháy rừng bốc lên nơi nơi, một biểu tượng ngày tận thế đang hàng lâm, Raper nghiêm nghị lại.

"Chắc chắn là bọn hành tinh đen đã làm gì đó, Sami-chan, em đi sơ tán mấy đàn thú trong mấy khu rừng bị hỏa hoạn, còn Krim, em nhanh chóng thông báo để tất cả cư dân tập họp bàn bạc giải pháp."

Raper quay qua hai người lo lắng nói, xong xuôi cậu ta đi lấy khẩu súng của bố để lại một bộ tử chí quyết một đi không thành công thì thành nhân.

"Anh định làm gì? Anh định một mình đến khu căn cứ bọn chúng sao? Anh không nên mạo hiểm như thế, anh Nobita và Doraemon sẽ đến."

Krim lo lắng quay qua Raper nói, Nobita và Doraemon trong mắt cô bé là không gì không làm được anh hùng.

"Chúng ta không thể chỉ toàn dựa dẫm vào hai người họ được! Vả lại chúng ta không thể kéo họ vào nguy hiểm thế này! Đừng cản anh, anh đã quyết rồi!"

Raper quay qua Krim nói như đinh đóng cột, nói xong quay ngay đi lại đàn voi đang chạy loạn và nhảy lên một con, hướng phía khu căn cứ bọn hành tinh đen mà đến.

……..

Tại căn cứ hành tinh đen, nhìn thấy quả bom to lớn đã phát ra ánh sáng màu đỏ rực và đang chầm chậm sáng lên.

Nhìn một màn này tên Giramin cười hắc hắc nói:

"Ngài Xoxi thật túc trí đa muru, mấy tên oắt con trái đất kia sẽ không còn có thể ngăn cản chúng ta, ta cũng đã liên lạc với Okane tên tham quan kia, hắn đảm bảo chỉ cần không có tên cá lọt lưới người hành tinh Kuzakuza nào chạy ra báo án thì vụ việc này sẽ nhanh chóng bị chìm vào quên lãng."

Tên Xoxi lại không hề thả lỏng mà lại nói:

"Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực. Ông cũng đừng có mừng quá vội, tuy chưa từng gặp mặt hai tên đối thủ đáng gờm kia, nhưng qua lời kể của các ông thì chúng không phải dễ mà bị trái bom kia thúc thủ vô sách đâu."

Tên Girama lại không cho là như thế:

"Ngài cứ quan trọng hóa bọn chúng thế chứ quả bom đã cài xong xuôi, không có nút tắt quả bom, chỉ cần nó chuyển hóa từ màu đỏ sang màu vàng là…. Bùm!"

"Chúng ta cũng nên đi lên vũ trụ tránh trước đi! Cho lũ ngu ngốc hành tinh Kuzakuza ôm cùng hành tinh này chết đi…."

Tên Xoxi lại vẫn vững vàng ngồi đó lau chùi nòng súng:

"Ta không làm việc không chắc chắn, là một sát thủ, không thể bỏ qua bất kì sơ hở nào dẫn đến thất bại, càng không được tự mãn trước chiến thắng. Ta sẽ chờ quả bom chuyển hẳn sang màu vàng rồi mới đi, nếu nó chưa chuyển sang màu vàng mà bọn trái đất kia đến thì ta sẽ dùng thực lực của ta cầm chân, thậm chí xử lí chúng."

Tên Giramin là tên sợ chết, đó là bệnh chung của kẻ có tiền, nghe thấy tên Xoxi nói thế thì lại lầm rầm:

"Tên điên! Ta mới không cùng ngươi chơi nguy hiểm thế đâu!"

……..

Nhìn Raper đi xa, Krim vẫn không thôi lo lắng, Sami cũng vậy, hai người nhanh chóng chạy đến chiếc phi thuyền cũ của gia đình, Krim nhanh chóng tìm được cánh cửa khoang máy, định mở cửa ra thì Sami bên cạnh đẩy cô ấy ra.

"Cậu làm gì vậy Sami-chan?"

Krim xoa xoa cái mông đau nhức, quay về phía Sami trách cứ.

Sami thì một mặt đầy nghiêm trọng mà nhìn về cánh cửa nói:

"Chị nhìn bên cánh cửa có gắn kìa…"

Krim nghe nói thế mới chú ý đến cánh cửa vốn không có vật lạ bây giờ bỗng nhiên lại xuất hiện một vật lạ có hai đầu gắn nhau với một sợi dây.

"Đây là….. Bom????"

Krim kinh ngạc hét to lên, bỗng dưng phương tiện cả nhà đi lại bỗng nhiên lại có kẻ gài bom vào thì không thể không kinh hoảng thất sắc a.

Sami vẫn một mặt cực độ ngưng trọng nói:

"Đúng! Là Bom, mà lại là bom cảm ứng, chỉ cần đụng chạm đơn thuần là nó có thể nổ ngay, cực kì khó khăn trong tháo gỡ quả bom."

Krim một mặt lo lắng nói:

"Ai lại gài bom ở đây?"

Sami nhíu chặt lông mày nói:

"Còn ai ngoài lũ hành tinh đen? Nhưng thứ ta cần quan tâm là ai đã tiết lộ cho bọn chúng nơi này là nơi liên thông với Địa Cầu? Và phải làm sao để hai anh Nobita và Doraemon không bị nguy hiểm bởi kế sách tiểu nhân này?"

Krim lo lắng thấp thỏm mấy lần, rồi như quyết định đại sự mà nói:

“Sami-chan, ta cần khóa cánh cửa này lại! Hai anh ấy có thể vì không mở được cửa mà không đến đây, như vậy cánh cửa sẽ không bị động đến mà nổ. Anh Raper nói đúng, Ta không thể chỉ có nhờ vả hai người họ mà không tự lực làm gì được.”

Thế là hai người gắng sức xoay tay cầm khóa lại cánh cửa rồi quyết đi ra ngoài kia đối mặt với lũ hành tinh đen độc ác, trước khi đi Krim quay về cánh cửa đã đóng kín nói nhẹ:

“Anh Nobita…. Vĩnh biệt anh… Em thích anh….”

……..

Tại nơi xa xôi cách xa Kuzakuza ngàn tỉ năm ánh sáng, Trái Đất, Tokyo ngoại thành, nhà Nobi, Nobita bỗng nhiên lại cảm giác hồi hộp như có thứ gì sắp mất đi vậy, bên tai có vang lên văng vẳng: “Vĩnh biệt… vĩnh biệt…. vĩnh biệt….”

Nobita bỗng như sực tỉnh ra, bởi sự tình diễn ra khác đi một số chi tiết nên khiến Nobita không kịp liên tưởng đến trí nhớ kiếp trước, rõ ràng bây giờ là lúc nguy cấp của hành tinh Kuzakuza a, Raper và Krim cùng Sami cực kì nguy hiểm a.

Quay đi chạy ngay vào nhà treo tường, Nobita hét lên với Doraemon:

“Kuzakuza gặp nguy rồi! Bọn hành tinh đen đã hành động!”

Doraemon cũng không kịp hỏi đầy đủ tại sao Nobita biết mà cũng vội vã chạy theo.

Hai người đến nơi thì Kuzakuza vẫn đang là trời tối, khắp nơi có đầy mùi khét của lưu huỳnh và tro bụi núi lửa, nhìn thấy trước hôm qua còn đang đầy cảnh sắc đẹp đẽ của mùa Thu thì đã đùng một cái thành một nơi khắp cả đều hoang vu, động vật nhốn nháo.

“Lũ hành tinh đen chứ không ai vào đây nữa cả!”

Nobita nhíu chặt lông mày mà nói, xong không đợi gì nữa mà phóng nhanh về hướng khu căn cứ hành tinh đen mà đi, Doraemon cũng gắn chong chóng tre theo sau.

……..

Xa xôi bên khu căn cứ hành tinh đen hiện tại đang được canh phòng rất nghiêm ngặt, một con ruồi cũng đừng hòng chạy qua, Raper đang cực kì lo lắng đang định bụng lao thẳng vào như một mãng phu thì Krim và Sami chạy đến giữ lại…

“Sao hai người lại đến đây? Không phải anh đã bảo là đi tập hợp dân chúng lại mà…”

Raper nhíu chặt lông mày lại, một vẻ mặt đầy khó chịu nhưng giấu trong con mắt lại là khó giấu vẻ lo lắng, cậu ta thật không ngờ hai người lại đến nơi đây.

“Cánh cửa thông hướng Trái Đất đã bị kẻ nào đó thông báo cho lũ hành tinh đen, chúng đã gài bom lên đó rồi, hai anh Nobita và Doraemon không thể tới được nữa…. Chúng em cũng muốn cùng anh sống cùng sống, chết cùng chết!”

Krim một mặt kiên định nói.

Sami cũng không ngần ngại:

“Đúng thế! Sống cùng sống, chết cùng chết!”

Mắt của Raper rưng rưng chực khóc, quả nhiên hoạn nạn biết chân tình a. Chi dù anh em một nhà, nhưng có bao nhiêu người chỉ vì đôi ba đồng bạc mà đánh nhau vỡ đầu chảy máu?

Có bao nhiêu gia đình anh em còn kém hơn cả với người dưng nước lã? Chỉ như thế này, khi có hoạn nạn cùng nhau đến gánh, sung sướng cùng nhau trải qua, đói khổ chẳng có nề hà mà cùng nhau phấn đấu, thế mới gọi là “Anh em”.

Đang cảm xúc dâng trào bỗng hòn đá dưới chân Raper bị chân cậu ta đạp rơi xuống vách núi, cả vách núi bỗng rộn lên tiếng báo động inh ỏi, ngay lậpp tức một chiếc phi cơ không người lái bay ngay đến băn tan hòn đá kia, xong xuôi tiếng báo động mới dừng lại.

Cả ba người cùng nhau nuốt nước bọt một cái ực, cùng nhìn nhau một cái, xong thì cùng hóp bụng lại như mèo mà dùng các tảng đá che chắn cố tìm ra đường đi xuống.

Nhưng canh phòng nơi đây thật là nghiêm ngặt, mới đi chưa được mấy mươi mét thì ba người đã bị phát hiện, cả ba quay đầu lại chạy thì vô tình đến bên vách đá.

Hai tên tay sai hành tinh đen cầm trong tay súng laze cười gian nói:

“Bọn nhóc kia! Ngoan ngoãn đứng yên chịu trói thì may ra còn ít chút đau đớn da thịt, còn phản kháng thì… Hắc hắc hắc.”

“Phản kháng thì sao?”

Khi cả đám đang lo lắng mồ hôi toát loạt thì bỗng có tiếng nói vang lên từ phía sau, mấy tên tay sai hành tinh đen biến sắc quay ngoắt đầu lại:

“Kẻ nào?”

Nhưng trả lời chúng chỉ là hai phát súng gây mê, bách phát bách trúng không phải đơn thuần là một câu nói, Nobita gần như đã bóp cò là sẽ trúng, dĩ nhiên cũng có lúc không trúng như khi bị xô đẩy, hắt xì hay kẻ kia quá linh hoạt.

Dĩ nhiên những ngoại lệ đó không nằm trong mấy tên nhân vật phụ đến ra sân chẳng được mấy từ như hai tên này, hai tên hành tinh đen gục.

“Hai cậu làm sao đến được nơi đây?”

Raper sau khi nhìn thấy hình dạng người đến thì há hốc mà hỏi lại một câu.

“Chúng em đã thấy bọn hành tinh đen đã lắp bom vào cánh cửa đi thông Trái Đất rồi kia mà? Hai anh sao có thể đi qua được?”

Krim cũng tò mò đặt câu hỏi.

Nobita và Doraemon cùng nhìn nhau, quả nhiên vẫn là theo cái này một sáo lộ a, may là Nobita đã xử lí tốt vấn đề, nếu không có sức mạnh bạo lều mà cũng chẳng thể thay đổi được quỹ tích thế giới a.

Cuối cùng cũng kịp đến vào giờ phút quyết định, Nobita thở nhẹ ra một hơi rồi lại bắt đầu vẩy muội a:

“A…. Thực ra anh đã định đi ra ngoài một chút, cơ mà thần giao cách cảm anh nhận thấy có cô bé yếu đuối đang cần anh đến cứu rỗi nên anh nhanh chóng hộc tốc đến đây ngay!”

Mặt Krim bỗng chốc đỏ bừng lên như quả hồng đào, làm Nobita lại nhớ đến cái cảm giác véo nó, quả là muốn cắn một ngụm á, đáng yêu chết đi được.

Doraemon ho khù khụ, tên Nobita này thật là, đang giờ phút nào nữa mà còn nơi đó chém gió a, hành tinh Kuzakuza đang ngàn cân treo sợi tóc á.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Không Chịu Nổi Một Kích

Nhìn vào trong kia khắp nơi đều là phi cơ không người lái, quân đoàn hành tinh đen, Raper nói với Doraemon và Nobita:

“Chúng ta cần phải đột nhập vào trong kia, nhưng chúng quá dày đặc đi….”

Doraemon đưa tay vào túi định bụng mang ra bảo bối nào thì Nobita cười cười cản lại Doraemon, Nobita biết thừa bảo bối kia của Doraemon cũng chả làm gì, cuối cùng chả phải cũng bị tên Xoxi đầu bạc kia nhìn thấu, mà Nobita bây giờ cũng không cần mấy thủ đoạn vặt vãnh đó.

“Cần gì đột nhập? Đánh vào thôi a… Doraemon, nhìn kĩ “khí” mà cậu khinh thường đây…”

Nobita cười một tiếng, quay về Doraemon nói một câu rồi hạ thấp trọng tâm đưa hai tay tụ lại và kéo về phía ngang hông phải, miệng bắt đầu hô.

“Ka…Me…Ha…Me…Ha….”

Một đường sáng to lớn như sao băng ngang trời bay thẳng tạo ra một con đường quốc lộ vẽ từ chỗ mấy người đến cửa khu căn cứ bọn hành tinh đen và phá luôn cả nửa khu căn cứ lộ luôn ra đầu đã dần hóa vàng quả bom hủy diệt.

Doraemon miệng đã kinh biến đến cùng miệng giếng không khác, cằm đã nằm trên mặt đất.

Raper và Krim cùng Sami thì đôi mắt thật lớn thật lớn trừng ra, có vẻ như họ đang thi xem ai là mắt to nhất á, dĩ nhiên không ai qua được Sami về khoản này.

Giramin thì giật bắn lên, cột sáng kia trong mắt lão không khác gì lưỡi hái tử thần đã vô tình quét sượt ngang qua cổ hắn, hai mắt hắn phóng ra rõ to, miệng nuốt từng ngụm nước bọt, đôi chân run bắn lên, như điên loạn mà chộp vào micro ra lệnh mà hét lên:

“Tất cả phi cơ bắn chúng! Bắn chết chúng! Ai dám quay lại người đó chết!”

Nói xong hắn không quản ai mà chạy thẳng lại phi thuyền cứu nạn, hai tên Doto và Uno vốn lúc nào cũng trì độn nay lại nhanh hơn thỏ cùng lao vào phi thuyền cất cánh chạy vào không gian trốn đi.

Tên Xoxi cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn lại không hoảng loạn, cũng không bỏ chạy.

Hắn là sát thủ vũ trụ, chưa từng thất bại lần nào, lòng tự cao của hắn không cho phép hắn bỏ chạy, tuy bọn người trái đất có vũ khí rất lợi hại nhưng hắn chưa thể từ bỏ khi chưa hết hi vọng, cũng có thể gọi hắn “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” đi.

Dắt khẩu súng vào bên hông, hắn cần phải thử sức với kẻ được xưng thần xạ thủ Nobita, người trái đất kia, có thua hắn cũng không thể để mất tôn nghiêm, thà thua trong một cuộc quyết đấu chứ không thể chết trong con đường bỏ chạy.

Điều khiển chiếc phi thuyền con trâu lao thẳng ra khu căn cứ đã bị phá hủy mất nửa, như con cá dẫn đầu đoàn cá nhỏ lao thẳng đến vị trí Nobita và các bạn.

Nhìn phô thiên cái địa phi thuyền, phi cơ lao đến, nhất là bên trong đó to lớn nhất một chiếc như một con quái vật bê tông cốt thép ầm ầm lao đến húc thẳng vào đội hình.

Khi mọi người đang hoảng loạn, Doraemon đang kiếm bảo bối thì Nobita lại bẻ khớp ngón tay răng rắc mà nói:

“Cũng đã lâu rồi không dãn gân dãn cốt a….”

Thế rồi mấy người lại được chiêm ngưỡng một pha “con kiến lay voi” kinh điển, chỉ cần chụp vào một mỏm của tàu, Nobita xoay người làm động tác Judo quật, và thế là đơn giản chiếc tàu to lớn rầm một tiếng ngã nghiêng xuống dưới đất.

Đến bây giờ Doraemon mới hoảng loạn phiên ra khăn trùm thời gian định dùng nó làm khăn đấu bò tót hòng vứt chiếc phi thuyền đi, liếc thấy Doraemon lấy ra khăn trùm thời gian, Nobita mắt sáng lên nói:

“Doraemon! Cậu cùng Raper hãy chạy đến quả bom đang phát sáng đằng kia dùng khăn trùm thời gian cho nó trở lại trước khi khởi động đi… phía sau để tớ xử lí chúng.”

Nói xong Nobita rút ra một khẩu pháo bé bụ của Doraemon đeo lên tay phải, tay trái ngón trỏ sáng lên ánh sáng rồi bay ra ngoài xuyên thủng một chiếc phi cơ, tay phải lại cho chiếc phi cơ khác một quả xuyên thấu.

Hai tay liên tục xạ kích khiến cho những chiếc phi cơ kia rơi rụng như sung, nhưng chúng cũng không phải không làm được gì, Nobita chỉ có thể mở lồng phòng hộ khí để ngạnh kháng đạn bay tới, bởi phía sau lưng hắn là Sami và Krim, hắn không được phép tránh ra.

Khi từng loạt đạn rơi như mưa, phi cơ cũng rơi rụng thất thất bát bát, từ trong chiếc phi thuyền hình trâu lại chui ra một tên đầu bạc trắng, áo quần có vẻ rất chật vật nhưng cũng có thể nhìn ra bất phàm, sau khi chui ra được từ đống tàn tích của chiếc phi thuyền thì tên kia ngước mắt lên, mắt hắn lại là trắng toát không con ngươi.

“Ha ha ha… quả nhiên là siêu nhân a… ta thua quả không oan, quả không oan,… ngươi là Nobita?”

Tên Xoxi cười ha hả một tiếng rồi quay qua Nobita hỏi.

“Đúng! Vậy ngươi là?”

Nobita biết thừa kẻ đến là ai, nhưng hắn làm bộ như không biết mà vẫn hỏi lại.

“Một kẻ vô danh tiểu tốt tên là Xoxi mà thôi.

Nhưng ta vẫn mong ngươi có thể nhớ rõ cái tên của ta, ta từng được mệnh danh đệ nhất sát thủ vũ trụ nhưng gặp ngươi ta cảm thấy thanh danh đó của bản thân chỉ là có tiếng không có miếng.

Tuy nhiên gặp được ngươi thì ta cũng đã mãn nguyện rồi, trong cuộc đời sát thủ của ta cuối cùng sẽ bại trong tay một người có thể là mạnh nhất vũ trụ.

Rút súng ra đi, ta muốn một cuộc đấu súng công bình, tuy ta biết ngươi đao thương bất nhập, súng đạn với ngươi chỉ như kiến chích, nhưng ta muốn thử xem ở tài bắn súng ai mới là đứng đầu.”

Xoxi một tràng dài diễn thuyết, kết lại một câu là vẫn cần đấu súng.

Cất đi đại bác không khí, rút ra khẩu súng gây mê của Doraemon treo bên hông, Nobita muốn cho đối thủ một sự tôn trọng, nghiêm túc, công bình.

Hai bên nhìn nhau trong 1giây, sau đó như có tín hiệu mà cùng rút súng, không thể không nói riêng về khoản này hai người kẻ tám lạng người nửa cân, gần như đồng thời rút súng hướng đối phương bóp cò.

Trong một trận đấu súng công bình khi ngươi chết ta sống là không có thời gian cho nhắm bắn, đạn bay ra còn trước cả phản xạ thần kinh, nên theo một lí nào đó xác suất trúng đạn là 50/50 đối với người lâu năm trong xạ kích, còn trúng chỗ hiểm lại là hi hữu của hi hữu.

Bây giờ trong con mắt được tăng cường nhờ "Khí" của Nobita đường đạn của tên Xoxi bay sượt qua gò má hắn mà bay ra sau đánh vỡ một tảng đá sau lưng hắn, còn tia gây mê của Nobita bắn ra không sai một li trúng vào mi tâm của tên Xoxi.

Xoxi ngã xuống, trong quá trình ngã hắn vẫn lẩm bẩm:

"Không thể nào…."

Khuôn mặt của hắn ngã xuống treo đầy vẻ ngạc nhiên và không thể tin, làm động tác thổi nòng súng, liếc tên Xixi một cái, Nobita lầm bầm:

"Ngươi đâu hiểu khi thiên tài lại còn bật Hack là cái gì cảm thụ?"

Không thể chối cãi Nobita trên lĩnh vực xạ kích là thiên tài trong thiên tài, nay lại được Hack lên nhờ "Khí" thì quả là không cho người đường sống mà…. Thế giới thiên tài ta không hiểu nổi a…

Hai ba phát hạ hết mấy chiếc phi cơ còn sót lại, Nobita dẫn theo Krim và Sami chạy đến phương hướng hai người Doraemon và Raper, bên cạnh quả bom.

"Sao rồi Doraemon? Ổn chứ?"

Thấy hai người Doraemon và Raper gắn chong chóng tre bay xuống thì Nobita nhanh chóng hỏi.

Lau một vệt mồ hôi, Doraemon cười nói:

"Vừa kịp lúc, nếu đợi thêm chút nữa thì có lẽ cả hành tinh này sẽ tan thành bụi, thật may mắn a…"

Raper nhìn lên trên trời nghiến răng nghiến lợi nói:

"Tên Giramin khốn kiếp lại thoát! Hắn sẽ không bỏ qua chúng ta!"

Nobita cười nhạt nói:

"Không quan trọng! Hắn cũng sắp xong rồi!"

Nói đoạn, Nobita đưa tay vào túi móc ra hộp kẹo thích nghi vốn cầm từ Doraemon đã lâu, nuốt vào một viên xong quay về mọi người nói:

"Ở dưới này đợi tớ nhé! Cứ an tâm!"

Dứt lời hóa thành một ngôi sao băng màu xanh lao thẳng lên bầu trời để lại trọn mắt hốc mồm cả bọn phía dưới đất.

Lao lên lao lên, Nobita vượt quá nhiều tốc độ âm thanh, nhanh đến một mức vân bạo cách xa bản thân tận trăm mét, lao thẳng vào vũ trụ, Nobita không có cảm giác không khỏe nào, liếc thấy một chiếc phi thuyền hình tròn đang bị bao vây bởi mấy chiếc phi thuyền vũ trụ màu trắng.

Thấy một bóng người lại phá vỡ tầng bình lưu, thậm chí lao thẳng ra không gian, tên Giramin là run bắn lên, hai tên Doto và Uno thì đã tắt máy ôm cùng nhau run rẩy, nhưng nhìn về mấy chiếc phi thuyền bên cạnh của cảnh sát vũ trụ tên Giramin lại an tĩnh trở lại.

Nobita vừa thấy bao quát tất cả phi thuyền cảnh sát vũ trụ lẫn phi thuyền cứu nạn hình cầu của lão Giramin thì từ bên một chiếc coi bộ là chỉ huy cảnh sát vũ trụ có tiếng nói truyền ra, nhiều lúc Nobita cũng tấm tắc làm kì khi đâu đâu nơi chân không mà cũng nói chuyện như có chất dẫn âm vậy.

"Chúng tôi là cảnh sát vũ trụ đến bắt quy án tên tội phạm Giramin, chúng tôi sẽ rất cám ơn về sự hợp tác của bạn."

Nghe thấy giọng nói quen quen, nhớ lại là giọng của tên Okane, Nobita mới đếch tin đấy, không nhiều lời, Nobita tăng tốc lao thẳng vào vòng vây của cảnh sát vũ trụ.

Chộp vào quả cầu dạng phi thuyền của tên Giramin, làm một động tác đẩy tạ khá tiêu chuẩn, ném nó xuống Kuzakuza vùng biển phía bắc luôn, nhìn từ bên dưới không nói chứ không khác gì sao băng.

Cũng chả muốn nhiều lời với bọn cảnh sát vũ trụ, Nobita biến mấy chiếc phi thuyền này thành đĩa ném, làm một khóa thế vận hội olimpic tại vũ trụ, ném phải nói là hoan a.

Đang thư thích uống coktai ôm bên người thư kí lão Okane thấy thế biến sắc, nhưng đã quen lão thiên gia đệ nhất ta đệ nhị phong cách, hắn không chỉ không sợ mà lại càng điên cuồng tức giận mà hét lên vào micro ra lệnh:

"Nã pháo! Bắn chết hắn! Tội cản trở và chống trả người thi hành công vụ! Được tiền trảm hậu tấu! Bắn chết cho ta….!"

Dĩ nhiên hắn có hét lên cũng có trứng dùng, làn đạn pháo rơi vào lồng năng lượng Khí của Nobita không khác gì đá chìm đáy biển, không để lại một tí ti gợn sóng.

Và dĩ nhiên hắn cũng như tên Giramin và thuộc hạ cả hắn, cùng được thưởng thức cảm giác mất trọng lực và phi với vận tốc tối đa hạ cánh là cái gì cảm giác.

Hạ xuống đất, Nobita quay qua cò đang trầm mê trong đợt mưa sao băng vừa rồi Raper, Doraemon cùng Krim và Sami nói:

"Được rồi đó! Mọi người phân nhau ra trục vớt mấy chiếc phi thuyền đó đi! Bắt trói cả lại!"

Sau hai tiếng đồng hồ từ nơi xa xôi vũ trụ bỗng có một đoàn đội phi thuyền trắng tinh nhằm hành tinh Kuzakuza mà phóng đến, nhìn cả ngàn chiếc phi thuyền cảnh sát vũ trụ thật sự rầm rộ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Kết Thúc Và Đông Đến

Cảnh sát vũ trụ là một lực lượng được tính là hợp pháp, được trao quyền lợi chấp pháp toàn vũ trụ, hệ thống phức tạp, nhân viên chiến đấu cực độ thiện chiến và cơ động, đánh nhỏ sẽ đến lớn, khiến mấy tên xấu xa âm mưu xưng bá vũ trụ khi không tập hợp đầy đủ sức mạnh là không dám đâm đầu vào tổ ong vò vẽ này.ttt

Tiếp cận hành tinh Kuzakuza, trong chiếc phi thuyền chỉ huy có một hoa tiêu quay qua một người đàn ông trung niên mặt chữ điền làm một cái quân lễ báo cáo:

"Báo cáo tổng cục trưởng! Chúng ta đã đến hành tinh Kuzakuza, theo thông tin của tín hiệu cầu cứu của chi cục trưởng Okane thì cư dân nơi đây đã phục kích tấn công chi cảnh sát của họ trong quá trình chấp pháp. Xin đợi lệnh chỉ huy."

Người chỉ huy kia định hạ lệnh đổ bộ thì bỗng trong vũ trụ truyền ra một tiếng nói to lớn như hồng chung đại lữ truyền xa cả trăm ngàn kilomet:

"Ai là người có quyền quyết định tại đây? Hạ xuống nói chuyện, còn lại phi thuyền không cho tiến vào nơi đây một bước."

Người chỉ huy kia nhíu chặt lông mày lại, khó khăn quyết định nên làm thế nào, mấy tên cảnh sát thì không ngừng khuyên can, cuối cùng người chỉ huy kia vẫn hạ lệnh:

"Tất cả nghe lệnh đứng yên, chú ý nếu ta có vấn đề gì thì tổng tấn công, nhưng ta không có vấn đề gì nguy hiểm thì không được manh động!"

Nói xong câu chỉ lệnh vị chỉ huy kia lên một chiếc phi thuyền cứu hộ loại nhỏ hạ xuống Kuzakuza, đây là cho Nobita và mọi người nơi đây mặt mũi lớn nhất rồi.

Hạ cánh đi ra khỏi phi thuyền cảnh tượng xung quanh lại không như vị chỉ huy kia tưởng tượng vũ trang bao vây cái gì.

Nơi hạ cánh của ông là một mép của quảng trường rộng lớn, chính giữa quảng trường trói cả đám hành tinh đen và cảnh sát vũ trụ cùng một đống nơi đó, xung quanh quảng trường sắp xếp từng hành từng hàng hình nửa vòng tròn ngồi đó đầy cư dân Kuzakuza, trước nhất lại đứng đó mấy đứa trẻ nít, coi bộ lại là người có quyền quyết định nơi đây, nhìn có vẻ nực cười.

Nobita là người đứng ra đàm phán nên nói trước:

"Chào ngài cảnh quan! Xin hỏi ngài là cấp trên hay ngang hàng hay cấpp dưới lão Okane?"

Nhíu mày trước cách ăn nói không có kính ngữ của Nobita, tên trưởng quan định phát tác cái tính khí, nhưng lại nhớ đến nơi đây Okane đã bị hạ nên cũng không lỗ mãng mà nói:

"Ta là Gamen, trưởng khu cảnh sát vũ trụ, là cấp trên của Okane, cho hỏi tại sao các người lại bắt Okane và chống lại người thi hành công vụ? Các ngươi phải biết 1.000 chiếc phi thuyền đã bao vây hành tinh này, nếu các ngươi làm hành động điên rồ nào chúng sẽ nã pháo phá hủy hoàn toàn hành tinh này."

Uy hiếp là một bài thường thấy nhất của cảnh sát, cảnh sát vũ trụ cũng không ngoại lệ, trước tiên dùng lời lẽ uy hiếp, ngôn từ sắc bén, nêu cao hậu quả khi chống đối, lại ra mồi nhử chỗ tốt khi trả lời thành thật.

Nobita nhìn cũng không thèm nhìn phất phất tay nói:

"Nói nhiều cũng không có gì dùng. Ông xem xong đoạn video này ta lại tiếp tục bàn bạc chuyện tiếp theo a…"

Vứt ra một chiếc máy chiếu phim ba chiều mượn của Doraemon, Nobita đứng nhìn video bắt đầu tạo ra cả một không gian 3d xây dựng lên tất cả bộ phim, nào là Nobita và Doraemon phát hiện và bắt giữ bọn hành tinh đen a, bọn hành tinh đen đã gặp gì trong sở cảnh sát vũ trụ a, tên trùm Giramin và Okane nói những gìi a, trận chiến tại căn cứ của tên Giramin như sao a, Nobita mạnh mẽ, Giramin điên rồ, Xoxi quyết tử đều có vai diễn á.

Thế rồi tên Giramin chạy trốn ra sao, Okane "bao vây quy án" như thế nào, và cuối cùng bọn chúng hạ tràng ra sao đều được mô tả lại chân thực từng xen ti mét á.

Càng xem Gamen trường quan mồ hôi càng nhiều, mạch máu trên trán cũng nổi lên đến mức mạch máu đập có thể thấy rõ ràng, ánh mắt của ông ta chiếu hướng tên nằm như chó chết Okane là có thể bắn thủng hắn người toàn lỗ.

Xem xong video thì vị trưởng quan Gamen mặt đỏ bừng lên xấu hổ cúi gập 90độ xin lỗi mà nói với giọng điệu thành khẩn:

"Tôi thay mặt cho toàn bộ lực lượng cảnh sát vũ trụ xin lỗi toàn thể nhân dân hành tinh Kuzakuza và các bạn Trái Đất! Mong mọi người thứ lỗi cho sự vô trách nhiệm của chúng tôi."

Nói xong quay qua Nobita, ông Gamen nói:

"Nếu cậu vẫn còn tin tưởng chúng tôi thì xin hãy giao bọn tội phạm cho chúng tôi và cả cuộn phim bằng chứng! Tôi xin hứa sẽ không để mọi người thất vọng."

Nhìn kĩ lại ông Gamen, Nobita không thể không thừa nhận khuôn mặt ông ta thật sự chính trực, phất phất tay nói:

"Okane ông có thể dẫn đi, riêng tên Giramin và tay sai phải để lại cho cư dân Kuzakuza xử trí."

Lại sát bên tai ông Gamen, Nobita nói nhỏ nhưng trong tai ông Gamen không khác gì tiếng sấm:

"Nếu tôi biết tên Okane vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật thì ông tin tôi đi, trước đó chiến đấu tôi chưa tung đủ một thành sức lực…."

Cuối cùng tên Giramin và Doto cùng Uno bị cư dân hành tinh Kuzakuza bắt giam lỏng mỗi ngày phải lên rừng trồng cây để đền tội phá rừng, tên Okane thì bị dẫn đi, theo thông tin truyền lại đã bị xử tử hình, còn Nobita và Doraemon thì tận hưởng mấy ngày cuối cùng của mùa Xuân nơi đây, sắp sang mùa Đông, Nobita và Doraemon không thể đến đây chơi được nữa.

Mải chơi khiến cho đến khi Nobita và Doraemon chia tay tạm biệt bọi người trước khi họ xuống đất tránh Đông thì Nobita mới nhận ra quên đi mua vật liệu làm giường ngủ đông nơi hành tinh Kuzakuza mất.

Thế là Nobita đành khổ bức nghiên cứu lại từ đầu cách làm chiếc giường đó theo cây khoa học kĩ thuật Trái Đất, coi bộ cần không ít thời gian á.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, Nobita đi học về lại cắm cúi vào phòng treo tường, nơi đây đã bị biến thành một căn phòng thí nghiệm nghiên cứu, nhờ có Doraemon cùng với kiến thức của mình, Nobita thành công cải tạo căn phòng này thành phòng thí nghiệm chuyên dùng để chế tạo và thử nghiệm giường ngủ a.

Đang cắm cúi vào mấy linh kiện linh tinh thì Nobita thấy Doraemon thất thần đi vào nhà với một bộ mặt thất hồn lạc phách.

"Hôm nay cậu thế nào ấy Doraemon, cậu đã đi khám định kì chưa đấy? Hay là lại hỏng hóc nơi đâu rồi?"

Nobita không có chút tế nhị mà hỏi thẳng, đang trong trạng thái hiền giả để thí nghiệm Nobita là EQ về số âm, đây cũng là phát hiện mới của Nobita, hắn có thể chuyển đổi trạng thái của bản thân thành trạng thái hiền giả bất kì lúc nào, đây coi bộ là "di chứng" hôm hai người giận nhau.

"Tớ vừa gặp một cô bé…."

Doraemon không tức giận, hay đúng hơn hồn vía cậu ta đang lơ lửng nơi đâu không rảnh chú ý đến câu nói không tế nhị của Nobita.

"Cô ấy đẹp như hoa hồng…. Tinh khiết như hoa mẫu đơn…. Như ngôi sao lấp lánh…. Như ánh mặt trời tỏa sáng…"

Nobita bị một chuỗi từ ngữ miêu tả nổi hết cả da gà của Doraemon đánh ra khỏi trạng thái hiền giả, quay qua một bộ mặt bát quái hỏi:

"Thật sự có cô bé xinh đến vậy cơ á? Mà là người hay mèo?"

Doraemon thở ra một hơi rồi một mặt đầy mê đắm mà nói:

"Thật sự! Cô ấy là cô mèo xinh đẹp nhất, hiền lành nhất, dễ thương nhất…."

Bắt đầu anh chàng lại mở tiếp máy phát, đã mở là không dừng được, làm Nobita bên cạnh một trận da gà bạo loạn.

"Chỉ mới nhìn thấy cô ấy tớ đã hoa hết cả mắt, chân tay run lẩy bẩy, từ đó trở đi cho dù thức hay ngủ hình bóng xinh đẹp của cô ấy cứ mãi mà hiện ra

trong tâm trí tớ…”

Nhìn đống bánh rán còn nguyên xi không động đậy Nobita biết cu cậu coi bộ thật động lòng phàm a, cơ mà không phải cậu ta có Mimi nhà hàng xóm rồi sao?

“Thế cậu tính ra sao với Mimi nhà hàng xóm đấy? Chả lẽ cậu lại bỏ rơi cô ấy?”

Tạt cho Doraemon một gáo nước lạnh, làm cho đang bay đi nơi đâu hồn phách quay lại hơn quá nửa, khiến cho cậu ta thật sự túng quẫn vò đầu bứt tai.

“Không thể! Tớ không muốn bỏ Mimi-chan! Tớ cũng thích cô mèo ấy! Tớ sẽ làm tất cả để hai cô ấy sống chung được với nhau!”

Doraemon một mặt nghiêm nghị nói.

Nobita lại tiếp tục ở bên cạnh tạt nước lạnh:

“Cậu đã là gì của cô ấy đâu mà bảo hai cô mèo cái sống chung? Cậu ít nhất hãy tỏ tình làm quen với cô mèo kia đã chứ.”

Doraemon đang đầy nghiêm nghị bỗng lại như quả bóng xì hơi nằm rạp xuống che một bộ mặt xấu hổ đến đỏ chót run run nói:

“Chịu thôi…. Xấu hổ lắm….”

Nhìn coi bộ nếu không giúp đỡ cậu ấy sẽ chẳng thể làm được cái gì Nobita đành thở dài mà nói:

“Thôi được! Cậu cũng giúp tớ nhiều rồi, để tớ giúp cậu việc này vậy!”

Doraemon bật người dậy một mặt sung sướng nói:

“Thật chứ? Tớ xon ghi lòng tạc dạ ơn này của cậu…”

Hai người dắt nhau đi trên đường phố, theo lời chỉ của Doraemon mà tìm đến một khu phố, liếc nhìn xung quanh, lại ngó mấy mái nhà, Nobita lầm rầm:

“Cậu chắc là cô mèo đó ở khu này a?”

Nhưng Doraemon không trả lời mà che mặt lại, khuôn mặt đỏ bừng lên, cả người run lên lẩy bẩy, coi bộ cảm nắng giai đoạn cuối mất rồi á.

Nobita nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên mái nhà, nhìn trên bờ tường, những nơi mèo hay xuất hiện, cơ mà có thấy con mèo nào đâu? Vả lại khi này người ta thường nuôi chó mà???

“Có thấy cô nàng của cậu đâu nào???”

Bất lực tìm kiếm, Nobita quay qua Dorâemon hỏi, chỉ thấy cu cậu vẫn một mặt nhắm tịt hai mắt đưa một tay chỉ hướng.

“Đã bảo không có mà. Cả cái cổng đều… Mà khoan! Đừng nói với tớ cô mèo xinh đẹp như hoa hồng, trong sáng tinh khiết tựa mẫu đơn của cậu là con mèo đồ chơi đó nhé????”

Chỉ thấy một con mèo đồ chơi nằm nơi phương hướng Doraemon chỉ, cũng không trách Nobita khí tức cảm ứng vô hiệu a, xung quanh đây hay chính xác hơn là toàn thế giới con người khí cứ sàn sàn nhau khó mà phân biệt, chứ nói gì đến mèo, mà không phải mèo thường mà lại là mèo đồ chơi nữa chứ.

“Đúng thế!”

Vẫn không dám mở mắt mà trả lời một tiếng, Doraemon chốc chốc lại liếc a, liếc a, không khác cô gái thẹn thùng ra mắt người tình trong mộng chút xíu nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72: Cũng Có Thể Đẹp Trai Doraemon

Nobita nhìn nhìn con mèo đồ chơi kia, lại quay qua nhìn Doraemon, có cảm giác con mèo nhà mình đã hết thuốc chữa, vô phương! Nhưng đã hứa là phải làm, đó là danh dự của một người đàn ông!

“Được rồi! Tớ sẽ điên theo cậu a…”

Thở dài nói một câu, Nobita lại gần ngôi nhà con mèo đồ chơi kia nằm nơi cổng bấm chuông cửa, mở cửa là một bác trai trung niên mang theo một cậu nhóc có cái mỏ hơi nhọn.

Nhìn Nobita, bác trai hỏi:

"Cho hỏi cậu tìm ai?"

"Chào bác ạ! Lần đầu gặp mặt, xin tự giới thiệu cháu là Nobita! Đây là người bạn thân nhất của cháu Doraemon ạ! Cho cháu hỏi con mèo này là của nhà bác phải không ạ?"

Nobita lễ phép lịch sự quay về bác trai kia một lễ tiết cơ bản rồi đi thẳng vào vấn đề.

Nhìn thấy con mèo đồ chơi nằm lăn lóc bên ngoài đường bác trai trung niên quay qua quở trách đứa nhỏ một tiếng:

"Con lại ném đồ chơi lung tung nữa rồi! Lần sau đừng hòng ba mua cho gì nữa!"

Lại quay qua Nobita nói:

"Xin lỗi cậu! Chúng tôi sẽ thu dọn ngay."

"Không! Không! Ý cháu không như vậy…"

Nobita khoát tay liên tục nói:

"Cháu muốn nói bác có thể để lại chú mèo cho cháu được không ạ? Cậu bạn cháu rất thích nó, chỉ cần bác cho phép cháu có thể trả tiền ạ."

Hơi ngạc nhiên Nobita lại lễ phép chỉ vì muốn mua lại một con mèo đồ chơi bán đầy nơi siêu thị, nhưng nghĩ đến đứa con không quý trọng đồ vật của mình cùng thái độ thành khẩn của Nobita, bác trai cười nói:

"Tiền nong gì? Cháu cứ việc cầm về đi! Nhưng bác mong cháu hãy giữ gìn cẩn thận nó nhé! Còn con thì ba sẽ phải phạt vì cái tội không giữ gìn cẩn thận đồ chơi!"

Nobita và Doraemon đều vui mừng cảm ơn thì bỗng một bóng đen vụt qua cắp đi con mèo đồ chơi kia.

"Đứng lại! Tên độc ác kia!!!"

Doraemon bật hết hỏa lực lao theo bóng đen kia.

Bóng đen kia là một con chó to lớn đang vui sướng vì tìm ra một đồ mài răng á, ai ngờ chui đâu ra một con chồn xanh ôm lấy đồ mài răng của mình có chết cũng không chịu buông nên tức giận gặm luôn cả con chồn xanh đó.

"Ta vẫn quyết tâm bảo vệ Mii-chan đến cùng! Cho dù có tan xương nát thịt ta cũng cam lòng."

Doraemon một bộ cảm tử quân một đi không trở lại có chết cũng quyết ôm chặt không buông con mèo đồ chơi.

Nobita nhìn thấy vậy chỉ biết nhả rãnh:

"Con chó kia có cắn nát răng cũng có làm chút vết trầy nào trên cái đầu đá của cậu đâu mà đòi tan xương với cả nát thịt, dĩ nhiên cậu cần có chúng mới tan nát được chứ….."

Đá văng con chó ra xa xa, Nobita chộp tay lôi theo Doraemon mang về nhà, coi bộ nếu không làm vậy cậu ta còn định bụng ngoài đường diễn một pha tình cảm Hàn Quốc cho mọi người xem á.

Nhìn hai bóng người đi xa, bác trai trung niên mới răn dạy đứa trẻ:

"Con thấy mấy anh ấy bảo vệ đồ chơi của bản thân chưa? Con cần phải học tập mấy anh đấy!"

Đứa trẻ cũng biết lỗi mà cúi đầu nhận sai, rồi hai bố con họ đóng lại cửa đi vào nhà.

Nhìn đang một mặt ngồi ngắm con mèo đồ chơi không biết chán Doraemon mà Nobita không biết nói sao, quay qua Doraemon nói:

"Trước hết! Cậu cần tìm cách giải quyết mấy cái vấn đề!"

Doraemon nghiêm túc lắng nghe chỉ giáo mà ngồi nghiêm chỉnh.

Khục khặc vài tiếng lấy giọng, Nobita bắt đầu nói:

“Một là: Cậu đâu thể cứ mãi để Mii-chan vô tri vô giác được chứ? Ít nhất cũng nên cải tạo cô ấy thành mèo máy giống cậu a…”

Doraemon nhanh chóng đáp:

“Chuyện đó cậu khỏi lo! Tớ có các vi mạch điện tử nơi đây, chỉ cần gắn vào Mii-chan, tớ sẽ cho cô ấy trở thành một con mèo máy hoàn thiện!”

“Hai là: Cậu cần biết cô mèo này là con mèo đồ chơi! Cho dù cậu có không muốn chấp nhận thì cô ấy là con mèo đồ chơi là sự thật. Mà mèo đồ chơi sẽ không có giới tính! Cậu sẽ không muốn cô mèo bản thân tạo ra lại là một con mèo đực chứ?”

Nhớ mang máng nội dung làm Nobita chộp được vấn đề quan trọng nhất trong này mà nói ra.

“Cái này a…. Có! Trong các vi mạch tớ có thì có vi mạch điều chỉnh giới tính, tớ sẽ định hình Mii-chan là một cô mèo cái!”

Doraemon cuối cùng cũng qua ải lớn nhất, ít nhất sẽ không bước theo bước đường xe cũ đã qua, nhưng Nobita biết để thay đổi một vận mệnh vốn không đơn giản, lại tiếp tục nói.

“Ba là: Cậu định làm thế nào khi Mii-chan có sinh mệnh thì sẽ chắc chắn thích cậu mà không phải là chàng trai mèo khác?”

Câu nói của Nobita không khác gì vạn tiễn xuyên tâm Doraemon, trước đến nay đều vô cùng tự ti trước vẻ ngoài của bản thân Doraemon cũng không dám tự tin cho rằng cô mèo xinh đẹp kia sẽ yêu bản thân a…

Nhìn Doraemon đang đầy hăng hái bỗng lại xìu lại như bún thiu thì Nobita biết cậu ta không có biện pháp nào giải quyết cái vấn đề nan giải này a.

“Được rồi! Tớ có việc rất thắc mắc a, Doraemon.”

Nobita đánh lạ hướng chủ đề tránh Doraemon trầm cảm quá mức, một cô mèo có thể trở thành bạn đời lại bỗng khó mà được tới quả là đả kích trầm trọng với Doraemon a.

“Cái gì thắc mắc a?”

Không mấy tinh thần Doraemon đáp lại.

“Chẳng là cậu có khăn trùm thời gian có thể biến vật cũ thành mới và mới thành cũ, sao mỗi lần bảo bối hư hỏng cậu lại phải tốn tiền để đi sửa a?”

Đây cũng là thắc mắc bao năm qua của Nobita a, chiếc khăn trùm thời gian quá mức hack đi, nhưng có cảm giác như nó chưa được tận dụng triệt để a….

“À, việc đó à? Thực ra tại tương lai khoa học kĩ thuật đã đi ra hai con đường riêng biệt, một là do một nhà bác học thiên tài khai sáng ra khoa học kĩ thuật bảo bối, còn lại một loại là vốn từ trước đến nay phát triển khoa học kĩ thuật.”

Doraemon được lắp đặt rất nhiều kiến thức, nên Nobita hỏi cũng có trong đó, cậu ấy bắt đầu trả lời.

“Hai nhánh khác nhau ở một điểm là một bên thì dựa theo các khoa học nền tảng mà không ngừng cải tạo, cải tiến lên tầm cao mới, như xe đạp chuyển thành xe máy, ô tô rồi máy bay rồi lại tân tiến như chong chóng tre vậy, chúng thuộc về khoa học kĩ thuật đã phát triển mấy trăm năm nay kể từ cách mạng hơi nước bắt đầu.”

“Còn một loại lại không giống vậy, một nhà khoa học gia lỗi lạc của thế kỉ 21 đầu thế kỉ 22 đã có phát kiến mang tính đột phá, ông phát hiện ra “kim loại gốc”, một loại kim loại thần kì.”

“Tất cả những bảo bối có tính chất thần kì đến phi lí như cửa thần kì, khăn trùm thời gian, các loại như đèn pin phóng to, thu nhỏ…vv..vv.

Đều là có linh kiện quan trọng được chế tạo từ “kim loại gốc”, sau khi phát hiện kim loại gốc thì nền Khoa học kĩ thuật vốn đã đình trệ không tiến nhiều năm bỗng có tăng vọt về chất.

Đó cũng là lí do thế kỉ 22 có nền khoa kĩ kinh khủng như vậy á.”

“Nhưng “kim loại gốc” lại có tính kháng lại chính bản thân nó khá cao, có nghĩa là thứ bảo bối được tạo ra từ kim loại gốc sẽ khó mà ảnh hưởng đến vật cũng tạo ra từ nó.”

“Bởi vậy phần lớn bảo bối tạo ra từ “kim loại gốc” của tớ chỉ có thể mang đi sửa chứ không dùng khăn trùm thời gian được.”

Nghe một thiên văn chương phổ cập thường thức của Doraemon, Nobita gật gật đầu rồi lại nói:

“Nói vậy các thứ bảo bối phi thường cùng loại phép thuật thần kì của cậu đều tạo ra từ “kim loại gốc”? Thế cơ thể cậu cũng vậy?”

Nghe Nobita hỏi thì Doraemon lắc đầu nguầy nguậy nói:

“Tớ là Robot a, kể cả đến nay thế kỉ 20 cũng đã bắt đầu phát triển ra rồi á, tớ tại thế kỉ 22 chẳng qua đã thành thục và hoàn thiện kĩ thật Robot thôi. Tớ là thuộc kĩ thuật khoa học nền tảng á! Mà cậu hỏi làm gì a?”

Nobita cười ha hả nói:

“Nói vậy cậu có thể dùng khăn trùm thời gian quay bản thân về hồi còn chưa hỏng hóc và mất đôi tai á, đơn giản như vậy mà cậu và thế kỉ 22 mấy ông bác sĩ Robot kia bó tay, tớ cũng chịu á…. Ha ha ha..”

Doraemon đứng hình… đúng a, nếu cơ thể không làm từ “kim loại gốc” thì vẫn dùng khăn trùm thời gian như thường a, sao ta không nghĩ đến???

Le lưỡi một cái, Doraemon lôi chiếc khăn trùm thời gian ra trùm lên, vừa trùm vừa nói:

“Kiến thức cơ sở chúng tớ được dạy là khăn trùm thời gian không thể ảnh hưởng đến tất cả bảo bối nên có lẽ vì thế mà cả tớ lẫn bác sĩ nơi thế kỉ 22 đều bỏ qua một điểm quan trọng nhất là khăn trùm thời gian a…”

Tự biện bạch cho sự lớ ngớ của bản thân, Doraemon trùm lên khăn và đợi chốc lát.

Cũng không cần quá lâu, Doraemon đã tháo ra với một bộ dáng hoàn toàn khác hẳn.

Hai tai to dựng lên thẳng đứng, cả màu sơn đều chuyển sang màu vàng xinh đẹp, cả cơ thể cậu ấy tản ra một màu sáng loáng mới tinh của hàng mới hoàn thành.

“Ha ha ha! Tớ biến về lúc ban đầu khi chưa bị chấn thương đầu luôn! Tớ sẽ không ngốc nghếch nữa mà đã thông minh không kém bất kì con mèo máy nào… ha ha ha..”

Đang một bộ đẹp trai phong độ ngời ngời thì Doraemon một câu nói làm phá vỡ hết cả bầu không khí.

Nobita trợn trắng mắt nhả rãnh:

“Cậu vẫn cứ là Doraemon hậu đậu vụng về thôi, khác mỗi cái ngoại hình, chả khác gì tớ đi cắt cắt cái tóc, thay cái mắt kính cả.”

Nhìn Doraemon đắc ý sắp lên tận trời, Nobita nói ngay một câu:

“Cậu đã thành một con mèo thông minh sáng láng… thế cậu tự tỏ tình với cô bạn mèo đồ chơi của mình đi nhé..”

Doraemon đang đắc ý mũi vểnh đến trời thì bỗng không khác gì lúc trước lại nằm xẹp xuống hai tay che khuôn mặt đỏ bừng mà nói:

“Không được đâu…. Xấu hổ lắm…”

Thế là cậu mèo Doraemon sau khi biến thân thành siêu Doraemon, cả người biến vàng, hai tai mọc ra không khác mấy siêu Saya biến thân lại chả tăng lên cái vẹo nào IQ lẫn EQ cả mà vẫn xí hổ như thường.

“Thế cậu có bảo bối gì đó khiến một người sẽ yêu ngay người mình thấy đầu tiên không?”

Nobita nhớ đến mang máng có bảo bối đó, lúc đó trong nguyên tác Nobita còn tác một đợt tử với nó a.

“Để tớ xem nào… cái này không phải, đây cũng không phải…..”

Nhìn một bộ phiên bảo bối không khác gì lúc trước Nobita có cảm giác Doraemon có biến thân siêu Saya cũng có méo dùng á, chỉ là thay thay cái ngoại hình thôi a.

“Có! Quả trứng “hình tượng mẹ hiền”!”

Doraemon nhanh chóng lôi ra từ túi bốn chiều một quả trứng máy to lớn đầy tính khoa huyễn đặt vào giữa phòng, rồi khác với bình thường cậu ta giới thiệu cả một mạch về bảo bối của mình, lần này Doraemon như tinh thần một trăm phần trăm lắp lắp ghép ghép xong xuôi cô nàng Mii-chan rồi chưa đợi cô nàng khởi động xong đã cẩn thận mà đặt vào quả trứng nắp lại.

Thấy Nobita còn một bên tò mò đứng đó, Doraemon nhanh chóng đẩy hắn ra phòng đóng cửa lại:

“Cậu ra ngoài đi! Mii-chan đi ra lỡ thấy cậu thì sao?”

Nhìn cánh cửa đóng kín, Nobita không biết nên khóc hay cười nữa á.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Sennin(Tiên Nhân)

Mấy hôm liên tiếp Nobita không có chút xíu tinh thần nào nghiên cứu vì gần đây đang nóng nực, quả thật chỉ muốn nằm ỳ ra uống nước ngọt thôi a.

Mở tủ lạnh ra, chỉ còn mỗi một chai nước nữa, coi bộ cần rút chút tiền nhuận bút mà mua thêm thôi, đang định uống nhanh cho nó lạnh thì bỗng có ai đó giật đi chai nước.

"Con uống quá nhiều nước ngọt rồi đấy! Khát thì lấy nước lọc mà uống! dùng hoài thứ này sâu răng cho mà xem."

Mẹ Tamako cầm chai nước ngọt vừa cất lại vào tủ lạnh vừa nói.

"Nhưng mấy hôm nay nóng mà mẹ? Vả lại con có tiền nhuận bút không thiếu chút tiền nước ngọt này đâu."

Nobita vẫn cố vớt vát chút nào a, chứ đâu thể để mình chịu khổ không nước ngọt uống a…

"Không được là không được!"

Mẹ Tamako nghiêm túc lắc lắc đầu nói.

Bước lên phòng lầm bầm:

"Lại có chuyện gì khiến mẹ phiền lòng rồi, có lẽ là chuyện tiền bạc a.."

Nobita bây giờ không thiếu tiền là sự thật, nhưng gia đình Nobi thiếu tiền cũng là thật.

Đã nhiều lần Nobita bảo bố mẹ hãy lấy tiền của hắn mà chi trả phí sinh hoạt nhưng mà cả hai đều nhất quyết không chịu, Nhật Bản rất quan trọng việc phân chia tiền bạc, tiền con là của con mà bố mẹ làm ra tiền là của bố mẹ, bố mẹ dùng tiền con cái sẽ cho họ có cảm giác như là người thất bại.

Tuy nhiên gần đây bố Nobi ngoài đi làm công ti cũng có vẽ tranh bán lấy tiền, nói thế chứ cũng dư dả tiền tiêu trong nhà, cơ mà gần đây tiền thuê nhà tăng cao, giữa Tokyo tấc đất tấc vàng này thì số tiền bố Nobi kiếm lại chưa đủ mua hẳn nhà, lại không chịu dùng tiền Nobita, thế nên cũng khá khó xử a.

Lên đến phòng thì thấy Doraemon đang lúi húi bên một chiếc máy đầy tính khoa huyễn của phòng thí nghiệm thì Nobita cũng tò mò hỏi:

"Cậu đang làm gì đấy?"

Như chớp giật, Doraemon cất ngay chiếc máy vào túi thần kì, liếc về Nobita nói lắp bắp:

"Đâu, có gì đâu, tớ chỉ ngồi chơi thôi mà."

Liếc Doraemon một cái, Nobita chầm chậm lại bên cạnh giá sách mở ra một ngăn nhỏ chậm rãi rút ra một chiếc bánh rán.

Doraemon nhìn không rời mắt vào nó, Nobita lại tiếp tục rút ra một chiếc bánh rán đặt chồng lên, lại một chiếc nữa, khi Nobita rút chiếc thứ mười thì Doraemon bại trận, vừa lau nước bọt và rút chiếc máy ra vừa nói:

"Thứ máy này nguy hiểm lắm! Thấy cậu thí nghiệm tớ cũng ngứa ngáy nên đã kiếm về chiếc máy "tổng hợp tế bào" định thử dùng nó làm bánh rán mà không cần bột mì."

Liếc một cái Doraemon, Nobita bắn trúng tim đen mà nói:

"Chứ không phải gần đây vì chiều chuộng hai cô nàng để họ bớt giận và ở chung với nhau khiến cậu cháy túi đến tiền mua bánh rán cũng không còn à?"

Bị nói trúng tim đen Doraemon mặt bỗng đỏ bừng lên, vừa lúc hai con mèo một trắng toát một vằn hổ kêu lên từ ngoài cửa sổ khiến Doraemon lại lóp tóp chạy đi, công nhận anh chàng cũng thật tài tình khiến hai con mèo cái ở được với nhau a.

Liếc chiếc máy đang nằm nơi đấy mà không được Doraemon cất đi, Nobita lại bỗng có hứng thú thí nghiệm chút chút.

Gì chứ mấy kiến thức sinh hóa gì đó Nobita có đầy, bắt đầu vọc vậy chiếc máy, dung dịch đầu tiên đã được tạo ra không biết là chất gì đây, Nobita đã cố gắng sử dụng hết cái cảm giác ngon, vị ngọt bùi, hương thơm kích thích của nước ngọt tổ hợp lại.

Phân ra mấy mẫu nhỏ, cất đi một mẫu làm tiêu bản rồi bắt đầu thử nghiệm với các phần mẫu nhỏ phân ra, cho giấy vào không phản ứng, cho sắt vào không phản ứng, cho lá cây vào… tan ra, coi bộ chất thuốc tổng hợp tế bào này chỉ có thể biến đổi chất là lá cây thôi a.

Nobita lại tiếp tục thử nghiệm cho lá xanh vừa hái, cho lá khô vàng, cho lá rụng, cho mầm non của cây vào và cho ra kết luận dù cho là loại nào chúng

đều có thể tan hết thành một loại dung dịch lỏng màu xanh lá cây trong veo không cợn.

Sau đó là thí nghiệm tính an toàn của dung dịch chất lỏng xanh lá đó, phân tích ra đây là hỗn hợp Shiro có đầy đủ vitamin A, C, B1 đến B12 rất tốt cho sức khỏe và sức đề kháng cơ thể.

Hứng thú bừng bừng Nobita chạy khắp nơi thu lá khô đáng ra phải đốt cháy, cỏ ngoài vườn, lá rụng trong công viên, nhìn Nobita không khác gì "sinh viên làm tình nguyện hết mình" á.

Tập hợp tất cả cho vào trong thùng phi có chứa một giọt chất tổng hợp tế bào rồi chờ thoáng chốc, khi tan hết lại tiếp tục cho vào, cứ như vậy mà đầy hết một thùng, vừa có nước ngọt uống, vừa tốt cho sức khỏe, vừa bảo vệ môi trường, Nobita cảm thấy đây mới thật là phát kiến vĩ đại a.

Chạy ra phố vứt tiền mua hẳn một chiếc bình chứa bia hoi, cho đựng đầy vào bình rồi nắp lại đưa ra bãi đất trống, đến nơi Nobita thấy cả đám đang núp dưới tán cây tránh nóng.

Đi lại gần đặt cả thùng nước Shiro xuống trên ống cống, Nobita tự hào giới thiệu:

"Các cậu đi kiếm cốc, ly đi! Hôm nay tớ đãi uống nước ngọt, là thành quả cả buổi công sức của tớ đấy!"

Jaian và Suneo nhanh chóng bật lên nhưng cũng không đi mà một mặt nghi hoặc nói:

"Thật không? Hay cậu định lừa chúng tớ?"

Shizuka lại không thắc mắc nhiều mà chạy về nhà lấy li nước đến đưa cho Nobita rót, một li nước thơm lừng màu xanh lá cây trong suốt quả nhiên là có hấp dẫn trí mạng, lúc nãy Nobita đã nếm thử rồi, quả là ngon không cưỡng nổi a.

Shizuka chỉ uống một ngụm đã nghiện, nhanh chóng uống hết rồi đưa cho Nobita chiếc li mà nói:

"Cậu cho tớ li nữa với! Ngon quá a, cậu mua đâu vậy? Nếu có thêm đá lạnh nữa thì hay biết bao a."

Rót cho Shizuka một li nữa Nobita mới giật mình nghĩ đến:

"Đúng a! Thiếu cái mát lạnh của đá a! Nước ngọt để đây, các cậu cứ uống thoải mái nhé, nhưng nhớ không được làm đổ đâu đấy, phải biết quý trọng lương thực."

Thật ra nước Shiro này có chút nhược điểm không đến nỗi nhược điểm đó chính là nếu nó đổ lên bãi cỏ thì cả bãi cỏ sẽ biến thành nước Shiro hết và thấm xuống đất mất tiêu.

Chạy về nhà Nobita bắt đầu công cuộc tạo đá lạnh của bản thân, nhiệt độ sinh ra từ sự vận động của các hạt phân tử, khi các hạt đó bị hạn chế giao động, thậm chí đứng im thì sẽ là nhiệt độ hạ xuống đến độ không tuyệt đối, khi vật thể từ cấp độ phân tử dừng hoạt động.

Nobita chỉ cần giảm giao động giữa các phân tử tạo nước đến một mức nhất định là đơn giản tạo thành nước đá á, nói thì dễ dàng, nhưng thực hành thật khó khăn, may ra mục đích thí nghiệm rặt ròi với đặc hữu nước khoáng mà thôi nhưng cũng mất 8 lần thất bại mới có một lần thành công.

Nobita gọi dung dịch tổ hợp này là "dung dịch băng vĩnh cửu", khi nhỏ vào ca nước một giọt dung dịch này thì cả ca nước đó sẽ bị đông cứng lại không khác băng đá vĩnh cửu, sự vĩnh cửu này được đặt tên do đặc tính của khối băng được tạo ra.

Khối băng tạo ra từ dung dịch sẽ không thể tan trong nước, dĩ nhiên chúng sẽ vẫn hút nhiệt độ của môi trường xung quanh khiến khắp nơi mát lên, nhưng việc hoàn toàn không tan của nó khiến nó có thể hút lượng nhiệt gần như là vô hạn và không tan kể cả nướng trên bếp lửa.

Dĩ nhiên nếu nó không thể tan ra thì Nobita cũng không dám sử dụng, sau khi nghiên cứu rạchh ròi Nobita lại phát hiện ra loại băng vĩnh cửu này lại tan khi gặp nước bọt và dịch tiêu hóa hay các chất tổng hợp tương tự dịch vị như axit các loại, có nghĩa là nếu ăn phải đá này vẫn an toàn không nguy hại.

Hứng thú bừng bừng, Nobita chia ra một giọt cho vào ống nghiệm còn lại cất vào phòng thí nghiệm của bản thân rồi nhanh chóng chạy ra bãi đất trống đi.

Đến nơi Nobita chỉ thấy Jaian đang chắt từng giọt cuối cùng trong bình, phải nói là Nobita trực trừng mắt, quả nhiên là kinh dị a, mới đó đã xử hết sạch rồi.

Thấy Nobita đến thì mọi người lại nhanh chóng hét lên lao lại:

"Nobita-kun… Còn nữa không vậy? Ít quá đi, cậu cũng không thể keo kiệt với bọn tớ a."

Khóe miệng giật giật, Nobita cũng chịu thua bọn họ a, chỉ có thể nói:

"Các cậu cần phải đi thu thập lá khô hay lá rụng khắp nơi để tạo ra nước uống, nó vừa bảo vệ môi trường vừa góp phần bớt việc cho các cô chú phải thường xuyên quét rác."

Nghe Nobita nói, ai ai cũng chạy nhanh chóng đi kiếm lá khô lá rụng đi, dĩ nhiên cũng có mấy đứa định hái thẳng lá trên cây nhưng bị Nobita cản lại, gì

chứ hái lá cây không phải bảo vệ mà là phá hoại môi trường á.

Mở ra ngăn chân không của chiếc bình và đổ vào đó đầy nước, lại nhỏ một giọt dung dịch đông đá nước vào quả nhiên cả khối đá nháy mắt đã tạo ra, phả ra hơi mát quả là sung sướng, cái này có thể thay thế máy điều hòa á.

Hướng dẫn mọi người cách bỏ lá cây vào để tạo Shiro, đặc điểm của chiếc bình này là không thể rót hết tất cả nước trong bình, có nghĩa là cho dù không thể rót ra qua vòi nước nữa nhưng cũng không phải hết tất cả mà vẫn còn một ít lắng lại dưới đáy, khi bỏ lá cây vào nó vẫn có thể tạo ra Shiro như thường, quả là máy tạo Shiro mát lạnh miễn phí mà.

Hứng trí bừng bừng chạy về định bụng tạo thêm vài hỗn hợp thì lại nhận thấy Doraemon đã về lại và thu đi cái máy, coi bộ tắt luôn ý tưởng của Nobita, nhưng Nobita cũng cảm thấy đã đầy đủ á, cũng không quá mức cần thiết cái gì a.

Chán như gián Nobita lại bắt đầu nằm ì ra, đến nghiên cứu giường ngủ đông cũng không thèm làm nữa.

Mà lại nghĩ đến bản thân có một cái cân đẩu vân mà vẫn chưa thực sự cưỡi thử nên Nobita quay qua Doraemon nói:

"Mà nè Doraemon! Cậu có biết cách nào để cưỡi trên đám mây không?"

Dĩ nhiên Nobita không hề hi vọng Doraemon có thể cho ra cách gì hay ho, cơ mà không phải là có người hỏi còn hơn không a.

Doraemon cũng không nghĩ nhiều mà nói:

"Nếu cậu có thể tu thành Sennin thì may ra mới cưỡi được mây a, hoặc là dùng bình xịt làm đông mây của tớ cũng có thể khiến cậu ngồi lên đó được á."

Bình xịt đông mây Nobita là biết, cơ mà cân đẩu vân vốn dĩ chả phải mây thường thì không biết có dùng được không nữa, còn Sennin lại là lần đầu nghe Doraemon nói đến.

"Ý cậu Sennin là sao?"

Nobita quay qua hỏi han rõ ràng xem sao.

"Theo truyền thuyết thời xa xưa có những cao nhân chán ghét nơi xã hội hay cuộc sống trần thế đầy bất hạnh, họ bỏ lên trên núi tu hành và sống một mình, sau một thời gian họ đã luyện được một năng lượng siêu phàm, họ được người đời gọi là Sennin."

Doraemon vừa nói vừa đưa ra một hộp bảo bối nói tiếp.

"Đây là bảo bối dành cho ai muốn tu luyện thành Sennin! Nhưng muốn tu luyện thành Sennin cậu cần thời gian dài tu hành, bây giờ cách nghỉ hè một quãng thời gian, cậu vẫn không nên dùng thì tốt hơn."

Nhìn cái hộp vali có hình vẽ một lão già râu tóc bạc trắng chống gậy đằng vân giá vũ thì Nobita mắt sáng lên nói:

"Cậu đưa nó cho tớ mượn đi! Tớ sẽ về quá khứ luyện nó, chẳng phải cậu nói là phải lên núi sống và tu luyện một mình sao? Tớ sẽ không sửa đổi gì lịch sử đâu mà, yên tâm đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tu Hành Và Giải Khai Bí Mật Sennin

Chui vào cỗ máy thời gian Nobita lên đường về thời cổ đại, tốt nhất là về thời mà con người chưa có mấy mới có nhiều thâm sơn cùng cốc, nhưng lại không được về thời quá xa xưa sẽ chỉ toàn man hoang dã thú đánh hoài không hết sẽ phiền phức cản trở bản thân tu luyện.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Nobita quyết định chạy đến trước chiến quốc hơn trăm năm, trước nay nghe nói đến tiên nhân a, thần tiên a, đều là những từ ngữ chỉ sự kính ngưỡng, thần bí a… nhưng bây giờ có cơ hội trở thành một tiên nhân nên Nobita quả nhiên sướng lâng lâng.

Dĩ nhiên Nobita người có thần vị, cứ tu a tu a có lẽ cũng thành thần đấy, cơ mà Sennin là từ nhỏ xem phim ảnh, lớn lên đọc tiểu thuyết nghe nhiều quen tai á, không thử một lần không được a.

Hạ xuống một thác nước bên cạnh núi Fuji, Nobita mắt đầu rà soát xung quanh, đuổi hết thú dữ đi nơi khác, đảm bảo con đường tu hành của bản thân không bị gián đoạn, Nobita mới mở vali ra xem.

Trong vali có một bộ kimono để mặc trong tu hành, Nobita xoay qua xoay lại đã mặc xong, còn lại chỉ có mỗi một hình nộm ngôi đền nhỏ chỉ bằng nắm đấm nối với bơm hơi.

Đặt ngôi đền xuống mảnh đất bằng phẳng, Nobita bắt đầu đạp bơm hơi, với sức khỏe phi nhân của bản thân, Nobita chả mấy chốc đã bơm ngôi đền cao ba mét có hơn, có cảm giác nếu còn bơm nữa nhà này có nguy cơ nổ, Nobita dừng lại.

"Đồ của Doraemon không có lấy một cái đồ xịn a…"

Nhổ nước bọt một cái, Nobita mở cánh cửa đi vào đền nhỏ, bên trong chỉ có mỗi một bộ bàn ghế, trên bàn có một ông lão nhỏ tầm bàn tay cầm trượng giống hệt hình vẽ trên vali, Nobita biết ngay đây là thầy dạy cho bản thân tu luyện, đưa tay chạm nhẹ vào ông lão, bỗng có ánh sáng phát ra từ ông lão.

Lui lại một bước, Nobita chờ đợi, ông lão này cũng chỉ là một Robot được thế kỉ 22 tạo ra nhằm mục đích dạy dỗ mà thôi, không thể gây nguy hại cho người được, nên ánh sáng cái gì Nobita chỉ thấy khá đẹp mà thôi chứ chả ngạc nhiên hay sợ hãi cái gì.

"Ai đã đánh thức ta dậy vậy?"

Tếng nói ngái ngủ phát ra từ lão Sennin, Nobita nhanh chóng mở miệng nói:

"Thưa Sennin, con là một người hâm mộ Sennin và muốn tu luyện thành Sennin ạ, mong Sennin thu con làm đệ tử dạy cho con kiến thức Sennin!"

Nobita biết thời xưa rất quan trọng "tôn sư trọng đạo" nên cũng không làm bộ mặt mũi mà cho lão Sennin đầy đủ tôn trọng, thấy Nobita hiểu lễ nghĩa lão Sennin cũng một mặt hài lòng gật gật đầu nói:

"Tốt lắm! Tốt lắm! Thế thì ta sẽ nhận con làm đồ đệ, dạy con cách tu luyện thành Sennin."

Nhận Nobita làm đồ đệ xong, lão Sennin cũng không đòi hỏi làm lễ bái cái gì hay dâng trà dâng tửu phức tạp như Nobita thấy trong phim mà đơn giản nói:

"Đi ra đây ta sẽ dạy cho con trở thành một Sennin."

Theo lão Sennin đi ra khỏi ngôi Đền nhỏ, lão Sennin nâng trượng hô lên:

"Mây đến!"

Một đám mây bay xuống hạ đến ngang tầm chân của lão Sennin, ông bước lên trên và đám mây từ từ dâng lên, vạt áo bay bay, râu trắng bạc phơ, bây giờ quả là có một bộ tiên phong đạo cốt a.

"Trước hết con cần phải luyện được thuật cưỡi mây! Muốn được thế con cần phải tâm vô tạp niệm."

Sennin lão sư bắt đầu bài dạy của bản thân, Nobita nghiêm túc lắng nghe, không biết có phải Nobita có thần vị thêm vào tu luyện dễ, cũng không biết có phải do Nobita có hiền giả trạng thái tâm vô tạp niệm hay không mà hăn học nhanh kinh dị.

"Con quả nhiên là có tư chất tuyệt thế kì tài, mới đó đã học được thuật đằng vân, vậy bây giờ ta sẽ dạy cho con cách thức tăng cường lực lượng tinh thần nhằm giúp đỡ cho con thực hiện các thuật hô mưa gọi gió."

Lão Sennin có vẻ vô cùng ưng ý tên đệ tử này nên bày dạy hết mình.

Nghe lão Sennin nói cách tu luyện tăng cường lực lượng tinh thần thì Nobita ấp úng nói:

"Nhưng mà thưa sư phụ, lực lượng tinh thần của con đã rất mạnh a, khó tăng lên bằng cách này lắm ạ."

Nghe nói thế, lão Sennin hử một tiếng, rồi từ hai mắt lão Sennin bắn ra hai chùm tia như tia Xquang chụp về phía Nobita, Nobita cũng không ngăn cản mà để lão Sennin kiểm tra.

"Thật sự là kinh khủng lực lượng tinh thần, quả nhiên con là tuyệt thế kì tài… vậy ta sẽ dạy cho con cách liên lạc với đất trời để mượn dùng sức mạnh trời đất…"

Lão Sennin lần này quả là lấy ra chân tài thực học dạy cho Nobita a, nào là phép gọi sấm sét a, phép gọi mây mưa a, thuật thúc đẩy cây tăng trưởng a, tạo lửa phép a…vv… và đĩ nhiên không thể thiếu cách ăn "Khi khống".

Nobita quả thật một học là biết, cơ mà mấy phép thuật này tính sát thương quả thật không cao, phần lớn là để trang bức mà thôi, ví dụ như tạo cái lửa thay hộp quẹt hay tạo nước tắm rửa ăn uống cái gì, hoặc thúc cây nhanh lớn, có sát thương cao nhất có lẽ là hỏa pháp và lôi pháp a.

Nhưng tính thực dụng và linh hoạt của mấy phép thuật này quả thật vô cùng, tinh thần lực của Sennin càng lớn thì uy lực càng mạnh.

Phép tạo nước khi lão Sennin làm mẫu vốn chỉ tạo ra một luồng nước nhỏ, nhưng trong tay Nobita với tinh thần lực phi nhân của bản thân có thể tạo ra cột nước to như trường giang lật úp, quả nhiên là "di sơn đảo hải" a.

“Con đã học được tất cả phép thuật của ta, ta chấp nhận ban con danh hiệu Sennin và có thể xuống núi được rồi. Đáng tiếc con sinh không gặp thời a…”

Lão Sennin vô cùng cảm khái mà nói với Nobita, nói đoạn lão định vào lại ngôi đền tắt máy đợi lần dạy học tiếp theo thì Nobita gọi ngược lại.

Nobita nghe đến việc lão Sennin nói cái gì mà không gặp thời nên Nobita phải hỏi cho ra lẽ mới có thể dứt sự tò mò của hắn.

“Sư phụ nói con sinh không gặp thời là sao thưa người?”

Nhìn Nobita, lão Sennin thở dài nói:

“Thôi thì làm quà cuối cùng trước khi chia tay, ta sẽ nói cho con nghe về lịch sử phát triển và suy vong của Sennin chúng ta.”

Hai người cùng vào ngôi đền nhỏ, mỗi người ngồi một cái ghế, đối diện nhau, lão Sennin bắt đầu kể.

“Thực ra thời xa xưa trước khi loài người xuất hiện đã xuất hiện một giống loài có hình dáng tương tự loài người, nhưng họ khác loài người ở nhiều đặc điểm, đó là kích thước của họ to lớn hơn gấp nhiều lần con người, hoặc họ có các đặc điểm thú vật nhiều, như thân người đuôi rắn hay có sừng bò….vv… họ sinh ra đã khai phá được não vực khiến tinh thần lực của họ to lớn đến mức điều khiển một loại sức mạnh thiên nhiên đối với họ chỉ là bản năng.”

“Họ mạnh mẽ và thần kì nên đã được con người xuất hiện sau này tôn vinh là Thần.”

Thần??? Nobita có nhớ trong thông tin của Thần Vị thì thế giới này không có thần mà??? Sao bây giờ lại lòi đâu ra Thần???

Không biết Nobita đang khó mà hiểu được, lão Sennin vẫn cứ kể đều đều:

“Thần mạnh mẽ nhưng số lượng của họ lại rất ít, mỗi vị Thần đều có tuổi thọ là trên ngàn năm, có thể nói trường sinh.”

“Thần xuất hiện tại Tây Phương lập ra thần hệ Tây Âu, Bắc Âu mà truyền thuyết còn kể lại cho đến ngày nay, Thần xuất hiện ở phương Đông mà chính xác hơn là một trong những dân tộc có nguồn gốc lâu đời nhất là Trung Hoa cổ đại, người dân nơi đó tôn thờ họ là những vị cổ Thần và đặt cho họ những cái tên như Bàn Cổ, Nữ Oa,Thần Nông và tôn thờ họ.”

“Thần nắm giữ sức mạnh tự nhiên, sinh ra đã là hơn tất cả sinh vật khác, nhưng con người lại sinh ra với bộ não thông minh, sáng tạo bao vật thú vị.”

“Sau cả trăm năm cùng nhau sống chung, tại Tây Phương con người bên cạnh tôn thờ cung phụng Thần Linh thì họ cũng học hỏi Thần, vì được cung phụng nên Thần nơi đây tình nguyện chia sẻ kiến thức của họ cho con người, rồi tại phương Tây sự xuất hiện của Vu sư và Phù thủy đánh dấu cho mốc phát triển của nhân loại đối với khai phát tiềm lực con người và họ gọi đây là sức mạnh Tri Thức.”

“Tại Đông phương thì con người nơi đây lại nhìn Thần với con mắt khác, một ngàn năm tuổi thọ trong mắt họ tương đương với Thần là bất tử, bất diệt, họ tham lam khả năng đó của Thần.”

“Bởi thế họ tìm cách hãm hại một số Thần khi họ nhỏ yếu, đưa họ vào nghiên cứu cơ thể của họ, không những thế còn sát hại Thần nếu cần. Thần là mạnh mẽ không sai, nhưng họ cũng chỉ là một sinh vật sống trên trái đất, họ cũng không bất bại, khi số lượng con người chuyển hóa thành chất lượng thì không gì có thể ngăn cản.”

“Lòng tham của con người là vô hạn, nó thúc đẩy con người tiến tới cũng dẫn đến những hành vi kinh khủng của họ, người Trung Hoa cổ đại đã thành công, hay đúng hơn là thí nghiệm trên thân Thần Linh của họ có kết quả, cùng với sự thành công của họ là sự thất bại của Thần Linh trong cuộc chiến chỉ bắt nguồn từ lòng tham của con người này.”

“Lấy kiến thức của nhân loại giải mã cơ thể của thần linh, các người đi đầu của công cuộc đó đã thành công tìm ra, sáng tạo cách cải tạo cơ thể của họ trở thành một loại gần như, đồng dạng cơ thể Thần Linh đó là cách thức “Tu luyện”.”

“Đúng vậy, họ gọi những người “Tu luyện” thành gần giống Thần là Tiên, ý chỉ họ là người có thể cao cao tại thượng, vĩ đại ngang núi!”

“Khi đó người Trung Hoa cổ đã bắt nhốt, cầm tù Thần Linh mà họ tôn thờ, dùng phương pháp “minh tưởng” của họ bằng cách ngắm nhìn Thần Linh mà tu luyện đột phá mốc sinh mạng của con người dẫn đến họ có thể sống với tuổi thọ không khác mấy bằng Thần Linh.”

“Lại tiếp tục tu luyện, các Tiên đó tạo ra một thời kì thịnh vượng của Tiên đạo tại thời cổ đại, họ có thể bay lượn như chim, có thể hô mưa gọi gió, nhưng khi chinh phục đến bầu trời thì tầng khí quyển cản bước chân bành trướng của họ.”

“Dẫu sao Tiên có thọ mấy hay có phép thuật cũng chỉ là sinh vật, chú định không chạy ra được tinh cầu, thế là họ tự nói phía ngoài Vũ trụ kia là giới “Hỗn Độn” khi khai thiên tích địa để lại, không đủ cảnh giới không thể vào.”

“Trong con mắt họ trời tròn đất vuông, thế giới chỉ mỗi trái đất có sự sống và sao trên trời chỉ là trang trí của bầu trời mà thôi. Quả là một lũ “ếch ngồi đáy giếng”.”

Nói đến đây Nobita nghe được ngữ khí khinh thường rõ ràng của lão Sennin với lũ tự xưng Tiên kia.

“Rồi ngày này cũng đến. Khi mà lũ ngốc Tiên kia đang cảm giác thỏa mãn lập nên cái gì mà “Thiên Đình” định cai quản “Tam giới” gì đó thì Thần chết.”

“Không sai! Thần cũng là sinh vật sống và có thọ nguyên, bị bắt giam không thể tự do sinh hoạt, không thể kết hôn duy trì nòi giống, cùng số lượng quá thưa thớt, các vị Thần Linh tại Đông phương cứ thế uất ức chết.”

“Đến khi lũ ngốc tự mãn kia nhận ra thì đã muộn, vị Thần cuối cùng đã chết, họ nhận ra rằng nếu không có Thần thì phép “minh tưởng” sẽ không có đối tượng quan sát, Tiên Đạo đã bị đoạn tuyệt.”

“Tuyệt vọng! Như muốn dành lấy sợi dây cứu mạng nên lũ Tiên kia lớp tớp vội vã phát động chiến tranh với Tây Phương hòng bắt đi Thần Linh vẫn đang tồn tại nơi đây.”

“Trong mắt lũ Tiên lúc đó lũ Phương Tây kia chỉ là lũ ngu xuẩn còn chả dám đứng lên chống lại Thần Linh mà chỉ biết ngu muội tôn thờ Thần và chờ họ bố thí cho chút cái gì gọi là “Kiến Thức” thì đâu thể nào bằng những kẻ “Thí Thần” là chúng được?”

“Đến Thần Linh chúng còn đánh bại huống chi là mấy kẻ chỉ là phàm nhân?”

“Và cuộc chiến đó đã cho lũ ngốc “ếch ngồi đáy giếng” Tiên đó biết cái gì là sức mạnh của kiến thức. Bao nhiêu vũ khí tân tiến cổ quái kì lạ của Phù thủy, những độc dược hay thuốc thần kì của Vu sư đã đánh mộng lũ tự mãn kia, trận chiến đó khiến Tiên bị tổn thất nghiêm trọng phải rút về.”

“Thần cũng biến mất từ đây, kể cả phương Đông lẫn phương Tây, Tiên Đạo đứt đoạn, những truyền nhân sau này chỉ có học được cách tu luyện tinh thần lực và dùng nó vào một số thuật pháp trông thì đẹp nhưng chả có mấy uy lực, còn tu luyện khó khăn, cả chục năm trời khắc khổ mới chỉ có thể đằng vân hay thậm chí mất đi pháp lực chỉ vì không giữ tâm vô vi được.”

“Và quan trọng nhất đó chính là….. Không thể Trường Sinh nữa, hậu duệ truyền nhân sau này chỉ đến được 200 tuổi là tối đa, thậm chí không đến được. Vì thế chúng ta mới gọi là Sennin, thêm chữ Nhân phía sau chữ Tiên để nhắc nhở ta vẫn chỉ là con người mà thôi,”

“Ta nói nhiều thế để cho con biết lịch sử của Sennin chúng ta, và cả tại sao con lại sinh không đúng thời a… nếu là khi Thần còn tồn tại có lẽ con sẽ còn bước xa hơn nhiều a…”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Trở Về Và Vấn Đề Nhà Ở

Nghe hết lời nói của lão Sennin khiến Nobita khá là kinh ngạc, tại sao lại chỉ “khá” mà thôi?

Thực ra thế giới này đã có thứ thần kì như khoa học kỹ thuật, thậm chí cách tu luyện thành Sennin cũng có, mà không có gốc sao có ngọn a, khoa học kĩ thuật có vượt xa nữa cũng khó mà tự phân nhánh thành tu tiên a, chỉ có thời xa xưa đã từng có tồn tại và được tân tiến truyền thừa hơn mà thôi.

Còn việc xử sự của lũ Tiên ấy Nobita không mấy ngạc nhiên.

Từ xưa đến nay lũ người phương Bắc ấy cực kì nổi tiếng với sự tham lam, tàn bạo, tự cao và phản phúc, dĩ nhiên khả năng làm hàng Fake cũng không thiếu, việc Fake lại Thần và tự xưng Tiên là bất quá a.

Trong lịch sử không chỉ một lần bọn họ thể hiện bản tính của mình, như phản phúc trong sử sách thì liên miên, quay giáo đâm chủ là chuyện mỗi triều đại đều xảy ra, thì khi xưa quay giáo đâm về những vị Thần họ tôn thờ cũng không lạ.

Tần Thủy Hoàng sắp chết còn tham sống tìm thuốc trường sinh á, thế là đủ biết trường sinh bất tử có sức hút lớn lao ra sao đối với chúng, từ khi Thần xuất hiện trong mắt của loài người, nhất là người Trung Hoa cổ đại đã chú định sẽ có kết cục thảm đạm a.

Nghĩ đến Thần Nông bày cho con người canh tác, cày bừa, nếm trăm loại thảo dược nghiên cứu ra thuốc cho họ, rồi bị chính những đứa phản phúc kia hạ độc mà chết thì Nobita chỉ biết thở dài ngao ngán, đau lòng nhất, khó chịu nhất là hương vị bị phản bội a, trước khi chết không biết ông ta có nhắm được mắt không nữa, dẫu gì đi nữa Thần Nông theo thần thoại là ông của tổ tiên người Việt a.

Thế nhưng lũ kia sau này vẫn vỗ ngực tự xưng con cháu “Viêm Hoàng” kia đấy, mà trong khi chúng sát hại cả ông cha…. Kéo xa…

Có nghĩa là Tiên đạo đoạn tuyệt, tiên nhân thưa thớt và không còn mạnh mẽ cùng trường sinh, thậm chí sẽ bị mất đi sức mạnh khi phân tâm, dân tộc phương Đông lâm vào ngu muội trở lại, còn phương Tây vì có đầy đủ Kiến Thức mà Thần đã dạy bảo nên không ngừng từ đó phát triển cho đến khi họ đi ra con đường của bản thân đó chính là Khoa Học Kĩ Thuật và mạnh mẽ phát triển đến ngày nay.

Nghĩ cũng phải, tu Tiên tu a, tu a, cuối cùng chả phải vẫn ếch ngồi đáy giếng, chả thể bay ra được khỏi địa cầu, sống bất quá ngàn năm, sống lâu là lâu thật, nhưng cả ngàn năm đó sống trên thân cầu đi, bị mấy người chỉ sống bất quá chưa đến trăm năm qua mặt.

Nghĩ đến khi người ta cưỡi máy bay phản lực đột phá vận tốc âm thanh thì mấy tên Tiên này vẫn đang đằng vân bay với vận tốc ít hơn 8km/h, chậm hơn cả chong chóng tre, Nobita nhớ đến lúc trước xem nguyên tác Nobita đeo chong chóng tre rượt lão Sennin là biết.

Khi mà lũ ếch ngồi đáy giếng người phương Bắc kia còn ôm mộng về Thiên Triều của bản thân thì lũ bị chúng coi là man di mọi rợ mang súng kíp và đại pháo đến bắn tan giấc mộng của chúng.

Tóm lại a… tu luyện xong Nobita vẫn cảm thấy không có chút nào cảm giác bành trướng như giây thiên giây địa giây không khí cái gì, chứ thử hỏi chỉ cần một quả Kamehameha là Nobita có thể san bằng cả ngọn núi phũ sĩ á, còn phép thuật mạnh nhất cũng không thể dẫn ra cái cảnh kinh hoàng này a, nhưng dẫu sao thì kĩ nhiều không áp thân, có thêm kĩ năng dễ dàng ứng đối nhiều thứ, vả lại học không tốn sức thì cứ học a.

Mải mê suy nghĩ liên miên, Nobita sực nhớ ra vỗ hai tay vào nhau nói:

"Đúng rồi! Sư phụ, thế Nhật Bản lại như thế nào? Theo tu Tiên cổ đại hay theo ma pháp phương Tây?"

Im lặng một lát, lão Sennin mới lại đều đều giải đáp nghi hoặc của Nobita:

"Nhật Bản là quốc đảo, có lịch sử ngắn hơn của Trung Hoa vốn phồn diễn sinh sống tại đại lục. Tổ tiên người Nhật cổ phần đa là di cư từ Trung Hoa mà sang tạo thành đất nước, cách tu luyện cũng theo đó mà sang nơi đây."

"Nhưng bên cạnh một số người vẫn tu luyện thành Sennin như truyền thống thì lại phân ra các nhánh khác bởi tính đặc thù của nước Nhật. Tại Nhật không có Thần nhưng lại có một loại khá tương tự Thần mà yếu ớt hơn, quỷ dị hơn, xảo quyệt hơn, và độc ác hơn, đó chính là "Yêu Quái" (Youkai)."

"Qua tìm hiểu, phân tích, và cải biên, trường phái Sennin truyền thống bị phân nhánh tạo nên trường phái riêng biệt, quỷ dị hơn, âm u hơn, tu hành khắc khổ nhưng lại dễ có thành quả hơn, chuyên gia làm nhiệm vụ như ám sát hay lấy trộm thông tin tình báo, đó là Ninja."

Nobita gật gật đầu, ra thế, chả trách tại Nhật thì Ninja cũng chỉ là truyền thuyết, nhưng cận đại hơn vì họ xuất hiện sau này và cũng biến mất cùng thời điểm Khoa học kĩ thuật đại bùng nổ a.

Lễ một lễ của học sinh với thầy giáo, lão Sennin lại tự tắt máy chờ người tiếp theo gọi dậy đi, Nobita đi ra khỏi ngôi đền xả hơi cho nhỏ lại rồi cất cả vào rương, cả quần áo Kimono nữa, thay một bộ lúc trước đến thời cổ đại chiến quốc đã mặc, Nobita bắt đầu thả hồn vào gió đằng vân bay lượn khắp chốn đi.

Cho đến khi về lại thế kỉ 20, Nobita đã để lại nơi đây truyền thuyết về Kiếm Thần gọi sét đánh lãnh chúa xấu xa, nói thật chứ Nobita định bụng không làm thay đổi lịch sử đâu, nhưng hành vi của tên lãnh chúa kia thật đáng chết á, thế là không nhịn được cho một quả sét đến.

Về lại phòng vào sau khi đi 5 phút, Nobita lại quay về là một tên lười như thường lệ á, trả lại vali cho Doraemon, Nobita lại chui xuống dưới nhà làm mô hình lắp ghép máy bay mà mấy hôm trước bác Nobiroo đến chơi tặng cho, dẫu sao cũng rảnh rỗi nên Nobita lấy ra ghép.

Đang ghép đến phần cánh thì bỗng nghe thấy tiếng bố về, hai bố mẹ lại phòng khách mà nói chuyệ với nhau, bên cạnh Nobita là nghe hết cả.

Chả là vì không muốn cứ trả tiền thuê nhà nên hai người định bụng kiếm nơi nào đất rẻ mà mua xây lên một căn nhà, ngặt nỗi không đủ tiền, lại không muốn lấy tiền của Nobita, thành thử gặp khó khăn.

Nobita quay qua hai người nói:

"Bố mẹ sao không nói con mà lấy tiền? Con đâu có dùng gì đâu? Cứ mua hẳn lại ngôi nhà này đi! Nhỏ một chút nhưng ta đã quen thuộc hàng xóm láng giềng mà, tội gì đi đâu xa."

Bố Nobi lắc đầu nguầy nguậy nói:

"Không được, không được a… Tiền của con là của con, sau này mà lập nghiệp. Việc xây nhà là của bố mẹ, vả lại nhà ta cũng nhỏ quá đi, không thể làm nhiều việc được á, bố luôn mong có một ngôi nhà to lớn."

Thở dài một hơi, Nobita cũng không ép nữa mà đi lên phòng, Doraemon đang đọc sách, Nobita lại chán nản mà nằm dài xuống sàn lầm bầm:

"Có 15 triệu thì kiếm đâu ra nơi mà mua nhà cao cửa rộng cơ chứ…."

Ngẩng mặt lên, Doraemon nói:

"Có đấy! Lâu đài bên Đức là rẻ nhất, tại đó có tới chừng 15.000 tòa lâu đài, nhưng lại ít người muốn mua chúng, bởi chúng thường xây dựng tại địa điểm hẻo lánh và cơ sở vật chất xuống cấp nữa, như lâu đài Muynkhaozen này chỉ cần 15 triệu yên là có thể mua được."

Nobita gật gật đầu nói:

"Ra thế, vậy thì ta mang Bố mẹ đi qua đó xem sao đi!"

Doraemon một mặt khó khăn nói:

"Nhưng Đức cách nơi này xa lắm, vả lại ở nơi đầy hẻo lánh sẽ bất tiện cho cả nhà."

Nobita cười nói:

"Tớ chỉ muốn qua thử coi thôi mà, nếu được thì cho bố mẹ ở một thời gian ngắn, thấy bất tiện thì bố mẹ sẽ chấp nhận lấy tiền của tớ mua lại căn nhà này luôn khỏi trả tiền thuê nữa, vả lại được thử sống trong một tòa lâu đài chả phải là mộng tưởng của bất kì ai sao?"

Doraemon cũng gãi gãi đầu mà nói:

"Cậu nói cũng phải. Nhưng làm sao đến a? Đức xa Nhật lắm á."

Nobita nhìn nhìn Doraemon nói:

"Có thật cậu trùm khăn về lại đúng lúc vừa sản xuất không vậy? Sao tớ vẫn thấy cậu thật ngốc a…. Cánh cửa thần kì của cậu đâu?"

Doraemon nghe đoạn đầu định phát tác tính khí, nhưng nghe xong câu nói thì mặt bỗng đỏ bừng lên lắp bắp gãi đầu nói:

"Hix, tớ quên mất. Tốt! Vậy chúng ta đi Đức thôi!"

Rút ra cánh cửa thần kì, Doraemon hăng hái nói. Nobita đập trán bất lực nói:

"Đã thông báo gì cho bố mẹ đâu mà cậu định đi?"

Lần này Doraemon chỉ biết lè lưỡi cười ngốc, Nobita cảm thấy nếu trước kia không bị đập đầu hay mất tai Doraemon cũng vẫn ngố ngố như thường á.

Chạy xuống nhà, Nobita vào phòng khách nói lên nói xuống, sử dụng hết ba tấc lưỡi của bản thân đi thuyết phục bố mẹ.

Sau một cuộc khẩu chiến cam go cuối cùng Nobita và bố mẹ đã chấp nhận chung nhận thức, tạm thời Nobita và Doraemon qua Đức xem nhà trước, thỏa thuận xong xuôi sẽ đưa bố mẹ sang bên đó ở thử mấy hôm, nhưng nếu bố mẹ cảm thấy bất tiện và vẫn muốn ở ngôi nhà nhỏ này thì bắt buộc phải đồng ý lấy tiền của Nobita mua hẳn ngôi nhà này.

Còn tiền của Nobita thì bởi không thường dùng mà cứ ngày một nhiều, mua nhà là đơn giản á, thế là Nobita thoải mái cùng Doraemon qua cánh cửa thần kì đi qua Đức xem nhà đi.

Bước qua cánh cửa thì nhận thấy bên này đang là buổi tối, hai nơi chênh lệch thời gian đến tận 8 tiếng kia mà, lâu đài khá âm u, có lẽ vì quá rộng lớn nhưng lại không có người nên vậy.

Nhìn khắp nơi có cảm giác đang đi vào một nơi di tích cổ đại không được tu sửa lâu năm vậy, Nobita thì chỉ thích thú đông sờ tây mó mà thôi, còn Doraemon thì cứ tự mình dọa mình mà run lẩy bẩy.

Trong đầu cậu ta có lẽ đang phát qua lại mấy câu nói như:

"Nơi ẩm thấp thế này có chuột không a? Hay đây là cả ổ chuột a?..."

Hai người bước đến cửa tòa lâu đài, đưa tay đẩy ra thì phát hiện cửa không khóa, Nobita và Doraemon cùng nhau bước vào tòa lâu đài, khắp nơi đều tối om om.

Quay qua Doraemon, Nobita nói:

"Cậu mang bánh mì chuyển ngữ ra đi Doraemon! Chứ cậu cũng đâu biết tiếng Đức có đúng không?"

Hai người phân hai mẩu bánh mì chuyển ngữ ăn vào, Doraemon mang ra đèn pin chiếu sáng, rồi cùng nhau bước vào trong tòa lâu đài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Lâu Đài

"Có ai không? Chúng tôi từ Nhật Bản sang, muốn xem lâu đài được không ạ?"

Doraemon gọi to lên, tiếng nói cứ vang lên văng vẳng khắp tòa lâu đài, cho đến khi vọng âm biến mất cũng không có ai trả lời, không nói chứ cũng có

mấy phần lâu đài ma thường xem trên truyền hình a.

Hai người đi vào trong lâu đài, lần đầu được thấy một tòa lâu đài với kiến trúc cổ kính thế này, vả lại khắp nơi đều có trưng bày các bộ giáp sắt vô cùng cổ kính, Nobita càng nhìn càng thích, có đứa con trai nào mà không thích mấy thứ như kiếm a, áo giáp, mũ giáp a.

Nobita là đông sờ một cái, tây sờ một cái, nói chứ cho dù đã đến côt đại Nhật Bản, thấy được chiến trận, nhưng Nobita cũng thấy khá bình thường, dẫu sao Nhật Bản cũng không có quá nhiều tài nguyên mà rèn đúc ra những bộ trọng giáp hay trọng kiếm như thế này á.

Hai người đi lên hành lang tầng hai, đi ngang qua khe cửa có ánh trăng le lói, sáng tối bập bùng làm bức tranh treo tường có vẻ như đang chuyển động, Nobita cười nhẹ nói:

"Này nhé, trong truyện ấy, những tòa lâu đài thế này, thường xuất hiện nó…. Hồn ma ấy…"

Vừa đúng lúc đi đến khúc cua, có một bức tượng người không mặt trắng toát đứng đó, qua ánh đèn pin của Doraemon lại càng phát ra vẻ trắng toát, Doraemon vừa trông thấy đã giật bắn lên, sợ hãi ném cả đèn pin mà nhào lên phía sau Nobita làm không chú ý Nobita cũng ngã lăn ra.

Cười khổ, Nobita có xung động tự vả miệng mình một cái, cười xòa nói:

"Cậu làm sao thế, tớ chỉ nói đùa thôi, nói đùa thôi mà…"

Doraemon cũng nghĩ lại thì thấy bức tượng kia cũng không giống như là hồn ma cho lắm, nên cũng thở ra một hơi rồi quay qua trách cứ Nobita:

"Tại cậu đấy! Đùa thì cũng phải đúng nơi đúng lúc chứ? Làm tớ sợ đâu đâu…"

Vừa dứt lời, bỗng một bóng người mang theo một cây nến bước lộc cộc đi qua ngã rẽ hành lang đi đến, ánh nến không đủ ánh sáng nên chỉ chiếu được khuôn mặt của người ấy, các vùng tối các vùng sáng quện vào nhau, vừa bị hù ma xong không nói chứ cũng có chút kinh dị á.

Doraemon được! Cậu ta la toáng lên một tiếng rồi cúi đầu che tai che mắt nằm quay lưng lại với bóng người kia, cứ như làm thế sẽ dọa được con ma kia vậy.

Có tích kể rằng, có người vì muốn ăn trộm chuông, sợ khi lấy nó chạy đi chuông sẽ phát ra tiếng, nên người đó "thông minh" che tai mình lại, khi chạy trốn quả nhiên không có tiếng chuông phát ra nữa, và dĩ nhiên người đó vẫn bị bắt, đến khi bị bắt người kia cũng không hiểu tại sao mình lại bị bắt nữa…. Người sau này mới có câu nói "bịt tai trộm chuông" đó a.

Doraemon bây giờ không khác gì "bịt tai trộm chuông", cứ ôm đầu cúi mặt không nhìn thấy và coi là con ma không tồn tại.

Nobita thì không thế, nói sao đi nữa hắn cũng là Thần nam nhân, cho dù chưa phải Thần nhưng cũng không khác á, Nobita từng dùng phương pháp của Sennin để xem bản thân có bao nhiêu dương thọ thì cho ra kết quả là vô hạn á.

Nên biết Thần trong cổ đại thực ra chỉ có ngàn năm tuổi thọ mà thôi, Nobita tuổi thọ là vô hạn, nói cách khác hắn đã có tư cách xưng Thần, trước đó hắn cũng đã tự xưng Kiếm Thần a, Long Thần a, tất cả đều là tự xưng mà thôi, bây giờ sau khi học hết kiến thức Sennin thì hắn biết hắn đã đủ tư cách xưng Thần rồi.

Một Sennin cũng là một vị Thần mà đi sợ linh hồn thì có mà bị cười chết á, bởi thế Nobita điềm tĩnh mà quan sát "con ma" này.

Nhìn chung "con ma" này là một người con gái rất xinh đẹp, dù theo thẩm mĩ Tây Phương hay Đông Phương đều được cho vào mĩ nhân.

Mái tóc của cô ta màu vàng kim, khá đặc trưng của người phương Tây, đôi mắt xanh biếc như biết nói, nét mặt đầy tinh tế nhưng cũng không mất đi tinh tế.

Cô ta mặc một bộ đồ vest trắng khá là lịch sự và bảo thủ của con gái, ừ thì xem xét xong xuôi Nobita không tìm ra điểm nào nói cô ấy là ma cả á.

"Ai đấy?"

Tiếng nói phát ra từ miệng cô gái khiến Nobita càng khẳng định đây không phải ma, bởi thế Nobita cũng bình thường đáp lại:

"Xin chào… Tôi là Nobi Nobita đến từ Nhật Bản, chúng tôi đến đay xem lâu đài ạ."

Cô gái khá kinh ngạc khi có người bạn từ xa xôi như thế đến mua lâu đài, mà cô cũng không khinh thường khi người nói muốn mua là con nít, mà vô cùng lịch sự nói:

"Rất vinh hạnh được gặp các bạn. Mời các bạn đến phòng khách chúng ta sẽ dễ dàng nói chuyện hơn."

Nghe hai người đối thoại Doraemon cũng nhận ra đây không phải là hồn ma, nên cũng đứng dậy cùng Nobita đi theo cô gái đến đại sảnh phòng khách, chủ khách phân ra ngồi trên mấy chiếc ghế Salon đầy hương vị cổ xưa, Nobita đặc biệt thích mấy thứ đồ cổ thế này á.

Ngồi xuống hai bên bắt đầu nói vào chính sự, cô gái hướng về hai người giới thiệu:

“Thực ra tòa lâu đài này mãi mà không có ai đến cả. Chị là chủ tòa lâu đài này, ba mẹ mất nên chị được quyền thừa kế Lot Muynkhaozen là tên của chị.”

“Bây giờ chị đang sống ở nơi khác, tòa lâu đài này là nơi chị sinh ra và có nhiều kỉ niệm.”

Nghe thấy vậy Doraemon hỏi:

“Tại sao chị lại muốn bán tòa lâu đài có đầy kỉ niệm như thế đi ạ?”

Thở dài một tiếng, cô gái trả lời với giọng đầy bất đắc dĩ:

“Thật vậy nhỉ… nghĩ thế cũng không sai… nhưng hết cách rồi a, chị không trả nổi tiền thuế mà.”

Doraemon một mặt lão thành hiểu thấu sự việc gật gật đầu nói:

“Thì ra là thế a…”

Rồi quay sang Nobita nói nhỏ:

“Vấn đề tiền nong đó mà…”

Nobita cũng gật gật đầu, tuy tại kiếp này hắn chả quan tâm hay lo lắng lắm về chuyện tiền bạc, nhưng mà kiếp trước cũng đã từng gặp như thế a, nên đầy thấu hiểu á.

Đang cảm thán thì bỗng có tiếng động, quay qua thấy một người đàn ông trung niên vừa bước đến, tiếng động phát ra là từ động tác đặt chiếc đèn pin của ông ta, thấy ông ta Lot quả là có nhíu mày một cái.

“Quả nhiên là đến đây à… Đột nhiên biến mất làm tôi lo lắm đấy!”

Vừa nói, tên kia vừa đi hướng mấy người, tuy hắn nói lo lắng nhưng từ mặt hắn quả không thấy một chút xíu lo lắng nào.

Quản cam ban đầu của Nobita và tên này thực tệ, mà Lot cũng không thích tên này cho lắm, không quan tâm mà trả lời:

“Tôi đi dạo mà thôi. Mặt trăng hôm nay cũng đẹp mà… Để chị giuới thiệu, Đây là Yozep, chú và cũng là luật sư.”

Tên Yozep cũng không mấy thân thiện mà nói một câu chào hỏi, rồi cũng không có ý muốn nói thêm gì nữa, thấy vậy Lot quay qua giới thiệu về Nobita và Doraemon:

“Đây là hai người khách của tôi, chăm sóc họ chu đáo nhé.”

Tên Yozep rõ ràng có chút nhướng mày, rồi hỏi lại:

“Là họ đến mua tòa lâu đài?”

“Đúng rồi đó!”

Cười lạnh một tiếng, tên Yozep đi lại bên bàn ngồi thẳng lên trên cầm chai rượu vang nói:

“Ôi chà ôi chà…”

Lot quay qua Nobita và Doraemon nói:

“Chú ấy là luật sư, đang nhắm trúng số tài sản của chị đấy!”

Như mèo giẫm phải đuôi, tên Yozep quay lưng lại hừ lạnh nói:

“Làm gì có tài sản mà nhắm chứ?”

Lot một mặt cười híp mắt nói:

“Ara, tòa lâu đài này chưa đủ sao?”

Tên Yozep nhìn xong quanh rồi lẩm bẩm coi bộ khá bực bội:

“Ai mà biết được…”

Nói xong hắn cũng không có tâm trạng khui rượu ra nữa mà đặt chai rượu xuống lại bàn rồi quay về Lot nói:

"Chuyện đó đã kể chưa? Giấu cái đó thì không hay đâu!"

Lot một mặt không quan trọng nói:

"Thứ đó hả? Thật chán phèo."

Nobita quay qua tò mò nói:

"Việc đó là việc gì vậy?"

Doraemon cũng một mặt bát quái nhìn chị Lot, chị ấy bắt đầu nói:

"Thực ra a… Tòa lâu đài này nhé… Có hồn ma đấy! Mà làm gì có ai tin chuyện ấy chứ nhỉ."

Nghe chị Lot nói Doraemon mặt đã vốn trở lại màu vàng càng ngày càng có nguy cơ chuyển xanh trở lại, Nobita thì cười nhẹ nói:

"Lại có ai đó có âm mưu mà đóng giả cùng tung tin đồn chứ gì? Mấy chuyện đó chưa hẳn là không có mà, mà nếu có ma thật thì cũng có gì đâu mà sợ hãi a… Tại Nhật Bản có cả Yokai kia mà."

Thấy không dọa lui được Nobita và Doraemon, tên Yozep lại bắt đầu lắc đầu nói:

"Tòa lâu đài mày ai mà thèm mua kia chứ? Chỉ là đồ để trưng cho đẹp thôi!"

Lot có vẻ đã hết kiên nhẫn, đứng dậy nói:

"Không cần chú mua nó đâu. Đã có hai người bạn Nhật Bản này mua rồi…"

Cười lạnh mấy tiếng, tên Yozep dẫn đầu đi ra khỏi phòng:

"Chưa biết đâu…"

Doraemon một mặt lo lắng quay qua Nobita nói:

"Sao? Cậu định mua không?"

Nobita thì không mấy quan trọng mà nói:

"Mua chứ! Nếu bố mẹ không muốn mua tớ có thể bỏ tiền ra mà, 15 triệu yên cũng chỉ là số lẻ trong tài khoản của tớ thôi á, mà cậu chưa xem nó bao giờ nhỉ? Hôm nào tớ dẫn cậu đi."

Lot cười nhẹ mà nói:

"Không cần vội vã đâu!"

Nói đoạn, cô đi lại lấy găng tay xe gắn máy chuẩn bị đi về, tên Yozep quay đầu ngoái lại nói:

"Muốn về thì lên xe hoi của ta đi!"

Lot cũng không quay lại mà vẫn đi găng tay và nói:

"Cám ơn, không cần! Tôi đã không còn là trẻ con nữa rồi."

Tên Yozep làm động tác bó tay rồi cũng chả quan tâm nữa, Nobita và Doraemon

đi theo tiễn Lot ra xe, Lot quay về hai người cười nói:

"Cứ tham quan thoải mái nhé! Chắc sẽ có vài đồ hư hỏng đấy!"

Đi xuống cầu thang, thấy một bức ảnh treo tường cực kì to lớn, được treo ngay vị trí bắt mắt nhất và coi bộ đã có năm tháng, bức ảnh vẽ một ông lão mặc áo giáp, tuy có vẻ đã có tuổi nhưng vẫn tràn đầy sức khỏe và mạnh mẽ của một bậc chiến tướng.

Quay qua Lot, Doraemon hỏi:

"Đây là ai vậy chị Lot-san?"

Nhìn bức ảnh, chị Lot như nhớ lại chuyện năm xưa, thời huy hoàng của gia tộc mà nói:

“Erich von Muynkhaozen nam tước, là vị tổ tiên đã xây dựng lên lâu đài này 500 năm trước…”

Nhìn nhìn bức tranh, lại nhìn nhìn tràng diện, Nobita có cảm giác như đã xem qua tập phim này từ kiếp trước, nhưng vì tự tin với sức mạnh bây giờ của bản thân bất kì cái gì cũng có thể giải quyết nên Nobita cũng không thèm lục lọi lại trí nhớ làm gì nữa.

Doraemon thì chỉ quan tâm đến vấn đề lúc trước đã nói:

“Đây chính là hồn ma xuất hiện sao?”

Lot cười khổ nói:

“Cũng không biết nữa…. Nhưng nếu là thật thì chị cũng muốn gặp cụ lắm.”

Tên Yozep cũng vừa tới, nhìn bức tranh, hắn nói như thể đó không phải tổ tiên của mình vậy:

“Tự ám lâu đài của chính mình…Thật đáng buồn cho cụ tổ a…”

Không quan tâm đến tên Yozep, mấy người cùng nhau xuống nhà, cưỡi lên chiếc xe gắn máy, chị Lot quay qua Nobita ném một cái túi chìa khóa mà nói:

“Các em cứ ở thử vài ngày, nếu thấy thích thì mua nhé!”

Nhìn chùm chìa khóa, lại nhìn chị Lot đã phóng xe đi xa, Nobita cười nhẹ nói:

“Quả là cô gái hiền lành và cũng không thiếu sự quyết đoán a, chắc chắn cô ấy sẽ thành công trong sự nghiệp.”

Doraemon cũng gật gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chuẩn Bị Trước Khi Chuyển Di

Hai người định bụng về mang bố mẹ đến xem, nhưng nhìn cả khu lâu đài to lớn đầy bụi đất và cổ kính rêu phong, Nobita cản Doraemon lại nói:

“Cho dù chúng ta chưa mua, nhưng cũng cần quét dọn tân trang lại lâu đài chứ! Đâu thể để âm u thế này được? Mà cậu nghĩ lâu đài to lớn đến thế này mẹ có thể quét dọn được sao?”

Gãi gãi đầu, Doraemon nói:

“Cậu nói cũng đúng. Nhưng ta có thể làm sao? Chúng ta cũng chỉ có hai người a?”

Nobita nói:

“Cậu có máy dọn dẹp vệ sinh gì đó của tương lai không?”

Doraemon gãi gãi đầu rồi tìm kiếm, sau đó lắc đầu nói:

“Chịu á, tớ không có bảo bối giúp người dọn dẹp.”

Nobita nhắm mắt lại, đến nước này chỉ có thể rà soát lại trí nhớ của bản thân thôi. Nobita cũng giống như mấy người có sức mạnh là thói quen dễ dàng giải quyết mọi việc, càng thế lại càng lười sử dụng não, động não nhớ lại kí ức.

“Đúng rồi! Cậu có máy gì có thể biến một vật thời cổ trở thành đồ hiện đại không?”

Nobita sực nhớ ra nói, Nobita nhớ Doraemon có bảo bối tên là “Máy tiến hóa” hay còn gọi “Đèn pin tiến hóa” có khả năng thúc đẩy một vật tiến hóa thành đời mới xịn hơn, dĩ nhiên giới hạn chỉ đến thế kỉ 22 thôi, có nghĩa là không thể nâng cấp một chiếc oto của thế kỉ 22 thành oto của thế kỉ 23 được.

Doraemon nhạc nhiên nói:

“Tớ đã nói đâu mà cậu biết tớ có nhỉ? Đây là “Tia sáng tiến hóa, thoái hóa”! Chỉ cần chỉnh mốc tiến hóa thời gian và chọn tiến hóa hay thoái hóa rồi chiếu vào một vật thì nó sẽ trở thành vật phù hợp với thời gian mình chọn.”

Nobita cười nói:

“Đúng là nó rồi! Cậu đứng nơi đây đợi tớ một lát nhé!”

Nói xong Nobita nhanh chóng tập hợp lại tất cả đồ dùng dọn dẹp vệ sinh trong tòa lâu đài lại, nào là chổi a, khăn lau a, chòi mạng nhện a..vv..vv.. Nobita đều mang đến hết.

“Xong rồi! Cậu cho tớ mượn bảo bối đó đi!”

Nobita đặt cả xuống rồi thở ra một hơi mà quay sang Doraemon nói.

“Nè! Cậu muốn dùng ra sao thì dùng đi!”

Doraemon hơi chậm tiêu, vẫn chưa hiểu Nobita định làm gì, nhưng cậu ấy cũng chưa làm việc gì không chắc chắn nên Doraemon cũng thả tâm mà đưa bảo bối cho Nobita mượn.

Nhận bảo bối, Nobita nhanh chóng thuần thục điều chỉnh lên hai trăm năm rồi chiếu vào đống đồ dùng làm vệ sinh, mấy thứ đó thi nhau biến đổi hình dạng, có to ra, có nhỏ đi, có mọc cánh, có thêm thắt hay giảm bớt bộ phận.

Đến lúc dừng lại ánh sáng thì nơi đó đâu có gì khăn hay giẻ lau nữa mà toàn là máy móc hiện đại đầy tính khoa huyễn, Nobita đi đến mỗi chiếc máy tại đó khởi động tất cả lên.

Vừa được khởi động, tất cả các bộ máy đều tự động dọn dẹp quét tước lại toàn bộ lâu đài mà không chờ bất kì ai ra chỉ lệnh, đưa trả đứng một bên Doraemon bảo bối, Nobita vỗ vỗ hai tay làm một động tác Victory.

Máy móc luôn luôn là nghiêm cẩn và nhanh chóng.

Chỉ không đến 15 phút, tất cả tòa lâu đài đều được quét dọn sạch sẽ cả, Nobita còn chạy khắp nơi chiếu đèn pin phục hồi mượn từ Doraemon để hồi phục lại một số nơi bị hỏng hóc hay đổ vỡ.

Mã đáo thành công, cả tòa lâu đài như sống lại, tuy vẫn không có hơi người như trước, tuy nhiên đã trở nên dễ nhìn hơn nhiều rồi.

Xong xuôi hết cả, Nobita và Doraemon mới thoải mái đi về nhà gọi bố mẹ đến ở thử, dẫu sao cũng là được ở thử hai ba ngày á, không ở sao được.

Tại nhà ông Nobi, đang có một cuộc thuyết phục của con cái đối với bố mẹ, Nobita phải dùng hết ba tấc lưỡi để thuyết phục bố mẹ á.

Tuy đã nói trước đó, nhưng đến lúc đi thì hai người lại ngại, Nobita phải phát huy đầy đủ miệng lưỡi đa cấp của bản thân mới có thể thuyết phục được hai người.

Cả gia đình cùng đi qua cửa thần kì đi đến lâu đài Muynkhaozen.

Khác với lần đầu hai người Nobita và Doraemon đi đến, bây giờ tòa lâu đài Muynkhaozen tuy vẫn khá vắng vẻ, nhưng sạch sẽ và đầy phong cách cổ đại quý tộc phương tây, không nói chứ có mùi vị của lâu đài đi ra từ câu chuyện cổ tích.

“Nhìn xung quanh có phải bố mẹ cảm thấy thật tuyệt đúng không? Không dễ gì mà mua được cả khuôn viên rộng lớn như vậy với giá chỉ 15 triệu yên đâu đấy!”

Nobita bắt đầu thông não cho Bố Nobi và Bà Nobi.

“Tốt! Mọi người hãy tìm cho mình một căn phòng đi!”

Doraemon cười tươi nói. Bố Nobi hào hứng mà nói:

“Vậy bố sẽ đi hướng này!”

Mẹ Nobi thì lại chọn hành lang khác mà nói:

“Mẹ sẽ đi hướng này vậy!”

Nhìn hai người đi hai hướng, Nobita nói với theo:

“Nếu ở một mình một phòng rộng thì sẽ thấy cô đơn trống trải lắm bố mẹ à…”

Nhưng coi bộ hai người vẫn muốn dựa theo ý mình mà tìm cho bản thân một phòng riêng a… Nhìn Doraemon, Nobita nói:

“Chúng ta ở chung một phòng quen rồi, bây giờ vẫn thế nhỉ?”

Doraemon nhanh chóng đồng quan điểm.

"Ừ!"

"Chúng ta chơi trốn tìm đi!"

Doraemon đề nghị.

"Nơi rộng thế này chỉ hai người chơi trốn tìm thì tìm bao giờ cho ra???"

Nobita thìn khắp nơi một lượt rồi thở dài ngao ngán nói.

"Cậu nói cũng đúng nha. Thế cậu định chơi cái gì?"

Doraemon cũng công nhận nói, cậu ta cũng không có ý kiến gì cho hay.

Gãi gãi đầu, Nobita nói:

"Hay là cậu cho tớ mượn lại chiếc đèn pin thoái hóa, tiến hóa đi.."

Doraemon cũng không có ý kiến hay gì nên cũng theo Nobita mà đưa ra chiếc đèn, cầm chiếc đèn, Nobita chạy về nhà lấy hết mấy thứ đồ chơi cũ của bản thân đến, chiếu đèn vào và thế là tất cả đã biến thành hiện đại đồ chơi cả.

Nobita còn sẵn tiện chộp theo chiếc bẫy bắt chuột, dùng đèn pin rọi vào, chiếc bẫy to ra, biến dạng trở thành một chiếc máy bắt chuột tự động tân tiến, chiếc máy kêu lên pip pip rồi chạy đi, hẳn là phát hiện được chuột nơi đâu đó.

Liếc Doraemon, Nobita nhả rãnh:

"Thấy chưa? Chỉ cần như thế là lũ chuột sẽ chẳng thể tồn tại khu vực quanh cậu được, có thế mà tớ chả thấy cậu nghĩ đến."

Doraemon xấu hổ gãi gãi đầu, cơ mà cũng kỳ…. Doraemon bây giờ cũng đã có lại đôi tai, nước sơn cũng vàng chói, thế mà lâu lâu vẫn có người gọi cậu ấy là chồn, lại có bệnh sợ chuột giai đoạn cuối không trị nổi nữa chứ…

Nobita cảm thấy đến từ sâu xa thật sâu ác ý chỉ hướng Doraemon á, muốn thay đổi đâu dễ dàng a… Ông cha ta có câu "giang sơn dễ đổi bản tính khó dời" a…

Hai người chơi oto điều kiển từ xa chạy lên thang lầu, đi ngang qua thấy bố Nobi lại đi xuống thang lầu thì kì lạ mà hỏi:

"Bố sao lại xuống vậy? Chả phải bố thích ở riêng một phòng sao?"

Gãi gãi đầu, mặt cũng hơi đỏ, bố Nobi cười cười xấu hổ nói:

"Bố đến phòng rồi, cũng rất rộng lớn và sạch sẽ, cơ mà thực cảm thấy cô độc và lạnh lẽo nên lại xuống đây định chọn phòng bên cạnh mẹ con."

Nhìn bố xấu hổ chạy nhanh xuống lầu, Nobita và Doraemon cười ha hả lại tiếp tục chơi oto đi, đi đến khu để áo giáp và vũ khí, Nobita hai mắt sáng lên.

Trước dọn dẹp và sau dọn dẹp là khác biệt. Nếu trước đó vào đây có cảm giác khá âm u và rùng rợn thì bây giờ nhìn các dãy áo giáp sáng bóng Nobita có cảm giác vui tai vui mắt.

Nhìn Doraemon, hai người như có "tâm hữu linh tê" mà cùng cười khà khà kiểu như có âm mưu to lớn định thực hiện.

Đang thu dọn phòng ốc thì mẹ Tamako thấy bố Nobi đi vào, tò mò hỏi:

"Bố nó sao lại đến đây? Chẳng lẽ trên đó không có phòng ưng ý?"

Hơi xấu hổ, nhưng bố Nobi vẫn giải thích:

"Căn phòng quá rộng lớn và trống trải, tôi ở không quen nên định xuống đây ở chung với mẹ nó cho đỡ cô độc."

Không nói thì thôi, bố Nobi nói xong khiến mẹ Tamako cũng cảm thấy một mình sống tại một căn phòng cũng có chút sờ sợ:

"Ừ… Thế chúng ta ở chung đi! Mấy hôm nữa quen thuộc rồi chắc sẽ không sao đâu!"

Vừa nói xong bỗng từ ngoài cửa xuất hiện hai bóng người mặc giáp, cầm kiếm linh kỉnh bước đến, ánh trăng chiếu vào một sáng một tối không nói chứ cũng thật có điểm giống như bộ giáp có linh hồn mà động á.

Bố Nobi cũng quay đầu lại và thấy cảnh này, thế là hai tiếng hét với âm vực phá trần có thể sánh ngang Vitas vang lên trong đêm khuya thanh vắng.

……..

Các tiền bối cũng đã dạy rồi: "Không tìm đường chết sẽ không phải chết."

Chí lí như thế mà Nobita và Doraemon không thể thấu hiểu được là sao? Và hậu quả của không thấu hiểu chân lí đó chính là hai đứa khổ bức đứng mất nửa giờ nghe song ca của bố mẹ.

Xong xuôi, hai bố mẹ bực mình xếp hành lí trở lại nhà luôn không chịu ở đây nữa, Nobita có nói cũng vô dụng.

Nhìn Nobita, Doraemon thở dài nói:

"Thôi thì đợi bố mẹ nguôi giận đã rồi lại khuyên Nobita à."

Nobita cũng thở dài một tiếng, thật là tác tử không để ý hậu quả a…. Nhìn mặt trời đã ló dạng ở Đông phương, Nobita thở ra một hơi nói:

"Thế này đôi khi cũng không quá tệ! Nơi đây bây giờ tạm thời là địa bàn của chúng ta, tớ sẽ gọi Shizuka đến cùng chơi!"

Doraemon cũng cười to lên nói:

"Đúng rồi! Đúng rồi! Cả Mimi-chan và Mii-chan nữa! Có cả Jaian và Suneo nữa á!"

Nobita trợn trắng mắt, coi bộ Doraemon đang lâm vào lưới tình và càng ngày càng sâu, anh em FA đã mãi mất đi một chú mèo xanh dương sợ chuột, các bậc tài tình trong phong trào ném thức ăn cho chó thì lại có thêm một con mèo vàng si tình và dĩ nhiên vẫn sợ chuột.

Mang cả lũ đến chơi, nói thật chứ Nobita chả quan tâm thêm hai tên bóng đèn làm gì, có chỉ là cảm giác thật có mặt mũi a, cho dù cái mặt mũi này là kiếm trên sự hâm mộ của lũ trẻ con, cơ mà vẫn thật có mặt mũi không phải sao?

Làm người a, càng lớn càng muốn mặt mũi, càng quan trọng cái nhìn của người khác về bản thân, thậm chí có chỉ là cái nhìn của tụi con nít cũng thế.

"Sugoiiii…… Thật tuyệt vời! Bên này cũng tuyệt nữa!!!"

Jaian và Suneo như hai đứa nhà quê, đây chạy một đường kia chạy một chốc, Nobita là làm một mặt không quan tâm nhưng thực chất trong lòng là sảng khoái cực kì a.

Shizuka cũng một mặt mê li mà nói:

"Nơi đây thật tuyệt a Nobita-kun… Có thật đây là nhà cậu không Nobita-kun?"

Lắc lắc đầu, Nobita đính chính nói:

"Chưa phải! Nhưng cũng sắp rồi á, nếu bố mẹ tớ không định mua thì tớ sẽ tự mua a."

Nobita có cảm giác bản thân bức cách bạo lều á, tuy bức cách đó là cho trẻ con nhìn, cơ mà Nobita bây giừo cũng là trẻ con không phải sao?

Mặt không đỏ tim chả thèm nhanh một nhịp, Nobita ngoài luyện một thân bản lĩnh bạo tinh ra còn luyện được một bộ da mặt kháng được sức công phá của bản thân nữa á.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Con Ma Giáp Xuất Hiện

"Chào mừng đến với Lâu Đài Nobita!"

Nobita làm một điệu cúi chào quý tộc với Shizuka khiến cô nàng cười như nắc nẻ, hai người cùng nhau đi vào tham quan lâu đài, còn tại sao lại chỉ có hai người a?

Tên Doraemon trọng sắc khinh bạn kia đã phắn thẳng mang hai cô nàng mèo đi tham quan từ lâu, còn hai tên Jaian và Suneo từ trước đến nay có để ý đến cái gọi là khách sáo đâu, đã vào từ lâu.

Lên đỉnh tháp canh tòa lâu đài, mấy người cùng nhau ngắm cảnh xung quanh, ban đêm không lắm chú ý, nhưng bây giờ không nói chứ thật sự non nước hữu tình a, chả trách các lãnh chúa thời xa xưa cứ thích xây pháo đài tại nơi trên núi tách biệt thế này, có cảm giác bản thân hơn người á, mà dĩ nhiên

cũng có người gọi "khác người".

Nhưng đó chỉ là thời xưa thôi, chứ thời nay cách xa khu đô thị sầm uất cũng không thiếu đại gia làm biệt thự, nhưng xa luôn cả khu mua sắm sinh hoạt thì quả thật không còn ai nữa ở á.

"Waaa…. Có nhiều nhà quá! Cứ như đang ở Đức vậy!"

Suneo và Jaian hướng phương xa thành trấn nhìn rồi la lên, Nobita trực trắng mắt nhổ nước bọt mà nói:

"Thì vốn đây là Đức mà…."

Đang bất lực nhả rãnh thì bỗng Nobita nghe tiếng thắng xe, nhìn xuống bên cổng thấy Lot với chiếc xe gắn máy vừa dừng lại, cười cười vẫy gọi mấy người xuống gặp mặt, lại còn ôm hai bịch nguyên liệu nấu ăn đưa lên, coi bộ hôm nay bụng sẽ được lấp đầy với mĩ vị món ăn Đức a…

Lấy bánh mì chuyển ngữ cho mọi người ăn vào, cả đám chạy xuống hội họp với Lot tại bãi cỏ trong khuôn viên tòa lâu đài, để hết nguyên liệu vào một chiếc hộp gỗ được đặt làm bàn nơi đó, Lot mới hướng về mọi người cười nói:

"Chị định làm một món ăn gia đình của Đức chiêu đãi mấy đứa."

Nobita là cười không thấy ánh mặt trời, là một tên ăn hàng chính hiệu, Nobita thậm chí đang chảy từng ngụm nước bọt á, cơ mà vì mặt mũi, chết cũng không để ai phát hiện bản thân đang "thèm nhỏ dãi" mà vẫn một mặt cười nhẹ nhàng á.

Còn lũ trẻ thì đơn giản dễ hiểu đưa hai tay lên trời hoan hô rõ to, Nobita thật cũng muốn như thế á, cơ mà thật xấu hổ a…

Nhiều khi thấy làm một linh hồn của người lớn gò bó quá chừng á…. Quyết tâm vô cùng làm một đứa trẻ xứng chức! Nobita dơ tay lên chậm chạp như đang nâng cả tòa núi, và khó khăn rặn ra từ miệng một tiếng:

"Zeee…"

Đã dừng lại hoan hô và bắt đầu ai làm việc nấy chuẩn bị cho bữa ăn mọi người đều nhìn lại, Jaian và Suneo thấy Nobita làm thế còn chọc thêm một tiếng:

"Cậu làm cái gì đó nữa Nobita-kun? Việc của cậu là cùng Doraemon bóc hành, không phải là đứng đó ze, ze… Chớ có trốn việc."

Phốc một cái, da mặt dày ngang tường thành của Nobita bị phá phòng, cấp tốc đỏ lên, ấp a ấp úng chống chế mà nói:

"Đâu có đâu, chả là cảm thấy người hơi mỏi mệt nên vươn vai chút thôi mà."

Nói xong cấp tốc chạy lại phía đống hành Tây đại xé vỏ đi, cứ như chúng có đại đại thù oán vậy, xé nước hành bắn tung tóe, Jaian và Suneo đang nhận nhiệm vụ đổ nước bắc bếp "vô tình" trúng đòn, dĩ nhiên là vô tình thật hay giả thì còn chờ kiểm chứng, nhưng dính đòn là thật.

Hai người vừa đun nước vừa khóc hức hức sụt sùi, trông không khác mấy tiêu đề báo " những đứa trẻ rơi nước mắt khi bị bắt lao động quá sức mà trong khi chưa đến tuổi vị thành niên" càng nghĩ Nobita càng thấy thư thả trong lòng, quả nhiên a… "Hạnh phúc của mỗi người luôn là xây dựng trên sự đau khổ của người khác".

Nobita hứa chắc từ nay về sau, đừng hòng hắn lầm mấy việc trẻ con đó nữa! Xấu hổ chết đi được! Quyết tâm làm một đứa trẻ bình thường cứ đơn giản như vậy từ bỏ á, quả nhiên a… Quyết tâm cái gì vốn sinh ra là để từ bỏ mà, mấy ai hoàn thành được?

Tự cho hành động từ bỏ quyết tâm của bản thân một cái mã ngụy biện hoàn hảo, Nobita vô tư lại bóc hành đi, nói chứ Nobita cũng đang có xung động chảy nước mắt đây, cơ mà chết cũng phải có mặt mũi Nobita quyết không chịu cho nó chảy ra á, đây không phải vấn đề về quyết tâm, đây là vấn đề sống còn á, mặt mũi quý giá ngang sinh mạng mà….

Shizuka và chị Lot cùng nhau cắt gọt, xử lí nguyên liệu, nhìn thấy mấy đứa con trai làm thật thú vị nên cứ cười suốt a, mà nói chứ chị Lot cũng thật sự hiếu khách và hào sảng, chỉ mới gặp lần đầu mà đã vô tư coi mấy người là bạn bè rồi.

Nhìn cái nồi to tổ bố với nước đang sôi sùng sục, Nobita có cảm giác cứ như đang nhìn bà phù thủy trong mấy quyển truyện cổ tích nấu thuốc vậy á.

Nêm nếm xong xuôi, đậy lên cái nắp nồi to bằng gỗ, chị Lot cười hướng mấy người nói:

"Xong rồi! Bây giờ chỉ cần đợi nữa là được!"

Mọi người hoan hô lên có vẻ thập phần vui sướng, còn Nobita a… chỉ cười híp mắt thôi, chứ hoan hô cái gì hắn mới lại không làm đâu, mặt vẫn còn hồng hồng do di chứng lúc nãy đây này.

Đợi ăn là thời gian dài nhất a… bởi thế chị Lot dẫn đầu bày cho mọi người các trò chơi dân gian của Đức để giết thời gian, cả đám vui vẻ tung tăng chơi không biết mệt, dẫu sao cũng là trò mới, lại có nhiều người cùng chơi á, Nobita dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, cả quãng thời gian chơi là tiếng cười vang lên văng vẳng.

“À mà chị Lot ơi… Trên tòa tháp kia là hoa gì mà trông đẹp thế?”

Shizuka cười vui vẻ chỉ hướng tháp cao kia hỏi chị Lot.

Nhìn theo hướng tay của Shizuka mọi người thấy được trên một ngọn tháp cao có một dãy dây leo mọc vây quanh nở ra những bông hoa tuyệt đẹp, vốn Nobita đã ra lệnh cho máy quét dọn lau sạch sẽ cả tòa lâu đài, cơ mà dây leo đó cũng không bị lau đi, thế mới nói đẹp đôi khi cũng là chân lí á, đến cái máy quét dọn cũng không nhẫn tâm hủy chúng đi a.

Nhìn về phía tòa tháp, chị Lot cười cười giải thích:

“Tòa tháp kia gọi là tháp Balun, nước chảy từ núi sẽ được chuyển vào nó rồi chuyển đi khắp tòa lâu đài, ngày xưa quanh lâu đài có nhiều hồ nước và cả đài phun nước nữa đấy! Còn bây giờ không còn nước chảy ra nữa… à, trong bếp vẫn có nước đấy!”

Nói trước rồi nửa đoạn sau chị Lot quay qua Nobita nói, Nobita cũng gật gật đầu nói:

“Vẫn có nước như thường, chị không cần phải lo đâu.”

Cảm thấy đã đầy đủ hỏa hầu, chị Lot vớt hết thức ăn ra, cắt lát mời mọi người ăn, Doraemon cũng cắn răng mang ra Dorayaki cho chị Lot ăn thử được khen nức nở.

Mỗi người ăn uống phải nói là hương a… ai nấy đều nở trên môi nụ cười, coi bộ chị Lot cũng thả đi tâm thái cùng nhau vui đùa, có vẻ như sau khi bố mẹ chị mất sớm do tai nạn thì chị ấy không mấy khi cười vui vẻ như vậy nữa.

Đang vô cùng vui sướng ăn uống thì một vị khách không mời đến làm cắt ngang cả cuộc vui đó chính là chú của Lot, lão khó ưa Yozep:

“Lại đến đây nữa à? Mai là ngày kiểm tra đấy!”

Chị Lot rõ ràng có nhíu mày một cái rồi không quá quan trọng mà đứng dậy nói:

“Chú cũng đến làm gì? Vả lại cũng không cần chú lo đến bài kiểm tra của tôi, nhất định tôi sẽ trở thành một luật sư giỏi hơn chú mà coi.”

Nói xong chị Lot cũng không có tâm tình mà chơi với mọi người nữa, quay về Nobita và mọi người chào một tiếng, hẹn mai lại tới chơi rồi quay đầu đi về, tên Yozep cũng như đã xong việc mà quay đầu đi ra xe.

Cuộc chơi tan rã trong không mấy vui vẻ, Shizuka, Jaian và Suneo cũng trở lại Nhật Bản khi trời bên này bắt đầu sẩm tối và hẹn ngày mai lại tiếp tục đến chơi, Nobita và Doraemon thì vào một căn phòng nằm ỳ ra nói chuyện.

Nhìn khắp nơi trong phòng không thấy cái đồng hồ nào, Nobita quay qua Doraemon nói:

“Mấy giờ rồi Doraemon nhỉ?”

Doraemon đưa tay vào túi bốn chiều, rút ra một chiếc đồng hồ rồi nói:

“Bây giờ khoảng tầm 6h chiều á, còn bên Nhật bây giờ đã là 2h sáng….”

Nói xong Doraemon còn một mặt đầy biểu cảm âm trầm nói ra từ từ:

“Thời gian mà những hồn ma hay xuất hiện….”

Thấy Nobita chỉ tượng trưng mà gật đầu một cái ý bảo hiểu, Doraemon không mấy thú vị mà phất phất tay rồi cất đi chiếc đồng hồ, vừa cất đi chiếc đồng hồ thì bỗng phía ngoài có tiếng động kì lạ khiến đang thư thả không có mấy quan tâm Nobita cảnh giác lên, khí tức cảm ứng tùy theo mà tản ra.

Doraemon coi bộ bị chính câu chuyện của mình dọa sợ, run run nói với Nobita:

“Cậu có nghe thấy gì không Nobita-kun?”

Nobita hất hất đầu ra phía cửa nói ngắn gọn:

“Hắn đến…”

Doraemon một mặt không hiểu thấu định hỏi lại “hắn nào cơ” thì bỗng cánh cửa phòng bị mở ra, một bộ giáp thời trung cổ xuất hiện với một tay cầm theo thanh kiếm sáng lóa.

Trong ngày thường nếu ai đó sợ ma thì có thể đơn giản chỉ vì một câu chuyện ma, một bộ phim ma, thậm chí chỉ là tiếng gió thổi cỏ lay không hề có hại đều dọa bọn họ sợ mất mật.

Nhưng một người không sợ ma đi nữa, thấy một kẻ cầm theo đao kiếm hay dao bầu, mấy loại hung khí, một mặt đằng đằng lao đến thì vẫn bị dọa chạy

như thường.

Vậy một bộ giáp từ thời trung cổ rùng rợn xuất hiện trong đêm, trên tay là cây kiếm sắc, một khuôn mặt không ai thấy rõ biểu tình đi đến trước cửa phòng bạn thì lại là cái gì một bức cảnh tượng a???

Trừ phi là mắc bệnh ngốc bẩm sinh đến nguy hiểm cũng không phát hiện ra thì mới không bỏ chạy lúc này á!

Doraemon tự nhận bản thân là một con mèo máy cực kì cao cấp và thông minh, bởi vậy nếu người bình thường bỏ chạy thì dĩ nhiên cậu ấy cũng phải chạy a… Hét với Nobita một tiếng chạy mau rồi Doraemon phát huy tối đa vận tốc chạy qua cánh cửa mất hút.

Và dĩ nhiên! Nobita không bỏ chạy… Đương nhiên là Nobita không bị ngốc bẩm sinh đến nguy hiểm cũng không phát hiện mà là Nobita thực sự không phát hiện được nguy hiểm cái gì… Nói thì mâu thuẫn nhưng quả thật Nobita hiện tại có phát hiện nguy hiểm thì có mỗi đạn đạo lao đến hay nổ bom bên cạnh mà thôi á, mấy bộ đồ giáp sắt này còn chưa đủ tầm a.

Thấy đứa bé này như đã bị dọa ngốc, kẻ mặc bộ giáp sắt tự nhận là đã dọa được rồi nên ung dung đi khuất, làm cho đỉnh bụng cho nó một cái ngoan Nobita vồ hụt a, có cảm giác như đấm một cái vào không khí, vô cùng khó chịu.

Đỉnh bụng rượt theo nện cho kẻ mặc bộ giáp to gan kia dám xúc phạm bản thân một trận nhớ đời thì lại lười chả muốn xuống giường nữa á, ai mà đến giờ đi ngủ đã lên giường rồi trong khi quên mất tắt đèn thì sẽ hiểu sâu đậm cảm giác này… chả muốn đi xuống dưới đến bên công tắc đèn điện một chút nào cả á.

Thế là Nobita mặc xác tên mặc giáp kia, cũng không quản tên bỏ bạn Doraemon đã chạy mất bóng, mà tiếp tục nằm ỳ ra, chưa đầy 1s đã ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Cứu Lot Và Chút Chuyện Nhỏ

Tại hoa viên tòa lâu đài, có một bộ giáp đang bước chậm trở lại phòng để giáp sắt. bỗng nhiên một tiếng nói phát ra làm bộ giáp đang đi bỗng sững lại.

"Biết ngay là ở đây mà…"

Quay đầu nhìn sang, thì ra là Lot Muynkhaozen, chị Lot đang đứng tựa nơi hành lang nhìn về hướng bộ giáp sắt mà nói với vẻ mặt "quả nhiên là vậy".

Không đợi người trong bộ giáp ngụy biện, chị Lot đã vạch trần:

"Thấy đột nhiên xe hơi của chú biến mất, tôi đã nghĩ ngay là chú đến đây mà… Quả nhiên việc này cũng là do chú nhỉ? Vốn tòa lâu đài không hề bị nguyền rủa mà chính chú đã dọa những người đến mua bỏ về."

Nói chắc như đinh đóng cột, chị Lot bước chậm từng bước đến chất vấn:

"Chú muốn gì? Mau bỏ mũ giáp ra, tôi biết thừa trong đó là chú!"

Cách ứng xử như thế đối với tên tội phạm như trộm vặt hay cướp thì vẫn có chút hiệu quả, nhưng tên Yozep lại không đơn thuần là trộm cướp vặt mà thôi, hắn đã là kẻ có âm mưu, có chủ đích, thậm chí còn là luật sư thì đã miễn dịch với kiểu ép cung đó rồi và dĩ nhiên là tên mặc giáp sắt chả thèm nói câu nào cả.

Thấy không ăn thua, chị Lot bước đến và nói:

"Nếu chú không định bỏ thì tôi sẽ bỏ nó ra thay vậy!"

Biết không thể đứng đấy bó tay chịu trói được, tên mặc giáp trước khi Lot lao lại đã dùng thanh kiếm làm lao, ném thẳng vào Lot, lợi dụng Lot nhảy tránh mà cúi đầu chạy trốn, Lot sau khi đứng vững thấy vậy thì vội vàng đuổi theo.

Tên Yozep từ đầu đến cuối không phải là kẻ hữu dũng vô mưu, hắn có bộ não không đến mức nước vào, hắn biết nếu để Lot đi ra khỏi lâu đài thì kế hoạch của hắn sẽ vỡ lở và có nguy cơ tù tội.

Ai không biết chứ hắn thì hiểu rõ việc làm của bản thân, vì một cái truyền miệng không đâu về kho báu tổ tiên để lại mà hắn đã hạ thủ thuê người đâm chết bố mẹ Lot rồi ngụy tạo như một vụ tai nạn, hắn còn đứng ra biện hộ cho vụ án dần dần lâm vào dĩ vãng nữa, nếu vụ việc vỡ lở ra thì hắn xác định tù mọt gông.

Lừa Lot đuổi theo, dẫn cô ta vào hang động bí mật của gia tộc, vốn nơi này là phát hiện hồi còn nhỏ của lão Yozep, vì hang động bí mật này mà lão tin chắc về câu chuyền miệng rằng tiên tổ có để lại kho báu.

Không ngoài dự liệu của lão, Lot như con trâu bị dắt mũi mà đi vào hầm rồi "vô tình" đi vào ngục giam của gia tộc thời xưa, thế là lão đơn giản đóng cửa ngục lại nhốt luôn con nhỏ Lot phiền phức đó, cho nó chết vì đói và rét nơi đó luôn đi.

Đêm hôm đó thật sự là một đêm dài của rất nhiều người, ví dụ như Lot, như tên Yozep hay Doraemon nữa, cậu ta chạy về đến nơi mới phát hiện Nobita không chạy về cùng mình, cho dù sợ hãi nhưng vẫn cố gắng đường cũ trở lại, thấy Nobita vô tư ngủ như chết trong khi cậu ta cố gắng gọi dậy mãi không được nên cũng đành ngủ lại bên này, nhưng vì sợ nên cả đêm chẳng thể nào ngủ yên được.

Còn với Nobita ấy hả? Đêm này cũng chả khác đêm khác là bao á, có tên ngốc bức nào đó định hù ma hắn mà thôi á.

Cả ngày hôm nay Nobita và mấy người bạn lại tiếp tục chơi trong tòa lâu đài, nhưng vốn đã hẹn đến cuối cùng lại cho cả đám leo cây chị Lot lại cả ngày không đến.

Tiễn mọi người về lại Nhật Bản, Nobita cứ cảm thấy có sự liên kết kì lạ giữa bộ giáp và chị Lot mất tích mà lại không biết cảm giác đó là gì, dĩ nhiên Nobita có thể nhớ lại là xong, cơ mà hắn lười á, vốn trí nhớ đã đủ nhiều, muốn một lần lật lại thật mệt mỏi á, thế là quay qua Doraemon nói:

"Doraemon, cậu cho tớ mượn Tivi thời gian đi! Tớ muốn xem tối hôm qua rốt cục là tên nào giả dạng bộ giáp đến đây hù tớ và cậu. Làm hại tớ ngủ không ngon."

Doraemon nhìn Nobita trợn trắng mắt nói lời bịa đặt mà không có lời nào để diễn tả cảm xúc bây giờ của bản thân.

Rõ ràng hắn mới là người mất ngủ á, Nobita là ngủ như chết gọi mãi không chịu dậy á, thế quái nào vào miệng Nobita lại thành cậu ta không ngủ được?

Nói dối cũng cần có bản nháp a…. Cũng cần chọn đối tượng á! Bất lực nhả rãnh nhưng Doraemon vẫn mang Tivi thời gian ra, dẫu sao cậu ấy cũng muốn xem xem ai là kẻ giả dạng ma hù hai người họ, cũng xem xem đó là ma thật hay không.

Mở Tivi ra, hai người điều chỉnh thời gian vào lúc chiếc giáp bỏ đi khỏi phòng Nobita, đi qua hành lang, đi đến hoa viên, gặp Lot, đối thoại, cho đến Lot bị nhốt lại phía dưới tầng hầm thì hai người như mèo dẫm phải đuôi mà nhảy xồm lên!!!

Xin lỗi! Một người thôi, đứa còn lại là mèo mà… Tóm lại cả hai đã biết nguyên nhân lẫn hậu quả sự việc thì cần đi cứu chị Lot cãi đã.

Con người có thể nhịn đói rất lâu nhưng lại khó mà nhịn khát được lâu, trong khi chị Lot lại nhịn đói nhịn khát đã một ngày rồi, cứ nghĩ như thế mà khiến Nobita đau lòng a… Một cô gái chân yếu tay mềm mà lại phải chịu khổ như thế quả là một ngày dài ngang năm á.

Không chần chừ, hai người chạy đến nơi có cửa vào hầm bí mật, chạy xuống thang lầu được đào sâu dưới tầng đất đá mà thành, Nobita và Doraemon cuối cùng cũng chạy đến cửa của ngục giam, quay về phía sau cánh cửa, Nobita kêu lên:

"Chị Lot! Chị có ở bên trong đó không? Trả lời đi! Nobita đây!"

……..

Lot bây giờ đang vô cùng tuyệt vọng, cô ấy thật không ngờ tên Yozep mang danh là chú của cô mà lại độc ác đến mức nhốt cô lại trong căn phòng vừa ẩm mốc vừa không có lấy một chút đồ ăn thức uống này!

Suốt từ đêm qua đến bây giờ cô không có đến một miếng cơm ngụm nước nào vào miệng, bờ môi vốn vô cùng gợi cảm của cô nay đã bắt đầu khô và nứt nẻ, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay vì thiếu thức ăn nước uống mà trở nên xanh xao hẳn đi, nhìn cô bây giờ thật mong manh và không còn mấy hình tượng mạnh mẽ thuở nào.

Đang tuyệt vọng trong cơn mê man, Lot bỗng nghe thấy tiếng gọi, vừa quen thuộc vừa xa lạ của một người con trai, cố gắng vỗ vỗ đầu, Lot cố mở miệng khô khốc ra trả lời lại:

"Ai ở ngoài kia đấy? Cứu…."

Cánh cửa mở ra, ánh vào mắt của Lot là một khuôn mặt đầy lo lắng của Nobita, phía sau còn có Doraemon nữa, thở ra một ngụm khí, thả lỏng người, Lot bất tỉnh đi, nhưng bên khóe miệng vẫn cong cong lên, một mặt an tường.

Nhìn khuôn mặt yếu đuối đang tựa vào thở đều đều trong lồng ngực bản thân, Nobita bỗng cảm thấy nó có sức hút kì lạ tỏa ra, vốn chỉ đơn thuần gặp mặt chưa quá 2 lần hai người bỗng như có một sợi dây bền chặt nối liền họ lại với nhau, càng dãy lại càng chặt mà thôi.

……

Tỉnh lại, ánh bình minh đã gần ló dạng nơi Đông phương, Lot trở mình phát hiện có thứ ấm áp đang nắm bàn tay mình, cúi xuống thì bỗng một khuôn mặt trẻ con nhưng đầy già giặn phong sương đang gối đầu lên thành giường ngủ ngon lành, bàn tay nho nhỏ nhưng đầy hữu lực lại đang nắm chặt không buông bàn tay của mình, xoát một cái, mặt Lot đỏ bừng lên.

Nhưng cô không dãy tay ra mà vẫn để thế, từ bàn tay kia truyền đến từng làn từng làn hơi ấm sưởi ấm luôn cả con tim vốn không mấy ấm áp của Lot

khiến cô cảm thấy thật thoải mái.

Lot luôn thể hiện ra là một truyền nhân của gia tộc Nam Tước cao quý, tất cả mọi việc đều không thể khiến cô gục ngã, nhưng cô thực ra cũng chỉ là một cô gái, cô cũng có mặt yếu đuối, cô cũng muốn có người bên cạnh an ủi, động viên và làm điểm tựa cho bản thân lắm chứ, nhưng vì gia tộc xuống dốc, bố mẹ qua đời, khiến cô không thể không gồng mình lên gánh vác.

Nhìn ngồi tựa đầu ngủ Nobita, Lot khóe môi bỗng nhếch lên một vòng cung, đứa trẻ này, hay đúng hơn chàng trai nhỏ tuổi này lại không giống, tuy nhỏ tuổi, nhưng lại cho Lot một cảm giác yên bình và an toàn, khuôn mặt tuy có nét trẻ con không xóa đi được nhưng lại cũng có nét đầy nghiêm nghị và chín chắn chốc chốc lại vô tình toát ra khiến Lot cảm thấy cậu ta không phải là một đứa trẻ bình thường.

Qua mấy lần gặp gỡ, cùng cười, cùng nói, cùng ăn, lại kinh qua thử thách hồi tối, Lot có cảm giác vô cùng vi diệu với Nobita, được cậu ta cứu khỏi nơi như địa ngục kia, được cậu ấy chăm sóc cả đêm, luôn luôn ở bên nắm tay truyền cho bản thân hơi ấm…. Lot cảm thấy lồng ngực này thật ấm, thật ấm… Nobita trong mắt cô không khác một thiên thần kéo bản thân ra khỏi tay quỷ dữ.

Thực sự là Nobita đã dậy ngay khi Lot trở mình, cơ mà vì sao lại là nắm tay cơ chứ???

Nobita thật không nhớ lấy từ lúc nào hắn nắm tay Lot nữa á, có thể là lúc đút cháo cho cô ấy xong đi? Hay là lúc Doraemon đi ngủ? Hay là lúc ngồi ngắm khuôn mặt xinh đẹp nhưng đầy mỏi mệt đến yếu đuối Lot thì bất giác nắm tay cô ấy?

Tóm lại là đến khi Nobita phát hiện tình huống cẩu huyết xuất hiện thì đã muộn, Lot đã tỉnh, cơ mà cô ấy lại không chịu buông tay bản thân ra, cảm quan của Nobita cho Nobita biết là Lot đang ngắm bản thân rất kĩ rất kĩ.

"Là đang nhìn mình với ánh mắt giết người? Hay chuẩn bị tát bản thân một phát rồi hét lên "ECHI…."? Vẫn là bản thân lúc ngủ chảy nước dãi???"

Nghĩ đến đây Nobita phản xa có điều kiện mà đưa tay sờ sờ mặt, nhưng mà làm thế khác quái gì nói "Tôi đã tỉnh rồi á. Đang giả vờ ngủ mà thôi."

Nhìn Nobita đưa tay sờ sờ xem bên khóe miệng có chảy dãi không mà Lot bật cười, thì ra cậu ta đã tỉnh á, thế mà vẫn mặt dày cầm tay mình không chịu buông, càng nghĩ Lot mặt càng đỏ, Lot mới chỉ 19 tuổi á, vừa vào đại học thôi, đang là cái tuổi mộng mơ á.

Tuy yêu thích một đứa trẻ mà bản thân hơn đến 9, 10 tuổi cái gì thì thật khó mà nói ra, cơ mà cũng không thể ngăn cản bản thân nghĩ vẩn vơ á, phì cười một tiếng, Lot giả bộ gắt lên:

"Định cầm tay tớ bao lâu nữa? Tay cậu cầm chặt quá tớ không lấy ra được."

Lot bất giác mà đổi đi cách xưng hô với Nobita đi mà cô không hề phát hiện, trong mắt cô Nobita bây giờ đã chả phải là một đứa bé mà đã như một người bạn ngang hàng vậy.

Biết không còn giấu được nữa, Nobita buông tay ra, một mặt đỏ chót ngẩng đầu lên không biết nói lấy cái gì để phân trần mà chỉ có thể cười ngốc ngốc gãi đầu để thể hiện tâm trạng như tơ vò của bản thân.

Nhìn Nobita, Lot lại phì cười đánh vỡ khoảnh khắc xấu hổ giữa hai người, Nobita cũng bật cười theo, hai người cười to lên vô cùng hài hòa, làm Doraemon vừa tỉnh dậy đi đến cửa nhìn vào mặt đầy mộng bức.

"Mình đã bỏ lỡ chuyện gì sao???"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Kết Cục

Ngày hôm nay Yozep rất bực mình, vốn tưởng rằng nhốt đi con bé phiền phức Lot là mọi việc êm thấm, dễ dàng tìm ra kho báu tổ tiên để lại á, hắn quyết tâm có đào sâu ba thước đất cũng phải tìm cho ra.

Cơ mà thật không ngờ mấy đứa nhóc vốn đã bị dọa cho không dám động đậy nay vẫn lì lợm mà ở lại làm hắn không thể thực thi kế hoạch đào bảo được, đêm nay bỗng nhiên không có việc gì tên tổ trưởng lại gọi đi họp mới chết chứ, khiến cho âm mưu lại dọa một lần bọn nhóc vỡ lở mất.

Đang bực dọc về đến nhà, hắn vứt cái cặp xách nặng nề đầy giấy mực, hắn chán ghét cái nghề này lắm rồi! Hắn là một hậu duệ của gia tộc Nam Tước vinh quang, sao có thể làm công việc cãi cọ như mấy kẻ thấp hèn kia được chứ?

Hắn đã lên kế hoạch bao lâu? Mười năm? Hai mươi năm? Hay càng lâu? Hắn cũng không nhớ nữa…

Có lẽ từ khi hắn nghe bố mẹ kể về truyền thuyết của cụ tổ đi, hay lúc phải ăn những món ăn khó nuốt không đủ phong cách quý tộc đi, hay bị các bạn trên trường trêu gẹo về một chức Nam Tước hữu danh vô thực?

Hắn chỉ nhớ đã từ rất lâu, rất lâu rồi, hắn đã nghĩ đến làm một người quý tộc thật sự, là quý tộc gia tài bạc triệu chứ không phải quý tộc có tiếng không có miếng như thế này.

Hắn âm mưu cho bố mẹ chọn người thừa kế là bản thân chứ không phải người anh trai lúc nào cũng hihi haha của mình, nhưng hai lão già lẩm cẩm đó quá bị suy nghĩ phong kiến trói buộc mà không chịu truyền lại quyền sở hữu tòa lâu đài cho bản thân.

Hắn lên kế hoạch hại chết chính anh trai và chị dâu của mình để hòng có thể được quyền thừa kế, hắn đã đọc đi đọc lại mấy bộ luật liên quan để chuẩn bị cãi trước tòa, quyết tâm vạch mặt với đứa cháu duy nhất Lot để có thể tranh được quyền sở hữu tòa lâu đài, nhưng cuối cùng tên anh chết dầm của hắn lại đã viết trước cả di chúc để lại cho con anh hắn là Lot, làm kế hoạc của lão chìm trong trứng nước.

Bây giờ nghĩ lại hắn vẫn cảm thấy như ông trời đang trêu chọc bản thân vậy, cho bản thân một cái não tốt, nhưng tước đoạt đi cái gọi là "vận may" đi khỏi hắn, quả là không công bằng.

Nếu Nobita biết nội tâm lão Yozep thì đảm bảo tẩn cho lão một trận rồi hét lên:

"Lão Thiên Gia còn lấy hết trí thông minh, sức khỏe, may mắn, sự đẹp trai, đến tiền cũng chả có nữa đây nè! Ta còn chưa nói, ngươi nói như uất ức lắm vậy?"

Tóm lại a… Lão quyết tâm đêm tới đây sẽ lại nhát ma lũ nhóc kia một lần nữa, nếu chúng còn mặt dày ở lại, hắn không ngại cho chúng một chút khổ nơi da thịt á.

……...

Tại lâu đài, ăn xong bữa sáng, Nobita và Doraemon mới cùng Lot nói chuyện ttìm cách giải quyết sự việc, Lot mở miệng nói trước:

"Chị nghĩ là nên bắt hắn giao cho cảnh sát! Hắn cần ở trong ngục để chuộc tội cho những gì mà bản thân hắn đã gây ra."

Nobita nhấp một ngụm trà, đắng đến nhếch miệng lên, nhưng hết cái đắng lại là vị ngòn ngọt khó tả, Nobita dạo này thường thích lắp bức bằng nó, có vẻ bất kì cao nhân nào đều thích uống trà á, Nobita cũng là "cao nhân" a… tuy cao không được 1m5, cơ mà vẫn là cao nhân á, không có bức cách không được a.

Lắc lắc đầu, Nobita phân tích thấu đáo:

"Cứ từ từ, Lot-san, chị học là chuyên luật đi! Vậy chị cần biết được rằng cảnh sát muốn bắt người là cần chứng cứ, chị có chứng cứ gì? Vả lại Yozep hắn là luật sư, không muốn nói nhưng hắn thật sự là một luật sư giỏi, hắn có thừa sức để cãi thắng phiên tòa thôi."

Doraemon cho dù rất nhiều kiến thức trong đầu, nhưng suy nghĩ của cậu ta cũng chưa được chín chắn và trải đời nhiều, dẫu sao cậu ấy là Robot trông trẻ á, chứ không phải là Robot toàn chức cao thủ a, nên nghe Nobita và Lot nói cũng chỉ gật gật đầu ý bảo các cậu cứ tiếp tục, coi tớ là Ất qua đường là được.

"Vậy Nobita-kun, cậu định làm như thế nào?"

Lot cũng không có ý tưởng hay ho gì, vả lại Lot cũng muốn xem Nobita có ý kiến gì hay không, chứ cứ bên Nobita thì Lot cảm thấy đặc biệt an tâm, cứ như cậu bé này là Thần không gì không thể làm ấy.

Nói chứ trực giác con gái thật thần kì á, Nobita thật sự là Thần, chỉ cần có Doraemon bên cạnh thì cũng gần tiếp cận với không gì không thể á, cơ mà cũng có thứ hắn không thể á, ví dụ như tạo ra em bé cái gì…. Hắn cần phải chờ đi tầm chục năm nữa á.

"Chúng ta không đi, tên Yozep đó chưa đạt được mục đích, chắc chắn hắn sẽ không từ bỏ đâu! Hắn sẽ lại đến cố gắng đuổi chúng ta đi khỏi tòa lâu đài, và xác suất cao là hắn lại sẽ dùng chiêu cũ, đóng giả ma quỷ để hù chúng ta á…"

Nghĩ nghĩ một lát, Nobita nở nụ cười nhẹ, rồi nói.

"Hắn muốn làm ma, ta sẽ cho hắn gặp ma thật, coi xem Lí Quỷ gặp Lí quỳ sẽ như thế nào. Chúng ta sẽ cho hắn một bất ngờ….. Tớ đã có thể thấy được kết cục!"

Đưa tay đẩy đẩy mắt kính khiến cho nó sáng lóe lên một cái, Nobita phát ngôn ra câu nói bất hủ của Thánh Keima, lắp một cái bức.

……

Đêm đến, chưa đến giờ hoàng đạo mà tên Yozep đã không kịp đợi mặc vào bộ giáp sắt, mang theo thanh kiếm sắc bước chậm đến hướng phòng của hai đứa nhóc người Nhật Bản, lần này hắn quyết sẽ không để mặc chúng mà sẽ cho chúng một cái sợ hãi nhớ đời.

Đi qua khúc cua, đang định rẽ thì bỗng áng mây che mặt trăng đã biến mất, ánh trăng soi sáng tại một góc rẽ có một bóng người đang đứng đó lặng im không động đậy, tên Yozep cũng nhíu mày lại quay đầu ngắm rõ bóng người kia.

Bóng người kia cao lớn, không phải hai đứa nhóc không đến 1m5 có thể so sánh được, mặc theo bộ giáp sắt thời trung cổ nhưng được đánh bóng sáng loáng như mới, coi bộ tên này rất yêu thích bộ giáp này, trên tay hắn cũng nắm một thanh đại kiếm, trên đầu đội mũ giáp không có tấm che mặt, bước lại gần hơn để xem dưới tấm mũ giáp kia là ai thì bỗng Yozep nghe tiếng nói phát ra từ bóng người kia.

"Thật đáng xấu hổ! Không ngờ con cháu của ta lại tệ hại thế này!"

Ánh trăng soi sáng lên khuôn mặt bóng người, đó còn là ai khác ngoài cụ tổ nhà Muynkhaozen, Eric von Muynkhaozen?

Khuôn mặt ông bây giờ là tràn ngập phẫn nộ, vốn ông đang luyện kiếm tại hoa viên thì bỗng chui đâu ra một tên nhóc, bảo rằng cần ông đi xử lí tên đồ tử đồ tôn bất hiếu, bực mình vì kẻ đâu đâu lại xuất hiện trong vườn nhà mình nên ông rút kiếm ra làm tư thế thách đấu tỉ kiếm, và dĩ nhiên để nhanh chóng Nobita không hề giữ lại mà tung ra hết kiếm kĩ đánh bại ông chỉ trong một nốt nhạc rồi kéo ông đến nơi đây.

Bây giờ lại thấy tên cháu chắt mấy đời của bản thân lấy danh nghĩa của mình đi dọa hết kẻ này đến kẻ khác hòng chiếm đoạt đi tài bảo bản thân đã dấu kín thì đâu còn nhịn nữa, hai người một già một thật lao vào như những chiến sĩ thời trung cổ mà chiến đấu.

Dĩ nhiên chỉ ăn thịt không có xương, không biết khổ đau là gì lão Yozep chưa trụ được 5s đã bại trận, thua cả Tryndamere ít nhất Tryn còn có 5s chuẩn men á.

Lôi tên Yozep như con rối vải đi đến giữa bãi đất rộng, nơi đó Nobita và Lot cùng Doraemon đã đứng đó, tuy Nobita đã nói sẽ mang ma thật và ma giả đối diện nhưng Lot thật không tưởng nổi ông tổ 500 năm trước nay lại xuất hiện nên đứng đơ ngay đó.

Nobita thì không chần chờ lấy "thuốc nói thật" mà Doraemon đã đưa ra cho tên Yozep uống, và dĩ nhiên không khó mà moi được từ miệng hắn ra tất cả tội ác của hắn, càng nghe mặt Lot càng tái đi, nếu không có Nobita bên cạnh đỡ có khi cô ấy ngã ra lúc nào chả hay ấy.

Trong khi ông Eric von Muynkhaozen thì càng nghe mặt càng đỏ, có xung động rút kiếm xử quyết luôn tên nghịch tử, nghịch tổ này đi, run tun đưa kiếm chỉ hướng tên Yozep, ông nói:

"Dòng máu chúng ta cao quý là vì mang kiếm phò trợ vua của chúng ta đánh đổ đi kẻ thù, chứ không phải chỉ gươm về chính anh em, bố mẹ hay đồng minh bằng hữu! Ngươi không xứng làm người dòng họ Muynkhaozen! Nếu không phải xã hội đã đổi khác thì ta đã chính tay thanh lí môn hộ ngươi rồi tên phản phúc!"

Nói xong, ông táng tên Yozep một cái khiến hắn lăn ra ngất xỉu rồi quay qua đang một mặt đau bồn nhưng cố nén không rơi nước mắt Lot một mặt hòa ái nói:

"Cháu là Lot phải không? Ta xin lỗi đã để cháu phải khổ thế này… Nhưng cháu quả là một cô gái dũng cảm và mạnh mẽ, dù đã qua bao năm tháng nhưng những nét đặc điểm của gia tộc ta vẫn còn đó, quả nhiên a…."

Rồi quay qua đang dìu tay Lot, Nobita liếc một cái, ông tiếp tục nói:

"Cậu ấy không tệ đâu! Cháu cần phải biết giữ lấy! Cuộc đời ông không mấy thua ai trong đấu kiếm, cơ mà lại bị thua cậu ấy một cách triệt để, ông chỉ có thể chấp nhận thua con cháu của bản thân chứ quyết không thể thua bởi người ngoài… Cháu hiểu chứ?"

Nghe lời nói của ông "già mà không kính" kia, Nobita và Lot như điện giật buông tay nhau ra, mặt hai người cùng đỏ bừng lên, Doraemon một mặt bát quái liếc a, liếc a, một bộ "hai người dấu sâu lắm" kiểu đó.

Không đợi hai người chống chế cái gì, ông tiếp tục nói:

"Để đề phòng cho tình huống thế này, ông đã chuẩn bị từ rất lâu về trước… thật không ngờ nó cũng là nguyên nhân khiến tên Yozep phản phúc kia nổi lòng tham mà làm những chuyện táng tận thiên lương."

Nói đoạn, ông quay đầu bức tượng đá nơi cạnh chỗ đứng của ông, một chuỗi tiếng cơ quan hoạt động truyền ra, mạch nước từ tháp Balun đã chặn dòng từ lâu bỗng chảy trở lại, các hồ nước, đài phun nước thi nhau phun trào, rồi cuối cùng đài phun nước tại trung tâm hoa viên cũng chảy trở lại, nhưng thay vì chảy ra nước thì đài phun lại không ngừng mà chảy ra tiền vàng châu báu, làm mấy người Nobita nhìn trực trừng mắt, coi như là xem phim vậy, cơ quan còn hơn cả hiện đại luôn á.

Thật sự chứ hiện đại bây giờ không có điện thì đừng hòng làm được cái cơ quan nào hoành tráng như vậy á, nhìn Lot, Nobita cười nói:

"Vậy là Lot đã không cần lo lắng không nộp đủ tiền thuế mà phải bán đi tòa lâu đài rồi đúng không nào? Với từng này gia tài, cậu chỉ cần sử dụng nó làm kinh doanh, tớ tin chắc với thiên phú của cậu chắc chắn sẽ thành phú bà!"

Nhưng ông tổ lại lắc lắc đầu mà nói:

"Không không! Cậu Nobita này, cậu đã giúp Lot và gia tộc Muynkhaozen quá nhiều, tôi không nói ngoa chứ chỉ tòa lâu đài này là không đủ! Tôi quyết định tòa lâu đài này sang tên chủ là cậu Nobita, mong cậu vẫn giữ nguyên tên của tòa lâu đài Muynkhaozen."

Nobita khoát khoát tay nói:

“Việc đó thì…. Việc đó thì…”

Không đợi Nobita nói hết, ông tổ tiếp tục quay qua nói:

“Nhưng ta tội nghiệp con bé Lot, nó không còn nhà để về, nếu cậu không chê thì hãy nhận con bé vào chung sở hữu tòa lâu đài cũng được nhé!”

Bị chặn ngang Nobita chưa biết đông tây gì chỉ có thể gật gật đầu coi như tùy sắp đặt, Lot định nói là bản thân có phòng trọ nơi khác rồi nhưng thấy ánh mắt của cụ tổ thì cũng im lặng lại.

Vỗ tay cái bốp ông tổ chốt định lại một câu:

“Lot! Ngày mai cháu hãy làm thủ tục chuyển tên của Gia Chủ sang là Nobita, còn cháu sẽ cùng chung sở hữu nên sẽ chuyển tên thành vợ Gia Chủ! Thế nhé! Ta trở về trước đã,”

Mang ông cụ tổ về trong khuôn mặt mộng bức Doraemon có cảm giác IQ của bản thân tụt nghiêm trọng, không đủ mà tải và xử lí được lượng thông tin vừa nghe.

Nobita và Lot thì một mặt trừng ngốc ra mà nhìn bóng lưng Doraemon và ông tổ chui vào đường hầm thời gian mà đi, có cảm giác:

“Không phải ta không hiểu Thế Giới mà bởi vì Thế Giới thay đổi quá nhanh.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hoàng Tử Chó

Cuối cùng thì hè cũng đến, sau khi nhận một tá bài tập về nhà thì Nobita cuối cùng đã được thở ra một hơi, sau khi xong xuôi thủ tục bên Đức, Nobita chạy như ma đuổi về lại Nhật Bản, không dám nhìn mặt Lot luôn, hai người chỉ thỉnh thoảng liên lạc qua thư mà thôi, dẫu sao cũng không thể “như keo như sơn” được á.

“Hôn nhân sắp đặt là không hạnh phúc!” Nobita luôn tin chắc vào điều đó, cơ mà tại sao khi nghĩ đến việc này trong lòng lại vui như thế kia chứ? Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Đi về nhà, lại phải ra bãi đất trống, Nobita vốn định hoàn thành xong chiếc giường rồi ngủ thử coi sao trong hè này, vốn Nobita đã có đầu mối tốt rồi, cơ mà cuối cùng vì Suneo và Jaian bảo có chuyện muốn gặp tại bãi đất trống nên Nobita không thể không lê cái thân đi ra đây.

Mang theo một chai nước Shiro tự làm từ lá cây, Nobita bước chậm rãi ra bãi đất trống, nhìn một mặt nghiêm túc hai người, Nobita không hiểu có xung động nhổ nước bọt, hai cậu mà cũng có lúc nghiêm túc á???

Thấy Nobita đã đến, Suneo một mặt như nhà hùng biện mà bắt đầu buổi diễn thuyết của mình.

“Ngày xửa ngày xưa, trên trái đất có rất nhiều truyền thuyết kể về sự bí ẩn và thần kì, Rừng rậm nhiệt đới trải dài vô tận, núi băng chót vót trên những đám mây, và băng tuyết che phủ mọi thứ.”

Dừng lại một chút lấy hơi, Suneo chỉ lên trời với bộ mặt ý chí sục sôi mà nói:

“Còn bây giờ thì sao? Cả rừng rậm, đồng cỏ, bãi cát, cả núi non hay dưới đáy đại dương, mọi thứ đều được con người khám phá! Không có nơi nào con người chưa đặt chân đến hết!”

Nobita vẫn một mặt chú ý đến lượng nước Shiro còn trong chai, định bụng kiếm ít lá khô hay lá rụng gì đó bỏ thêm, Suneo đã kết thúc bài diễn thuyết, đổi chỗ cho Jaian đi lên kết luận.

Hít một hơi thật sâu, Jaian một động tác vỗ ngực của gorila mà hét lên:

“Thật là tổn thương lòng kiêu hãnh này mà! Không lẽ không còn nơi nào còn bí ẩn sao chứ?”

Liếc hai đứa đang tự xướng tự họa kia, Nobita một mặt chả mấy liên quan mà nói:

“Thế thì liên quan gì đến tớ? Tớ lại chả dẫm lên cái lòng kiêu hãnh của các cậu?”

Suneo lại không ăn một bộ này của Nobita mà chạy lại bên sum soe nói:

“Đây là lí do tớ gọi cậu đến đây mà… Có liên quan lắm chứ! Cậu nghĩ xem, đã vào hè rồi, có ai không muốn đi du lịch đâu đó chứ? Cơ mà chúng ta lại

khác! Chúng ta chí nguyện là đến nơi chưa ai đến, khám phá nơi chưa từng có dấu chân con người ấy!"

Biết như vậy cũng chưa đủ đả động Nobita, Suneo bắt đầu thuyết phục:

"Mà lại á, cậu định nằm ngủ suốt hè sao? Khi nói chuyện với bạn bè cậu sẽ cười mà nói: "Hè này tớ chỉ ngủ tại nhà" sao?"

Lời của Suneo đâm trúng tim đen Nobita, hắn thật sự là kẻ ham ngủ, cơ mà hắn cũng muốn có chút mặt mũi a, không thể nhìn âi ai cũng đi chơi mỗi bản thân là tại nhà được.

Nhìn Suneo, Nobita lại nói:

"Các cậu là nhắm vào Doraemon và bảo bối của cậu ta chứ gì? Nhưng bảo bối là Doraemon ra, truy tìm là tớ làm, thế thì hai cậu chỉ ngồi mát ăn bát vàng?"

Nghe Nobita nói hai người bỗng tắt điện, thật sự hai người vẫn chưa nghĩ xa như thế á, còn tự phân công công việc cái gì vốn đã chả nằm trong suy nghĩ của hai tên cơ hội này rồi.

Suy nghĩ đi nghĩ lại, Suneo nói:

"Chúng tớ sẽ là đội viên đội thám hiểm này! Cậu làm đội trưởng, trong quá trình thám hiểm, cậu nói gì bọn tớ làm nấy, được chưa?"

Jaian cũng gật gật đầu, đồng ý là đồng ý cái đã, đến khi có làm hay không thì tính sau á. Gật gật đầu, Nobita cũng chỉ cần lời nói thế thôi, thực sự vỡ việc ra mà có tên nào làm hỏng việc thì hắn sẽ cho đứa đó biết hoa hồng là sao lại đỏ như thế, nước biển vì sao mà mặn như vậy á.

Về đến nhà, phơi bầy ra hết cho Doraemon nghe, nghe xong lời Nobitanói, Doraemon cũng nhíu mày mà hỏi lại:

"Cậu nghĩ sao tìm được nơi con người chưa đến được kia chứ?"

Nobita khoát tay nói:

"Đơn giản thôi! Cậu nên biết cho dù với trình độ khoa học kĩ thuật bây giờ đi nữa, có nhiều nơi mà con người chưa thể đặt chân đấy!"

Doraemon nghiêng đầu suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi chẳng ra nên lại một mặt dấu chấm hỏi mà quay qua Nobita.

Nobita cũng chẳng dấu diếm mà nói:

"Đó là cánh rừng rậm Châu Phi, dưới lòng đất mạch nước ngầm và hang động tự nhiên, dưới đáy đại dương nơi sâu nhất, khe nứt Maria và cuối cùng là hai cực Nam Bắc trái đất, tuy họ đã nghiên cứu rất nhiều nhưng còn rất nhiều bí ẩn núp bên dưới các tảng băng mà họ vẫn chưa thể phát hiện."

Nghe Nobita nói, Doraemon vỗ tay bôm bốp mà nói:

"Quả nhiên a, Nobita-kun, cậu đã định tìm nơi nào?"

Nobita ngẩng đầu lên trời nói:

"Dùng vệ tinh dễ dàng nhất nhỉ, cậu có vệ tinh mini thì phải? Chúng ta tìm trong rừng rậm Phi Châu đi!"

Thế là công cuộc tìm kiếm của hai người bắt đầu, đầu tiên là tại những nơi mà trong sách nói đến các địa hình hiểm trở mà chưa nhà leo núi nào chinh phục, hay nơi các vệ tinh đã không thể quay chụp, và cả những nơi có xuất hiện nhiều vụ mất tích nhất nữa.

Đang điều khiển chiếc vệ tinh bay hướng điểm chỉ định đầu tiên thì mẹ Tâmko gọi, đi ra nghe thì ra là mẹ muốn giao cho Nobita nhiệm vụ cao cả đó chính là đi chợ mua thứ ăn, Nobita đành phải đi thôi chứ biết làm sao giờ?

Đi ngang qua bãi đất trống, Nobita lại vô tình thấy một con chó nhỏ nằm mê mệt nơi đó, coi bộ đói đến mức không thể bước đi được nữa vậy.

Nhìn con chó nhỏ, các kí ức vốn cũng không tự lục soát lại bỗng thi nhau trồi lên, Nobita bây giờ mới biết là đã đến trận phiêu lưu thú vị tiếp theo á, nhìn chú chó tội nghiệp bây giờ ánh mắt lại khác, trước đó là tội nghiệp con chó nhỏ bị bỏ rơi, nhưng nay lại là tội nghiệp một vị hoàng tử sa cơ lỡ vận á.

Lắc lắc đầu, Nobita tăng nhanh bước chân đi đến siêu thị, mua thức ăn rồi cũng tiện thể mua mấy cây xúc xích, đi qua mảnh đất trống, chú chó nhỏ vẫn đang nằm nơi đó, Nobita đi lại, ngồi xuống bóc xúc xích đưa cho nó rồi nói:

"Cuộc đời con gì cũng vậy, dẫu là người hay là chó đi nữa, bi ai nhất không phải là khó khăn nơi hiện tại mà là mất đi niềm tin về tương lai mà không chịu phấn đấu a… Mày cũng vậy, cần phấn đấu để sống, để hoàn thành việc mày cho là mục đích sống của bản thân đi."

Nếu ai thấy Nobita lại đi thuyết giáo nhân sinh với một con chó thì chắc chắn sẽ cười không nhặt được mồm, nhưng Nobita biết, con chó nhỏ này có thể hiểu được, nói với nó chẳng qua là lời an ủi của một người biết đến hoàn cảnh của nó mà nói thôi.

Thấy chú chó đã phục hồi chút tinh thần mà gặm xúc xích thì Nobita cũng đứng dậy mà đi về nhà, mẹ còn đợi thức ăn hắn mang về đây.

Đưa thức ăn cho mẹ Tamako, Nobita lại bắt đầu đi lên lầu, thấy Doraemon vẫn đang cần cù nhìn mấy tấm hình, thấy Nobita vào thì Doraemon cười tươi rói mà nói:

"Cậu xem nè Nobita! Mấy tấm ảnh này là chụp về các vách đá hiểm trở nhất mà chưa có ai chinh phục được đấy! Nếu đưa cho Jaian và Suneo chắc là ổn á?"

Vốn nếu là Nobita bình thường thì sẽ cảm thấy vậy là đã ổn, cơ mà bây giờ biết đến bản thân và các bạn có thể sẽ đi đâu thì Nobita cảm thấy chả ổn chút nào cả, sức chiến đấu bạo lều nói với Doraemon:

"Chúng ta sao có thể chịu thua thực tại được? Có không từng có ai đặt chân lên đỉnh nhưng mọi người lại đều đã biết về nó không phải sao? Mục đích của chúng ta là tìm đến nơi chưa một ai biết ấy!"

"Gâu!" vừa dứt miệng thì Nobita đã nghe thấy tiếng sủa nhỏ từ phía sau, cả Dorâemon và Nobita cứng ngắc quay đầu lại nhìn thì thấy một con chó nhỏ đã ngồi đầu cửa phòng nhìn về hai người vẫy vẫy cái đuôi.

Nobita thề hắn đã đóng cửa trước khi vào nhà rồi, có nghĩa là con chó này quyết tâm đi theo Nobita mà tự mở cửa theo lên đến tận đây. Khổ bức thêm nữa là đúng lúc mẹ Tamako lại đi lên trên này làm Doraemon và Nobita vội vàng dấu đi nó vào tầng dưới tủ chứa chăn nệm, dưới nơi ngủ của Doraemon.

Lên đến nơi, mẹ Tamako một mặt lo lắng hỏi Nobita và Doraemon:

"Các con có thấy chiếc túi xách của mẹ nơi nào không vậy?"

Nobita và Doraemon cùng ngạc nhiên nói:

"Túi xách ạ? Làm sao tụi con biết được?"

Mẹ Tamako có vẻ cũng biết là hai người sẽ không biết, cơ mà người là vậy, có bệnh thì vái tứ phương á, cọng rơm cọng cỏ dẫu biết có níu vào nó vẫn chìm cơ mà người chết đuối khi vớ trúng vẫn cứ bám chặt lấy là vậy.

Mẹ Tamako một mặt tận thế đến nơi mà vò đầu bứt tai nói:

"Thôi chết rồi! Chắc là mẹ làm rơi đâu đó trên đường từ ngân hàng về rồi! Toàn bộ tài sản nhà ta ở trong cả đó…"

Nói xong, mẹ Tamako xây xẩm mặt mày mà như muốn ngã ra.

Nobita lại nhớ đến có siêu tìm đường là hoàng tử chó đây á, thế là thoải mái nói:

"Không sao mẹ ơi, con biết cách tìm lại nó cho mẹ. Đổi lại mẹ phải đáp ứng cho con một điều kiện nhé!"

Đang tuyệt vọng thì mẹ Tamako bỗng bật dậy mà nói:

"Được! Được! Một chứ nhiều nữa cũng được, miễn là tìm được chiếc túi."

Nobita mới thở ra một hơi mơ tủ lôi chú chó nhỏ ra, quay về nó mà nói:

"Có thể ở lại với tao hay không là tùy thuộc vào mày biểu hiện lần này cả đấy cún con ạ."

Đang lo lắng nên mẹ Tamako cũng không tiện rầy la Nobita tội mang chó mèo hoang về nhà, đi theo Nobita đến trước cửa ngân hàng, con chó nhỏ thật thông minh, ít nhất thì nó cũng là hoàng tử chó á, trước kia thì hoàng tử cóc có biến được thành hoàng tử thật, nay hoàng tử chó chả thể biến soái, biến đẹp trai, thì ít nhất cũng có tài năng á.

Ngửi ngửi mẹ Tamako một cái, "hoàng tử chó" nhanh chóng đi theo mùi mà lần theo, mẹ Tamako cũng la cà có kém gì Nobita đâu, hết ghé qua của hàng kem đến cửa hàng bán quần áo, lại đến xem náo nhiệt đám cháy nữa, cũng may chiếc túi xách vẫn còn trong bụi cây nên "hoàng tử chó" đơn giản tìm được.

Để cảm tạ "hoàng tử chó" đã tìm được cái túi xách mà cuối cùng thì mẹ Tamako đã chấp nhận yêu cầu nuôi nó của Nobita, sau khó khăn chiết mắc thì chú chó tội nghiệp đã lần nữa có được ngôi nhà a…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Bắt Đầu Hành Trình

Thế là Peko đã vào nhà Nobi sống, dĩ nhiên Peko là tên Nobita đặt cho con chó nhỏ, hoàng tử chó á. Tắm rửa xong xuôi quả nhiên nó cũng trắng hẳn ra, quả nhiên là hoàng tử có giống nòi tốt có khác, ngoài tài năng và trí thông minh ra còn có thể bán manh mà sống a…

Một ngày đơn giản thế mà qua đi, giữa lúc đó thì cũng có chút dấu chấm nho nhỏ lúc bố Nobi đi làm về phát hiện có con chó nhỏ trong nhà thì có hơi chút kinh ngạc, cơ mà biết là mẹ Tamako đã cho phép thì cũng không quá để tâm, dẫu sao cái luật không cho nuôi chó mèo trong nhà là mẹ Tamako đưa ra á.

Sáng sớm tỉnh dậy, cùng nhau đi xuống lầu đánh răng rửa mặt, cả một người, một mèo máy, một chó cùng nhau rửa mặt, đánh răng, không nói chứ hình ảnh này mà được đăng lên Tiktok hay Youtube thời hiện đại chắc chắn sẽ nổi như cồn á.

Nobita thì vốn đã biết hoàng tử chó thân phận nên cũng không quan tâm cái cử chỉ khác "cẩu" của nó cho lắm, trong khi Doraemon không biết nên hai mắt trừng lên rõ to, có cảm giác như tam quan bị sụp đổ vậy.

Cùng nhau ăn cơm, Nobita và Doraemon vẫn như thường ngày ăn á, vốn cũng chả sao, cơ mà như ông cha ta thường nói: "Không có so sánh, không có tổn thương."

Động tác ăn uống thường ngày của hai người khi so sánh với điệu ăn ưu nhã quý tộc của con Peko thì bỗng thấy kém xa… Mẹ Tamako thật không nhìn được, lại một tràng giáo huấn "người không bằng chó" làm Nobita và Doraemon có cảm giác bữa cơm đang ngon bỗng tẻ nhạt đi trông thấy.

Ăn xong cơm thì Nobita và Doraemon dẫn theo Peko lên lầu tiếp tục công việc, vì biết trước nội dung cốt truyện, Nobita cũng không muốn dài dòng tìm kiếm nơi này nơi khác nữa mà di thẳng vào địa điểm chính.

Rút ra quyển atlat địa lí châu phi từ giá sách ra, Nobita chỉ vào một vùng chỉ toàn là mây nói với Doraemon:

"Nơi đây được các nhà khoa học thám hiểm gọi là "Khu rừng sương muối" bởi vì nơi đây bao phủ toàn sương mù nên vệ tinh nhân tạo chưa thể nào chụp được cảnh tượng bên trong. Vệ tinh mini của cậu nếu có thể chụp được cảnh tượng bên trong thì sẽ đơn giản vô cùng tìm ra nơi con người chưa từng biết tới đấy!"

Nghe Nobita nói, con Peki rõ ràng có vểnh vểnh lên đôi tai, coi bộ nó cũng biết "khu rừng sương muối" là ý chỉ quốc gia của nó a…

Doraemon nghe thế thì nhanh chóng thao tác vệ tinh chuyển hướng vừa nói:

"Đơn giản! Cậu cứ yên tâm đi! Vệ tinh của tớ tuy chỉ là dạng Mini, nhưng công nghệ bên trong tân tiến ngang tầm trình độ khoa học thế kỉ 22 về vệ tinh mà, sương mù đâu thể chắn được tầm mắt nó!"

Thế là công cuộc tìm chụp "khu rừng sương muối" được hai người tiến hành. Chính xác ra có thêm con Peko nữa, cơ mà dẫu sao nó vẫn là không có việc gì chỉ đơn thuần ngồi đó yên lặng xem Nobita và Doraemon phiên từng tấm ảnh.

"Dừng lại đi Doraemon! Tớ nghĩ chúng ta đã tìm thấy điều cần tìm rồi."

Đang nhìn một bức ảnh thì Doraemon quay đầu qua thấy Nobita đưa đến một bức ảnh rừng già châu phi, nhưng giữa khu rừng già lại có một kiến trúc vuông vức không giống tự nhiên tạo thành, Doraemon vội vàng chạy lại máy phóng to bức ảnh ra.

Nhìn bức ảnh vẫn khó nhận ra đây là cái gì, bởi vì hướng chụp là trên xuống, bởi vậy khó mà biết được thứ bản thân chụp là cái gì á, nên Doraemon lại lôi ra thêm "máy chụp ảnh sáu chiều" ra để chụp xem đó là cái gì nữa.

Một bức ảnh đi ra, đó là mặt trước của kiến trúc kì lạ nằm trong trung tâm khu rừng, đó chính là một pho tượng cao lớn, các cây cổ thụ của khu rừng nguyên sinh cũng chỉ cao quá mắt cá chân của nó mà thôi, quả là một đại kiến trúc kì vĩ.

Mọi người nên biết loài cây cao nhất thế giới được nhận định là cây tùng gỗ đỏ sinh trưởng tại Châu Mĩ có độ cao lên tới 115m khoảng chừng trong khi các cây tại Phi Châu này đều là cây nguyên sinh, dẫu cao chưa đến từng đó nhưng hơn 50m là điều chắc chắn á.

Bức tượng nữ thần tự do tại Mĩ cao 93,1 m còn tòa tháp Bigbeng thì lại là 96m, thế có nghĩa là hai kiến trúc đình đám thế giới này còn chưa đến được đầu gối của bức tượng này kia đấy, quả nhiên là choáng ngợp trước sự kì vĩ nơi đây á.

Nhanh chóng liên tưởng đến một pho tượng to lớn già thiên lấp địa đứng nơi đó, chỉ nghĩ đến công phu tạo ra nó thôi mà Nobita đã kinh vì thiên nhân rồi á, nên nhớ đó là thời xa xưa kiến tạo a… Ai cập cổ đại làm ra kim tự tháp làm người văn minh Châu Âu phải hô to "Không thể nào", trong khi kim tự tháp mà đem so với pho tượng này thì đơn giản chỉ là một "tiểu bất điểm" mà thôi á.

Nhanh chóng chạy đến nhà Suneo, thấy Jaian vốn cũng đang ở nơi đó, Nobita cười nói:

"Tớ đã tìm ra mục đích tới của chúng ta, ngày mai tập hợp nơi khu đất trống nhé!"

Nghe thấy Nobita nói vậy, Jaian và Suneo là một mặt hưng phấn truy hỏi:

“Đâu? Cậu có chắc là chưa có ai biết nơi đó không đấy?”

Nobita một mặt thần bí nói:

“Chưa có ai biết là chắc chắn! Nhưng nơi nào thì mai tớ mới nói… Ya! Mai gặp lại.”

Để lại một bộ mặt tò mò, bứt rứt vì không có lời giải Jaian và Suneo phía sau, Nobita chạy đến nhà Shizuka đi. Đối với Shizuka thì Nobita chả thèm giữ bí mật làm gì mà nói hết cả.

“Cậu nói sao? Có pho tượng khổng lồ vậy kia à? Lại ngay giữa rừng già Châu Phi nữa? Mà các nhà khoa học lại chưa từng phát hiện?”

Shizuka cũng một mặt kinh ngạc mà nói.

“Đúng vậy đấy! Mai tớ sẽ dẫn đầu đoàn thám hiểm đi tìm hiểu điều kì bí này! Cậu có muốn đi cùng không Shizuka-chan?”

Nobita một mặt tự hào vỗ ngực mà nói, Shizuka cũng muốn đi chơi lắm nên nhanh chóng gật đầu lia lịa.

Đi về nhà ăn bữa trưa, Nobita quay qua bố mẹ mà nói:

“Bố mẹ ơi, mấy ngày đầu hè này bố và mẹ cũng chưa sắp xếp được lịch để cùng du lịch nơi đâu phải không? Vậy con xin phép cùng mấy đứa bạn Jaian, Suneo và Shizuka cùng đi cắm trại picnic chút đươc không ạ?”

Nghe đến Nobita nhắc đến di lịch cái gì bố Nobi đã định “bỏ của chạy lấy người” rồi, dẫu sao gia đình tuy cũng ăn nên làm ra đấy, cơ mà bản tính tiết kiệm nó ăn vào máu rồi, nghe đến phải chi tiêu nhiều là chùn bước à.

Nhưng lại vừa đúng Nobita xin đi cắm trại cùng các bạn thì bố Nobi nhanh như chớp nói:

“Con biết đấy! Gần đây công ti bố rất nhiều việc bận nên chưa thể sắp xếp công việc mang cả nhà đi chơi được, bởi vậy nếu con muốn thì hãy đi đi, có Doraemon đi cùng thì bố mẹ cũng yên tâm.”

Thế là đơn giản giải quyết chuyện bố mẹ, Nobita nhanh chóng cùng Doraemon ăn xong xuôi rồi lên lầu.

“Trước hết là để chuẩn bị cho các tình huống cấp bách không thể không qua bữa ăn dã ngoại, cậu hãy kiếm các bảo bối tạo món ăn tại thế kỉ 22 trước đi Doraemon! Tài chính tớ lo! Gì chứ tiền tớ không phải là quá thiếu.”

Nobita bắt đầu lên kế hoạch trước cho chuyến chu du, Nobita không muốn bản thân cần phải chịu khổ như hồi tiền sử, đi truy bắt động vật ăn thịt nướng nữa nên đơn giản nhất là Doraemon cầm theo đồng hồ được Nobita trao quyền lên cỗ máy thời gian đi mua sắm đi.

Nobita cũng nhanh chóng đi ra ngân hàng rút tiền rồi đi mua vật dụng đi, nào là dụng cụ neo móc khi leo núi a, các thực phẩm đồ hộp a, dù nhảy khi cần kíp a, thuốc xịt đuổi côn trùng a, cả camera để quay chụp các nơi cả bọn sẽ đi qua nữa…vv… Nobita mới không hoàn toàn dựa vào Doraemon đấy, cái tính cậu ta Nobita hiểu quá mà… Thấy rẻ là mua, lại tiếc tiền, không biết cậu ấy có kiếm được cái gì ra hồn không nữa.

Mang cả một tòa núi nhỏ đồ dùng về, Nobita mang theo Peko đi dạo công viên đi, người ta còn mang xích đưa chó đi dạo nhưng Nobita biết Peko không phải chó thường nên cũng không có ý định đeo xích cái gì, nó là hành động không tôn trọng á.

Đi dạo công viên, chơi cút bắt với Peko, là Nobita ném xúc xích đi, Peko chộp được mang lại cho Nobita, rồi Nobita bóc cây xúc xích cho Peko ăn luôn coi như là tưởng thưởng.

Cuộc chơi vui của một người một chó khiến thời gian trôi qua là nhanh chóng, thấy trời bắt đầu chuyển tối thì Nobita cũng kiếm đường về nhà ăn cơm đi.

Doraemon cũng đã về đến, trả lại Nobita chiếc đồng hồ rồi vỗ ngực tự đảm bảo đã mua sắm đầy đủ vật dụng để phiêu lưu, Nobita nhìn số tài khoản trước sau gần như bất biến mà khóe miệng giật giật, đã bảo là không cần tiết kiệm cơ mà cậu ta vẫn chứng nào tật nấy chỉ mua không đến số lẻ trong tài khoản ngân hàng của Nobita mà thôi á.

Một đêm không có gì lạ, sáng sớm hai người đã nhanh chóng xuất phát đến bãi đất trống.

“Cái gì??? Thật sự có một bức tượng to đến thế sao? Nhanh nhanh xuất phát nào! Tớ đã không thể ngăn được cái xung động trong mình rồi!”

Jaian nghe Nobita giải thích thì nhanh chóng thúc giục cả bọn, cũng không đợi gì nữa, mấy người một chó nhanh chóng xuất phát, điểm đến là cách bức tượng 100km.

“Nobita-kun à, sao đi thám hiểm cậu lại dắt chó đi dạo thế?”

Chuẩn bị đi qua cửa thần kì, Suneo quay qua Nobita hỏi.

Nobita cười cười trả lời:

“Peko rất thông minh, vả lại chúng ta đi đến là giữa rừng già Châu Phi đấy, có nó sẽ thêm một người cảnh giác báo động cho ta khi gặp nguy hiểm.”

“Đúng thế! Sao cậu có thể nói vậy với Peko-san được chứ? Nó đáng yêu vậy mà…”

Shizuka cũng thêm vào, dĩ nhiên lí do cậu ấy thêm vào hoàn toàn không được tính là lí do.

Không nói nhiều nữa mà cả đám người cùng nhau xuất phát, phía sau cánh cửa là một khoảng tùng lâm rậm rạp, vượn hót chim kêu khắp nơi, không khí trong lành không như nơi đô thị ô nhiễm làm cho cả bọn có cảm giác như đến một thế giới khác vậy.

Peko thì đã nhanh chóng xác định phương hướng, sủa lên một tiếng dẫn đầu mở ra cuộc phiêu lưu hứa hẹn sẽ đầy thú vị của cả đám.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83: Cuộc Pic Nic

Ánh nắng chiếu qua tán cây rọi xuống những đốm sáng trên lá vàng, những cây cao cổ thụ như những quái vật khổng lồ đứng chễm chệ trong rừng già chỉ như một hạt cát trong đáy đại dương thì con người đứng nơi đó như chả bằng cả một hạt cát vậy.

“Wa… Thật hùng vĩ a… Khác hẳn các khu rừng dương xỉ thời kỉ phấn trắng á.”

Shizuka là một mặt tràn đầy phấn khích mà nhìn xung quanh, những con kì nhông bò qua các ngóc ngách, những con chim đầy màu sắc và kì lạ, những chú gấu kula đáng yêu, chim kêu vượn hót khiến cho mọi người có cảm giác như trong mộng vậy.

Jaian nhìn xung quanh đầy cảnh đẹp mà chưa bbao giờ được thấy cũng đầy kinh ngạc mà thốt lên:

“Châu Phi…. Chúng ta thật sự đang ở Châu Phi rồi sao?”

Nhìn con Peko nhanh chóng chạy đến một phương hướng mà gâu gâu sủa nhỏ ra hiệu, mọi người cười to bắt đầu cuộc hành trình mới đẹp như tranh vậy.

Với Jaian đi đầu, Doraemon và Suneo đi sau, Nobita và Shizuka đi cuối, dĩ nhiên dẫn đầu toàn đội vẫn không phải Jaian mà là Peko á, đi qua từng hàng cây, bước qua những cây cầu độc mộc tạo thành do cây ngã ngang con sông, tất cả cảnh sắc không có lấy một thứ cảm giác nhân tạo, không ô nhiễm, hoang sơ nhưng tràn đầy sức sống.

Nhìn thấy bông hoa bảy màu xinh đẹp, Shizuka thốt lên một tiếng rồi lại ngửi ngửi, dĩ nhiên đó là một hành động đáng sợ, nơi rừng già Châu Phi này con người cần đề phòng tối đa đối với điều không biết, có thể chỉ là một đóa hoa đơn giản xinh đẹp nhưng lại cất giấu kịch độc nơi đó, có thể chỉ là một khúc gỗ nhưng có thể đấy là cả một con trăn, nhìn qua không khác gì vỏ cây nhưng lại có thể là đỉa hút máu…

Việc ngửi một loài hoa chưa biết tên nơi rừng già này là điều vô cùng nguy hiểm, dĩ nhiên là đối với người bình thường là vậy, chứ đối với Shizuka thì đơn thuần “thích thì làm” thôi, nhân vật chính quang hoàn đảm bảo cho cô không sẽ bị trúng độc một cách lãng xẹt như thế, dĩ nhiên có trúng độc thì cũng có Doraemon mà, lo gì á…

Nobita cũng chả cản ngăn mà làm gì, trẻ con a… vô tư một tí, bớt nghĩ nhiều một tí mới để dành đống chất xám đó mà học tập á, đến khi lớn lên lại đâm ra thừa suy nghĩ, cái gì cũng tràn đầy phức tạp mệt người a….

Đang ngửi bông hoa lạ, bỗng Shizuka cảm thấy sau mông bị vật gì đó đang sờ soạng thì bỗng xấu hổ mà hét lên, hai tay nhanh chóng che bờ mông lại, một mặt đỏ bừng lên mà trách con vật đầy đê tiện kia… Đó chính là Okapi, một loại chân có vằn như ngựa vằn, tai như lừa, có chút sừng nhỏ như hươu như nai.

Nhìn con Okapi đó mà Nobita nhón tay giật giật, khóe miệng cũng giật giật nhìn trên trán mạch máu nổi lên đập đập của hắn là ai cũng có thể thấy cậu ta tâm tình đang không hề ổn định.

Con Okapi tưởng như váy Shizuka là thức ăn của nó thì phải, nhưng sau khi bị giật mình thì nó biết được cái thức ăn này có bộ không ngon như nó tưởng nên lại chạy hướng mẹ nó đi, nhìn hai mẹ con đang tựa vào nhau đầy tình cảm Shizuka cũng quên bẵng đi sự xấu hổ lúc nãy mà trầm trồ trước các loài vật đi.

Còn tên Nobita thì vẫn nhìn con Okapi với ánh mắt giết người á:

“Con khốn Okapi kia! Mi tưởng có khuôn mặt manh manh đát là có thể làm gì thì làm hả? Ta còn chưa được sờ vào nó mà mi dám dùng cái mõm tệ hại của mình ụi ụi sao? Tao cũng muốn ụi a….”

Một mặt sinh không thể luyến Nobita có xung động cho con Okapi bé bỏng vào nồi lẩu, bỗng có tiếng nói vang lên của Shizuka tiến đến trong tai Nobita:

“Cậu cũng cảm thấy con Okapi này thật đáng yêu phải không Nobita-kun?”

Xoay đầu, khuôn mặt chuyển từ nhiều mây âm u thành tinh khôi sáng lóa Nobita cười đầy “hòa ái” rồi nói:

“Đúng vậy a… Quả là vô cùng đáng yêu nhĩ? Tuy nhiên cũng chả thể đáng yêu hơn Shizuka-chan được á!”

Nghe Nobita tâng bốc Shizuka là mặt đầy rạng ngời, Shizuka không thể nói là con gái ưa nịnh, nhưng tuyệt đối là rất ưa nịnh! Hai mắt cong thành nguyệt nha mà tung tăng chạy tiếp về phía trước.

Lườm con Okapi kia một cái, Nobita cũng chạy theo đi về phía trước cùng cô ấy. Phía trước kia thì Suneo vẫn đang cảm thán trước cái mào xinh đẹp của một con chim lạ, dĩ nhiên thứ cậu ta cảm thán là bộ tóc!

Không sai! Cậu ấy coi cái mào xinh đẹp dựng đứng kia là một kiểu tóc mà trầm trồ, coi bộ cậu ta có xung động đổi một cái kiểu đầu, nhìn nhìn cái mào con chim, lại nhìn nhìn Suneo, Nobita có thể tưởng tượng Suneo với bộ tóc mới sẽ có hình dạng ra sao, thật là không dám nhìn thẳng mà, nhưng ít nhất cậu ấy sẽ cao hơn 5phân có thừa á.

Jaian thì đơn thuần leo lên cây cổ thụ đùa vui với mấy con vượn lông trắng nổi tiếng vùng châu phi, Nobita nhìn thì có chút suy nghĩ:

“Không biết cậu ấy là vì hình dáng bản thân giống khỉ đột mà có thiện cảm với lũ vượn kia hay đơn thuần coi chúng là đồng loại?”

Nhưng nhìn cả đám vượn vô tư không sợ hãi chạy qua chạy lại nô đùa quanh Jaian thì Nobita thay đổi cách suy nghĩ của bản thân:

“Không phải chỉ cậu ấy coi chúng là đồng loại, coi chừnh lũ vượn kia cũng coi cậu ấy là đồng loại a…”

Bỗng Nobita nhìn về phía Doraemon, phát hiện cậu ta vẫn đang nhìn một nơi nào chăm chú, tò mò ngó lại thì Nobita thấy thì ra là hai mẹ con nhà Trút hay gọi tên khác là Xuyên sơn giáp hay tê tê cũng được.

Con tê tê con đang lười đi bộ đến mức bám lên lưng con mẹ mặc mẹ nó đưa đi đâu thì đi, con tê tê mẹ thì chậm chạp mà bước từng bước về phía trước trông khá là rì rì a.

Cơ mà cuối cùng thì kẻ “đào ngũ” lại không mấy khôn ngoan khi lao hướng con Peko đang vô tâm đứng nơi đó, thấy con tê tê con chạy đến thì Peko cũng đúng ý mà Gâu một tiếng làm cho con tê tê con hốt hoảng bật tuyệt chiêu Tranformel biến hình thành quả bóng ngay lập tức và yên vị nơi đấy không còn nhúc nhích khiến Nobita và Doraemon bật cười ha hả, Shizuka vừa đến cũng che miệng mà cười khúc khích.

……

Nơi rừng rậm trong sâu nơi Phi Châu rộng lớn, có một “cuộc chiến” không cân sức nổ ra, đó là cuộc chiến hai đấu ba trong cuộc chiến…. Coplay Tazan.

Xoạt! Jaian và Suneo lú đầu lên từ bụi cây với hai cái lá cây khoét mắt. Thật sự trông như mấy tộc người ăn thịt trong phim ấy, chỉ thấy xấu thôi chứ chả có đẹp cỡ nào.

Xoạt! Nobita nhú đầu ra, cuốn lá làm mũ, tay cầm “mộc kiếm” mà đơn thuần chit là cành cây khá có hình cây kiếm, một tay nữa cầm theo một cái lá to lớn làm tấm chắn, không nói chứ có phần phong phạm của Phantheon á.

Doraemon thì xuất hiện với một hình tượng nửa trên là mặt nạ tù trưởng và bên dưới mép là một cái ria mép giả làm ra từ lá cây, không nói chứ có chút hình dạng tù trưởng….chồn a…. Khi lá cây màu xanh che gần hết mặt thì Doraemon bỗng chốc lại hóa thành như con chồn á.

Còn Shizuka… nói sao đây ta? Cậu ấy đưa hai tay lên một cành cây, cắm hai cành nơi sau lưng, rồi sau đó… không có sau đó. Nhưng tuy không biết cậu ấy định bụng giả dạng ai, cơ mà “đẹp là chân lí” a, cho dù sao Shizuka vẫn manh manh đát á, vẫn đẹp như thường á.

Hai đại đội lao đến vùng đất trống, hằm hè nhau rồi… Phá lên cười to lên. Đang cười vui vẻ bỗng phía bụi cỏ sột soạt khiến cả bọn ngừng lại chốc lát, nhưng sau khi thấy thứ đi ra từ bụi cỏ thì cả đám lại phá lên cười to hơn, Jaian và Suneo thậm chí còn cười lăn cười bò ra.

Peko là thứ đi ra đó, nhìn lại coi, đầu đội vòng nguyệt quế, cổ và thân trước cuốn mấy vòng dây leo, nói không sai chính là một hình tượng của một vị vua thời hi lạp cổ á.

Nhìn cả đám cười lăn cười bò mà Peko ngẩn ra, nghiêng nghiêng cái đầu không tài nào hiểu nổi tại làm sao vốn đang yên đang lành bỗng phá lên cười mọi người.

Gặp ngay con sông có thác nước nho nhỏ, Doraemon mang ra “máy ảnh tạo mốt” cho mỗi người chụp một pô ảnh, mỗi người đều bùm một cái mặc ngay một bộ đồ tắm đầy thời trang, nhưng nhìn bộ đồ thời trang bãi biển của Peko làm Nobita cảm thấy thật là ghen tị á.

Chứ hắn và Jaian hay Suneo đều chỉ độc một cái quần đùi thôi á, cơ mà Peko có một cái kính mắt đen đeo trên đầu, một bộ áo đi biển đầy phong cách, bạo phá manh manh đát đát a….

Cả bọn chơi phải nói là mệt nghỉ, có thể nói là thám hiểm nhưng trong mắt Nobita thì càng giống đi Picnic hơn là mạo hiểm á, đi thêm một đoạn đường, cả bọn cũng khá mệt mỏi, bỗng Suneo giật mình hét lên:

"Chết rồi! Doraemon! Tớ muốn về nhà để thu lại chương trình học tiếng Pháp á! Có thể hay không cho tớ dùng cánh cửa một lát?"

Nhìn Suneo không ngừng cuống cuồng chạy hướng nhà mình thì Jaian một mặt khó chịu, Mọi người cũng cần chờ để đóng cánh cửa, Nobita thì nhìn Doraemon mà nói:

"Tại sao cậu không cho biến mất cánh cửa thần đi? Để đó lỡ chúng ta đang đi mà có ai thấy cánh cửa rồi hủy đi thì biết làm sao? Vả lại chúng ta có thể đơn giản cho cánh cửa đi thẳng đến nơi nhà Suneo luôn chứ đâu cần chờ cậu ta phải chạy đi chạy lại đến bực cả mình?"

Câu nói của Nobita làm Doraemon đứng hình, nhìn ánh mắt của Jaian và Shizuka làm Doraemon cười cười xấu hổ gãi gãi đầu nói:

"Gomen, gomen, tớ không chú ý đến…"

Nói xong cậu ta nhanh chóng đóng lại cánh cửa rồi mở ra thì đã đến nhà Suneo rồi, Suneo cũng vừa ra khỏi cửa thì thấy cửa thần kì xuất hiện trước mặt, bước qua cánh cửa thì Suneo nhìn Doraemon với ánh mắt tràn đầy "cậu làm tớ thất vọng quá" cái kiểu đó làm Doraemon cứ như đứng trên bàn chông a.

Nhanh chóng hô to xuất phát! Doraemon lại dẫn đầu toàn đoàn nhanh chóng hướng phía sâu trong rừng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thú Dữ

Đi ngang qua thác nước, mấy đứa con trai nhanh chóng tìm cho bản thân một nơi đầy "tình thơ ý họa" mà "giải quyết nỗi buồn", Shizuka một mặt xấu hổ mà nhìn Doraemon nói:

"Cậu có thể cho tớ mượn cánh cửa được không vậy?"

Shizuka nói làm Doraemon nhảy lên kinh ngạc thốt lên:

"Cả cậu nữa sao Shizuka?"

Jaian nghe thấy Doraemon nói nên cũng bu lại, hỏi Shizuka tại sao lại muốn quay về, cậu ta có cảm giác đi đi bỗng lại có người muốn về nhà thì thật mất đi cái thú vị của đi thám hiểm á, nên nhất quyết hỏi cho ra nhẽ tại sao Shizuka lại về.

"Không ai được về nhà qua cửa thần kì cả! Kể cả có việc gì đi nữa!"

Jaian chém đinh chặt sắt mà nói. Shizuka nghe vậy thì một mặt đỏ bừng mà ấp úng nói:

"Nhưng mà… Nhưng mà… tớ muốn đi… Tolet…"

Jaian trợn tròn mắt lên, cơ mà lời nói đã ra khỏi miệng như bát nước đổ đi, cậu ta vẫn chống chế:

"Không sao! Tớ sẽ quay lưng lại chắn cho cậu đi vệ sinh!"

….. Bốp!!!

Và dĩ nhiên tưởng thưởng của cậu ta là một vệt đỏ ửng hình bàn tay bên má trái, còn Shizuka vẫn là về nhà qua cánh cửa thần kì đi á. Đúng là "không tìm chết sẽ chẳng phải chết" là câu nói chí lí muôn thuở a.

Sau khi Shizuka trở lại, Jaian một mặt tức tối mà hét lên:

"Ai mà dám đòi về nhà nữa sẽ ăn cú đấm này! Tớ cảnh cáo đấy!"

Liếc Jaian một cái, Nobita không mặn không nhạt nói:

"Tớ là đội trưởng nơi đây! Cậu nên nhớ về điều đó! Vả lại cậu không đánh thắng tớ!"

Jaian đang tức tối mặt đỏ bừng lên, định bụng một ăn một thua với Nobita thì Shizuka kể đến trước khi trở lại thấy mẹ Jaian như thế nào hung hãn, khuôn mặt thế nào đáng sợ đi tìm hắn.

Thế là khí tức hung hãn của cậu ta không còn lại một mống, phá vỡ luôn cái luật vừa hùnh hồn tuyên bố mà cắp đít chạy về nhà đi chịu đòn. Đợi cậu ta về, Nobita mới mở miệng ra nói:

"Người ta đi du lịch quên mang tiền, vậy thì họ phải đi ăn xin nơi đầu đường cuối phố chỉ để về đến nhà thôi đấy! Chúng ta có cánh cửa thần kì a… Người ta đi xa quên vệc quan trọng, lại chẳng thể quay về nhà hoàn thành nên chỉ đành ngậm ngùi thất bại! Chúng ta có cánh cửa bước qua là đi về a…"

Rồi quay qua Nobita nhìn với ánh mắt đầy sắc bén:

"Cả cậu lúc nãy! Suneo và Shizuka! Cũng đều cần thiết mới đi về, nếu không về lúc đó thì cậu sẽ còn ăn đòn hơn lúc này nhiều! Có mà không dùng… Cậu ngốc hả?"

Sửng cồ một mớ giáo lí ném xuống làm Jaian câm miệng lại, quả thật nếu như không về lúc nãy thì cậu ấy đảm bảo ăn đủ a… Thế là cậu ta chấp nhận lủi hủi mà coi như thừa nhận sai lầm á, còn cúi đầu nhận sai cái gì thì vốn là trong cái tính cách tự cao của cậu ta là không tồn tại á.

Thế là cả đám lại tiếp tục lên đường, đi mãi, đi mãi…. Con người a, ai mà chả có chút cả thèm chóng chán, đi mà không thấy gì khác ngoài rừng rồi cây sẽ khiến cho họ chán chuwong ngay á.

Dẫn đầu chính là Suneo, đi qua một khúc cây ngã đổ ngang đường thì cậu ta than lên:

"Bắt đầu chán rồi nha… đi đoạn đường này mãi mà chả có lấy một con động vật."

Shizuka cũng thấy đã đi khá đủ nên đề nghị:

"Hay chúng ta nghỉ chân ăn trưa cái đi ha?"

"Đồng ý!!!"

Cả Nobita, Suneo, Doraemon… dĩ nhiên ngoại trừ Jaian thì tất cả đều đầy máu phục sinh đưa hai tay đồng ý. Còn tại làm sao cậu ta không hô đồng ý ấy hả? Tại có cảm giác "hài tử vương" danh hiệu bị mất mát ý mà, xưa kia là hắn nói một đâu ai dám kêu hai, hắn có sai cũng đâu ai dám nói hắn câu gì, nhưng lần này khác, Nobita lại dám thẳng mặt chỉ trích hắn, mà hắn lại không biết phản bác thế nào nên vẫn đang cảm thấy uy vọng bản thân bị tổn thương.

Doraemon nhanh chóng rút ra điện thoại gọi món chuẩn bị gọi thì Jaian nhanh chóng chặn lại hét lên:

"Nếu cậu gọi nhân viên cửa hàng đến đây thì còn gì là chuyến thám hiểm chỉ có mấy người chúng ta nữa?"

May sao Doraemon đã chuẩn bị nhiều loại ăn uống hơn nhờ nhắc nhở của Nobita nên cũng không bối rối mà rút thêm một cái từ trong túi ra:

"Ống tiêm điều khiển thực vật!! Với ống số 1 này thì mọi người có thể giản đơn mà có món ăn yêu thích chỉ cần gọi lên tên nó thôi!"

Nobita nhanh chóng hô lên:

"Tớ Takoyaki nhé!"

Shizuka cũng theo sau cười nói:

"Bánh Kếp(???) cho tớ nhé!"

Suneo thì đơn giản món ăn của đại gia:

"Tớ Cua Ráng!!!"

Jaian thì một mặt khó chịu quay qua nơi khác nói cộc lốc:

"Ramen!"

Doraemon bắt đầu tìm kiếm dung dịch tạo thức ăn và chọn cây cối để tiêm vào dung dịch, coi Doraemon tiêm thuốc khiến cây nhanh chóng ra hoa kết quả thậm chí đến quả chín mà chỉ đơn giản tính bằng giây, Nobita có cảm giác nếu có dân tộc hắn người thấy vậy đảm bảo không dám ăn luôn.

Tại sao à, nhìn thế này đơn giản một từ bón hóa chất tăng trưởng chỉ là bậc chút chít á, cơ mà bón hóa chất hay thuốc kích thích còn chả dám ăn thì người dân tộc hắn đảm bảo không dám ăn loại quả tạo ra từ thứ còn kinh người hơn cả "kích thích" cái từ này nữa á, này là "bơm hơi" cơ.

Nhưng đã quen với Doraemon thần kì, bảo bối phần lớn thực dụng và an toàn nên mấy người cũng không ngại ngùng mà sẽ ăn hết cả á, dĩ nhiên là sau khi Nobita làm mẫu lấy ra cả một hộp Takoyaki từ quả cây kết thành thì mấy người mới ai nấy tự lấy phần mình.

Doraemon còn đầy tâm lí mà tạo ra một bàn ăn trên đỉnh ngọn cây cao nhất để cả bọn vừa ăn vừa ngắm phong cảnh cơ mà, đơn giản dùng "thang máy khẩn cấp" để di chuyển, quả là một cuộc ăn uống dã ngoại thú vị.

Đứng trên đỉnh của khu rừng, trải rộng tầm nhìn ra cả bầu trời bao la, từng đàn chim bay nối đuôi nhau bay hướng chân trời, từng cánh rừng bát ngát đứng dưới chân mình, có cảm giác bản thân to lớn vĩ ngạn, có bức bối gì trong lòng cũng dễ dàng giải tỏa.

Nhìn Jaian cả buổi không chịu dãn ra cái lông mày bây giờ cũng phải một mặt thán phục trước sự hùng vĩ của thiên nhiên là rõ, cả đám ngắm nhìn chút chút rồi lại ai lấy phần người nấy mà bắt đầu ăn trưa đi.

Ăn được miếng ăn, lại có phong cảnh xoa dịu, Jaian lại trở lại là người năng nổ nhiệt tình như trước mà bắt chuyện:

"Ngồi ăn trên ngọn cây thế này là số zách nha!"

Doraemon cũng cười mà nói chọc khoáy:

"Cuối cùng thì cậu Jaian nhà ta cũng đã phát hiện ra rồi nhỉ?"

Mọi người cũng cười to như nắc nẻ, coi bộ thật là vui vẻ, còn Jaian thì một mặt gãi gãi đầu, một mặt cười trừ. Cả bọn người ăn thức ăn của người, chó ăn thức ăn cho chó, hòa đồng mà có vẻ như những người cùng ăn với nhau hơn là phân biệt chủ tớ, trẻ con a… thường xuyên để tâm đến nhiều việc mà người lớn chẳng làm nổi á, ví như coi vật nuôi không khác một người bạn con người.

Đang ăn thì bỗng Peko như có cảm ứng, nhìn về phương xa, chạy đến bên mép "bàn ăn" mà sủa lên mấy tiếng, Jaian một mặt tò mò hỏi:

"Chuyện gì vậy a Peko?"

Cả nhóm cùng lại gần nhìn theo hướng Peko đang nhìn và nhận ra một dãy liên sơn gồm nhiều đỉnh núi, cao nguyên san sát nhau tạo ra, trung tâm của nó lại không tài nào thấy được bởi một lớp sương mù dày đặc.

Nuốt miếng Takoyaki trong miệng, Nobita mới nói:

"À… Thì ra Peko phát hiện ra đích đến của chúng ta rồi a? Đó chính là "khu rừng sương muối" đấy!"

"Thật là nó đó sao? Đích đến cho cuộc thám hiểm chúng ta hướng tới?"

Jaian một mặt sung sướng hỏi lại chắc ăn, nhưng coi bộ cậu ta cũng hỏi thế thôi nhưng đã biết chắc đáp án rồi, bởi thế mấy người chạy tưng tưng như ăn mừng, nhìn mọi người cười vui Nobita cũng thấy thật nhẹ nhàng, tuy nhiên nói hắn hảy tưng tửng như mấy cậu ấy thì Nobita chịu á, hắn lại chẳng phải là trẻ con chính hiệu á, là một cái "giả trẻ con" thôi a…

Ăn uống xong xuôi, cả đám đầy sĩ khí mà đi tiếp con đường còn dang dở, Jaian một mặt đầy hưng phấn mà dẫn đầu:

"Người tớ như đang sùng sục khí thế đây! Nếu như có con thú hoang dã nào nữa thì thú vị biết bao!"

Liếc Jaian, Nobita biết thừa sẽ là vậy mà, nguyên tác chả phải cậu ta muốn tìm thú hoang thể hiện nhưng ngược lại bị chính lục thú hoang ngược không muốn không muốn a, thế rồi lại lên tính khí mà bỏ dở cuộc hành trình và cả đống hệ liệt khác, nói cho cùng Nobita cũng muốn mạo hiểm vui thú, nhưng hắn là người lớn, ít nhất tâm lí là người lớn, hắn tự đặt cho bản thân ngoài là bạn của cả đám trẻ, bên cạnh đó còn tự đặt nhiệm vụ lầ người bảo hộ cho họ nữa.

Doraemon từ xưa đến nay chưa bao giờ là một Robot trông trẻ chính thức, cậu ấy càng giống như một đứa trẻ, là bạn cùng chơi với người cần được trông ấy thôi, dĩ nhiên đó cũng là ưu điểm của cậu ấy, nhưng bên cạnh đó, cậu ấy cũng ham vui và phạm sai lầm không đặt sự an toàn của người bản thân trông nom lên cao nhất.

Nobita dĩ nhiên là không muốn vậy, phạm nguy hiểm có người bảo đó mới là sự kích thích trong cuộc hành trình, Nobita quan niệm lại là thăm thú điều mới lạ và đảm bảo bản thân và người xung quanh an toàn mới là nhất.

Quay qua Jaian, Nobita mở miệng dẫn lối:

"Jaian-kun! Cậu chỉ là một đứa bé 10 tuổi mà thôi, cho dù cậu có thể đánh thắng hầu hết lũ bạn cùng tuổi, nhưng cậu có chắc bản thân đánh thắng được cả những con thú hung hãn trong rừng già Châu Phi này không?"

Jaian không phục mà vỗ vỗ bắp tay thể hiện cơ bắp bản thân rồi nói:

"Cậu không được khinh thường sức mạnh của tớ! Thấy bắp tay này không? Cho dù là cọp báo hổ beo gì đều không chịu nổi!"

Bắt đầu thổi ngưu bức Jaian, Nobita cũng trợn trắng mắt mà quay qua Doraemon mà nói:

"Cậu có bảo bối gọi thú dữ nào không Doraemon?"

Cười cười, Doraemon cũng không lo lắng mà lôi từ trong túi ra một chiếc khăn quàng:

“Áo choàng thu hút thú dữ! Chỉ cần khoác nó lên thì chiếc áo sẽ toát ra ánh sáng làm cho thú dữ nổi giận. Cậu định cho Jaian-kun mặc hả?”

Liếc Jaian đang đi bên cạnh, Nobita nói:

“Không, không! Thế quá nguy hiểm, đưa nó cho tớ mặc đi! Có gì tớ có thể xử lí được.”

Từng thấy Nobita “đại phát thần uy”, Doraemon cũng không ngần ngại khoác chiếc áo lên lưng Nobita.

Quả nhiên vừa khoác lên con Peko đi đầu đã dừng phắt lại, hướng đầu lên trên các cành cây mà sủa lên Gâu Gâu…

Nobita cũng không nhìn lại mà quay qua Jaian mà cười như âm mưu được thực hiện rồi nói:

“Thú dữ đã đến! Đến lúc cậu khoe sức mạnh của bản thân rồi Jaian!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bực Tức Jaian

Grào… Grào….

Một con báo Châu Phi lao từ trên cành cây xuống trực chỉ hướng Nobita hù cho cả đám hú hồn hú vía mà chạy tán loạn, nhất là con báo đó phát ra ánh mắt đỏ ngầu lao thẳng vào đội hình báo cho họ biết hắn “lai giả bất thiện” á.

“AAAA…. Là thú dữ đấy!!!”

Suneo, Shizuka, Doraemon cùng nhau hét to thú dữ rồi tán loạn mà chạy mất tứ phía bát phương, trước đó còn muốn đấu vật với thú dữ Jaian thì sợ đến chân run lên, ba chân bốn cẳng mà vừa bò vừa chạy thoát khỏi phạm vi lao lại của con thú, bởi cậu ta ở gần Nobita nên hướng lao lại của con thú cũng là hướng cậu ta.

Thấy Jaian vừa rồi hùng hổ bây giờ một dáng vẻ sợ hãi thì Nobita vẫn chậm rãi bước theo sau cậu ta và bắt đầu chế giễu:

“Sao? Lúc nãy cậu còn định bụng đọ sức với thú dữ mà? Sao đến khi nó đến cậu lại co cẳng chạy mất?”

Jaian mới mặc xác cái gọi là mặt mũi đấy! Thấy con báo đốm kia lao nhanh lại ngày càng gần mà hốt hoảng dùng hết khí lực bú tí mẹ mà vắt chân lên cổ mà chạy, vứt hết mấy cái mặt mũi hão huyền đi, mạng sống khi mang ra so sánh thì mặt mũi chẳng là gì á, cậu ta cũng không phải Samurai có tinh thần “quyết tử vì mặt mũi quyết sinh” đâu a.

Thấy Jaian đã bị hù đến hồn bất phụ thể thì Nobita cũng cảm thấy đã đầy đủ á, dẫu sao cũng không nên để lại bóng ma tâm lí trong lòng bọn trẻ làm gì á! Quay đầu lại về hướng con báo, vừa đúng lúc con báo lao vụt qua, hạ thấp trọng tâm để con báo lao quá đầu một nửa, vươn tay chộp cẳng sau của con báo… thế rồi xoay a, xoay a…

Không nói chứ Nobita thích nhất là cái động tác “vung ném” này á, có cảm giác thật thú vị khi bản thân có thể xoay xoay một vật trong tay rồi ném nó lên trời xem được bao xa á.

Con báo đốm vô ý chọc phải kẻ không thể chọc nên được hưởng đặc quyền đi tàu cao tốc mà không một con báo đồng loại nào của nó có thể thực nghiệm, cơ mà nếu được chọn thì nó có chết cũng không muốn tham gia cái trò chơi khiến nhãn cầu xoay tròn hay có xung động nôn hết lục phủ ngũ tạng ra này một chút nào á.

Ném con báo đi xa, có may thì nó sẽ rơi vào một bụi cây cổ thụ nào đó mà không gãy cái xương nào, còn không may thì có thể gãy chút hay rạn rạn cái xương mấy tuần là khỏi á.

Nhìn Jaian đang co đầu rúc cổ lòi cả cái mông bự bên ngoài còn đầu thì trong bụi mà Nobita cũng bó tay, nhìn cậu ta không khác gì con đà điểu dấu đầu trong cát vậy, mất hết cả mặt mũi á.

“Nhà vô địch của chúng ta đây á hả?”

Nobita kéo dài tiếng “vô địch” mà nói về cái mông của Jaian, thấy không còn động tĩnh gì từ phía sau nữa, Jaian mới có dũng khí chui đầu lên nhìn, thấy Nobita vẫn đang đứng đó trong khi con báo kinh khủng kia không còn thấy đâu nữa.

Thở ra một hơi, Jaian có cảm giác như thoát lực sau tai nạn vậy, cơ mà hết nguy hiểm thì cái lòng tự trọng tự tôn lại lên cao, tác quái, khiến cho Jaian buộc phải nghĩ cách giải thích cho hành động mất mặt vừa rồi.

Mặt mũi a… nó không quan trọng bằng sinh mạng nhưng cũng không thua kém là bao á. Chết cũng muốn mặt mũi Jaian lại bắt đầu chống chế:

“Vừa rồi chỉ đơn thuần là do giật mình chưa kịp phản ứng nên tớ mới như vậy mà thôi! Tớ mạnh mẽ không chỉ là con báo có thể xem thường nhá! Thật đó!”

Nhìn Nobita đang một mặt không cảm xúc đứng nơi đó, đến mắt cũng chả thèm nháy một cái, Doraemon, Shizuka và Suneo từ phương hướng khác đi lại cũng một mặt không tin tưởng làm cho Jaian cảm thấy bản thân cần chứng minh một điều gì đó.

Nhìn thấy khúc gỗ to lớn đang nằm trên mặt đất, một đầu giấu trong bụi rậm, cậu ta bắt đầu công cuộc thể hiện sức mạnh của bản thân.

“Đó là tớ không có vũ khí thuận tay, nếu như lúc nãy tớ có que gỗ này thì đảm bảo con báo kia chỉ có nước bị tớ đánh mà thôi!”

Vừa nói, Jaian vừa hùng hục mà kéo “khúc gỗ” của cậu ta ra. Dĩ nhiên là lại được một phen hú vía, Jaian chút nữa bị hù tiểu tiện không khống chế được vì “khúc gỗ” cậu ta lôi ra chính là con trăn khổng lồ Châu Phi, người ta còn lấy hình tượng của nó để viết nên bao nhiêu là kịch bản cho các bộ phim kinh dị đó, thế là hiểu mức nguy hiểm và đáng sợ của nó.

Nhưng may sao dẫu Jaian đã bị hù hồn bất phụ thể, nhưng con trăn rừng Châu Phi kia lại mặc kệ kẻ quấy nhiễu nó mà lại lao hướng Nobita mở ra huyết bồn đại khẩu định một ngụm đưa hắn nuốt xuống.

Nhìn ngày càng gần miệng con rắn, các bạn Shizuka, Suneo, Doraemon, và cả Peko đều đang hét lên “cẩn thận!”, dĩ nhiên tiếng con Peko trong sự hoảng loạn này là không ai đi chú ý, Nobita lại ung dung đợi cái miệng con trăn lại gần thì hai tay chụp vào hai mép trên dưới miệng nó.

Trăn Châu Phi là không có mấy chiếc răng, Nobita cũng chỉ thấy hai chiếc răng nanh trong miệng nó mà thôi, nên hắn cũng không ngại đến việc chả có chỗ mà xuống tay.

Nắm lấy chặt hai hàm con Trăn, Nobita lấy đó phát lực ném mạnh thân con Trăn về hướng khác, bất quá vì thân nó quá to và dài nên lại không ném cả thân nó đi được, Nobita còn định làm thân nó như Huk ném Loki như vậy á, ném qua ném lại a, nhưng coi bộ không được.

Buông bộ hàm con Trăn, nó coi bộ vẫn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà định cố gắng chày cối nuốt Nobita lần nữa, không cho nó thực hiện được âm mưu, Nobita đã nhanh chóng chộp vào đuôi nó, nahnh chóng…. Chạy lấy đà.

Mang theo con Trăn có vòng người to hơn cả bản thân và chiều dài gấp chục lần, Nobita chạy lấy đà và rồi lợi dụng động năng thực hiện tiếp kĩ xảo xoay ném tạ của vận động viên chuyên nghiệp.

Con trăn bị xoay mòng mòng, may sao Nobita đã nhanh chóng tìm ra nơi đất có chút trống nếu không con trăn hạ tràng sẽ thảm không nỡ nhìn á, trẻ em dưới 18 tuổi khong được click xem a.

Rắn cũng vậy, mà trăn cũng thế, sự kết nối giữa những khớp xương sống của chúng rất bạc nhược, bị xoay tròn như vậy thì con Trăn đảm bảo bị “trật khớp” không còn có thể cử động, thấy quay đã khá đủ, Nobita vứt cả con Trăn bây giờ đã không khác gì một sợi dây thừng quá cỡ đi một góc, đưa tay hái cái khăn chọc phiền toái trên lưng xuống rồi bước chậm hướng mọi người.

Jaian bây giờ thật sự hết lời để nói, cơ mà cậu ta cảm giác mất hết cả mặt mũi vì mấy việc này nên cũng không dễ chịu đi nơi nào, nhưng tư tưởng muốn thể hiện bản lãnh đã không có nữa, có thì chỉ là bực mình mà thôi.

Trả lại chiếc áo choàng cho Doraemon, Nobita tiếp tục giáo huấn:

“Thời xa xưa, khi con người chưa có vũ khí, khoa học hiện đại, mãnh thú là nơi này bá chủ. Con người yếu ớt, chỉ cần gai sượt nhẹ cũng có thể chảy máu, không có răng nanh sắc nhọn, không có sức khỏe vượt trội, lại càng không có móng vuốt sắc bén và sự nhanh nhẹn như những bá chủ săn mồi được thiên nhiên ưu ái kia.”

Lại nhìn Jaian, Nobita tiếp tục giáo huấn:

“Cậu nghĩ thời đó con người dùng cơ bắp mà đấu vật với hổ beo sao? Không! Con người thời đó dùng là trí não! Họ học cách bẫy thú, tự sáng tạo ra công cụ, vũ khí, tự đó trở đi, con người mới dần dần lộ ra là bá chủ tinh cầu này tiềm chất. Nhưng nếu vứt hết mọi thứ con người tạo ra như súng, đao kiếm, cung tên… con người thậm chí chả thể đánh nổi một con lợn trong hoang sơn dã lĩnh như thế này, càng đừng nói đến đọ cổ tay với hổ, báo, gấu, beo,…”

Nhìn Doraemon, Nobita lại tiếp theo giáo huấn:

“Chúng ta cả con đường bình yên đi nơi rừng già hoang vu đầy dã thú này đơn thuần là ảo giác mà thôi, đơn giản là vì Doraemon đã giúp cho chúng ta không gặp được những con dã thú này. Có đúng không Doraemon?”

Gãi gãi đầu, Doraemon mới cười nói:

“Tớ không muốn các cậu mất vui nên không nói, tớ đã bôi “phấn xua đuổi thú” nên những con thú dữ sẽ không lại gần chúng ta, còn những con thú hiền

lành là không bị ảnh hưởng.”

Suneo và Shizuka một mặt kinh ngạc, thì ra là vậy a… dẫu sao mấy cậu ấy cũng chưa từng xem các cảnh máu me về thú dữ săn mồi á, có chỉ là nghe nói mà thôi, tính tò mò của con nít còn lớn hơn giác quan thứ sáu dự báo nguy hiểm a.

Nhưng cuối cùng thì nỗ lực của Nobita vẫn không có kết quả là bao, Jaian vẫn một mặt khó chịu từ lúc đó mãi đến khi cuối ngày ai về nhà nấy.

“Phiêu lưu cái gì nhàm chán thí mồ! Châu Phi cái khỉ khô! Chả ra làm sao cả! Tớ không muốn đi nữa!”

Jaian ném lại một câu rồi quay lưng đi hướng nhà mình, coi bộ cậu ta cảm giác bản thân không những không thể hiện được sự uy vũ còn bị đáng mặt đến đau rát nên tự ái lên không thèm quản gì nữa á.

“Thế cậu không muốn thám hiểm việc tượng đá khổng lồ nữa sao???”

Nobita nhíu mày nói, tại sao tránh được vỏ dưa lại đạp phải vỏ dừa thế này? Chả phải khăn quàng kia cũng chỉ là mình mang sao, cậu ta lại không gặp mấy nguy hiểm, mấy cái suy nghĩ của con nít Nobita đôi lúc cũng không tài nào hiểu nổi á.

“Không có tượng hay đá gì nữa hết! Tớ không thèm thám hiểm cái bí ẩn nào cho thế giới nữa!”

Jaian quay đầu lại, mặt đỏ bừng lên hét to tuyên bố một lời, xong xuôi quay đầu đi về nhà và chả thèm ngoái lại lần nào nữa.

Nhìn Jaian sinh khí đi về, Doraemon gãi gãi đầu khó hiểu mà nói:

“Bó tay nà… Cậu ấy sao thế nhỉ?”

Suneo mới không thèm quản tên mập lồi rốn vừa độc đoán vừa bạo lực Jaian đó ra sao đấy, một mặt không quan trọng cười nói:

“Cứ để cậu ấy về một mình đi! Quan trọng là hôm nay chúng ta đã trải nghiệm nhiều điều thú vị.”

Shizuka cũng cười lên một tiếng nói:

“Đúng vậy nhỉ.”

Nhưng con Peko lại nhìn theo bóng lưng đi xa của Jaian mà một mặt buồn thiu, đừng nói Nobita tại làm sao nhìn ra mặt một con chó buồn thiu, đơn giản nhìn một cái là ra á, không tin cứ về nhà mang con chó ra ngắm đi, có lẽ sẽ thấy cái gì a… còn có bị mang vào trại thương điên hay không thì Tác không chịu trách nhiệm đâu á.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thần Khuyển Hiển Linh

Một đêm trăng thanh gió mát, tiếng chó sủa xa xa ở một hộ gia đình nào đó, tiếng ngáy vang lên đều đặn khắp nhà Takeshi, Jaian thì hiện tai đang nước dãi chảy đầy mà trở mình nằm một tư thế đầy bất nhã.

Đang trong giấc ngủ ngon, Jaian bị đánh thức bởi tiếng nói vang lên trong phòng:

“Tượng đá khổng lồ… Tượng đá khổng lồ…”

Mở con mắt nhập nhèm ra, đi ra cửa sổ trông xuống con Muku đang say ngủ, coi bộ động tĩnh gì gì đó chỉ là mơ ngủ mà thôi, Jaian định bụng lại ngủ giấc nữa thì bất ngờ sự tình phát sinh.

Một đường lôi điện bỗng xuất hiện từ hư không, mang theo là tiếng động lạ cùng cuồng phong đập vào mặt, rồi từ lôi điện kia dần dần tạo ra một bóng hình vĩ ngạn, uy áp như đại sơn ập thẳng vào mặt Jaian khiến cho cậu ta chỉ có thể trợn mắt hốc mồm mà trừng trừng nó không nói được một tiếng nào.

Hoảng sợ lấp đầy, cơ thể phản xạ theo bản năng lui lại, lưng tựa vào thành tường, Jaian hoảng loạn mà rên lên:

“Tượng…tượng đá khổng lồ… Nhưng.. sao lại ở đây???”

Tượng đá khổng lồ đúng là hình tượng của bóng hình kia, một bộ đồ kì lạ như của trang phục Ai Cập cổ đại, khoanh hai tay trước ngực, khuôn mặt của loài chó, trên đầu đội khăn trùm như của vua hay thần thời cổ Ai Cập, bóng hình Thần Khuyển kia mở miệng nói ra… tiếng Nhật:

“Hành trình vừa mới bắt đầu đã vội vàng từ bỏ, thì ra cậu cũng chỉ là kẻ nhát gan, thế mà lúc nào cũng vỗ ngực tự cho là vô địch sao?”

Nghe tượng thần nói vậy, lòng tự trọng bị chạm phải, Jaian cũng mặc kệ Thần hay Quỷ, ba bảy hai mốt mà chống chế:

"Quả thật… Nhàm chán mà…"

"Không nhàm chán như ngươi tưởng đâu! Ngươi nếu từ bỏ thì sẽ hối hận vô cùng… Trong ta có kho báu vô cùng lớn…"

Thần Khuyển bắt đầu sử dụng tiếng nói dụ dỗ trẻ nhỏ mà khuyên bảo, Jaian hai mắt sáng lên nói:

"Kho báu bên trong? Thật sao?"

"Hãy đi đi! Kho báu Bauwanko đang đợi các ngươi, những đứa trẻ dũng cảm…"

Tượng thần bỏ lại một câu cùng một tờ giấy rồi biến mất không còn tăm hơi, cứ như trước đó xuất hiện hình ảnh tượng thần chỉ là ảo giác vậy.

……

"Kho báu Bauwanko???"

Trên bãi đất trống, Nobita, Doraemon, Shizuka và Suneo đều trợn mắt nhìn cái "bản đồ kho báu" từ Thần Khuyển đưa cho mà rõ ràng là dùng bút lông vẽ gần đây với vẻ mặt: "Cậu đi lừa quỷ a…"

"Đúng! Tối qua tượng thần đã hiển linh và đưa cho tớ bản đồ kho báu đó!"

Jaian một mặt "cao nhân" mà ưỡn ngực lên nói.

Dĩ nhiên Nobita biết thừa có kho báu là thật, tượng Thần cũng không giả, cơ mà Thần hiển linh cái gì hắn mới không tin đấy, liếc liếc sợi dây chuyền trên cổ con Peko, Nobita cũng không quan trọng mà nói:

"Tốt rồi! Có kho báu hay không cũng khôn g quan hệ, tóm lại là cậu vẫn quyết định cùng đi với chúng tớ chứ gì…"

Jaian một mặt quẫn bách, nhưng lại vẫn cứng đầu nói:

"Thám hiểm vẫn tiếp tục! Chẳng qua là tớ cảm thấy chúng ta là những người đàn ông chân chính kia mà!"

Nói đến đoạn sau, Jaian là nước bọt văng tung tóe, đưa ra tay phải thể hiện quyết tâm, khi mà mấy người có chút chút cái gọi là "sĩ khí" thì Shizuka nói vào một câu:

"Tớ là con gái mà!"

Làm cho cả đám không biết nói gì cho phải á, câu chuyện cũng nháo thế là cho qua, cả đám lại nhanh chân bước vào cửa thần của Doraemon đi đến địa điểm hôm qua kết thúc.

Vừa đi qua, Jaian vừa hướng Nobita nói ra yêu sách:

"Trong cuộc thám hiểm này vì cậu mạnh mẽ thái quá nên sẽ không thú vị gì nữa! Cậu phải hứa ngoại trừ trường hợp bất khả thi, ngoài ra không được làm gì vượt quá người bình thường! Chúng ta là một đội!"

Nghe Jaian nói, Nobita cũng cảm thấy có chút có lí a, cái gì cũng chộp vào tay làm hết sẽ dẫn đến hắn dần dần cách xa đoàn đội đi, một đoàn đội là cần sự chung tay góp sức của mỗi người á, nhờ thế mới có thể mang lại sự đoàn kết và tin tưởng lẫn nhau.

Lại nghĩ đến Dekisugi, cậu ta rõ ràng cái gì cũng làm được, cái gì cũng hoàn hảo, khiến cho người xung quanh có cảm giác như bản thân tràn đầy vô dụng, dĩ nhiên không ai thích cảm giác đó, cho nên cậu ấy gần như không có bạn, Shizuka có vẻ là người bạn hiếm hoi của cậu ấy, nhưng Shizuka cũng tìm cậu ta chỉ khi bàn luận về học tập a, lịch hoạt động sắp tới của lớp a…vv..vv..

Nhìn như vậy thì hai người đó cũng không thể coi là bạn được á, người ta chỉ "kính nhi viễn chi" cậu ta mà thôi, đó là lí do Nobita không muốn thể hiện bản thân là Thiên Tài a… Cái giá phải trả là quá đắt.

Hiểu như vậy nhưng Nobita lại lơ đãng thể hiện sự bao đồng của bản thân hơi nhiều, sức mạnh tăng lên khiến cho hắn có cảm giác bản thân cần làm gì đấy nhiều hơn, gánh vác nhiều hơn,… dần dần không hiểu thấu xa cách cái đoàn thể chính mình một tay lập ra ngày càng xa.

Lời Jaian nói vừa đúng là lời cảnh tỉnh, khiến cho Nobita vạch phá sương mù mà nhận ra sự thật trước mắt, coi bộ bản thân không nên thể hiện ra quá khác biệt a, kiểu như người và Thần không thể chung đụng sẽ làm cho bạn bè sẽ càng cách xa ta mà đi á.

Nghĩ thì nhiều, nhưng lại chỉ là cái chớp mắt, Nobita cười quay về Jaian nói với điệu bộ khẳng định:

“Đúng! Chúng ta là một đoàn thể! Tớ sẽ vẫn chỉ là một người trong đoàn thể này mà thôi! Tớ xin hứa!”

Gật gật đầu ưng ý, Jaian mới không biết trong đầu Nobita nghĩ thiên nam địa bắc cái gì đâu, cậu ta nói thế chẳng qua không muốn Nobita đoạt hết phong cách của bản thân mà thôi á, cậu ta cả người ngoài giọng hát “thiên phú” ra cũng chỉ có sức mạnh là đưa ra gặp người được, nay lại gặp một tên khỏe đến vứt cả Trăn khổng lồ thì còn để cậu ta sống sao á.

……

Tuu….Tuuuuuu….

Giữa con sông rộng trong sâu thẳm cánh rừng còn nguyên sơ nhất Thế Giới, rừng rậm Châu Phi, lại có một tiếng tàu thủy phá hỏng hết cả bầu không khí nguyên sơ đó.

Trên thuyền, Doraemon còn đang cúi đầu quan sát tấm bản đồ thì Nobita cười cười chỉ đang đứng đầu mũi thuyền Peko mà nói:

“Nhìn Peko cứ như đang dẫn đường cho chúng ta vậy nhỉ?”

Doraemon cũng cười cười quay đầu qua mà nói với Peko:

“Đúng vậy nhỉ, phải không Peko?”

Dĩ nhiên Peko cũng chả thể trả lời được Doraemon, hay chính xác hơn là bây giờ không thể trả lời được.

Jaian thì đơn giản là nói một câu:

“Người là sắt! Cơm là thép!” Sau đó hùng hồn mà ôm theo cả mấy quả thức ăn trốn một bến ăn thả cửa đi.

Suneo thì chụp phần lái tàu, tàu thủy này là bản đơn giản của tàu thủy trên biển, có tạo hình khá cổ nhưng chạy vẫn coi là tốt, chứ mong Doraemon mang ra đồ xịn gì thì cứ tắm cái ngủ đi á… Cơ mà thật sự lái tàu này không khó hơn chơi trò chơi điều khiển từ xa là bao, để cho người hau chơi máy bay, ô tô điều khiển là Suneo lái cũng coi như an tâm á.

Shizuka thì đứng phía lan can sau thuyền mà ngắm nhìn cảnh sắc, không nói chứ cũng cảm thấy đầy lãng mạn và nên thơ a… Dĩ nhiên cảnh này cũng làm Nobita nhớ đến một bộ phim mà bản thân từng ngó ngó qua… Titanic…

Đang lái tàu thích ý Suneo bỗng bị Jaian tếng nói phá đi không khí:

“Này Suneo! Đổi vị trí đi!”

Liếc Jaian một cái, Suneo đầy mặt khinh thường mà cười khẩy nói:

“Cậu thì biết gì mà đòi lái tàu kia chứ?”

Dĩ nhiên đón lấy Suneo là một cú đấm của Jaian, tên này a, từ trước đến nay luôn tin tưởng bạo lực có thể giải quyết tất cả á, còn não cậu ta vốn chỉ để làm trang trí a… Một người không rành rõi điều khiển, không có tinh thần trách nhiệm, không có sự kiên trì, điều khiển một phương tiện chuyên chở là một cái gì khái niệm?

Cứ nhìn cách các xe ô tô treo biển “Tập Lái” là biết, cũng có thể nhìn bố Nobita, ông Nobi mà học tập, thường xuyên những người đó sẽ tạo ra tai nạn thật kinh khủng… Đi xuống buồng lái, Suneo xoa xoa cái u trên đầu của mình mà lầm bà lầm bầm nguyền rủa tên phách lối ưa bạo lực Jaian thì có tiếng Shizuka hét toáng lên từ đuôi thuyền.

Vội vàng chạy đến, Nobita nhanh chóng hỏi:

“Sao thế Shizuka-chan?”

“Nhìn kìa….”

Shizuka chỉ về một phía, cả đám kinh ngạc kêu lên:

“Cá sấu???”

Theo hướng chỉ của Shizuka, cả đám thấy đó là một dòng sông đang trong xanh bỗng nhô lên chi chít là cá sấu lưng đen, mỗi con cá sấu Châu Phi này đều dài hơn 3m, hàm răng sắc nhọn, có thể lực mở hàm của nó kém đi chút chút, nhưng lực đóng hàm của nó, hay là lực cắn là đứng đầu thế giới, được ghi nhận là 2,6 triệu kg/m2 có nghĩa là chỉ cần nó đớp một phát, tức là tương đương với một chiếc xe bán tải roi lên trên thân á, gãy tay đứt chân và nát xương là chuyện bình thường a…

Thấy một con cá sấu mở ra cái miệng tử thần của bản thân gầm một tiếng, Shizuka hốt hoảng lao vào lồng ngực Nobita mà run lên:

“a.. sợ quá..”

Doraemon nhanh chóng an ủi mấy người đang hoảng loạn:

"Không sao đâu! Tàu này lớn lắm mà…"

Jaian cũng xuất hiện, cảm thấy đây chính là lúc bản thân cần để thể hiện, cậu ta hét một tiếng:

"Nhìn tớ đây!"

Nói đoạn, cậu ta cầm một nửa vỏ của quả thức ăn rồi ném thẳng vào bầy cá sấu:

"Chết này…"

"Ám khí" chuẩn xác mà trúng đích đầu một con cá sấu khiến cho nó rên lên một tiếng, khi cả mấy người đang trầm trồ trước tài ném của cậu ta, còn Jaian thì một mặt hưởng thụ khoe khoe cơ bắp, thì Nobita lại mặc kệ cả đám mà cấp tốc chạy lại bong lái tàu.

Nhìn bóng lưng Nobita, Jaian khó chịu mà nói với theo:

"Cậu thể hiện thì được, tớ mới thể hiện một chút cậu lại không chịu nổi sao? Đồ hẹp hòi!"

Nobita mới mặc kệ Jaian trẩu tre nói cái gì đấy! Ngay khi cá sấu xuất hiện Nobita đã cảm thấy rất quen thuộc rồi, Jaian lại bỗng bỏ lái mà đi nữa khiến hắn chợt nhớ ra, TM hắn cũng không định biến thành nhân vật chính trong Titanic á…

Nhìn Nobita lao như ma đuổi đến hướng tàu lái, Suneo mới chậm chạp mà phản ứng lại mà ngạc nhiên chỉ chỉ mà nói:

"Á? Jaian ở đây. Vậy ai lái tàu?"

Cả đám hoảng loạn lên lao đến đầu tàu, chính là con tàu đang chuẩn bị "tiếp xúc thân mật" với tảng đá ngầm to chà bá giữa lòng sông. Thấy vậy, Shizuka hét lên đầy sợ hãi:

"Đá ngầm kìa!!!! Tránh ra nhanh a…..."

Suneo cũng hoảng loạn mà trả lời:

"Nhưng ai tránh a???"

Không ai trả lời Suneo, Doraemon thì đang phiên phiên bảo bối đi, cứ hoảng lên là cậu ta vô dụng vãi cả ra, nhưng chưa đợi Doraemon tìm ra cái bảo bối nào hữu dụng, chiếc tàu đã cách đá ngầm sát suýt, đứng từ mũi tàu mấy người có cảm tưởng như đã đâm vào rồi ấy…

Sau đó…. Không có sau đó á! Chiếc tàu cua một khúc gần như 90độ hoàn hảo tránh đi tảng đá ngầm đại bộ phận, nhưng cũng bị sát qua nhẹ, đáy tàu có tổn thương, cho dù Nobita đã cố nhanh hết sức nhưng vẫn không kịp bảo toàn tàu nguyên vẹn á, dĩ nhiên cu cậu quên bẵng bản thân có Teleport a…

Và dĩ nhiên không thể lái tàu có thương tổn, tuy nước chưa vào, nhưng tàu có vết thương đi là trà đầy nguy cơ á, tìm một bờ sông ít đá ngầm, Nobita ghé thuyền vào bờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ba Mạng Người

Cập bến, cả đám nhanh chóng bỏ neo lên bờ, đàn cá sấu không chịu bỏ qua mà lao theo nhìn cả đám cá sấu hùng hổ lao đến, Nobita cũng không định một kích diệt sạch mà cùng mọi người cùng nhau đối mặt, dẫu sao đi nữa cá sấu mạnh mẽ nhất là ở dưới nước a… vả lại Doraemon cũng không bị mất hết bảo bối, mấy người ít nhiều cũng có lực chiến một trận.

Cũng đã hồi thần lại Doraemon nhanh chóng mang ra vũ khí đi, nào là pháo không khí, súng gây mê, găng tay lực sĩ, bánh thuần chủng phân phát cho mỗi người, có phải là nhầm lẫn gì không a??? Sao lại chỉ có 4 món?

Nhìn Doraemon cầm bánh thuần chủng trong tay, Jaian hai tay hai khẩu đại bác bé bự, Suneo cầm theo khẩu súng gây mê, Shizuka lại đeo găng tay lực sĩ, Nobita… được! Cái gì là không được thể hiện sức mạnh hơn người a? Đến vũ khí cũng không thèm phát cho một cây thì nói sao giữ lời được á.

Nobita cũng là trách oan Doraemon rồi, chẳng qua Doraemon nhìn biểu hiện của các lần trước kia Nobita thể hiện nên an tâm một mình Nobita chắc cũng không vấn đề gì á, cậu ta lại không biết Nobita và Jaian trong đó giao dịch, giao ước PV a…

Thế là Nobita uất ức mà lôi từ túi ra vốn đã có chút lỗi thời súng không khí rồi dắt vào ngón trỏ, nhắm ngay một con cá sấu vừa ngoi lên bờ cho một phát làm nó văng trở lại sông luôn, cơ mà cũng chỉ đến mức đó thôi á, con cá sấu đó lắc lắc cái đầu một chút rồi lại tức giận hơn mà tiếp tục lao lên.

Cả đám hăng say đánh quái đi mà không biết có một đoàn người đã tiếp cận từ phía sau, bởi tuân thủ giao ước với Jaian, Nobita cũng không thường xuyên dùng "khí tức cảm ứng" để rà soát xung quanh làm gì.

Bắn bắn, Nobita giật mình nhớ ra chuyện gì, quay qua Doraemon nói:

"Tớ nhớ cậu bảo cậu có dùng bảo bối gì đó xua đuổi thú dữ mà?"

Doraemon một mặt đầy bất đắc dĩ mà nói:

"Jaian hôm qua có nói không có dã thú làm mất đi thú vị, mình về nhà suy nghĩ cảm thấy cũng đúng nên vứt cái đó ở nhà rồi á."

Thở dài một tiếng, lại thấy mấy người Jaian, Suneo và Shizuka đang hăng say chơi đùa với lũ cá sấu, không phải nói chứ có con còn chảy cả nước mắt kìa, con Peko cũng lao vào cắn mấy cái góp vui… Không chơi dạng này chứ ai mới là kẻ săn mồi a???

Bỗng hai ba mũi lao mang theo tiếng gió lao nhanh vào đàn cá sấu, hai con bị đính nguyên trên bãi đất không còn có thể cựa quậy, Nobita giật mình, có chút nghĩ mà sợ, may sao người đến không có ác ý, nếu không Nobita không tưởng tượng nổi hậu quả sẽ ra sao luôn.

"#$$%#%#%$$%$"

Một người coi bộ là tù trưởng hướng về Nobita cả nhóm tuôn ra một tràng không hiểu thấu tiếng thổ dân, Nobita quay qua Doraemon nói:

"Cậu đưa tớ bánh mì chuyển ngữ đi!"

Bẻ ra một mảnh đưa cho Nobita, Doraemon cũng cắn một miếng và bắt đầu giao tiếp với dân tộc nơi đây, giữa rừng già sinh sống thì đây có lẽ là một trong những tộc người vẫn giữ nét cổ xưa bậc nhất trên thế giới a.

Jaian và Shizuka, Suneo cũng chạy lại nghe mấy người nói và Nobita cùng Doraemon phiên dịch đi, theo như các người thổ dân nơi đây nói thì họ định tổ chức lễ hội thờ thần linh của họ vào hôm nay.

Gặp các bạn phương xa đến có khó khăn nên giúp một tay, tiện thể mời cả đám đi về làng của họ để chiêu đãi một hôm tỏ lòng hiếu khách.

Doraemon vội vã khoát tay nói:

"Xin cám ơn ý tốt của các vị! Nhưng chúng tôi cần phải về nhà, nếu được thì ngày mai xin phép bái phỏng làm phiền các ngài, chúng tôi xin phép."

Nói xong, Doraemon rút cánh cửa thần kì ra khỏi túi, chính xác hơn là… núm vặn của nó… Nhìn cái cánh cửa còn sót lại chút tàn tích, Nobita đập tay lên trán nhả rãnh nói:

"Đừng nói với tớ lúc sáng xuất phát cậu lại quên thu lại cánh cửa tại bãi đất trống đấy nhé???"

Nói thì là câu nghi vấn, cơ mà vẻ mặt Nobita không khác gì chắc chắn như đinh đóng cột vậy, Doraemon chỉ có biết gãi gãi đầu, le lưỡi không biết làm gì á, dẫu sao Nobita từng đã nói trước rồi a, cơ mà thực sự là quên khuấy đi mất, ai ngờ bao lần không sao, bây giờ bỗng ai lại rảnh sức thừa hơi phá mất á.

Đang đánh cờ ông lão Kaminari bỗng hắt xì một cái, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng rồi thì thào:

"Xã hội ngày càng ô nhiễm! Nhớ thời xưa tiết trời thế này có bao giờ trở bệnh đâu kia chứ!"

Góc vườn vẫn đang dán mác vứt rác và được cắt gọn gói gọn mấy cái "Tàn tích" của cánh cửa thần kì Doraemon, nếu có ai biết được sự quý giá của nó chắc sẽ tức chết rồi đội mồ sống dậy quá a…

Tại rừng rậm Châu Phi thì Doraemon cười cười xấu hổ mà quay về mấy vị coi bộ là già làng hay tù trưởng đại loại thế nói:

"A..Thì..a… xin phép thất lễ, có lẽ hôm nay chúng tôi chưa thể về được… mong mọi người chứa chấp cho chúng tôi một đêm a.. chúng tôi vô cùng cảm kích!"

Mấy vị thổ dân kia thì thật tình vô cùng chất phác, chỉ cười nói "cứ tự nhiên" rồi cũng không quá thể hiện điều gì mà bắt đầu phân công xử lí nguyên liệu nấu ăn bữa tiệc tối.

Nguyên liệu là gì? Đơn giản là thịt cá sấu a… Không thể lãng phí lương thực là quy luật thép trong sơn lâm á. Vì cần "ăn nhờ ở đậu" nên Nobita cũng góp một tay vào giúp đỡ các thổ dân hiếu khách này xử lí nguyên liệu, công đoạn xử lí linh hoạt của Nobita làm mấy vị thổ dân tấm tắc khen không dứt miệng.

……

Giữa cánh rừng bạt ngàn nơi Châu Phi xa xôi và hoang dã, có một nơis tụ tập của cả một bộ tộc thổ dân nơi đây đang vui mừng tổ chức lễ hội, nhảy múa, quỳ lạy Thần Linh của họ, ước nguyện vị thần này phù hộ họ bình an.

Cả con cá sấu hấp được đặt trước mặt năm người một chó, dẫu sao Doraemon cũng coi là một "người máy" a… Tuy sự thật là "mèo máy" á.

Không nói chứ dân tộc này tuy nguyên sơ và khá lạc hậu, nhưng trình độ hiếu khách và thân thiện là có thừa, nhưng Nobita biết khi chọc giận họ thì cũng không có quả ngon để ăn, sau khi thấy cái tượng gỗ của phiên bản tượng đá khổng lồ thì Nobita nhớ ngay đến mấy sự kiện này.

Dẫu sao thì Jaian từ trước đến nay có bao giờ được khen là biết ăn nói đâu kia chứ? Doraemon thì lại hay sai lầm ngớ ngẩn, ai đời đi phiên dịch những lời nói ngớ ngẩn của cậu ta kia chứ!

Nobita đứng dậy quay sang bô lão, tù trưởng của bộ tộc mà nó lời cám ơn rồi cả đám ăn uống thả cửa đi, nhìn mọi người ăn rất khai tâm thì mấy người thổ dân cũng vui vẻ.

Nhưng thổ dân họ lại không ăn mà lại tụ họp lại một đám quỳ vái tượng thần của họ, Nobita vì hay quan sát nên đã biết, cơ mà Doraemon và mọi người thì thấy thật là kì lạ nên lại gần quan sát, cả đám ngạc nhiên trợn mắt trước phiên bản gỗ của tượng thần này.

Suneo hét toáng lên:

"Đó chính là…"

Doraemon gật gật đầu nói:

"Đúng vậy! Là bản phỏng chế pho tượng trong bức ảnh không sai vào đâu được!"

Shizuka một mặt vui mừng nói:

"Vậy có nghĩa là tổ tiên người dân bộ lạc này đã nhìn thấy nguyên bản pho tượng, tức là pho tượng đó cách nơi đây không còn xa nữa!"

Nobita thì vẫn bình tĩnh ăn thịt cá sấu đi, nói chứ cũng không quá ngon nhưng trong khẩu vị của Nobita thì là tạm được á, hắn lại không kén ăn, kén ăn là không lớn được đâu! Hắn cùn muốn lớn nhanh nhanh đây, có mấy cô bé đang đợi hắn lớn lên á…

Đúng khi mọi người đang vui sướng trao đổi, trưởng lão trong làng đi đến nói:

"Muốn đến gặp Thần Bauwanko cần giao nạp 3 mạng người!"

Nobita cũng không phải không biết về việc này, nói gì đi nữa thì bản đồ do hoàng tử Chó vẽ vẫn đang ở trong tay Doraemon á, cơ mà mọi người thì sau khi nghe Doraemon phiên dịch lại tò mò hỏi lại, vì nghe thật rùng rợn.

"Đi dọc theo con sông… đến một thác nước to lớn, đến bình nguyên chết chóc. Nơi đó các người cần nộp một mạng người."

Lão trưởng làng vẫn phát huy tính hiếu khách mà giảng giải cặn kẽ, cơ mà Nobita chỉ có thể nói "Vô tri thật đáng sợ!" những người dân tộc nguyên sơ không tiếp xúc với khoa học kĩ thuật này đâu biết sự kinh người của khoa học đâu chứ! Cứ luôn thần thần bí bí như thần côn vậy…

Tên Nobita quên khuấy mất bản thân to lên cũng là một Thần Côn không hơn không kém á!

"Kế đó là tại thung lũng Odorendo các ngươi cần phải nộp mạng người thứ hai…

Đến sau cùng… cho dù sao cũng chẳng thể thoát lớp sương mù dày đặc để đến bên thần Bauwanko, đã đi vào sẽ chẳng thể quay về nữa… nơi đây sẽ là mồ chôn kẻ thứ ba."

Doraemon tận tụy phiên dịch với mấy người Shizuka, Jaian và Suneo khiến mấy người run lẩy bẩy, dẫu sao cả đám không hề biết đến tại sao lại chết ba mạng người á, không biết mới là đáng sợ nhất á, tự mình hù mình vượt lên bất kì bộ phim ma đình đám nào.

Jaian cũng sợ đến toát loạt mồ hôi, cơ mà chết cũng muốn sĩ diện cậu ta lại lắc lắc cái đầu xua đi sự sợ hãi mà hét lên, cứ như chỉ có phương thức nói đó mới chứng tỏ được sự mạnh mẽ và không sợ của cậu ta vậy.

"Nói gì vậy hả? Cậu đúng là đồ hèn! Nói cho họ biết, chúng ta không sợ mấy thứ mê tín đó đâu!"

"Mục đích của chúng ta là tìm hiểu điều bí ẩn của thế giới kia mà! Và chúng ta sẽ mang kho báu trong pho tượng thần Bauwanko về! Là Thế đấy!"

Một mặt "là chân nam nhi phải thế" Jaian vô tri mà dẫm lên con đường tác tử không lối về, Nobita mới không để lịch sử diễn ra vậy đấy, dẫu sao hắn vẫn chưa ăn nó á.

Chộp lại một mặt định phiên dịch lại cho bộ lạc Doraemon, Nobita cũng chỉ có thể chụp chụp đầu một mặt bất lực nhả rãnh mà nói:

“Cậu nghĩ sao mà định phiên dịch mấy lời ngu ngốc của Jaian cho người dân họ nghe? Jaian ngốc đã đủ, cậu cũng vậy là sao?”

Doraemon bị Nobita trách một mặt được vòng… sao lại trách mình ngốc rồi? Chả phải bản thân vẫn chỉ đơn thuần là “phiên dịch viên” sao?

Jaian nghe Nobita nói thế tức giận mặt đỏ bừng lên, có xung động liều mạng với Nobita, liếc Jaian một cái, Nobita không mặn không nhạt mà đổ cả chậu nước đá lên đầu Jaian:

“Nói cậu ngốc là nhẹ rồi đấy! Chả lẽ nói cậu thông minh?”

“Cậu đòi hỏi dã thú đến cho cậu thể hiện, dã thú đến thì cậu chạy so với ai đều nhanh.

Cậu tranh lái thuyền, cuối cùng cậu vứt tay lái đó mặc thuyền đâm vào đá ngầm, nếu tớ không kịp đổi hướng thì chúng ta bây giờ đã là chất thải của lũ cá sấu rồi chứ không còn ngồi nơi đây ăn thịt cá sấu nữa đâu.

Người dân họ tốt bụng giúp chúng ta, hảo tâm hảo ý mời cơm, mời thịt ăn, lại còn tận tình chỉ hướng và phương thức đi đến tượng thần. Cậu lại định chửi họ mê tín? Lại còn nói giữa mặt họ là cậu sẽ lấy kho báu trong người Thần linh của họ? “tiết độc thần linh” của họ?

Cậu thấy như thế là “Thông Minh”? Mà lại nói. Tớ mới là Trưởng đoàn thám hiểm này!”

Vứt luôn cho Jaian một tràng giáo huấn, thấy khuôn mặt cậu ta từ đỏ chuyển trắng, trong trắng lộ xanh, màu xanh có ánh tím là biết tâm trạng cậu ta “thiên toàn địa chuyển” như thế nào á

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đổ Máu

Không quan tâm Jaian một mặt sắp biến thành màu gan heo, Nobita quay qua tù trưởng mà nói:

“Chúng tôi là người từ bên ngoài đến đây với ước vọng chỉ một lần được ngắm tận mắt vị thần đá linh thiêng Bawanko vĩ đại, dẫu có khó khăn gian khổ nhường nào chúng tôi vẫn sẽ kiên cường tiến lên. Xin mọi người hãy chỉ bảo cho chúng tôi con đường sáng để có thể trong cuộc đời này có thể một lần thấy vị thần Bawanko vĩ đại!”

Vừa nói, Nobita da gà cứ nổi liên tục, có vẻ như đời này đây là lần đầu tiên hắn nói những lời “khinh khủng” nhường này á, cơ mà Nobita bên ngoài vẫn là một mặt “chân thành” và “tha thiết” như tín đồ sùng đạo vậy, không biết mục đích chính của hắn thì ai chắc cũng nghĩ tên này là tín đồ thành kính của thần Bawanko á.

Nobita cũng tự cho diễn xuất của bản thân ba mươi hai cái tán á, nhìn ánh mắt đầy trịnh trọng của già làng và người dân thì Nobita biết hắn lắc lư cả đám sái cổ rồi a…

“Các con! Hãy chúc phúc cho những vị anh hùng! Con chiên thành kính nhất của Thần sẽ được gặp mặt của người, Thần vĩ đại toàn năng….”

Già làng một bộ mặt “lệ nóng doanh tròng” mà quay qua người dân hô lên.

Thế là cả đám không hiểu thấu được cả đám người vây quanh nhảy múa, tiễn lên bàn ăn cao nhất ngồi cùng Trưởng làng và các bậc bề trên, Jaian, Suneo, Shizuka cũng là một mặt được vòng…. Nobita nói cái gì mà thái độ của mọi người khác hoàn toàn vậy?

Cả bọn cùng nhìn qua Doraemon, Doraemon bất đắc dĩ mà phiên dịch lại một lần, Jaian nghe xong thì xì mũi một tiếng rồi trút sự khó chịu của bản thân lên miếng thịt cá sấu trước mặt đi.

Suneo thì đơn thuần nhìn Nobita với ánh mắt nhìn “thần tượng” a… Trước đến nay cậu ta luôn tự cho miệng lưỡi bản thân vô địch thủ, cơ mà lần này chỉ có thể nhìn Nobita với ánh mắt đầy sùng bái a…

Shizuka thì một mặt đỏ chót, xấu hổ thay cho Nobita, còn kẻ vốn nên xấu hổ thì một mặt không hề cảm xúc vẫn cứ chiến đấu với đĩa thức ăn tươi mới trước mặt, quả nhiên a… da mặt của Nobita đã luyện đến đao thương bất nhập thủy hỏa bất xâm rồi a…

……

Lễ hội kết thúc, tiệc vui nào rồi cũng phải tàn, Nobita bọn họ được thổ dân nhường cho một túp lều, cơ mà nhìn cái lều cổ lỗ sĩ và không có lấy cái nệm, thậm chí còn hơi bẩn ấy Shizuka là người đầu tiên phản đối.

Lấy chiếc nón vẫn luôn đội gỡ ra khỏi đầu, Doraemon nói:

“Mọi người khỏi phải lo vấn đề nơi ở! Chiếc nón này vốn là một ngôi lều cắm trại di động á… nơi này đủ rộng đấy.”

Đặt chiếc nón úp xuống đất, nhấn nút trên đỉnh nón xuống, cả cái nón lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà bành trướng nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt, một căn nhà hình nón đã chễm chệ nằm đó, Doraemon đi đầu trèo lên bậc thang lên đỉnh “ngôi nhà nón” rồi ấn mở cơ quan, chóp nón mở ra làm cánh cửa, Doraemon cười giải thích:

“Lối ra vào được thiết kế nơi đỉnh nón để tránh thú dữ đấy!”

Cả đám Nobita, Shizuka, Suneo nhanh chóng vui vẻ mà trèo vào ngôi nhà lều đi, riêng Jaian vẫn một mình nơi đó làm bộ bóng lưng cô tịch đầy tâm sự, thấy Jaian như thế Peko cũng có chút đồng cảm…

……..

Vào trong mũ là một không gian lớn hơn nhiều nhìn từ ngoài vào, Doraemon giới thiệu:

“Có tổng cộng năm phòng bao gồm luôn cả chỗ ngủ và giặt rửa.”

Shizuka đang đầy vui vẻ ngắm nhìn bỗng ỉu xìu đi mà thở dài bập bập môi nói:

“Vậy kà không có bồn tắm à…”

Đối với con người thích tắm rửa như Shizuka thì không có bồn tắm đơn giản là thảm họa… Nobita cũng mềm lòng, lại nghĩ đến bản thân cũng không phải không giải quyết được nên cười mà nói:

“Không sao đâu, việc nhỏ đó để tớ lo cho!”

“Tớ muốn chơi trò chơi điện tử! Nếu bây giờ ở nhà thì đã có mà chơi rồi…”

Suneo thì một mặt tiếc nuối nói ra.

Cả đám đang tán phét mấy chuyện đâu đâu thì Jaian đang yên tĩnh ngẫm nghĩ nhân sinh bỗng đứng bật dậy một mặt quyết tâm việc gì đó đầy to tát mà nói:

“Chắc trong lòng mọi người vẫn luôn nghĩ tất cả là tại tớ đúng không? Là tớ khởi xướng cuộc đi này dẫn đến việc mắc kẹt lại đây, là tớ làm thuyền suýt đắm chúng ta suýt rơi vào miệng cá sấu, là tớ suýt nữa khiến thổ dân nơi đây nổi điên đuổi cả đám… may có Nobita-kun, may có Nobita-kun… Đúng đấy! Là nhờ Nobita-kun cả! Có Nobita-kun các cậu sẽ tốt cả thôi còn tớ… Tớ là người đáng ghét…”

Nói xong, cậu ta bỏ mặc một đoàn mộng bức phía sau mà quay lưng vào phòng của bản thân, Nobita một mặt được vòng gãi gãi đầu nói:

“Lúc nãy tớ đã nói quá mức à….”

Suneo thì bị Jaian nói đến ngã ngồi xuống đất, đứng lên phủi phủi mông lầm rầm:

“Xin lỗi quái gì không có một chút thành khẩn! Cậu nói đúng mà Nobita-kun! Nhìn cái thái độ của cậu ta kìa…”

Shizuka thì lại chỉ nhìn và cánh cửa đã đóng của Jaian mà một mặt lo lắng:

“Take-san….”

……..

“Peko, mày ở đâu?”

Thay đồ chuẩn bị sang phòng Shizuka giúp cô ấy tắm, Nobita tò mò nhìn xung quanh không thấy Peko đâu, hơi hơi thả “khí tức cảm ứng” ra thì Nobita khá ngạc nhiên khi phát hiện nó đang tại phòng của Jaian.

Nói đến khí tức cảm ứng thì của Nobita khác nhiều khí tức cảm ứng của người khác tại thế giới Dragonball, tại thế giới kia các võ sư chỉ có thể cảm nhận khí tức của kẻ mạnh hay của người quen thuộc, các đặc thù của khí thế, nhưng Nobita lại khác.

Có lẽ do khác biệt thế giới đi, cũng có lẽ Nobita không như người khác đi, khí tức của Nobita không thể cảm nhận được toàn thế giới, chỉ biết hắn có thể cảm nhận được rất xa, rất xa mà thôi, nhưng bù lại, nếu hắn muốn thì khi tập trung vào một nơi hắn cảm nhận được khí nào đó, lấy nó làm trung tâm thì cả vùng xung quanh nó 100m sẽ tạo ra một hình ảnh 3D trong đầu Nobita.

Có thể tưởng tượng hình ảnh kia cứ như cái người tu tiên trrong tiểu thuyết gọi là “thần thức” vậy, Nobita có thể đơn giản ngắm nhìn không góc chết mọi vật trong khoảng đó, hắn mới không nói với mọi người rằng lần đầu tiên hắn phát hiện việc này là hắn muốn tìm Shizuka nhưng vô tình mà ngắm hết cô ấy đang tắm tại nhà cổ đâu….

Bây giờ tại phòng Jaian đang dẫn phát một chuyện đầy cẩu huyết, chính xác ra mà nói là có "cẩu" nhưng thay vì huyết thì toàn là nước mắt nước mũi tùm lum của Jaian thôi á.

Ôm Peko, Jaian mới thả ra trong lòng tất cả tôn nghiêm mà khóc òa lên:

"Peko ơi… Hu hu… Tao phải làm gì đây?"

Đóng lại hình ảnh, Nobita thở dài một tiếng, coi bộ hắn có hơi đả kích Jaian a…. Dẫu sao cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ a… trẻ nhỏ vô tri a….

Lắc lắc đầu, Nobita mặc Peko tại bên kia an ủi tâm linh bị tổn thương Jaian, hắn còn cần sang phòng Shizuka thực hiện lời hứa á, đến trước cửa phòng Shizuka, gõ gõ cửa.

"Nobita-kun! Cậu đến rồi!"

Shizuka vui mừng đón Nobita vào phòng, nhìn hành lí trong tay Nobita, cô tò mò hỏi:

"Sao cậu mang chậu và đất đến làm gì vậy?"

Nobita trên tay lại không phải cái gì mà chính là chậu hoa và đất dinh dưỡng, thuần một bộ đi trồng hoa á. Cười cười, Nobita tràn đầy thần bí mà nói:

"Bí mật! Đây cũng chỉ là bí mật của hai chúng ta thôi nhé! Cậu phải hứa là không được nói với ai… ngoéo tay nào."

Tuy thật tò mò, Shizuka cũng gật gật đầu đưa ra ngón tay thon dài trắng nõn ngoéo vào một chỗ với Nobita, hai người bắt đầu thần thần bí bí, Nobita bắt đầu mà đưa ra chậu hoa, cho vào đất dinh dưỡng, vùi hạt giống một loại cây gì đó, sau đó… đưa tay phủ bên trên như che nắng cho chiếc chậu cây vậy.

Đang định hỏi Nobita định làm cái gì thì Shizuka bỗng ngạc nhiên đến trố mắt hốc mồm một mặt "Bất khả tư nghị" mà nhìn một màn trước mắt.

Trước mắt hai người thì chậu cây vốn vừa vùi vào hạt giống bỗng như bật nút tua nhanh mà nhanh chóng nảy mầm phát triển như một quả bong bóng thổi vậy, cái cây lớn lên không như cây thường mà ngã sang một bên càng lớn càng giống như một cái bồn tắm vậy, cho đến khi dừng lại phát triển thì hình dáng của cây đã kinh biến cùng bồn tắm không khác.

Nobita đã dùng thuật thúc cây, một trong những "tiên thuật" mà hắn học được trong lần tu luyện thành Sennin vừa qua, nhìn chiếc bồn tắm đầy tính nghệ thuật, các lá càng chìa ra xung quanh làm trang trí, tại chính giữa là một vùng lõm hình muôi tron bóng, nhẵn nhụi như gỗ được bào mài cẩn thận vậy, Shizuka cười híp mắt quay qua Nobita nói:

"Cám ơn cậu nhé Nobita-kun! Vì tớ mà cậu mượn của Doraemon bảo bối thần kì đến vậy!"

Nghe Shizuka nói khiến Nobita biết cô ấy hình như có chút hiểu lầm vi diệu á, dẫu sao làm cây bỗng ra hoa kết trái ra trái thức ăn việc này mà bảo bối của Doraemon còn làm được thì huống chi điều khiển một giống cây "Ofuro" nào đó tăng tốc mọc a?

Cũng không muốn xoắn xuýt về vấn đề này, hiểu lầm thì hiểu lầm đi, Nobita cũng không phải quan tâm nhiều mấy cái này là Doraemon bảo bối hay là bản lĩnh của hắn, dẫu sao kết quả chỉ có một á.

Cười cười, Nobita nói:

"Còn nước nữa nhé, tớ cũng sẽ giúp cậu nốt, xem ảo thuật của tớ đây!"

Chỉ một ngón tay về phía bồn tắm, hơi nước từ khắp nơi xung quanh hội tụ qua cửa thông gió, hội tụ vào đáy của bồn tắm, và trong mắt Shizuka chỉ thấy là bồn tắm đang từ từ mắt thường cũng thấy được đầy lên, đã đinh ninh đây là bảo bối của Doraemon nên cậu ấy lần này cũng không quá mức thể hiện kinh ngạc choáng ngợp cái gì.

Nobita cũng bớt phải giải thích cái gì, đưa ra tay còn lại, một luồng nhiệt độ cao truyền vào nước khiến chúng ấm lên, chỉ trong thoáng chốc, xuất hiện trước mắt hai người nay đã là một bồn tắm hơi nước mịt mùng, quay qua Shizuka, Nobita nói:

"Cậu thử coi nước đã đủ độ ấm chưa?"

Đưa tay vào thử thử, Shizuka cười tươi rói mà nói:

"Cám ơn cậu Nobita-kun! Đã được rồi."

Nói xong, cô ấy vẫn một mặt tươi cười mà đẩy thẳng Nobita ra khỏi phòng và đóng rầm cửa lại, trước khi đóng cô ấy còn nói:

"Cậu về phòng đi, tớ muốn tắm ngay bây giờ. Cả ngày hôm nay tớ chưa được tắm rồi á!"

Nhìn cánh cửa đóng chặt Nobita một mặt được vòng… Không phải chứ! Còn chưa kịp nói mấy lời nữa á… Con gái thật là…. Quay về phòng Nobita là xoắn xuýt, tại sao lại xoắn xuýt a?

Thực ra a… hắn có cảm giác công sức bản thân bỏ ra mà chưa được trả giá xứng đáng á, tên hẹp hòi Nobita có "âm mưu" lấy lại giá gốc bằng cách tự thưởng cho đôi mắt của bản thân một bữa "thịnh yến" a…

Nhưng "Lí Trí" của hắn lại không ngừng ngăn cản bản thân tác tử, Nobita xoắn xuýt là vì thế á, nhưng trái tim luôn thắng lí trí a… thế là Nobita tự cho bản thân một lí do chính đáng đó là lấy "lợi tức" và cần dùng kiến thức Y học của bản thân giúp đỡ bạn bè "thăm khám sức khỏe toàn thân".

Thế là nằm trên giường Nobita bỗng có hành động thật kì lạ, chốc chốc lại chậc chậc mà chép miệng, có lúc lại theo bản năng trừng to hai mắt, dĩ nhiên hai mắt trừng chỉ là bản năng thói quen mà thôi, trừng cũng có trứng dùng, chốc chốc lại phun một đợt máu mũi…..

Đêm nay hứa hẹn là một đêm không yên bình á, kẻ mạnh nhất trong đám đổ máu cơ mà…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cuộc Hành Trình Này Ngày Càng Thú Vị

Sáng sớm tinh mơ, cả đám đã chia tay bộ lạc mà lên đường sớm, trên suốt đường đi Jaian là lầm lầm lì lì không nói gì, Nobita cũng chỉ có thể thả chậm bước chân cố gắng không thể hiện hơn người cái gì để đỡ đả kích đến cậu ta.

Trên cả đoạn đường rừng hữu kinh vô hiểm, cả đám cùng tiến đến vượt qua đoạn từng rậm phi châu đi ra một bình nguyên nơi chỉ có bát ngát đồng cỏ.

Nhìn đồng cỏ, Nobita nghiêm túc nói:

"Theo tù trưởng nói và cả trong tờ bản đồ thì đi qua nơi đây sẽ đến khu rừng sương mù. Nhưng nơi đây cũng không an toàn, nơi đây cư ngụ một đoàn sư tử ăn thịt không nhả xương…"

Suneo chỉ bộ xương trâu phía dưới đất nói một câu phá hết cả ý tứ:

"Thế sao có bộ xương này?"

Mặt không đổi sắc, Nobita nói:

"Chỉ là ví von, ví von thôi a… Nói sang chuyện chính! Doraemon, cậu mang vũ khí đi ra đi, sư tử có thể đến bất cứ lúc nào."

Doraemon cũng không chậm trễ mang ra vũ khí phân cho mọi người, lần này thì Nobita cũng có vũ khí á, nhìn trên tay thanh "kiếm điện quang" mà Nobita một mặt được vòng a…

Chưa nói đến kiếm thuật của hắn là xuất ra từ kiếm điện quang và "trò giỏi hơn thầy", kiếm thuật của hắn có tấn công có phòng thủ, lại đầy mạnh mẽ sắc bén, hắn lại còn bị đưa cho một thanh kiếm không lưỡi, độ cứng không bằng cả thép kiếm bình thường nhất a….

Cầm trên tay kiếm điện quang, thấy biểu hiện lượng điện chỉ còn chưa đến 1/3, Nobita thở dài một hơi, thôi thì có vũ khí dùng còn hơn không a… vả lại cũng đỡ phải giải thích về kiếm pháp của bản thân nữa.

Cả đám cầm trên tay vũ khí đi a, đi a… đi dài cả đoạn đường lại một bóng sư tử cũng chả có, cả đám thư thả một ngụm khí trong lòng, trèo lên một núi đá nho nhỏ, cái địa hình này cũng là địa hình phổ biến nơi đây, nói là núi thôi chứ còn thấp hơn một ngôi nhà 1 tầng lâu.

Bỗng con Peko sủa lên vài tiếng, tiếng sủa lại không giống tiếng báo nguy mà lại càng như nó muốn nói gì đó thì đúng hơn, cả đám đi lại phía mép mỏm đá nơi Peko đứng và phát hiện ra phía trước là cả một vũng nước lớn, có thể coi là một cái hồ nước nhỏ, nơi đây đang cư ngụ một đàn voi.

Doraemon kêu lên một tiếng vui sướng:

"Thật tuyệt quá! Cả đàn voi kìa!"

Cả đám chạy xuống nhìn đàn voi tận mắt, Suneo tò mò nói:

"Ngà của chúng thật là dài quá nhỉ?"

Nobita cũng một mặt thán phục:

"Thật hoành tráng nha…"

Còn Shizuka thì hai mắt tóe ra tinh tinh mà kêu lên:

“Thật khả ái…..”

Còn Jaian thì sao? Cậu ta đang khoanh tay một mặt khó ở như cô gái đến ngày đèn đỏ mỗi tháng vậy á, ngồi trên đống đá Jaian một mặt xoắn xuýt, tâm là muốn đi chơi cùng cả đám, nhưng lại bận thể hiện một bộ cao lạnh nên cũng không có mặt mũi mà đi cùng cả đám chơi á.

Ngó xuống cả đám đứng nơi bờ hồ chơi đùa, một chú voi con tiếp cận lại gần bên rồi bất thình linh chú voi con hút một vòi nước phun lên, vẩy khắp cả đoàn khiến cả đám Nobita sững sờ cả lên, “âm mưu được thực hiện” con voi con nhanh chóng vui sướng “chuồn” mất, nhìn cái mông nhún nhảy của con voi nhỏ, cả đám tuy ướt như chuột lột nhưng lại vui sướng mà phá lên cười ha hả.

Thấy một màn này làm Jaian ăn vị mà quay đầu qua bên khác, nhưng chính động tác đó lại khiến cậu ta chú ý đến một sự lạ, đồng cỏ phía bên kia bỗng nhiên xuất hiện động tĩnh, chăm chú quan sát, đến khi cậu ta phát hiện ra thứ đó là… một đàn Sư tử thì hú hồn đến tim nhảy lên tận cổ họng.

Đưa một tay trái đến bên miệng khum lại, hít một hơi thật lớn rồi quay qua mọi người nơi đó hét to lên:

“Có sư tử! Chạy mau lên!”

Nghe tiếng hét của Jaian, Nobita giật mình tung ra khí tức cảm ứng thì mới nhận ra đàn sư tử đã tiếp cận rất gần rồi, có lẽ do hắn quá mạnh mẽ đi, nên sự uy hiếp của đàn sư tử không đáng để cảnh báo nguy hiểm của giác quan thứ sáu của hắn phát ra cảnh báo, cũng có thể do hắn không thích giờ giờ khắc khắc bật lên khí tức cảm ứng biến bản thân thành cái ra đa di động cùng kẻ thích theo dõi đam mê, cũng có thể đàn sư tử được tự nhiên ban cho khả năng tiếp cận con mồi thượng thừa đi….. tóm lại a.. Đến khi cả đàn sư tử tiếp cận Nobita vẫn không phát hiện á.

Cả đàn voi cũng phát hiện điều không hay nên cũng kéo nhau chạy tứ tán, Nobita cũng dìu Shizuka chạy lên trên mỏm đá cùng Jaian hội họp, cả đàn sư tử nhanh chóng tiếp cận khiến cả đám lại sợ đến mức vũ khí trong tay cũng không phát huy được cái gì.

Phải lẫn trái, trước lẫn sau đều là sư tử, bỗng nhiên nhận thấy cả nhóm đã bị sư tử bao vây vòng trong vòng ngoài, Suneo một mặt xanh lét rồi tự mình dọa mình mà xỉu mất, Shizuka cũng như không có sức lực mà bám Nobita như cả người đều dựa bên trên vậy.

Nhìn cả đám một mặt đầy không có đấu chí, Nobita thì phải đỡ Shizuka nên bó tay bó chân, chỉ có Jaian là một tay đại bác không khí không ngừng bắn mấy con sư tử cả gan lại gần, Nobita thì chỉ đâm văng tất cả mấy con sư tử lao vào bay đi, chúng coi bộ chỉ bị đau đớn da thịt mà thôi chứ không nguy hiểm tính mạng cái gì, hắn cũng chưa đến mức dùng kiếm gỗ, kiếm không lưỡi thể loại giết một loài sinh ra để chiến đấu Sư tử á… dĩ nhiên với điều kiện tiên quyết hắn không dùng sức mạnh thật của bản thân mà chỉ dùng xảo kình á.

Đang nhíu mày Nobita bỗng thấy con Peko chạy đi xa, nhìn phương hướng con Peko đi và cả một đám sư tử theo sau đít nó, Nobita biết lần đầu tiên tiếp xúc Thần Khuyển hiển linh của hắn sẽ đến nhanh thôi.

Đúng như Nobita dự liệu, khi cả đám đang lo lắng cho Peko, Jaian đang định quyết liều mạng lao theo nó thì bầu trời bỗng tối sầm lại, mây đen vần vũ, sấm sét đùng đoàng… Nobita lũ nàt lại không một mặt vạn cổ bất biến bình tĩnh nữa mà là trợn mắt hốc mồm…

Mọi người cứ nói Nobita vốn đã biết sự tình sẽ phát sinh sao còn cố làm một bộ như kinh ngạc lắm vậy làm gì a??? Cơ mà Nobita lại không rảnh mà trả lời mọi người á… hắn bây giờ là thật kinh ngạc.

Xem Anime có cảnh này, đọc truyện có cảnh này, hắn biết cảnh này chứ… cơ mà thứ hắn cảm nhận lúc này chả phải là ảo ảnh hay cái Suneo sau này giải thích là khoa học chiếu hình 3d cái quái gì cả, mà thứ Nobita cảm nhận được là Thần Lực, có cảm giác rất giống mà lại khác Tiên Nhân chi lực hắn học được từ lão Sennin.

Chính điều đó mới làm Nobita “trợn mắt hốc mồm” a… Cứ ngỡ đây chỉ là một chuyến đi thăm thú một nền văn minh của loài chó mà thôi, theo như trong truyện hay Anime thì mấy tên phản diện kia còn ngốc chán, mới tạo ra chút máy phun lửa thô sơ, chút phi hành khí tốc độ kém hơn cả máy bay trực thăng đã đòi chiếm giữ thế giới.

Đó là Nobita và đồng bạn đã ngăn chặn lại chúng, nếu không hạ tràng của chúng đơn giản sẽ là bị con người mang hỏa thương, rốc két, tên lửa đạn đạo bắn mộng á… chưa nói đến ngũ đại lưu manh có âm mưu thí nghiệm trên cơ thể sống nữa không á.

Luật không được thí nghiệm thuốc trên con người lại đâu quy định không được thí nghiệm trên thân chó đâu a… Nobita và Doraemon lúc xưa vô tình đã cứu cả chủng tộc Peko mà không cần bất kì hồi báo… Không hổ là có thể dùng tâm cảm hóa được máy móc Nobita a… Chỉ một quả tâm không đổi đó mà Nobita đã cảm hóa từ máy móc vô tri chỉ muốn dẫn quân hủy diệt trái đất mà thành một người tâm lí Siêu Anh Hùng bạo tạc hi sinh bản thân ngăn chặn chiến tranh cơ mà…

Nhưng Nobita bây giờ chả thể tin bản thân có trái tim mạnh đến Bug như thế được á, hắn không tin vào thứ hắn không thể nắm chắc.

Nhưng nó chỉ là nói xa thôi á, chứ bây giờ Nobita nhận ra thực chất của bộ tộc chó này không đơn thuần là chó mà thôi, từ khí tức xuất hiện của hình chiếu tượng thần Nobita ngửi ra một vị đạo của “bí mật” được chôn giấu chính nơi đây.

Cũng phải thôi, chính trong nguyên tác thì đã xuất hiện sự manh mối cho việc này á, tại sao một hình chiếu 3d lại có thể phóng ra sấm sét đánh lui lũ sư tử? một hình chiếu làm gì mà xuất hiện lại dẫn đến thiên tượng thay đổi sấm sét tự theo kia chứ?

Lại nói, Peko nói chiếc vòng cổ là truyền thừa từ bao đời tổ tiên của cậu ta truyền xuống, trong đó thật sự chỉ chứa một máy chiếu 3d? Trong khi Nobita

và các bạn đến vương quốc của loài chó nhận thấy nơi đây trình độ khoa học kĩ thuật còn kém hơn ngoài loài người rất nhiều lần á… đâu ra kĩ thuật 3d kia chứ?

Thà rằng chiến tranh khiến dân chúng lầm than mà hủy đi kĩ thuật quân sự cũng còn nói được, chứ một kĩ thuật hoàn toàn là phục vụ nhân sinh tại sao cũng thất truyền a???

Lại nói pho tượng thần có cơ chế hoạt động vô cùng đáng suy ngẫm á, chỉ cần khởi động là cả pho tượng tự phân biệt địch ta, tự mang suy nghĩ riêng, sức chiến đấu kinh người, bộc phá rơi trên thân như ruồi nhặng lao xao, đến chung cực vũ khí cái gì cũng không để tượng thần nứt một chút xíu.

Lại nghĩ đến tượng thần hình tượng, không phải thân người đầu chó, nơi đây là Châu Phi a… cách Ai Cập cũng không xa á. Liên tưởng ghi chép Ai Cập cổ về thần đầu chó thân người, thần Anubis thì Nobita không thể không liên tưởng nhiều việc á.

Xâu chuỗi mọi việc lại Nobita tưởng tượng ra về khung cảnh thời xa xưa thần thoại, khi các vị thần vẫn đang được thờ phụng và tôn sùng, tổ tiên của Peko, thần Anubis đã là một trong những chúng thần Ai Cập cổ.

Nhưng sự tham lam của con người lan tràn từ chúng thần hoàng hôn nơi Âu Châu xa xôi, nơi Thí Thần nơi Đông Phương trung hoa cổ đại khiến Thần bị dồn đến chân tường…

Nắm sức mạnh của cái chết, Anubis cảm nhận được số phận của Thần linh, ông mang theo tộc nhân ít ỏi của bản thân tránh xa những con người tràn đầy tham lam và độc ác, trốn vào nơi rừng rậm Châu Phi này lập nên vương quốc của ông.

Một vương quốc của hậu duệ Thần, vương quốc loài chó… Nhưng Thần cũng không bất tử… Khi cảm thấy bản thân không thể nào sống thọ bao nhiêu nữa, để bảo vệ lũ hậu nhân đến thức tỉnh sức mạnh Thần duệ cũng không có thì Anubis đa huy động nhân lực, vật lực để tạo ra nơi để bản thân kí gửii sức mạnh, cùng nhiều đời Thần linh sức mạnh, "chung cực thủ hộ" tượng Thần Bauwanko.

Không những thế, ông còn dùng khoa học kĩ thuật của Thần Linh khai phát ra mà tạo ra sợi dây chuyền mang ý nghĩa vương vị mang sức mạnh của bản thân để thủ hộ vương tộc, hậu duệ dòng chính của bản thân.

Lưu truyền một truyền thuyết không có thật về vị vua Bauwanko, Thần Anubis lâm vào giấc ngủ say thủ hộ dòng dõi bản thân muôn đời…

Nhìn dùng sấm sét đánh cho lũ sư tử chạy thất linh bát lạc, Nobita càng chắc chắn đó là thuật dẫn lôi của Thần Linh cổ đại, não bổ của hắn có lẽ không đúng 100% nhưng cũng không kém là bao.

Cuộc hành trình này…. Càng ngày càng thú vị a…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Ngả Bài

Khúc mắc không thiếu, lo lắng lại càng nhiều, nhưng lại không thể quay đầu lại, chạy từ đây về Nhật Bản không có cánh cửa thần kì thì ngang với đi mất nửa Trái Đất á.

Thế là cả bọn vừa lo vừa sợ bên cạnh đó còn có quái thai Nobita còn có cảm giác tràn đầy tò mò nữa… Dẫu sao thì trước đó Nobita toàn qua những việc đầy thú vị nhưng nói đến thần bí thì thật sự Nobita chỉ công nhận một số việc mà thôi, mấy khi có cảm giác thật sự tìm kiếm điều chưa biết kích thích kia chứ?

Cả đám đi nhanh trên đường, cứ như lũ sư tử sẽ lại tấn công lần nữa vậy, Nobita cũng không hiểu mấy cậu ấy có suy nghĩ chuyện gì nữa không biết, trong khi đánh người, đánh cá sấu thì hăng hái, sao cứ đến mấy con thú săn mồi trên cạn lại giữ tợn và nhiều một chút đã bị dọa cho chân nhuyễn ra?

Đến cái vũ khí cũng không sử dụng nên hồn, Shizuka có găng tay lực sĩ chỉ để bám chặt Nobita, Suneo có súng gây mê chưa từng bắn một phát, Doraemon cất đi bánh thuần chủng trong túi để rồi khi đàn sư tử đến lại luống cuống không lấy ra được.

Tổng kết lại một điều đó chín là… Một đám con nít thôi a, có thể hi vọng một đám trẻ con mười tuổi có thể làm gì tốt hơn nữa a? Không nằm ra khóc thét lên đã may rồi á.

……

Chạy hàng giờ trên băng nguyên với tàu lửa tốc hành Tali, cả nhóm rốt cục đi đến được miệng của khe nứt mà trong miệng của tù trưởng nói rằng sẽ phải cúng dâng mạng thứ hai.

Nhìn dưới khe vực sâu hun hút Doraemon mang cho mỗi người mỗi chiếc chong chóng tre nói:

“Chúng ta sẽ xuống vực này bằng chong chóng tre, sẽ không như người thổ dân kia nói mất một mạng người đâu!”

Cả đám đeo lên chong chóng tre mà bay xuống vực, cơ mà, người a… vẫn là nên làm xong rồi hẵng nói.

Ông cha ta có câu “nói trước bước không qua” á. Chưa bay được xuống bao sâu, Jaian chiếc chong chóng tre dẫn đầu đình công kháng nghị, Doraemon vốn đã lười bảo dưỡng lại còn hay sử dụng nó khiến nó vốn đã chẳng mấy tốt lành, nay lại còn “chở quá tải” nữa nên chiếc chong chóng tre của Jaian quyết định đình công.

Chết không chết đúng là Jaian lại một mặt “cao lãnh” mà bay đi trước, có nghĩa là khi cả đám đang từ từ mà bay xuống thì Jaian đã có tốc độ bay nhanh hơn cả đám, nay chiếc chong chóng tre đình công thì chỉ khiến Jaian càng ngày càng cách xa khoảng cách cả nhóm mà thôi á, dẫu sao tiếng hú từ vách vực sâu đã chắn mất tiếng hét của Jaian, chong chóng tre thì dù cho đình công đi nữa cũng là chong chóng a… bay hay chính xác hơn là rơi xuống, có gió lùa qua khiến nó quay như vẫn đang hoạt động vậy.

“Jaian-kun thay đổi thật khác thường, chờ chúng ta cùng đi xuống có phải hơn không? Cậu ta xuống trước đó cũng đâu thể chứng minh cậu ta can đảm hay hơn người gì đâu chứ?”

Người thân nhất cũng là người ghét Jaian nhất trong đám chính là Suneo, bị Jaian bức hiếp quá nhiều khiến cậu ấy có thói quen nói xấu Jaian khi không có cậu ta bên cạnh, bây giờ dĩ nhiên lại không giống, Jaian là thực rơi á.

Chỉ có Nobita nhận ra điều bất thường, dùng chong chóng tre quen thuộc Nobita biết thừa chong chóng tre có thể bay vận tốc tối đa chỉ 8km/h thôi á, cơ mà tốc độ hạ xuống của Jaian rõ ràng bất hợp lí.

Không thể để một chút sơ suất mà để bất kì ai gặp nguy hiểm đó chính là phương châm của Nobita, dẫu sao Jaian tuy có chút đáng ghét nhưng lại cũng không phải không có chỗ đáng yêu a, ngắm nhìn cậu ta khó chịu, cậu ta tự tỏ vẻ cao lãnh, hay ôm Peko khóc như mưa cũng là một loại hưởng thụ á.

Lao nhanh xuống theo Jaian, Nobita biết ngay là không ổn, nhìn khuôn mặt tái xanh không có chút máu nào của cậu ta là biết ngay đây đơn thuần là sự cố ngoài ý muốn chứ quyết không phảo là cậu ấy muốn thử cảm giác kích thích của nhảy cầu đâu á..

Một đường truy đuổi, dẫu sao đi nữa thì Newton vẫn chưa lật nắp quan tài ngồi dậy, định luật của ông vẫn đang được ứng dụng rộng rãi, cũng không thể chỉ vì cái mặt khó ưa hay giọng hát quỷ thần lui tránh của Jaian có thể ngăn cản sự vẫy gọi của đất mẹ á…

Mà sự vẫy gọi của đất mẹ luôn luôn là thắm thiết như thế, nồng nhiệt đến vậy, đất mẹ muốn ôm Jaian vào lòng mà “che chở”, “bảo bọc”, vĩnh viễn a….. Jaian thì cũng hưởng ứng mà lao vào lòng đất mẹ càng ngày càng nhanh á.

May sao khi đất mẹ đã sắp ôm chầm nhi tử “khả ố” của bản thân thì Nobita cản lại cuộc gặp gỡ tương phùng đầy nước mắt đó, quả nhiên a… Nobita hắn rõ ràng là một ác nhân á! Không thấy Jaian chỉ vì không ôm được đất mẹ, hưởng ứng đất mẹ triệu hoán mà nước mắt nước mũi tùm lum a?

“Cậu không sao chứ?”

Nói một câu hỏi thăm, dĩ nhiên là có trứng dùng a… nếu có sao thì đã chẳng thể trả lời hắn được á, hỏi thừa! Cơ mà xã hội là vậy. Hỏi thừa cũng còn hơn không một lời hỏi thăm á, nên ai ai ngoài đường cũng thi nhau lao vào mà thăm hỏi lung tung để thể hiện bản thân rất quan tâm các vấn đề của người khác a… Dĩ nhiên đôi lúc thật cũng không quan tâm nhưng vẫn hỏi á.

“Không… Không sao… Cám ơn cậu! Nobita-kun!”

Jaian một mặt nghĩ mà sợ rồi quay qua Nobita chân thành cảm tạ, để tên ác bá Jaian cúi đầu cảm tạ cái việc này đơn giản là bắt lợn nái leo cây á… Cơ mà Nobita thực làm được.

Jaian nói đi cũng phải nói lại, cho dù cậu ta thật khả ố, hay bắt nạt bạn bè, tính xấu tràn lan, nhưng được tính tốt hiếm hoi lại là vô cùng trọng nghĩa khí… Nói sao đây… Có cảm giác Jaian đáng lẽ ra nên sinh trưởng trong một gia đình Zakuza thì mới thật sự hợp với tiềm chất của cậu ta á.

Này nhé! Sức khỏe, vóc dáng hơn người, đầu toàn cơ bắp, trọng nghĩa khí, thích bắt nạt… nếu sinh trong một gia đình Zakuza thì sẽ là thỏa thỏa một “con nhà tông không giống lông cũng giống cánh” a?

Cơ mà nói thế thôi chứ Nobita cũng không chê bai gì Jaian, chẳng qua là nhổ nước bọt một cái mà thôi, nhìn cả đám Doraemon cùng nhau hạ xuống, Nobita cũng không suy nghĩ đâu đâu nữa, bây giờ cũng đã đến đáy vực, là nơi gần nhất vương quốc loài chó a… Peko cũng cần là lúc ngả bài a…

Ngồi khoanh chân ngồi lên một tảng đá lớn, không ngừng mà có tiếng than, tiếng rên vang ra từ phiến đá, Nobita dẫu biết đơn thuần là gió lùa qua khe đá mà tạo ra tiếng này, nhưng vẫn có một cảm giác tảng đá này đang chê cái mông hắn bẩn mà ngồi lên thân nó vậy… Khiến Nobita có xung động nện nát nó.

Nhưng nhân vật chính nơi đây cũng đã đến, Nobita mới không rảnh nhức trứng đến việc đánh một tảng đá đâu, người ta lại bảo hắn bị tiếng hú không đâu hù họa thì cũng không biết ném mặt nơi đâu á.

Nhìn cả đám hạ xuống, Nobita nhìn vào cả nhóm, chính xác hơn là hoàng thái tử Kuntaq Prince, được tất cả mọi người biết đến với cái tên “chú chó Peko” nhìn chăm chú chốc lát, Nobita không nhanh không chậm nói:

“Chúng ta cuối cùng cũng đã đến nơi đây. Hắn là có ai đó cần nói một điều chứ nhỉ? Đâu cứ để chúng tôi lại tiếp tục mù mờ đi nữa a?”

Cả đám Doraemon, Shizuka và Suneo là mộng bức một mặt… Sao Nobita vừa xuống chưa bao lâu đã lên con bệnh tâm thần rồi? Nơi đây ngoài mấy người họ ra có ai nữa đâu kia chứ? Mà họ thì có gì mà nói một điều hay hai điều cái gì? Lại còn mù mờ đi???

Trên mặt của mấy người thì viết kép chữ mộng bức, trong khi trên mặt của chú chó Peko lại nhân tính hóa mà lộ một vẻ kinh ngạc sững sờ. Lại bên Nobita, định bụng đi lại sờ xem trán Nobita nóng hay không Shizuka bỗng hét toáng lên lao thẳng vào lồng ngực Nobita hét toáng lên: “Ma!!!”

Nobita bất động nhan sắc vẫn để mặc cho Shizuka như bạch tuộc quấn trên thân, đầu cô bé như đà điểu dấu vào ngực hắn, hắn vẫn như cũ nhìn phía không nói câu gì Peko như vẫn đang đợi câu trả lời vậy.

Jaian thấy cả Suneo nam tử đại trượng phu mà lại đi sợ mấy cái yêu ma quỷ quái thật mất mặt nam nhân, hét một tiếng:

“Tao liều mạng với mày!!!”

Sau đó lao thẳng vào trong đám trắng sáng mà nghi ngờ là ma quỷ đó phá tan cả đám tụn họp, bắt lại… một nắm đom đóm. Rõ ràng chỉ là đom đóm quá nhiều và bay theo đàn mà thôi lại khiến cả đám sợ run hết tay chân.

Không quản mấy người thở phào nhẹ nhõm, Nobita vẫn một mặt đợi câu trả lời mà nhìn hướng Peko, Doraemon đứng phía Peko nên lại tưởng Nobita ám chỉ bản thân nên lên tiếng biện minh:

“Tớ thật sự không biết cái gì đâu á Nobita-kun. Thật sự chúng ta đi thám hiểm lần này là hoàn toàn trùng hợp, tớ không sắp đặt cái gì cả á.”

Nhưng Doraemon vừa nói xong Peko lại vỗ tay… Đúng a… Vỗ tay á. Hai chi trước của Peko như hai bàn tay bình thường mà vỗ vỗ mang tiếng lốp bốp, hai chân sau đứng thẳng không có chút gì gọi là chênh vênh, Peko như một người bình thường đứng nơi đó vỗ tay rồi mở miệng trong sự ngỡ ngàng của mọi người:

“Anh Nobita-san không hổ là đội trưởng đội thám hiểm này a… Anh phát hiện ra sự lạ thường của em lúc nào vậy? Tại sao anh đã phát hiện rồi vẫn không ngần ngại hiểm nguy đến đây?”

Nobita liếc mắt Peko một cái, không nhanh không chậm mà nói:

“Một con chó biết đánh răng rửa mặt mỗi sáng, một con chó biết tiếng người chỉ lệnh dẫu phức tạp đi chăng nữa… phải nói là con chó quá thông minh đã là sự khiến người ta nghi ngờ… Nhưng đó chưa phải là nguyên nhân chính. Nguyên nhân chính tớ nghi ngờ cậu chính là cậu vốn chỉ là một con chó hoang tại Nhật Bản… Nhưng khi đến nơi đây Phi Châu cách xa Nhật hàng trăm ngàn cây số, cậu lại tỏ vẻ vô cùng thân thuộc và hưng phấn.”

Vẫn một điệu bộ không nhanh không chậm Nobita mặc kệ Doraemon và mọi người ngơ ngác tiếp tực phân tích:

“Là một con chó thường, không phải chó săn, nhưng những phản ứng của cậu hoàn toàn bán đứng cậu… khi con chó thường gặp báo đốm thì sẽ ra sao? Cong đuôi chạy. Nhưng cậu lại quay về con báo sủa inh ỏi y như chưa từng lo sợ con báo sẽ làm thịt cậu chỉ trong một nốt nhạc vậy. Cá sấu chiến tớ cũng thấy cậu lao vào chiến trận, sư tử chiến cậu lại vô cùng thần bí quay lưng trốn đi… không lâu hình ảnh tượng Thần xuất hiện… Hơn nữa mặt pho tượng kia giống cậu một cách kinh ngạc.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Một Chữ Không Tin

Nghe sự phân tích của Nobita, Peko… hay chính xác mà nói là hoàng thái tử cũng là quốc vương hợp pháp của vương vị vương quốc loài chó Bauwanko cũng cảm thấy bản thân tràn đầy sơ hở, dẫu sao thì cậu ta chư từng cố ý dấu đi sự xuất xứ quý tộc của bản thân, chẳng qua vì phát hiện chó tại thế giới bên ngoài không thể nói được như tại vương quốc loài chó nên cậu ấy mới cố ý không nói gì thôi.

Cười một tiếng, Peko vỗ vỗ hai tay… ừ! Đúng là hai tay đấy! tuy vẫn nhìn ra chả khác quái gì chân chó cả, cơ mà thật sự đó chính là tay…chó.

Vỗ tay mấy bận, Peko đứng lên vừa từ từ mà chậm rãi dãi bầy:

“Thực ra tớ là hoàng thái tử của vương quốc Bauwanko, Kuntaq Prince con trai vua thứ 108 của hoàng gia.”

Peko ưu nhã không nhanh không chậm mà đi mấy bước rồi ung dung tiếp tục nói, bộc lộ ra một phong độ quý tộc như người ta nói không vênh váo cũng không tự ti:

“Tớ có thể trở lại nơi đây tất cả cũng là nhờ các bạn! Trong quá trình đi cùng các bạn tôi thấy được sức mạnh lớn lao, tinh thần mạo hiểm của các bạn,

chính các bạn sẽ là cứu thế chủ của đất nước tôi!"

Doraemon, Shizuka và Suneo thì đứng hình hồi lâu, vẫn chưa thể thoát ra khỏi sự kinh ngạc rằng Peko là một hoàng tử chó và còn nói được tiếng… Nhật nữa…

Jaian lại không quá ngạc nhiên như thế, nói đúng hơn là cu cậu quan tâm việc khác còn hơn việc một con chó biết nói tiếng Nhật:

"Thế việc tượng thần hiển linh là…"

Peko cho Jaian một bộ mặt xin lỗi mà giải thích:

"Cái đó là tớ làm… rất xin lỗi khi đã lừa dối các bạn đi đến nơi đây. Nhưng thật sự trong pho tượng thần là có tồn tại kho báu… vả lại chúng tôi đang rất cần sự giúp đỡ của các bạn."

Nói đoạn, Peko đưa chiếc dây chuyền trên cổ ra, nói chứ Nobita đã nhìn đi nhìn lại cả chục lần vẫn thấy đó là một cái vòng chó chứ không phải là vòng cổ hay cái gì, nhưng Peko đưa ra thì nó là vòng cổ dĩ nhiên rồi.

Một hình ảnh của pho tượng thần thân người đầu chó sừng sững hiện lên làm kinh ngạc Doraemon, cậu ta hét lên:

"Kĩ thuật này đã vượt xa tầm công nghệ của con người hiện nay!"

Peko cười khổ nói:

"Các cậu có vẻ hiểu nhầm chúng tớ sẽ rất phát đạt và thịnh vượng phải không? Nhưng thực ra công nghệ này đã thất truyền… Chiếc vòng này là duy nhất còn sót lại cho nền văn minh huy hoàng xưa kia và được truyền lại trong dòng chính hoàng tộc từ xưa đến nay."

Peko nghiêm nghị lại quay qua mọi người đề tỉnh:

"Tôi sẽ kể chi tiết cho các cậu trên đường đi. Dù sao đi nữa chúng ta cũng phải nhanh lên đến đó!"

Cả đám theo chân Peko đi theo thông đạo dưới lòng đất, men theo một con sông mà theo Peko thì thượng nguồn của nó là bắt nguồn từ vương quốc Bauwanko của cậu ấy. Peko cũng kể cho cả bọn nghe về sự tích của dòng tộc nhà cậu ấy…

Nào là chiến tranh của các bộ lạc chó diễn ra liên miên a… nào là vị vua đầu tiên của vương quốc, cũng là tổ tiên của Peko yêu hòa bình ghét chiến tranh nên dùng phương pháp hòa đàm mà khuyên được mọi người biến chiến tranh thành tơ lụa a… lại hủy đi hết vũ khí mà đúc thành tượng thần có hình ông ta a… lại còn cảm thấy công lao hãn mã mà tôn ông làm vua nữa.. vân vân và mây mây…

Nobita biểu thị… một chữ hay kể cả một cái dấu câu trong câu chuyện đồng thoại này hắn cũng không tin!

Cũng không phải Nobita không tin Peko hay Peko nói dối bọn họ, mà đơn thuần từ góc nhìn của hắn thì cả câu chuyện lịch sử của Peko kể ra không khác gì một câu chuyện đồng thoại kể cho trẻ con nghe cả á.

Mọi người nên biết bất kì sinh vật có trí tuệ nào đều có cái gọi là "dục vọng", nó thúc đẩy cả giống loài đó phát triển, tiến hóa… nhưng bên cạnh đó nó cũng thúc đẩy những cá nhân trong giống loài đó xuất hiện tham vọng, khát khao chiếm hữu, khát vọng quyền thế…

Kẻ giết vua soán ngôi Daburanda là dẫn chứng sâu sắc nhất rằng trong chủng tộc "người chó" này cũng không thoát khỏi việc đó…

Vậy lại nói đến sự vô lí của câu chuyện… Khi xung quanh người người chạy đua vũ trang, ai cũng muốn bản thân mới có sức mạnh to lớn nhất, ai cũng muốn là đầu đàn… Nói đâu xa chứ Mĩ và Nga có bao giờ chấm dứt được chạy đua vũ trang đâu?

Con người đã thế, "người chó" cũng đâu khác gì… ai muốn ném đi sức mạnh bản thân đã nắm trong tay kia chứ? Mĩ cấm các nước khác tạo đầu đạn hạt nhân, nhưng Mĩ lại có thể nào vì luật cấm đó mà hủy đi chính bản thân đầu đạn đã tạo ra? Hay ngừng nghiên cứu đầu đạn mạnh hơn? Không! Đó là điều không ai có thể chối cãi…

Hay nói cách khác, kẻ có sức mạnh trong tay thì kẻ đó có quyền, nắm tay thằng nào mạnh thằng đó là người định đoạt! Đó đã khắc sâu vào Gene của mỗi giống loài trong quá trình đấu tranh sinh tồn đầy khốc liệt để tiến hóa thành động vật bậc cao.

Người yêu hòa bình thì con người đâu thiếu? Vừa yêu hòa bình vừa là bậc vĩ nhân con người cũng không hề thiếu! Thế nhưng có "vĩ nhân" nào dùng được ba tấc lưỡi thuyết phục được chiến tranh ngừng?

Ai có thể mở miệng nói đôi ba câu người ta tự vứt bỏ thiêu hủy vũ khí tân tân khổ khổ nghiên cứu chế tạo ra? Vốn không có chút xíu lợi ích đã thế còn "cảm ân đái đức" mà tôn người kia lên làm vua cưỡi lên đầu lên cổ bản thân?

Tỉnh lại đi a… Đây là thế giới thực, có quy luật của nó, không có tồn tại Long Ngạo Thiên mà vứt ra Vương Bá Chi Khí ra là kẻ địch tự ngả mũ quỳ xuống năn nỉ xin tha á…

Lại còn vô lí ở khi vứt bỏ đi công nghiệp vũ khí vũ trang xong bỗng tất cả công nghiệp dân sinh quay lại kì đồ đá mà sống tiếp, không điện, không năng lượng mới, không đầu máy hoi nước…vv..vv..

Người dân phải dùng tay để làm nông nghiệp và không có máy móc phụ giúp, phải kéo xe bằng động vật như lợn lòi mà không có đến một phương tiện giao thông hiện đại… không tivi, không điện thoại, không có bất kì thứ gì phục vụ dân sinh… đời sống lạc hậu… Thế này mà người dân "vui mừng"? "Cảm ân đái đức tôn làm vua"?

Một ngàn, một vạn, hàng hà sa số con thần thú Thảo Nê Mã chạy băng băng qua đầu Nobita, có câu Cơm Mẹ Nấu suýt chút nữa buột miệng mà ra…

Nhẫn có chút khó… Nobita vẫn không tài nào hiểu nổi làm thế quái nào bao nhiêu thế hệ vương quốc Bauwanko có thể vẫn cứ tin răm rắp cái câu chuyện vô lí V~ thế này được??? Cũng như Nobita vẫn không tài nào hiểu các tín đồ sùng đạo kiếp trước hắn đã gặp vậy.

Hắn không hiểu họ sùng đạo được đến mức nào có thể tuẫn thân vì Thánh Thần đâu đâu không hề tồn tại? Hắn cxung không hiểu tại sao những điều vô lí khi nói ra từ miệng của "người thay mặt Đức Bố Đời" lại khiến lũ kia nghe răm rắp và tin như là định luật vạn vật hấp dẫn của Newton á.

Đập bàn thờ gia tiên… tự sát… giết người… Chúng quả thật sinh ra cái bộ não chỉ để đựng nước thì phải…

Còn người dân Bauwanko không đến nỗi đầu dùng đựng nước, nhưng cũng là thiếu thốn nếp nhăn a… câu chuyện nực cười đến thế mà cũng tin bao nhiêu năm nay.

Có thể đầy đủ kĩ thuật làm phi thuyền bay trên trời, tàu phun lửa dưới đất… riêng về vấn đề động cơ và năng lượng đã là thuần thục kĩ thuật, cơ mà cuối cùng sao đây? Chả phải đất nước Peko cũng chỉ là một nước nông nghiệp lạc hậu hay sao?

Nhổ nước bọt nhiều thế không có nghĩa Nobita không hiểu suy nghĩ của lão vương đầu tiên của dòng họ Peko, được người dân gọi là vua Bauwanko nhưng được thế giới bên ngoài con người gọi là Thần Anubis.

Thời buổi thàn lập của vương quốc Bauwanko là lúc thần Anubis mang theo dòng giống thần duệ của bản thân chạy nạn từ Ai Cập đến nơi đây, được chứng kiến sự kinh khủng của loài người, kể cả các vị Cổ Thần mạnh mẽ nơi Đông Phương cũng bị ngã xuống, các Thần nơi Châu Âu xa xôi thi nhau lui khỏi sân khấu lớn nhường chỗ cho tân tinh mới lên mang tên "nhân loại".

Anubis biết rằng càng phát triển mạnh mẽ dã vọng lại càng lớn, khi khoa học của con cháu ông phát triển lên cao, chúng sẽ chui khỏi vùng đất hứa mà ông cố gắng tạo nên này để khám phá thế giới bên ngoài và dĩ nhiên không thể tránh đối mặt loài người và lúc đó chính là thứ ông lo lắng nhất xảy ra…

Ông không thể để như thế được! Ông dốc hết tâm huyết dùng hết Thần lực mà tạo ra một pho tượng bất khả chiến bại. Pho tượng có trình độ khoa học Thần học tối cao thời bấy giờ kết hợp với Thần lực, linh hồn của một vị Chân Thần và nhiều vị Á Thần để tạo nên… Sau đó ông lại phong ấn một phần nào Thần lực của bản thân vào chiếc dây chuyền truyền lại cho con cháu, để lại một truyền thuyết cho con cháu cảm thấy dân tộc mình là dân tộc hiền hòa ghét chiến tranh để giáo dục tránh mối họa về sau.

Nhưng dĩ nhiên không bức tường nào là cản được hết gió, cũng như không có cái kế hoạch nào như "thiên y vô phùng" được. Cuối cùng kẻ giã tâm như lão Daburanda cũng xuất hiện, sử dụng trí thông minh và tầm nhìn hạn hẹp của bản thân thể hiện rõ ràng câu nói truyền lại từ ngàn xưa:

"Ngu ngốc cộng nhiệt tình thành phá hoại…"

Lão đây là ngu ngốc cộng ếch ngồi đáy giếng tầm mắt, nhưng lại không sánh kịp dã tâm bao thiên của bản thân, nên lão bước lên con đường tác tử không lối thoát.

Nực cười sao khi lão nghĩ chỉ với dăm ba chiếc máy phi hành còn cần cánh quạt mới có thể bay, không có hệ thống phản lực tiên tiến, chiếc xe phun lửa trong thì oách mà lại không làm được gì, chỉ cần một hai quả Rocket hoặc súng máy hạng nặng xả vào là tắt điện… Đòi mang nó chinh phục thế giới?

Lão ta cho chúng ta một bài học đắt giá rằng: "Làm phản diện nhân vật cũng không dễ đâu a.. Đầu óc là thứ tốt, đáng tiếc lão ta không có á."

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Vương Quốc Bauwanko

Cưỡi trên con thuyền cá chép, cả đám tiếp tục mà ngược dòng nước đi lên, cứ nghĩ đến quá trình mang ra con thuyền này là Nobita lại có xung động nhổ nước bọt á…

Bảo bối là của Doraemon, nằm cũng trong túi cậu ta… thế quái nào cậu ta lại cần bản thân nhắc mới có thể sực nhớ ra luống cuống đi tìm???

Nhiều khi Nobita cũng nghi ngờ sâu sắc trong não cậu ta có thật là vi mạch điện tử hay không nữa… chứ vi mạch điện tử là lấy chính xác, nhanh chóng, tiện lợi để làm phương hướng phát triển a… có nghĩa là càng phát triển nó càng tinh vi, thông minh, nhanh chóng xử lí hơn vô số lần…

Doraemon thì lại không khác một sinh vật sống bình thường… biết yêu đương, biết sợ hãi… nhất là chuột, và đặc biệt đãng trí… Thật sự nếu Robot trong tương lai ai ai cũng đãng trí như cậu ấy thì xã hội sẽ loạn thành ra sao a???

Nhìn đang ngồi tại đầu thuyền cá chép Peko, Nobita nói:

"Cậu cảm thấy thế nào Peko? Việc về lại quê hương của cậu ấy!"

Peko lại lộ một mặt cười khổ trả lời:

"Dĩ nhiên là hạnh phúc lắm… nhưng mà trong vương quốc cũng đang có nhiều kẻ thù đang đợi tôi đối phó…"

Nobita cũng không nói gì nữa, dẫu sao a… thái tử lưu lạc trở lại giành lại vương quyền từ tay kẻ soán ngôi độc ác đã là motuýp truyện cổ tích nghe nhiều nên thuộc mà.

Nhìn phía trước ánh sáng, cả đám mở to mắt để xem xem vương quốc Bauwanko thật sự là vương quốc ra sao. Đập vào mắt mọi người chính là một cao nguyên nơi thác nước chảy ầm ầm xuống, mà con sông ngầm mấy người đang đi cũng là bắt nguồn từ những thác nước đó.

Nhìn sâu hơn thì thấy được vương quốc… nói vương quốc cho hoành tráng thôi chứ trong mắt Nobita nó giống như một lãnh địa nho nhỏ ngang một huyện thành hay thành phố đại loại thế.

Cả vương quốc lấy hình tròn làm lãnh thổ, trung tâm là một lâu đài cao chót vót tượng trưng cho nơi xuất phát của quyền hành luật pháp, trải rộng ra là một nửa là nguyên thủy rừng rậm và một nửa được chắn lại bằng tường vây là nơi cư ngụ của người dân, ngoài cùng là ruộng nương hay trồng cây lương thực, thỏa thỏa một nông nghiệp vòng quanh thành thị a…

Bởi có nguồn nước dồi dào, tác nước chảy xiết, nên khắp nơi có thể thấy được là các guồng quay, bánh xe nước được dựng nên để lấy nước, xay xát phục vụ sinh hoạt, có như là thân lạc vào châu âu thời trung cổ tức thị cảm.

Đi lên trên bờ, đạp chân trên bãi cỏ xanh, nhìn khung cảnh đầy nên thơ của vương quốc loài chó, mọi người đó là trầm trồ khen ngợi, dẫu sao đi nữa thì loài chó này có lịch sử văn hóa không kém so với nhân loại, mà chính xác hơn là tổ tiên của chúng còn tồn tại trước cả loài người cơ… nên những nền văn hóa độc đáo không thua kém với bất kì nơi đâu trên thế giới.

Không khí thanh tân mát mẻ, nồng độ hơi hước lẫn Oxi trong không khí cực kì lí tưởng, những nơi nghỉ dưỡng của các bậc đại gia cũng chỉ thế này là cùng.

Đang đi thì bỗng tai phải Peko bật vểnh lên, sau đó nhanh chóng phủ phục xuống đất và bên cạnh đó cũng nói:

"Nằm xuống!"

Cả đám nằm rạp xuống đất, Nobita tiện thể thả ra "Khí tức cảm ứng" và phát hiện từ nơi xa đang có một đàn "chó cưỡi lợn"… không phải Nobita nhìn sai… thật sự đó là một đội binh lính, tại sao Nobita lại biết đó là đội binh lính?

Bởi chúng là chó còn mặc áo giáp đội mũ giáp tay cầm thương và hông đeo kiếm á, bên cạnh đó chúng còn cưỡi trên những con vật có hình dạng mũi như lợn, nhưng thon gọn hơn, đuôi to như là đuôi các loài động vật bò sát, tai như tai lừa, vẫn có hai móng như lợn nữa chứ…

Đi đến gần, Suneo ngạc nhiên la lên:

"Quân đội chó???"

La xong, có vẻ cậu ta cũng biết bản thân quá lố nên hai tay nhanh chóng che lại miệng hi vọng bọn quân lính kia không nghe được gì.

Nhưng coi bộ "thính như tai chó" cũng không phải nói ngoa, một tên lính lôi dây cương dừng con heo bản thân đang cưỡi lại, tại sao Nobita cắn chắc nó là con heo? Bởi khi kéo dây cương như ngựa sẽ kêu Híiiii nhưng con này lại kêu Écccc… không là heo thì là gì???

Tên lính đi bên cạnh quay qua tên dừng "heo" mà nói:

"Sao thế?"

Tên kia một mặt nghiêm nghị nhìn đông nhìn tây nói:

"Tôi vừa nghe thấy tiếng ai đó!"

Không thể không nói, cẩn thận, thích nghi ngờ, đầy đủ tố chất một thợ săn, cảnh sát, đều tập hợp lại trên thân con chó a… Nhưng có vẻ như không con chó nào cũng là nghiêm cẩn hành sự, có con chó trong nhà ấm sợ cả mèo lẫn chuột á, chỉ biết ăn rồi ngủ…

Tên bạn bên cạnh không quá quan tâm mà nói:

“Có lẽ cậu căng thẳng quá đấy! Đi thôi, tiếp tục nào…”

Hắn còn muốn nhanh nhanh giao ca mà về nhà bên bếp lửa cùng với bát cháo xương đây… ôi! Những khúc xương thân yêu…

Thấy vậy thì dù vẫn nghi ngờ, nhưng không thể lạc đội ngũ quá xa nên tên kia cũng chỉ có thể mà quay “heo” nhanh chóng đuổi kịp đội ngũ.

Thấy cả bọn thực sự đi xa, Peko mới có thể an tâm ngoi đầu lên nhìn, Nobita cũng theo sau đứng dậy phủi phủi áo, Doraemon mọi người cũng lục tục mà đứng dậy.

Jaian nghiêm túc nhìn phương xa mà hỏi:

“Bọn họ là ai thế? Sao ta phải trốn?”

Peko rũ đầu buồn bã nói:

“Đó là con của tên Daburanda xấu xa, kẻ đã cướp đi ngôi báu của cha tôi…”

“Tên Daburanda đó là một kẻ xấu xa đúng nghĩa, quỷ kế đa đoan, vương quốc này hiện đang dưới sự cai trị của hắn.”

Đối với Peko nhận xét lão Daburanda Nobita chỉ tin cái việc lão là người xấu… à quên Chó xấu mà thôi, còn quỷ kế đa đoan??? Chẳng qua lão đỡ ngốc hơn bố của Peko chút chút mà thôi chứ não lão cũng đâu có mấy cái nếp nhăn đâu kia chứ.

Dĩ nhiên việc này Nobita chẳng thể nói ra khỏi miệng, nếu nói ra thì con thuyền hữu nghị sẽ lật á… Đi theo Peko đi đến biệt thự của một… “Người chó” tên là Bruce, nghe nói là đội trưởng cấm vệ quân… cũng là người duy nhất cậu ta có thể tin được…

Nói đến đây Nobita không thể không nghi ngờ khả năng giao tiếp của Peko… đường đường thái tử… cậu ta là làm trên thân cẩu đi chứ??? Dẫu cho cậu ta thực sự là một con cẩu…

Ai đời làm hoàng thái tử, cả vương quốc rộng lớn, văn võ bá quan đầy rẫy, bách tính lại cũng không thiếu a… cớ sao chỉ có mỗi lão Bruce có thể tin? Lại chưa nói lão Bruke lại là võ quan, đầu chỉ toàn cơ bắp á…

Thế có nghĩa là có chút đầu óc đều không thèm nghe cậu ta? Thất bại nhân sinh… ý quên “cẩu sinh”…

Lắc lắc cái đầu, Nobita cũng thôi nghĩ toàn cái chuyện đâu đâu nữa đi, việc mình cảm thấy tốt thì cứ làm thôi, dẫu sao hắn biết Peko là… cẩu tốt, và hắn muốn giúp Peko, thế là đủ á.

Đang đi và nói chuyện thì bỗng Peko ngã nhanh xuống bãi cỏ, Nobita một mặt cảnh giác lên thả rộng khí tức cảm ứng, Doraemon và mọi người cũng nhanh chóng nằm rạp xuống.

Trái trong vòng 500m không có ai, phải 500m không có… sau không, trước không, trên trời có hai con chim… càng thấy không có gì Nobita lại càng phát lo lắng…

Chả nhẽ vương quốc chó này lại có thứ giám sát tân tiến nào qua mặt được hắn mà hắn lại không hề biết? Một giọt mồ hôi từ trán Nobita chảy xuống nhỏ xuống qua cảm khí của hắn đang tăng lên, vì tiện cho sinh hoạt mà Nobita luôn luôn dùng khí tức điều chế giảm khí bản thân lại, nay điên cuồng tăng lên.

100 sức mạnh, 1.000 sức mạnh… 10.000 sức mạnh… từng luồng sương mù vốn vạn năm bất biến trên bầu trời xứ Bauwanko nay bỗng trở nên vần vũ, từng đợt áp lực tràn ra tứ phía… gần Nobita nhất mọi người lại chỉ cảm thấy trời như muốn động bão vậy, áp lực như cố ý tránh ra mọi người.

Khi Nobita định bụng tụ một quả Kamehameha thì Peko đỏ mặt đứng lên mà nói:

“Xin lỗi mọi người, tớ vấp phải hòn đá ngã chứ không có kẻ địch đâu… trời sắp bão rồi thì phải, mọi người nhanh chân lên vào biệt thự nhà bác Bruce đi!”

Ách! Nobita một mặt được vòng… sức mạnh thoáng chốc trượt lại về 5, khí tượng lại trở về bình thường, sốc đến suýt chút Nobita một ngụm máu phun tại Peko một mặt á… Làm hắn tưởng có cái gì có thể qua mặt hắn mà hắn không biết chứ.

Buồn bực lại không được phát tiết sẽ bị tức đến nội thương, Nobita trút hết bực bội vào hòn đá làm Peko ngã, khởi nguồn của nguyên tội, hai ba đạp làm nó nát thành đất luôn mới làm hắn có chút hả giận.

Peko và mọi người thì lại một mặt mộng bức nhìn trời, thế quái nào vừa bỗng nhiên một bộ trời sập dáng vẻ mà lại thoáng chốc trời quang mây tạnh rồi?

Doraemon quay qua Peko tò mò hỏi:

“Đất nước cậu thời tiết cứ bất thường thế hả?”

Peko gãi gãi đầu như nhà sư dờ đầu không thấy tóc mà ngập ngừng nói:

“Trước kia tớ tại thì chưa từng có chuyện thế này a… nhưng có lẽ do tên Daburanda đã chế tạo vũ khí nên gây ô nhiễm biến đổi khí hậu đấy!”

Vâng! Cũng nồi hiệp Daburanda vô tư dâng hiến mà cũng cái đại hắc oa này. Nobita biểu thị… liên quan ta cái rắm!

Vào nhà biệt thự của bác Bruke, Peko đã gọi nhiều lần nhưng không ai trả lời, coi bộ điểm tựa duy nhất của Peko cũng mất luôn. Dẫu sao Peko đâu thể ngăn được bác Bruke tác tử a? Khi biết tin vị vua của mình bị hạ độc chết, hoàng tử bị mất tích, kẻ cầm quyền lại là tên khó ưa Daburanda thì với một võ quan như bác Bruke sẽ như thế nào?

“Không phục liền làm a…” và rồi sau đó? Dĩ nhiên là “anh vào tù như hoàng tử vào cung á…..

Nhẫn nhục chịu đựng từ xưa đến nay không nằm trong từ điển của mấy người coi trọng cơ bắp. Cũng như Jaian vậy… nhẫn cái gì? Bởi thế mấy cái nghề nghiệp Ninja cái gì mà để Jaian làm thì chỉ có nát…. Kéo xa.

Mấy người đang ngồi trong phòng của bác Bruke nghiêm túc lắng nghe Peko kể về truyền thuyết của vương quốc họ, về tên độc tài Daburanda, về việc bản thân bị vu hãm, về cô công chúa, vị hôn phu của Peko… thỏa thỏa “chó ném thức ăn cho chó” làm Nobita một miệng chát chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Cướp Ngục

Ngồi trên ghế sofa, Nobita và các bạn nghe Peko tường thuật về cuộc trốn chạy của bản thân, Nobita lấy nó làm phim hành động mạo hiểm mà tưởng tượng, dĩ nhiên trong đó có hắn làm nhân vật phụ, là người cứu vớt nhân vật chính khi nhân vật chính sa cơ lỡ vận.

Đang nghe đến gay cấn, nhân vật chính đã tập hợp đồng đội quay về dành lại vương quyền, chính nghĩa chiến thắng tà ác thì tiếng hét của Suneo đánh Nobita về hiện thực:

“Không đùa chứ? Sao chúng ta lại bị kéo vào chuyện này kia chứ? Tớ phải quay về Nhật Bản ngay!”

Shizuka tuy cũng sợ nhưng tâm địa hiền lành cô bé lại không thể hành động bất cận nhân tình vậy được:

“Chúng ta lại đâu thể để cậu ấy ở lại nơi nguy hiểm như thế này được chứ?”

Nobita hắn chúa ghét cái tính đó của Suneo, bình thường thì luôn luôn dọa nạt Nobita như dùng sâu róm, nhện, rắn nhựa dọa Nobita… dĩ nhiên là Nobita trước kia ấy, nhưng đụng việc thì nhát cáy Nobita luôn luôn không sợ mà đương đầu trong khi Suneo lại nhuyễn như bột.

Nobita cũng không bằng lòng mà nói:

“Chúng ta đâu thể bỏ mặc Peko lại được cơ chứ?”

Suneo bốp chát lại ngay, gì chứ liên quan đến miệng lưỡi thì cậu ta đâu kém cạnh ai:

“Nhưng chúng ta có thể làm gì? Chỉ có năm người chúng ta, thêm Peko là sáu, đấu với một vương quốc???”

Shizuka chỉ có thể khuyên lơn:

“Chúng ta có thể ngồi lại bàn bạc lại với nhau mà…”

Suneo cắn chặt hét lên:

“Vô dụng thôi!”

Nobita cũng bực mình hét lên:

“Không vô dụng đâu!”

Có từ suýt chút nữa Nobita lỡ miệng huych toẹt nói ra rằng hắn chỉ cần một quả khí cầu là cho cả đất nước này bốc hơi… dẫu sao hắn cũng không muốn khoảng cách giữa hắn và bạn bè ngày một cách xa, hắn không muốn thành một cái bóng to lớn che phủ trên tất cả mọi người, khi gặp rắc rối có hắn gánh, khó khăn để hắn lo loại đó…

Dù cho Doraemon cũng không khác mấy là loại đó, nhưng không thấy Doraemon cũng chỉ có Nobita thân thiết được nhất sao, Jaian và Suneo đâu thân thiết Doraemon nhiều để có thể gọi là bạn thân đâu, nhưng dẫu sao Doraemon là mèo máy, không phải con người, nên việc xa cách không lớn lắm.

Cứ tưởng tượng tên bạn nối khố của bản thân bỗng chốc hóa siêu nhân bay khắp chốn, khó khăn hắn lao vào giải quyết, bạn sẽ thấy gì??? Thế giới hai người khác nhau… đố kị, ghen ghét, cảm thấy tự ti… dẫu cho tên bạn kia trước kia có thân đến mấy đi nữa cũng không thể thành kẻ dãi bầy tâm sự hay không giấu gì bạn thân được nữa.

Nobita cảm thấy tốt nhất là sau này bản thân không sử dụng sáo trang Pacman nữa để đỡ bị mấy người thấy được nghi ngờ lung tung, dẫu sao sức mạnh bây giờ của Nobita cũng không cần mấy vật ngoài thân ấy nữa.

Đang nghĩ đông tây thì Nobita bị tiếng nói ngang sấm của Jaian đưa cái linh hồn treo ngược cành cây của hắn về:

"Có tiếng động!"

Cả đám lắng nghe thì phát hiện đó là tiếng rượt đuổi, mấy người định chạy ra thì Nobita lại kéo cả đám lại một mặt bất lực nhả rãnh điểm tỉnh:

"Các cậu chạy ra kia làm gì? Bây giờ không phải chúng ta là kẻ ngoại lai sao? Con người trong thế giới chỉ toàn chó với chó? Lại nói thái tử của tôi… cậu đang bị lùng sục đấy! Cậu định lộ cái mặt ra để chúng ta nửa bước khó đi sao?"

Peko và mọi người nghe Nobita nói mới nhận ra, đây cũng không phải là lúc để sự tò mò vượt lên làm nguy hiểm đến chính bản thân á. Dẫu sao cả đám đang trốn tránh chính quyền mà lại rảnh nhức cả trứng chạy đi xem náo nhiệt thì quả không còn gì để nói nữa… đây không thể một từ "Ngốc" để hình dung nữa…

Và dĩ nhiên… theo nguyên tác cả bọn đã chạy ra ngoài kia để lộ cả bộ mặt mấy người cho bọn phản diện kia biết để đề phòng, không thể không nói IQ của Shizuka cũng bị đám bạn xấu kéo xuống ngang hàng và đánh bại bởi kinh nghiệm ngốc lâu năm của chúng.

Nghĩ đến đây, Nobita lại nghĩ vẩn vơ:

"Có nên kết bạn mấy người thông minh sáng dạ như Deki để IQ bản thân đỡ bị kéo xuống không nhỉ?"

Đang nghĩ xa thì bên ngoài có tiếng động ngày một gần, đó là lũ lính lúc nãy gặp đang truy bắt một tên nhóc con… Nobita ra hiệu mọi người ngồi yên không được manh động, rồi nhặt lên từ dưới đất một viên đá nhỏ.

Nhắm mắt lại, khí tức cảm ứng đặc biệt của Nobita tản ra, mỗi cọng cây ngọn cỏ đều hiện ra trong đầu hắn, mép tường, khoảng cách, hướng gió…

Tất cả những thứ đó hóa thành cả dãy số liệu không ngừng tính toán trong đầu Nobita, đây cũng là một thứ Nobita vừa khai phát sau này khi linh hồn của hắn vượt qua một mức khiến cho có thể ảnh hưởng thế giới bên ngoài bằng tinh thần lực.

Dù sao hắn cũng không học cách dùng chúng quá tốt, cùng lắm là câu thông thiên địa lôi ra mấy cái thuật pháp… Nobita cảm thấy thật thô thiển á, nên hắn sau khi thấy bản thân có thể thay thế máy tính mà tính toán hắn sướng lâng lâng…

Nói thì dài, thực ra rất ngắn, Nobita chỉ nhắm mắt một cái rồi ném hòn đá trong tay ra ngoài… hòn đá lao đi nhanh chóng, sượt qua vách tường lệch đi đôi chút, hướng cành cây nơi xa phóng đi, đánh trúng cành cây khiến cành cây rung động rơi một chùm quả cây xuống, vừa lúc trúng sau lưng đứa trẻ, hai tên lính chạy sau không ngoài dự liệu đạp trúng quả cây và cùng nhau tạo thành một đoàn mà ngã ra sau.

Đứa trẻ kia không chần chờ mà chạy luôn, vượt qua bờ rào xong xuôi là chạy mất bóng. Nhìn một nhân vật phụ trong truyện chạy mất đi, không còn gặp Peko và mọi người như nguyên tác nữa, Nobita không buồn ngược lại vui, bởi cuối cùng hắn đã thoát được cái bóng của "lịch sử không thể sửa đổi".

Cho dù nhiều lần Nobita tự nói với bản thân rằng hắn sống là hiện tại chứ không phải là quá khứ, không phải là lịch sử, nhưng trong thâm tâm hắn vẫn lo sợ bản thân có làm sao thì chính lộ của lịch sử vẫn đi như thế…

Nhưng bây giờ thì cái lo sợ đó đã nhạt nhiều… trong nguyên tác thì Peko lao ra cứu đứa trẻ đó, lộ ra ngoài sáng rằng "hoàng tử trở về" nên cả đám mới bị xe tăng máy bay đánh cho sấp mặt, kể cả tượng thần cũng bị đánh lật ngửa ra, may sao máu cao phòng dày nên pho tượng thần lại ngồi dậy phát một đợt uy đánh sấp mặt lại tên phản diện.

Tuy nhiên trong quá trình đó thì tên trùm phản diện Daburanda cũng suýt nữa thì kéo thanh mai trúc mã của Peko cùng hắn đi lĩnh cơm hộp rồi. Nobita lại không thể để mấy cái vận khí đó ảnh hưởng được kế hoạch, bởi vậy mà Nobita bắt đầu suy nghĩ.

Dẫu sao một bộ não khá thông minh của người lớn cũng hơn nhiều mấy cái đầu chỉ có nghĩ đến chơi nhởi trẻ con a… Vỗ tay một cái, Nobita nhanh chóng định vì kế hoạch.

Cho dù hắn biết nội dung truyện nên có thể mang cả đoàn đến tượng thần gọi tỉnh tượng thần dậy là mọi việc giải quyết ngon ơ. Nhưng để giải thích tại sao hắn biết việc đó thì Nobita lại không muốn tốn nơron thần kinh đi lãng phí ở mấy chuyện này, bởi vậy đơn giản nhất chính là như nguyên tác đi cướp ngục.

Lời từ miệng bác Bruce thì lại không ai muốn truy hỏi nguyên do á.

……..

Đêm tối như hũ nút, tại nơi quanh năm sương mù không tan như nơi này thì mặt trăng là không thể thấy được, có một đám bóng đen nhờ màn đêm yểm hộ mà tiềm nhập gần ngục giam, lần này Nobita nhanh chóng mà cầm theo súng gây mê.

Vừa có thể an toàn cho chúng ngủ đi không thấy mặt của người vượt ngục và người cướp ngục, bên cạnh đó súng gây mê không có tiếng động, không như pháo không khí cứ phải kêu "pằng" suốt.

Đến ngoài cung điện, cũng là nơi giam giữ phạm nhân, Nobita đã nghe ngóng rà được bác Bruce bị giam giữ nơi này, quay qua Doraemon, Nobita nói:

"Hành động đi! Doraemon!"

Doraemon nghiêm túc gật đầu lôi từ trong túi ra bảo bối:

"Chiếc vòng xuyên thấu!"

Sau đó đặt chiếc vòng lên tường thành góc vắng vẻ, Nobita và Peko xung phong đi lần này, Doraemon cùng Shizuka lẫn Jaian, Suneo đều ở ngoài cảnh vệ.

Shizuka quay qua Nobita lo lắng nói:

"Hãy cẩn thận nhé Nobita-kun!"

Cho Shizuka một nụ cười yên tâm, Nobita dẫn đầu chui vào vòng xuyên thấu, cả con đường là đen ngòm, mãi mới đến đầu ra, Nobita thấy tên lính vừa đi tuần ngang qua, nhanh chóng nhảy ra, nhẹ nhành đến gần phía sau, một chặt sau gáy đánh bất tỉnh tên này, im ắng kéo hắn vào góc tối, Nobita quá hiểu cấu tạo của con người nhưng lại không biết chút gì về người chó, nhưng thật không ngờ người chó cũng bị ngất khi chặt sau gáy…

Nhanh chóng lột quang tên cai ngục, trùm lên người Peko, để Peko đi trước dò đường, nếu có kẻ nghi ngờ thì tiềm ẩn phía sau Nobita sẽ cho kẻ đó một phát đạn gây mê.

Không thể nói được lũ cai ngục này, ngục gì càng xuống càng sâu không nói, càng xuống càng thiếu thốn người canh gác, được hai tên canh gác thì lại tụ tập trong phòng chém gió đỡ buồn, tính cảnh giác, thiên tính của chó đâu mất cả.

Hay là khi tiến hóa thành động vật bậc cao thì bản năng dần dần bị mất đi nhỉ? Nobita kiếp trước chỉ là một sinh viên tốt nghiệp trường Y, cũng không phải chuyên gia hay tiến sỹ, giáo sư cái gì…

Đứng trong một đất nước có thể nói đội ngũ "tiến sĩ, giáo sư" hùng hậu như nước VN thì Nobita cảm thấy bản thân thật nhỏ bé không đáng kể. Tại sao lại nói đội ngũ "giáo sư, tiến sĩ" của Việt Nam hùng hậu a? Việt Nam là nước đang phát triển, nói huỵch toẹt ra là nước đang trên đường thoát nghèo, nhưng gần như tất cả, 100% người cán bộ khối chính quyền diện thành ủy là "tiến sĩ", cán bộ UBND là gần 50% "tiến sĩ"…

Nhìn chung trên thế giới, số lượng "tiến sĩ" và "Giáo sư" của Việt Nam là gấp 5 lần Nhật Bản, và 10 lần Israel… với khảong 9.000 giáo sư và 24.300 tiến sĩ tại năm 2013… và đang tăng lên theo mỗi năm.

So sánh với số "giáo sư tiến sĩ" khổng lồ đó thì một sinh viên tốt nghiệp đại học chỉ là hạt cát trong sa mạc gió thổi là bay á…

Nhưng Nobita cũng có thể đúc rút ra nhiều kết luận không đến nỗi "vĩ đại" hay "ghi vào sử sách" nhưng cũng đáng suy ngẫm.

Con người tiền thân là con khỉ và vượn vốn có bản năng sinh tồn cao vô cùng, nhờ bản năng sinh tồn đó mà chúng tránh được loài thiên địch, chữa được bệnh tật nguy hại của bản thân…vv…vv… nhưng khi tiến hóa thành con người thì chỉ ngắn ngủi mấy nghìn năm, nói nghìn năm thấy thật dài… nhưng khi so sánh nó với quá trình tiến hóa thì chỉ đơn thuần là số lẻ thôi á, chỉ mấy nghìn năm con người đã mài mòn hết bản năng sinh tồn tổ tiên để lại.

Có người không thể bơi, có người không thể leo cây, có người vứt ra đường không thể sống, có người tại nhà có đầy đủ nguyên liệu nhưng lại không biết nấu cơm nên chấp nhận nhịn đói… Con người đã thế, người chó cũng không khác là bao, tai thính mũi tinh là hai đặc điểm quan trọng của chó nay đã mất dần, đến câu "Dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó" cũng không đúng nữa.

Nobita mới chỉ đột nhập vào đầu đêm mà đã thấy bọn chúng ngáp ngắn ngáp dài rồi. Đang nhả rãnh thì có tiếng Peko vang lên từ phía trước:

"Bác Bruce-san! Bác Bruce-san!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Tuyệt Cảnh?

“Là ta đây! Bruce-san.”

Peko gọi vọng vào phòng giam, trong phòng đang ngồi một con chó… í lộn, một người chó to con, người chó này nếu đứng lên thì thỏa thỏa một tên vai u thịt bắp á.

Còn giống chó gì thì Nobita chịu, hắn cũng thích chó, nhưng không phải thích kiểu nghiên cứu sâu rộng về “cẩu chủng học” á, nếu có hình tượng con chó nào hình dung được bác Bruce của Peko thì là con chó trong Tom end Jerry á.

Bác Bruce nghe tiếng gọi, bỗng sực tỉnh lại từ trong tự ngẫm nhân sinh của bản thân mà bật dậy:

“Cái này tiếng! Cái này mùi! Không sai được!”

Bật dậy chộp hai tay vào song sắt, bác Bruce không có chút tự biết giữ yên lặng mà hét lên nước mắt nước mũi tèm lem hết cả:

“Hoàng tử! Thần không đang nằm mơ đấy chứ?”

Cả đám giật nảy cả mình mà suýt một tiếng, Nobita cũng mở ra cảm ứng mà cảnh giới, cơ mà quả thật mấy tên cai ngục không xứng chức “cảnh khuyển” á, bây giờ vẫn còn ngủ khò khò mà, nhìn quả bóng to ra nhỏ đi phía trước mũi hắn là biết ngay mà.

Chỉ có tên canh ngục còn lại có chút phát hiện, nhưng cũng chậm rãi lấy cây thương trên tường rồi bước xuống xem xét, nhìn thấy vậy Nobita biết không xong nên nhanh chóng rút ra súng gây mê chậm rãi núp chỗ kín nhưng có tầm nhìn đủ rộng để hạ bất kì tên nào xuất hiện trên đầu cầu thang.

Peko thì tìm cách mở khóa cho bác Bruce, không cần mấy thời gian, hai người đã đi ra bước lên cầu nhưng bị Nobita cản lại, trong thức hải của Nobita đang như quay phim 3d không góc chết mà chiếu cảnh hai tên lính một mặt nhập nhèm ngái ngủ đã đi đến đầu cầu thang.

Nhanh chóng bóp cò hai cái, đến bước nhắm bắn cũng lược bỏ, Nobita nhanh gọn lẹ mà hạ hai tên lính bất cẩn, ba người hữu kinh vô hiểm mà ra được phòng giam, nhìn mấy người đang đứng nơi đó canh chừng, không có bị phát hiện, Nobita nhanh chóng quay qua bác Bruce.

“Bác là Bruce-san phải không? Bây giờ không có thời gian giải thích và giới thiệu, bác có biết nơi nào nằm tại ngoại thành mà quân đội không thể phong tỏa được không? Chúng sẽ nhanh chóng phát hiện ra bác vượt ngục và sẽ phong tỏa thành lại, muốn đi sẽ là muôn vàn khó khăn.”

Bác Bruce cũng biết tình thế cấp bách, nếu Peko về mà im hơi lặng tiếng thì chưa hẳn đã có ai phát hiện, nhưng nếu xác định cướp ngục thì chắc chắn sẽ bị lùng sục, chả mấy chốc mà toàn thành giới nghiêm, nửa bước khó đi.

Nghĩ nghĩ, bác Bruce hai mắt rực sáng nói:

“Có! Các cậu không giống tất cả người nơi đây! Các cậu là người bên ngoài đúng không?”

Peko cũng khá kinh ngạc khi bác Bruce phát hiện ra việc “phức tạp” như vậy, cũng gật gật đầu xác thực:

“Đúng thế! Họ chính là người bên ngoài, họ vô cùng tốt, mạnh mẽ, nhiệt tình… Nhưng chúng ta đang hỏi về nơi có thể trốn tránh trước khi toàn thành giới nghiêm cơ mà bác Bruce?”

Bác Bruce vẫn như thế không quan tâm mà nói:

“Thế là truyền thuyết, lời tiên tri của Bauwanko đã có thể thành sự thật rồi!”

Mắt Peko cũng sáng rực lên nói:

“Là lời tiên tri nếu đất nước lâm nguy, mười vị anh hùng lạ mặt từ bên ngoài sẽ xuất hiện, giải cứu và di chuyển trái tim tượng đá sao?”

Hai người như đạt thành nhất trí mà nhìn chằm chằm năm người Nobita, Doraemon, Jaian, suneo và Shizuka, ánh mắt đó… chậc chậc, nếu không phải Nobita biết Peko và Bruce hướng giới tính là bình thường thì đã nổi khắp một thân da gà rồi á, tuy vậy lạnh sống lưng là có chút chút.

Doraemon bị nhìn cũng không quá thoải mái, quay qua hai người hỏi:

“Đừng nói mười người trong lời tiên tri kia là chúng tớ đấy nhé! Chúng tớ chỉ có năm người thôi a?”

Peko lại không cho là thế, trên đường đi chứng kiến bảo bối Doraemon thần kì, Nobita không cho người biết một mặt, Jaian nghĩa khí, Shizuka hiền lành, Suneo nhanh nhạy, tron g mắt Peko dường như không có gì là họ không giải quyết được.

Thế là cả đám hướng pho tượng thần mà tiến đến, còn có thể làm “xoay chuyển trái tim thần linh” được hay không thì cứ thử đã rồi biết á.

……..

Trong khi đó, tại tòa lâu đài xa hoa, đình đài lầu các, thủ vệ sâm nghiêm, lại vang lên tiếng thủy tin vỡ tan chói tai.

“Ý ngươi là sao? Tên Bruce đó trốn thoát? Lại còn có vũ khí có thể làm mê man đi thủ vệ, vậy có nghĩa là hắn không phải một người mà có kẻ cướp ngục.”

Tên Daburanda bây giờ đang cực kì tức giận, nhưng mới chút chuyện nhỏ đó chưa thể khiến hắn mất đi lí trí, đi qua, đi lại mấy vòng, nhận thấy có vẻ suy nghĩ không phải là thế mạnh của bản thân, hắn quay qua thủ hạ hét lên:

“Nhanh đi gọi giáo sư Koss và tướng quân Sabel đến đây! Ta cần gặp mặt họ ngay!”

Không cần đợi quá lâu, hai người chó với hai phong cách khác biệt nhau đã đến nơi, một người chó thì là tạo hình một bộ mặt hèn hạ, dĩ nhiên chó có thể tạo ra được một khôn mặt hèn hạ đến thế kể ra tạo hóa cũng tốn một phen khổ tâm, mặc trên mình một bộ đồ trùm đầu màu đen, cơ thể hắn vốn đã màu đen xám, cứ thể như hắn sợ không ai biết hắn là tay sai cho trùm phản diện vậy.

Còn người chó còn lại Nobita phải công nhận là kẻ có IQ cao nhất tại vương quốc chó này, cho dù tên Koss kia mang danh giáo sư nhưng trong mắt Nobita hắn cũng chỉ là con chó thiểu năng trí tuệ mà thôi, nhưng tên tướng quân Sabel này thì khác.

Mặc giáp nhẹ, hông mang kiếm, chột một mắt, một bộ cảnh khuyển tinh nhuệ, ánh mắt như lúc nào cũng lóe lên, luôn là một kẻ tướng lĩnh xứng chức, độc ác, quả đoán, đa nghi, tinh minh, và đặc biệt giác quan vô cùng nhạy bén cùng kiếm thuật siêu phàm.

Phải biết theo nguyên tác lão Sabel này là có thể cứng đối cứng kiếm điện quang lão cường nhân á, không thiếu lần giác quan nhạy bén của lão suýt nữa thì bắt cả đám Nobita, lại cũng là lão chỉ định “đợi cá vào rọ” tại chân tượng thần.

Không thể nào không nói, lão là con chó mạnh nhất, thông minh nhất từ trước đến nay Nobita gặp.

Hai tên sau khi nghe tình báo xong xuôi, chưa đợi hai người kia nói gì, lão Sabel như nguyên tác, chọc trúng yếu điểm mà nói:

“Bây giờ bệ hạ đã yên vị, quân đội nghe theo ngài, văn võ bá quan nghe theo ngài, có thể người về là hoàng tử, hoặc là kẻ ủng hộ hoàng tử đang ẩn núp tìm được cơ hội cứu lão ngốc Bruce đó ra. Nhưng chúng chỉ đơn giản mấy mạng đó không thể lật ra sóng gió gì…”

Không để lão Daburanda thở ra một hơi, Sabel tiếp lời:

“Nhưng chúng lại tự tin thời cơ đã đến mà cướp ngục lão Bruce thì chỉ có một lời giải thích, chúng có sức mạnh có thể rung chuyển sự trị vì của bệ hạ.”

Cả ba lão trùm phản diện đều nặng nề nhìn nhau, đồng thanh nói:

“Pho tượng thần Bauwanko!”

……..

Trên con đường rừng vắng vẻ, có một chiếc xe kéo đang nhanh chóng chạy băng băng hướng cuối con đường đi, dẫu trời đã tối, nhưng hiếm hoi ánh trăng có thể chiếu xuyên qua lớp sương mù khiến cho con đường cũng không quá tối tăm, Nobita vẫn luôn là đề cao cảnh giác, hắn chưa phải lần đầu tiên sửa chữa cốt truyện, dĩ nhiên cũng chưa phải lần đầu gặp mấy việc như thế giới lực tự lôi mọi việc về quỹ đạo của nó.

Lần trước từng như vậy, lần này Nobita cũng không thể đảm bảo cái gì, theo nguyên tác Nobita và các bạn phải mai mới có thể đến pho tượng, đó là trong tình trạng bị phát hiện, bây giờ Nobita đã cố hết sức ngăn chặn việc đó, nhưng cái thế giới lực chết tiệt cứ cho hắn chạy thỏa thuê rồi bỗng nhận ra bản thân đang chạy trên một dải băng Mobius.

Thấy nơi phương xa đã xuất hiện bức tượng, mọi người có chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng Nobita thì ngược lại, đến gần bức tượng thần thì Nobita cũng nghe được tiếng vang của động cơ, không sai! Đó chính là động cơ tiếng động, Nobita biết ngay là mọi chuyện không dễ dàng mà.

Đứng bật dậy, Nobita hét ra lệnh:

“Mọi người xuống xe! Bỏ xe ở lại! Đi bộ, tiềm nhập trong rừng tiếp cận pho tượng!”

Jaian vẫn chưa nói, Suneo đã dẫn đầu phản đối:

“Cậu làm gì thế Nobita? Có xe không đi lại đòi đi bộ đến đó? Các cậu đi thì đi đi, tớ mới không theo các cậu chịu khổ đâu!”

Nobita nhăn mày lại, nghiêm khắc ra lệnh:

“Xuống ngay! Chúng ta là một đoàn thể! Không phải chỉ đơn độc một cá nhân! Cậu có nhớ hậu quả chống lại không nghe tớ nói không?”

Nghe Nobita nhắc lại khiến Suneo rùng mình nổi hết da gà, nhớ đến lũ thằn lằn sấm chi phối sợ hãi mà Suneo cũng lo lo, cậu ta mấy hôm liền toàn gặp ác mộng bị lũ thằn lằn sấm kia mổ bụng ăn tạng phủ khiến cậu ta mấy hôm liền đái dầm ra nệm.

Cả nhóm âm thầm mà xuống xe, tiềm hành vào rừng. Ban đầu đi dẫu không ai nói gì nhưng cũng có chút chút phê bình kín đáo Nobita khiến mọi người chịu khổ, nhưng đi được chừng nửa quãng đường cả đám bị Nobita đưa tay cản lại.

“Gì thế Nobita-kun?”

Shizuka không quá hiểu mà hỏi. Mấy người còn lại cũng tương tự Shizuka quay qua Nobita một mặt: “Cậu mà không giải thích tốt thì coi chừng đấy!” vẻ mặt.

Vạch ra tán lá, Nobita hất hất đầu ý bảo hãy nhìn phía trước, cả đám cũng học theo Nobita nhìn vào khoảng trước đó, đập vào mắt mọi người đó chính là một chi bộ binh thiết giáp, cả một khoảng rừng bị san bằng để lấy chỗ đặt mấy chi máy móc.

Tạo hình của nó là thân bằng gỗ đóng, đầu tàu và mối hàn là sắt thép, đầu máy có tạo hình đầu chó quái thú, trong miệng nhô ra họng súng, có lẽ là Peko nói súng phun lửa a.

Cả đám đang ngơ ngác thì bỗng nghe tiếng cánh quạt đập ầm ầm, ngẩng đầu nhìn lên thì đập vào mắt cả đám là một đoàn thuyền, đúng vậy! Là thuyền, có đầy đủ chi tiết của thuyền đóng gỗ thế kỉ 14 phương Tây, khác chỉ là chúng không bơi dưới nước mà bay trên trời thôi, cánh quạt nâng chúng bay như trực thăng lên thẳng vậy.

Nhìn cả đội quân hùng hậu của lão Daburanda, Nobita chỉ là một mặt “cũng chỉ đến thế” nhưng chưa thấy sự đời Doraemon, Shizuka, Jaian, Suneo kể cả Peko lẫn bác Bruce đều là một mặt sợ hãi.

Suneo hai chân đã không thể trụ vững cơ thể, Shizuka thì cứ ôm chặt cánh tay Nobita hi vọng tiếp thêm chút động lực, Jaian thì sợ nhưng vẫn có thể dấu đi nó mà vẫn thể hiện một mặt không nề hà bất kì việc gì, Doraemon có xung động biến lại thành màu xanh, dĩ nhiên chỉ là có thể thôi á.

Nhìn mọi người, Peko lại nghiêm nghị nhưng cũng đầy quyết tuyệt nói ra:

“Có vẻ như chúng đã thắng. Xin thứ lỗi cho tôi vì đã lôi các bạn đến đây. Hãy chạy ra từ phía Nam khu rừng, đến khi không còn hồ nước nữa, rồi các bạn có thể về nhà. Trong lúc đó, tớ sẽ cầm chân bọn Daburanda. Cám ơn mọi người về tất cả….”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thẳng Tiến

“Xin lỗi khi không thể đi cùng các bạn được, nhưng là một hoàng tử, đứng lại đấu tranh đến hơi thở cuối cùng là nghĩa vụ, trách nhiệm của tớ.”

“Là bề tôi trung thành nhất của bệ hạ, hoàng tử đi bất kì đâu, dẫu núi đao hay biển lửa tôi cũng sẽ chẳng từ nan!”

Nhìn bóng lưng đi xa của Peko và bác Bruce, Nobita xì một tiếng nói:

“Hừ, cậu ta nghĩ ai cũng nhát gan và yếu đuối cả sao? Mọi người cứ về nếu thích, tớ sẽ đi giúp Peko một tay, cậu không ngại khi tớ dùng súng gây mê chứ Doraemon.”

Doraemon cũng một mặt quyết tâm mà nói:

“Tớ cũng đi! Chúng ta đâu thể để Peko một mình đương đầu với lũ xấu xa độc ác kia được! Vả lại tớ là mèo máy thông minh Doraemon đến từ tương lai, không có gì tớ không làm được cả!!!”

Jaian hiếm hoi mà cười một tiếng đầy sảng khoái, có vẻ như cậu ta cuối cùng đã quyết định bỏ cái việc đóng làm một chàng trai “cao lạnh” rồi á:

“Sợ gì chứ! Là đấng nam nhi thì cần phải giúp đỡ bạn bè khi họ gặp khó khăn, không thể bỏ mặc bạn bè lúc khốn khó mà chạy được! Tớ cũng đi!”

Shizuka một mặt cảm động:

“Các cậu nói đúng! Chúng ta cần có trách nhiệm, chúng ta đưa Peko về lại nơi đây, chúng ta cần giúp Peko bằng mọi giá!”

Mấy người nhìn nhau rồi cùng gật đầu một cái, không hẹn mà cùng nện bước chân hữu lực, không nề hà mà bước đi hướng Peko, bước đi của họ không giống như đi đường mà càng giống “người cứu quốc quân một lần ra đi” vậy á, dĩ nhiên tên biến thái Nobita thì ngoại lệ, hắn đã vượt quá cái phạm trù sức mạnh của lũ Daburanda có thể tưởng tượng rồi á.

Nhìn bóng lưng mọi người đi xa, Suneo hai chân là đánh nhau liên hồi, nước mắt nước mũi tèm lem, miệng cứ lẩm bà lẩm bẩm: “Điên rồi… mọi người điên cả rồi… làm sao đánh lại được chúng kia chứ?”

Nhưng cậu ta vẫn là tiến hướng mấy người, có vẻ như đương đầu với súng máy đại pháo cũng không đáng sợ bằng chỉ một mình lẻ loi trơ trọi giữa cánh rừng nguyên sinh này a…

……

Đang đi lẻ loi lách qua khu căn cứ của quân địch, hướng phía pho tượng thần Bauwanko mà tiến đến, Peko bỗng nghe tiếng động như mấy người cùng bước phía sau bản thân, vội vàng quay đầu lại, thì ra là mấy người Nobita, Doraemon.

Cảm động thì cảm động thật, nhưng Peko lại không thể đưa họ vào nguy hiểm được, thế là một cuộc cãi vã khá là không đâu xuất hiện, Peko thì muốn mọi người chạy đi, Nobita và Doraemon, lẫn Jaian, Shizuka lại cứ nhất quyết ở lại.

Có lẽ cả đám sẽ cãi nhau bất phân cao thấp cho đến mai quá, cơ mà Suneo đến mang theo một quả bom roi trên trời xuống đánh vỡ mấy người. Dẫu sao a, ai đời lại cãi nhau ỏm tỏi trước khu căn cứ quân sự đối phương kia chứ?

Tiếng trực thăng cánh quạt quay ầm ầm trên không trung, tiếng hét to kêu gọi đầu hàng của tên giáo sư Koss từ trên thiên không mẫu hạm, tiếng động cơ khởi động của xe phun lửa cách đó không xa của khu quân sự, quện lại với nhau làm ra một vở nhạc nền chiến tranh, nhưng những đứa trẻ lẻ loi ngược lại bị thổi tan đi nỗi sợ, có thì chỉ là nhiệt huyết của tuổi trẻ, dĩ nhiên nói là "nghé con không sợ cọp" cũng không sai.

Quay qua mọi người, Peko một mặt rưng rưng:

"Mọi người… cám ơn mọi người rất nhiều…"

Jaian vỗ vai cậu ta một cái, hào sảng mà hô lên:

"Có gì đâu! Chúng ta là bạn bè mà, bạn bè bằng hữu không phải là cần bên nhau sát cánh vượt qua khó khăn sao?"

Nobita cũng cười nói:

"Mấy lũ tom tép nhãi nhép này đã là gì, dù điều gì xảy ra, chúng ta sẽ vẫn luôn sát cánh bên nhau!"

Jaian cùng mọi người nhìn nhau rồi cười lên ha hả, tiếng nổ đùng đoàng xung quanh lại không ảnh hưởng được tiếng hô to của mọi người:

"Tốt! Chúng ta đi thôi! Đã đến lúc hành động rồi!"

Mọi người cùng nghiêm nghị mà nện bước chân lên phía trước, mặc cho tiếng bom nổ ầm ầm bên tai, tiếng động cơ khắp nơi kêu loạn, khu rừng giờ đây được ánh lửa rọi sáng như ban ngày, may sao quanh năm có sương ẩm khiến khu rừng khó bị cháy, nhưng cũng chỉ là sớm muộn mà thôi, Nobita cùng mọi người phải nhanh lên ngăn lại lũ Daburanda.

Cửa rừng nơi không xa, nơi có đèn đuốc rọi sáng trưng, đứng đó lại là cả một chi bộ binh xe tăng phun lửa với ống nòng dọa người, đứng đó như có đến mấy chục chiếc vậy, dẫu sao mấy loại súng phun này đối với con người thật là loại vũ khí hủy diệt, dĩ nhiên với chiến tranh hiện đại cũng có trứng dùng.

Nhìn thấy được, phía dưới chân tượng thần, tên Daburanda đang đứng nơi trung tâm làm chỉ huy tối cao, còn bên cạnh hắn là một chi ngự lâm quân do lão Sabel cầm đầu, xung quanh có mấy chục chi máy phun lửa, không thể không nói hoành tráng.

Nobita quay qua Doraemon nói:

"Theo cậu thì chúng ta của tương lai đi cỗ máy thời gian trở lại quá khứ cứu chúng ta là có phải hóa thành mười người như lời tiên tri nói không?"

Doraemon mắt sáng lên:

"Đúng rồi! Thế mà tớ không nghĩ ra! Nhưng làm vậy chúng ta sẽ bị quả báo nặng nề, khi cậu cố cứu vãn một việc trong quá khứ thường sẽ có quả báo vung lên người cậu… đại loại như vậy."

Nobita nghe đến đó lại bắt đầu lầm bầm:

"Mình nghe nói làm việc tốt có tích đức chứ chưa nghe nói làm việc tốt lại bị quả báo xấu a… thế có nghĩa là Nobita trong nguyên tác cứu quá nhiều người nên mới bị quả báo lúc nào cũng xui xẻo a?"

Nhổ nước bọt thì nhổ nước bọt, Nobita lại không quan tâm quả báo gì gì đó, ngược lại hắn lại không bị mấy cái như tai nạn giết chết được, nhưng mấy người Jaian, Shizuka, Suneo lại không như thế á.

Doraemon cười lên nói:

"Tuy nhiên! Dùng bảo bối này lại không có cái nguy hại đó!"

Nói đoạn, Doraemon rút từ trong túi bốn chiều ra một cái trông như hình máy bộ đàm và nói:

"Đây là máy thiết bị nhận lời hứa trước! Để tớ làm thử cho nhé, giải thích thật mất công."

Đưa tay ấn một cái nút, Doraemon nói về một dạng đồ vật có chức năng tương tự Micro:

"Chúng tôi hứa sau khi về lại Nhật Bản sẽ quay lại nơi đây cứu chính chúng tôi… vì vậy xin hãy gửi chúng tôi của tương lai đến đây ngay trước đã."

Chiếc đèn nhấp nháy nhấp nháy rồi… rồi không có chuyện gì xảy ra cả…

Suneo một mặt ghét bỏ nói:

"Bảo bối của cậu toàn là đồ dởm không vậy?"

Doraemon một mặt đỏ chót mà hét lên:

"Đồ của tớ toàn là đồ xịn không thôi nhé! Cấm cậu chê nó dởm!"

Nhưng mấy người không thể cãi nhau được bao lâu, có vẻ như lão Daburanda và tên Sabel đã phát hiện cả bọn và hạ lệnh tấn công, các đầu máy phun lửa nhanh chóng tiếp cận, bộ binh cũng cầm thương lao đến, hình tượng rầm rộ có thể hù ngất kẻ yếu tim.

Nobita siết khẩu súng trên tay, khí tức bất ổn, đảm bảo nếu bất kì ai nguy hiểm sẽ ra tay ngay, Shizuka thì đeo lên găng tay lực sĩ hóa thân bạo lực nữ mông tảng đá bên cạnh ném thẳng vào đoàn xe tăng, Suneo cầm trong tay đèn pin thu nhỏ sẵn sàng cho mấy chi xe tăng hóa thành đồ chơi ngay khi chúng tiếp cận, Jaian hai tay hai pháo không khí bắn người ngã ngựa đổ, Doraemon thì cầm trong tay khăn đấu bò tót xung phong lên phía trước.

Cơ mà không hổ là máy móc văn minh từ thời Thần Linh truyền lại mà tạo thành, các cỗ xe phun lửa có khả năng kháng đả cao kinh khủng, đại bác không khí có thể bắn xuyên vỏ bọc tàu vũ trụ khi có đủ tầm nhưng bắn trúng đầu nó lại không là việc to tát gì.

Bỗng từ trên trời lao đến một cái cây cổ thụ đâm ngã chiến xa, qua hình ảnh trăng sáng xuyên qua đám mây mù thì đó chính là năm người nữa bay đến, có thể là ai khác ngoài Doraemon và đồng bạn kia chứ.

Suneo nước mắt ngắn nước mắt dài mà nói:

"Cuối cùng nó đã hoạt động…"

Doraemon vênh mặt lên nói:

"Tớ đã bảo mà, bảo bối của tớ là đồ xịn không đấy!"

Phân tâm của hai người làm cho chiếc xe phun lửa gần đó phun cho một mặt đen thui nhao nhao lao tránh, Suneo tức giận biến chiếc xe kia thành đồ chơi con nít luôn.

Mấy người hạ xuống, Doraemon tương lai nói:

"Xin lỗi vì đã để mọi người chờ, bây giờ hãy nhanh theo tớ đến chỗ bức tượng nào!"

Mấy người Nobita, Jaian, Suneo và Shizuka trong tương lai cũng vũ trang tận răng mà đưa tay lên làm một động tác cố lên rồi đồng thanh nói:

"Ngoài này để chúng tớ lo cho!"

Thế là cả đám lao đến pho tượng vô tình quên mất… bác Bruce á, bây giờ bác Bruce đang khổ bức tay không đấu vật với binh lính, thấy thế Nobita vứt cho bác ta cái súng gây mê rồi nói:

"Bác cứ lấy nó mà dùng, ngoài này xin nhờ."

Chụp được vũ khí, bác Bruce nhanh chóng hạ gục mấy tên lính tiếp cận, cho dù trước đến nay chưa từng dùng vũ khí nóng, nhưng súng gây mê lại đơn giản sử dụng, con nít cũng dùng được nên đối với võ tướng như Bruce thì sử dụng nó đơn giản như bữa ăn sáng á.

Với tư thế thần cản giết thần phật cản giết phật, cả đám chạy theo Doraemon tương lai mà đến bên cửa dẫn vào pho tượng, Doraemon tương lai chỉ vào một lỗ khảm, hay đúng hơn là trung tâm của các hoa văn trên cánh cửa rồi nhanh chóng nói:

"Peko! Cậu nhanh chiếu tia sáng của chiếc vòng cổ của cậu vào nơi này."

Peko cũng không nhiều lời mà chiếu ngay vào nó, chiếu vào ắt có kết quả, các hoa văn trên cánh cửa sáng rực lên rồi tắt, đến khi tắt hẳn áng sáng thì cả cánh cửa tùy theo sụp đổ để lộ ra thông đạo dẫn vào cơ thể pho tượng thần.

Thấy mấy người hoàng tử đã chạy vào thông đạo, tên Daburanda muốn bắt chúng lại lắm, nhưng lại sợ chết nên chỉ vào cửa miệng thông đạo hét lên ra lệnh:

"Sabel! Đuổi theo chúng!"

Đang quần nhau với Jaian, Sabel nhanh chóng bứt ra rồi tập hợp một chi nhỏ quân đội lao vào đường hầm, miệng còn không dứt lẩm bẩm:

“Chết tiệt! Không thể để chúng tiếp cận trái tim của bức tượng đá.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Pho Tượng Chuyển Động

Chạy trong thông đạo xoắn ốc lên cao, Doraemon tương lai bay phía trước nói:

“Ở trên cùng có cái phòng nhỏ chứa trái tim thần thánh!”

Thấy cả đám chạy bộ mệt nghỉ, lại cảm nhận được truy binh phía sau, Nobita bất lực nhả rãnh vẫn đang chạy việt dã Doraemon:

“Cậu cũng có chong chóng tre sao lại để chúng tớ cuốc bộ thế hả Doraemon???”

Nghe Nobita nhắc nhở, Doraemon vỗ đầu một cái, le lưỡi ra nói:

“Chết! Tớ quên mất.”

Rồi nhanh chóng lôi ra chong chóng phát cho mỗi người, quay về mỗi người cười làm lành, nhưng chính Nobita thì lại không nhận chong chóng tre, ngược lại nói:

“Mọi người đi trước đi! Có truy binh phía sau, tớ chặn chúng lại cho, Shizuka-chan, cậu nhớ đừng tháo găng tay ra nhé!”

Nghe Nobita nói vậy, Shizuka nhìn về trên tay đôi găng lực sĩ rồi quay về Nobita ừm một tiếng tỏ rõ đã hiểu, Doraemon tương lai thì lại cũng không lo cho Nobita, chả phải cuối cùng Nobita vẫn an toàn để trở lại cứu cả đám đó sao, nên tốt nhất vẫn là lên trên trái tim đã mới là điều quan trọng nhất, vứt cho Nobita cây kiếm điện quang, Doraemon và mọi người nói một tiếng bảo trọng rồi bay mất.

Nhìn trên tay cây kiếm điện quang Nobita cười khóc không được, kẻ lên đuổi theo này chính là nổi tiếng với kiếm pháp được không. Cầm theo cái súng không khí có vẻ còn hơn cái kiếm không lưỡi này, nhưng Nobita cũng mặc kệ, hắn cũng là kiếm khách một thời a…

Không đợi quá lâu, tên Sabel dẫn theo đám lính xuất hiện đầu cầu thang, Nobita một mặt “cao thâm mạt trắc nói”:

“Rốt cuộc người đã đến!”

Sabel cũng âm trầm rút ra kiếm mà nói:

“Ta đã đến!”

Nobita nhập hí mà nói:

“Ngươi không nên đến!”

Sabel cũng như kiếm khách tây lai thiên ngoại phi tiên cái thể loại đó mà đốp chát một câu:

“Nhưng ta đã đến!”

Chunbyou kết thúc, Nobita và tên Sabel cầm kiếm lao vào nhau, đao quang kiếm ảnh chập chờn. Khổng thể không nói Sabel là một vị kiếm khách mạnh, giác quan nhạy bén, mù một bên mắt không làm lão giảm đi tầm quan sát ngược lại như thức tỉnh được bản năng dã thú của tổ tiên, cũng có thể là một phần của Thần Anubis tổ tiên hắn, khiến hắn đã đạt ngưỡng giới hạn của con người(chó).

Nhưng hắn đang đấu với kẻ không còn được xem là người nữa, mà phải gọi là “khác người” á… Nobita thấy kiếm pháp hai bên sàn sàn nhau khiến hắn bực mình, dùng thêm chút sức mạnh vào nhát chém, Nobita dùng 50 sức mạnh chiến đấu vào một kích, và thế là Sabel bi kịch.

Không nói đến hắn chưa thức tỉnh được là bao nhiêu huyết mạch tổ tiên, mà hắn lại chỉ là chi nhánh của Anubis nên chẳng có bao nhiêu mạnh mẽ hắn như một chiếc áo rách bị Nobita vung đi dâm thẳng vào tường sau lưng khiến nó rung rung lên.

Phun ra một câu:

“Ngươi rất mạnh.”

Tên Sabel cúp… nói đùa thôi chớ hắn chỉ là ngất đi thôi, Thần duệ, nhất là Thần duệ đã thức tỉnh được chút sức mạnh cũng không đơn thuần bị 50 sức

chiến đấu cho đi lĩnh cơm hộp được á.

Mặc kệ lũ lính lác tan đàn xẻ nghé, Nobita tiếp tục đi lên bậc thang, mục đích của hắn không phải là trái tim tượng thần, mục đích của hắn chính là kho báu trong người tượng thần cơ, nhưng nói hắn tham lam vàng bạc châu báu trong đó thì cũng không đúng.

Bước lên đến một khúc cua, bỗng xuất hiện trước mặt Nobita là một cánh cửa lớn, đóng chặt, nhưng trước cửa lại không có khóa, Nobita đưa tay đẩy ra, không sai! Chính là mục đích của hắn "khố phòng" của tượng thần Bauwanko.

Mặc kệ vàng thau đầy rẫy, tượng vàng cốc vàng cái gì Nobita không hề quan tâm, hắn ta lao thẳng vào trong góc lục tìm.

"Không phải! Không phải! Không phải!"

Mồ hôi đầy đầu, đến lúc này Nobita vẫn chẳng tài nào tìm ra, càng ngày càng vội vàng, đang cúi đầu lục tìm bỗng Rầm! một tiếng động to lớn rung chuyển cả pho tượng, Nobita đang cúi đầu bỗng bị cả núi vàng bạc châu báu chôn sống tại bên dưới.

……..

Doraemon tương lai dẫn cả đám đi lên đến cuối cầu thang, chỉ vào cánh cửa tại cuối con đường sơn màu đỏ, đường vân khó hiểu, cổ xưa, cậu ta nói:

"Chính căn phòng kia là nơi để trái tim của tượng thần!"

Peko nghiêm túc bước lên mấy bước đến trước cánh cửa, tại cánh cửa có hai vệt mài mòn, có vẻ là người xưa tạo ra để cho tay vào đẩy hai cánh cửa ra, cậu ta đưa tai tay vào dùng lực đẩy ra hai bên, cánh cửa không bị nghẽn hay kẹt lại như các cánh cửa cùng tuổi của nó mà là chậm rãi, chậm rãi tách ra hai bên.

Ánh sáng tỏa ra từ căn phòng chiếu rọi mặt của mọi người, từ cầu thang tối đen bỗng thấy cường quang khiến mọi người phải đưa lên tay che mắt, đến khi mắt thích nghi được cường độ ánh sáng thì xuất hiện trước mắt của mọi người đó chính là một căn phòng có một cái bệ cao tại trung tâm, vật phát sáng duy nhất đó chính là hình tượng một quả tim được tạo ra từ chất liệu chưa biết, phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, một bộ "Ta muốn lấp lánh sánh ngang các vì sao" vậy.

Đi vào bên trong, cả bọn thấy xung quanh các bức tường được điêu khắc đủ các hình vẽ về tượng thần Bauwanko, còn trái tim tại trung tâm thì có đáy đính tại bệ đá cao, gắn chặt vào một trục xoay, nhưng như lời tiên tri thì có vẻ trục xoay này không dễ xoay chút nào cả.

Doraemon tương lai nói:

"Bây giờ chỉ cần xoay động trái tim này là tượng thần sẽ tỉnh lại ngay, chúng ta sẽ có sức mạnh đánh bại tên Daburanda ấy."

Jaian một mặt hăng hái nói:

"Yép! Chúng ta cùng chuyển nó nào."

Thế là hai người Jaian, Suneo, hai mèo Doraemon, một chó Peko hò dô mà xoay trái tim, nhưng trái tim đã làm lâu không dễ xoay chuyển hay vốn thiết kế của nó là chỉ những quái thai có sức mạnh phá trần mới xoay nổi hay sao mà mấy người gồng sức mãi cũng chẳng thể nhúc nhích.

Cũng đúng thôi, dẫu sao pho tượng này tạo ra là cho thần duệ sử dụng á, chỉ có thần duệ thức tỉnh sức mạnh, và lại phải trực thuộc dòng họ Bauwan ko mới có thể xoay chuyển, trực hệ thì Peko đã đạt định rồi, nhưng sức mạnh thì chưa đủ.

Nhìn hai chiếc găng đang đeo trên tay, Shizuka nhớ đến Nobita trước khi chia tay nói, nắm nắm hai tay, cảm nhận sức mạnh vượt trội của nó mang lại, Shizuka lại nhìn mấy người đang ẻ đầu mà xoay trái tm kia, cô mới ấp úng nói:

"Thế… Tớ cũng thử xoay nó nhé?"

Jaian một mặt giận dữ nói:

"Tớ đã bảo tất cả cùng xoay nó kia mà! Cậu nhanh lên đi! Một chút nữa thôi là được rồi!"

Shizuka vốn sợ sức mạnh quá mức của găng tay có thể hủy hoại trái tim nên vẫn chưa dám khinh cử vọng động, nhưng coi bộ trái tim này không dễ hỏng như vậy, bởi thế Shizuka cũng thả tâm ra đưa hai tay đặt tại cạnh bên trái tim, và… vèo….

Trái tim vốn cứng đầu cứng cổ vững như bàn thạch bỗng xoay như trước đến nay vẫn xoay vậy, trái tim xoay nhanh chóng khiến mấy người ôm nó đều bị văng ra tứ phía, cùng một mặt được vòng nhìn hóa thân bạo lực nữ Shizuka.

Bị mọi người nhìn phát xấu hổ Shizuka chỉ có thể phân tán lực chú ý của mọi người mà nói:

"Nhìn kìa! Trái tim cứ luôn xoay tron như thế! Có nghĩa là chúng ta thành công rồi đúng không?"

Mọi người nhanh chóng bị phân tán sự chú ý, cùng nhau ôm và cười cười ăn mừng thành quả, không biết bên ngoài chiến sự bỗng dẫn phát gay go.

……..

Ngoài chiến trường bỗng xuất hiện máy bay ném bom và phun lửa áp chế không trung, vốn mấy người nếu sử dụng bảo bối đúng cách thì cũng không đến nỗi lo sợ, nhưng dẫu sao cả nhóm cũng chỉ là con nít á, bởi vậy tuy trong tay vũ khí thần kì nhưng trái lại bị dí chạy như chó nhà có tang vậy, còn tên Nobita tương lai thì lại mất tích không thấy tăm hơi.

Chiến dịch cán cân như là đang hướng về bên Daburanda, nhưng bỗng nhiên mây đen kéo đến già thiên tế nguyệt, ánh trăng vốn phát ra mờ ảo nay hoàn toàn bị che đi, đập vào mặt đó chính là mây đen tạo thành một vòng xoáy với trung tâm là đỉnh pho tượng.

Sấm sét ầm ầm, gió bấc gào thét, đang đứng trong thuyền chỉ huy lão Koss run lên nói:

"Chẳng lẽ truyền thuyết là thật? Mười kẻ lạ mặt đã thức tỉnh trái tim của pho tượng?"

Vừa dứt lời, một tia sét từ tầng mây vần vũ trên kia hạ xuống, đánh thẳng vào đầu pho tượng. cả pho tượng lôi quang lấp lóe tựa như một vị thần đích thực vậy.

……..

Trong đống châu báu Nobita bị một cái không biết là li vàng hay chậu vàng chấn tỉnh, vỗ đầu một cái:

"Ta thật ngốc! Có khí cảm ứng ngang "thần thức" mà không biết dùng."

Nói là làm, Nobita nhanh chóng tản ra khí cảm ứng của bản thân, trong phòng khắp chốn đều hiện lên trong đầu, tại một đống hổ lốn chỉ có trân châu tài bảo thì một tấm da dê bỗng phát ra chói mắt.

Tấm da dê là một tấm da dê bình thường vô cùng, được gói trong giấy dầu rồi lại được cho vào ngăn nhỏ trong một pho tượng vàng khắc hình người đầu chó, Nobita biết nếu vật hắn muốn tìm có tồn tại thì chỉ có tấm da dê này mới có thể là nó mà thôi.

Chộp pho tượng, đưa ngón tay vào miệng của con chó, sờ vào chiếc răng gần sát trong cùng của nó, dùng sức một ép. Chiếc răng không cứng rắn mà thật tự nhiên lún xuống, nghe tiếng "tách" nho nhỏ sau đó tại bên dưới phía sau lưng pho tượng đẩy ra một cái ngăn kéo, Nobita nhanh chóng lôi ngăn kéo ra, cầm cả tấm giấy dầu bọc da dê mở ra.

Vừa lúc đó… tượng thần động!

……..

Tại căn phòng chứa trái tm lại là khác biệt một bức cảnh tượng, có vẻ trái tim chuyển động hấp dẫn thiên tượng tạo ra sét, như phép dẫn lôi của Nobita vậy.

Sấm sét lại đánh vào thân tượng thần cung cấp cho nó ít ỏi năng lượng, các bộ máy… hay đúng hơn chúng được gọi là cơ quan của pho tượng được khởi động.

Không có bánh răng ma sát thanh âm, không có tiếng xoay của mô tơ hay tiếng nổ động cơ, các cơ quan trong pho tượng cứ thế mà thần kì chuyển động.

Trần nhà chỗ Doraemon mấy người đang đứng bỗng được mở ra, bệ đá cao để trái tim cùng mọi người đặt chân bỗng thế mà nâng lên, có vẻ như nó được một loại như dây leo hay cây đậu thần của Jack đẩy lên vậy.

Cá đám được đưa đến một căn phòng xa lạ, cao hơn, thoáng đãng hơn, thậm chí còn có cửa sổ to lớn được bọc trong tấm kính như viên đá quý màu xanh dương vậy.

Trái tim nhanh chóng an vị tại một điểm trên cao của căn phòng, và mọi người phát hiện ra một điều… bản thân đang đứng tại đỉnh đầu của pho tượng, hay nói đúng hơn là đứng tại trán, vị trí viên đá quý đính giữa hai lông mày của pho tượng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Kết Thúc

Pho tượng thần Bauwanko, thứ tượng trưng cho cả dân tộc Bauwanko, sừng sững nơi đây hàng ngàn năm, bỗng nhiên động.

Ánh mắt pho tượng bỗng sáng quắc lên, hai tay vốn để chéo ngang ngực được đưa ra hai bên, nó ưỡn ngực ngẩng mặt lên trời gầm lên một tiếng kinh thiên.

Nhìn pho tượng cử động, cả đám lính lác tan đàn xẻ nghé bỏ chạy cả, chỉ có mấy chiếc xe tăng vẫn ngoan cố chĩa họng súng về phía nó mà thôi.

Cũng phải, xe tăng phun lửa và máy phi hành cũng là hai đại thành tựu cổ đại văn minh người Bauwanko, cùng thời đại với lúc pho tượng được tạo ra, bởi vậy lũ lính núp trong xe tăng và máy phi hành có chút ảo tưởng sức mạnh cũng phải thôi.

Trong đầu chúng chắc là nghĩ rằng:

"Mày và mấy cái máy móc bọn tao đều là sản phẩm một thời đại. Mày cũng đâu thể mạnh mẽ vượt quá máy móc của bọn tao tạo ra? Bọn tao lại có nhiều như vậy không bắn mày ra bã thì không có thiên lí mà!"

Với cái suy nghĩ ảo tưởng tác quái đó mà lũ lính kia vẫn tin tưởng vững chắc có thể đánh bại thậm chí phá hủy pho tượng thần. Cơ mà chúng đâu thể hiểu được sự thực đằng sau sự hình thành pho tượng, pho tượng này vừa là kết tinh của khoa học tiền sử, vừa là sự kết hợp giữa khoa học và thần bí học, tạo ra một vị Chân Thần bất diệt.

Như đã nói, Thần thực ra chỉ là một sinh mạng thể mạnh mẽ mà thôi, họ được tự nhiên ưu ái ban cho "Thần Lực" có thể hiểu là thứ năng lực điều khiển một bộ phân của tự nhiên, như khí trời, sấm sét, lửa, nước,… các loại.

Nhưng họ cũng chỉ là thân thể bằng sự tổ hợp của các bon, nước… nói cách khác họ là Thần Các bon sinh vật. Đặc điểm của các bon sinh vật đó chính là có tuổi thọ, lớn nhất tuổi của một vị thần là hai ngàn hoặc ba ngàn năm, đến khi đó cho dù thần mạnh mẽ vẫn sẽ bị lão hóa mà chết đi.

Nhưng tượng thần Bauwanko này lại khác, có vẻ như đây là kết tinh của tinh hoa cuối cùng của lịch sử Thần Thoại, cũng có thể là sự bùng nổ của nền văn minh khi nó bị ép vào bước đường hủy diệt đi. Thần Anubis đã thành công tại những ngày cuối đời tạo ra Thần Nhân Tạo… nói đúng hơn là "Thần Cẩu Tạo".

Một vị Thần thực sự, không có nhiều cảm xúc hỉ nộ ái ố, không có truy cầu thực, tửu, sắc,… Thần này có sinh mạng có thể gọi là vĩnh cửu, có tư tưởng riêng, nhưng lại tràn đầy công bình công chính, bởi vì theo góc độ khoa học mà nói đây là thuộc Silic sinh mạng, một loại sinh mạng chỉ tồn tại trong lí thuyết trong khoa học hiện nay.

Silic sinh mạng là bất tử, không có các hooc môn bài tiết bất thường khiến cho Silic sinh mạng không có các cảm xúc như con người, cũng không thể nói nó là vô cảm, mà nói đúng hơn là thờ ơ, như phương đông có câu Vô Vi vậy.

Silic sinh mạng tính đặc thù khiến nó cực kì hợp với định nghĩa Thần của con người: "Bất tử", "Công bình", "Mạnh mẽ", "Uy nghiêm"… trong khi đó, tượng thần Bauwanko lại không chỉ là silic sinh mạng đơn giản vậy, nó còn được truyền vào linh hồn của thần Anubis.

Nói cách khác, Thần Anubis, vị thần cai quản cái chết đã quá hiểu sâu về sinh tử, nên đã lầm một phen chuyển kiếp thành lại Thần Bauwanko, một vị thần đúng nghĩa.

Nhưng nếu cho Nobita chọn trở thành "thần đúng nghĩa" hay vẫn giữ nguyên thân xác phàm thai này thì Nobita sẽ không ngần ngại chọn thân xác phàm thai này.

Thần Anubis, Nobita là chưa từng gặp, nhưng đã là sinh vật thể thì chắc chắn sẽ có hỉ nộ ái ố, các cảm xúc, Tham Sân Si, các nguyên tội… Nhưng Thần Bauwanko lại không có mấy thứ đó, không cần ăn uống hay tham luyến quyền lực sức mạnh… không có các hooc môn khiến tim đập nhanh mặt đỏ khi dính tiếng sét ái tình, không có thứ đòi hỏi sẽ không có sự thỏa mãn, không có thỏa mãn sẽ không vui vẻ… sống như vậy cùng chết có khác gì???

Nobita mới không chịu làm thế đâu! Có thể Thần Anubis cũng phát hiện ra điều đó nên sau khi chuyển thân thành Thần Bauwanko đã lựa chọn ngủ say thay vì tiếp tục làm một vị Thần đầy quyền lực như xưa a…

Kéo xa…

Thấy tượng thần bước chân phá tan bệ đá, tên Daburanda là sợ tè ra quần, hoảng loạn chỉ về phía pho tượng đang bước đến mà hét lên:

"Nổ súng! Mau nổ súng!"

Từng cái nòng súng phun lửa nhắm thẳng mông pho tượng mà phun ra một chuỗi dài lưỡi lửa, đốt cho mông bức tượng được chiếu lên sáng rừng rực. Không có quá nhiều cảm xúc cũng không có nghĩa Thần Bauwanko không biết vui hay tức giận, chẳng qua nó rất khó thể hiện ra chúng mà thôi, nhưng hành động "đốt mông" hắn của lũ Daburanda đã phạm húy.

Thần Bauwanko giận dữ, hậu quả là rất nghiêm trọng! Nâng lên một cái chân đạp xuống, một chiếc xe tăng phun lửa nát. Đó là may sao mấy tên lính cảm thấy được mà chạy trước chứ không thì đã có mấy mạng nằm dưới cái hạ chân tựa như bình thường đó.

Tưởng tượng xem, một pho tượng to lớn gấp nhiều lần một tòa nhà Big ben, độ cứng chắc có thể chịu được từ "Vô kiên bất tồi" cái cụm từ này thì sẽ là như thế nào một sức mạnh?

Nói đâu xa chứ chỉ cao chừng 3m một tên màu da xanh lét đã có thể quẩy tưng bừng New york tại vũ trụ Marvel thì nếu thả một kẻ to hơn ngàn lần hắn, mạnh hơn không chỉ ngàn lần, lại có khả năng "phi thiên độn địa" chưa sử dụng ra thì sẽ ra làm sao a???

Dĩ nhiên là tên xanh lét kia có cái bug càng tức giận càng mạnh, cũng không thể nói là ai yếu hơn ai, nhưng mà dẫu sao không thể phủ nhận được sức mạnh khủng khiếp của Thần Bauwanko a.

Tên Koss lại không nghĩ nhiều như vậy, theo hắn thì không có cái gì mà một phát pháo hay bom không giải quyết được, cùng lắm thì là hai phát a… Bởi thế theo hạ lệnh của hắn mà các máy phi hành đồng loạt ném bom lên đầu của Thần Bauwanko.

Ngẩng đầu gầm lên giận dữ, Thần Bauwanko chộp hai cái phi hành khí như chộp hai chiếc máy bay đồ chơi mà bóp nát tươm, thuốc súng và sắt thép ma sát ra tia lửa gây ra hai đoàn hỏa cầu bùng lên trên hai tay của pho tượng.

Các chiếc phi hành khí có thể bay cao hơn độ cao của pho tượng nhưng lại không thể bay quá cao được, bởi vì phi hành khí chỉ là hoạt động bằng nguyên lí trực thăng chứ không phải máy bay phản lực, chúng có tầm bay thấp hơn, lực nâng tối đa ít hơn, và đặc biệt cần chú ý áp suất và nồng độ Oxi phù hợp cho sinh vật sinh tồn không bị thiếu dưỡng.

Với độ cao hơn nhiều, gấp mấy lần tượng nữ thần tự do của Thần Bauwanko thì tầm bau của mấy chiếc phi hành khí này vẫn là quá thấp.

Vung đấm, một chiếc nổ tung. Chộp vào tay một chiếc phi hành khí, ném đi…! Trúng lần hai mục tiêu.

Thần Bauwanko đánh cho lũ phi hành khí kia phải gọi là như chơi đồ chơi con nít vậy, nhìn thấy tượng thần bạo phát hung uy, lão Koss vẫn là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà hét lên:

"Mau chuẩn bị chung cực vũ khí! Ta phải cho pho tượng cổ lỗ sĩ kia biết thế nào là lễ độ!"

Các binh lính nhanh chóng mà chạy vào phòng lái chuẩn bị cho cái gọi là "chung cực vũ khí" đi. Không bao lâu, hai tên lính chạy đến hô:

"Thưa ngài, đã chuẩn bị xong!"

Tên Koss âm trầm mà cười một tiếng, nghiến răng nghiến lợi mà nói:

"Ta sẽ cho mi biết thế nào là lễ độ! Chỉ là một pho tượng đá nhỏ bé mà lại dám phá đi của ta bao nhiêu công sức! Bắn cho ta!"

Thiên không mẫu hạm tại đầu thuyền là hình đầu chó, miệng của nó mở ra để lộ một họng pháo đen sì, có năng lượng tụ tập lại đó càng ngày càng lớn, rồi cái năng lượng đó bỗng tụ lại nhỏ như một hạt tròn năng lượng, sau đó là bộc phá.

Dải năng lượng tứ ngược khắp phía trước mặt của thiên không mẫu hạm kia, trực chỉ pho tượng thần mà lao đến, khí thế có thể nói là "thần cản giết thần mà phật cản giết phật" a…

Trong căn phòng kho báu của pho tượng, Nobita kinh ngạc ngẩng đầu lên ngạc nhiên kêu lên một tiếng:

"Đi! Bom vĩ thú???"

Mặc kệ tên Nobita là thế nào liên tưởng đến bom vĩ thú với chung cực vũ khí của lão Koss, chùm năng lượng pháo vẫn là đánh thẳng vào thân tượng thần Bauwanko.

Có vẻ như có chút khinh địch, cũng có thể do lâu quá không tỉnh dậy khiến phản ứng không được nhanh, cũng có thể do thần bị "Béo Phì", nặng nề quá không linh hoạt nổi… tóm đi tóm lại là tượng thần bị một pháo oanh cho sấp mặt.

Chính xác ra mà nói đó là ngã ngửa ra mới đúng! Hai mắt pho tượng ảm đạm, có cảm giác như nó không thể nào ngồi dậy sau phát bắn này… Dĩ nhiên đó là trong mắt của người khác, chứ trong mắt của Nobita thì lại chả phải.

Cú đánh của "bom vĩ thứ" kia chỉ là xung lực đánh ngã Thần Bauwanko mà thôi, chứ đến một vết trầy còn chả có, lấy cái gì mà "không thể đứng dậy?"

Quả nhiên, trong ánh mắt lo lắng của mấy người Peko và Shizuka, Doraemon, Jaian lẫn Suneo, trong ánh mắt hả hê của lão Koss, pho tượng vốn nằm yên bỗng hai mắt lại sáng rực lên, lật mình trở dậy.

Tên Koss hoảng loạn ra lệnh:

"Nhanh tránh ra! Nhanh tránh ra! Aaaa… Không kịp rồi!"

Từ xưa đến nay trực thăng chưa bao giờ là nổi tiếng bởi sự linh động a, chưa đợi chiếc hàng không mẫu hạm kia xoay xở tránh ra, Thần Bauwanko đã một chộp vào hai bên thân tàu và dĩ nhiên không huyền niệm gì khi chiếc hàng không mẫu hạm kia tan nát.

Nhìn chiếc hàng không mẫu hạm vỡ nát nói thật chứ Nobita là có chút đáng tiếc, trong mấy cái vũ khí của tên Koss tạo ra chỉ có chiếc hàng không mẫu hạm này là vào được mắt hắn, chứ các thứ được gọi là phi hành khí kia trong mắt Nobita là thô lậu không tả nổi.

Nhưng mấy người Doraemon và Shizuka, Peko, Jaian lẫn Suneo lại không nghĩ nhiều như vậy, mấy người chỉ là vui sướng vỡ òa lên khi chiến thắng mà

thôi.

Bị trói trên mặt đất lão Koss vẫn là một mặt khó ưa không chịu hợp tác, nhưng khi Peko quay qua hỏi thì lão ta vẫn là nhuyễn ra mà nói:

"Hừ! Hắn đã chạy về lâu đài rồi! Lúc này có lẽ hắn đã mang theo công chúa cao chạy xa bay."

Peko một mặt hoảng hốt lên:

"Không! Công chúa Spiana đang gặp nguy hiểm!"

Đúng lúc này thì có tiếng nói phát ra:

"Ý ngươi nói là lão?"

Đó chính là mất tích đã lâu Nobita tương lai, trong tay cậu ta cầm một sợi dây thừng trói lão Daburanda như gói bánh chưng, đứng bên Nobita là một mặt không thể tin mà nhìn Peko của cô bé công chúa Spiana.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Trở Về

"Công chúa Spiana!"

"Hoàng tử!"

Hai người gặp nhau là nhanh chóng lao thẳng vào nhau, ôm nhau thắm thiết. Hai người vô tư ném ra cả tá thức ăn cho chó khiến Nobita cảm thấy bản thân có thể mắc nghẹn, Peko và công chúa Spiana ôm nhau thật chặt, siết chặt cảm nhận hơi ấm của nhau, cảm nhận tiếng đập từng trái tim… cho nhau những nhớ nhung khi xa nhau mà không cần lời nói, chỉ có tự mà ngầm hiểu.

Ôm công chúa Spiana, Peko nói ra lời chôn sâu nơi đáy lòng:

"Ta đã không thể bảo vệ được nàng! Ta xin lỗi!"

Spiana lại không trách cứ gì Peko, ngược lại, nàng hạnh phúc mà gì chặt người con trai yêu dấu mà tràn ra giọt nước mắt hạnh phúc:

"Không đâu! Chàng đã giữ đúng lời hứa rồi! Đừng tự trách bản thân nữa!"

Nói xong, nước mắt đã không thể giữ lại mà như vỡ đê, nước mắt òa ra thấm ướt vai Peko, nàng tận đáy lòng mà nói:

"Ta thật hạnh phúc khi chàng đã quay trở lại."

Được một người con gái luôn chờ đợi bản thân như thế, Peko lại còn có thể trông mong điều gì? Chỉ là ôm thật chặt người con gái trong lòng và tự hứa sẽ mãi không bao giờ để nàng lại rơi một giọt lệ.

Nobita nhìn hai người và cảm thấy bản thân mãi mãi chẳng thể nào được như vậy, cảm thấy bản thân thật là kẻ tệ hại á.

Cứ biết tốt nhất vẫn là hai người lưỡng tình tương duyệt là quá đủ, nhưng cái tâm hắn lại luôn khiến hắn "cảm nắng" suốt, không biết tự lúc nào hắn đã cảm thấy bản thân bị vướng bận không chỉ một hai đầu sợi tơ tình, hắn không có dũng khí cắt đứt chúng, lại càng không muốn chặt đi chúng, bởi thế mà ai hắn cũng như gần như xa, hắn cảm thấy bản thân thực sự chưa đủ khả năng chịu bất kì trách nhiệm gì, làm thế lại quá thiệt thòi cho những người con gái yêu hắn.

Chacha là thế, cô bé Hima cũng thế, cả chị Lot, em gái Raper, Krimvà còn Shizuka… a a a… đau đầu chết đi được! Hắn sợ. Hắn sợ bản thân nếu dám làm gì hơn sẽ khiến họ gắn liền với hắn không cách nào dứt được, hắn sợ hắn sẽ làm khổ cả đời họ, hắn suy nghĩ quá nhiều, hắn càng không tìm ra giải pháp, thế là hắn cứ mặc cho thời gian trả lời tất cả vậy.

Nobita bị đánh gãy cái mối suy nghĩ vẩn vơ của bản thân bởi tiếng kêu nho nhỏ của Shizuka:

"Hai người họ thật lãng mạn…"

Nói xong, Shizuka như có như không mà liếc sang Nobita, cảm thấy ánh mắt Shizuka, Nobita ho lên khụ khụ hai tiếng mà nói:

"Chúng ta có vẻ nên về vương thành đi! Người dân xứ Bauwanko hẳn là muốn chúc mừng vị vua mới của vương quốc trở lại trị vì đấy!"

Sau đó dẫn đầu mà gắn chong chóng tre chạy mất, liếc nhìn bóng hình bay xa Nobita, Shizuka hai má phình lên, tàn nhẫn mà dày xéo đám cỏ dưới chân, miệng thì lẩm bẩm:

"Đồ ngốc Nobita, đồ ngốc Nobita, chết đi, chết đi…"

Bay được xa xa Nobita lau một trận đại hãn, vỗ vỗ lồng ngực:

"Còn may mình nhanh trí…"

……

Người dân Bauwanko hôm nay rất vui mừng, những người bị bắt đi đã được trở lại quê hương, ngôi nhà của mình tiếp tục sinh hoạt mà không cần phải bị bắt ép làm vũ khí chiến tranh nữa.

Bên cạnh đó còn tiện thể làm lễ mừng đám cưới giữa hai người yêu nhau số khổ là Peko và Spiana, nhiều chuyện vui mừng khiến tại đây đâu đâu cũng thấy khuôn mặt đầy vui sướng của người dân.

Nobita và các bạn cũng vui mừng tương tự, bởi vì đây cũng là lúc Nobita và các bạn chia tay với nhóm bạn đến từ tương lai, Doraemon tương lai cùn "hào phóng" đưa tặng Doraemon một cánh cửa thần kì mới tinh giúp mọi người về nhà nữa, dĩ nhiên Nobita biết Doraemon thực ra mà nói sẽ vẫn cứ phải mua cánh cửa mới thôi, chẳng qua thấy cậu ấy đang một mặt sung sướng ôm cánh cửa thần kì mới mà vuốt ve Nobita không nhẫn tâm đánh vỡ á.

……

Tiễn đưa mọi người trở về tương lai, Nobita tương lai ngược lại muốn ở lại, bảo rằng có chút chuyện cần làm lúc này đã, sẽ trở lại tương lai sau, bởi thế cả đám cùng nhau tham dự bữa tiệc lớn mà Peko chuẩn bị riêng cho mọi người.

"Mọi người xin hãy ăn thoải mái đi ạ! Mọi người xứng đáng được nhận sự khoản đãi tối cao của vương quốc chúng tôi."

Nhìn bàn thức ăn đầy đủ mĩ vị, cả đám Doraemon, Nobita cũng chỉ có thể hô một tiếng "Itadakimasu" rồi nhanh chóng tranh dành thức ăn đi.

Không nói chứ Nobita bọn họ bị nhịn đói cả tối qua, lại phải vận động nhiều nữa nên bây giờ ai cũng đói nhăn răng, mấy người ăn phải nói là "phong quyển tàn vân".

Nobita từ khi học được "khí" thì tuy không biến thành "đại vị vương" như Songoku, nhưng cũng ăn uống không phải ít, chí ít cũng gấp năm lần người trưởng thàng bình thường, nên bàn ăn không mấy chốc mà hết sạch.

Nobita bọn họ thì ăn uống thả cửa, chẳng có lo lắng gì cả, chỉ khổ mấy tên đồng đảng của lão Daburanda khổ bức làm người hầu rửa bát cho sấp mặt.

Ăn uống xong xuôi, Shizuka quay qua Peko xấu hổ nói:

"Ano… Cho hỏi tại đây có…"

Peko lại không có Shizuka xấu hổ cái gì, sống chung một thời gian, cậu ta thừa biết cái tính ưa tắm rửa của cô bé rồi nên cười nói:

"Bồn tắm chứ gì. Tớ đã sai người chuẩn bị tốt! Cậu cứ đi ra là có người dẫn đi."

Nghe đến đây, Shizuka là một mặt hạnh phúc chạy ngay đi, tắm đối với Shizuka vẫn là điều quan trọng nhất, còn việc gì khác để sau tính. Cô bé tung tăng chạy đi tắm mà không biết hai ánh mắt tràn đầy "đen tối" đang như vô tình mà hữu ý liếc nhìn phương hướng bản thân.

Đang có âm mưu dùng "Khí tức cảm ứng" để "Cảnh giới" đề phòng Shizuka khi tắm rửa có thể bị kẻ xấu uy hiếp Nobita bỗng nhận thấy có ánh mắt cũng như bản thân hướng Shizuka liếc mắt.

Có cảm giác máu nóng sục lên đầu, tên nào dám to gan vụng trộm nhìn Shizuka của hắn đi tắm kia chứ? Tên đó phải chịu sự tức giận của Thần Nobiita ta….

Quay qua hai mắt lớn trừng hai mắt nhỏ, bốn mắt trừng trừng nhau… Hóa ra Nobita tương lai, Nobita cảm giác như ăn giấm chính bản thân vậy, nhưng nói cho cùng "hắn là hắn nhưng lại không là hắn".

Chính xác hơn đó chính là, dẫu tên Nobiat kia vẫn là hắn, nhưng hắn quyết không cho "hắn" nhìn được Shizuka dù chỉ một chút, thế là Nobita quay qua dùng "tinh thần uy áp" đè lên chống lại với Nobita tương lai. Hai tên ngốc cứ thế nhìn nhau lưu luyến khiến ngồn cạnh Doraemon nghi ngờ Nobita có bệnh tự luyến đam mê???

Sau này Nobita không thể không ân hận, chỉ vì hai tên chính mình của tương lai và quá khứ đấu nhau mà mất đi cơ hội "tận hưởng" cảnh đẹp thiên nhiên hùng vĩ á… Ngẫm lại mà đau a… Nobita sau khi ngẫm lại vẫn là một mặt "nước mắt lưng tròng" á.

……

Đi xuống phòng tắm, Shizuka không kịp chờ đợi mà cởi phăng quần áo, để lộ ra cả cơ thể không mảnh vải che thân, nước da bóng loáng không một vết sẹo, làn da tinh tế tỉ mỉ của nữ nhân Phương Đông, tóc ngang vai xõa ra khiến cô bé lại có cái vẻ đẹp khác thường, thay vì là ngây thơ hồn nhiên, Shizuka bây giờ lại có vẻ đẹp đầy quyến rũ…

Tuy… Ngực vẫn chưa có. Cơ mà không thể nào phủ nhận cô đã có một tiền đề cho vẻ đẹp "hại nước hại dân"… và dĩ nhiên tên xấu số nào đó không có "diễm phúc" ngắm nhìn khung cảnh "non nước hữu tình" này.

Lao đến giữa đường, Shizuka hoảng hốt lên khi phát hiện căn phòng này không chỉ mỗi bản thân, đứng bên kia là một hàng người hầu. Shizuka chỉ có thể luống cuống hét lên rồi ngồi sụp xuống.

Mấy người hầu kia lại không coi là việc gì quan trọng, vẫn tận chức tận trách giới thiệu công việc của bản thân:

"Tì nữ là người lo nước tắm."

"Thần lo phần xà bông."

"Thần chọn các phần nước."

"Thần Mát-xa."

"Thần lo phần dầu tắm."

"Thần là người thoa phấn."

Shizuka một mặt đỏ bừng mà hét lên:

"Tôi chỉ muốn tắm một mình thôi!!!"

……..

Mưa tán mây tan, trên đất nước Bauwanko lại tận hưởng thái bình, Thần Bauwanko lại tiếp tục ngủ say thủ hộ vùng đất này, trước khi ngủ say, ông ta còn đối với Nobita gật đầu một cái, coi bộ ông ấy biết mình a…

Nhưng Nobita cũng không nghĩ nhiều, dẫu sao kho báu thật sự của ông vẫn đang trong tay hắn, hắn cảm thấy đã đủ. Chia tay với Peko, mọi người tràn đầykhông nỡ, dẫu mới chỉ cùng nhau sống mấy ngày, lại cùng nhau đi cuộc hành trình không phải quá dài nhưng tràn đầy mạo hiểm, Peko và Nobita bọn họ đã thiết lập một tình hữu nghị bền chặt.

Nhưng bữa tiệc nào thì cũng phải tàn, Peko còn phải về làm vua của cậu ta, Nobita và mọi người cũng phải về mà khổ bức làm bài tập hè, ai cũ phải cố gắng vì tương lai của bản thân cả.

Đứng dưới chân tượng thần Bauwanko, Peko quay về cả nhóm tạm biệt:

"Mọi người! Thực sự cảm ơn các bạn rất nhiều. Tên tuổi các cậu sẽ được lịch sử vương quốc này khắc ghi mãi mãi."

Lại mang ra một hũ sứ, Peko mở ra lộ ra vật bên trong:

"Để cảm tạ, mong các bạn có thể nhận một phần kho báu của vương quốc Bauwanko."

Suneo hai mắt sáng rực lên, nhưung chưa kịp nói gì Jaian đã một mặt nghiêm túc, "quân tử" mà nói:

"Chúng tớ làm việc này không hề mong được trả ơn."

Suneo nghe vậy, tuy là tiếc nuối, nhưng lại không thể nói ngược lại Jaian nên một mặt đau lòng nhắm mắt nói:

"Xin hãy cứ giữ đó làm kho báu hoàng gia đi!"

Nobita lại là một mặt không thể chấp nhận, thực ra mà nói thì báu vật như vàng hay kim cương chỉ có giá trị bởi nó có thị trường.

Nói chính xác hơn chính những người muốn sở hữu nó khiến nó trở thành đắt giá, có nghĩa là nếu sống ttrong một nơi khắp nơi đều không cảm thấy kim cương là đáng giá thì nó cũng chỉ là cục đá hơi cứng, rất đẹp khong hơn không kém.

Bauwanko là một quốc gia tách biệt, tại đây ngoài nó ra không tồn tại ngoại quốc nhân, bởi vậy họ quan tâm nhiều nhất đó là lương thực có đầy đủ cung cấp cả đất nước không, nước dùng sinh hoạt có đầy đủ sạch sẽ..vv..vv.. chứ kim cương trong mắt họ cũng chỉ là chút đồ trang sức không hơn không kém, dẫu sao kim cương lại không phải lương thực, không ăn no được.

Mỗi khi vương quốc gặp nạn mất mùa thì cũng không thể dùng kim cương đổi được lương thực cứu tế, lại cũng không thể dùng nó đổi vật liệu xây dựng

đất nước, tóm lại một điều Jaian và Suneo hoàn toàn là suy nghĩ trẻ con mà từ chối việc tốt này.

Tại đây kim cương không đầy đủ đáng giá, nhưng ngoài kia hàng tá người được xưng "đại gia" có thể chèn vỡ đầu chảy máu chỉ để ném tiền mua mấy tảng đá ăn không được mà còn chê cứng đó. Chúng ta có thể dùng khoản tiền đó mua vật liệu hay tài nguyên bên ngoài chuyển cho Peko xây dựng vương quốc giàu đẹp hơn á…

Thở dài một hơi, Nobita cũng không tiện nhắc lại, bắt tay với Peko,Nobita nhìn và nói:

"Tớ sẽ còn trở lại! Hãy là một vị vua anh minh nhé Peko!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Vội viết được ngàn chữ, mai bù chương

Đã là 10 ngày kể từ khi Nobita trở lại cuộc sống sinh hoạt bình thường, cuộc đi đến vương quốc loài chó cứ như là một giấc mơ vậy.

Nobita đã thu hoạch tại đó không chỉ đơn thuần là một chuyến thám hiểm, thực chất hắn được nhiều hơn thế quá nhiều. Trong kho báu của thần Bauwanko thực ra có giấu một quyển trục dạy cho Nobita cách nghiên cứu bản thân Thần để tạo ra cách Tiên tu luyện, ẩn giấu bí mật về thọ nguyên có thể ngang hàng Thần của Tiên cổ đại.

Nobita từ tương lai trở về quá khứ cứu chính bản thân và các bạn xong xuôi lại không về ngay cũng bởi bản bí tịch đó. Nobita qua thời gian đọc, nghiên cứu đang chìm vào ngủ say Thần Bauwanko mất gần hai tuần mới thực sự hiểu được thứ ghi chép trong này, dĩ nhiên có một thứ hắn vẫn mãi không hiểu được là bức bí tịch lại được ghi bằng tiếng Việt… Lại là chữ quốc ngữ được viết bằng tiếng latinh mãi sau này mới phát triển mới kì chứ.

Cơ mà kì quy kì, Nobita vẫn là chăm chú đọc hiểu và thực thi, tuy chưa thể sáng tạo ra được một quy trình tu luyện đến trường sinh bất tử, nhưng sau nhiều ngày nghiên cứu Silic sinh mạng Thần Bauwanko, Nobita đã sửa chữa bổ sung cho phương pháp tu luyện kia thành có thể tu luyện lên tuổi thọ năm ngàn tuổi thọ, là trước đó gấp năm lần, nếu không phải hắn gặp bình cảnh thì chắc chắn hắn đã lại tiếp tục nghiên cứu thêm, gì chứ tuổi thọ đâu mấy ai chê nhiều.

Tuy Nobita là tuổi thọ không có thật, nhưng Shizuka, Chacha các nàng lại không giống, các nàng đều là phàm nhân chưa đến trăm tuổi thọ mệnh, hắn cần phải tìm cách để các nàng tuổi thọ ít nhất cũng xấp xỉ hắn.

Hắn là con người, và hắn vô cùng ích kỉ, hắn biết. Hắn không thể nào chấp nhận bản thân tiễn người thân yêu đi trước một mình đau khổ được, thà hắn đi trước để lại người kia lại còn hơn, bởi vậy hắn vẫn đang cố hết sức mà tìm mọi cách nghiên cứu cho các nàng.

……..

Tại trong phòng treo tường nay đã trở thành phòng nghiên cứu, Nobita đang cúi đầu thao tác.

Xoa trên trán mồ hôi đầm đìa, Nobita tự hào nhìn về thành quả của bản thân.

Trên mặt đất chính là một chiếc tạo hình như một chiếc giường đầy khoa kĩ… đó mới là lạ.

Thực chất thứ nằm trên mặt đất không là gì khác mà là nhìn không khác gì một cái quan tài bọc thép cả, nói là khoang đông lạnh, khoang ngủ đông cho dễ hình dung, cơ mà nhìn đi nhìn lại vẫn không khác một cái quan tài.

Cơ mà thẩm mĩ của Nobita vốn rất bình thường nay lại hoàn toàn mất đi cái bình thường vốn có, cứ như là câu nói "Trong mắt người tình hóa tây thi" đi, Nobita bỏ công sức ra hoàn thành bởi thế Nobita vô cùng yêu thương, nhìn nó cứ như là nhìn một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Nobita nhanh chóng chạy đến trước mặt Doraemon khoe:

"Doraemon! Cậu xem! Tớ đã thành công tạo ra chiếc giường ngủ!"

Mặt Doraemon tái hẳn đi, Nobita một mặt không mấy quan tâm việc gì nhưng riêng việc ngủ lại đặ biệt chấp nhất, Doraemon thực sự cũng không biết nói gì cho phải nữa.

Nobita thì như đã quên bẵng mất mục đích ban đầu của bản thân khi đi vào phòngg thí nghiệm mất tiêu, có chỉ là cơn vui sướng khi đã hoàn thành được chiếc giường ngủ mơ ước.

Chiếc giường có thể khiến Nobita biến thành "chàng hoàng tử ngủ trong quan tài" thay thế "nàng công chúa ngủ trong rừng" luôn, Nobiat có thể ngủ thỏa thích bất cứ bao lâu mà không lo lắng bị giật mình tỉnh giữa chừng, quả là "thần khí".

Nobita lên kế hoạch, rằng sẽ mang chiếc "quan tài" đi về quá khứ ngủ đến tận tương lai, nhưng chưa phải là bây giờ, mấy hôm nữa gia đình Nobita có cùng nhau đi pic nic, Nobita cũng không muốn vì lệch lạc thời gian cái gì mà bản thân trở thành kẻ vắng mặt, vả lại Nobiat thực sự không có mấy cấp thiết, tốt nhất vẫn là theo tự nhiên đi á.

Thế là sau bao lâu nhảy nhót khắp nơi, Nobita lại quay về quãng thời gian cá ướp muối của bản thân, dù sao trước đến nay hắn vẫn vốn là vậy.

……

Đài báo đưa tin:

"Tin khẩn, vào khoảng chừng hai mươi phút trước theo giờ Nhật Bản là vào khoảng 9h30, tại thành phố Manhattan tại Newyork Mĩ đã xuất hiện một vụ cướp ngân hàng. Tuy cảng sát đã nhanh chóng phản ứng vây cả đám tội phạm lại, nhưng thật không may lũ tội phạm đã bắt cóc được một số con tin và đang uy hiếp cảnh sát."

Phóng viên trên tivi vẫn đang tiếp tục nói, ngữ điệu cực kì nghiêm trọng:

"Theo thông tin chúng tôi nhận được thì trong đó có một gia đình Nhật kiều, trong đó có bé gái Mina và ông ngoại Mycher của cháu bé, Mina là trẻ em có nửa dòng máu Nhật Bản và nửa dòng máu Mĩ, cô bé đã từng có quãng thười gian sống tại ngoại thành Tokyo lúc còn bé. Chúng ta hãy cùng nhau cầu nguyện cho cô bé được bình an… Mọi thông tin mới nhất chúng tôi sẽ cập nhật nhanh nhất có thể."

Nhìn trên tivi phát ra tấm hình của cô bé Mina, Nobita đứng hình hồi lâu… Như sét đánh ngang đầu vậy… đây không phải là Non-chan sao???

Đã là 10 ngày kể từ khi Nobita trở lại cuộc sống sinh hoạt bình thường, cuộc đi đến vương quốc loài chó cứ như là một giấc mơ vậy.

Nobita đã thu hoạch tại đó không chỉ đơn thuần là một chuyến thám hiểm, thực chất hắn được nhiều hơn thế quá nhiều. Trong kho báu của thần Bauwanko thực ra có giấu một quyển trục dạy cho Nobita cách nghiên cứu bản thân Thần để tạo ra cách Tiên tu luyện, ẩn giấu bí mật về thọ nguyên có thể ngang hàng Thần của Tiên cổ đại.

Nobita từ tương lai trở về quá khứ cứu chính bản thân và các bạn xong xuôi lại không về ngay cũng bởi bản bí tịch đó. Nobita qua thời gian đọc, nghiên cứu đang chìm vào ngủ say Thần Bauwanko mất gần hai tuần mới thực sự hiểu được thứ ghi chép trong này, dĩ nhiên có một thứ hắn vẫn mãi không hiểu được là bức bí tịch lại được ghi bằng tiếng Việt… Lại là chữ quốc ngữ được viết bằng tiếng latinh mãi sau này mới phát triển mới kì chứ.

Cơ mà kì quy kì, Nobita vẫn là chăm chú đọc hiểu và thực thi, tuy chưa thể sáng tạo ra được một quy trình tu luyện đến trường sinh bất tử, nhưng sau nhiều ngày nghiên cứu Silic sinh mạng Thần Bauwanko, Nobita đã sửa chữa bổ sung cho phương pháp tu luyện kia thành có thể tu luyện lên tuổi thọ năm ngàn tuổi thọ, là trước đó gấp năm lần, nếu không phải hắn gặp bình cảnh thì chắc chắn hắn đã lại tiếp tục nghiên cứu thêm, gì chứ tuổi thọ đâu mấy ai chê nhiều.

Tuy Nobita là tuổi thọ không có thật, nhưng Shizuka, Chacha các nàng lại không giống, các nàng đều là phàm nhân chưa đến trăm tuổi thọ mệnh, hắn cần phải tìm cách để các nàng tuổi thọ ít nhất cũng xấp xỉ hắn.

Hắn là con người, và hắn vô cùng ích kỉ, hắn biết. Hắn không thể nào chấp nhận bản thân tiễn người thân yêu đi trước một mình đau khổ được, thà hắn đi trước để lại người kia lại còn hơn, bởi vậy hắn vẫn đang cố hết sức mà tìm mọi cách nghiên cứu cho các nàng.

……..

Tại trong phòng treo tường nay đã trở thành phòng nghiên cứu, Nobita đang cúi đầu thao tác.

Xoa trên trán mồ hôi đầm đìa, Nobita tự hào nhìn về thành quả của bản thân.

Trên mặt đất chính là một chiếc tạo hình như một chiếc giường đầy khoa kĩ… đó mới là lạ.

Thực chất thứ nằm trên mặt đất không là gì khác mà là nhìn không khác gì một cái quan tài bọc thép cả, nói là khoang đông lạnh, khoang ngủ đông cho dễ hình dung, cơ mà nhìn đi nhìn lại vẫn không khác một cái quan tài.

Cơ mà thẩm mĩ của Nobita vốn rất bình thường nay lại hoàn toàn mất đi cái bình thường vốn có, cứ như là câu nói "Trong mắt người tình hóa tây thi" đi, Nobita bỏ công sức ra hoàn thành bởi thế Nobita vô cùng yêu thương, nhìn nó cứ như là nhìn một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Nobita nhanh chóng chạy đến trước mặt Doraemon khoe:

"Doraemon! Cậu xem! Tớ đã thành công tạo ra chiếc giường ngủ!"

Mặt Doraemon tái hẳn đi, Nobita một mặt không mấy quan tâm việc gì nhưng riêng việc ngủ lại đặ biệt chấp nhất, Doraemon thực sự cũng không biết nói gì cho phải nữa.

Nobita thì như đã quên bẵng mất mục đích ban đầu của bản thân khi đi vào phòngg thí nghiệm mất tiêu, có chỉ là con vui sướng khi đã hoàn thành được chiếc giường ngủ mơ ước.

Chiếc giường có thể khiến Nobita biến thành "chàng hoàng tử ngủ trong quan tài" thay thế "nàng công chúa ngủ trong rừng" luôn, Nobiat có thể ngủ thỏa thích bất cứ bao lâu mà không lo lắng bị giật mình tỉnh giữa chừng, quả là "thần khí".

Nobita lên kế hoạch, rằng sẽ mang chiếc "quan tài" đi về quá khứ ngủ đến tận tương lai, nhưng chưa phải là bây giờ, mấy hôm nữa gia đình Nobita có cùng nhau đi pic nic, Nobita cũng không muốn vì lệch lạc thời gian cái gì mà bản thân trở thành kẻ vắng mặt, vả lại Nobiat thực sự không có mấy cấp thiết, tốt nhất vẫn là theo tự nhiên đi á.

Thế là sau bao lâu nhảy nhót khắp nơi, Nobita lại quay về quãng thời gian cá ướp muối của bản thân, dù sao trước đến nay hắn vẫn vốn là vậy.

……

Đài báo đưa tin:

"Tin khẩn, vào khoảng chừng hai mươi phút trước theo giờ Nhật Bản là vào khoảng 9h30, tại thành phố Manhattan tại Newyork Mĩ đã xuất hiện một vụ cướp ngân hàng. Tuy cảng sát đã nhanh chóng phản ứng vây cả đám tội phạm lại, nhưng thật không may lũ tội phạm đã bắt cóc được một số con tin và đang uy hiếp cảnh sát."

Phóng viên trên tivi vẫn đang tiếp tục nói, ngữ điệu cực kì nghiêm trọng:

"Theo thông tin chúng tôi nhận được thì trong đó có một gia đình Nhật kiều, trong đó có bé gái Mina và ông ngoại Mycher của cháu bé, Mina là trẻ em có nửa dòng máu Nhật Bản và nửa dòng máu Mĩ, cô bé đã từng có quãng thười gian sống tại ngoại thành Tokyo lúc còn bé. Chúng ta hãy cùng nhau cầu nguyện cho cô bé được bình an… Mọi thông tin mới nhất chúng tôi sẽ cập nhật nhanh nhất có thể."

Nhìn trên tivi phát ra tấm hình của cô bé Mina, Nobita đứng hình hồi lâu… Như sét đánh ngang đầu vậy… đây không phải là Non-chan sao???

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Nobita đang phi hành với vận tốc kinh hoàng trên con đường đến Mĩ, không phải Nobita không muốn dịch chuyển tức thời đến bên Mina, nhưng thực sự hắn không biết Mina có "khí" như thế nào á.

Lần gặp lại đó cũng là lần gặp mới nhất của hắn với Mina, mà lúc đó hắn lại chưa học được Khí nên Nobita cũng lực bất tòng tâm mà đành khổ bức bay đến thôi, tuy nhiên tốc độ của Nobita bây giờ có thể sánh ngang bất kì siêu máy bay tân tiến nhất nào, lại bay trên không phận quốc tế nên Nobita cũng không khổ bức gặp máy bay chiến đấu như người bạn tại thế giới nào đó thích mặc khôi giáp lao qua lao lại.

Tuy nhiên, Mina là tại Manhattan nên chắc chắn Nobita cũng khó tránh thoát khỏi vận mạng được "thân ái" "chào hỏi" bởi "Cục Phòng Không Không Quân Mĩ". Bởi vậy, để tránh cho khuôn mặt mình bị cả thế giới biết, Nobita cũng dành chút thời gian hóa trang cho bản thân.

Không có quá nhiều thời gian hóa trang nên Nobita đã sử dụng vải đen trong nhà, dùng sự khéo léo của bản thân, cùng với tốc độ nhanh chóng vượt quá thường nhân của mình, Nobita đã tạo cho bản thân một cái bộ giáng "ngầu" nhất có thể.

Một bộ đồ đen che hết toàn thân, chất vải mềm, gần giống áo gió. Cổ tay có đeo miếng bảo vệ bằng vải cứng, khít chặt, chân đi giày tự chế, có chút giống như giày rơm, nhưng tạo từ vải, Nobita dựa theo giày Ninja thời xưa mà tạo.

Đã một bộ đồ Ninja thì đâu thể thiếu một cái khăn che hết nửa mặt dưới, đã vậy hắn còn chưa thấy đủ mà làm một cái băng bảo vệ đầu trên đó khắc một cái trôn ốc, là chữ Nôcách điệu nữa.

Thế là "Ninja làng Nô" được tạo ra, dĩ nhiên Nobita cất luôn cái cặp mắt kính ra, hiện ra cho thiên hạ một cặp mắt… không đẹp đi đường nào. Mắt Nobita thì mọi người cũng biết, tháo kính ra là nhỏ ti hí, thật mất hết cả thẩm mĩ, có lẽ đây cũng là một trong những lí do thằng chả không chịu tháo kính dẫu cho hai mắt đã không có vấn đề.

Đã thuộc lòng bản đồ thế giới Nobita như một chiếc máy tính tinh vi mà tiếp cận đã đến nơi nước Mĩ. Thay vì bay trên cao tránh cho người dưới đất phát hiện thì ngược lại Nobita hạ thấp độ cao, ra đa và các vật dò vật thể bay lạ phần lớn sẽ không dò tại độ cao quá thấp, vả lại có người dân sẽ khiến chính phủ Mĩ chùn tay trước quyết định cho "vật thể lạ" này một quả tên lửa không đối không.

Nobita bay đã rất nhanh, nhưng không cõ nghĩa hắn vô hình, chính xác hắn không biết tàng hình, hắn lại không lấy khăn choàng tàng hình của Doraemon, mà cậu ta có nó hay không còn cần bàn bạc lại, chứ lúc trước đi cướp ngục giam cậu ta cũng không đưa ra để dễ hành động á, có lẽ vì nó đắt nên cậu ấy chưa mua a?

Thế là "Super Man là có thật", "Kinh hiện Siêu Nhân đi mua hàng", "Bộ dạng thực của Siêu Nhân, Mặc quần sịp bên ngoài là hình ảnh sai trái!" các tựa

báo mạng, báo lá cải đã hiện lên đầy rẫy.

Nobita nên may mắn thời nay chưa phải thời bùng nổ của công nghệ thông tin như thế kỉ 21 kiếp trước Nobita sống, bởi nếu như kiếp trước thì chắc chắn trên mạng sẽ là một cảnh tượng hoàn toàn khác, và không chỉ giới hạn tại Mĩ mà là cả thế giới.

……

"Alger! Mày phải tìm cách gì đi chứ? Lũ cớm không định thả chúng ta đâu!"

Một tên vai u thịt bắp đeo trên mặt cái mặt nạ bằng mũ len ôm một khẩu súng trường tự động quay qua tên coi bộ là cầm đầu mà lo lắng hỏi.

"Hừ! Lũ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Bọn Cớm đó thích ra vẻ bản thân là chính nghĩa nhưng cái mông chúng cũng đâu có sạch sẽ gì! Chúng ta cần phải cho chúng biết chúng ta nói được thì làm được!"

Một tên mặt sẹo bặm trợn cười hiểm ác mà nói, hắn không thèm che dấu diện mạo của bản thân mà lộ ra ngoài một bộ mặt như khắc trên đó hai chữ "bất lương" vậy.

Tên mặt sẹo đi vòng quanh một đám gồm mười hai mười ba con tin mà ngắm nghía. Đá đá một người phụ nữ ăn mặc gợi cảm, đang sợ run mà cố ôm cánh tay một lão béo có thể đáng tuổi bố ả, trong khi lão béo kia thấy tên cướp chú ý đến cô ta thì lại cố gắng đẩy ả ra như sợ hành động của ả có thể khiến lão bị dính vào vậy.

Trong góc lại ngồi đó hai ông cháu, ông cháu kia sợ run mà ôm nhau một đoàn không dám nhúc nhích, nhìn xung quanh năm sáu cái họng súng làm cho vốn quát tháo phong vân nơi thương trường ông Alva lại không còn dám ho he, nhất là cô cháu gái thân yêu lại đang tại đây cùng mình đối mặt nguy hiểm lại càng không thể khinh cử vọng động.

"Phi! Đồ gái điếm! Tao mà thoát được lần này thì mày sẽ bị tao chơi cho dục tiên dục tử! Nhưng đưa mày ra đe dọa lũ cớm kia cũng không được tốt cho lắm, lại mất một con đĩ mua vui."

Nhổ một bãi nước bọt, lão Alger liếc mắt nhìn xung quanh, đôi mắt lão khóa tại một bóng hình nhỏ bé đang được một lão già dấu trong lồng ngực thì hai mắt sáng lên, như nghĩ được chủ ý không tồi, hắn cười lên đầy ghê rợn.

"Bọn mày lại đưa con bé kia lại đây! Để xem một đứa bé con bị bắn chết ngay trước mắt thì bọn cớm giả nhân giả nghĩa kia có thể nào dây dưa với chúng ta được nữa không!!! Ha Ha Ha!"

Cười như điên dại, lão ta cầm theo thương đi ra ngoài, tên lúc trước nói với hắn nhanh chóng lại lôi đứa bé gái ra khỏi lòng ngực ông lão.

"Không muốn! Ông ngoại cứu con!!!"

Đứa bé khóc như mưa mà hướng về phía sau vùng vẫy, tiếc rằng một cô bé thì sao có thể mạnh mẽ bằng người trưởng thành mà lại là một kẻ vai u thịt bắp được kia chứ, nên dãy dụa chỉ là vô ích.

Thấy cháu gái thân yêu sắp bị đưa ra trước họng súng, ông lão Alger cũng mặc xác cái gì là "nhịn một bước trời cao biển rộng", cái đó cứ để vứt cho chó ăn đi… Ông lão như không cần mạng mà lao vào muốn liều sống chết với bọn cướp.

Ông lão là một người da trắng, thời trẻ có lẽ cũng từng là người cao to, nhưng có vẻ vì cả đời cũng không phải làm việc tay chân, cơ thể lại bị già yếu kéo sụp, nên cũng chẳng thể làm gì ngoài cho tên ôm ngang cô cháu gái một phát gót giày u đầu.

Sau đó dĩ nhiên là ông lão bị bọn cướp đè ra, tên ôm ngang cô bé sờ lên đã u một cục trên đầu, có thể cảm nhận được cục u nổi lên qua cái bịt mặt như cái mũ len của hắn.

Vứt bé gái kia qua tên bên cạnh, hắn tháo súng từ trên lưng ra nhắm thẳng đầu ông lão, gằn giọng lên mà nói:

"Lão già chết bầm! Lão muốn chết trước thì tao cho lão toại nguyện!"

Đang định bóp cò thì tên Alger lại lên tiếng ngăn lại:

"Mày sao không thấy người già đang muốn bảo vệ cháu gái tội nghiệp? Ít nhất mày cũng phải…"

Nói nửa câu, tên Alger lộ luôn bản mặt thật mà âm trầm cười nói:

"Cũng phải cho lão nhìn đứa cháu gái bé bỏng chết trước mặt mình đã hẵng cho lão xuống dưới địa ngục tìm nó… ke ke ke, ka ka ka…."

Nghe tiếng nói của tên đầu đảng, mặt tên tay chân kia thì là như được khai trí mà gật đầu lia lịa, thả xuống súng trong tay, cũng học theo mà cười âm trầm, tuy nhiên vẫn nghe ra ngu hết thuốc chữa.

Được thoát chết tạm thời ông lão lại không tỏ ra nhẹ nhõm, ngược lại khuôn mặt vốn đã thiếu huyết sắc nay lại càng trắng bệch đi, một con mắt vô thần

chỉ cứ nhìn về phía đang kêu khóc cháu gái.

……

“Thưa chỉ huy! Vật thể không xác định số 005 đang tăng tốc, hiện tại đã xác định mục đích của nó là trung tâm mua sắm của Manhattan! Tầm bay của nó rất thấp nên Rađa không thể thăm dò chính xác vị trí được. Báo cáo hết!”

Trong một trung tâm bí mật của căn cứ Không Quân Mĩ, một sĩ quan cấp tướng đăng nghe thuộc hạ báo cáo về vật thể không xác định 005. Khi phát hiện trên mạng được tung lên video nói về vật thể với hình dáng con người bay qua không phận nước Mĩ với vận tốc kinh hoàng đã khiến không quân Mĩ chú ý.

Trong mắt của người dân thì đây vốn chỉ đơn thuần là điều thú vị được đưa ra để làm tin giật gân các loại, nhưng trong mắt quan chức chính phủ thì đây rõ ràng là sự chống lại trần trụi nền không quân Hoa Kì.

Một vật thể bay không xác định xâm nhập không phận quốc gia nhưng đầu tiên phát hiện nó lại không phải là cục phòng không không quân mà lại là người dân không có phận sự gì, không thể nói đây là một cái tát đau điếng vào toàn bộ mặt của giới chức trách Mĩ.

Cục chỉ huy Phòng Không Không Quân cũng mộng khi bị tổng thống gọi điện mắng té tát nên phải tự thân đứng chỉ huy cuộc điều tra về vật thể lạ không xác định này.

……..

Nobita thì không lo được nhiều thế, hắn bay tầm thấp cũng chỉ mục đích là tránh rađa dò tìm của không quân tránh các giao thủ không cần thiết. Mạng của Mina đang như ngàn cân treo sợi tóc, hồi nãy đang phi hành bỗng hắn như có linh cảm chẳng lành nên không cố kị nhiều mà toàn phát tốc lực xông thẳng Manhattan.

Xa xa, Nobita thấy là một đoạn đường ùn tắc, xe cảnh sát đang cố gắng dẹp đường bên cạnh đó cả đống xe cảnh sát vây quanh một tòa nhà, Nobita nhận ra tòa nhà đã xuất hiện trong tivi.

Có vẻ như cảnh sát đang dùng loa để nói gì đó, trước cửa tòa nhà lại xuất hiện một tên cầm trng tay cây súng… Nobita cũng chẳng biết là súng gì nữa, hắn lại không nghiên cứu về súng ống, nhưung coi bộ đây là súng hay xuất hiện trong mấy bộ phim cướp bóc a?

Tên kia cũng nói gì đó, sau đó phía sau hắn cánh cửa mở ra, đi sau là hai người xách theo hai người, bốn người đi ra, hai người bị xách ra coi bộ là con tin, lại có một con tin là bé gái nữa chứ.

Chờ chút! Cái mái tóc màu hạt dẻ đó! Con mắt đó! Khuôn mặt đó! MINA!!!!

Nobita như rách mí mắt mà thấy họng súng tên cướp dần dần chỉ về phía đầu của cô… ngón tay của hắn dần dần chạm đến cò súng… Nobita thậm chí thấy đến nụ cười điên cuồng của tên sát nhân, ánh mắt hoảng sợ của Mina, sự tuyệt vọng của ông cô bé.

“KHÔNG!!!!”

Còn cách xa 500m ngoài Nobita rống to lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Quay Lưng Đi, Ẩn Sâu Công Cùng Danh

Nobita tuyệt vọng! Từ xưa đến nay chưa từng có tuyệt vọng. Đến thế giới này, dung nhập vào nó, cảm nhận nó mang đến ràng buộc, nhưng cũng cảm nhận sự yêu thương, vui buồn, lưu luyến từ sự ràng buộc đó.

Nobita từ lâu đã xem bản thân thực sự là người thế giới này rồi. Con người sống trong xã hội cần sự hòa nhập và cần người ràng buộc, bạn bè, thân nhân, người yêu… Nobiat không ngoại lệ.

Bởi bắt đầu khởi bước của hắn đã rất cao, có Doraemon hack, có suy nghĩ trưởng thành, có ngón tay vàng hơi phế lúc đầu nhưng càng về sau càng có tác dụng… Nobiat cảm thấy tất cả đã nắm trong lòng bàn tay… hắn sẽ coi thế giới này chỉ như một trò chơi mạo hiểm thú vị, có kinh vô hiểm để mà vui sướng cùng các bạn thân, người yêu… đi khám phá.

Hắn đã coi thường nhiều sự việc. Hắn quên mất rằng người khác cũng chỉ là con người mà thôi, từng học Y nên hắn đáng lẽ ra phải biết mạng người là yếu đuối đến thế nào chứ?

Đáng lẽ hắn phải hiểu thế gian đen tối bao nhiêu chứ? Hắn là người! Có cái thần vị đâu có nghĩa hắn hóa thân Thần Vạn Năng không gì không làm được

đâu?

Hắn quá tự tin. Hắn có tư bản để tự tin, hắn có sức mạnh có thể hủy diệt thế giới, hắn có sức phòng thủ có thể kháng đạn hạt nhân, hắn có thể hô mưa gọi gió như Thần Tiên trong truyền thuyết… Nhưng sự tự tin đó của hắn dẫn đến tự phụ.

Không gì có thể qua mắt hắn bởi hắn biết hết cốt truyện, không gì hắn có thể để sót bởi hắn có trí nhớ siêu phàm, lại cùng sức mạnh của bản thân. Hắn tự phụ hắn đã là kẻ mặc sịp đỏ chạy mọi nơi không gì không làm được.

Nhưng đứng trước sinh mạng bé nhỏ của con người hắn lại như bất lực. Nhìn ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng của Mina mà hắn như muốn điên lên. Hắn mạnh mẽ đâu có nghĩa người hắn quan tâm cũng mạnh mẽ đâu… Chỉ cần một cái tai nạn, một con dao, một viên đạn có thể kết thúc cái sinh mạng nhỏ bé đó của họ.

Nhìn cách xa 500m Mina, Nobita như tâm hữu linh tê mà đưa hai ngón tay đặt lên trán…

Nói thì chậm, thực ra nhanh đến không ai kịp phản ứng. Khi Nobita hốt hoảng đưa tay chạm trán cũng là lúc ngón tay tên cướp chạm phải cò súng.

Đoàng!!!

……..

Mina tuyệt vọng! Cô không thể nghĩ tại làm sao lại thành ra thế này. Cô chỉ là đi cùng ông ngoại đến ngân hàng làm chút chuyện chuyển khoản thôi mà.

Cô gần đây vẫn đang cố gắng làm công tác tư tưởng mong sao thuyết phục ông cho cô có thể lại về Nhật Bản học tập nhưng ông cô vốn lúc nào cũng chiều chuộng cô nay lại dị thường kiên quyết không cho cô đi.

Trong mắt ông ngoại cô thì Nhật cùng lắm chỉ là nước đang phát triển, vừa thoát chiến tranh không bao lâu, lại còn bại trận một đất nước lấy đâu ra có thể so sánh với đất nước chưa bao giờ dính ngọn lửa chiến tranh như Mĩ được.

Trong mắt ông thì cả bố Mina cũng không mấy hợp lệ, dẫu sao người da trắng vẫn có chút kì thị màu da khác. Nhưng với cháu gái của mình thì ông thật sự yêu thương như con gái mình vậy, Mina quá giống mẹ cô bé mà.

Cô chỉ muốn cố sức làm vui lòng ông, biết đâu ông một vui vẻ lại cho bản thân về Nhật học và được gặp lại anh Nobita thì sao. Nhưng đâu thể ngờ bỗng nhiên có đám cướp lao đến đòi cướp ngân hàng kia chứ?

Tên bệnh hoạn kia lại còn mang bản thân ra để bắn nữa… mình đâu có làm gì sai? "Thượng đế xin hãy cứu rỗi con khỏi lũ ác quỷ này…"

Trong lòng tuy mặc niệm như thế, nhưng sự thật phũ phàng bác bỏ câu xin của Mina… Sự thật là chả có thượng đế nào đến cứu được cô cả, nếu có thì chắc thượng đế cũng là sợ súng nên không đi ra đáp lời con chiên của mình.

Nhìn thấy họng súng đen ngòm chỉ về phía bản thân, thấy ánh mắt đầy điên cuồng của lão mặt sẹo, thấy ngón tay hắn chầm chậm bóp cò… Sắp chết người thấy mọi thứ đều là chầm chậm như thế…

Mina ánh mắt tuyệt vọng bỗng bị che khuất bởi một thân ảnh.

Khuôn mặt không thấy được bởi bị che bởi khăn đen, thân thể chỉ cao hơn cô nửa đầu, ánh mắt hơi nhỏ nhưng tràn đầy nghiêm túc và có điểm cực quen thuộc được toát ra từ con mắt ấy.

Mina được bóng hình ấy ôm kiểu công chúa khiến ánh mắt cô hỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt kia… Một cảm giác quen thuộc xông lên đầu Mina.

Cái tư thế này, lồng ngực này, ánh mắt này… không sai được! Mina phát hiện ra lí do tại sao bản thân thấy quen thuộc. Lúc này không phải là giống như lúc cô bị chiếc xe tải sắp tông sao? Khi đó Nobita đã xả thân cứu cô cũng là kiểu bế công chúa thế này, ánh mắt kia tuy có hơi khác, hơi nhỏ chút… Nhưng đã từng chơi với Nobita khi bé, khi Nobita chưa có hai cái đít chai gắn tại mặt Mina đã khắc sâu ánh mắt đó.

Không thể sai được! Đây chỉ có thể là anh Nobita.

Đoàng!!! Tiếng súng nổ kéo Mina trở về hiện thực. Đây không phải truyện cổ tích nhân vật chính sẽ có kết thúc có hậu, đây cũng là xã hội khoa học kĩ thuật chứ không phải thế giới ma pháp… Luật thép của thế giới đó là "tay không sợ dao phay, dao phay sợ súng ống."

Có người nào có thể chịu một phát đạn tại khoảng cách gần như thế mà bình an vô sự không? Đáp án dĩ nhiên là không rồi.

Mina thất kinh hét lên:

"Không!!!"

Nước mắt tràn ra đầy mi, hình ảnh Nobita từ nhỏ cùng chơi đồ lề đến khi lớn chỉ gặp một lần là lúc được anh ấy cứu lúc suýt tai nạn, và bây giờ khi anh ấy lặn lội đường xa đến cứu bản thân.

Ánh mắt ướt nhòe của Mina khiến cô không thấy được rõ ràng cái gì, người kia lại không ngã xuống, cũng chưa lĩnh cơm hộp, cần phải khóc thuwong tâm thế không?

Quay ra sau, Nobita nói bằng tiếng Anh:

"Đau mày!!!"

Tên cướp sững sờ nhìn đầu đạn bị bóp méo mà rơi dưới đất, không có tâm trạng để ý Nobita. Hắn run run chỉ Nobita mãi mới rặn ra được chữ:

"Quái vật!"

Nói xong! Hắn không đợi nói gì nữa mà ôm bả súng lên nã như điên vào Nobita khiến Nobita hoảng hồn ôm chặt Non-chan lại sợ có viên đạn lạc nào tránh qua lồng khí phòng hộ làm tổn thương cô bé, dĩ nhiên đó chỉ là phản xạ bản năng thôi chứ lồng khí phòng hộ mà để đạn này lọt thì Nobita có thể cân nhắc đến phế Khí mà tu cái khác được rồi.

Vung tay hất ông lão, là ông ngoại của Non-chan ra phía xa, cố gắng bảo hộ ông không bị thương do va chạm hay cự lực, Nobita mặc kệ ông ta tại đó, tránh đạn lạc lên ông là được rồi.

Đối với hành động "chia uyên rẽ thúy" khi xưa của ông ta Nobita vẫn canh cánh trong lòng. Hắn vốn là người nhỏ nhen mà.

Vừa xong động tác đó, Nobita lại vội vã cúi gập người xuống cản cả mấy lớp đạn từ bốn phía bắn đến của lũ cướp. Cả mấy tên cướp bên trong có nghe thấy tiếng súng liên tiếp cũng chạy ra ngoài xả đạn góp vui.

Ngắm nhìn trong gang tấc khuôn mặt cương nghị, cho dù không thấy hoàn toàn cả khuôn mặt nhưng Non chắc chắn đây là Nobita! Nước mắt đã dừng từ lâu, Non-chan ngắm Nobita như si như ngốc mà mặc kệ tiếng súng vang lên như tiếng pháo hoa bên tai.

Thấy lục cướp xuất hiện cả mà lại như điên nã súng thì cảnh sát cũng không thể chờ được nữa, cũng nổ súng góp vui. Lũ cướp thì nhằm vào cái tảng đá khó nhằn Nobita mà nã súng, cảnh sát thì cứ tỉa từng thằng một, thế là biết kết quả…

Mấy tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia thì đâu đầy đủ thông minh phát hiện điều gì không đúng đâu, loạn bắn nên cũng không biết từng tên một gục xuống.

Nobita sau khi cảm thấy mấy viên đạn không xi nhê gì với "Khí tạo vòng phòng hộ" thì cũng thả tâm, đứng lên hai mắt sung huyết hét:

"Tao bực mình rồi đấy! Chúng mày chuẩn bị xuống địa ngục chưa? Ta sắp đại khai sát giới! Bọn mi sẽ chết không toàn thây!"

Vừa nói xong câu nói đó, Nobita vừa chứng kiến tên mặt sẹo, kẻ ngã xuống cuối cùng trong đám ngốc bức bọn cướp.

Có con quạ bay ngang qua trời kêu lên Quạ Quạ Quạ…

Nobita cũng có chút không biết làm gì cho phải. Không phải là Nobita sau khi chịu bọn xấu khi dễ rồi bạo phát ra sát khí, xử đẹp bọn xấu xa, lần đầu tiên giết người sau đó dần dần bước lên con đường lấy sát chứng đạo cái gì đó sao? Sau đó lập cái gì sát Thần các loại???

Có thật là bản thân không đi nhầm trường phim? Đạo diễn! Kịch bản sai rồi a???

Nhìn nằm ngổn ngang không biết sống chết lũ cướp, Nobita cũng không biết có nên cho chúng "chết không toàn thây" nữa hay không nữa…

Tốt nhất là nên chuồn lẹ khỏi chốn thị phi này, quay qua đang đứng một bên Non-chan, Nobita nói:

"Cố giữ gìn đi! Con gái cần tránh xa chốn thị phi thế này!"

Nói xong, chưa chờ trả lời, Nobita đã đưa hai ngón tay lên trán tập trung vào Khí của Shizuka tại Nhật Bản xa xôi, sau đó biến mất tại hiện trường… Anh hùng quay lưng bước đi, ẩn sâu công cùng danh.

Nhìn bóng lưng biến mất Nobita, Non nắm chặt nắm tay tự nói nhỏ với bản thân:

"Sớm thôi! Em sẽ lại về với anh, đợi em nhé anh Nobita."

……..

Hoàn toàn không biết bản thân đã bại lộ trước ánh mắt của Non-chan, Nobita bây giờ lại là vướng phải một chuyện không biết là thống khổ vẫn là khoái lạc.

Vừa dịch chuyển đến về Nhật Bản, Nobita bỗng suýt thì bị chết đuối khi cả người rơi vào một bể nước nóng, may sao nước không quá nóng. Bên cạnh đó Nobita trong lúc chới với lại vô tình mà ôm chầm một vật tron bóng tron bóng, nhẵn nhụi, mềm mại, đầy xúc cảm….

Đến khi Nobita ngoi đầu lên khỏi mặt nước thì phát hiện một khuôn mặt đầy quen thuộc đang đỏ bừng không biết là bị xấu hổ vẫn là tức giận Shizuka,

cô bé không có mặc bất kì thứ gì, thân thể lại đang được Nobita ôm vào lòng.

Hai người đứng hình hồi lâu, sau đó là tiếng hét với Db to, cao, vượt quá ngưỡng nghe của Shizuka, cùng với một tiếng bốp và uỳnh của vật nặng rơi xuống mặt đất.

"Tên Echi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 102: Biến Số

"Tin chính trong ngày: Hàng loạt đầu đề các báo ra trong tuần nay chỉ dang riêng cho sự xuất hiện của Siêu Nhân. Liệu siêu nhân có thật?"

Trên tivi, vị phóng viên xinh đẹp đang nghiêm túc hướng về màn hình mọi người mà nói, cả nhà Nobi hôm nay Chủ Nhật nên cứ thư thả nằm nhà xem tivi.

"Theo điều tra của các cơ quan chức năng, cùng nhiều sự kiện có trong quá khứ, chúng tôi đã phát hiện rất nhiều điểm khả nghi. Có rất nhiều sự kiện đã xuất hiện trước kia nhưng như có một bàn tay phía sau che dấu đi nó, các nhà sử học, các cơ quan điều tra đã phát hiện được một số manh mối cho rằng, chừng chục năm trước đã từng xuất hiện qua siêu nhân!"

Tin tức sốt xình xịch trên tivi khiến cho người dân cả nước kinh ngạc, Nobita cũng không ngoại lệ. Đọc Doraemon hắn lại nào có thấy có câu chuyện nào về người ngoài hành tinh lưu lạc đến trái đất rồi làm siêu nhân đâu.

Hình tượng người ngoài hành tinh của đây phần lớn là lớn lên như mấy con mực ống vậy á. Nhìn là biết ngay người sao hỏa các loại, chứ như người thì chỉ xuất hiện tại một số ít nơi thôi, mà mạnh đến được xưng siêu nhân lại càng không có.

Mặc kệ Nobita mặt ủ mày chau suy nghĩ, biên tập viên xinh đẹp trên ti vi vẫn là đều đều nói ra báo cáo điều tra:

"Theo một số thông tin còn lại, siêu nhân từng xuất hiện tại Nhật Bản, hoạt động khắp cả nước chiến đấu chống lại tội phạm gây nguy hại cho xã hội, siêu nhân không chỉ một mà là một nhóm người siêu phàm.

Tuy nhiên vì quá ít tư liệu mà chưa thể xác minh sự việc đúng hay sai, nhưng hiện tại thì coi bộ ngoài vị siêu nhân vừa xuất hiện tại Manhattan ra các siêu nhân khác đã không tại nữa Trái Đất."

Nobitâ như có điều suy nghĩ mà gãi gãi cằm, Siêu Nhân không còn tại trái đất? Trước khi đi xóa đi hết dấu vết cảu bản thân? Cái này cũng có thể xếp vào điều tra… dẫu sao đâu ai chắc chắn rằng Siêu Nhân có còn hay không trở lại, đôi khi trở lại đâu chỉ đại diện chính nghĩa hóa thân Siêu Nhân mà còn có cả đại diện cho Xấu xa tà ác làm trùm phản diện nữa.

Các bộ phim về siêu nhân các loại đã cho ta biết một sự thực đó chính là…

Siêu nhân cần phản diện để tôn lên sức mạnh của bản thân, cái ác của lũ phản diện tôn cái chính nghĩa của Siêu Nhân, Cái ngu ngốc của chúng tôn lên cái thông minh của Siêu Nhân…vv…vv…

Tóm lại lũ trùm phản diện đó là sinh ra để Siêu Nhân lợi dụng triệt để với mục đích xây dựng lên hình tượng "Chính nghĩa". Nhưng chúng tuyệt bức không phải kẻ ăn chay! Kẻ ác vốn được gọi là "ác" bởi chúng làm những hành vi "ác độc".

Và thế là khổ bức người bình thường với sức chiến đấu dưới 5 yếu gà trở thành nhân vật phụ làm nền cho cái "ác độc" của chúng. Và thế là "Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết"… Nobita cần phải tiêu diệt mối họa ngay từ trong trứng nước.

Người quan trọng với hắn cũng chỉ là người thường thôi, hắn cũng không muốn họ trở thành "ruồi muỗi" trong cái cuộc chiến kia.

Cơ mà muốn gì thì muốn, hắn cũng cần nghỉ ngơi mới được. Người là sắt, ngủ là thép! Người không ngủ thì đâu thể sung sức làm việc được! Hôm nay còn là Chủ Nhật nữa chứ… Ke ke ke…

Cười âm hiểm như cáo bắt được gà, Nobita ung dung đủng đỉnh đi lên lầu hai ngủ đi. Doraemon nhìn theo mà cũng không biết nói cái gì cho phải.

Doraemon từng khuyên Nobita đâu chỉ một lần, nhưung lại bị Nobita nói cho tắt họng. Nhớ lần đó…

"Nobita-kun. Cậu sao lại ngủ ngày rồi? Mang bài tập thầy ra mà làm đi!"

"Tớ làm xong từ trên trường rồi."

Nobita lèm nhèm đôi mắt trở thân một cái nói.

“Thế thì cậu đi ra ngoài đường chạy nhảy chút đi! Thấy Jaian không? Cậu ấy nhờ cứ chăm chỉ rèn luyện, chạy Marathon, đánh bóng,… nên thân thể cậu ấy khỏe mạnh.”

Doraemon quay sang tiếp tục khuyên bảo.

“Cậu ấy chăm chỉ rèn luyện như thế chả phải vẫn không đánh lại tớ cả ngày ngủ sao?”

Nobita nói nho nhỏ, coi bộ trong 2s Doraemon không đáp lời thì Nobita sẽ ngủ hẳn có động đất cũng không tỉnh nữa.

“Ách! Thế cậu không đến nhà Shizuka-chan chơi à?”

Doraemon cảm thấy còn có thể cứu vớt một chút mà nói ra át chủ bài.

“Cậu ấy đi học đàn rồi… khò khò…”

Thế đấy! Doraemon cảm thấy bản thân làm một Robot trông trẻ thất bại nhất mọi thời đại. Người ta trông trẻ hư thành trẻ ngoan, mình trông đứa trẻ thông minh sáng dạ, sức khỏe hơn người, đáng tin đáng mến… nhưng có mỗi một cái tật ngủ ngày là nhược điểm để cố gắng sửa chữa, cơ mà có làm bao nhiêu cách vẫn là bó tay.

Nhưng Doraemon nhanh chóng vứt qua việc Nobita qua một bên vì tin tức trên tivi chuyển qua tin mà cậu cảm thấy hứng thú. Chính xác hơn trên tivi tin tức là của giới danh nghệ sĩ tin tức, đang nói về nữ danh ca, nữ diễn viên nổi tiếng, cũng là ngôi sao Doraemon hâm mộ nhất Sumire Hoshino.

“Theo thông tin mới nhất thì ngôi sao đình đám Sumire đã phát hiện xuất hiện tại Manhattan hôm qua, cũng ngay tại nơi xảy ra vụ cướp ngân hàng và cũng là nơi xuất hiện của Siêu Nhân. Có rất nhiều tin đồn thất thiệt về sự có mặt đột ngột của cô. Bởi cô đã bỏ đi hơn hai mươi lịch hẹn làm việc để chạy đến nước Mĩ xa xôi…”

“Cho dù vậy. Khi chúng tôi đặt ra câu hỏi với cô thì nữ ca sĩ, diễn viên Sumire lại không cho chúng tôi một câu trả lời xác đáng, trong suốt cuộc phỏng vấn cô luôn bị thất thần, phần lớn để cho quản lí riêng trả lời.”

……

Nobita thì chả quan tâm bên dưới kia nói cái gì mà là ngã hẳn ra chiếu Tatami đánh một giấc.

Chưa được một phút, bỗng Mẹ Tamako dưới nhà kêu to:

“Nobita-kun… Xuống đi chợ cho mẹ!”

Dụi dụi lèm nhèm đôi mắt, đeo kiếng lên, Nobita khổ bức mà đi xuống nhận giỏ xách đi chợ. Nhìn Doraemon chết sống ôm tivi không chịu đi đâu là biết tại sao cái việc khổ sai này lại giaoc ho bản thân rồi.

Cũng không muốn bay hay dịch chuyển cái gì, gần đây vì sự xuất hiện của siêu nhân nên thần kinh mọi người khá nhạy cảm, Nobita cũng không muốn mang mấy việc đau đầu đó rước lên thân.

Kéo lê thân thể về được đến nhà, lên phòng, nằm xuống… lại chưa đến 5phút tiếng kêu ngoài đường của Jaian vọng vào:

“Nobita!!! Đánh bóng chày đi!!!”

……..

Nobita cảm thấy thế giới đối với hắn tràn đầy ác ý, Nhật không có lịch vạn sự chứ nếu có thì hắn đã nhanh chóng mang ra xem xem hôm nay là ngày gì mà đen thế? Là ngày Tam Sát? Hay Thiên Xung???

Không chịu nổi, Nobita nhanh chóng chui vào phòng đeo tường. Căn phòng này cái gì cũng tốt, chỉ có cách âm là dở kinh khủng.

Có lúc Nobita đã nghi Doraemon mang ra cái này là hàng giảm giá nên cách âm mới kém vậy, chứ chui vào đây rồi mà tiếng Jaian cái tiếnh bò rống đó vẫn rõ ràng hiển hiện trong tai.

Liếc thấy cái “quan tài” hình dạng tại trung tâm phòng, Nobita hai mắt sáng lên.

“Đúng rồi! Chọn ngày đâu bằng gặp ngày. Đi thôi!”

Nobita nhanh chóng mà ôm chiếc “quan tài” hình dạng nhưng thực chất là giường ngủ đông chui ra khỏi nhà treo tường, mở ngăn kéo, chui vào. Đến Nobita cũng tự tấm tắc lấy làm kì khi chiếc “hòm”..phi phi, chiếc quan tài… phi phi… phủi phui cái mồm.

Tóm lại là cho dù to lớn như thế nhưng nó vẫn là chui lọt vào cái ngăn bàn bé tí. Nobita nhanh chóng chỉnh vào thời gian điểm muốn đến: “trước thời

chiến quốc, năm 1584...tháng…ngày.”

Nobita không đến đâu khác mà chính là quay về thời chiến quốc mà Chacha vẫn đang ở. Nobita đã hoàn thiện nhiều mặt của bí tịch tu tiên hắn có được.

Nobita chuyển qua đối tượng “minh tưởng” là bản thân, với trình độ hiểu rõ bản thân, Nobita không tốn quá nhiều thời gian tạo ra một cách tu hành khá hoàn chỉnh mà hắn đặt tên là Chân Thần Tiên Quyết. Tên thổ thì có chút thổ, cơ mà hắn lấy hết mấy cái gộp lại khái quát ra chính xác công dụng của Chân Thần Tiên Quyết.

Tu luyện cái này cần người tu luyện quan sát minh tưởng Nobita chân thân, hay đúng nghĩa đen đó chính là Nobita làm tác phẩm nghệ thuật cho người khác ngắm nghía.

Dĩ nhiên là không được mặc quần áo… bởi thế Nobita kiên quyết chỉ dạy cho ai mà hắn thực sự buông ra được, và chỉ có thể là con gái! Cứ tưởng tượng ra một thằng đàm ông đực rựa ngắm nhìn thân thể bản thân một cách quyến luyến thì Nobita đã có xung động chết mất đi cho lành.

……

Nơi đây vẫn như thế. Yên tĩnh, thoáng đãng, xinh đẹp, một nơi có chim hót hoa nở có sơn có thủy có giai nhân.

Nobita và Chacha gặp nhau không có mừng rỡ khi hai người cách biệt lâu ngày gặp cái dạng đó, cũng không mãnh liệt ôm hôn kiểu mấy bộ phim nước ngoài.

Đối với Chacha, Nobita chỉ là ra ngoài hai ngày, như người chồng xa vợ đi săn về vậy. Nobita thì có cảm giác có rất nhiều lời muốn nói với Chacha, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đó, nụ cười đó, ánh mắt đó… Nobita cả ngàn lời hay ý đẹp bỗngc hỉ thốt ra một câu:

“Ta về rồi đây.”

Chacha cười hiền thục đặt chiếc áo may dở xuống một bên, lại sửa cổ áo Nobita(dĩ nhiên là cổ trang, Nobita lại chưa ngốc) cười hiền hòa như người vợ đón chồng mà nói:

“Ưm, mừng chàng về nhà.”

“Anh hùng khó qua ải mĩ nhân”, tự dát vàng lên mặt tự xưng anh hùng Nobita là mặt không đỏ tim không đập nhanh. Suốt mấy hôm liền Nobita và Chacha êm đềm sinh hoạt, sáng sớm bắt bắt con cá cái gì, hái quả dại về, hay rau dại.

Nobita lại được thưởng thức được tay nghề đã không kém mẹ Tamako của Chacha, bên cạnh đó thì Nobita là dạy cho Chacha cơ sở của tu luyện Chân Thần Tiên Quyết, các yếu tố cơ bản.

……..

Nhìn một mặt không nỡ Chacha, Nobita ôm nhẹ nàng thủ thỉ:

“Nàng đừng như thế ta đau lòng mà. Nàng cần tuy luyện thành công mới có thể mãi mãi ở bên ta. Lại nói muốn tu luyện ta cần không mặc cái gì ngồi hoặc nằm yên cho nàng ngắm, thật khổ cho ta quá đi…”

Chacha cũng hiểu Nobita khó khăn, hiểu việc sớm nàng cuối cùng cắn chặt răng đồng ý. Nobita hôn lên đôi môi cô một cái, thế rồi hắn nhanh chóng cởi quần áo…

Đừng nghĩ bậy bạ, Nobita cởi quần áo sau đó chui vào “quan tài” và đóng nắp thủy tinh lại. Tại cái nhìn lưu luyến của Chacha, Nobita dùng chưa đầy 1s tốc độ nhắm mắt…ngủ.

Chacha đã được Nobita hướng dẫn cách tu hành, cô cần mỗi ngày quan sát minh tưởng Nobita. Việc đó khiến cô không cảm thấy cô đơn, cảm thấy Nobita vẫn luôn bên cạnh mình.

Bên cạnh đó Nobita có nói khi nào cô thành công thì hãy cho cả cái “quan tài” vào lỗ đen mà máy thời gian tạo ra khi đến đây. Nobita đã cài đặt tốt máy thời gian sẽ mang Nobita trả lại thế kỉ 20.

Với tốc độ tu luyện của người bình thường như Chacha, không bật hack như Nobita, ít thì cũng cần một năm để thành công, dài có thể là hai thậm chí ba năm để thành công.

Đây đã là Nobita sửa chữa qua cách tu luyện, và thứ minh tưởng lại là người mang trong mình Thần Vị hắn mới có tốc độ nhanh như vậy. Chứ theo cách tu luyện thường của tu tiên thì cần ít nhất 10 năm, nhiều thì 30 năm mới thành công trong quá trìng minh tưởng.

Cổ Thần không có “quan tài” như Nobita mà ngủ say, họ bị trói trên xích sắt, bị dược vật kéo dài tính mạng. Họ cựa quậy, vùng vẫy, khiến 10 năm hay 30 năm tu luyện cũng chỉ là lí thuyết mà thôi.

Sự thật đó là kẻ có thể tu luyện thành công đã là cực độ thiên tài, có nhiều kẻ có chết cũng không thể thành công.

Nhưng Nobita dẫu sao cũng muốn ngủ cái đủ, ngủ một hai năm trời chắc là được á!

Trả lại thế kỉ 20, Doraemon sẽ mở nắp ngăn đông ra thôi. Cảm thấy vạn vô nhất thất Nobita yên tân mà chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Chacha thiên phú vượt quá Nobita tưởng tượng. Không có phần mềm hack như Nobita nhưng cô cũng chỉ dùng có 5 tháng đã thành công minh tưởng.

Có lẽ vì hình bóng Nobita vốn sâu sắc in trong lòng nàng, Chacha thể hiện ra sự tài năng trong tu luyện Chân Thần Tiên Quyết. Tuy vậy, 5tháng trời chỉ có thể ngắm nhìn người yêu gần trong gang tấc nhưng lại như cách xa tận chân trời cũng hành hạ Chacha đủ.

Nhanh chóng cho Nobita vào lại hầm thời gian, Chacha thở ra một hơi. Nobita đã hứa với cô sẽ chúc mừng nàng thành công tu luyện vào mấy ngày nữa, có nghĩa là mấy ngày nữa là nàng sẽ lại được gặp Nobita, Nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

Nhưng Chacha, cả Nobita cũng không biết rằng kế hoạch "thiên y vô phùng" đó lại ra cái biến số.

Cái quan tài cồng kềnh đặt trên máy thời gian bị trong khi di chuyển mà trượt ra, không có gì kì lạ khi bay qua một khoảng thời không chiếc "quan tài" mang theo Nobita "hạ cánh" tại nơi đây, trong khi chiếc máy thời gian vẫn vô tư mà dựa trên lập trình của Nobita mà trở lại ngăn bàn của hắn tại thế kỉ 20 đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 103: Mơ Vẫn Là Thực?

Nobita mơ một giấc mơ thú vị, hắn mơ đến một câu chuyện cổ tích khi xưa đã đọc.

Tên câu chuyện lại là "nàng công chúa ngủ trong rừng"… ừ, chính là câu chuyện này nha. Nhưng thế quái nào hắn lại không phải là chàng hoàng tử biến thái kia mà lại là cô công chúa cơ chứ?

Tại sao lại nói là biến thái ấy à? Chỉ là tưởng tượng thôi đã biết rồi nha, có ai bình thường mà lại đi hôn một người chết? Dĩ nhiên lúc đó cô công chúa kia chưa chết thật, nhưng nằm trong lâu đài hoang vu tại khu rừng âm u không phải chết cũng có thể là ma cà rồng á.

Cơ mà tên hoàng tử kia vẫn là vô tư đi hôn cho được, không biến thái thì là gì?

Tên hoàng tử trong chuyện cổ tích như "nàng công chúa ngủ trong rừng" hay "nàng bạch tuyết và bảy chú lùn" đều biến thái.

Nhưng có biến thái cũng được, Nobita có thể chấp nhận làm một tên hoàng tử Hentai, nhưng tại sao hắn lại bị đóng vai cô công chúa khổ bức bị cưỡng hôn a???

Đạo diễn! Sai kịch bản a???

……..

"Sumire-chan! Chạy đi cẩn thận nhé!"

"Vâng… Chị Awa-san nhanh lên, kẻo em bỏ lại chị bây giờ!"

Tiếng cười nói như chuông bạc của cô bé vang vọng trong khu rừng dưới chân Fujisan, hai người cùng nhau đi dạo quanh hồ Tanuki để quên đi cái nhịp sống hối hả tại nơi thành thị Tokyo này.

Đang chạy thì bỗng cô bé trượt chân ngã xuống một cái dốc nhỏ. Một cô bé mới năm sáu tuổi đầu thì đã làm gì có kĩ năng phản xạ gì cho cam?

Vậy là cô bé biến thành một quả bóng lăn tròn lăn tròn xuống dốc. Đến khi bị vướng lại bởi một lùm cây cô bé mới có thể dừng hẳn lại cái xu hướng lăn xuống.

"Ui da! Đây là đâu a? Thế giới sao cứ xoay vòng vòng?"

Ngốc manh đứng lên, cô bé loạng choạng tựa tay vào thân cây bên cạnh nhìn xung quanh.

Đến khi cô bé định hình được cảnh vật xung quanh thì hai con mắt to tròn bỗng trợn lên rõ to, cái miệng nhỏ cũng tạo thành chữ o hình dạng, cô bé đứng trân trân nhìn về thứ hiện ra trước mặt mình.

Đó là một tòa cung điện, chính xác hơn là một khu rừng cây có hình dạng là một tòa cung điện xinh đẹp. Cung điện được tạo ra từ cây cối không có dấu vết của bàn tay con người tạo thành, nhưng nếu nói đó là tự nhiên tạo ra tthì lại vô lí hết sức.

Tò mò vốn là bản tính của con người. Và dĩ nhiên cô bé Sumire này cũng là không ngoại lệ. Cô bé ngó qua khe lá, hướng về bên trong nói nhỏ:

"Xin lỗi… Có ai ở nhà không ạ. Tôi xin phép làm phiền ạ."

Nói rồi cô bé lén lút mà đi vòng quanh tòa "lâu đài" được tạo thành từ cây cối này, cuối cùng cô bé đã tìm ra cái có vẻ như lối vào vậy nên có chút kích thích bước vào.

Tòa lâu đài vốn chỉ là hình dáng thế thôi, thực sự nó chỉ như tòa nhà hai tầng loại nhỏ, có tầng dưới cùng tầng trên. Nếu xem xét sẽ thấy nó được tạo ra với lối kiến trúc của phương Tây, một ngôi nhà như trong mấy câu chuyện đồng thoại vậy.

Thấy nhà tầng một không có ai, Sumire lá gan lớn hơn đánh bạo mà đi du ngoạn khắp nơi. Chỉ chốc lát cô bé đã vui quên cả trời đất tại trong một ngôi nhà xa lạ chơi đùa lên.

Cô bé quên khuấy đi người chị gái đi theo mình mà vô tư chơi lênn hết ý, còn cô gái kia thì tưởng là Sumire lại muốn chơi ú tim mà cật lực đi tìm khắp nơi. Dẫu sao nơi đây dưới chân núi Phú Sĩ cũng không có mấy động vật nguy hiểm nên cũng không lo sợ cô bé bị nguy hiểm, tuy nhiên để một cô bé mới bốn năm tuổi rời khỏi tầm mắt của người lớn là không nên, bởi thế cô gái tìm kiếm cũng là tận tâm.

Sumire vô tư đi dạo khắp nơi, thấy được tạo hình giống như nhà bếp nhưng lại là tạo từ cành cây, không biết nếu nhóm lửa sẽ là nấu ăn hay đốt nhà nữa, cô bé còn thấy nhà vệ sinh làm từ cành lá, dưới kia sâu hun hút có lẽ là một cái hố to… nhưng lại không có nước hay giấy thì người ta đi vệ sinh bằng cái gì a?

Cô bé tinh nghịch cuối cùng đi đến căn phòng tầnh hai, coi bộ là phòng ngủ, nhưng khi bước chân vào thì đập vào mắt cô lại không phải toàn kiến trúc lá cây mà là một cái tủ sắt nằm ngang tràn đầy vận vị khoa kĩ, ừ… Chắc chắn cô không hề liên tưởng đến cái gì đại loại như "quan tài" các loại.

Cô bé bây giờ ngược lại phân vân lên, cô xoắn xuýt vô cùng không biết nên là đi vào đâu? Vẫn là nên đi vào đâu? Trước đó là vì tất cả mọi vật đều như chỉ là tự nhiên hình thành bởi vậy còn có thể nói nơi đây là vật vô chủ được, chứ nếu đã xuất hiện thứ làm từ sắt thép tạo vật, lại còn tạo ra đầy tính Khoa Kĩ như thế thì chắc hẳn nơi đây có người sở hữu rồi a?

Nhưng cuối cùng thì sự tò mò vẫn là chiến thắng tất cả, mon men lại gần hơn, Sumire bỗng thấy trong cái "hộp sắt" kì lạ kia nằm một người con trai không mặc đồ khiến mặt cô bé bỗng chốc đỏ bừng lên.

"Tại sao lại có người không có ý tứ như thế kia chứ? Mẹ đã dặn là không được để người khác ngoài bố mẹ xem cơ thể của mình mà… Anh trai này nhìn cũng đâu có tệ, nhưng sao lại ngủ trong cái hộp này, lại không mặc gì nữa?"

Sumire mới chút tuổi đầu, vẫn chưa định hình ra được nhiều điều thường thức cơ bản, nhưng nhìn thấy một người khác giới khỏa thân thì phản xạ đỏ mặt là bình thường.

Nhưng cô bé như phát hiện tân đại lục mà nhìn về phía dưới thân của Nobita. Đúng a… Tên "biến thái" nằm ngủ khỏa thân kia chính là Nobita, hắn bị chính kế hoạch của bản thân hố rơi xuống thời không này, còn khổ bức nằm nơi đây không ít thời gian nữa.

Sóng linh hồn chập chờn của Nobita vô tình ảnh hưởng cây cối xung quanh, vô tình mà thúc đẩy cây cối tạo thành cái tòa lâu đài trong mơ của Nobita, cái tòa lâu đài mà hắn làm "công chúa" ngủ trong rừng á.

Thế là Nobita khổ bức làm tác phẩm nghệ thuật cho một cô bé nhìn ngắm.

"Cái này là cái gì a? Tại sao mình không có?"

Nhấc váy lên ngó vào vùng dưới thân của bản thân, Sumire một mặt nghi hoặc tự hỏi. Nhìn phải, nhìn trái, Sumire vẫn là thấy thật kì lạ, hay bởi vì con trai có cái thứ này nên mới gọi là con trai? Còn bản thân không có nó nên mới là con gái?

Tự cho thắc mắc của bản thân một câu trả lời, Sumire gật đầu tự cho là phải, lại tiếp tục nhìn Nobita "Bo đi", nếu Nobita biết bản thân bị xem như mô hình trong môn Sinh học thì trăm phần trăm có thể tức phun máu xa ba mét.

Nhưng sự thật là Nobita vẫn đang khổ bức mơ giấc mơ kì lạ kia chờ "hoàng tử" của cậu ta đến đi.

"Sumire-chan! Chị thua rồi!... Về đi, tối rồi!"

Tiếng gọi xa xa vọng đến khiến đang trong trạng thái "nghiên cứu" Sumire giật mình hoảng hốt mà chạy ra khỏi nhà, trước khi ra khỏi phòng còn không quên mà chào vào một câu:

"Anh Hentai tốt! Lần sau gặp."

Nobita mà biết không đâu bỗng được thêm cái biệt danh Hentai, tâm chết chưa hẳn là không có, Nobita tuyệt bức là ra đi chưa xem lịch vạn sự, bị hố lên hố xuống khổ bức nhất một lần.

……..

Sumire ngược lại không nói gì cho gia đình về "anh trai biến thái" tại ngôi nhà trong rừng cả, mà là ngày ngày chạy đến cùng anh trai biến thái nói chuyện, dĩ nhiên người nói chỉ là cô bé thôi, còn Nobita là người nghe, tuy Nobita vẫn là ngủ nhưng bộ não cứ máy móc mà ghi chép lại lời tâm tình của cô bé.

Con nít tò mò là thật, nhưng vô tâm cũng là thật, suốt ngày chạy qua chạy lại một ngôi nhà kì dị, nói chuyện với một người con trai chỉ biết nằm đó ngày này qua ngày khác, ai cũng thấy kì dị, nhưng cô bé đơn thuần là coi đang ngủ say Nobita làm bạn tâm giao mà nói chuyện.

Nào là cô từ bé đã là ngôi sao nhí, nào là gia đình cô tuy có tiền nhưng bố mẹ lại không có thời gian chăm sóc cô chỉ cả ngày vứt cô cho chị Awa-san vốn được thuê làm quản lí cho cô trong nghiệp "sâu bít".

Nào là cô cả thời gian chỉ toàn là công việc không có thời gian nghỉ ngơi, mãi lần này xin mãi mới được đi nghỉ mát tại hồ Tanuki không quá xa mà cô cũng sắp phải đi về.

Sumire còn nói nhiều nữa, như cô bé trước đến nay không có bạn bè gì cả, bố mẹ không cho cô chơi với các bạn khác, mà người gặp cô cũng coi cô là "ngôi sao" là "xa cách", bởi vậy cô bé không hề có lấy một người bạn.

……

Hôm nay cũng thế. Sumire trốn chị Awa mà chạy đến "tòa lâu đài cây cối" gặp Nobita, nói chứ vị trí của tòa lâu đài vốn cũng khá kín đáo, đã tại nơi đây được một thời gian nhưng lại không có ai phát hiện.

"Anh Hentai-kun à… em sắp phải về lại nhà rồi, nhà em tại Tokyo cơ, nên không thể đến thăm anh được nữa. Liệu không có em tâm sự anh có buồn không? Em thì buồn lắm, em chỉ là không có bạn mà đã rất buồn, anh thì đến di chuyển cũng không thể thì chắc hẳn sẽ buồn lắm nhỉ?"

Sumire ngồi cạnh cái "hộp sắt" chứa Nobita mà tâm sự. Coi bộ đã muộn, không về sẽ bị chị Awa mắng, Sumire đứng dậy mà ngắm nhìn kĩ càng lại Nobita, như muốn khắc ghi cái hình bóng của cậu ta vào trí nhớ để mãi không quên được người bạn đầu tiên của bản thân.

Bỗng cô bé phát hiện thấy góc của cái hộp sắt có thứ thiết kế kiểu khá kì lạ, tò mò cô bé nhấn xuống, thứ đó như cái nút bấm mà lõm xuống đi… sau đó… sau đó chả có gì xảy ra cả, nhìn vào đồng hồ, Sumire vội vã chạy về đi mà không chú ý đến góc đối diện có một cái màn hìn vốn không có gì nay lại xuất hiện các con số nhấp nháy chạy từ 10 và đang dần dần ít đi, 9, 8, 7,…

Khi con số về đến 0, chiếc kho đông mở ra, đang ngủ say đợi "hoàng tử" Nobita ung dung tỉnh lại. Nhìn xung quanh cảnh vật vừa lạ vừa quen mà Nobita một mặt mộng bức thốt lên:

"Ngọa tào! Ta không phải là nên tỉnh dậy sao? Sao lại mơ nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Ninja Nobita

Tại một căn chung cư cũ vùng ngoại thành Tokyo, Nobita đặt tờ báo trên tay xuống rồi thở dài. Hắn không tài nào hiểu nổi tại làm sao mà kế hoạch vốn rất hoàn mĩ lại có thể có thiếu sót khiến hắn rớt tại thời gian này.

Nhìn trên tay bài báo viết về công cuộc cải cách sau chiến tranh thì Nobita rổ cục phát hiện ra bản thân coi bộ là bị rơi vào khoảng trước thời gian nơi hắn sống tầm mười, hai mươi năm, bây giờ là năm 1955.

Bây giờ Nhật Bản đang đứng tại phát triển lên, chiến tranh lạnh vẫn đang diễn ra, chính trị Nhật Bản rối rem Đảng Dân Chủ Tự Do được thành lập và đấu tranh với đảng cũ là Đảng Xã Hội Nhật Bản, ngoài ra có các đảng phái chính trị mọc lên như nấm.

Chính vì thế mà theo đó tội phạm tăng cao, trôm cắp, cướp giật là liên miên, nội trong hai ngày này mà Nobita xem báo đã có trên mười vụ trộm cướp to to nhỏ nhỏ rồi, quả nhiên là loạn vô cùng.

Còn Nobita hắn không phải là trộm cướp, hắn chỉ đơn thuần là "lấy phú tế bần" mà thôi, không khác mấy lúc chiến quốc như vậy, hắn chỉ đơn thuần đi một vòng, đánh bại một băng nhóm buôn trẻ em có âm mưu bắt hắn đem bán, tiện thể "xung quỹ" số tiền của chúng mà thôi.

Tại thời kì mà Nhật còn vẫn đang bị Mĩ và Nga đóng đô này thì thật sự loạn sáo. Nobita cảm thấy như này không phải chiến tranh nhưng không khác chiến tranh lại càng khiến người ta buồn rầu, nhưng biết sao giờ? Ai biểu đứng sai đội hình, bị đánh thua thì ráng mà chịu á, kẻ thua không có quyền nói chuyện, kẻ yếu tương tự không có quyền lên tiếng.

Không thấy Việt Nam đó sao? Chỉ vì đất nước nhỏ nên có chút chuyện gì lênchả phải toàn là "ông XX thay mặt cho Đảng, Chính quyền Việt Nam bày tỏ mối quan ngại sâu sắc về tình hình…", "Việt Nam kêu gọi hai bên đàm phán theo hòa bình hiệp ước…", vân vân và mây mây. Đến cuối chả phải bị lũ giặc phương bắc cướp đi cái đảo cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn? Yếu đuối là nguyên tội a…

Hắn kiếp trước cũng là người Việt Nam, thuở nhỏ cũng từng đỏ mặt tía tai quay về lũ giặc phương Bắc chửi đổng, cũng từng nóng đầu lên chửi chính quyền nhu nhược, nhưng lớn lên, càng ngày hắn càng hiểu nhiều hơn, biết được cái gọi là "vật cạnh thiên trạch" kẻ yếu từ xưa đến nay là không có tiếng nói, nên hắn cũng như bao người lớn khác mà im lặng đi, không có nắm tay so với hắn cứng thì sẽ bị hắn đè đầu cưỡi cổ thôi.

Bây giờ sống trong xã hội Nhật Bản thời hậu chiến năm 1955 Nobita lại càng cảm thấy gần gũi, tuy Nhật Bản trong chiến tranh thế giới thứ hai là đứng bên "phản phái" bị "Chính phái" đánh ngã nhào, nhưng dẫu sao sau chiến thì khổ sở vẫn chỉ là thường dân vô tội, sau chiến tranh thì cả nước thắng lẫn nước thua, cả chính nghĩa lẫn tà ác đều không khác nhau là mấy, chỉ có thể ngồi liếm láp vết thương mà chiến tranh tạo thành.

Nhưng tuy là Nhật Bản thời nay chính trị loạn sáo, trị an kém cỏi, nhưng bên cạnh đó không phải không có cái tốt. Nhờ Mĩ và Nga (bấy giờ là Liên Xô cũ) cùng nhau chiếm đóng, hai cường quốc so đấu tài lực, vật lực, chiến lực…vv..vv.. nên vô tình thúc đẩy Nhật Bản kinh tế khắc phục nhanh chóng, không mấy năm kể từ sau kết thúc 1945 đến nay nước Nhật đã có nền kinh tế tăng trưởng nhanh chóng.

Dĩ nhiên chỉ đơn thuần là kinh tế thôi chưa đủ, Nhật Bản vì vẫn muốn được lại chủ quyền mà các cuộc biểu tình rầm rộ, nhưng cũng có trứng dùng, nước thua thì phải chịu chế tài, đó là luật.

Nhìn xong quanh cảnh sắc, Nobita thở dài ngao ngán:

"Chẳng lẽ ta phải sống mấy chục năm, nhìn thế giới dần phát triển, nhìn bố mẹ gặp nhau kết hôn, nhìn chính ta lớn lên từng ngày???"

Nobita cảm thấy "trứng trứng ưu thương" khi không sao lại bị dính cái khổ này cơ chứ? Hắn lại không phải là thật sự người tu luyện, ngồi một cái là mấy năm, mấy chục mấy trăm năm, ngồi đến khi bị trĩ vẫn là ngồi, hắn chỉ đơn thuần muốn qua một thời tuổi trẻ cùng bạn bè thôi á.

Nhưng có vùng vẫy vẫn là có trứng dùng, không có máy thời gian, không có bảo bối gì trong tay, Nobita chỉ có thể khổ bức mà ở lại thế giới năm 1955 này cái đã, phương hướng của hắn có thể sẽ là cố gắng nắm giữ cái sức mạnh thời gian thật sớm, may sao mấy năm nữa hắn có thể xuyên qua thời gian mà trở về tương lai.

Chứ hắn xuyên qua thế giới này chưa được hai năm á, bắt hắn sống hai mươi năm nữa tại quá khứ hắn sao chịu nổi?

Thế là mấy hôm liền Nobita chỉ có ngồi tại phòng cho thuê ôm cái đồng hồ. Ách! Hắn thực sự không biết làm thế nào để nghiên cứu thời gian á, bởi vậy hắn chỉ nghĩ đến được cách đó là ôm đồng hồ, nhìn từng giây nhảy qua, cảm nhận trước một giây thế giới và sau một giây thế giới khác nhau cái gì, qua đó cảm nhận được thời gian.

Thời gian vốn chỉ là một sự tượng trưng cho sự vận động của vạn vật, vật từ khi hình thành, thoái hóa mất đi, chuyển từ thứ này qua thứ khác, nó biểu thị chính là thời gian.

Thời gian quá mơ hồ, quá khó để hình dung, nên ôm đồng hồ mấy phút, đếm được chừng trăm giây thì Nobita… ngủ. Đúng a, hắn ngủ… thế là kế hoạch nghiên cứu cái gọi là Thời Gian của Nobita chưa bắt đầu đã kết thúc.

Với cái tính ham ngủ của hắn thì xác định đời này vô duyên với cái kiểu tu luyện cứ ngồi là mấy năm hay mấy tháng rồi.

……..

"Thưa quý vị khán giả trước truyền hình, chúng tôi là báo thông tấn xã con vịt, xin đưa tin về vụ bắt cóc trẻ em đang bị lộng hành gần đây, lần này đối tượng bị bắt lại là ngôi sao nhí nổi tiếng Hoshino Sumire đáng thương của chúng ta.

Cảnh sát và các cơ quan đã và đang tích cực điều tra nhưng đến nay vẫn chưa có kết quả, chúng ta hãy xem lại những tác phẩm biểu diễn nổi bật của cô bé ngôi sao thiên tài của chúng ta và cùng cầu chúc cho cô ấy được nahnh chóng cứu ra khỏi tay kẻ xấu."

Đang làm cá ướp muối nằm xem tivi Nobita bỗng bật dậy, cái tên Hoshino Sumire đối với giới trẻ con Nhật Bản thời bấy giờ không mấy ai không biết, là ca sĩ, nghệ sĩ, diễn viên nổi tiếng nhất, Doraemon còn là Fan ruột của cô ấy, Nobita cũng rất thích nghe cô ấy ca hát.

Thật không ngờ bây giờ cô ấy cũng đã là ngôi sao nhí, lại còn bị bắt cóc nữa chứ. Nghe bài hát của Sumire phát trên tivi, Nobita ngược lại đứng hình. Cũng không phải hắn nghe không lọt tai, mà là nghe tiếng của Sumire thời bé bỗng Nobita cảm thấy một số kí ức vụt lóe rồi dần dần rõ ràng.

Tại một căn phòng làm từ cây cối một cô bé có đôi mắt to tròn tò mò nhìn ngắm một đứa con trai khỏa thân ngủ yên trong kho đông lạnh, tại nơi đó cô bé kể cho chàng trai kia về những thú vị của diễn viên, một số chuyện cười trong nghiệp diễn viên, cùng những nỗi buồn thầm kín.

Tại căn phòng như đồng thoại cô bé và chàng trai như hai nhân vật cổ tích bước ra vậy, hai người chỉ có cô bé vẫn là hồn nhiên vui sướng nói cười, chàng trai chỉ là lẳng lặng nằm đấy, thật quái dị nhưng cũng thật hiền hòa.

"Anh Hentai-kun! Em phải đi đây…"

"Khoan đã!"

Giật mình tỉnh lại sau trí nhớ, Nobita bật thốt lên, không chú ý lâm vào hồi ức mà hai mắt Nobita đã đẫm lệ. Hắn thật không ngờ bản thân với cô nàng

Sumire lại có cơ duyên xảo hợp đến thế, nghĩ đến cả cơ thể của bản thân bị cô bé vô tri xem xét hết cả, lẫn cả cái tiểu JJ thuần khiết cũng không chừa, Nobita cắn chặt răng gằn lên từng chữ:

"Su Mi Re Chan! Cô phải chịu trách nhiệm!"

Nhanh chóng bật dậy, lục tìm tủ đồ xem xét, Nobita lấy ra bộ đồ ninja của bản thân. Tạo hình của nó không khác gì hồi hắn đi cứu Non-chan cả, khi hắn dự định "cướp phú tế bần" "trừng ác dương thiện" thì hắn đã nhanh chóng lại tạo ra một bộ để tiện bề "thực thi công lí".

Khoác lên tranh phục, Nobita cố nhớ lại khí tức của cô bé Sumire, sau một lát Nobita nhìn về một hướng và nói nhỏ:

"Phía đó! Không biết cách bao xa nhưng chắc là phía đó không sai được!"

Thuấn di lên mái nhà, Nobita hướng về phương hướng kia mà nhảy a nhảy a. Được rồi! Đơn thuần là Nobita muốn tác một lần ác thú vị. Làm Ninja đâu thể không vượt nóc băng tường được kia chứ?

Vả lại chạy phía dưới này sẽ dễ dàng hơn trong định vị phương hướng, bay trên trời có thể sẽ lỡ đà bay quá đi chỗ Sumire bị nhốt, lúc đó lại phải vòng trở lại.

Vốn khí của Sumire không mạnh mẽ mấy nên Nobita đã khó khăn lắm mới xác định được đại khái phương vị, nếu là bay với tốc độ cao thì chắc chắn lạc mất tiêu định vị phương hướng.

……..

Tại một căn nhà xập xệ của khu chung cư bỏ hoang, đang ngồi đó mấy tên trên đầu trùm khăn thắt nút tại trước mũi, tính tiêu chí của cách ăn mặc này không là gì khác chính là muốn nói với mọi người rằng "ta là trộm cướp, có giỏi đến cắn ta a." tiết tấu.

Một tên mặt chuột quay qua tên coi bộ là chỉ huy mà cười gian giảo nói:

"Đại ca! Lần này vớ bở rồi, có con bé trong lần bắt này là con bé ca sĩ nổi tiếng, chắc sẽ được không ít tiền."

Nhìn đang bị trói lại với nhau chừng năm sáu đứa trẻ, gái có trai có, từ bốn đến sáu tuổi mà tên được coi là thủ lĩnh kia cười hắc hắc. Dẫu sao hắn cũng tự cho là bản thân vô cùng "vĩ đại" khi có thể lừa bắt được con bé đó mà.

Tên đầu lĩnh nhìn Sumire ngồi đấy như nhìn một cọc tiền bay phấp phới rồi quay qua tên kia mà nói:

"Ngày mai chúng ta sẽ gặp đối tác lần này. Con bé Sumire đó đã được đối tác mua lại với giá cả vô cùng đáng giá. Hắc hắc hắc, mày không hiểu được sở thích của lũ đại gia kia đâu."

……

Sumire bây giờ là tuyệt vọng, cô bé cũng mới có năm tuổi đâu thể nào có tố chất tâm lí mạnh mẽ cái gì, bởi thế mà cô cảm thấy thế giới như sụp đổ vậy.

Luôn sống trong sự bảo bọc nên cô không biết trên xã hội còn nhiều đến thế kẻ xấu, cô chỉ có thể ước sao có người anh hùng nào đến cứu mình bây giờ.

Nhưng coi bộ "phúc tin tự có thiên tướng" nên vừa mới ước nguyện xong thì từ trên nóc nhà nhảy xuống một bóng người.

"Hỏa độn: Đại hỏa cầu chi thuật!"

Một tiếng hét to, kèm theo đó là sóng nhiệt ập vào mặt, bỗng nhiên đại hỏa từ đâu lao đến hù cho lũ ác nhân hoảng loạn chạy tứ tán, đến súng trên tay cũng không dùng được cái gì.

Đắc thế không tha người, vốn tràn đầy ác thú vị Nobita bắt đầu chơi lên hoa đến, giả bộ như kết ấn, Nobita tiếp tục dùng thuật khống thủy mà hô lên:

"Thủy độn: Đại bộc bố chi thuật."

Nước xối ướt sũng bọn ác nhân là sững sờ lên, bị đánh cho không hiểu sao lũ bắt cóc trẻ em nầy là đần thúi đứng nơi đó.

Nhiệt độ cùng nước thì sẽ là hơi nước tạo ra, Nobita lại tiếp tục hô lên hăng hái:

"Bí thuật: Vụ ẩn chi thuật."

Sương mù ngày càng dày, nếu có ai từ bên ngoài trông vào sẽ thấy khắp cả phòng là sương mù dày đặc đưa tay không thấy năm ngón, mà lại hoàn toàn không có ý định thoát ra ngoài mà như bị một lực lượng thần bí khốn trụ lại nơi đó.

Nhanh chóng giải quyết lũ mù lòa bắt cóc trẻ em, Nobita trói cả đám lại một nùi rồi thổi một hơi, sương mù như tuyết gặp mặt trời tán đi tốc độ mắt có thể thấy được, không tốn thời gian mấy giây sương mù đã tan hết để lộ ra cảnh vật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Bi Kịch Nobita

Đưa cả đám đến lại chỗ cảnh sát, Nobita thở dài một hơi, cả quãng đường Nobita cứ cảm thấy bản thân như có gai phía sau vậy, Sumire không biết sao mà lại cứ lom lom nhìn bản thân khiến Nobita cứ có cảm giác như bản thân bị nhìn thấu vậy.

Chạy như ăn cướp về lại phòng, Nobita mới thở ra một hơi, tắm một cái bồn tắm nước nóng rồi đi ngủ đi, chứ còn làm cái gì nữa, tội phạm cũng đã bắt, con tin cũng đã thả, thư thái lên Nobita thật nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nobita không biết là Sumire bây giờ là trong lòng sóng to gió lớn. Đã ngồi nhìn Nobita cả một quãng thời gian cô bé nhìn cái là nhận ra Nobita ngay, con gái vốn tinh ý, có người thì bảo là giác quan thứ sáu hay giác quan của phụ nữ đại loại thế.

Cô bé đã không kịp chờ đợi xác nhận lại, khi thấy ngôi nhà cây chỉ còn lại một cái "quan tài" đã mở ra thì cô bé mới chắc chắn rằng Nobita chínhh là người đã cứu cô, dĩ nhiên đó là chuyện của mấy ngày sau đó, bây giờ Sumire vẫn đang bị gia đình bảo vệ quá mức, thậm chí thuê cả vệ sĩ riêng cho cô nữa.

Nobita trước khi xuyên qua và sau khi xuyên qua đều là trạch nam cả. Trạch nam có cái dở nhưng cũng có cái tốt, trạch nam có việc giải trí thì có thể mặc bên ngoài kia là động đất hay sóng thần thậm chí là tận thế họ đều bình thản mà sống tại thế giới riêng của họ.

Đối với Nobita thì cho đến khi chưa tìm ra cách trở về thì tốt nhất vẫn là làm cá ướp muối thôi, còn giải trí thì là trò chơi thực tế "Ninja bắt cướp" á. Nobita tự hóa trang, tự đóng vai Ninja mỗi khi chán ngán lại lượn lờ bắt mấy tên cướp khét tiếng cộng thêm cuỗm chút ít tiền hoa hồng tiêu xài.

Bây giờ Nhật vẫn sử dụng tiền mặt rất nhiều, không như của mấy chục năm sau chỉ toàn dùng thẻ tín dụng, bởi thế tiền mặt "bóc lột" của bọn cướp Nobita là vô tư thoải mái sử dụng.

Nhưng cũng không thể không nhỏ nước bọt cho lũ cảnh sát Nhật thời này, tinh thần trách nhiệm kém cỏi, cứ ngồi ăn chờ chết đúng chất "quan liêu", đây cũng là một trong những lí do khiến cho trộm cướp hoành hành.

Dĩ nhiên Nobita mới mặc kệ mấy tên trộm vặt đó cho cảnh sát chơi trò ú tim đi, hắn chỉ bắt mấy tên trộm cướp có hung khí nóng, có thể tùy tiện nổ súng ngộ thương người dân thôi, còn mấy tên ăn cắp vặt chỉ đơn thuần là lũ được gọi là bất lương nhưng không bất nghĩa thôi, cảnh sát ăn tiền thuế của nhân dân thì đi mà làm việc đi chứ còn chờ ai đó bắt cho lập chiến công sao?

Thế là Nobita bỗng chốc để lại danh tiếng không nhỏ trong toàn khu vực, cho dù chưa đến nỗi người người đều biết, nhưng cũng là "danh tiếng đồn xa" một "danh nhân" rồi á.

Người ta gọi Nobita là Super Ninja có thể hiểu được đại khái là siêu cấp ninja cái thể loại đó, Nobita cũng tốn một chút công sức để tạo ra cái ác thú vị này.

Hắn ngồi tại phòng chán ngán thì lại bắt đầu công cuộc biến phép thuật thành nhẫn thuật của bản thân.

Như thế thân thuật thì là thuấn di đoạn ngắn hay chính xác hơn là "di hình hoán vị" cho một vật và bản thân thế chỗ trong không gian, kiểu như không gian vốn có hai mảnh ghép đại biểu Nobita và một khúc gỗ nào đó, Nobita dùng không gian lực lượng tráo hai mảnh không gian đó với nhau như thế đơn giản và nhẹ nhàng hơn nhiều thuấn gian di động.

Vì thuấn gian di động đơn giản là xé rách không gian nơi này cố tình chèn vào không gian nơi khác, thứ sức mạnh đó sẽ là đối chọi với cả khoảng không gian đó, mệt mỏi hơn nhiều thế thân thuật.

Thổ độn thuật là phát kiến mới của Nobita, lợi dụng khả năng khống chế đất, Nobita có thể làm đất tơi xốp cũng như cứng rắn, hắn có thể cho đất xốp đến mức không khác bông xốp kẹo đường như vậy để chui xuống đất, bên cạnh đó cũng có thể dựng lên bức tường đất cứng ngang bê tông cốt thép.

Các thuật khác cũng không kém là bao, đặc biệt Nobita rảnh nhức cả trứng khai phát phiên bản Nhẫn Thuật mà người thường cũng có thể dễ dàng tập luyện được, dĩ nhiên là không thể di sơn đảo hải nhưng ít nhiều cũng mạnh mẽ hơn nhiều cái gọi là binh vương bộ đội đặc chủng các loại.

Và đặc biệt là nó có khả năng dưỡng sinh khá tốt, dẫu không đến được thọ cùng thiên tề như phương pháp tu luyện Chân Thần tiên Quyết của Nobita sáng tạo trước đó, nhưng cũng đã phá mốc 500 tuổi thọ, mà lại dễ dàng tu vào nhập môn, khó tinh thâm mà thôi.

Nobita cảm thấy bản thân có phải là nên đi nhận cái giải oskar cái gì, hay là chạy đến Naruto thế giới hét lên:

"Lục đạo! Ta mới là người trước ngươi khai phá nhẫn thuật!"

Ừ, tất cả chỉ là Nobita tự sướng mà thôi, hắn lại không chạy được đi đâu thế giới khác các loại đó, và có chạy sang cũng vẫn là im lặng làm người thì tốt hơn, lão lục đạo kia xuất hiện thì thấy như cái đứa ysl vậy, chỉ toàn đứng sau màn chỉ cho mấy đứa Nhẫn giả kia đi lên chịu chết, chiến đấu trong mỗi gia

đình lão mà lan đến cả thế giới Ninja.

Đang nhổ nước bọt thì bỗng có tiếng chuông cửa kêu, theo bản năng Nobita gọi với ra:

"Tôi không mua báo, tiền điện nước tháng này nộp rồi. Đừng mang vật gì đến quảng cáo nữa, tôi không mua đâu."

Ping… pong…

"Đã bảo không mua mà!"

Tức giận đùng đùng, Nobita mở toang cánh cửa ra, trước cửa lại đứng đó không phải là nhân viên tiếp thị, mà là một cô bé mới chừng năm tuổi, khôn mặt khả ái, hai con mắt tròn xoe, đeo trên đầu một cái trâm, để một kiểu tóc ngắn mày nâu…

Ách! Đây không phải là Sumire-chan sao… Một mặt mộng bức Nobita bản năng đóng cửa lại, cơ mà Nobita đóng cửa nhanh, cô bé càng nhanh, thế mà trước khi cửa đóng lại hoàn toàn thì cô đã chui hẳn vào nhà.

Nhìn Sumire, Nobita là một mặt xấu hổ, ai mà bị thấy hết cả cơ thể thì chho dù là người cùng giới cũng sẽ xấu hổ nữa là bị người khác giới thấy. Nobita có xúc động đập đầu vào tường chết đi cho lành, sao lại bộp chộp đến nỗi để Sumire phát hiện ra kia chứ?

Nobita cũng quá oan, Sumire biết nơi Nobita tỉnh dậy nên chắc chắn Nobita có ở cũng là bên cạnh, nơi đây không có giấy tờ tùy thân mà muốn thuê nhà cũng chỉ có mấy tòa nhà có thể, trong đó gần nhất cho thuê thì có mỗi Nobita thôi à, với mạng quan hệ của bản thân, Sumire đơn giản đã cho tìm ra.

Dẫu sao Sumire là ngây ngô trong vấn đề trai gái, nhưng làm một nghệ sĩ, ngôi sao nhí, cô bé biết nhiều hơn Nobita khi ở lứa tuổi đó nhiều. Nhìn chằm chằm Nobita, Sumire hai mắt cong thành hình nguyệt nha:

"Anh Hentai-kun tốt!"

Bạo kích! Nếu thế giới này mà như trong game thì chắc chắn trên đầu Nobita sẽ hiện lên con số to tổ bố viết lên số lượng bạo kích chắc trên 1000. Vạn tiễn xuyên tâm Nobita tâm chết đều có.

Thấy Nobita mặt từ màu đỏ chuyển sang trắng bệch, trong trắng có xanh, sắp hóa vàng, hai mắt vô thần sinh không thể luyến Sumire thú vị mà bật lên cười khúc khích, tiếng cười như chuông bạc:

"Hay em gọi anh là Ân nhân? Super Ninja? Dũng sỹ áo đen? Super hero? Hecquyn?...bla bla"

Đưa tay chặn lại cái miệng đang bắn liên thanh Sumire, Nobita bất đắc dĩ nói:

"Được rồi! Cứ gọi anh là Nobita đi."

"Anh Nobita chắc vẫn là biết em chứ nhỉ? Em đã giới thiệu với anh trước đó rồi."

Nhìn con mắt sáng rực của Sumire, khoé miệng Nobita giật giật, nhưng cuối cùng là vẫn không thể phũ phàng nói dối được, đành bất đắc dĩ nói:

"Sumire-chan… Em đến đây có việc gì vậy?"

"Anh nói như vậy làm tim em tổn thương đấy, nơi đây này, nơi đây của em đau lắm."

Sumire hai mắt rưng rưng nói, vừa nói thế còn đưa tay Nobita đặt tại cái "màn hình phẳng" của bản thân. Nobita hóa đá, luống cuống khua tay:

"Không! không! Anh đâu có ý gì đâu? Em hiểu nhầm thôi, hiểu nhầm!"

Đang hoảng loạn thì cô bé Sumire bỗng hết khóc hẳn đi, cười thành hình trăng rằm nói:

"Anh thấy em diễn thế nào? Chị Awa-san mỗi khi giận dỗi bạn trai vẫn là thường làm thế đấy, sau đó bạn trai chị ấy sẽ nhanh chóng mua cho chị ấy bất cứ thứ gì."

Bạo kích! Nobita cảm thấy đến từ thế giới thật sâu, thật sâu ác ý. Con mắt sinh không thể luyến mà thì thào:

"Thính nơi đâu cứ bay lung tung…. Hồi nhỏ ăn cơm để là lớn, còn ăn thính để mà khôn…"

Đã ai nói em rất có năng khiếu diễn xuất chưa? Em nên là tại phòng phim chứ sao lại ở đây a? Ách. Mà Sumire cũng là diễn viên nhí mà, Nobita cảm thấy chưa lần nào như lần này hắn bị "cạn lời" đến "sa mạc lời" như vậy.

Nhất là kẻ khiến hắn cạn lời lại là một đứa trẻ năm tuổi… hắn đã mười tuổi rồi á, tính trên linh hồn thì hắn 25 tuổi kia mà. Nhưng 25 tuổi đầu còn bị đứa trẻ 5 tuổi dắt mũi đi, Nobita cảm thấy hắn có thể kiếm sợi bún thắt cổ được rồi.

Nhìn cười như hồ li ăn trộm được gà Sumire, Nobita đau đầu mà nói:

"Được rồi, anh cũng không có gì để nói hết á. Em có chuyện gì thì nói đi!"

Sumire tò mò hỏi:

"Em có chút chuyện thắc mắc… Anh là người ngoài hành tinh phải không? Em thấy anh ngủ trong cái máy hình chữ nhật đó hẳn là lâu lắm rồi phải không?"

Nobita hai mắt trợn trắng lên nói:

"Anh không phải người ngoài hành tinh. Còn tại sao anh ngủ nơi đó, tại sao cái gì nữa đều là bí mật, anh sẽ không thể nói."

Sumire cũng không quá quan tâm việc của bản thân không được trả lời mà đi vào việc chính:

"Em nghe nói khu chung cư này sắp phải bị dỡ bỏ, anh sẽ ở đâu? Hay là anh đến chỗ em đi! Nhà em có nhiều phòng trống lắm đấy! Vả lại bố mẹ em rất ít khi về nhà, chỉ có mỗi em với chị Awa-san, mà chị ấy đôi lúc cũng không ở, em sợ lắm."

"Ách! Hình như trước khi anh đến em cũng là ở như thế có sao đâu?"

Nobita gãi gãi đầu,, không hiểu nổi giữa những chuyện này có liên kết gì với nhau nữa.

Sumire một mặt bà cụ non mà tính toán:

"Này nhé! Anh Nobita tại đây cũng không có ai làm bạn, em ở bên kia cũng không có ai làm bạn, mà vừa qua anh Nobita cũng thấy đấy, em bị lũ bắt cóc kia bắt mất, thật nguy hiểm. Em cảm thấy nếu có thể thì anh hãy đến làm vệ sĩ cho em nhé?"

Nobita một mặt xoắn xuýt:

"Làm vệ sĩ… anh chưa từng làm, mà anh lười lắm, cứ phải chạy theo em đi đi lại lại mệt lắm không làm được đâu…"

Đang tìm cách từ chối thì bỗng Sumire nói:

"À mà anh Nobita cái phía dưới đó…"

Lông tóc dựng ngược Nobita nhanh chóng ngắt lời:

"Được rồi! Được rồi! Chả phải là làm vệ sĩ chứ gì? Được mà, được mà… xin em đừng nhắc những chi tiết xấu hổ đó."

Thế là khổ bức trạch nam Nobita bị lôi ra khỏi phòng, mãi cũng đừng hòng có những tháng ngày thảnh thơi của kiếp "trạch" nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Anh Hùng? Ác Nhân?

Thoắt cái đã qua một tháng, Nobita cảm thấy đây là một tháng ngắn nhất hắn từng qua, không có bảo bối nghịch dại, không có phiêu lưu để đi, lại càng không tự do tự tại lên hết kế hoạch này đến kế hoạch khác. Có chỉ là có thêm cái manh muội muội, cả ngày cứ kéo hắn đi nơi này nghe nàng hát, kéo nơi khác xem nàng đóng quảng cáo, phim thiếu nhi các loại, Nobita có thể là mất hết cái thời gian thư thả làm tử trạch.

Nhưng nói nhàm chán thì cũng không đến nỗi, có một đứa em gái để quan tâm chăm sóc cũng không quá tệ, còn có ý nghĩ đen tối cái gì thì nhìn cái bộ dáng 3 không cử Sumire là Nobita không tài nào vươn ra được "tội ác chi thủ" á.

Cơ mà Sumire vẫn là vô tư mà mỗi lần đi tắm đều lôi theo Nobita, lúc đầu Nobita còn "quân tử" mà cự tuyệt, nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt có thể gọi là "sắc nước hương trời" của tiểu Loli thì dòng máu lolicon… à nhầm, dòng máu "anh trai mưa" thúc đẩy nên Nobita cuối cùng ỡm ờ đi theo.

Chậc chậc, tuy không có suy tư đen tối nhưng mà ôm một đoàn mềm mịn trong lòng cùng nhau nghịch nước cũng là một loại hưởng thụ a… sướng như tiên Nobita tiện sát thằng tác FA đang ngồi gõ chữ, có xung động biến loại sảng văn thành ngược.

Hôm nay cũng không khác mấy thường ngày, Nobita một thân đồ vét đen đeo kính đen, một bộ viết "ta ngưu, ta là siêu hung" trên mặt. Đi theo bên cạnh Nobita là Sumire, hai người lợi dụng hôm nay là ngày nghỉ của Sumire, âm mưu chuồn đi chơi núi.

Dĩ nhiên cũng là Sumire réo đòi Nobita dạy cho nàng cái Nobita gọi là "Ninjuttsu", thấy Nobita lúc cứu bản thân uy phong bát diện nên Sumire bị khơi

lên dòng máu hiếu thắng đòi Nobita dạy cho bằng được.

Mà nói chút bên lìa rằng Sumire là cung song tử, nàng có hai tính cách lận, Nobita đến khi quen thuộc mới nhận ra. Bình thường nàng là một bộ hiền lành lễ phép nữ hài nhi, ai nhìn cũng có thể trìu mến cái loại kia, nhưng khi nàng chuyển mặt sẽ là một nữ nam tử, nói chính xác hơn là tính cách chuyển ngoặt có chút lớn.

Kiểu như là có thể dễ dàng biến một nồi cơm thành nơi sản xuất than cốc, có thể biến tất cả những thứ vốn trước kia sợ hãi như chuột a, gián a, nhện a… đều hóa thành viên đá ven đường tùy tiện dẫm. Tóm lại là cái loại nếu mẹ chồng thấy là đảm bảo không muốn cho con trai mình dạm hỏi cái thể loại đó.

Và trong một lần biến tính cách, cô nàng bám theo réo Nobita đòi Nobita dạy cho nàng Nijuttsu nhưng bị Nobita ném một câu "Em đang có công việc bận bịu" để cho qua. Nhưng lần này có đợt nghỉ phép dài hạn Sumire lại không kịp đợi mà lao đến bắt Nobita thực hiện lời hứa, đang yên lành Nobita khổ bức bị kéo đi làm thầy giáo, nói chứ Nobita tuyệt bức là cái không hợp cách thầy giáo.

Nhìn cái "học trò" đầu tiên hắn dạy bảo Chacha là biết, hắn a chỉ là ném một cái giấy xong xuôi lao vào hòm nằm cho Chacha tự học, có thầy giáo nào thế này không á? May sao Chacha xuất thân không phải hàn vi, lại thiên tính thông minh, bởi thế mà có thể trong ngắn ngủi thời gian đã có thể thành công tu ra hoa đến, không thể không khâm phục.

Còn lần này là dạy Ninjuttsu, nói thật cái này chỉ là bản yếu hóa Nobita ác thú vị cho đi ra, nên cũng không có giấy tờ văn bản gì cả, muốn dạy thì Nobita vẫn là phải khổ bức mà tận tay chỉ điểm thôi.

Tại khu rừng dưới chân núi Phú sỹ, Nobita nhanh chóng dựng lên một cái căn nhà nhỏ, không khác mấy lúc cùng Doraemon lập căn nhà "đào nguyên" để dạy cho Nobi Nobisaku một dạng, tuy không có hoàn toàn như cái trước, nhưng cũng là mỗi người mỗi vẻ, khống mộc của Nobita đã rất thành thục nên việc tạo ra căn nhà cái gì chỉ đơn giản là phất tay trang cái bức, Sumire bên cạnh là hai mắt mạo tinh tinh đòi Nobita nhanh nhanh dạy.

……

"Nhẫn pháp: Đại hỏa cầu chi thuật!"

Nhìn đóm lửa to bằng nắm đấm được Sumire phun ra mà Nobita mặt xạm lại, nhưng cũng chỉ có thể vỗ vỗ tay động viên cổ vũ. Nhất quyết không chịu nhận rằng chính bản thân là dạy hỏng học sinh Nobita chỉ có thể đổ lỗi cho thiên phú của Sumire quá cùi bắp.

Đã là một tháng đi qua, cũng sắp đến lúc Sumire hết nghỉ phép nhưng cô nàng nhẫn thuật vẫn chỉ là nhập môn chút đỉnh, tạo quả bong bóng nước đỡ khát hay châm châm cái lửa để nướng thịt cái thể loại đó nhập môn, đến Nobita cũng nghi ngờ bản thân thuật thực sự khó học vậy hay chính bản thân dạy kém mà làm một cô gái rất hoàn hảo như Sumire có cái thành quả tệ hại đến thế này.

Dĩ nhiên Nobita thà tin cái đầu còn hơn tin cái sau, nhưng dẫu sao cô bé Sumire là sung sướng, cứ như đứa bé có cái trò chơi mới vậy. Sumire lại không thèm quan tâm đến uy lực nó kinh thiên động địa thế nào, cũng không quản thuật pháp hữu dụng không hữu dụng, chỉ cần thấy mỗi lần bản thân thành công thi triển được một cái thuật nho nhỏ là đứng bên Nobita đại ca lại vỗ tay với ánh mắt đầy trìu mến là lại khiến Sumire tâm hoa nộ phóng sung sướng tràn lan, bởi vậy lại càng khắc khổ tu hành mới có thành quả như hôm nay, ách… nếu như chỉ đơn thuần là Nobita dạy thì đảm bảo không đến được thế đâu á.

Tập luyện mồ hôi đầm đìa sẽ như thế nào a? Dĩ nhiên là tắm rửa sảng khoái á, Nobita bế cả Sumire cùng lao vào suối nước nóng, đây cũng là thành quả của Nobita lúc tạo nên ngôi nhà nơi đây, bởi vì dưới chân núi phú sỹ là núi lửa, mạch nước nóng là không hề thiếu.

……..

Ngày vui là chóng tàn, cuối cùng thì Nobita và Sumire vẫn là quay trở về với nhịp sống thường trực, vẫn là đi đi ca hát, tham gia chương trình, đi đóng phim, quảng cáo các loại. Nobita thì rảnh rỗi sẽ vẫn nghiên cứu nguyên nhân mà bản thân dạy cho Sumire ra cái thành quả tồi tệ đến vậy… Sau nhiều ngày tìm hiểu cuối cùng Nobita đã phát hiện ra nguyên nhân.

Nhẫn thuật Nobita "đạo" lại là từ kiến thức về khống chế các sức mạnh tự nhiên của Sennin tu luyện mang lại mà cải biến sang một loại có tính chiến đấu cao hơn, sức tàn phá mạnh hơn, bỏ qua cái "dưỡng sinh" của Sennin mà lấy cái "Sức mạnh", "Sát thương" của Ninja. Hai loại đều là tạo nên sức mạnh nước lửa sấm chớp của thiên nhiên nhưng cách tạo ra lại khác hẳn nhau.

Nếu nói Sennin vốn có thể liên kết trời đất mượn một phần của thiên nhiên sức mạnh mà tung ra tiên thuật, phần lớn sẽ vẫn giữ nguyên tính chất nguyên thủy như lửa sẽ cháy từ dưới lên, sét bị sắt thép dẫn điện và hút đi, nước khó có sát thương vì chỉ là chảy từ trên cao mà xuống… trong khi Ninja dựa vào hiểu biết về các sức mạnh siêu tự nhiên đó, lấy tự thân năng lượng dẫn dắt chúng, tạo hình chúng cho đến chưởng khống mang chúng tạo thành vũ khí mà sử dụng.

Sét sẽ không chỉ cần phóng từ trên mây đen xuống nữa mà có thể từ tay ra, lửa cũng có thể phun ra ngoài qua miệng, nước khi được khống chế có thể sát thương nhiều mà không thua kém bất kì loại nào nhẫn thuật.

Nhưng cũng bởi thế mà Nhẫn thuật đòi hỏi thân thể người thi triển có tố chất đầy đủ, nói theo thuật ngữ Dragonball thì là "khí" đủ mạnh, trong khi Nobita vẫn chỉ đơn thuần dạy cho Sumire cách liên kết tự nhiên như của Sennin mà không chú ý thân thể một cô bé con thì sao có thể tạo ra được mạnh mẽ nhẫn thuật cơ chứ, bởi vậy Nobita lại định bụng truyền dạy cho nàng cách luyện "khí".

Vốn ban đầu cảm thấy đầy phiền phức khi phải dạy nguwòi khác Nobita ngược lại bây giờ cảm thấy tràn đầy không phục, quyết tâm phải dạy cho cô "học trò" của bản thân thành tài. Không thể đến ngang "thiên tài" sư phụ thì cũng phải được nửa chứ lị.

Thế là quá trình thử nghiệm sửa đổi cách dạy của Nobita khởi công, vốn Nobita đã biến Sumire thành "gối ôm" từ lâu nên việc cứ đêm nào cô bé cũng chạy qua phòng Nobita đã là chuyện thường ở huyện, Nobita tận dụng vào ban đêm cho Sumire "khí cảm".

Có công mài sắt có ngày nên kim, Nobita sau nhiều đêm "cần cù nỗ lực" đã thành công cho Sumire dính… bậy bậy, cho Sumire kết tinh… của tinh hoa võ thuật Dragonbal "khí".

Bên cạnh làm "vệ sĩ" kiêm "thầy giáo" cho Sumire, Nobita còn thi thoảng làm một cái "mặt nạ hiệp" mà đi "trừ gian diệt ác". Nhận thấy thời buổi này thực là loạn, tội phạm giết người tội phạm cưỡng gian gì đều có cả, sau khi nhiều lần xuất hiện trên tivi các vụ án không thể nào nhìn nổi, Nobita cuối cùng quyết định chính tay đi trừng trị bọn chúng.

Cũng có thể hắn càng ngày càng máu lạnh, cũng có thể Thần Vị ảnh hưởnh hơi nhiều nên Nobita khi mặc lên bộ đồ Ninja là trở thành một kẻ Ninja thực thụ, Hiệu suất, máu lạnh, vô tình…

Ngươi gian dâm gái nhà lành? Vậy cái dụng cụ đó cũng không cần nữa. Ngươi giết người? Còn là giết cả nhà họ chỉ vì trộm tài sản bị bắt quả tang? Vậy thì chân tay ngươi cũng không cần nữa, đánh gãy xương sống ngươi để ngươi chẳng thể sống được mấy năm nữa, lại quãng đời còn lại chịu đủ thống khổ mà chết, ta cũng không giết ngươi, dẫu sao giết kẻ như ngươi cũng bẩn tay ta…

Trong bộ áo quần đen, tâm Nobita đã hắc lại càng hắc, hắn vô tình xử tội khiến cho lũ tội phạm khiếp sợ, tỉ lệ tội phạm đang tăng cao bỗng nhiên chững lại. Tên nào tên nấy nơm nớp lo sợ, chỉ lo sao một ngày đang yên vui tác nghiệp thì có cái sát thần hiện ra thiến mình.

Nobita chỉ nhằm đến các việc hắn coi là hệ trọng mà ra tay mà thôi, hãm hiếp đã dẫn đến tan nát bao đời người con gái, giết người càng không thể tha, đây là vảy ngược của Nobita rồi. Nhưng mấy cái cướp vặt trộm ví cái gì hắn ngược lại không quản.

Một là lũ cướp trộm cũng đều là lũ cùng khổ, chúng còn lập ra cái gọi là gì "hiệp hội ác nhân Nhật Bản", trụ sở còn treo lên cái bảng to đùng. Nobita chút nữa vấp ngã đập mặt vào tường khi thấy nó, đùng đùng chạy đến thì mới phát hiện ra cái gọi là "hiệo hội ác nhân Nhật Bản" này tập hợp toàn lũ đùa bức.

Đứa nào đứa nấy tự nhận mình là ác nhân, trong khi lại không làm được cái gì nên hồn, chỉ toàn là thất bại, đến hội trưởng hộp phó đều là quần áo vá, Nobita nhìn chúng mà cũng không muốn hạ thủ nữa.

Có lẽ đây cũng là lí do mà cái hiệp hội này vẫn còn tồn tại a? Cảnh sát có lẽ cũng cảm thấy lũ này đơn thuần là tập hợp của những đứa ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Hóa Ra Ta Là Trong Pac Man Thế Giới?

Thời gian là cái thứ tốt, ai ai cũng muốn nắm lấy, nhưng càng muốn nắm lấy nó lại cứ chạy đi thật nhanh thật nhanh, Nobita cũng muốn nắm lấy thời gian lắm nhưng thoắt cái đã là năm năm rưỡi.

Không sai. Đã năm năm trôi qua, cô bé Sumire từ một tiểu la lị đã kinh biến thành đại la lị, ngực a, mông a, đều đã có chút chút quy mô.

Nhưng Nobita lại không vui cho được á, Sumire rốt cục cũng lớn, đã biết xấu hổ và quyết không chịu tắm chung với Nobita nữa, chỉ có đêm đêm nằm ngủ cho phép Nobita coi là gối ôm thôi, không cho léng phéng, Nobita thật là tưởng niệm Chacha a… nàng ta sẽ là không phản đối bất kì cái gì Nobita làm với nàng, càng vậy Nobita lại càng không dám làm gì, trong khi Sumire vốn đang làm tốt một cô bé loli manh manh đát, bỗng một ngày đi học khóa cái gì mà Sinh học đại cương về cơ thể người về là cải biến một trăm tám mươi độ làm Nobita mất hết lợi lộc được hưởng.

Nobita lúc đầu còn cố mà chạy về tương lai, nhưng có Sumire tại nơi này, có chút không bỏ, bởi thế Nobita là không vội vã ngược lại cứ từ từ khám phá thời gian sức mạnh. Tính ra đây cũng là thời gian lâu nhất hắn chuyên tâm làm điều gì đó, bởi thế mà cái sức mạnh thời gian nó dần dần mà mạnh mẽ lên từng ngày.

Hôm nay hắn đã cảm thấy được sức mạnh bản thân đã đầy đủ để xuyên việt thời không về lại thế kỉ 20, chỉ là khoảng cách mười năm thì Nobita vẫn là làm được rồi, nhưng càng gần đến lúc này Nobita càng lo lắng cho Sumire, lo lắng nếu không có bản thân thì cô bé có thể kiên cường được không.

Cũng như Nobita vậy, sống với Nobita lâu dài, Sumire cũng như Nobita, coi đối phương đã thành một người quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Cuộc sống của ngôi sao không đẹp như người ta mơ ước, mỗi lần bị quan áp lực thì Sumire nơi tìm đến luôn là Nobita, những lúc như vậy Nobita vẫn luôn sử dụng sự già dặn của bản thân an ủi động viên và chọc cười cho nàng, khiến cho mối ràng buộc của hai người ngày càng khăng khít.

Nhưng Nobita biết bản thân cần trở lại tương lai, hai người khác biệt thời không sinh hoạt với nhau là khó mà có được, Nobita suốt năm năm qua luôn là

giữ nguyên bộ dáng 10 tuổi, hắn cũng không muốn sau khi trở về lại phải chạy đến Doraemon chỗ đó dùng khăn trùm thời gian biến nhỏ.

Thấy sự khác thường của Nobita, nhưng Sumire vẫn ăn ý không hỏi, thế là tuy miệng gọi Nobita là "anh" nhưng nhìn từ ngoài vào hai người không có khoảng cách tuổi tác, nói chính xác hơn hai người trên lí thuyết là cùng tuổi, Sumire có lớn hơn chút đỉnh.

Đang chán nản ngồi trong phòng nghĩ vẩn nghĩ vơ thì bỗng cô nàng quản lí Awa hốt hoảng chạy vào, sống thời gian dài khiến Awa cũng coi như là chai mặt Nobita, hai người cũng coi như là quen mặt.

"Nobita-san, Sumire-chan… Sumire-chan… em ấy mất tích rồi."

Đang không quan tâm Nobita bật người đứng dậy, không thể không khiến Nobita khinh ngạc a, Sumire nói cho cùng cũng là cao thủ do hắn dạy bảo, sao có người bắt cóc cho được? Nếu thật là có ai đó bắt cóc nàng thì đã không thuộc phạm trù con người nữa rồi, nếu vậy thì nàng lại càng nguy hiểm.

Nobita cũng không chần chờ mà bắt đầu cảm ứng lên "khí" của Sumire.

……...

Tại một khu đất trống đang có một cuộc hốt du trẻ em phi pháp, người bị hốt du không là ai khác mà là kẻ nghi vấn bị bắt cóc Sumire, còn tên tội phạm dụ dỗ trẻ vị thành niên bất hợp pháp lại là một tên đeo mặt nạ mặc áo bó biến thái.

Người mang mặt nạ:

"Cô bé! Tôi thấy được tài năng của cô, hãy dùng nó cho sự nghiệp bảo vệ địa cầu chính nghĩa đi!"

Sumire một mặt không mấy quan tâm:

"Làm việc luôn khiến người ta chán chết, vừa bận rộn lại còn luôn bị người ta theo đuôi. Bảo vệ địa cầu cái gì thì để cho ai đến bảo vệ đi, sao lại để một người con gái đi làm kia chứ?"

Người mang mặt nạ đưa ra một bộ đồ mũ cùng áo choàng, huy hiệu, lại có cả một con búp bê quái lạ mà thần thần bí bí nói:

"Công việc của em có thể để cho "búp bê nhân bản" đi làm, chỉ cần em cụng đầu vào nó thì mọi kí ức sẽ em truyền lại cho em, còn khi em nhận lời làm Siêu Nhân bảo vệ địa cầu thì em sẽ bay như chim không ai theo đuôi được, lại mạnh mẽ đến 6600 lần hiện tại…"

Nghe đến công việc có thể bàn giao, sẽ có thời gian cùng anh Nobita đi chơi nhiều hơn, Sumire hai mắt sáng rực lên nói:

"Em đồng ý!"

Vừa lúc đó một tiếng nói khác biệt vang lên:

"Anh phản đối!"

Vừa chạy đến Nobita là vội vàng mà hô dừng. Chạy đến nơi đây, nhìn cái tạo hình quen thuộc của "quái nhân đeo mặt nạ mặc đồ bó hentai" sao không nhận ra đây là bản thân lạc vào phim trường Pac man.

Nobita không xem Pacman, Nobita chỉ biết là tập một có chuyện cái gì Misuo làm pac man, sau đó gộp lại thành biệt đội siêu nhân trừ gian diệt ác cái gì, nhưng hắn lại tuyệt bức không ngờ nổi Pac man lại cùng Doraemon một thế giới.

Tại thế kỉ 20 Pacman cũng đã thành truyện tranh cho nhi đồng đọc, Nobita dĩ nhiên không đọc, chỉ một lần nhìn qua tập một của bộ phim lúc muốn lấy trộm bộ đồ Pacman sáo trang mà thôi. Nhưng dẫu không nhìn nhưng hắn cũng có thể não bổ ra được làm siêu nhân đâu phải chỉ đơn thuần mặc quần lót chạy lung tung ngoài đường là được mà cần chiến đấu chống lại trùm phản diện.

Đã như thế thì chắc hẳn sẽ vô cùng nguy hiểm, Nobita mới không cho phép bé Sumire bé bỏng của bản thân chịu một chút tổn thương đấy, làm thế khác gì xát muối vào tim hắn, hắn chắc chắn không chấp nhận. Nhưng lạ thường nhu thuận nghe lời Sumire lần này lại chấp nhất cứng đầu quay qua Nobita nói:

"Anh Nobita, em sẽ làm siêu nhân! Anh đừng tưởng trốn được mắt em. Anh cũng dấu em đi tiêu trừ tội phạm, thậm chí có cả tội phạm giết người hàng loạt nữa… anh có biết những lúc như thế em lo lắng thế nào không?"

Nói nói, Sumire nước mắt đã rơi đầy mặt, Nobita là một mặt vốn đầy nghiêm túc thoáng cái luống cuống lên, hắn là không thể nào chiến thắng nước mắt phụ nữ đâu. Có thể nói hắn dại gái cũng được, gọi hắn "quân tử rởm" cũng là không sao, thậm chí xếp hắn vào lớp thê quản nghiêm hắn cũng là không có cách nào, thật sự hắn là khôngc hịu được con gái khóc.

"Ách! Được rồi, được rồi… anh chấp nhận không phải là được sao? Tất cả nghe em á…"

Nobita được!!! Hô phong hoán vũ quát tháo phong vân Thần Nobita rốt cục vẫn là nhuyễn. Dẫu sao hắn lại không đầy đủ hắc, bá đạo, Nam tử chủ

nghĩa… hắn đơn thuần một cái trạch nam không có lấy một người bạn gái tâm lí đi đối nhân xử thế.

Nói đúng ra thuận theo tự nhiên hắn sẽ là nhận được một cuộc điện thoại của nũ thần của lòng hắn, rồi nghe đầu bên kia nói:

"Anh à… Em có thai rồi, nhưng Hắn không chịu trách nhiệm… em biết làm sao đây… hu hu hu."

Hắn sẽ là một mặt dằn vặt và nói:

"Có thì sinh ra đi! Anh nuôi!"

Cô nàng "nữ thần" kia sẽ một mặt cảm động nói:

"Anh đúng là người tốt!"

Và thế là cuộc đời hắn sẽ thực sự trở thành cái phao dự phòng cho một số người cần đổ vỏ… Ách! Nói thế là hơi có chút hướng đen tối suy nghĩ, nhưung không phải không có khả năng.

Nói xa… tóm lại Nobita là chấp nhận chuyển từ hộ tống Sumire đi lưu diễn các loại thành là hộ tống nàng "trừng gian diệt ác". Nói chứ Sumire chuyển thành siêu nhân số 3, tức là trước nàng có tận hai người nữa cũng như nàng mà thành siêu nhân.

Còn chú siêu nhân người dơi kia sau khi thấy Nobita phát hiện bí mật thì cũng đã định xóa trí nhớ hắn hoặc cũng biến hắn thành siêu nhân số 4. Cơ mà bị Nobita treo lên đánh các loại cách thức, sức chiến đấu của siêu nhân người dơi đã vượt con số mạnh hơn người thường 6600 lần nhiều lắm, cơ mà đối với Nobita vẫn là có trứng dùng.

Chỉ có thể dùng để tấn công từ xa là súng, chưa đủ gãi ngứa cho Nobita, cận thân vật lộn lại không được, đóng băng thời gian nhưng không đóng được Nobita, vẫn là ngoan ngoãn bị Nobita trreo lên đánh sưng mặt sưng mũi.

Còn bị Nobita gỡ ra cái mặt nạ xem mặt thật, rồi ghét bỏ mà vứt lại cái mặt nạ, thực sự là không đẹp trai chút nào cả. Siêu nhân người dơi đã là một mặt khóc ròng ròng, nếu có nhà vệ sinh nơi đây chắc chắn sẽ không ngần ngại chạy vào khóc toáng lên.

Nobita bực tức phát tiết xong cũng không thể không chấp nhận sự thật Siêu nhân số 3 sẽ là thân phận mới của Sumire. Lại để trẻ em làm siêu nhân chịu nguy hiểm, điều này khiến Nobita thực sự không có mấy thiện cảm với lão siêu nhân người dơi kia, lại động một tí là uy hiếp biến thành động vật.

Dẫu biết là trẻ em mới thực sự thuần khiết nhất, khó bị hắc ám xâm lấn mà dùng sức mạnh siêu nhiên đi làm hại thế giới cân bằng nhất, trẻ em cũng là tâm tư đơn giản nên dễ dàng đi vào khuôn khổ nhất, đó là lí do khiến hiệp hội cái gì mà Siêu nhân toàn vũ trụ chọn chỉ có trẻ em làm siêu nhân.

Cơ mà Nobita vẫn là khó chịu, tìm ai không tìm tới mà ngược lại tìm đến đầu hắn bên trên, Sumire như em gái hắn vậy, là vảy ngược của hắn, nếu nàng có mất sợi tóc nào Nobita không biết bản thân sẽ cuồng hóa ra sao nữa á.

……..

Một tuần trôi qua, sau khi báo đăng lên về một cậu bé phi phàm cứu cả một chiếc máy bay chở khách khiến cả vùng ngoại thành Tokyo tránh được thảm họa thì Sumire bắt đầu rục rà rục rịch muốn ra ngoài "hành hiệp trượng nghĩa" rồi.

Nobita cũng là ngứa mắt cái lũ phóng viên nhà báo, năm năm qua hắn không hề dừng lại việc truy bắt tội phạm, nào là giết người phóng hỏa tội phạm a… khủng bố tổ chức a… các loại, cơ mà báo chí đưa tin thật ít ỏi, thậm chí là bị ém nhẹm.

Khiến cho năm năm qua Nobita cảm thấy bản thân bị phủ định công lao, hắn lại không nghĩ xem mỗi lần hắn ra tay không phải chân cụt tay đứt thì lại là cắt tiểu JJ, mấy thứ đó báo chí truyền thông tuyên dương mới là lạ á.

Dĩ nhiên đối với việc săn giết tội phạm của một tên bí mật có sức mạnh khủng bố nào đó sao có thể sánh được với một đứa trẻ cứu được cả một cơ số người kia chứ. Súc mạnh không trong tầm kiểm soát của Nobita cho các nhà chức trách là đau đầu, còn sức mạnh nắm trong tay của kẻ nhìn cái là biết là đứa trẻ, hơn nữa là cứu người, các nhà chức trách sẽ không lo sợ ngược lại cực lực tuyên dương.

Bởi việc này náo động lớn nhiều người chứng kiến, không ém nhẹm được nguyên nhân lớn nhất, chính phủ cũng không thể âm thầm điều tra cắt miếng nghiên cứu kẻ đã được cho là "anh hùng" trong lòng dân chúng được.

Mà có muốn chính phủ cũng là chịu á, không có quân đội Nhật Bản bây giờ đơn thuần chỉ có thể nói miệng. Pac man số một may mắn vì hành động của mình mà miễn đi bao nhiêu phiền phức từ chính quyền

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Sở Thú Phong Ba

"Anh Nobita! Dậy đi, ngủ nhiều thế làm gì, có gì thì chết muốn ngủ bao lâu thì ngủ á."

Tiếng kêu của Sumire reo réo bên tai làm đang say trong giấc mộng Nobita đành phải tỉnh giấc. Dụi đôi mắt lèm nhèm, Nobita bất lực mà nói:

"Anh nói chứ Sumire-chan, chỉ là đi chơi công viên sở thú thôi mà, có gì cần đến dậy sớm thế hả?"

Nhìn một mặt phình lên bán manh Sumire, Nobita chẳng thể nào khác mà nói:

"Rồi, rồi, anh đi chuẩn bị là được chứ gì?"

Lê thân thê mệt nhọc đi xuống phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, lại cùng Sumire ăn xong xuôi bữa sáng nhẹ, Nobita và Sumire cùng dẫn nhau đi đến sở thú trung tâm thành phố. Sumire hôm nay ăn mặc một bộ đồ khá là có cá tính, cùng thêm mũ rộng vành và kính đen để trốn tránh Paparazi, nhưng vẫn là khó che đi cái vẻ đẹp đơn thuần của nàng, Nobita không thể không nói là cũng có chút chút tâm động.

Cơ mà xem Sumire từ hồi còn năm tuổi đến nay đã mười tuổi Nobita lại không thể nào coi nàng như một người bạn khác giới được, ngược lại càng giống như anh trai đối đãi em gái tâm thái. Suy nghĩ không chín chắn không phải là không có, nhưng cũng chỉ đơn thuần là suy nghĩ thôi, còn hành động thì chẳng hề có dù chỉ một chút.

Hôm nay cũng là mấy ngày đầu xuân năm mới, người đi đến mấy nơi vui chơi giải trí như thế này cũng không ít. Các bố mẹ cả năm trời làm việc nay mới hiếm hoi có chút thì giờ mang con cái cùng nhau hưởng thụ chút giờ phút của ngày lễ đầu năm.

Mà dẫu sao trong các nơi đi chơi thì vườn bách thú cũng thuộc hàng rẻ nhất rồi. Nobita lại cũng không muốn lãng phí tiền bạc, dẫu cho hắn hay Sumire đều là người không thiếu tiền hắn cũng sẽ lấy "cần kiệm liêm chính" làm thước đo cho bản thân, Bác Hồ dạy là tốt chí lí.

"Anh Nobita, nhìn nè nhìn nè. Đó là con khỉ đột đúng không? Sao chúng xấu thế nhỉ? Chẳng bù cho họ hàng xa của chúng, mấy chú khỉ con kia mới đáng yêu làm sao."

Sumire như đứa trẻ lần đầu được kiến thức các điều mới mẻ vậy, kéo Nobita chạy đông chạy tây.

Nhìn con voi đang hút nước tắm, Sumire hai mắt bạo tinh tinh mà nói:

"Anh Nobita xem kìa… con voi nó thật sung sướng khi có cái vòi muốn tắm lúc nào thì tắm, lại cực linh động. Hâm mộ nó chết đi được."

Nobita nhìn voi mà cũng trầm trồ nói:

"Voi cũng thật sự là sự thần kì của tạo hóa đó. Các động vật trên trái đất khoa học biết đến có xương sống thì chỉ có bốn chi, trong khi voi nhờ sở hữu cái vòi vốn là phần kéo dài của mũi và môi và có tận 4 vạn cơ bắp giúp nó không khác gì cái chi thứ năm cả."

Hai người thân mật đi lại ngắm nghía chú voi, trong khi chú voi kia lại không mấy thích thú hai người ngắm nhìn lúc nó tắm nên hút một vòi nước phun lên hai người khiến cả hai và các gia đình gần đó hét lên chói tai chạy tán loạn, cơ mà cũng thật vui.

Hai người như là đi hẹn hò tình lữ mà cùng nhau qua rạp xiếc, quầy kem,… đi đến mặt trời đã lên đầu rồi mà vẫn chưa thỏa thuê, Nobita đành nhượng bộ cùng Sumire đi đến cửa hàng gần đó ăn chút đồ ăn ngoài lót cái dạ rồi chiều chơi nữa.

Cả ngày là Nobita cảm thấy mệt phờ râu, may sao không xuất hiện Fan nhận thấy thần tượng hay là có thằng phú nhị đại nào đến trang bức đánh mặt nên Nobita cũng không cần phải quá mức mệt nhọc, nhưng nói cho cùng Sumire vẫn là ham chơi, Nobita là bị kéo thảm.

Thế mà đêm đến Nobita lại không được nghỉ ngơi nữa, tiếng còi xe cảnh sát kêu inh ỏi, tiếng la hoảng sợ kêu lên trong đêm vang vọng, Nobita sao lại không biết có chuyện xấu đã xảy ra cơ chứ.

Vừa đúng lúc Sumire một bộ đồ nghề siêu nhân mở cửa phòng Nobita ra và giục dã:

"Anh Nobita! Ngoài kia đang loạn hết cả lên thế mà anh lạic so thể ung dung ngồi nơi đây được sao? Anh có còn là anh hùng nữa không vậy?"

"Thì trước đến nay anh cũng đâu phải là anh hùng gì đâu?"

Đó chỉ đơn thuần là nghĩ thôi chứ Nobita cũng không ngốc mà đi nói ra câu đó, mặc vào bộ đồ siêu nhân vào Sumire sẽ không còn là Sumire hiền lành dễ thương nữa mà là chân chân thật thật một nữ hán tử đấy.

Nobita cũng đã nhìn nhiều nên quen không có mấy cảm giác kì lạ, chứ nếu người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ là nói hai người chứ không thể nào là một được. Nobita nhớ đến có nghiên cứu thu thập thông tin các kẻ sát nhân, giết người bệnh hoạn kiếp trước có đọc thì có đến hơn 80% đeo kính.

Người ta nói đeo kính là tri thức, nhưung cũng có người đeo kính chẳng qua để che dấu đi ánh mắt sắc bén của bản thân, chiếc kính như một chiếc mặt

nạ tưởng tượng mà nó sẽ giúp người đeo có cảm giác tự tin hơn nhiều, dĩ nhiên nếu là âm u cũng sẽ âm u hơn nhiều.

Việc đeo mặt nạ làm điều xấu cũng khá tương tự. Nay Sumire đeo lên mũ siêu nhân thì không còn ai có thể nhận ra cô thực sự là Sumire nữa, cô có thể thỏa thuê mãn nguyện mà muốn thế nào ra thế ấy, Sumire nhân cách thứ hai nghiễm nhiên chiếm quyền chủ đạo.

Giật cái bộ đồ bên giá treo đồ, Nobita nhanh chóng khoác lên rồi nói:

"Anh biết hiện nay đang xuất hiện dã thú xổng chuồng, nghe đâu là chính sở thú hồi ban ngày ta đi đấy. Nhiệm vụ của chúng ta là trước khi cả thành phố bạo loạn đưa chúng tóm sạch vào lồng giam. Ok?"

Sumire hai chân đứng thẳng, đưa tay lên thái dương nghiêm mặt nói:

"Yes! Sir!"

Thế là phân công xong xuôi hai người nhanh chóng lao ra đường, đi không bao xa thì Nobita phát hiện một con sư tử sổng chuồng đang rượt theo một người nhân viên đi làm đêm về, không nói hai lời, Nobita lao đến.

Bên phía Sumire cũng là tương tự, rắn châu phi to lớn trườn trong khu phố sầm uất quả là một nỗi kinh hoàng, nhưng cho dù thiên nhiên có ưu ái ban cho chúng khả năng cảm biến nhiệt, cho chúng sức kéo kinh người, miệng rộng có thể nuốt vật to hơn bản thân nhiều lần, đầy đủ chô một người thợ săn khiến mọi loài khiếp sợ, cơ mà… cũng là có trứng dùng.

6600 lần sức mạnh của người bình thường khiến ccho cô nàng có thể treo lên đánh cho "kẻ săn mồi" của thiên nhiên không có chút sức phản kháng. Lại còn mang cả con rắn khổng lồ đi thắt nơ con bướm mới trả về lồng mới chết chứ.

Vốn con kiến cũng sợ Sumire hóa thân thành nữ hán tử vô cùng mạnh mẽ, mấy con nhơn nhớt trơn trượt như rắn hay sâu đỉa ngược lại không khiến cho cô nàng có "thần kinh thô" mệnh danh nhíu mày dù chỉ một chút.

Chạy đến một nơi có tiếng động ầm ĩ, Nobita nhìn thấy đó là cái gì? King Kong tái xuất? Super monkey?

Chỉ thấy con khỉ đột hồi sáng có cùng Sumire lượn qua thấy thì hiện tại đang thực thi công nhân tháo dỡ, từng miếng bê tông cốt thép hắn nhổ ra như bỡn. Cảnh sát xe trong tay của nó không khác gì một món đồ chơi bằng đất sét, tùy ý vo tròn lại thành cục mà ném đi.

Cảm thấy bản thân là bất khả chiến bại, con khỉ đột kia đấm ngực hướng lên trời 45 độ mà hú lên như dãthú xổng chuồng… cơ mà quả thực đây đã là dã thú xổng chuồng. Nhìn trên đầu đội một chiếc kì kì quái quái mũ kỉ đột là Nobita đã biết nguyên nhân hậu quả.

Có lẽ là thằng nhóc siêu nhân tay mơ nào đấy để lạc chiếc mũ sáo trang siêu nhân vào tay con khỉ đột kia, sau đó con khỉ này dựa vào sức mạnh của chiếc mũ mà coi trời bằng vung, cảm thấy mình có thể giây trời giây đất giây không khí mà đi ra phát tiết tháo dỡ công trình kiếm trúc.

Nhìn con khỉ đột kia Nobita ác thú vị nghĩ có nên thêm một cô nàng Ann Darrow vào cùng một anh chàng Jack Discroll vào để diễn tả lại một trận yêu hận tình cừu giữa người đẹp và quái vật?

Nhưng đó cũng là nghĩ thôi, Nobita lại không rảnh rỗi đến mức tìm phối ngẫu cho con khỉ đột xấc láo kia, lại càng không nói đến con khỉ đột kia có thẩm mĩ quan thế nào a? Có thể nào nó sẽ chê thể hình của Ann Darrow mà thích thể hình của Phượng Tĩ?

Nghĩ vẩn nghĩ vơ nhưng Nobita vẫn là không trì hoãn, lao thân ra trước mặt chặn lại cái cục sắt ô tô to chà bá chút nữa đánh dẹp mấy anh cảnh sát, Nobita quay qua đầu to óc bằng trái nho tên kỉ đột mà hét lên:

"Nè khỉ đột xấu xí! Mày có từng nghe a nói mày không hề giống bố mày chút nào không?"

Như hiểu lời nói của Nobita, tên khỉ đột nổi khùng lên mà hướng Nobita phương hướng nhổ lên mấy cọc ximăng mà ném đến. Đơn giản không đau không ngứa Nobita bắt đầu lui dần lại, dẫn con khỉ đột biến thái này đến nơi đất trống tránh phá hoại kiến trúc nữa.

Thấy tên xấu xa kia còn dám chạy, lại không quỳ xuống bái phục ta "khỉ đại vương", con khỉ đột oa oa gầm thét đuổi theo, Nobita vừa chơi chiến thuật thả diều vừa tìm xem có thể nào lấy cái mũ ra khỏi đầu con khỉ đột không.

Nhưng vốn chẳng có mấy IQ tên khỉ đột lần này lại dị thường thông minh, quyết không cho Nobita tiếp cận lấy đi chiếc mũ, Nobita nếu muốn cũng có thể liều sử dụng tốc độ siêu nhanh chụp chiếc mũ cho đi, nhưng một là Nobita lười không muốn tốn sức như vậy, hai nữa là nếu thất bại thì sẽ càng khiến con khỉ đột này phát cuồng hơn nữa và sẽ phá hoại khắp xung quanh.

Nobita không chú ý thấy phía xa xa sau lưng hắn mấy trăm mét bên ngoài đang có một người một khỉ nhìn về phía hắn mà nói chuyện với nhau.

"Cậu thấy sao Buubii? Cậu kia cũng không như chúng ta mặc sáo trâng siêu nhân, ngược lại tớ thấy bộ đồ kia cứ như là tự may ra vậy, không có chút tế bào nghệ thuật."

"Khéc khéc khẹc khẹc khẹc…"

Con khỉ được gọi là BuuBii chân tay múa loạn mà phát ra cả tràng âm khéc khẹc khẹc, ấy thế mà cậu con bé trai kia vẫn là hiểu.

“Ý cậu nói rằng cậu ta cũng không giống chúng ta được chú siêu nhân chọn mà có thể là một người được thế lực nào đó đào tạo mà thế lực đó có thể chính là của người trái đất chúng ta?”

Hai người… ách, một người một khỉ nhìn nhau gật gật đầu mà quay qua phía trước tiếp tục quan sát, chỉ là đơn giản trì hoãn chút thời gian, bên kia chiến đấu đã là kết thúc.

Dụ được con khỉ đột đi đến nơi đất trống của công viên sở thú, Nopbita cũng không quan tâm ba bảy hai mốt mà cho con khỉ đột một quyền lật địa, phủi phủi hai bàn tay, Nobita nhổ một tiếng:

“Thật yếu!”

Hai người đi theo phía sau thì tập thể mộng bức… Thế là xong? Nói xong đâu dẫn ra ngoài khu dân cư tránh phá hư cơ sở hạ tầng đâu? Nói xong sẽ là cuộc chiến kinh thiên động địa giữa người và quái vật đâu? Vậy tốn công sức dụ con khỉ đột đó đến kia mục đích là gì? Không phải là vì ghét việc mang nó bẩn tay không muốn mang nó nên đưa nó đánh ngã nơi đây luôn đỡ phải di chuyển a?

Không nói chứ thực sự là Nobita ngại phải ôm con khỉ đột hôi hám đó đến lại chuồng thú nên dứt khoát dụ nó đến đây hạ luôn khỏi mất công tốn sức di chuyển nó nữa. Một công đôi việc á. Dĩ nhiên có đánh chết hắnc xung không nhận bản thân lười đến mức như vậy đâu á.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 109: Tổ Ba Siêu Nhân Gặp Mặt

Cầm trên tay chiếc mũ không khác mấy của Sumire, nó chỉ khác nhau ở mũ của Sumire là màu hồng còn cái mũ này lại là màu xanh dương, rõ ràng là mũ của Siêu nhân số 1 rồi, Nobita còn nhớ mang máng tên cậu ta là Mitsuo thì phải, dẫu sao không quá đam mê nên Nobita trí nhớ về Pacman là khá có hạn.

Liếc nhìn phía sau cách đó không xa, Nobita hắng giọng gọi:

“Hai cậu ra đi! Núp núp ló ló cái gì? Siêu nhân mà làm như ăn trộm thế?”

Thấy Nobita phát hiện ra bản thân, Mitsuo vả Buubii thì thật sự ngây thơ đi ra, nhìn mà Nobita thẳng che mặt. Dẫu là hắn gọi là thực, nhưng đây đã là sáo lộ cũ rích rồi được không?

Một tên nào đó đến một vùng nghi nghi rồi hô to:

“Ra đi! Tao biết mày núp ở đó!”

Thế là lũ kia vốn đang núp lùm phục kích bỗng nhiên chạy ra bỏ qua luôn kế hoạch phục kích? Lũ đó chỉ có là lũ ngu thôi á, mà Pacman số 1 này coi bộ cũng không thông minh hơn lũ đó là bao.

Nhìn hai người… ách! Là một người một khỉ đi ra, Nobita cảm thấy nếu còn cần dựa vào các siêu nhân kiểu này để chống lại bọn tội phạm thì quả nhiên cảnh sát cái gì thuần túy chỉ là lũ ăn không ngồi rồi chờ chết thôi a.

Nobita nhìn kĩ cậu siêu nhân số 1 này, cậu ta có khuôn mặt không quá xấu trrai nhưng cũng không đẹp trai đến có thể gọi tiểu bạch kiểm, nói trắng ra là khuôn mặt cậu ta khá phổ thông cái loại ấy, vứt vào đám đông là sẽ chẳng thể tìm ra cái chủng loại kia phổ thông.

Nobita cảm thấy chấm nhan trị thì bản thân vẫn là ăn đứt Mitsuo, lấy được chút điểm tự tin về nhan trị xong xuôi, Nobita bỗng cảm thấy cậu bạn này càng nhìn càng thuận mắt, có chút “hận gặp nhau muộn” muốn cắt máu ăn thề kết làm anh em.

Nobita đánh giá Mitsuo thì cậu ta cũng đánh giá Nobita, trong mắt cậu ta Nobita khá là bí ẩn, một bộ đồ đen che kín mít, khăn trùm che nửa mặt bên giưới chỉ để lộ ra hai mắt tuy không mấy to nhưng khá là sắc bén bức người, thân thể cao hơn hắn một cái đầu nhưng cho hắn cảm giác rất to lớn vĩ ngạn như núi vậy, khá là áp bách.

“Xin lỗi… Cậu có thể cho tớ lấy lại chiếc mũ được không vậy? Nó là của tớ…”

Mitsuo khá lúng túng mà nói, dẫu sao đi nữa thì mũ cũng là cậu ta vô ý mà bị con khỉ đột đó đánh cắp, đã thế còn không đấu lại nó, bị nó treo lên hoa thức 360 độ đánh tê người. Bây giờ có người đánh ngã tên trâu bò kia thì mới có thể chạy đến xin lại cái mũ, đâu thể nào không xấu hổ kia chứ?

Nobita lại không nghĩ nhiều thế, thấy Mitsuo xin lại thì cũng không quan trọng mà ném cho cậu ta, không biết nếu mấy lão trùm phản diện ngấp nghé với sức mạnh của sáo trang siêu nhân mà thấy hành động của Nobita có thể nào tức chết hay không nữa.

Nhanh chóng tiếp được chiếc mũ và đội lên đầu, Mitsuo vội vã cáo từ Nobita mà cùng Buubii nhanh chóng tiếp tục công tác đưa mấy chú động vật lang

thang về lại sở thú.

Đến tận sáng sớm một hai giờ sáng thì các con vật mới coi như là vào lại đầy đủ nơi chúng nên thuộc về, Nobita thì đã trở về nhà ngáy khò khò, mặc kệ tthiên hạ loạn lạc, ta vẫn là hoan nhạc tới nơi.

Mà Nobita cũng đã giải quyết hết mấy con thú nguy hiểm như hổ báo cọp beo cái gì, còn lại mấy con vật không mấy nguy hiểm nữa thì cứ để công dân tốt Siêu nhân làm hết đi. Nobita hắn lại chưa bao giờ tự nhận bản thân là Siêu nhân, cố chi thì hắn nhận rằng bản thân là theo phe chính nghĩa mà thôi.

……..

Sáng sớm tinh mơ, Nobita tỉnh dậy xem báo sáng, trên báo không lạ thường chút nào là việc xảy ra vào đêm qua, bài báo là tuyên dương mấy chú nhóc siêu nhân hết mức có thể, dĩ nhiên là gần như lãng quên Nobita cũng tham gia vào vụ việc đó, Nobita là nhiều lần thành quen thuộc, có nhắc đến hay không hắn cũng chả thèm để ý.

Ngược lại, cứ nghĩ đến việc bản thân được ngủ nướng mà Mitsuo mấy người kia còn cần phải căng lên đôi mắt nhập nhèm mà đi học thì Nobita lại cảm thấy bản thân thật thỏa mãn…

Hồi đêm đến tận hai ba giờ sáng Sumire mới trở về, cô nàng coi bộ rất tận tâm với nghề Siêu nhân này, Nobita cũng không cản nữa, ai thì cũng cần phải có một ước mơ riêng, quyền tự do riêng. Nobita lúc xem phim là chúa ghét mấy cái người mà đi ra nói câu:

"Anh làm thế chỉ để tốt cho em thôi!"

"Bố mẹ làm thế cũng chỉ để tốt cho con thôi!"

Mấy cái kiểu áp đặt suy nghĩ của bản thân lên người khác rồi bảo đó chỉ là do muốn tốt cho họ thì thật sự trong mắt Nobita quá mức giả tạo. Nobita không muốn trở thành loại người như vậy, tuy thâm tâm không thích lắm Sumire dấn thân vào cái nghề nghiệp không lương lậu không thăng chức mà lại tràn đầy nguy hiểm này chút nào, nhưng Nobita lại rất hiểu ý mà im lặng thủ hộ và đồng ý với các quyết định của Sumire.

Nói cho cùng cũng là nhờ Sumire cô ấy giúp Nobita mới có thể tỉnh lại a… Nobita còn nợ cô ấy một lời cảm ơn đấy, tuy Nobita có vẻ không định nói lời đó chút nào. Hai người nợ nhau chỉ có cách là dùng phần đời còn lại để trả… không biết đó là câu nói của ai nhưng Nobita cảm thấy cũng khá là chí lí.

Đến xế chiều, Sumire đi học về… Nhiều người cứ nghĩ rằng Sumire đã là ngôi sao thì đâu cần đi học nữa kia chứ? Nhưng sự thật là trừ khi lịch lên sóng quá tấp nập Sumire mới xin nghỉ học để đi đóng tham gia các chương trình kia thôi, còn thời gian bình thường cô nàng vẫn là học sinh tiểu học á.

Nhìn Sumire hăng hái là Nobita biết cô nàng có chuyện vui rồi, cười một tiếng, Nobita như người anh trai hiền hòa đón em gái đi học về mà hỏi:

"Sumire-chan, hôm nay trên trường có chuyện gì vui không? Trông mặt em như dính hoa trên đấy là biết có chuyện gì thú vị rồi, kể anh nghe với được không?"

Sumire hai mắt cong thành hình nguyệt nha mà quay về Nobita cười khúc khích kể về các chuyện thú vị trên trường nàng nghe được:

"Anh Nobita biết không, hôm qua có cả người đang say rượu mà leo lên trên lưng của lạc đà mà hát hò. Mãi đến khi con lạc đà được đưa lại vào lồng mà cũng không biết, đến sáng ra mới giật mình tỉnh dậy thì thấy bản thân là ôm lạc đà ngủ cả một đêm… ha ha ha."

Nhe chuyện đó Nobita cũng không nhịn được phì cười, đúng thật là nếu uống say rồi khi tỉnh lại là nằm trên một chiếc giường bên cạnh nằm một người phụ nữa xa lạ có thể khiến cho anh em một mặt mộng bức, được vòng, nhưng nếu như tỉng dậy không phải là phụ nữ mà là đàn ông thì sao? Thậm chí không phải là đàn ông, mà là súc vật sẽ lại thế nào? Ách! Nobita cảm thấy bản thân vẫn là nên dừng cương trước bờ vực thẳm, không nên suy nghĩ thêm gì nữa.

Quay qua Sumire, nobita hỏi:

"Thế bây giờ em định đi đâu? Hay là thử giọng cho chiều nay có buổi tập?"

Mặt Sumire phình lên trrông thấy, hai cái má phình phình lên đáng yêu không chịu được, lắc đầu nguầy nguậy mà nói:

"Không! Không! Sumire mới không đi thử giọng gì đâu, em có búp bê nhân bản mà, bởi thế nó có thể thay em đi làm mấy việc nhỏ nhặt đó. Còn em đã lên kế hoạch cho hôm nay rồi! Em sẽ lần đầu gặp mặt chào hỏi với nhóm bạn cùng là Siêu nhân."

Nghe Sumire nói thế Nobita cũng không có gì mà phản bác cả, dẫu sao cũng là siêu nhân, cần là cả một đoàn đội giúp đỡ nhau chứ đâu như hiệp sỹ Kamen rider cái gì cũng đơn thương độc mã mà làm đâu.

"Thế anh có cần đi cùng không? Nói cho cùng hôm qua anh cũng đã gặp hai cậu ấy đấy!"

Nobita cũng muốn ra ngoài cho thoáng khí chút, từ xưa đến nay lúc quái nào cũng tự nhốt trong nhà hắn cảm thấy thiên nhiên đang mãnh liệt kêu gọi.

Sumire ước còn chẳng được đâu thể nào từ chối, thế là ahi người nhanh chóng mà kết đội đi đến khu Tokyo ngoại thành phía Nam, nơi này cũng là nơi

Pacman siêu nhân lần đầu xuất hiện và cứu cả một chuyến máy bay chở khách.

Đến được gần thì Nobita hai mắt trợn trừng lên, hắn có xung động móc hai con mắt hắn ra mà rửa lại thật tỉ mỉ rồi hẵng lắp lại vào, bởi hắn nghĩ bản thân bây giờ đang xem ảo giác.

Trước mặt hắn và Sumire mấy trăm mét có hai vật thể phi hành cố hình dáng không sai con người là mấy, dẫu sao cũng là một con khỉ và một người chính hiệu thì có hình dáng thế là đúng rồi. Cơ mà hai cái thứ ngồi trên lưng họ là cái gì?

Chỉ thấy Mitsuo và Buubii đanng è đầu mà cõng hai đứa con nít bay tới bay lui, tuy nhiên là mạnh mẽ 6600 lần người thường, nhưng nhìn hai bên hình thể khác biệt thì quả lagf có chút không giám nhìn thẳng.

Mitsuo đã nhỏ, Buubii lại càng nhỏ hơn, đã thế lại cõng hai đứa to béo gần gấp đôi Mitsuo mới đau chứ, Nobita cảm thấy tam quan bị hủy đi không nhẹ. Nobita muốn quay về hai người hét to rằng:

"Hai tên kia! Không biết kính nghiệp một chút sao? Làm cái nghề siêu nhân cần phải có bức cách!! Sao lại để người khác cưỡi đầu cưỡi cổ thế hả? Nhìn Siêu nhân nhà người ta có dẫn thheo bay cũng là dẫn theo cô em xinh đẹp ôm vào lòng ngực mà bay, ai đời còn để cho lũ đực rựa chúng cưỡi trên đầu trên cổ chở đi bao giờ?"

Nhưng muốn nói thì nhiều, đến họng thì Nobita chỉ có thể thốt lên:

"Siêu nhân… Thật khổ a…."

Sumire nhìn hai người không có chút phong phạm siêu nhân phía trước mà cũng chỉ biết che mặt quay đi chỗ khác mà làm như không quen hai người kia vậy, quả thật là mất mặt đến nhà bà ngoại mà…

Nhìn thấy hai người đáp xuống cách đó không xa, để hai kẻ ngồii trên lưng xuống, hai bên nói chút gì rồi tách ra, Mitsuo và Buubii phóng lên trời trở lại, Nobita nhanh chóng bay đến, Sumire cũng là đi theo mà bay đến coi nhưu lần gặp gỡ đầu tiên giữa các chiến hữu, sau này còn cần nhờ nhau nhiều, tuy nhiên ấn tượng ban đầu của cô với hai người kia khá là tệ.

Còn Nobita hả? Thực sự hắn không thể hiểu nổi hành động của hai người… một người một khỉ kia luôn!! Nếu là Nobita rơi vào trường hợp đó thì có mà sút cho mỗi đứa một phát vào mông bay đi đâu thì đi chứ è đầu mà cõng hai tên đực rựa? Nobita lại chưa cần làm phẫu thuật hút nước khỏi não…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Chút Sóng Gió

Ba người một khỉ rốt cục có cái cuộc gặp gỡ định mệnh, Mitsuo và Buubii thì thật là kinh ngạc ra mặt, dẫu là đã được che đến quá nửa nhưng vẫn là thấy hai cậu ta há hốc miệng.

Không chờ Nobita và Sumire giới thiệu, Mitsuo đã nhanh nhẩu hỏi:

"Là cậu hắc bào bí ẩn đây mà? Mà bên cậu là…?"

Sumire đi lên phía trước mà vỗ ngực tự hào tự giới thiệu:

"Xin chào đồng nghiệp! Tớ cũng là siêu nhân đây…"

Nói xong, cô nàng còn nở một nụ cười thân thiện, nhưng coi bộ Mitsuo lại không quan tâm cái nụ cười kia cho lắm, cậu ta một mặt nghi ngờ như không thể nào tin nổi vậy. Thấy vậy Sumire một mặt tức giận mà nói:

"Tớ cũng có đầy đủ bộ đồ siêu nhân đây!"

Nói rồi chỉ chiếc mũ và áo choàng, có cái kiểu như khoa áo mới vậy, Sumire khá là ít bạn, tuy vẫn có Nobita làm bạn nên không đến mức quá cô độc, nhưng không thể không nói cuộc đời của một ngôi sao nổi tiếng từ bé là không dễ, cô gần như không có lấy một người bạn cùng trường, bây giờ gặp một người bạn cùng tuổi tác có cùng chung bí mật là siêu nhân thì cô bé có vẻ muốn tự thể hiện bản thân mong được sự đồng ý, chấp nhận đi, tâm lí trẻ con mà.

Nhưng Mitsuo lại không lĩnh tình, trong suy nghĩ cậu ta thì chữ Superman rõ ràng chỉ con trai, sao lại có thể là con gái được? Nghĩ là nói, Mitsuo:

"Nhưng Superman là danh hiệu cho con trai mà? Con gái ai lại làm siêu nhân?"

Sumire một mặt được vòng, Super man cũng có nghĩa là "anh chàng Siêu phàm", cũng đâu phải là "cô nàng siêu phàm" đâu, bởi vậy mà cô ttò mò hỏi:

“Thế tớ gọi là gì?”

Mitsuo gãi đầu rồi nói:

“Cứ gọi là… Super ger đi.”

Sumire một mặt chán ghét mà nói:

“Chán òm à.”

Mitsuo lại tiếp tục phát huy ra tài đặt tên của bản thân:

“Nhanh nhất gọi là “Số 3 đi”!”

Sumire nổi đóa lên mà nói:

“Ai lại đánh số thế kia chứ?”

Mitsuo coi bộ đã cạn kiệt ý tưởng mà nói:

“Thế thì gọi là “cô nhóc siêu nhân” vậy!”

Sumire lại không đồng ý:

“Cậu là bêu rếu tớ? Theo tớ thì tên Super woman là hợp nhất!”

Mitsuo và Buubii đều là nghe xong đã ôm bụng ra cười lăn, Nobita bên cạnh quả là không chấp nhận nổi mấy người cứ nói đi xuống, cắt ngang câu chuyện:

“Có cái danh hiệu thôi mà cũng phải cãi nhau? Thì cứ gọi em là Perko đi nhé! Per là chữ sau của Super, Ko là con gái, thế là đủ tây nhật kết hợp chưa?”

Có Nobita vào giảng hòa là mấy người cũng coi như bớt đi xích mích, nhưng vốn còn có chút chút là Fan của Mitsuo, Sumire là trệt để hết hâm mộ. Trước đó nghe nói đến chuyện cậu bé siêu nhân xả thân cứu vớt cả một chiếc máy bay chở khách thì quả thật Sumire có chút hâm mộ, vẽ nên một hình tượng vĩ đại không nề hà sinh tử cứu nguy cho người khác, bây giừ gặp được một mặt khác của Mitsuo thì vỡ mộng.

Nhìn Nobita, Mitsuo bây giờ mới có thời gian nói lời cảm ơn:

“Cậu gì đó ơi, cho tớ cám ơn chuyện lúc tối nhé! Không có cậu tớ thật không biết làm sao nữa.”

Nobita một mặt không quan trọng mà khuất khuất tay nói:

“Chuyện nhỏ ấy mà, chỉ là động động cái tay thôi. Có câu nói thế nào nhỉ? “Khả năng càng lớn, trách nhiệm càng lớn”. Tớ có khả năng cứu giúp thì tớ phải ra tay thôi, trách nhiệm mà.”

Thấy một mặt sùng bái Mitsuo và Buubii, Nobita nuốt câu sau muốn nói vào bụng, chứ thực ra hắn muốn thêm một câu nữa rằng kẻ nói câu đó đã bị chết chỉ vì làm theo cái niềm tin đó á.

Bác của nhện con chắc đã khóc ngất tại nhà WC, tuy nhiên, bằng với trình độ của Sumire bây giờ cũng khó có thứ gì gây thương tổn được cô bé nữa, dẫu sao Nobita đã dạy cho cô chút “khí” thường thức, cùng với Ninjutsu cách vận dụng, khi đeo lên sáo trang siêu nhân thì quả thật cô bé biến thành một pháo đài di động.

Nếu Mitsuo và Buubii chỉ đơn thuần là đưa nắm tay đánh với súng ống, thân thể ngạnh kháng đại pháo, thì Sumire đơn thuần cách xa tít mù khơi có thể cho một chiêu “hỏa độn: Hào hỏa cầu chi thuật” là không khác gì súng đại bác không đối không mà bắn tan mục tiêu.

Dĩ nhiên chỉ dính trong lúc cô nàng đội mũ và đeo áo choàng thôi, chứ nếu như là không đeo thì cô bé cũng là chỉ có thể tạo ra được mồi lửa hơi to tí thôi á, Nobita nhiều khi thấy mà muốn tìm sợi bún thắt cổ tự tử.

“Thế cậu là siêu nhân số 4 sao? Nhưng cậu sao không đội mũ đeo áo choàng vậy?”

Mitsuo tiếp tục làm một hiếu kì bảo bảo, Nobita thì chỉ có thể hốt du được thế nào thì hốt du, lấp liếm:

“Tớ thực ra là siêu cấp Ninja truyền nhân cuối cùng của Nobita thôn, tên hiệu là Hắc ảnh! Tớ được phụng mệnh đến đây để hộ tống truyền nhân của nhà chính mà làng chúng tớ đã thề nguyện trung thành, chính là cô Perko đây.”

Mitsuo là một cậu nhóc chính hiệu, mà đã là trẻ con ai chả có chút mộng mơ, cũng như người Trung Quốc mơ được làm kiếm khách du tẩu thiên hạ,

người Nhật Bản thì luôn là ước mơ được làm một Ninja trong truyền thuyết, cướp phú tế bần cái loại đó Ninja.

Nobita nói lên cái dang hào Ninja của bản thân đã làm cho hảo cảm của Mitsuo bạo rạp, mới chút đó đã ôm vai bá cổ mà cùng nhau đi cười cười nói nói, bỏ qua luôn một cô gái và một siêu khỉ nơi đó.

Đi trên đường, cung coi như là đi tuần tra, hai người cảm thấy thật là tri kỉ, Không nói chứ Mitsuo có cực kì nhiều điểm chung với Nobita trước kia, hai người là cùng một loại người, đều mơ mộng viển vông, đều dễ dàng đắc chí, và đặc biệt lười học cùng với học rất kém.

Tuy bây giờ Nobita là không còn đứng cuối lớp như xưa nữa, học tập đối với hắn cũng đã nhẹ nhàng như ăn bát cơm vậy, nhưng nó lại không ngăn được hắn nhớ lại cái thời khó khăn kia, Mitsuo thì như là gặp được bạn kiếp trước mà cứ nói lia lịa coi bộ nếu không có ai cản thì hai tên này sẽ nói đến thiên hoang địa lão mất.

Và cuối cùng thì ông trời vẫn là không chấp nhận được hai tên thổi bức có thể tiếp tục nói chuyện, tại một ngã cua, bỗng một đám nước cống lao đến, Nobita phản ứng nhanh chóng né ra, nhưng Mitsuo thì lại không thể, thế là cu cậu hứng luôn cả một xô nước bẩn.

Hai tên bạn xấu của Mitsuo là Kabao và Sabu một mặt cười giả tạo mà đi đến nói:

"Xin lỗi cậu nhiều nhé siêu nhân. Bọn tớ vệ sinh cống rãnh ấy mà."

Mải quan tâm đến bộ đồ bẩn, Mitsuo lại không chú ý đến vẻ mặt giả tạo của hai người, Nobita thì đi sau thấy rõ cả, quay qua phía sau Sumire, Nobita hỏi:

"Em có thấy rất nhiều tình tiết đáng nghi của hai người kia không?

Nhưng khi quay lại thì Nobita nhận ra một điều rằng cả Sumire và Buubii đều không có ở, cả hai đã bực mình mà đi đâu mất. Gãi gãi đầu, Nobita cũng không ngờ bản thân chỉ là nói chuyện với một đứa con nít mà có thể nói nhiều như vậy, không thể không nói hai người có qá nhiều điểm giống nhau.

Quay đầu lại thì Nobita đã không còn thấy được cả hai người kia và Mitsuo đâu nữa, thế là Nobita đứng bơ vơ nơi đó giữa trời, có con quạ bay qua kêu quạ quạ… và có ngọn gió thổi viu viu…

……..

Mitsuo bây giờ đàng vô cùng khó xử, bộ đồ này vừa mới thay, nếu làm bẩn đưa về chắc chắn mẹ sẽ thưởng cho một bài ca giao bất hủ, nhưng nếu mà theo lời hai đứa Kabao và Sabu thì lại không mấy an tâm.

Nhìn hai người, Mitsuo chỉ có thể uy hiếp nói:

"Cấm hai cậu nhìn trộm đấy!"

"Vâng!" Hai người gật đầu cái rụp, nhưng trong ánh mắt lóe lên xảo trá thì lại không giấu được, nhưng ánh mắt của Mitsuo lại không đến mức lão luyện đến vậy, bị hai người lừa vào tròng.

Đến khi Mitsuo đang tắm thì hai người đã nhnh chóng chạy lại chỗ để đồ mà lấy đi mũ và khăn trùm siêu nhân, xong việc còn định lại ngắm mặt thật của Mitsuo nữa chứ. Hoảng lên, Mitsuo không thể làm gì khác đành chui hẳn xuống dưới đáy bồn tắm trốn.

"Hết hơi thì cũng phải trồi lên thôi!" Sabu một mặt đoán chắc mà nói, khi hai người đang chờ Mitsuo nổi lên, Mitsuo cũng thật sự sắp hết chịu nổi thì dị biến xảy ra.

Một ông lão mặc vét đen có tạo hình rất "trí thức" mở cửa nhà tắm ra, Sabu và Kabao nhanh chóng cười rạng rỡ mà nói:

"Thành công rồi ông ạ, chúng cháu nghe ông bày cách làm và đã thành công rồi!"

Thì ra là lão già này chính là kẻ đứng sau giật giây cho hai tên ngốc Sabu và Kabao lừa lấy đi sáo trang siêu nhân, nhưng coi bộ mục đích của lão ta không hề đơn giản. Trả lời hai người lại là một họng súng tối đen, lão già kia khi thấy đã đạt được mục đích thì việc xé rách da mặt là điều bình thường.

Cười cười đen tối, lão mới mở miệng uy hiếp:

"Mau đưa bộ sáo trang siêu nhân kia cho ta!"

Thấy hai tên nhóc đã sợ đến có thể không khống chế được đại tiểu tiện thì lão già kia bản thấy được sự thành tựu. Và dĩ nhiên a, đã là phản diện nhân vật thì có tên nào lại không muốn nói đến cái "âm mưu" của bản thân đâu kia chứ.

Lão này cũng không ngoại lệ, đã lập được kế hoạch hoàn hảo để dụ cho Siêu nhân lọt bẫy, có thể lấy đến sáo trang siêu nhân để thực hiện hoành đồ bá nghiệp, thoát khỏi cái thời kì ấm ức có âm mưu đen tối, khủng khiếp, nhưng không được nói ra…vv…vv…. Tóm lại đôi điều là lão vẫn là mắc bệnh của trùm phản diện, bắt đầu dông dài lên:

"Ta thực chất là nhà khoa học nước ngoài, đến nơi đây để điều tra về siêu nhân! Ta sẽ chế tạo ra hàng loạt mặt nạ và áo choàng như thế này để biến quân đội nước ta thành "vô địch"!"

“Ha ha ha ha…”

Nói xong, lão còn không quên đệm thêm một tràng cười đắc ý. Khi hai đứa trẻ kia đã kinh một thân mồ hôi lạnh, còn Mitsuo thì một mặt tuyệt vọng nghĩ đến hậu quả là bản thân sẽ biến thành động vật thì bỗng một tiếng nói cắt đứt sự tự sướng của lão.

“Lão già a… lão không biết một câu nói gọi là “Phản diện chết do nói nhiều” sao?”

Nghe tiếng nói, lão khoa học gia kia giật mình quay đầu lại hét lên:

“Là ai?”

Trả lời lão là câu nói:

“Thủy độn: Thủy loang đạn!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Siêu Nhân... Nước Thật Đục

Mang lão nhà khoa học nước ngoài đã mềm như bún, Nobita khịt mũi coi thường, nếu không phải là ngại phiền phức thì Nobita hắn cũng đã kệ xác lão ta muốn làm sao nghiên cứu thì làm rồi.

Nếu như sáo trang siêu nhân dễ sản xuất như vậy thì cũng không đến nỗi cả trái đất chỉ có bốn suất làm siêu nhân, phải biết rằng trái đất có hơn bảy tỉ người a… có chỉ một chút siêu nhân có giúp được bao nhiêu?

Siêu nhân trong mắt Nobita chẳng qua là một tổ chức tên là “hiệp hội siêu nhân toàn vũ trụ” đi tuyển người mà thôi, tuy không theo dõi bộ truyện này của ông Fujiko nhưng Nobita lại nhớ trong nguyên tác có lần Nobita gặp Sumire thì cô ấy có nhắc đến người bạn thuở xưa đã đi du học xa chưa trở lại.

Thế mới biết được cả quãng làm siêu nhân tại trái đất chỉ là thời gian học việc của mấy đứa trẻ này, được “chú siêu nhân” tuyển chọn làm “siêu nhân tập sự” để sau một quãng thời gian theo dõi các mặt tâm lí, tố chất,…vvv…vvv và tuyển ra kẻ đi làm siêu nhân chính thức.

Nói trắng ra là đi đến tổ chức siêu nhân vũ trụ rồi bị tẩy não, nhồi nhét cái gì gọi là “bảo vệ hòa bình công lí” các loại tư tưởng, rồi đi làm cu li cho xã hội, làm việc tốt không mang danh cái thể loại kia, để rồi một lúc nào đó “vinh quang” tử trận vì bảo vệ chính nghĩa.

Chỉ qua một số thời gian tiếp xúc đến vụ việc mà Nobita đã hiểu thất thất bát bát, tại sao đến tận khi cô bé Sumire lớn lên thành người trưởng thành rồi mà Mitsuo vẫn chưa trở lại?

Thứ gì có thể khiến một đứa trẻ chỉ mới mười, mười một tuổi có thể xa bố mẹ xa cả địa cầu thân yêu để dấn thân vào vũ trụ tối tăm mà không một lần trở lại?

Tại sao khi Mitsuo vừa đi không bao lâu siêu nhân cũng dần dần mất bóng khỏi Trái đất? Đến thời của Nobita lại không hề có ai nhắc nhở đến chuyện ssiêu nhân từng tồn tại?

Chỉ có thể nghĩ đến một lời giải thích… Siêu nhân cái gì từ đầu tiên đã là một cái hố rộng, sâu không thấy đáy. Những đứa trẻ được chọn làm siêu nhân không biết bản thân đã và đang trên đường bị một bàn tay thao túng, làm việc thiện, cứu người dân, đấu lại cái ác,… những công việc đó dần dần tạo cho Siêu nhân tí hon vốn chỉ tại tuổi mới mười một cứ cảm thấy đó chính là nghĩa vụ của bản thân và dần dần bị tẩy não trong không hay.

Một đứa trẻ thì nên làm gì? Đó là học thật giỏi, chơi với các bạn bè cùng tuổi, làm nũng mẹ,… Nhưng khi mọi người đang làm như thế thì Siêu nhân đang làm gì?

Thức đêm lùng tội phạm, đi học bị phạt do buồn ngủ, về nhà bị mẹ rầy la do làm bẩn đồ áo trong khi làm nhiệm vụ, làm quần quật không có ngày nghỉ, không có tiền lương, không được bảo hiểm, có thể chết bất cứ lúc nào, có thể liên lụy đến mọi người xung quanh, và không được tiết lộ về bí mật của bản thân là siêu nhân nếu không sẽ bị hóa thành động vật…

Quá nhiều, quá nhiều thứ vô lí được tạo ra, vậy cuối cùng siêu nhân nhận được gì qua bao nhiêu thứ họ đã cống hiến?

Sumire đã là một ngôi sao thì không nói, đến thời Nobita cũng không nghe đến Sumire và Siêu nhân có chút nào dính đến quan hệ, lại nghĩ đến Mitsuo, được chọn đi học làm siêu nhân thực thụ và một đi là biền biệt mấy chục năm trời.

Đi ra nước ngoài có một năm người ta còn nhớ về cha mẹ, quê hương, đằng này một đứa trẻ mới hơn mười đi xa trái đất chục năm, mấy chục năm vẫn chưa về một lần mà không nhớ nhung quê hương?

Chỉ có thể nói Mitsuo bị ép không cho về, hoặc họ đã tẩy não Mitsuo đến mức quên luôn đã từng có một ngôi nhà tại Trái Đất, cũng có thể Mitsuo nơi đi làm nhiệm vụ quá xa Trái Đất và công việc không lương không thưởng không nghỉ ngơi kia quá bận đến mức cậu còn chẳng thể về thăm nhà.

Nhưng dẫu nghĩ theo chiều hướng nào đi nữa, thì câu chuyện vốn chỉ đơn thuần là chủ nghĩa tưởng tượng của trẻ em này bỗng nhiên hóa thành nước đục không ngờ… Hố này Nobita mới không ngu đến nhảy xuống, đón hắn sẽ chỉ là vực sâu vạn trượng.

Nghĩ thì nhiều, nhưng cũng chỉ là chớp nhoáng suy tư đơn thuần lúc Nobita nhìn qua phía bồn tắm, nhanh chóng vứt hai tên bạn "khả ố" của Mitsuo ra khỏi phòng, Nobita cũng không nhẹ tay bởi hai tên này càng nhìn Nobita càng thấy giống như bản sao xấu xa của Suneo và Jaian vậy, rõ ghét.

Hai đứa chỉ có thể kêu thảm một tiếng rồi hai cái bàn tọa thân mật mà thiếp lên mặt đất một va, đến tại trong bồn tắm Mitsuo cũng đau thay cho hai người.

"Được rồi đó! Cũng không còn có người ngoài rồi. Nhanh nhanh mặc quần áo mà đi thôi, chứ còn định làm gì nữa hả?"

Thấy Mitsuo cũng không định nhô đầu lên, Nobita đành bất đắc dĩ mà kêu lên.

Xấu hổ nhô đầu lên, Mitsuo nhanh chóng chui khỏi bồn tắm rồi lau mình mặc đồ, Nobita đã thuấn di chạy mất.

Đội xong mặt nạ, Mitsuo hùng hùng hổ hổ ra chửi cho hai đứa bạn um sùm một trận, nhưng dễ tính cậu ta cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm hạ thủ, cuối cùng quay đầu bỏ đi, để lại hai đứa sợ đái ra quần và cái bàn tọa sưng vù.

……

Về đến nhà, Nobita mới thư thả mà nằm duỗi lưng ra giường. Hắn cũng không ngờ chỉ mới nhô ra tin Siêu nhân cứu máy bay mấy hôm mà nhà khoa học nước ngoài đã nhanh chóng đánh hơi mà đến điều tra rồi, nói là nước ngoài thôi chứ thời nay có thể đi lại vô tư trên lãnh thổ Nhật thì ngoài hai đại lão tử đối đầu Liên Xô và Mĩ thì còn ai.

Nobita cũng không muốn chọc vào hai đại phiền toái đó nên mới tốc chiến tốc thắng, coi bộ lão kia đến khi ngất đi cũng không biết bản thân lí do vì sao mà bị hạ a?

Nobita cũng không muốn lại bị lộ ra ánh sáng hấp dẫn một đám ruồi muỗi bay quanh, hắn không sợ bọn chúng nguy hại đến bản thân mà sợ chúng nguy hại đến Sumire và đúng hơn, quan trọng nhất đó là… Hắn sợ phiền!

Vẫn là thế này vẫn là tốt nhất! Ăn được, chơi được, ngủ được, cũng không bị ép đi tuần tra không cho ngủ, cũng không cần phải quần quật làm việc không lương, Nobita cảm thấy cuộc sống thế này mới là cuộc sống con người chứ lị, còn như mấy người Siêu nhân ấy á hả?

Có câu nói "Dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó" để nói đến cái khổ của người làm công bị tầng lớp bóc lột thời phong kiến chà đạp. Nhưng so sánh với mấy siêu nhân thì tầng lớp người làm đó cũng chưa phải là khổ nhất á.

Xuyên đêm đi săn lùng tội phạm, sáng lên còn đi học, nếu muốn ngủ bù cũng không có nơi để ngủ…vv..vv Nobita từng ước mơ làm siêu nhân hồi nhỏ, nhưng khi lớn lên thì nghĩ: "Siêu nhân? Vẫn là tắm cái rồi ngủ đi cho lành."

……

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, cũng đã là ba tháng trôi qua, thế giới vẫn quay, cũng không có mấy sóng gió trôi qua, Nobita vẫn thế, vẫn là một nhân sinh cá ướp muối, trong khi Sumire thì khác.

Cô bé nói nhiều hơn, nói đến những việc của siêu nhân, nói đến những người bạn mới, về siêu nhân số một Mitsuo hậu đậu vụng về nhưng lại tốt bụng, về siêu nhân số hai là chú khỉ đáng yêu và thông minh không kém người thường, nói đến siêu nhân số bốn có đầu óc kinh doanh vô cùng có ước muốn thành lập nên một công ti vận tải siêu nhân.

Nobita cảm thấy Sumire dầm mở lòng hơn, thực sự cô bé đã tìm được cho mình những người bạn chân thật, Nobita cảm thấy nếu không có bản thân nơi đây cô vẫn là hạnh phúc.

Nobita biết bản thân sớm muộn cũng phải trở về tương lai, nhưng Nobita vẫn là lo đến suy nghĩ của bản thân biến thành sự thật, rằng siêu nhân cái gì vốn chỉ là một cái cách lừa bắt đi đứa trẻ làm việc cho mục đích của cái "hiệp hội siêu nhân" kia thôi.

Nobita cần phải chờ, đến một lúc nào đó thời cơ chín muồi, vạch trần xóa đi cái nguy hại này đã rồi mới có thể thả ra mà trở lại tương lai.

Trong thời gian này Nobita vẫn là thư thư phục phục làm cá ướp muối nhân sinh thôi, có siêu nhân lo việc cả rồi đến đi ra "trừ gian diệt bạo" cũng là thiếu đi. Đang như mọi ngày nằm trườn ra xem tivi thì bỗng Nobita thấy Sumire hoảng hốt chạy vào.

"Có chuyện gì thì cứ từ từ, con gái con lứa ai lại chạy rầm rầm thế? Mất hết cả hình tượng. Nếu như Fan của em mà thấy chuyện này thì ccó mà hàm rơi xuống đất đấy!"

Một mặt không quan trọng Nobita bắt đầu lên giọng người lớn, qua thời gian này Sumire cao lên trông thấy, có thế mà đã ẩn ẩn cao hơn cả Nobita một chút làm cho vốn theo chủ nghĩa đại nam tử Nobita có xung động để cho cơ thể tiếp tục phát triển, nhưng may sao nhịn được.

"Mitsuo-kun cậu ấy định bỏ không làm siêu nhân nữa!"

Sumire một mặt lo lắng mà nói, đối với cô bé thì mấy người cùng là bạn bè siêu nhân với nhau, cùng chung bí mật, cùng chung hoạn nạn mới có thể gắn kết lại với nhau, mới là những người bạn mà cô muốn.

"Bỏ là đúng! Ngốc sao mà đi làm cái công việc lợi người hại mình như thế kia chứ?"

Nobita một mặt không quan trọng mà phẩy phẩy tay. Sumire thấy Nobita không có ý định nhúng tay thì cũng gấp, dẫu sao mấy người đều thử hết cách rồi nhưng Mitsuo vẫn là không có ý định trở lại làm siêu nhân nữa.

"Anh Nobita…. Anh giúp em lần này đi mà… năn nỉ đấy…"

Đi guốc trong bụng, biết Nobita là thích ăn mềm không ăn cứng, Sumire xử ra bài tất sát kĩ của con gái "nũng nịu". Nobita nghe mà trực nổ cả thân lông tơ dựng ngược, từ trước đến nay không biết từ chối thỉnh cầu của con gái như hắn thì cũng đành ngả mũ đầu hàng.

Thế là không mất bao lâu Nobita đã xuất hiện cùng Sumire đứng trên không cách nhà Mitsuo không xa, hai siêu nhân còn lại thì bân bịu mà làm công tác cho cả bốn người đi, quả là siêu nhân không dễ mà.

(Vẫn là cảm thấy nên quay về chính đạo đi, map này tác sẽ tua nhanh và sẽ cố kết trong hai ba chương tới. Cảm thấy vẫn là quay về Doraemon đi thôi, các map khác chỉ là phụ trợ đôi tí, đi xa quá là lạc mạch truyện. Tác vẫn là cảm thấy không mạnh trong viết về sinh hoạt hàng ngày, dẫu sao tác cũng ssinh hoạt kiểu cá ướp muối thôi, làm việc xong là nằm đọc truyện hay viết truyện thế rồi ăn, ngủ, hết. Đến đi chơi lung tung, loanh quanh còn chả thích thì đâu có mà viết về sinh hoạt đời tư, nên các bác thông cảm, vẫn là không có mấy cảnh sinh hoạt, đi phó bản các truyện dài và lồng truyện ngắn thôi á.)

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chú Siêu Nhân Biệt Khuất

Nhìn qua cửa sổ phòng nhà Mitsuo, Nobita thấy cậu ta đang gặm bút suy nghĩ từ ngữ để viết vào đơn từ chức siêu nhân, cơ mà có vẻ cái đầu óc thông minh của cậu ta không nhớ được chữ Kanji mấy chữ khó nên vẫn là mang từ điển ra rà lại.

Thấy vậy làm Nobita muốn phì cười, nhưng đã nhận lời nhờ vả của Sumire, Nobita cũng cần phải làm cho ra ngô ra khoai chứ.

Cùng Sumire đáp xuống phòng Mitsuo, Nobita cười khan bắt chuyện:

"Mitsuo-kun, lâu không gặp."

Thấy Nobita đến Mitsuo cũng gác chuyện xem từ điển qua một bên rồi cười trả lời:

"Kage-kun à, sao hôm nay cậu đến đây?"(tên giả của Nobita là Hắc ảnh- kuro kage)

"Tớ nghe nói cậu định từ chức siêu nhân đấy à?"

Nobita đi thẳng vào vấn đề, mà hắn vốn cũng chẳng thể nói quanh co được thì thà thẳng thắn là tốt nhất.

Gật đầu một cái, Mitsuo ủ xìu mà trả lời:

"Ừ, tớ cảm thấy bản thân thật kém cỏi, chậm chạp, luôn vướng chân các cậu. So với siêu nhân ú thì tớ tối dạ vô cùng, lại còn hay đãng trí…"

Nobita ngẫm lại thì ra siêu nhân ú là siêu nhân số 4 a? Hắn còn nhớ có lúc Sumire có kể về cậu ta, nghe nói cậu ta là một phật tử sống tại Oosaka, rất thông minh và có đầu óc kinh doanh, coi bộ cậu ta là thông minh nhất đám siêu nhân.

Khi cả đám cứ ngốc ngốc mà bay qua lượn lại cả ngày trên trời đi tuần rồi đói về nhà ngửa tay xin ăn bố mẹ thì cậu ta đã tận dụng sức mạnh và khả năng bay lượn của siêu nhân để làm ra tiền tự chi tiêu rồi.

Nobita cũng muốn gặp cậu ta một lần nhưng hắn lười quá nên vẫn chưa có dịp gặp. Nhìn vẫn đang trong tình trạng ủ xìu Mitsuo, Nobita vỗ vỗ bả vai cậu ta mà nói:

"Cậu nghỉ siêu nhân là đúng lắm Mitsuo-kun! Nhưng cậu nói sai một điều rằng, không phải là cậu không xứng làm siêu nhân! Mà chính cái nghề Siêu nhân không xứng với cậu!"

Bị Nobita nói cho được vòng Mitsuo là một vẻ mặt mộng bức, tại sao bỗng nhiên đang nói đến chuyện bản thân chưa đủ lại chuyển thành là siêu nhân mới thật là không xứng đáng đây???

Vốn đã không mấy thông minh sáng dạ Mitsuo là triệt để mộng. Sumire mang Nobita đến để khuyên Mitsuo đi làm lại Siêu nhân cũng một mặt mộng bức:

"Là ta không chú ý hay thế giới biến đổi quá nhanh? Sao bỗng người đưa đến để khuyên bảo lại quay đầu tiếp tay cho giặc?"

Nhìn Mitsuo vẫn là chưa hiểu vấn đề, Nobita gãi gãi đầu mà nói:

"Được rồi! Nhanh nhất cũng là bớt việc nhất đó là thực tế kiểm chứng! Đi nào Mitsuo-kun! Mặc sáo trang siêu nhân đi với tớ!"

Tuy vẫn là không hiểu Nobita mục đích là gì, nhưng coi bộ Nobita không như những người khác chạy đến để khuyên bản thân nghỉ việc Siêu nhân nên Mitsuo cũng không chống lại mà là theo bản năng mặc sáo trang Siêu nhân vào rồi cùng Nobita ra đường.

Đi hết mấy trục đường phố xá sầm uất, đi qua khu dân cư các bà các mẹ đứng trên các nẻo đường buôn dưa lê, bán bát quái tin tức:

"Này này! Mấy bà nghe gì chưa? Siêu nhân lại triệt phá một băng đảng Yakuya khét tiếng nữa đấy!"

"Đúng thật nhỉ! Siêu nhân giỏi quá, loáng một cái đã dẹp tan lũ tội phạm."

"A, siêu nhân kìa! Siêu nhân…."

Chạy trối chết trốn khỏi mấy người hâm mộ cuồng nhiệt, Nobita lại nói:

"Bây giờ cậu có thể cởi đi sáo trang mà đi cùng tớ."

Nói xong Nobita cũng nhanh chóng thay cho bản thân một bộ đồ bình thường, đội mũ lưỡi trai lên hơi che điểm mặt. Thay đồ của Mitsuo thì đơn giản hơn nhiều, cậu ta chỉ đơn thuần tháo mũ và áo choàng là được, ngắm nhìn mặt Nobita mà nói:

"Tớ thật không ngờ cậu lại đẹp trai thế đấy Kage-kun."

Nói thật là Nobita cũng cảm thấy vẻ mặt của bản thân càng ngày càng diễn biến theo phương hướng thẩm mĩ hóa, có vẻ như nó tự chủ diễn biến theo tiềm thức của Nobita với cái nhìn nhận về cái "đẹp" nên Nobita ngày càng trở nên đẹp trai ra.

"Điểm đó không quan trọng! Đi theo tớ!"

Nobita không muốn nhắc quá nhiều về chuyện cảu bản thân, nhanh chóng dẫn Mitsuo đi.

Đi qua một ngôi nhà hàng xóm của Mitsuo, Nobita ra hiệu cậu ta núp kĩ rồi gõ cửa. Chốc lát có một thím có thân hình khá là gầy ốm đi ra mở cửa, Nobita lễ phép mà cúi chào bắt chuyện:

"Cháu chào cô ạ! Cháu là bạn của Mitsuo, hôm nay cháu đến tìm cậu ta nhưng lại quên mất địa chỉ chính xác ạ. Cháu chỉ nhớ mỗi chuyện nhà cậu ấy nằm tại khu này…"

"A! người cậu muốn tìm là thằng con nhà bên kia ấy!"

Người phụ nữ nói một câu rồi định bụng đóng của lại. Nobita lại đâu có định chỉ làm thế, làm một vẻ mặt có lỗi mà nói:

"Xin lỗi bác ạ, cháu thực sự cũng không quá thân với cậu ấy, đường đột đến nhà không biết có sao không. Bác có thể giới thiệu cho cháu sơ qua về cậu ấy để cháu có thể chuẩn bị trước tâm lí có được không ạ?"

"Tâm lí cái gì chứ thằng Mitsuo đó ngày nào cũng đi học muộn, trên trường thì ngủ gục, về nhà thì bị mẹ la, ta mà có đứa con như thế chắc ta thắt cổ mà tự tử mất. Chẳng bù cho đứa con Sabo của ta, mới có lớp… đã…. Nó còn…. (nơi đây tỉnh lược đi ngàn chữ về thổi phồng đứa con của bà)."

Chào tạm biệt bà hàng xóm "tận tình", Nobita đi lại chỗ núp của Mitsuo mà nhìn cậu ta với vẻ mặt thâm ý xâu xa mà nói:

"Cậu có cảm nghĩ gì khi nghe những chuyện vừa rồi?"

Mitsuo lại nghĩ là Nobita muốn cười nhạo bản thân, nhưng thực sự không cso gì để phản bác nên cậu ta ỉu xìu mà nói:

"Tớ là một đứa trẻ hư, một người thất bại, tớ không xứng với chức siêu nhân."

"Không không! Cậu sai rồi! Cậu không thấy mọi người vẫn vô cùng cảm kích cám ơn siêu nhân đó sao? Nhưng người đó lại không phải là cậu! Cậu vẫn là Mitsuo hậu đậu vụng về! Cậu vì thức đêm truy bắt tội phạm mà ban ngày bị phạt do ngủ gục, cậu vào sinh ra tử trong khi ai ai cũng nhìn cậu với ánh

mắt kẻ thất bại, đứa trẻ hư. Là cậu không đáng bị nhận cái nhìn đó từ xã hội chứ không phải cậu không đáng làm siêu nhân!"

Nobita cố gắng mà uốn nắn cái tư tưởng của Mitsuo cho về đường ngay, hay đúng hơn là tiêm nhiễm suy nghĩ của bản thân cho tâm hồn thuần khiết Mitsuo. Nghe Nobita lời lẽ hùng hồn đanh thép thì Mitsuo mới một mặt nhận ra mà vỗ tay nói:

"Đúng! Là thế giới sai chứ không phải ta sai!"

Cảm thấy kinh ngạc khi cậu ta có thể phán ra một câu kinh điển như vậy, nhưng Nobita vẫn là bỏ qua mấy thứ vặt vãnh đó mà một mặt "trẻ nhỏ dễ dạy" nói:

"Tất cả nguyên nhân chỉ là ở chỗ cậu không được người thân biết đến là siêu nhân mà gây ra! Tuy có nhiều người biết sẽ dẫn đến bí mật bị lộ, nhưng người thân đâu có thể bán đứng nhau? Hãy để lộ cho người thân cậu rằng cậu là siêu nhân đi! Cậu sẽ thật sự thoải mái!"

Tích cực hốt du Mitsuo đi theo tư tưởng sai lệch, Nobita không cảm thấy chút nào có lỗi ngược lại cảm thấy vốn là nên thế. Nhưng Mitsuo ngược lại chần chờ lên mà nói:

"Nhưng chú siêu nhân bảo không được cho ai xem mặt thật của siêu nhân nếu không sẽ biến tớ thành động vật…"

Nghĩ đến bị biến thành động vật thì Mitsuo lại rùng mình, đầu vốn đang bị Nobita mấy câu kích động như bị một gáo nước lạnh xối cái thông thấu, rùng cả mình. Nobita lại không quan trọng mà nói:

"Không sao! Lão ta lại không đánh lại tớ! Chuyện đó tớ sẽ "thân mật" cùng chú siêu nhân của cậu nói chuyện rõ ràng. Nhưng cậu chỉ có thể nói bí mật của bản thân cho một người thôi! Cậu nên biết tai vách mạch rừng a, thêm một người biết là thêm một tầng nguy cơ bại lộ, mà bại lộ thì không chỉ chú siêu nhân không tha cho cậu mà chính bè lũ tội phạm cũng không tha cho cậu đâu!"

Nghe Nobita nói vậy Mitsuo cũng lãnh tĩnh lại, nếu là quan hệ đến sự an toàn của mọi người thì cũng thật sự nên giữ bí mật thật tốt, lại nghĩ đến mẹ vẫn thường hay tán phét với mấy bà hàng xóm, Mitsuo cảm thấy tốt nhất vẫn là không nên cho mẹ biết thì vẫn hơn.

Lại nghĩ đến bố, Mitsuo vẫn là sợ bố, nếu bố cấm bản thân đi làm siêu nhân thì sao? Suy nghĩ Mitsuo quên bẵng mất mục đích ban đầu của cậu ta là xin nghỉ, bị Nobita kéo đông kéo tây xong quên bẵng mất, ngược lại suy nghĩ đến người để chia sẻ bí mật đi.

"Tốt! Tớ đã quyết định được người cùng chung bí mật với bản thân là ai! Cám ơn cậu Kage-kun. Còn việc nói lại với chú siêu nhân thì nhờ cậu đấy!"

Quyết định xong, Mitsuo một mặt rạng rỡ mà quay qua Nobita cười nói. Nói xong cậu ta không kịp chờ đợi mà đội vào sáo trang siêu nhân bay đi, coi bộ là đi tiết lộ bí mật a.

Nobita thì đơn giản cười một tiếng rồi khóa chặt "khí" của chú người dơi, cũng là chú siêu nhân ngoài hành tinh rồi… "póc" Biến mất tại chỗ.

……

Trên một nóc nhà cao ốc, Siêu nhân người dơi đang một mặt bực mình ngồi đấy, Nobita xuất hiện cũng khiến hắn giật mình một chút rồi lại không thèm để ý mà quay đầu sang một bên.

Nobita đi lại mép tòa nhà mà ngồi lên rồi bắt chuyện như là hai người bạn lâu năm vậy:

"Tôi biết anh có gắn máy nghe lén trong huy hiệu của bọn nhóc, có nghĩa là cả quá trình nói chuyện của chúng tôi anh cũng đã biết cả. Sao? Anh định làm gì?"

Khóe miệng chú siêu nhân giật giật, hắn là muốn lắm một phát súng biến Nobita thành con gián mà dẫm đạp thỏa sức lắm chứ. Khổ nỗi hắn đánh không lại a…

Đánh lại đánh không lại, nói lí lại nói không qua ba tấc lưỡi của Nobita, Siêu nhân người dơi cũng là khổ a. Đã qua bao nhiêu lần đi mọi nơi tìm kiếm nhân tuyển đi là cu li… í nhầm, đi làm siêu nhân, nhưng hắn lại chưa bao giờ phải chịu uất ức thế này.

Thường thì hắn sẽ tìm hết cách ngăn cản hành động tiết lộ bí mật của mấy nhóc siêu nhân kia, và hắn có khả năng để làm được, nhưng khổ nỗi bây giờ là khác thường á. Hắn cũng đâu ngờ tại Trái Đất xa xôi này lại tòi đâu ra tên biến thái Nobita, không có bộ sáo trang hay vũ khí mà có thể mang bản thân treo lên đánh.

Ngang dọc khắp các tinh hệ Siêu nhân nay lại bị đánh thành đầu heo, siêu nhân cũng tuyệt vọng lắm a… Mãi mới có thể rặn ra một câu:

"Theo lời ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Đi Chơi Hè Khúc Nhạc Dạo

"Xin giới thiệu lại với mọi người, đây là bạn thân của tớ Michiko-chan. Tuy chắc mọi người cũng đã biết rồi nhưng lần này là tớ giới thiệu lại cậu ấy với tư cách là bạn của Siêu nhân."

Nhìn khuôn mặt đắc ý vong hình của Mitsuo mà Nobita có xung động tẩn cho cậu ta một trận, ai có thể ngờ cậu ta không chọn nói cho những người thân nhất của mình là bố mẹ mà lại chọn nói cho cô bạn gái cùng lớp kia chứ.

Michiko không thể phủ nhận là một cô bé xinh đẹp, cô bé có mái tóc hơi xoăn rất đáng yêu, kết hợp với đôi mắt to tròn như thiên sứ khiến cho cô bé toát ra một vẻ đẹp của một người con gái thùy mị nết na.

Cô bé lại rất tháo vát đảm đang, nấu ăn ngon, hát hay, học giỏi, so sánh với Sumire thì… ách! Nếu loại đi việc là Ido thì Sumire thua cô bé mười vạn tám nghìn dặm.

Nấu ăn thì toàn là chế biến độc dược và than cốc, dọn dẹp thì không làm được do vụng về, tính cách thì tùy ý… Nhưng nếu là chọn một đứa bạn thì Sumire quả thực rất thích hợp, còn làm bạn gái hay là xa hơn thì… ách, vẫn là không nên nghĩ nữa thì tốt hơn.

"Thật không ngờ đấy Mitsuo-kun, cậu lại có một người bạn gái xinh đẹp đến vậy. Cậu nói cho cô ấy biết không sợ chú người dơi sẽ nổi giận sao?"

Siêu nhân số 4 một mặt hâm mộ mà nói, cậu ta tuy là phật tử, không có kinh nghiệm gì về gái trai, nhưng thấy Mitsuo có thể có một cô bạn gái cũng là hâm mộ a.

Mitsuo cười cười vô tim vô phổi mà nói:

"Tớ cũng đã hỏi qua chú siêu nhân, chú ấy baro Michiko-chan có thể giữ được bí mật thì chú ấy sẽ không làm gì tớ, nếu cô ấy không giữ bí mật được thì tớ sẽ bị chú ấy biến thành động vật."

Sumire một mặt kinh ngạc nói:

"Chú siêu nhân dễ nói chuyện thế sao? Mà cậu không sợ Michiko-chan không giữ được bí mật mà bị biến thành động vật à?"

Mitsuo không trả lời mà quay qua nhìn Michiko, đồng thời lúc đó Michiko cũng quay qua, hai người "tình chàng ý thiếp" ánh mắt bắn ra hỏa hoa tung tóe ra một luồng điện của tình yêu, đánh cho độc thân cẩu trở tay không kịp.

Sumire một bộ ghen ghét dữ dội, hừ một tiếng rồi quay người bay đi, nhìn thấy mấy người cũng không có chuyện gì nữa nói nên cả đám lại giải tán đi, Nobita thì cũng có chút chuyện muốn làm.

Hôm nay là thứ sáu, ngày 7, tháng 8 năm 1964. Không sai! Chính là ngày Nobita tại nơi đây được sinh ra, cũng là ngày quan trọng đối với Nobita hiện tại. Thuấn di đến phòng sinh bên ngoài, Nobita đứng đợi khoảnh khắc bản thân được sinh ra trên đời này, không biết bản thân chứng kiến bản thân sinh ra là cái cảm giác gì nhỉ?

Trong trạng thái hồi hộp Nobita không tự chủ mà thả ra toàn bộ khí tức, bầu trời bỗng vần vũ lên, vốn bị phong tồn bao lâu Thần vị nay được thả ra như giao long xuất hải, phi long tại thiên mà tự do thả ra.

Bỗng trong u minh có đồ vật như cảm ứng được Thần vị mà nhanh chóng tiếp cận, Nobita cảm giác thấy có vật đang dựa theo khí tức tỏa định mà lần theo, trực chỉ chính hắn.

Càng ngày thứ đó càng gần, Nobita lại càng bất an, đối với thứ không biết thì con người từ trước đến nay đều để dành cho sự kính úy cao nhất, Nobita cũng không ngoại lệ.

Tuy từ thứ đó không có cảm giác đến ác ý, nhưng Nobita vẫn là lo lắng sự xuất hiện của nó có thể nào ảnh hưởng đến chính bản thân trước khi sinh ra hay không. Dẫu sao Nobita hiện nay thì không sợ, nhưng lúc vừa mới sinh ra hắn thì lại yếu ớt vô cùng, hắn cũng không muốn chỉ vì hắn có mệnh hệ nào trong quá khứ dẫn đến tương lai hắn cũng hoàn toàn biến mất.

Nobita luôn tin bản thân là nhân vật chính trên thế giới này, nhưng hắn cũng không tự tin đến tự luyến nghĩ bản thân có mệnh tiểu cường có thể tác tử mà không chết. Bởi thế đến cuối cùng Nobita lại không chắc chắn được là hắn nên tránh đi thứ này hay vẫn là đối đầu xem xét.

Nếu tránh đi thứ này thì hắn sẽ có thể dẫn nó đến tương lai, hắn sẽ không ảnh hưởng quá khứ, sẽ không sợ hiệu ứng hồ điệp và ngược lại thì sẽ nguy cơ lớn sẽ tạo ra hiệu ứng hồ điệp.

Tính toán được mất xong xuôi, Nobita thở dài một hơi, hắn không dám đánh cược, hắn sợ mất đi tất cả, bởi thế mà hắn đành quyết định vẫn là trở lại tương lai thôi. Tốt nhất là cắt đứt sự truy tung của vật đó, còn không nữa cũng là dẫn vật đó đến tương lai đi, có gì thì xử sau.

Nhìn về phía phòng đẻ, Nobita vẫn đang lưu luyến bụng mẹ mà chưa chịu xuất sinh, lại nhìn phía phương Đông, nơi có căn nhà của Sumire, Nobita thở dài một tiếng.

Hắn cảm thấy gần đây hắn đặc biệt thích thở dài, có thể là do hắn biết bản thân cần phải chia tay Sumire đi, cũng có thể do tuổi của hắn đã đến lão niên thích ngẫm nghĩ nhân sinh đi, tóm lại chia tay là ddau buồn, Nobita cũng đã chuẩn bị thư để lại nhà đề phòng những trường hợp bản thân vẫn không quyết định được chia tay Sumire như thế nào.

Coi bộ cũng đã đến lúc… Nhìn qua thế giới này một lần nữa, Nobita thân hình dần dần biến mất, như chưa từng tồn tại cho đến bây giờ, có thì cũng chỉ có một Nobita vẫn chưa xuất sinh đang cố nán lại trong bụng mẹ thôi.

……..

Trong một cõi u minh, hỗn độn, một chiều khác của vũ trụ, ngoài không gian, thời gian,… có một vật thể kì lạ đang di động như nhanh lại như chậm, nó có màu vàng kim, thình lình lại giống Thần Vị của Nobita như đúc.

Thần vị này cảm nhận được một cảm giác đồng nguyên của chính bản thân nó, nhưng nó không có suy nghĩ, chỉ có bản năng tiếp cận thứ khí tức nó cho là thân thuộc đó, nó sắp đến nơi rồi, sắp rồi.

Nó vượt qua quãng đường xa xôi, từ trung tâm nơi vũ trụ này để đi đến một tinh hệ nằm nơi mép vũ trụ đã mất của nó rất nhiều thời gian, cũng đã gần như một tiếng đồng hồ. Khi nó cảm thấy được đã cách thứ nó muốn gặp rất gần, rất gần rồi, kể cả bản năng cũng khiến nó cảm thấy được sự vui mừng, thế nhưng cuối cùng hắn lại không cảm nhận được nữa rồi…

Cái khí tức đó biến mất! Chính xác hơn là chạy mất. Đang đứng trong trạng thái mộng bức Thần vị bỗng lại cảm nhận được một khí tức rất giống như thứ khí tức hắn cảm nhận được từ thứ kia, đó là một đám linh hồn không màu, đang lay lắt trôi dạt đến gần thế giới này.

Theo bản năng, Thần vị bao trùm bảo vệ linh hồn đó, bản năng nói cho nó rằng, linh hồn đó rất có thể chính là chìa khóa đưa nó gặp lại thứ nó khát khao kia, còn có một khí tức nữa, nó cũng cần bắt lấy.

Trong phòng sinh, có một sợi ánh sáng kì lạ mà mắt thường không thấy được bay vào bụng của người phụ nữ, cùng với đó là tiếng khóc của một đứa trẻ vang lên.

Cô hộ sinh vui mừng mà thông báo cho bố của đứa bé đang hồi hộp ngồi đợi:

"Chúc mừng anh, Nobi-san, đó là một bé trai!"

Tại cửa phòng phụ sản, ông bố mở cửa sổ ra nhìn về cây cổ thụ to lớn mà nói với một vẻ ao ước:

"Nobi Nobita, tôi muốn con nó lớn lên khỏe mạnh như cái cây này vậy mẹ nó ạ."

Người phụ nữ cũng cười rạng rỡ đầy hiền từ:

"Nobi Nobita, em cũng cảm thấy tên này thật đẹp. Con nó sẽ lớn lên khỏe mạnh trưởng thành như cây cổ thụ, em chắc chắn điều đó! Vì nó là con của chúng ta mà."

"Đúng! Vì nó là con trai chúng ta mà… Ha Ha Ha…"

Tiếng cười của hai người vừa làm bố mẹ vang lên văng vẳng trong bệnh viện. Cho đến khi tiếng của chị hộ sĩ vang lên:

"Đề nghị hai người giữ trật tự!"

……

Đã hạ cánh trở về hiện tại thế kỉ 20 Nobita vẫn là không biết chuyện gì, nhưng bản thân cuối cùng đã trở lại chính mốc thời gian, thứ gì đó cũng không đuổi theo, hắn cũng vẫn tồn tại tức là thứ gì đó cũng không thay đổi quá khứ.

Thở ra một hơi, Nobita lại cảm thấy thật thư thả, vẫn là thế giới hiện thực tốt, không lo trước lo sau. Chạy về nhà, mẹ Tamako đang nấu cơm, thấy Nobita đi chơi về mới nói:

"Nobita-kun, con về rồi hả? Vào rửa tay rồi đi ra ăn cơm."

Đã thật lâu thật lâu mới có lại cảm giác gia đình, Nobita cảm thấy bao nhiêu mệt nhọc muộn phiền bay đâu hết, hô một tiếng vâng, Nobita tung tăng mà vào nhà rửa tay rồi phụ giúp mẹ dọn cơm ăn.

Bữa ăn Doraemon một mặt kì quái mà hỏi Nobita vì sao lại vui như vậy, Nobita chỉ đơn thuần là cười mà không nói, Nobita lại không thể nói với cậu ta bản thân tác tử chạy xa nhà tận năm sáu năm trời được.

Mấy ngày tiếp theo Nobita sinh hoạt trở về quỹ tích.

Ách! Vẫn là quỹ tích đó, ăn ăn chơi chơi, nngủ ngủ.

Học sinh tiểu học tại nhà vào ngày hè thì làm gì? Dĩ nhiên là làm bài tập hè á, Nobita lại không cần phải cắm cúi làm bài tập về nhà bởi hắn đã nhanh chóng hoàn thành rồi, nhưng bên cạnh đó còn có chuyện đi đâu chơi hè quấn thân á.

Vào mấy ngày nóng nực như thế này dĩ nhiên là cần phải đi đâu đó chơi rồi, nhưng đi đâu thì lại là khó quyết định, Nobita thì muốn đi leo núi, hắn thật thích mấy cái lúc làm cao nhân đắc đạo sống trong núi rừng á.

Nhưng Jaian và Suneo lại khác, hai cậu ấy lại cứ muốn đi biển tắm mát cơ, thế là mấy đứa bạn lại bắt đầu cãi nhau chí chóe.

Cuộc cãi vã dẫn đến về tận nhà Nobita chỗ tầng hai nơi Doraemon đang chịu khổ vì tiết trời nóng bức. Doraemon cho dù là người máy nhưng đặc biệt sợ nóng và sợ lạnh, cậu ấy bảo đó là minh chứng chứng minh cậu ấy là robot bậc cao, Nobita thì cảm thấy đó có mà là sai sót trong quá trình sản xuất thì có.

Thấy Doraemon thì Nobita cũng coi cậu ta như người phân xử mà nói:

"Doraemon! Cậu xem hè năm nay tốt nhất vẫn là đi đâu? Lên núi tốt vẫn là xuống biển tốt?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Cuộc Hành Trình Đáy Biển

Hiểu rõ tình cảnh cả bọn, Doraemon cười tươi như hoa mà nói:

"Hay quá đi! Cho tớ đi cùng với, cùng với đó tớ góp ý là chúng ta nên đi cắm trại dưới đáy biển, nơi đó có cả dãy núi đá cao chót vót lẫn nước biển trong xanh, thỏa mãn ý của cả đám còn gì."

Nghe đến đi xuống đáy biển thì Suneo một mặt không dám tin mà nói:

"Nhưng dưới đó không phải là áp lực cao lắm sao? Chúng ta sẽ bị ép dẹp lép á."

Shizuka cũng lo lắng:

"Vả lại chúng ta làm sao có thể thở dưới nước được chứ?"

Jaian một mặt khó chịu msf đệm vào:

"Vả lại dưới đó tối thui, có gì hay đâu. Đi cắm trại phải là nơi có ánh sáng mặt trời mới có thể ngắm cảnh đẹp được chứ."

Nobita ngược lại không vội phản bác mà một mặt "tớ đi guốc trong bụng cậu rồi" mà nói:

"Cái tính thích nói úp úp mở mở của cậu thì tớ còn lạ gì nữa. Nói đi! Cậu lại có bảo bối nào chuẩn bị cho chuyến đi này à?"

Doraemon một mặt đương nhiên mà vỗ ngực bảo:

"Chuyện đó còn phải nói sao? Tớ là ai kia chứ? Tớ chính là mèo máy thông minh đến từ tương lai thế kỉ 22, tớ…. Bla bla…. Bla bla…."

Nhức đầu với tràng tự thổi bức của Doraemon, Nobita không quản đến nữa mà quay qua mấy người Jaian, Suneo ngồi bên cạnh mà nói:

"Thế nào? Hai cậu có chịu đi cùng bọn tớ không? Dẫu sao Doraemon có nhiều bảo bối lắm, có bảo bối cho chúng ta có thể phiêu lưu dưới đáy đại dương cũng không phải là kì lạ á."

Jaian ngẫm nghĩ lại đôi chút, dẫu sao thì bảo bối của Doraemon vẫn là điều thần kì nhất mà mọi người từng biết. Vả lại trong mắt cậu ta thì bảo bối Doraemon vẫn là không gì không làm được thần kì.

Suneo lại không giống như Jaian tin tưởng như vậy Doraemon, nhưng câu chuyện trên Tivi nói về chiếc tàu bị đắm chứa hằng hà sa số châu báu tài bảo luôn vang lên bên tai cậu ta.

Dưới đáy đại dương vẫn luôn là điều bí ẩn đối với con người, lại có ai biết dưới kia có phải vẫn đang có rất nhiều chiếc thuyền đắm chứa đầy tài bảo khác chưa được phát hiện đang đợi hắn đến thu gặt kia chứ?

Có Doraemon đảm bảo về sự an toàn nên Suneo nhanh chóng mà đáp lại:

"Tớ đĩ nhiên là đồng ý rồi! Chúng ta hãy khám phá đáy biển tràn đầy kì bí nào!"

Jaian thấy bạn gay Suneo đã đồng ý nên cũng nhanh chóng đồng ý theo, Shizuka thì vốn cũng không lo nghĩ quá nhiều, đã cả đám cùng đi thì cô cũng đồng ý tốt, thế là cả đám nhanh chóng hẹn nhau ngày cùng đi rồi ai về nhà nấy xin phép.

……

Nhìn Doraemon loay hoay thay xăng đổ dầu cho một chiếc xe ô tô địa hình trong phòng, Nobita tò mò đi lại.

"Cũng thật bình thường a, thế mà nó lại là anh hùng hi sinh để diệt tên điên Kochi kia sao?"

Nobita nhìn chiếc xe như xe đồ chơi kia mà lầm bầm nói.

"Hả? Cậu nói gì?"

Đang cúi đầu hì hục loay hoay bảo dưỡng chiếc xe, Doraemon nghi ngờ quay đầu qua mà hỏi. Nobita vội vàng lấp liếm đi:

"À, tớ là tò mò chiếc xe đồ chơi này dùng để làm gì đấy mà."

Chiếc xe nghe thấy Nobita nói thì sửng cồ lên phát ra tiếng:

"Này nhé! Tôi là Baki, chiếc xe thông minh siêu tân tiến cho các cuộc du hành thám hiểm! Bộ vi xử lí của tôi được tích hợp đủ loại thông số về sinh vật hải dương, tập quán,….bla bla…"

Nobita xạm mặt lại mà nói:

"Mày còn được tích hợp tính năng cưa bom và thổi ngưu bức nữa đúng không? Và cả bản năng của một sắc lang chính hiệu nữa chứ!"

Đọc qua Doraemon dãy truyện dài này đâu có mấy người quên được cái xe xấu tính xấu nết này kia chứ, mà tên này lại đặc biệt hám gái, nhát gan, thiếu trách nhiệm…vv…vv…

Nếu không phải kết thúc của nó thật là bi tráng thì đảm bảo là nhân vật được ăn gạch nhiều nhất trong cả tập truyện á.

Nobita lúc đầu cũng khá là ghét tên nhân vật Baki chiếc xe này, đã vô dụng thì thôi, lại tiếp tay cho Jaian và Suneo thông đồng làm bậy, còn nhẫn tâm không quản hai người mặc hai người sống chết, lúc sau này còn không chịu thông báo cho mọi người tin tức quan trọng mà chỉ gọi riêng Shizuka ra nói riêng, bên cạnh đó còn nhiều lần lâm trận đào ngũ, bỏ mặc chủ nhân, phản phúc, một tá tội trạng.

Cuối cùng cái chết kia nói là hi sinh vì nhân loại thì to tát quá, nói thẳng ra thấy Shizuka khóc nên không chịu được cái máu dại gái bộc phát mà lao ra quyết tử vì gái quyết sinh thôi, chẳng qua cũng chỉ là "cái chết vì gái là cái chết thoải mái" mà thôi.

Nếu cho Nobita nhận xét về nó thì sẽ chấm cho nó một điểm, sợ bớt điểm nữa nó sẽ xấu hổ đến tự sát á.

Nhổ nước bọt thì nhổ nước bọt, Nobita dẫu đánh giá sao ló thì cũng là cần nhờ nó mà đi chu du đáy biển á, cũng không quản một bên thổi bức Baki, Nobita quay xuống nhà xin phép mẹ đi chơi thôi.

Không như nguyên tác Nobita xin đi trầy trật như vậy, Nobita bây giờ đã là hõ sinh năm tốt rồi, lại cả ngày chỉ thích ngủ, không chịu ra ngoài đi hít thở không khí chút nào, vậy nên bố mẹ hắn còn sợ hắn đâm ra tự kỉ kia kìa, mong hắn đi đâu cho khuây khỏa còn không được đây.

Thế là đơn giản hai câu mẹ Tamako đã nhanh chóng mà đáp ứng việc Nobita xin đi chơi biển ngay, cùng Nobita không sai biệt lắm thì Shizuka và Suneo, Jaian cũng xin phép được để đi chơi hè du lịch biển.

Cả đám tụ tập lại phòng Nobita điểm danh trước xuất phát, Doraemon mở ra cánh cửa thần kì hiện ra bãi biển đầy cát không có bóng người bắt đầu mở ra cho cuộc hành trình mới.

(Hôm nay xin lỗi mọi người vì tác phải đi phỏng vấn, viết chỉ được có 1000 chữ thôi, mai pv xong sẽ bù chương nhé!)

Hiểu rõ tình cảnh cả bọn, Doraemon cười tươi như hoa mà nói:

"Hay quá đi! Cho tớ đi cùng với, cùng với đó tớ góp ý là chúng ta nên đi cắm trại dưới đáy biển, nơi đó có cả dãy núi đá cao chót vót lẫn nước biển trong xanh, thỏa mãn ý của cả đám còn gì."

Nghe đến đi xuống đáy biển thì Suneo một mặt không dám tin mà nói:

"Nhưng dưới đó không phải là áp lực cao lắm sao? Chúng ta sẽ bị ép dẹp lép á."

Shizuka cũng lo lắng:

“Vả lại chúng ta làm sao có thể thở dưới nước được chứ?”

Jaian một mặt khó chịu msf đệm vào:

“Vả lại dưới đó tối thui, có gì hay đâu. Đi cắm trại phải là nơi có ánh sáng mặt trời mới có thể ngắm cảnh đẹp được chứ.”

Nobita ngược lại không vội phản bác mà một mặt “tớ đi guốc trong bụng cậu rồi” mà nói:

“Cái tính thích nói úp úp mở mở của cậu thì tớ còn lạ gì nữa. Nói đi! Cậu lại có bảo bối nào chuẩn bị cho chuyến đi này à?”

Doraemon một mặt đương nhiên mà vỗ ngực bảo:

“Chuyện đó còn phải nói sao? Tớ là ai kia chứ? Tớ chính là mèo máy thông minh đến từ tương lai thế kỉ 22, tớ…. Bla bla…. Bla bla….”

Nhức đầu với tràng tự thổi bức của Doraemon, Nobita không quản đến nữa mà quay qua mấy người Jaian, Suneo ngồi bên cạnh mà nói:

“Thế nào? Hai cậu có chịu đi cùng bọn tớ không? Dẫu sao Doraemon có nhiều bảo bối lắm, có bảo bối cho chúng ta có thể phiêu lưu dưới đáy đại dương cũng không phải là kì lạ á.”

Jaian ngẫm nghĩ lại đôi chút, dẫu sao thì bảo bối của Doraemon vẫn là điều thần kì nhất mà mọi người từng biết. Vả lại trong mắt cậu ta thì bảo bối Doraemon vẫn là không gì không làm được thần kì.

Suneo lại không giống như Jaian tin tưởng như vậy Doraemon, nhưng câu chuyện trên Tivi nói về chiếc tàu bị đắm chứa hằng hà sa số châu báu tài bảo luôn vang lên bên tai cậu ta.

Dưới đáy đại dương vẫn luôn là điều bí ẩn đối với con người, lại có ai biết dưới kia có phải vẫn đang có rất nhiều chiếc thuyền đắm chứa đầy tài bảo khác chưa được phát hiện đang đợi hắn đến thu gặt kia chứ?

Có Doraemon đảm bảo về sự an toàn nên Suneo nhanh chóng mà đáp lại:

“Tớ đĩ nhiên là đồng ý rồi! Chúng ta hãy khám phá đáy biển tràn đầy kì bí nào!”

Jaian thấy bạn gay Suneo đã đồng ý nên cũng nhanh chóng đồng ý theo, Shizuka thì vốn cũng không lo nghĩ quá nhiều, đã cả đám cùng đi thì cô cũng đồng ý tốt, thế là cả đám nhanh chóng hẹn nhau ngày cùng đi rồi ai về nhà nấy xin phép.

……

Nhìn Doraemon loay hoay thay xăng đổ dầu cho một chiếc xe ô tô địa hình trong phòng, Nobita tò mò đi lại.

“Cũng thật bình thường a, thế mà nó lại là anh hùng hi sinh để diệt tên điên Kochi kia sao?”

Nobita nhìn chiếc xe như xe đồ chơi kia mà lầm bầm nói.

“Hả? Cậu nói gì?”

Đang cúi đầu hì hục loay hoay bảo dưỡng chiếc xe, Doraemon nghi ngờ quay đầu qua mà hỏi. Nobita vội vàng lấp liếm đi:

“À, tớ là tò mò chiếc xe đồ chơi này dùng để làm gì đấy mà.”

Chiếc xe nghe thấy Nobita nói thì sửng cồ lên phát ra tiếng:

“Này nhé! Tôi là Baki, chiếc xe thông minh siêu tân tiến cho các cuộc du hành thám hiểm! Bộ vi xử lí của tôi được tích hợp đủ loại thông số về sinh vật hải dương, tập quán,….bla bla…”

Nobita xạm mặt lại mà nói:

“Mày còn được tích hợp tính năng cưa bom và thổi ngưu bức nữa đúng không? Và cả bản năng của một sắc lang chính hiệu nữa chứ!”

Đọc qua Doraemon dãy truyện dài này đâu có mấy người quên được cái xe xấu tính xấu nết này kia chứ, mà tên này lại đặc biệt hám gái, nhát gan, thiếu trách nhiệm…vv…vv…

Nếu không phải kết thúc của nó thật là bi tráng thì đảm bảo là nhân vật được ăn gạch nhiều nhất trong cả tập truyện á.

Nobita lúc đầu cũng khá là ghét tên nhân vật Baki chiếc xe này, đã vô dụng thì thôi, lại tiếp tay cho Jaian và Suneo thông đồng làm bậy, còn nhẫn tâm không quản hai người mặc hai người sống chết, lúc sau này còn không chịu thông báo cho mọi người tin tức quan trọng mà chỉ gọi riêng Shizuka ra nói riêng, bên cạnh đó còn nhiều lần lâm trận đào ngũ, bỏ mặc chủ nhân, phản phúc, một tá tội trạng.

Cuối cùng cái chết kia nói là hi sinh vì nhân loại thì to tát quá, nói thẳng ra thấy Shizuka khóc nên không chịu được cái máu dại gái bộc phát mà lao ra

quyết tử vì gái quyết sinh thôi, chẳng qua cũng chỉ là "cái chết vì gái là cái chết thoải mái" mà thôi.

Nếu cho Nobita nhận xét về nó thì sẽ chấm cho nó một điểm, sợ bớt điểm nữa nó sẽ xấu hổ đến tự sát á.

Nhổ nước bọt thì nhổ nước bọt, Nobita dẫu đánh giá sao ló thì cũng là cần nhờ nó mà đi chu du đáy biển á, cũng không quản một bên thổi bức Baki, Nobita quay xuống nhà xin phép mẹ đi chơi thôi.

Không như nguyên tác Nobita xin đi trầy trật như vậy, Nobita bây giờ đã là hõ sinh năm tốt rồi, lại cả ngày chỉ thích ngủ, không chịu ra ngoài đi hít thở không khí chút nào, vậy nên bố mẹ hắn còn sợ hắn đâm ra tự kỉ kia kìa, mong hắn đi đâu cho khuây khỏa còn không được đây.

Thế là đơn giản hai câu mẹ Tamako đã nhanh chóng mà đáp ứng việc Nobita xin đi chơi biển ngay, cùng Nobita không sai biệt lắm thì Shizuka và Suneo, Jaian cũng xin phép được để đi chơi hè du lịch biển.

Cả đám tụ tập lại phòng Nobita điểm danh trước xuất phát, Doraemon mở ra cánh cửa thần kì hiện ra bãi biển đầy cát không có bóng người bắt đầu mở ra cho cuộc hành trình mới.

(Hôm nay xin lỗi mọi người vì tác phải đi phỏng vấn, viết chỉ được có 1000 chữ thôi, mai pv xong sẽ bù chương nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đáy Biển Thám Hiểm

Chiếu đèn thích nghi, lên xe Baki, cả đám cùng vui mừng xuất phát, tuy nhiên ở chính giữa có chút xíu nốt nhạc nho nhỏ, tên Baki đỉnh đỉnh công, cơ mà dại gái hắn là bị một câu nịnh của Shizuka tiếp thêm cả ngàn lít nguyên liệu, cứ chạy như gà đánh tiết vậy.

Lao xuống biển là một trải nghiệm thú vị, dĩ nhiên chỉ tính thú vị khi đã được chiếu đèn pin thích nghi mà thôi, chứ nếu bình thường mà lao xuống biển thì cùng với tìm tự ngược không khác chút nào cả.

Cảm giác nước len lỏi đi vào tai, gây áp lực lên màng nhĩ, nước đi vào xoang mũi, nước biển chứa muối mặn đi vào hai mắt… Chỉ có mấy người dân vùng biển có tài năng chịu nổi thôi, chứ người bình thường chỉ đơn thuần mấy điều đó đã đầy đủ cho dục tiên dục tử rồi, chua thoải mái….

Nhưng mấy điều đó đối với đám người Nobita là hoàn toàn có thể xem nhẹ, được chiếu đèn pin thích nghi với họ đã không thể tính trên lí thuyết khoa học có thể hiểu được nữa.

Khi chiếc đèn thích nghi chiếu lên thân mình Nobita có cảm giác thật sự kì diệu, có cảm giác như bản thân và thế giới này có sự liên kết một cách diệu kì, bao nhiêu thứ như kim mộc thủy hỏa thổ cái gì gì vốn chưa từng cảm nhận được nay lại rõ ràng đến kinh ngạc.

Thế nên Nobita mới biết cái đèn thích nghi này đơn giản không phải là Bug như vậy vật phẩm nha… Tuy nhiên tại cái thế giới không có tu luyện như Doraemon, người ta cũng chỉ đơn thuần lấy nó để thích nghi các hoàn cảnh khắc nghiệt mà thôi.

Nhưng Nobita với ánh mắt khác, tầm nhìn khác, lại cảm thấy được cách khai phát chiếc đèn này hiệu quả hơn nữa.

Tại sao chiếu đèn này xong lại có thể vô tư đi lại dưới đáy biển không có dưỡng khí? Đi lại vô tư trong không gian vũ trụ đầy hiểm nguy? Nobita chưa thử nhưng hiển nhiên là hồ dung nham núi lửa hay vùng phóng xạ hạt nhân hắn cũng có thể vô tư mà đi vào.

Vậy thì lại nói đến chuyện tu luyện.

Tại sao trong mấy câu chuyện tu tiên hay tu luyện gì đó đều nhắc đến "phế căn" cái từ này? Nhưng kẻ như vậy được miêu tả như thế nào? Chẳng phải là kẻ đó không có lấy sự cảm ứng nào đối với cái gọi là nguyên khí hay linh lực đại loại vật phẩm sao?

Vậy nếu như chiếu đèn thích nghi lên kẻ đó? Tuy không thể thửu nghiệm nhưng Nobita tin chắc sẽ có không ngờ sự việc diễn ra… Tiếc thay hắn không ở đó mà xem xét.

Tuy nhiên chỉ là đi một quãng đường thôi mà Nobita cảm thấy được sự hiểu biết của bản thân về hệ Thủy thật sự như là ngồi tên lửa tiêu thăng vậy, chính điều này đã mở não động cho Nobita, sau này có thể rảnh rỗi lại mượn đèn pin của Doraemon rồi đi đâu kiếm cái núi lửa chui vào tắm cái toàn thân sảng khoái lại còn tăng tiến hỏa hệ…

Nhưng đó cũng là sau này, hắn lại không gấp gáp tăng tiến thực lực bản thân để chống đối kẻ thù truyền kiếp, hắn cũng không phải bị kẻ khác cướp đi thanh mai trúc mã nên thề quyết chí phấn đấu dành lại người yêu, cũng chả phải phế vật nghịch tập ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây cái gì.

Hắn đơn thuần chỉ là một thằng bé sống trong xã hội hòa bình chỉ muốn vui sướng chơi đùa với bạn bè, tú một tú em gái, vẩy một vẩy cô nàng sống qua quãng nhân sinh đầy kịch tính của bản thân mà thôi.

Đơn giản hắn có lỡ đạp phải hòn đá mà ngã cũng có thể là cổ vật từ niên đại xa xưa chưa được ai biết đến á, nên hắn cảm thấy vẫn là nên thư thả những giây phút yên bình này đi, gấp gáp làm gì, sớm hay muôn chả phải vẫn là mạo hiểm sao…

Đang nghĩ vẩn vơ Nobita bỗng bị tiếng kinh hô của Shizuka đánh hồi hiện thực:

"Wa… Đàn hải ngư đẹp quá! Doraemon nè, tại sao đã xuống sâu thế này rồi mà đáy biển vẫn sáng thế? Chẳng phải là dưới này vốn phải tối ôm như mực sao?"

Doraemon cười ha ha mà nói:

"Dĩ nhiên rồi! Dưới độ sâu đến 1000 mét dưới đáy biển này thì sẽ không có ánh sáng mặt trời có thể chiếu được xuống đây, nhưng nhờ có áng sáng của đèn pin thích ứng khiến mắt của chúng ta cũng thích ứng với ánh sáng mờ nhạt dưới này, nên trong mắt chúng ta đáy biển vẫn sáng trưng như trên bờ vậy."

Nghe Doraemon nói vậy cả đám trầm trồ lên với công dụng phải nói nghịch thiên của chiếc đèn pin này, Nobita thì lại nghĩ thêm một điều rằng chiếc đèn này từ xưa đến nây vẫn chưa được tận dụng hết công hiệu a… Nội chỉ nhờ khả năng nhìn đêm tối như ban ngày thế này thì đã không phải thứ gọi là mắt mèo hay mắt cú vọ có thể so sánh á.

Nhìn một dốc đá cheo leo mà bản thân cả nhóm đứng trên đỉnh dốc thì Doraemon bắt đầu thể hiện ra kiến thức bác học của bản thân:

"Đây là thềm lục địa của Nhật Bản, đi qua đây đã là hải phận quốc tế rồi, mọi người bám chắc vào nhé, tớ cho xe chạy xuống đây!"

Nói xong thì Baki cũng thuận dốc mà lao xuống. Cảm giác lao xuống một cái dốc thẳng đứng có độ nghiêng vượt quá 45 độ là cảm giác như thế nào?

Nobita cũng không tài nào miêu tả được cảm giác của bản thân bây giờ, có sự so sánh ít khập khiễng nhất thì Nobita chỉ muốn nói một câu rằng:

"Đừng ai đứng trước mặt ta mà khoe khoang về đi tàu lượn siêu tốc cỡ nào kích thích cỡ nào hồi hộp, bởi vì các phàm phu tục tử các ngươi chưa bao giờ lao xuống vực sâu gần như dốc đứng cao đến cả ngàn mét cả…"

Cuối cùng cũng đến đáy biển, chiếc xe Baki trông như xe đồ choi thế thôi chứ cũng chạy bon phết, xuống dốc không có vẻ gì xóc nảy cả, xuống đến nơi còn đệm thêm tiếng:

"Ting… Độ sâu hiện tại là 3400m."

Suneo một mặt kinh ngạc mà nói:

"Đã xuống tận 3400m sao? Thật là sâu a, chẳng hề có động vật biển nào cả."

Doraemon cười nói:

"Có đấy! Mình cùng đ tìm hiểu nào."

Xe Baki hướng về phía trước bắt đầu chạy…. Xa chạy rất nhanh, chốc lát đã không thấy đồi núi địa hình, lại chạy nữa thhì khắp nơi chỉ có đồng bằng, dưới chân chỉ toàn là cát.

Đi a, đi a, đi đến Jaian muốn ngủ ngáp lên một tiếng thì cuối cùng cảnh sắc đã thay đổi một chút, nhưng sự thay đổi đó khiến đang lim dim buồn ngủ Jaian giây tỉnh.

Jaian thấy gì? Trước đầu xe không xa là một khe núi, dĩ nhiên là dưới đáy biển nên chỉ có thể gọi là khe nứt dưới biển, nhưng khe nứt đó thật là đồ sộ a, chiều dài nhìn không thấy cuối, bề rộng cũng thấy thật rộng thật rộng, như là trái đất mở ra cái miệng sâu hoắm của bản thân ra hòng nuốt bất kì kẻ nào có ý định léng phéng đi đến bên này vậy.

Jaian hoảng hốt hô lên:

"Doraemon! Cẩn thận phía trước! Dừng lại đi!"

Nhưng Doraemon vẫn là một mặt không lo sợ gì cả mà cho xe chạy qua, và Baki không hổ danh là bảo bối của Doraemon, vô tư "bơi" qua khe nứt mà hướng đến bờ bên kia, thấy mọi người thở phào một tiếng thì Doraemon mới cười nói:

"Chiếc xe này đâu chỉ có thể chạy dưới mặt biển đâu, nó cũng có thể như tàu ngầm hay tàu thủy vậy mà bơi trong nước mà… Khe nứt này là khe nứt Nhật Bản đó."

Jaian kinh ngạc mà kêu lên:

"Khe nứt thật đáng sợ a, cứ như địa cầu bị bổ ra vậy."

Chiếc Baki đáp xuống mép vực bên kia, nhưng trái với lúc trước êm thấm, lần đáp này thật sự xóc nảy vô cùng, Doraemon một mặt khó chịu mà nói:

"Đáng lẽ cần phải đáp xuống êm đẹp chứ Baki?"

Baki đáp lại một cách hiển nhiên:

"Khe nứt thật đáng sợ! Tôi cũng sợ chứ bộ."

Cả đám chỉ có thể bất lực nhả rãnh, baki nói rất đúng, Doraemon thế mà không thể phản bác được, chỉ có thể thốt lên một câu:

"Trời đất!"

Để biểu lộ tâm trạng bây giờ của cậu ấy.

Doraemon cũng không biết nói gì cho phải, nên biểu thị bản thân bất mãn bằng cách bắt ép Baki chạy gắng sức điểm, Doraemon nhấn ga cho xe chạy như bay, Baki cũng kịp thời đúng lúc mà thông báo:

"tốc độ hiện tại là 800km/h"

Mọi người chạy đi mà không có lấy cảm giác khó chịu khi phóng xe tốc độ cao, không thể không nói đến sự thần kì của đèn pin thích ứng a…

Cả đám hướng về quần đảo hawai phương hướng mà phóng đi.

Ngay khi xa xa xuất hiện dãy núi trùng trùng điệp điệpp thì Doraemon mới cười nói:

"Các cậu xem kìa! Đây là vùng trung tâm của thái bình dương, đã rất gần Hawai rồi đấy!"

Cả đám trầm trồ mà thán phục trước cảng đẹp thiên nhiên kì vĩ, cũng nói chứ trên cạn không thiếu núi, lại càng không thiếu dãy núi, nhưng chỉ tính chiều cao và sự hùng vĩ thì nơi đây vẫn có thể xếp tại danh sách hàng đầu.

Cả đám ngắm dãy núi hùng vĩ kia một lát, Shizuka tò mò hỏi:

"Tại sao lại không có lấy một tiếng động vậy nhỉ? Yên tĩnh quá đi."

Nobita hiếm hoi mới chen được miệng vào thể hiện kiến thức uyên bác:

"Độ sâu 4000m là thế giới không tiếng động đấy!"

Như cùng Nobita chống lại, hắn vừa dứt miệng đã có tiếng động kì lạ phát ra đánh vỡ sự yên tĩnh. Khi cả đám một mặt kinh ngạc thì Jaian xấu hổ gãi gãi đầu cười nói:

"Xin lỗi! Là cái bụng tớ kêu. Đến giờ ăn rồi đúng không?"

Doraemon cười lên một tiếng nói:

"Vậy chúng ta kiếm nơi đẹp đẽ chút mà vừa ăn vừa ngắm phong cảnh thôi!"

"Đồng ý!"

Cả đám nhất cả hai tay tán thành, dưới này không có mặt trời nên cũng không mấy ai chú ý đến thời gian, nghe tiếng bụng Jaian kêu lên mới khiến mọi người cũng cảm giác đói bụng.

Tại một tòa núi có đỉnh là bằng phẳng, nếu nói các núi khác có tạo hình là hình chóp hoặc hình nón thì núi này lại tạo hình là hình chóp cụt. Cả đám chon đỉnh núi này làm nơi dừng lại ăn cơm.

Nhưng nhìn xung quanh chỉ có đá với đá thì Shizuka lẫn Nobita đều khá thất vọng, biển đẹp ở chỗ cá bơi lội tung tăng, san hô thủy tảo mọc từng đoàn a, ai như nơi đây không phải nước thì là đá.

Sau khi phản ánh với Doraemon thì cậu ấy cũng cảm thấy nơi đây tốt nhất vẫn là nên cải tạo đôi tí:

"Hạt giống song biển và trứng cá! Mấy thứ này đã được thế kỉ 22 sửa đổi phần lớn gene, có thể thoải mái thích nghi điều kiện nơi đáy biển sâu này!"

Mở nắp chiếc hộp không khác mấy hộp thịt mua tại siêu thị ra, một đoàn đoàn thứ gì như là khói đặc tản ra bay lên trên, Doraemon cười cười hướng về mọi người nói:

"Xong rồi đấy! Đến tối sẽ náo nhiệt lắm đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Đáy biển kì thú

Tại vị trí dừng chân, Doraemon dùng một chiếc lều bơm hơi bảo bối làm nhà ở tạm thời.

Tuy nói là ở tạm thời nhưng chiếc lều có đầy đủ mọi điều kiện như một căn hộ hạng sang với đầy đủ tiện nghi và hơn hết đó chính là có thể tự tạo ra thức ăn với nguyên liệu là phiêu sinh vật trrông nước biển, và dĩ nhiên là vị vô cùng hợp ý cả bọn.

Ăn uống thả ga, tuy nghe nói thức ăn này là do các phiêu sinh vật tạo thành làm cho Jaian, Suneo và Shizuka có chút ám ảnh tâm linh, nhưng cuối cùng thì các cậu ấy vẫn là không chống đỡ được mà bại lui trước mĩ vị.

Sau khi ăn xong bữa cơm, cả đám bắt đầu thảo luận về lịch trình sẽ đi đâu chơi chiều nay. Nobita thì dĩ nhiên ngủ là tốt nhất, nhưng cũng không thể ngủ khi cả đám đang tràn đầy hăng hái khám phá được nên tốt nhất vẫn là yên lặng làm một mĩ nam tử đi, quyết định xong rồi bản thân tùy theo mọi người mà đi thôi là được.

Suneo bắt đầu đánh mắt với Jaian một cái rồi quay qua mọi người bắt đầu phát huy lên ba tấc lưỡi của bản thân:

"Các bạn có biết hàng thế kỉ qua có bao nhiêu chiếc tàu thủy đắm xuống lòng đại dương không? Lại có bao nhiêu chiếc được trục vớt? Bao nhiêu chiếc vẫn còn đắm chìm dưới đáy biển chờ có ai đó mang nó lên thấy lại mặt trời?"

Cảm thấy đã đầy đủ mở màn, Suneo mới bắt đầu nói ra mục đích chính:

"Tại sao chúng ta không tận dụng lần đi xuống đáy biển hiếm hoi này để tìm ra chúng? Có thể là có cả đống tài bảo vẫn đang chờ đợi chúng ta, bao nhiêu cổ vật bị chôn vùi sẽ lại được thấy ánh sáng?"

Jaian nhanh chóng đệm vào:

"Hay đấy! Nhưng chính xác là chúng ta nên đi đâu, hướng nào?"

Suneo đã sớm chuẩn bị trước mà nói:

"Dĩ nhiên đó là hướng Tây, Tam giác quỷ Becmuda nổi tiếng nhất với các vụ đắm thuyền và máy bay."

Ngáp lên ngáp xuống Nobita thật không ngờ Suneo có thể nói ra được lời lẽ đanh thép đầy tính kích động như vậy, cậu ta lớn lên không đi làm chính khách đúng là phụ cái thiên phú của cậu ta.

Nếu là bình thường thì hẳn mọi người đã vì lời lẽ kích động của Suneo và sự trợ lực của Jaian mà chế định kế hoạch rồi, nhưng lần này không giống, Doraemon là người khởi xướng đi, cũng là phụ trách sự an toàn cho cả chuyến đi, và cậu ấy hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi lời lẽ kích động của Suneo.

"Tớ là không đồng ý chuyện đó! Các cậu có biết đại dương lớn đến thế nào không? Chúng ta chỉ có 3 ngày để tìm hiểu dưới đáy đại dương mà thôi, các cậu đừng để mất thời giờ về cái vụ tìm vàng bạc hay tài bảo trong thuyền đắm vớ vẩn ấy!"

Doraemon một mặt kiên quyết.

Jaian thấy Doraemon không nể mặt mình thì đã định phát tác tính khí, nhưng Suneo, kẻ biết mềm biết nhẫn nhất nhanh chóng ngăn cản lại.

Mà nói chứ Suneo có thể là hình mẫu vĩ đại nhất mà người Trung Quốc hướng đến a… "Biết co biết dãn mới là chân Hán tử" mà, có nghĩ là người biết co biết dãn như Suneo mới là hình mẫu lí tưởng người TQ nào cũng muốn trở thành á.

Vứt đi cái hình mẫu lí tưởng kia một bên đi, tóm lại sau khi Suneo thủ thỉ mấy tiếng bên tai thì Jaian bỏ đi phát tác tính khí ý định mà là lá mặt lá trái chấp thuận đi khám phá đại dương sinh vật hiếm với Doraemon cùng mọi người.

]

Nobita liếc hai đứa bọn Suneo với Jaian một cái, biết thừa hai cậu ta âm mưu hắn cũng không định ngăn cản, lại cuối cùng cũng không chết không phải sao? Làm ra hành động gì cũng cần gánh vác hậu quả của bản thân gây ra, ít nhất cũng là nên biết bài học của bản thân được nhận.

Đồng ý thống nhất xong xuôi, cả đám cùng nhau lên xe chạy băng băng đi, hướng đến phía các dãy núi nguyên sinh mà phóng đi, tốc độ Baki phải nói là không ngờ được, có thể chạy lên tốc độ xấp xỉ tàu cao tốc Sinkansen đi.

Shizuka vẫn là người tinh ý nhất cả đám, khi mấy người con trai vẫn đang hứng trí bừng bừng xem Baki có thể chạy nhanh đến mức nào nữa thì cô bé đã nhanh chóng phát hiện một sinh vật mới:

"Các cậu nhìn con cá gì kìa! Thật kì lạ, nó là cá gì vậy nhỉ?"

Bộ từ điển đại dương học của Baki nhanh chóng phát ra tiếng:

"Bip! Đây là giống cá bộ hành bốn vây, nó có thể sống tại độ sâu cả ngàn mét nước."

Con cá bộ hành bốn vây nó thực sự không khác mấy một con cá bình thường vẻ ngoài, tuy nhiên đặc điểm đặt tên của nó không phải chỉ đơn thuần thích thì đặt, tuy nhiên thực sự trên một khía cạnh nào đó quả thật con cá bộ hành này tên là tên ôn nào đó thích thì đặt cũng không chừng.

Tóm lại con cá này đặc biệt chỉ ở mỗi chuyện nó c bốn cái vây to dài dọa người mà lại đặc sắc tạo ra một hình chữ X như một cái chân bàn chống con cá khỏi ngã vậy.

Tại đáy đại dương cả đám cũng không thấy mấy con vật, hiếm hoi thấy con cá bộ hành này nên cả đám cùng nhau theo dõi nó luôn.

Là sinh vật sống tại nơi đây, cá bộ hành nếu nói đến am hiểu địa bàn thì đối với bất cứ ai trong đám Doraemon cũng là hơn, có gió thổi cỏ lay là nó sẽ phát hiện ngay.

Khổ nỗi cho dù có am hiểu địa bàn này đến mấy thì ánh sáng không đủ tại nơi đây vẫn cứ khiến con cá bộ hành bốn vây không biết bản thân bị biến thành động vật quý hiếm mà bị năm tên bật Hack dùng cái nhìn như ban ngày mà xem xét hắn tỉ mỉ từng hành động.

Vô tư không biết bản thân đã và đang bị xem trộm bất hợp pháp… ách! Nói đúng hơn là xem quang minh chính đại…. Con cá bộ hành bốn vây vẫn ung dung dựa theo quỹ tích hằng ngày mà đi kiếm ăn.

Không biết là hôm nay vận khsi nó ddặc biệt tốt, vẫn là vì nó hiếm hoi được xuất hiện diễn chút vai nhân vật phụ mà con cá bộ hành bốn vây thật nhanh chóng tìm thấy đối tượng săn mồi.

Cách nó không xa là một con nhện biển có tên nhện đỏ, còn vì sao gọi thế thì đơn thuần nó giống con nhện và nó màu đỏ mà thôi, các nhà khoa học mới rảnh nhức trứng mà đi đặt cho nó cái tên khoa học là một chuỗi chữ la tinh không mấy người hiểu nghĩa chứ có mấy ai rảnh nhức trứng đến vậy, gọi mày nhện đỏ thì mày là nhện đỏ thôi, yếu nhớt không có nhân quyền.

Mà cũng đúng! Nhện đỏ cũng chỉ là đứng tại chuỗi thực vật tầng thấp nhất mấy loại kia, cứ thấy nó gần như không hề phản kháng mà bị con cá bộ hành bốn vây nuốt gọn là cũng biết nó vị trí đứng.

Nhưng coi bộ ccon cá bộ hành bốn vây kia cũng là may mắn có hạn, hay cũng chỉ đơn thuần diêm vương tiểu quỷ không muốn có một đứa ma đói, nên sau khi ăn uống con nhện đỏ no nê thì cá bộ hành bốn vây vô tư mà hiến dâng sinh mạng cho con cá chụp đèn.

Đại dương bao la nhưng đầy vô tình đạm bạc nói lên quy luật thép của tự nhiên "Cá lớn nuốt cá bé". Yếu đuối là không có nhân quyền có thể nói, muốn có thể đứng trên chúng sinh, tại đỉnh chuỗi thực vật, thì trước hết cần thiết nhất đó chính là "mạnh mẽ".

Sau đó, cả đám còn bắt gặp không chỉ một loại cá máy tính cũng không thể nhắc tên, Nobita đơn giản đặt cho chúng mấy cái tên như là cá giấy a, cá vây đen á,vv…vvv

Tuy đối với khả năng đặt tên của bản thân Nobita chính hắn cũng hội nhổ nước bọt, nhưng các lão kia gặp được mấy con cá đó rồi hô to bản thân phát hiện ra bản thân đặt tên thì sao? Bây giờ chẳng phải thế giới chưa phát hiện ra chúng sao? Nobita là một trong mấy người gặp chúng lần đầu tiên thì quyền đặt tên dĩ nhiên thuộc Nobita rồi.

Tự ngu tự nhạc Nobita bỗng phát hiện bầy cá xung quanh chỗ này đều thi nhau chạy tứ tán. Nhăn lông mày lại, trên bờ cũng có hiện tượng thú vật kéo nhau chạy tứ tán thế này… Những lúc như thế rõ ràng là có… Thiên tai!

"Mọi người lên xe mau! Chúng ta cần rời đi nơi đây! Nơi đây khả năng có núi lửa phun trào!"

Nobita nhanh chóng hô hào mọi người, nghe đến có thể có núi lửa phun thì mọi người đều hoảng hốt mà lên xe Baki phóng hết tốc lực.

Phóng đi xa xa một quãng thì khắp nơi bụi cát từ đáy biển bắt đầu do mặt đất rung chuyển mà nổi lên lơ lửng khiến cả đoạn đường như lạc vào trong sương mù vậy.

Chiếc xe chạy tốc độ cao đẵn ngang qua một cái gì đó rồi nhanh chóng phóng đi, nhưng Nobita tinh mắt nhìn thấy được đó là một sợi xúc tu của con bạch tuộc, nếu nhớ khoong lầm thì con bạch tuộc này đặc biệt thù dai? Có nên xử nó trước tránh rắc rối?

Nhưng Nobita đến là vẫn muộn, chiếc xe Baki phát huy tối đa tinh thần nhát cáy của bản thân, riênh về cái gì có thể kém nhưng riêng cái khoản chạy trốn thì nó bỏ đi đệ nhất sẽ không mấy ai dám xưng đệ nhị…

Chạy thoát khỏi vùng nguy hiểm xong, Baki lại quay lại là chiếc xe làm biếng xấu tính dại gái như thường, chạy một cái phải nói rùa bò tốc độ, nói mấy lần nhưng luôn bị nó kiếm cớ lấp liếm đi, nào là "Động cơ quá tải" nào là "xe đang lên dốc nên đi chậm"….

Nhiều lúc Nobita muốn nói một câu: "Mày đậu bỉ như thế có thấy thẹn với nước mắt lũ trẻ đã rơi khi mày hi sinh không?"

Quả nhiên tên Baki này vẫn là nên chết cái cho oanh liệt a?

Nhổ nước bọt quy nhổ nước bọt, tóm lại là cả bọn vẫn hữu kinh vô hiểm mà chạy được trở lại căn cứ, bây giờ căn cứ đã kinh biến cùng trước kia tuyệt không giống.

Hai bên đường rong tảo tùy theo hải lưu mà nghiêng qua nghiêng lại, từng bụi san hô nhô lên khoe sắc, từng đàn cá đủ mọi sắc màu không sợ hãi người lạ mà du qua du lại, Nobita chỉ có thể cảm thán: "Thật không hổ là Doraemon a…"

Ps, lại sắp phải đi, tại quê còn gặt mùa, cảm thấy bản thân sinh không thể luyến a....

sắp xếp được chút thời gian viết truyện tác đã cảm thấy bản thân vắt kiệt thời gian rồi... có chi một ngày nào đó không chương thì cũng đừng ném tác gạch nhá.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Suýt chết bộ đôi hai người

Tại dưới đáy biển Thái Bình Dương đang diễn ra một hoạt động có thể khiến bất kì ai nhìn thấy sẽ bị lác mắt, đó chính là… Đốt lửa trại…

Đúng vậy! Tại dưới đáy biển chỉ toàn nước là nước, xung quanh áp lực nước đã có thể ép dẹp cả chiếc thuyền thì lại có một bữa tiệc đốt lửa trại vui vẻ của một nhóm người "đặc biệt" nhất tại trái đất hiện nay.

Nobita cảm thấy cuộc sống mới của bản thân tuy mới qua có một thời gian không phải quá dài, nhưng mức độ kịch tính của các việc trong đời thật sự là vượt mức kiếp trước không chỉ đơn thuần một tầng thứ.

Nội cái chuyện cắm trại dưới đáy đại dương đã nghĩ cũng không dám nghĩ rồi. Nhìn cả đám bạn cười cười nói nói ăn những xâu thịt nướng làm bằng phiêu sinh vật, cùng nhau chia sẻ niềm vui thì Nobita lại cảm thấy thật hạnh phúc.

Bạn bè hắn kiếp trước không phải ít, nhưng để trao tim cật như tại nơi đây thì nói thật là không có, dẫu cho bạn bè nơi đây nói thật Nobita cũng không trao được tim cật cái gì, chỉ có Shizuka là may ra… Doraemon thì ngoài một số chuyện khó giải thích ra thì cũng vậy.

Còn Jaian bạo lực cuồng và Suneo lẻo mép thì thứ cho Nobita nói thẳng, xin lỗi cũng muốn lắm nhưng giác ngộ chưa đủ a.

Đúng như Nobita nhận xét, vừa ăn uống vui vẻ không bao lâu Jaian và Suneo bắt đầu mở ra hốt du hình thức với mục đích không thể trần trụi hơn được.

Jaian bắt đầu mở ra việc kể chuyện ma, Suneo vô cùng nhanh chóng "chồng hô vợ hợp" mà vứt ra câu chuyện về "quỷ biển".

"Tại khu "tam giác quỷ Beckmuda" được mệnh danh "tam giác quỷ vực". Bởi nơi đây là nơi được ghi chép có nhiều vụ máy bay rơi và tàu chìm nhất trên Trái Đất. Cho đến nay người ta ước tính có trên 100 tàu bè máy bay và hơn ngàn người mất tích khi đi qua vùng biển thần bí đó. Người ta có rất nhiều phỏng đoán, trong đó phỏng đoán được giới chuyên gia đồng ý cao nhất đó là nơi đây có một luồng từ trường cực mạnh đã tạo nên những cơn sóng thần cuốn phăng đi mọi thứ."

Coi bộ mọi người đã lâm vào trong câu chuyện của bản thân, Suneo cảm thấy "mọi việc đã chuẩn bị hết, chỉ chờ gió đông", nên bắt đầu nói đếnmục đích của bản thân:

"Nhưng bên cạnh đó còn có giả thuyết rằng người ngoài hành tinh là lí do tạo ra tất cả điều này, nhưng ngày mai chúng ta sẽ đến đó và thấy rõ ràng sự thật."

Doraemon giật mình mà nói:

"Cái gì? Ai bảo với cậu ngày mai chúng ta sẽ đến đấy?"

Suneo một mặt ăn chắc mà kích động nói:

"Tớ nói thế đấy! Tớ đề nghị chúng ta sẽ cùng nhau đi tới đó tìm hiểu sự thật!"

Doraemon lại lạ thường minh mẫn không bị Suneo hốt du mà nghiêm khắc quát lên:

"Các cậu có mà muốn tới đó tìm vàng thì có! Hãy dẹp ngay cái kế hoạch ngông cuồng đầy nguy hiểm đó đi!"

“Tớ mang các cậu tới đây thì cần đảm bảo sự an toàn của các cậu! Từ nay trở đi tớ cấm các cậu nhắc đến chuyện này nữa!”

Bực mình Doraemon không cho Jaian hay Suneo chút mặt mũi nào cả, nhìn đã biến sắc thành màu gan heo Jaian thì Nobita biết thừa sẽ không chỉ đơn giản mấy câu của Doraemon mà mấy cậu ta sẽ từ bỏ.

Nhưng biết thừa Nobita lại chả thèm đoái hoài, dẫu sao cũng cần đến sáng mai mới hết thời gian đèn pin thích nghi hết tác dụng, Nobita lại không đăng trí đến quên mất cánh cửa thần kì cái này Bug, đằng nào hai cậu ấy cũng không vấn đề gì, có thì cũng chỉ là hoảng loạn chút thôi, cho chừa đi cái thói ham tài lại không thích nghe lời đồng bạn.

]

Cả đám đi ngủ trong không vui, Nobita lại khác, đêm nay hắn ngủ tặc đã, ngủ một cái gọi là hương a…

Dẫu sao hắn cũng “hi sinh” giấc ngủ trưa của bản thân để cùng mọi người đi khám phá cái gì đại dương nên đêm nay hắn coi như ngủ bù, nên đã sáng sớm rồi mới chịu chậm rãi mà thheo tiếng hét của Doraemon mà dậy.

“Nobita! Shizuka! Dậy nhanh lên! Báo động! Nguy to rồi!”

Nhìn một mặt hoảng hốt Doraemon, Nobita không đáng kể vươn vai đánh một cái ngáp, Shizuka thì không vô tâm như Nobita, cô ấy quan tâm mà hỏi Doraemon:

“Có chuyện gì vậy Doraemon?”

Doraemon một biểu tượng ngày tận thế mà rên lên:

“Suneo và Jaian đã bỏ trốn cùng với chiếc xe rồi!”

Shizuka một mặt lo lắng, nhưng không biết nguy hiểm của hai người kia nên cô nàng vẫn còn có thể an ủi Doraemon:

“Hai cậu ấy muốn đi cứ để hai cậu ấy đi đi! Chúng ta lại không có cách nào khác.”

Doraemon một mặt “sinh không thể luyến” mà rên lên:

“Nhưng tác dụng c ủa đèn pin thích nghi chỉ có trong thời gian 24h! Nếu hết thời gian thì áp lực của đáy biển sẽ đè bẹp hai người cậu ấy!”

Nghe Doraemon nói vậy Shizuka cũng là cuống cuồng lên, một mặt lo lắng nhìn qua Nobita.

Cho dù không nói nhưng trong thâm tâm Shizuka không biết tự lúc nào đã coi Nobita như là tâm phúc vậy, bất kì khó khăn gì Nobita cũng đơn giản có thể giải quyết, cậu ấy luôn luôn là thần bí như vậy, rất giống một tên bug nào đó cái quái gì cũng làm được.

Nhưng nhìn qua thì Shizuka lại thấy Nobita một mặt không đáng kể đánh bài thể dục buổi sáng, là một bài quyền pháp cơ sở trong “quy tiên lưu cơ sở thức” được truyền thụ từ Songoku.

“Bây giờ cách thời gian hết hiệu lực còn có chừng 1h nữa là hai cậu ấy có thể nguy hiểm đến tính mạng mà cậu vẫn có thể tỉnh bơ thế sao Nobita? Cậu không cảm thấy bản thân vô tâm sao?”

Shizuka một mặt thất vọng mà quay qua Nobita hét lên, nhìn hai mắt đã có nước mắt đảo quanh Shizuka, Nobita cũng không có hứng tập quyền nữa, vươn cái vai, Nobita tỉnh bơ nói:

“Còn chưa phải là có một tiếng nữa mà… Cũng đâu phải hai cậu ấy hết cứu, làm gì mà gấp lên thế!”

Ngắm Doraemon và Shizuka cho Nobita ánh mắt giết người, Nobita vẫn là “bất vi sở động” mà chậm rãi nói:

“Hai cậu ta đã sở tác sở vi chuyện này, cũng cần chịu chút đau khổ, nếu không đoàn đội chúng ta mỗi người một ý không ai nghe ai thì kết cục sẽ là tan đàn sẻ nghé. Lại như hôm nay vậy, hai cậu ta chủ động tách ra và sẽ có thể gặp điều không may bất cứ lúc nào.”

Cũng không đợi Doraemon phát tác, Nobita vẫn là cái giọng điệu không nhanh không chậm mà nói:

“Xe Baki cũng thật tệ hại, là một chiếc xe có đủ trí thông minh, có thể chủ động suy nghĩ, nhưng khi biết hai người kia quyết định sai lầm lại không chịu khuyên can, trái lại tiếp tay cho giặc, tớ khuyên cậu trả lại cho cửa hàng tương lai cho rảnh. Tớ lại không muốn sử dụng một cái bảo bối cứ luôn chống đối lại chủ nhân, hơn nữa sẽ không có sự trung thành.”

Doraemon một mặt tan vỡ mà rên lên:

“Tớ biết rồi, biết rồi! Nhưng điều quan trọng bây giờ không phải là nên làm sao cứu hai người bọn họ mới đúng a???”

Nobita bị Doraemon cắt ngang diễn thuyết có chút xíu bực mình, nhưng cũng biết là Doraemon lo lắng, dẫu sao Doraemon cũng được các ông bố bà mẹ của nhóm tin cậy cho phép mang con cái họ đi chơi mà, bởi vậy Nobita cũng không đài dòng nữa mà nói:

“Cậu chả phải còn có cánh cửa thần kì mà, nói một câu tôi muốn đến chỗ Jaian và Suneo chả phải là xong? Hai cậu ấy lại cũng không chạy được xa quá mười năm ánh sáng đi “thám hiểm”.”

Nghe câu nói của Nobita, Shizuka và Doraemon như nghe tiếng chuông đánh tỉnh người trong mộng:

“Đúng a? Tại sao lại có thể quên được cái bảo bối thường xuyên sử dụng này được cơ chứ?”

Nhìn Doraemon có xung động lôi ngay cánh cửa ra thì Nobita vội vã chặn lại mà nói:

“Đến thời gian ánh đèn hết tác dụng vẫn còn tận một giờ nữa kia mà, hãy đến khi chỉ còn năm phút chúng ta lại đến, phải cho hai cậu ấy biết được sợ thì sau này mới không có chuyện này xảy ra nữa chứ!”

Doraemon mất đi luống cuống cũng không phải ngốc như khi hoảng loạn, ý đồ xấu cũng không ít, nhanh chóng cùng Nobita “thông đồng làm bậy” lên, thấy hai người… ách! Một người một mèo máy cười âm hiểm, Shizuka cũng chỉ có thể quát cái trán: “Sao đau đầu thế này… hai người thật là.”

Nhưng cũng biết hành động nguy hiểm của Jaian và Suneo là cần được chấm dứt, đối với chuyện này Shizuka cũng không phản đối, nên vẫn mặc cho hai người xấu cùng nhau ác thú vị một lần đi.

……..

Khác với ba người tại nhà nhàn nhã, Jaian và Suneo bây giờ là hoảng loạn lên, dẫu sao đứng trước tử vong thì có là quát tháo phong vân một thời hoàng đế như Tần Thủy Hoàng cũng nhuyễn cơ mà.

Bao nhiêu thời đại đã qua, có mấy ai là có thể coi cái chết như sợi lông hồng, lại có mấy ai biết bản thân sắp chết mà vẫn bình tĩnh? Có lẽ đâu đó vẫn có, nhưng đó chắc chắn không phải là Jaian và Suneo.

Nghe được Baki máy móc trả lời rằng bản thân chỉ còn có thể sống một tiếng đồng hồ nữa đã khiến hai người triệt để hoảng loạn.

Bắt đầu công cuộc đùn đẩy trách nhiệm lên nhau, từ đổ lỗi cho Baki đến chỉ mặt nhau mà trách cứ, lúc này phải nói là cái đen tối trong mỗi con người bộc lộ hoàn toàn.

Baki thì vẫn một mặt “ta không liên quan” “ta chỉ là một chiếc xe vô can” mà mang ra triết lí đạo nghĩa ra răn dạy một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vứt luôn chuyện rằng nó có thể đơn giản đình công không chấp nhận sự mạo hiểm của hai người sự thật.

Một tiếng này quả là một tiếng dài như một năm, Jaian và Suneo là bắt đầu từ đổ lỗi cho nhau cho đến kêu cha gọi mẹ, khóc một cái phải nói là người nói thương tâm người nghe rơi lệ a…

Khi mà bộ đếm tử vong chuyển dần về chỉ còn lại có năm phút thì bỗng phía trước xe xuất hiện một cánh cửa và mở ra, bước ra lại chính là hai người mong mỏi từng giây từng phút Doraemon.

“Hai cậu đã biết sai hay chưa hả?”

Tiếng nói đầy nghiêm khắc và tức giận của Doraemon bây giờ lại không khác gì tiếng trời cả, Jaian và Suneo là nước mắt nước mũi tèm lem mà gật đầu lia lịa, có trời biết chứ đây có lẽ là lần duy nhất trong đời hai người ấy nhận sai nhanh đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Chương ngắn

Được cứu mạng, hai người Jaian và Suneo đều mừng như điên, có nghe Doraemon diễn thuyết cũng không kêu ca tiếng nào, nhưng bực mình thì vẫn không thuyên giảm nên Jaian và Suneo bắt đầu tìm kẻ để đổ lỗi.

Và dĩ nhiên kẻ được cho là phương tiện gây án là Baki sẽ trở thành con dê thế tội:

“Chính là do nó mà chúng tớ suýt chút nữa chết!”

Chỉ vào Baki, Jaian tức tối hô lớn lên.

Baki lại không phải ăn chay, nhanh chóng phản bác lại:

“Tít tít… Tên mập ăn nói cho cẩn thận! Sao lại tại tôi rồi?”

Jaian vốn tính cách bá đạo, bản thân nói là muốn ai cũng phải nghe, nay bị Baki cãi lại, cùng với danh xưng "tên mập" nữa thì quả thật như vạn kiếm xuyên tâm Jaian rồi, hét lên một tiếng Jaian và Suneo bắt đầu đánh phá Baki.

Baki vốn cũng không phải chuyện vừa, một chiếc xe sẵn sàng bỏ mặc chủ nhân chạy trước, sẵn sàng nghe lời của người khác mà bỏ chủ nhân nó lại, thì dĩ nhiên cũng không khó khăn nếu nó muốn tông hai tên xấu tính dám hạ thủ với nó.

"Hai tên mập và mỏ nhọn kia! Hai ông nghĩ dễ ăn hiếp Baki này thế sao?"

Hét lên một tiếng máy móc nhưng tràn đầy giận dữ, Baki rồ ga lao thẳng vào hai đứa đang đánh đập hăng say, làm Jaian và Suneo hốt hoảng mà bỏ chạy.

Nhìn chó cắn chó, Nobita không thể không lắc đầu ngao ngán, hắn thấy thì cả ba người đều sai, Jaian và Suneo vô tri mà tham tài đến mờ mắt, Baki là một chiếc xe… cứ tạm gọi nó là xe đi, dẫu cũng không có mấy chiếc xe như sinh vật sống như thế.

Baki là một chiếc xe không trung thành, thậm chí nếu nói nặng lên là một chiếc xe phản phúc. Cả ba đều "chuột chù mà chê khỉ hôi", Nobita quyết định vẫn là không bênh vực ai hết.

Nhưng Doraemon lại khác, dẫu cậu ấy là người máy, nhưng trong mắt cậu ta thì sự an toàn của con người mới là quan trọng nhất, dẫu sao cậu ấy cũng là mẫu robot trông trẻ.

Thế là Doraemon quyết định lật ngược chiếc Baki lại cho nó khỏi lao phóng lung tung.

Bị lật ngửa Baki là một mặt "oan thị dậu" một mặt khóc lóc làm càn mà nói:

"tit tit… Hu hu hu, các ngươi bạc bẽo tôi vừa thôi nhé! Các ngươi coi tôi là đống sắt vụn vô tích sự rồi chứ gì? Hu hu hu."

Nhìn nằm ăn vạ Baki, Nobita nhíu chặt lông mày lại, hắn là chúa ghét ăn vạ la làng như thế này, quả là không có chút văn hóa nào cả.

Trầm mặt Nobita dùng một giọng điệu tiếc rèn sắt không thành thép mà hét lên:

"Mày nghĩ mày là vô tội sao Baki? Thân là một chiếc xe có quyền tự chủ, nhưng mày dẫu biết mang Jaian và Suneo đi xa là sai lầm nhưng mày vẫn cứ mang hai người kia đi, đến khi hai người suýt chết cũng chẳng hề quan tâm hai người kia chết sống. Đến bây giờ vẫn một mặt "ta không sai, là thế giới sai" đưa ra, ngươi cảm thấy thế được sao?"

Liếc qua Doraemon, Nobita tiếp tục nói:

"Lại nói chủ nhân của mày là Doraemon! Chưa có chủ nhân mày cho phép mà tự ý chạy đi, thế mày có xứng chức một chiếc xe? Xe của bây giờ không thông minh, không thể tự vận hành hay suy nghĩ, nhưng ít nhất nó chỉ nhận mở cửa ra cho người chủ nhân cầm chìa khóa của nó mà thôi, đâu như mày ai lên cũng nhận? Thế mày còn không bằng một chiếc xe bình thường thì không phải là sắt vụn thì là gì?"

Hét lên một chuỗi triết lí bức bối trong người, Nobita hừ lạnh một tiếng rồi quay đi chỗ khác, không hiểu sao hắn đặc biệt ghét Baki.

Dĩ nhiên tính cách của nó khiến hắn ghét cũng chỉ là một nguyên nhân mà thôi, nguyên nhân chính cõ lẽ chính là sự nịnh nọt Baki của Shizuka khiến hắn Gato đi… Hắn còn chưa được cô ấy nói lời nịnh nọt mà tên xe xấu tính kia lại có thể được Shizuka nịnh ngọt như đường.

Gato Nobita là không phải bình thường nguy hiểm, dẫu sao hắn cũng không phải là thánh nhân, nhìn ai ngứa mắt hắn vẫn có thể "ghét từ ấn tượng đầu tiên" chứ!

Tóm lại là do Nobita cho vào một chân nên vốn dĩ thấy Baki đáng thương mà định "bênh vực lẽ phải" Shizuka chùn bước, dẫu sao Nobita nói là đúng, Baki rõ ràng là có sai mà không nhận, lại có tính xấu không trung thành.

Còn Baki thì bị Nobita nói đến mộng bức lâm vào "nhân sinh tam vấn" bên trong "ta là ai?" "Đây là đâu?" "Ta đang ở chỗ nào?"… vốn luôn nghĩ bản thân là đúng, là bên "bị ức hiếp", là phe "yếu thế", là "chính nghĩa" Baki bỗng bị Nobita đâm cho trăm ngàn sai lầm kéo xuống vực sâu.

Làm vốn định ăn vạ hắn cũng không còn dám ho he…

Vì một nốt nhạc đệm của Nobita đó mà cả đám quyết định đơn giản nhất đi qua cánh cửa thần kì mà đi về nơi cắm trại, sợ như chim sợ cành cong Jaian và Suneo là không còn dám nhắc nhở gì đến chuyện đi đến Beckmuda nữa, Baki thì đang sám hối trong túi bốn chiều của Doraemon đi.

Cả đám vừa đi khỏi vị trí này chưa được mấy thời gian thì cũng tại ngay đây xuất hiện một cuộc chạm trán giữa hai đối thủ một mất một còn của hai thế lực bá chủ dưới đáy đại dương.

Dĩ nhiên, mấy người Nobita là không biết chuyện đó, cho dù Nobita có nhớ đến cốt truyện đó cũng không muốn nhắc đến nó làm gì, dẫu sao hắn cũng không muốn mọi người nguy hiểm, tốt nhất vẫn là nên tránh được thì tránh.

(Lại phải cáo lỗi ae vì chương hôm nay ngắn có một khúc rồi… tác cũng ngại lắm, nhưng chịu biết sao được. Cả mấy hôm nay đều phải lo cho ngày mùa, sắp đi nên là ai cũng nói: "trước khi đi có giúp được gì cho gia đình thì giúp chứ mi đi rồi không cần phải làm mấy việc này nữa có giúp cũng không

được…bla bla…" nên hôm nay hốt lúa đến tối muộn mới vào ăn cơm, sau đó dọn dẹp mới gõ chữ, thật muốn ngủ quá đi…. Ae có chi thông cảm @@)

Được cứu mạng, hai người Jaian và Suneo đều mừng như điên, có nghe Doraemon diễn thuyết cũng không kêu ca tiếng nào, nhưng bực mình thì vẫn không thuyên giảm nên Jaian và Suneo bắt đầu tìm kẻ để đổ lỗi.

Và dĩ nhiên kẻ được cho là phương tiện gây án là Baki sẽ trở thành con dê thế tội:

"Chính là do nó mà chúng tớ suýt chút nữa chết!"

Chỉ vào Baki, Jaian tức tối hô lớn lên.

Baki lại không phải ăn chay, nhanh chóng phản bác lại:

"Tít tít… Tên mập ăn nói cho cẩn thận! Sao lại tại tôi rồi?"

Jaian vốn tính cách bá đạo, bản thân nói là muốn ai cũng phải nghe, nay bị Baki cãi lại, cùng với danh xưng "tên mập" nữa thì quả thật như vạn kiếm xuyên tâm Jaian rồi, hét lên một tiếng Jaian và Suneo bắt đầu đánh phá Baki.

Baki vốn cũng không phải chuyện vừa, một chiếc xe sẵn sàng bỏ mặc chủ nhân chạy trước, sẵn sàng nghe lời của người khác mà bỏ chủ nhân nó lại, thì dĩ nhiên cũng không khó khăn nếu nó muốn tông hai tên xấu tính dám hạ thủ với nó.

"Hai tên mập và mỏ nhọn kia! Hai ông nghĩ dễ ăn hiếp Baki này thế sao?"

Hét lên một tiếng máy móc nhưng tràn đầy giận dữ, Baki rồ ga lao thẳng vào hai đứa đang đánh đập hăng say, làm Jaian và Suneo hốt hoảng mà bỏ chạy.

Nhìn chó cắn chó, Nobita không thể không lắc đầu ngao ngán, hắn thấy thì cả ba người đều sai, Jaian và Suneo vô tri mà tham tài đến mờ mắt, Baki là một chiếc xe… cứ tạm gọi nó là xe đi, dẫu cũng không có mấy chiếc xe như sinh vật sống như thế.

Baki là một chiếc xe không trung thành, thậm chí nếu nói nặng lên là một chiếc xe phản phúc. Cả ba đều "chuột chù mà chê khỉ hôi", Nobita quyết định vẫn là không bênh vực ai hết.

Nhưng Doraemon lại khác, dẫu cậu ấy là người máy, nhưng trong mắt cậu ta thì sự an toàn của con người mới là quan trọng nhất, dẫu sao cậu ấy cũng là mẫu robot trông trẻ.

Thế là Doraemon quyết định lật ngược chiếc Baki lại cho nó khỏi lao phóng lung tung.

Bị lật ngửa Baki là một mặt "oan thị dậu" một mặt khóc lóc làm càn mà nói:

"tit tit… Hu hu hu, các ngươi bạc bẽo tôi vừa thôi nhé! Các ngươi coi tôi là đống sắt vụn vô tích sự rồi chứ gì? Hu hu hu."

Nhìn nằm ăn vạ Baki, Nobita nhíu chặt lông mày lại, hắn là chúa ghét ăn vạ la làng như thế này, quả là không có chút văn hóa nào cả.

Trầm mặt Nobita dùng một giọng điệu tiếc rèn sắt không thành thép mà hét lên:

"Mày nghĩ mày là vô tội sao Baki? Thân là một chiếc xe có quyền tự chủ, nhưng mày dẫu biết mang Jaian và Suneo đi xa là sai lầm nhưng mày vẫn cứ mang hai người kia đi, đến khi hai người suýt chết cũng chẳng hề quan tâm hai người kia chết sống. Đến bây giờ vẫn một mặt "ta không sai, là thế giới sai" đưa ra, ngươi cảm thấy thế được sao?"

Liếc qua Doraemon, Nobita tiếp tục nói:

"Lại nói chủ nhân của mày là Doraemon! Chưa có chủ nhân mày cho phép mà tự ý chạy đi, thế mày có xứng chức một chiếc xe? Xe của bây giờ không thông minh, không thể tự vận hành hay suy nghĩ, nhưng ít nhất nó chỉ nhận mở cửa ra cho người chủ nhân cầm chìa khóa của nó mà thôi, đâu như mày ai lên cũng nhận? Thế mày còn không bằng một chiếc xe bình thường thì không phải là sắt vụn thì là gì?"

Hét lên một chuỗi triết lí bức bối trong người, Nobita hừ lạnh một tiếng rồi quay đi chỗ khác, không hiểu sao hắn đặc biệt ghét Baki.

Dĩ nhiên tính cách của nó khiến hắn ghét cũng chỉ là một nguyên nhân mà thôi, nguyên nhân chính cỡ lẽ chính là sự nịnh nọt Baki của Shizuka khiến hắn Gato đi… Hắn còn chưa được cô ấy nói lời nịnh nọt mà tên xe xấu tính kia lại có thể được Shizuka nịnh ngọt như đường.

Gato Nobita là không phải bình thường nguy hiểm, dẫu sao hắn cũng không phải là thánh nhân, nhìn ai ngứa mắt hắn vẫn có thể "ghét từ ấn tượng đầu tiên" chứ!

Tóm lại là do Nobita cho vào một chân nên vốn dĩ thấy Baki đáng thương mà định "bênh vực lẽ phải" Shizuka chùn bước, dẫu sao Nobita nói là đúng, Baki rõ ràng là có sai mà không nhận, lại có tính xấu không trung thành.

Còn Baki thì bị Nobita nói đến mộng bức lâm vào "nhân sinh tam vấn" bên trong "ta là ai?" "Đây là đâu?" "Ta đang ở chỗ nào?"… vốn luôn nghĩ bản thân là đúng, là bên "bị ức hiếp", là phe "yếu thế", là "chính nghĩa" Baki bỗng bị Nobita đâm cho trăm ngàn sai lầm kéo xuống vực sâu.

Làm vốn định ăn vạ hắn cũng không còn dám ho he…

Vì một nốt nhạc đệm của Nobita đó mà cả đám quyết định đơn giản nhất đi qua cánh cửa thần kì mà đi về nơi cắm trại, sợ như chim sợ cành cong Jaian và Suneo là không còn dám nhắc nhở gì đến chuyện đi đến Beckmuda nữa, Baki thì đang sám hối trong túi bốn chiều của Doraemon đi.

Cả đám vừa đi khỏi vị trí này chưa được mấy thời gian thì cũng tại ngay đây xuất hiện một cuộc chạm trán giữa hai đối thủ một mất một còn của hai thế lực bá chủ dưới đáy đại dương.

Dĩ nhiên, mấy người Nobita là không biết chuyện đó, cho dù Nobita có nhớ đến cốt truyện đó cũng không muốn nhắc đến nó làm gì, dẫu sao hắn cũng không muốn mọi người nguy hiểm, tốt nhất vẫn là nên tránh được thì tránh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Lần đầu cham trán

"Hô hô, nhảy xuống vực thẳm mà cứ như nhảy dù vậy."

"Cẩn thận! Kẻo lạc mất nhau thì khổ."

Nhìn Jaian và Suneo mới có mấy tiếng mà đã vô tư như chưa có việc gì, Nobita chỉ có thể than thở:

"Quả nhiên lành sẹo quên đau a…"

Hiện tại cả đám đang "nhảy vực" dĩ nhiên không phải là tự sát, vực nơi đây là vực "khe nứt Maria" sâu nhất thế giới.

Nhìn chung thì đây mới tính là nơi bí ẩn nhất trên trái đất, là nơi con người vẫn chưa thể với đến để thám hiểm, tính chiều sâu của vực thì nếu chỉ tính từ thành vực xuống đáy thì sẽ là bằng 36 ngọn tháp Tokyo chồng lên nhau, còn nếu tính đến mực nước biển nữa thì thật sự có thể ví von như đáy của nó là địa ngục 18 tầng cũng là có thể.

Nếu một người thật sự nhảy vực tự tử thì với độ cao này thì người đó có đầy đủ thời gian để ngẫm nghĩ lại hơn nửa đời mình, và cũng tương tự đủ thời gian để người đó hối hận trước quyết định dại dột của bản thân, dẫu sao đứng trước tử vong con người vẫn thường rất yếu đuối.

Nói xa… chứ Nobita bọn họ nhờ lực cản của nước, nói văn hoa hơn là lực đẩy Archimedes giúp Nobita bọn họ có một cuộc "nhảy vực" đầy thú vị nhưng không một chút kích thích nào.

Đang sung sướng thả mình tự do chìm xuống thì cả đám đã rơi xuống đáy vực, nơi những đám trầm tích từ trăm triệu năm qua để lại, có phần như cát nhưng lại không phải cát.

Doraemon rất nhập hí mà hô lên một câu:

"Xin long trọng tuyên bố: Chúng ta là những người Nhật Bản đầu tiên đặt chân đến nơi sâu nhất của mặt địa cầu!"

Nobita cười nói:

"Những giây phút thế này sao chúng ta không chụp chung một pô ảnh lưu niệm nhỉ?"

Thế là cả đám sung sướng mà đứng vào một đoàn chụp ảnh, chụp pô ảnh này cũng chỉ là để mấy người khi nhìn lại thì sẽ cảm khái mà thôi, chứ nếu có ai nhìn thấy thì 100% sẽ hô lên: "Photosop hân hạnh tài trợ chương trình này."

Dẫu sao thật sự khó mà tin nổi việc mấy đứa trẻ con không mặc bất kì đồ bảo hộ đứng cười toe toét chụp ảnh dưới đáy biển độ sâu mấy trăm ngàn mét nước được.

Suneo và Jaian vui sướng lấy bút ra kí tên lưu niệm, nhìn mà Nobita trực tiếp lắc đầu, đúng là…

Kí tên bằng bút thế sao có thể giữ lại tại nơi đáy biển kia cơ chứ?

Thế là Nobita hì hục tìm một vị trí khá bắt mắt nhưng tránh đi tầm mắt mấy người, dùng tay đâm xuyên lớp đá tảng của vách vực, viết lên một dãy chữ to lớn như đao khắc gọt giũa:

"Nobi Nobita từng ghé qua nơi này!"

Gật gật đầu, Nobita đắc ý trước tác phẩm bản thân vừa hoàn thành, nhìn lại Shizuka lấy đất để về làm lưu niệm, Nobita lại cảm thấy tốt nhất vẫn là nên lấy chút đồ gì đó về lưu niệm đi.

Dẫu sao Nobita có sống hai đời người cũng chẳng thể nào có được đi chơi đến tận đáy biển sâu thẳm thế này, nên vẫn là rất hăng hái, nhưng lấy đất cái gì Nobita biểu thị "Quá tục khí một điểm".

Thế là cu cậu bắt đầu đi tìm thứ có chút "Cao đoan đại khí" để mang về.

Nhìn thấy một con hải sâm, nhìn phải nhìn trái thấy mấy người vẫn là ai làm việc người nấy, Nobita lén lút lấy ra bao đựng ném nó vào túi rồi huýt gió quay đầu đi, dẫu việc đó cũng không đến mức phải lén lén lút lút, nhưng Nobita vẫn cảm thấy bản thân làm điều không mấy quang minh chính đại, vẫn là không để mọi người biết thì tốt hơn.

Thấy một con động vật kì lạ, vừa giống như sứa, lại giống như nấm, kệ nó! Thu. Sao biển? Thu. Cua biển? Thu. Cho đến khi Nobita dừng lại công cuộc "thu gom" của bản thân thì… ách! Đã là cả một túi to bằng người hắn "vật lưu niệm".

Nhìn phải nhìn trái, Nobita lén lút đưa cả chiếc túi hạ xuống, mang ra chiếc đồng hồ tương lai đeo trên tay, chiếu một chiếu.

Nhìn bằng mắt thường thấy được một tia sáng chiếu ra từ chiếc đồng hồ chiếu thẳng về chiếc bao tải, ánh sáng bao bọc lại và chiếc bao tải dần dần mà bay lên tiếp cận chiếc đồng hồ, trong quá trình đó thì nó ngày càng thu nhor lại cho đến khi biến mất hẳn trên một chiếc lỗ nho nhỏ của đồng hồ.

Đây là một loại khá tương tự như túi không gian bốn chiều của Doraemon, nhưng tân tiên hơn đôi chút.

Mọi người cũng biết bảo bối Doraemon đưa ra đôi lúc lớn đến như chiếc xe hơi, thậm chí là cả một dàn máy công nghiệp, nhưng cậu ấy vốn là người máy, có sức mạnh hơn rất nhiều lần con người nên lúc mang mấy bảo bối đó ra đối với cậu ấy là không nhằm nhò gì.

Nhưng con người lại không như Doraemon như vậy có thể lôi động cả chiếc bảo bối to tướng, nên mới sản xuất loại có thể thu phóng vật phẩm không cần sử dụng tay để mang ra mang vào như tính năng chiếc đồng hồ này, Nobita sau khi phát hiện tính năng này đã hưng phấn hồi lâu.

Dẫu sao chiếc đồng hồ này vốn chỉ là "hàng tặng kèm" để Nobita có thể quản lí số tiền trong tương lai của bản thân mà thôi á, có thêm chức năng trữ vật không thể không nói là đồ dùng tạo ra quá lương tâm.

Lại nhớ kiếp trước vì ham rẻ mà mua đồ Tq, Nobita chỉ có thể cảm khái: "Nói sao a? Quả không hổ là hàng Nhật a…"

Bỗng tiếng kêu của Jaian và Suneo cắt đứt suy nghĩ của Nobita:

"Các cậu ơi! Lại đây mau lên!"

Cả đám chạy lại phía xa nơi Jaian và Suneo "thám hiểm", đập vào mắt mấy người là một chiếc thuyền đắm cũ nát, thân thuyền đã bị nước biển ăn mòn nham nhở, nhìn qua rất giống mấy chiếc thuyền ma mà cả đám vẫn hay thấy trên phim.

Quả nhiên đắm chìm trong nhiều thể loại phim kinh dị, cô nàng Shizuka đã kinh hô lên:

"Trời ơi! Con tàu ma!"

Ngày nhớ đêm mong phát tài Suneo và Jaian lại khác, hai cậu ta đã nhớ kĩ từng đường nét trên chiếc tàu chứa vàng được chiếu trên tivi, nói quá lên chút là "nó có hóa thành tro ta cũng nhận ra" đại loại vậy.

Thế cho nên Suneo thấy chiếc tàu đắm này đã kinh ngạc hô lên:

"Đây chính là con tàu chở một tỉ Đôla vàng trên tivi đã nói!"

Doraemon một mặt không tin mà nói:

"Vô lí! Tại sao có thể có chuyện đó được?"

Phải biết con tàu kia là người ta phát hiện tại gần Beckmmuda cơ mà, cách nơi này gần như nửa vòng Trái Đất cơ đấy, không thể không khiến cho Doraemon khinh ngạc.

Mấy người quyết tâm tìm ra sự thật nên đột nhập vào chiếc thuyền, Nobita lại không mấy quan tâm, biết thừa bên trong lại không có xơ múi mà kiếm nên hắn vẫn là ở bên ngoài cho khỏe, dẫu sao lát nữa có thể có xuất hiện tay sai của trùm phản diện đợt này mà.

Thấy Nobita ngồi khoanh chân nơi đó, Jaian và Suneo cười nhạo mà nói:

"Không phải là cậu sợ ma đấy chứ Nobita?"

Nobita một mặt phong đạm vân kinh mà phun ra một chữ:

"Sợ!"

Đã định một bụng từ ngữ cười nhạo nếu Nobita chối cãi Jaian và Suneo tắc lại, có cảm giác nghẹn khuất khó chịu muốn phun một ngụm máu, đạo diễn! Sai khịch bản a?

Không theo sáo lộ ra bài Nobita làm Jaian và Suneo bực bội muốn thổ huyết, chỉ có thể vứt lại một câu:

"Đồ chết nhát Nobita."

Thế rồi không quan tâm nữa mà bơi vào chiếc thuyền, nhìn nhìn Nobita, Shizuka vẫn là không cản được sự tò mò mà bơi theo cả đám, chỉ riêng Nobita vẫn là một bộ cao tăng đắc đạo mà khoang chân ngồi đó.

Cả đám đi vào không bao lâu thì một vật thể lạ to lớn tiếp nhập đến vùng cảm nhận của Nobita, đứng dậy duỗi duỗi eo mỏi, vươn bờ vai, các khớp xương kêu lên răng rắc răng rắc, Nobita tự nhủ:

"Cũng khá lâu không vận động rồi, mong sao cái thuyền không người lái này kháng đánh một chút."

Hoạt động xong xuôi, tại tầm mắt xa xa chiếc tàu ngầm không người lái kia mới rốt cục ung dung xuất hiện, Nobita đơn giản hạ thấp trọng tâm, cong khuỷu chân, tụ lực, Phóng!

Nobita hóa thân thành một đạo thủy tiễn giao long mà phóng đến vị khách không mời mà đến kia, thủy đạo mà hắn tìm hiểu cả ngày hôm qua rốt cục đã phát huy tác dụng, Nobita cảm thấy bản thân hóa thân thành một con rồng nước, nước biển bốn phía như cánh tay sai sử, không những không ngăn cản hắn tiến lên mà còn trợ giúp hắn di chuyển.

Phát hiện vật thể lạ tiếp cận, lập trình của chiếc tàu ngầm khởi động, lệnh chỉ huy cao nhất được thực hiện đó là: "Phá hủy tất cả sinh vật sống!"

Một tia laze phóng ra từ một chiếc súng laze gắn bên dưới bụng của nó hướng thẳng đến Nobita phóng tới, Nobita cảm thấy bản thân muốn bạo chửi tục, còn tại sao lại chửi tục ấy à, cứ nhìn đến tia laze hướng bên trái cách hắn gần một mét xa phóng đi là biết.

Tên trùm phản diện lần này được gọi là "bộ não thông minh nhất" "tên điên khoa học gia" "Kẻ tìm kiếm koa học hủy diệt" các tên gọi, nhưng Nobita lại sau lần tiếp xúc đến một trong những "cỗ máy chiến tranh" của tên kia thì lại nghi ngờ về độ thông minh của hắn.

Nói sao chứ tên kia không biết đến kiến thức cơ bản là nước sẽ chiết xạ ánh sáng sao? Ai đời lại đi lắp đặt tia laze làm vũ khí cho tàu ngầm? Ngại độ chính xác chưa đủ tệ?

Chả trách Nobita của nguyên tác không quan tâm có hay không tránh né tài tình cũng để mặc cho súng laze của tàu ngầm này cuồng oanh loạn tạc nhưng điều sự cũng không có a…

Lại nhìn đến một tia laze tiếp tục hướng bên dưới cách hắn hai mét có hơn mà bay qua, Nobita nếu có thể vẽ tranh châm biếm sẽ là sọc đen đầy ót a…

Tưởng rằng sẽ gặp một đối thử kháng đánh một chút, ai ngờ gặp lại là một ngốc bức hàng. Nhìn hình thể như một ngọn núi nhỏ, ô tô tải hay contenner đối với nó cũng chỉ là tiểu bất điểm thôi a… ai ngờ lại như xe bị tuột xích.

"Tốt nhất vẫn là tiễn nó một đoạn đi."

Tích tụ một quả cầu áp súc thủy lực nơi tay, Nobita làm quái mà quay về chiếc tàu kia nói:

"Đạo hữu ngươi tốt, đạo hữu gặp lại."

Nói xong hắn ném quả cầu "nước" của bản thân đi, quả bóng nước lấy tốc độ vượt quá âm thanh mà phóng đi, chưa được nháy mắt đã tiếp xúc "thân mật" với chiếc tàu, thế rồi… Oành!

Một tiếng nổ to phát ra, đáy biển thoáng chốc có cảm giác một vùng nhỏ hóa chân không, nhưng rồi nhanh chóng bị nước biển xung quang lấp lại.

Đến khi nước biển dừng lại sự nhộn nhạo thì còn đâu bóng dáng chiếc tàu ngầm hình con cá đen bự dị dạng đâu nữa, có cũng chỉ là nước biển lăn tăn không một điểm bụi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Thủy quái tấn công

Đợi mãi một lúc, Nobita tưởng chừng như bản thân đã ngủ được non nửa giấc thì Doraemon bọn họ mới lục tục đi ra khỏi chiếc thuyền đắm, Nobita thấy vậy mới ngáp dài đứng lên mà nói:

“Sao? Không có vàng bạc hay châu báu gì đâu chứ?”

Thấy khuôn mặt bí xị của mấy người, Doraemon thì nhăn chặt lông mày lại lộ vẻ suy tư, Nobita mới cười mà nói:

“Quan tâm mấy chuyện phức tạp ấy làm gì? Chúng ta chỉ đơn thuần đi một bữa du lịch đáy biển, chứ có đi tham gia cuộc thi tài thám tử nào đâu mà cần vắt óc suy tư?”

Nghe Nobita nói vậy Doraemon cũng thở ra một tiếng mà nói:

“Đúng vậy á. Chúng ta hãy quên hết chuyện này đi, và hãy cchơi thật vui mấy ngày này nào!”

……

Ăn xong bữa cơm chiều trên mặt biển, ngắm cảnh hoàng hôn, cả đám nhét đầy bụng mình bằng bánh trái thức ăn, phải nói là ăn lâm li mĩ vị.

Dẫu sao Doraemon mang ra bảo bối tạo thức ăn từ trước đến nay vẫn chưa từng làm mọi người thất vọng qua, Jaian và Suneo cũng như quên bẵng đi bản thân suýt chết trong chuyến đi này, một mặt khen nức nở món ăn và chuyến đi chơi thú vị.

Cả đám lại một lần nữa trở lại ngôi nhà dưới đáy biển nghỉ ngơi dưỡng sức cho chuyến đi chơi thám hiểm ngày mai.

Nhưng hôm nay đã chú định là một ngày kịch tính, ngủ ngon vốn đã là không thể.

Bóng đêm u ám dưới đáy đại dương chưa bao giờ thiếu kẻ săn mồi khủng khiếp. Tại nơi đây, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt con tôm là quy luật thép!

Tại độ sâu hàng ngàn mét nước này, nơi các loài sinh vật muốn chống chịu được áp lực nước thì cần sức mạnh cơ thể kinh khủng, bên cạnh đó, cũng cần khả năng săn mồi lão luyện mới có cơ may sống sót.

Tại nơi “nhược nhục cường thực” này kẻ mạnh là vương giả!

Không cho phép bất kì kẻ yếu, con trùng nhỏ nào có quyền khiêu khích tôn nghiêm của bản thân kẻ mạnh!

Nhưng, tại nơi đây, có một vương giả đã bị khiêu khích cực hạn!

Một con mực Colossal, loài vương giả nơi đáy biển, kẻ khiến cho cá mập cũng phải lui bước, là loài được công nhận là vị vua không ngai nơi biển cả đầy rẫy nguy hiểm này.

Ngày hôm trước lại bị những sinh vật nhỏ bé mà kì dị cho “tổn thương”. Uy nghiêm vương giả khôngc ho phép bị xúc phạm! Hắn cần phải tìm ra lũ sinh vật nhỏ bé đó, xé xác chúng, cuốn lấy chúng, nuốt chúng.

Có vậy mới có thể tiêu tan được mối hận trong loành nó.

Lê cả thân thể dài hơn 10m, nặng hơn 500 kg, nó đi săn lùng tung tích kẻ thù khắp cả vùng hải vực.

Sự không phụ lòng người có công, hôm nay rốt cục nó đã tìm ra được lũ sinh vật nhỏ bé kia nơi ẩn nấp, thế là trong đêm đen như mực, không có lấy một tia sáng le lói được truyền xuống, một bóng hình to lớn tiếp cận túp lều của cả đám Doraemon đang cư ngụ.

Đang ngủ ngon Nobita bỗng bật dậy, giác quan thứ sáu nhạy cảm của hắn không ngừng phát ra cảnh báo hắn có kẻ địch nguy hiểm tiếp cận lại gần nói đây.

Nghiêm túc lại, Nobita sực nhớ đến một chi tiết nho nhỏ hắn quên mất trong nguyên tác, rằng lần này cả đám sẽ bị một con mực khổng lồ tấn công, con mực này không đơn giản, nó thông minh và mạnh mẽ.

Thả ra khí tức ngoại phóng, Nobita giật nảy cả mình. Con thủy quái đã tiếp cận rất gần túp lều rồi, vả lại sức chiến đấu của nó hoàn toàn không phải như trong nguyên tác như vậy dính mấy phát súng là nằm.

Sức chiến đấu của con thủy quái trong cảm nhận của Nobita thì đã là 200 sức chiến đấu. Dĩ nhiên nó không thể nào dùng khí đánh ra khí công ba viễn trình được, nhưng riêng về vật lộn thân thể thì nó quả không ngán ai cả.

Không kịp nghĩ nhiều, Nobita lấy sức hét to lên:

“Báo động! Địch tập! Tất cả mọi người tập trung đại sảnh!”

Tiếng hét như hồng chum đại lữ, chấn vang lên trong buổi tối tĩnh mịch là như thế chói tai. Đang ngủ mê mệt cả đám đều giật mình bật dậy, đến một chút muốn ngủ nhập nhèm đôi mắt cũng không có.

Không thể không nói, tiếng hét này của Nobita không thua kém Jaian hát là bao.

Tỉnh dậy mọi người tuy không hiểu ra sao nhưng vẫn làm theo lời mà tụ họp lại tại đại sảnh, tại đây Nobita đã đợi từ trước, thấy mọi người đã đến thì cũng không chậm trễ nữa mà đi thẳng vào vấn đề:

"Hiện tại đang có một loài động vật nguy hiểm đang tiếp cận về phía chúng ta, tớ gọi mọi người dậy là vì vậy! Hiện tại chúng ta có một phút, có thể ít hơn, là nó sẽ đến nơi đây. Tớ không biết túp lều này có thể nào trụ lại trước sự phá hoại của nó không nữa, nhưng thà tin là không còn hơn đến lúc hối hận không kịp."

Nhìn cả đám nhìn bản thân với vẻ mặt hồ nghi, Nobita nhíu chặt lông mày mà quay sang Doraemon nói:

"Cậu có bảo bối nào giúp đánh lại một con thủy quái khổng lồ không?"

Mặt Doraemon từ nghi ngờ chuyển sang lo lắng, Nobita vốn từ trước đến nay vẫn là ít đi nói mấy chuyện viển vông, có thể nếu là Nobita nguyên tác sẽ không mấy được tín nhiệm, nhưng Nobita bây giờ lại khác, trước nay vẫn luôn làm người an tâm.

Nhưng cũng vì thế mà tính chân thật về một con thủy quái khổng lồ sắp tới đây tấn công lại càng tăng, lại càng nguy hiểm, Doraemon lo lắng lục lọi túi thần kì:

"Tớ cũng không quá rõ nữa, tớ cứ nghĩ rằng nơi đây không quá nguy hiểm…"

Nghe Doraemon nói, Nobita tức xạm mặt lại. Hắn muốn quay đầu về Doraemon mà hét lên:

"Kiến thức về đại dương của cậu đó là nơi đây chỉ toàn cá cảnh thôi sao?"

Nhưng dẫu sao lúc này vẫn chưa phải lúc cãi lộn, bực mình Nobita chỉ có thể chờ Doraemon may sao tinh ý mà kiếm ra cái bảo bối xoi được tí.

ps, Sửa chương hôm qua, tối nay sẽ có chương 121, nhưng phải cuối ngày may ra mới lên được, ae thông cảm nhé.

Đợi mãi một lúc, Nobita tưởng chừng như bản thân đã ngủ được non nửa giấc thì Doraemon bọn họ mới lục tục đi ra khỏi chiếc thuyền đắm, Nobita thấy vậy mới ngáp dài đứng lên mà nói:

"Sao? Không có vàng bạc hay châu báu gì đâu chứ?"

Thấy khuôn mặt bí xị của mấy người, Doraemon thì nhăn chặt lông mày lại lộ vẻ suy tư, Nobita mới cười mà nói:

"Quan tâm mấy chuyện phức tạp ấy làm gì? Chúng ta chỉ đơn thuần đi một bữa du lịch đáy biển, chứ có đi tham gia cuộc thi tài thám tử nào đâu mà cần vắt óc suy tư?"

Nghe Nobita nói vậy Doraemon cũng thở ra một tiếng mà nói:

"Đúng vậy á. Chúng ta hãy quên hết chuyện này đi, và hãy cchoi thật vui mấy ngày này nào!"

……

Ăn xong bữa cơm chiều trên mặt biển, ngắm cảnh hoàng hôn, cả đám nhét đầy bụng mình bằng bánh trái thức ăn, phải nói là ăn lâm li mĩ vị.

Dẫu sao Doraemon mang ra bảo bối tạo thức ăn từ trước đến nay vẫn chưa từng làm mọi người thất vọng qua, Jaian và Suneo cũng như quên bẵng đi bản thân suýt chết trong chuyến đi này, một mặt khen nức nở món ăn và chuyến đi chơi thú vị.

Cả đám lại một lần nữa trở lại ngôi nhà dưới đáy biển nghỉ ngơi dưỡng sức cho chuyến đi chơi thám hiểm ngày mai.

Nhưng hôm nay đã chú định là một ngày kịch tính, ngủ ngon vốn đã là không thể.

Bóng đêm u ám dưới đáy đại dương chưa bao giờ thiếu kẻ săn mồi khủng khiếp. Tại nơi đây, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt con tôm là quy luật thép!

Tại độ sâu hàng ngàn mét nước này, nơi các loài sinh vật muốn chống chịu được áp lực nước thì cần sức mạnh cơ thể kinh khủng, bên cạnh đó, cũng cần khả năng săn mồi lão luyện mới có cơ may sống sót.

Tại nơi "nhược nhục cường thực" này kẻ mạnh là vương giả!

Không cho phép bất kì kẻ yếu, con trùng nhỏ nào có quyền khiêu khích tôn nghiêm của bản thân kẻ mạnh!

Nhưng, tại nơi đây, có một vương giả đã bị khiêu khích cực hạn!

Một con mực Colossal, loài vương giả nơi đáy biển, kẻ khiến cho cá mập cũng phải lui bước, là loài được công nhận là vị vua không ngai nơi biển cả đầy rẫy nguy hiểm này.

Ngày hôm trước lại bị những sinh vật nhỏ bé mà kì dị cho "tổn thương". Uy nghiêm vương giả khôngc ho phép bị xúc phạm! Hắn cần phải tìm ra lũ sinh vật nhỏ bé đó, xé xác chúng, cuốn lấy chúng, nuốt chúng.

Có vậy mới có thể tiêu tan được mối hận trong loành nó.

Lê cả thân thể dài hơn 10m, nặng hơn 500 kg, nó đi săn lùng tung tích kẻ thù khắp cả vùng hải vực.

Sự không phụ lòng người có công, hôm nay rốt cục nó đã tìm ra được lũ sinh vật nhỏ bé kia nơi ẩn nấp, thế là trong đêm đen như mực, không có lấy một tia sáng le lói được truyền xuống, một bóng hình to lớn tiếp cận túp lều của cả đám Doraemon đang cư ngụ.

Đang ngủ ngon Nobita bỗng bật dậy, giác quan thứ sáu nhạy cảm của hắn không ngừng phát ra cảnh báo hắn có kẻ địch nguy hiểm tiếp cận lại gần nới đây.

Nghiêm túc lại, Nobita sực nhớ đến một chi tiết nho nhỏ hắn quên mất trong nguyên tác, rằng lần này cả đám sẽ bị một con mực khổng lồ tấn công, con mực này không đơn giản, nó thông minh và mạnh mẽ.

Thả ra khí tức ngoại phóng, Nobita giật nảy cả mình. Con thủy quái đã tiếp cận rất gần túp lều rồi, vả lại sức chiến đấu của nó hoàn toàn không phải như trong nguyên tác như vậy dính mấy phát súng là nằm.

Sức chiến đấu của con thủy quái trong cảm nhận của Nobita thì đã là 200 sức chiến đấu. Dĩ nhiên nó không thể nào dùng khí đánh ra khí công ba viễn trình được, nhưng riêng về vật lộn thân thể thì nó quả không ngán ai cả.

Không kịp nghĩ nhiều, Nobita lấy sức hét to lên:

"Báo động! Địch tập! Tất cả mọi người tập trung đại sảnh!"

Tiếng hét như hồng chum đại lữ, chấn vang lên trong buổi tối tĩnh mịch là như thế chói tai. Đang ngủ mê mệt cả đám đều giật mình bật dậy, đến một chút muốn ngủ nhập nhèm đôi mắt cũng không có.

Không thể không nói, tiếng hét này của Nobita không thua kém Jaian hát là bao.

Tỉnh dậy mọi người tuy không hiểu ra sao nhưng vẫn làm theo lời mà tụ họp lại tại đại sảnh, tại đây Nobita đã đợi từ trước, thấy mọi người đã đến thì cũng không chậm trễ nữa mà đi thẳng vào vấn đề:

"Hiện tại đang có một loài động vật nguy hiểm đang tiếp cận về phía chúng ta, tớ gọi mọi người dậy là vì vậy! Hiện tại chúng ta có một phút, có thể ít hơn, là nó sẽ đến nơi đây. Tớ không biết túp lều này có thể nào trụ lại trước sự phá hoại của nó không nữa, nhưng thà tin là không còn hơn đến lúc hối hận không kịp."

Nhìn cả đám nhìn bản thân với vẻ mặt hồ nghi, Nobita nhíu chặt lông mày mà quay sang Doraemon nói:

"Cậu có bảo bối nào giúp đánh lại một con thủy quái khổng lồ không?"

Mặt Doraemon từ nghi ngờ chuyển sang lo lắng, Nobita vốn từ trước đến nay vẫn là ít đi nói mấy chuyện viển vông, có thể nếu là Nobita nguyên tác sẽ không mấy được tín nhiệm, nhưng Nobita bây giờ lại khác, trước nay vẫn luôn làm người an tâm.

Nhưng cũng vì thế mà tính chân thật về một con thủy quái khổng lồ sắp tới đây tấn công lại càng tăng, lại càng nguy hiểm, Doraemon lo lắng lục lọi túi thần kì:

"Tớ cũng không quá rõ nữa, tớ cứ nghĩ rằng nơi đây không quá nguy hiểm…"

Nghe Doraemon nói, Nobita tức xạm mặt lại. Hắn muốn quay đầu về Doraemon mà hét lên:

"Kiến thức về đại dương của cậu đó là nơi đây chỉ toàn cá cảnh thôi sao?"

Nhưng dẫu sao lúc này vẫn chưa phải lúc cãi lộn, bực mình Nobita chỉ có thể chờ Doraemon may sao tinh ý mà kiếm ra cái bảo bối xoi được tí.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Lần đầu đụng độ trong không vui

Chương ngày hôm nay đây nhé! Có chi thì đôi khi mai không thể viết chữ được á.

Tác phải ra Đại Sứ Quán để nhận phỏng vấn, thật phiền phức quá a.... Có chi ae thông cảm.

“A! Có rồi! Đèn pin thu nhỏ!”

Lấy ra được chiếc đèn pin, Doraemon có cảm giác mừng sắp khóc, ai đời cả túi thần kì kiếm mãi mới ra được một món đồ coi như hữu dụng.

Dẫu sao vũ khí Doraemon có quanh đi quẩn lại chỉ là mấy thứ đó, đại bác không khí vốn hoạt động theo nguyên lí nén không khí lại thành đạn rồi bắn ra, nhưng tìm đâu ra không khí nơi đáy biển này?

Lại nói kiếm điện quang, nó có thể gây tổn thương được cho con thủy quái khổng lồ hay không chắc cũng cần kiểm chứng, nhưng nhìn đến cái lưỡi kiếm không khai phong của nó thì Doraemon cũng nghi ngờ về khả năng sát thương của nó á.

Còn lại mỗi khẩu súng gây mê và khăn đấu bò tót, nhưng chỉ có thể cản đạn đạo hay quỹ tích bay đến của vật thể hay năng lượng khăn đấu bò tót khi đứng trước hình thể khủng bố cùng với cách tấn công là cuốn lấy như mực khổng lồ này biểu hiện ra mềm yếu vô lực.

Còn súng gây mê cũng không chắc đầy đủ liều lượng hạ gục được hình thể cự đại con thủy quái…

Trước trước sau sau bảo bối của Doraemon hữu dụng vào lúc này cũng chỉ có đèn pin thu nhỏ, so sánh với số lượng bảo bối kinh khủng của Doraemon thì thực dụng bảo bối thực sự ít đến thương cảm a…

Nobita lại cũng không quá mức đi sâu suy nghĩ thêm, nghiêm mặt lại mà nói:

“Nó đến! Tất cả chú ý!”

Tùy theo tiếng nói của Nobita, bên ngoài bỗng truyền vào tiếng nước chảy xiết, cuốn ngược.

Tại nơi đáy biển như thế này vốn hải lưu rất ít và nhỏ nhẹ, nếu như nước bị tách ra chảy xiết thế này chỉ có một lời giải thích. Kẻ gây ra có hình thể cực kì to lớn, và tốc độ cũng tương đương nhanh chóng.

Chưa kịp định thần thì cả chỉnh thể túp lều bỗng rung lắc dữ dội, nhìn từ bên trong thấy rõ rõ ràng ràng phần đỉnh lều bị lõm vào một vùng. Như có một bàn tay to lớn nắm chặt siết chặt cả túp lều vậy, không thể không nói tràn ngập khủng bố.

“Người ta sợ điều không biết”, đó cũng là không sai. Khi một thứ gì đó tại ngoài kia không ngừng mà đánh vào nơi tránh né của bản thân, mà đứng trước sức mạnh đó bản thân thậm chí không thể nào phản kháng, đó là như thế nào một cảnh tượng?

Lo sợ, bất an, nghi hoặc,… tất cả mặt trái trong mỗi người sẽ bị câu dẫn ra, mà mạnh nhất thể hiện đó chính là “hoảng sợ”!

Ôm chặt lấy Nobita, không hề quan tâm hai cái bánh bao nho nhotr của bản thân vì bị đè ép lên lồng ngực Nobita mà biến dạng, Shizuka một giọng run run mà nói:

“Làm sao đây Nobita-kun? Cứu tớ với!”

Nobita cũng thật không ngờ con mực ống khổng lồ này lại có thể gây ra áp lực tâm lí lớn đến vậy cho mọi người, nhìn cầm chiếc đèn nhưng luống cuống không biết làm sao Doraemon, Nobita lắc lắc đầu.

Cúi xuống nhìn một mặt khiếp đảm núp vào lồng ngực bản thân Shizuka, Nobita an ủi nói:

“Không sao đâu, tất cả chúng ta sẽ đều ổn thôi!”

Nói xong bế cô bé lên mang đến phía Doraemon, lấy đi chiếc đèn pin thu nhỏ, Nobita thả ra Shizuka mà nói:

“Mọi người đừng hoảng loạn, tớ sẽ xử lí con thủy quái này.”

Nhưng Nobita vừa dứt lời, đánh mãi không làm được gì chiếc lều khiến con Colossal điên lên, nghĩ cách lật chiếc lều lại.

Vốn định lao ra ngoài Nobita bị sự đột ngột này làm mất thăng bằng suýt chút nữa ngã cầu gặm phân, lóp ngóp bò dậy cả đám sợ hãi thét lên khi thấy con mắt to tổ bố của ccon thủy quái.

Nó là một con mắt như thế nào đây? Nó to lớn dọa người, nếu tính đường kính thì cũng phải cỡ 40cm, đó là ngang với một chiếc nồi nấu cơm độ lớn a…

Trong con mắt kia ngược lại thấy không mấy rõ ràng là đang giận hay vui, vẫn là đang hí ngược con mồi, nhưng không thể phủ nhận uy áp của nó là có.

Jaian, Suneo,Shizuka và Doraeon đều run lên một cái, không thể nào động đậy được. Nobita thầm kêu con mực giảo hoạt.

Thấy con mực kia đã cuốn lên một tảng đá đập về phía kính của sổ, Nobita không thể không ôm cả đoàn né qua một bên.

Không phải Nobita sợ gì tảng đá đó có thể gây tổn thương bản thân, nếu muốn hắn thậm chí có thể ngạnh kháng đạn súng trường hay súng máy loại lớn mà lông tóc không hao tổn mảy may.

Dĩ nhiên đạn của đại bác hay tên lửa thì chưa thể chắc chắn được, dẫu sao Nobita vẫn là không có tự ngược đam mê.

Nói xa… tóm lại là Nobita không muốn bản thân quá kì dị đối với mọi người, hắn có thể học giỏi hơn người khác, có thể thông minh, đẹp trai hơn nhiều người, cũng tương tự có thể khỏe mạnh hơn nữa…

Xã hội sẽ chỉ là khen hắn mà thôi, là thiên tài, là "con người ta"… nhưng nếu hắn tay không vật thủy quái, đấu cổ tay với khủng long đại loại hành vi, thì người ta sẽ nhìn hắn là "quái vật".

Hắn có thể không muốn bản thân trở thành sự kiêng kị của người khác, lại càng không muốn vì thế mà mất đi bạn bè thân nhân bên cạnh.

Bởi thế mà hắn có thể sử dụng bảo bối Doraemon giải quyết phiền phức thì quyết không dùng sức mạnh hơn người của bản thân, dĩ nhiên che mặt hay vị trí không ai biết thì lại khác.

Hòn đá đâm xuyên chiếc lều, dư thế không giảm mà lao thẳng về vị trí trước đó vốn mọi người ở, chiếc xúc tu của con thủy quái thì mượn đó mà buông tảng đá ra, quấy động bên trong nước biển làm mọi người bị dòng nước cuốn thất điên bát đảo.

Nobita thấy không thể lại chần chừ được nữa, tung người lên, hắn lao thẳng đến chiếc xúc tu của con thủy quái, không có gì bất ngờ, hắn bị cuốn lấy lôi thẳng ra ngoài lều.

Bị thô bạo lôi qua lỗ thủng của lều mang ra ngoài, đập vào mắt Nobita là một con mực có hình thể phải nói là "vĩ đại" vô cùng.

So sánh với nó có lẽ cũng chỉ có thể mang mấy cu cậu ngớ ngẩn tấn long ra mà thôi, khủng long bạo chúa vẫn là hơi nhỏ hơn chút đỉnh.

Thấy nó, Nobita cũng không tốn thời gian để cảm thán mà là nhanh chóng lôi ra chiếc đèn pin thu nhỏ chiếu hướng con mực khổng lồ.

Vừa kịp chạy ra theo Doraemon và mấy người đang choáng ngợp trước hình thể như tòa núi nhỏ của con mực thì bỗng thấy một chùm sáng chiếu về phía con mực to lớn đó.

Thế rồi dần dần con thủy quái to lớn nhỏ dần lại, mắt thường có thể thấy được từ một tòa núi nhỏ con mực ống khổng lồ biến nhỏ chỉ ngang tầm mấy con mực nướng thường được ăn tại bãi biển mà thôi.

Chộp lại vẫn mấy giây trước còn uy phong lầm lẫm con mực, Nobita định bụng làm một điệu bộ thắng lợi thì lại nhận thấy con mực trong tay vốn đã hóa nhỏ nay lại có xu hướng to dần lên.

Đến bây giờ thì trí nhớ của hắn mới ung dung đến muộn nhắc nhở hắn một điều quan trọng:

"Đèn pin thu nhỏ là có bị nước biển hay nước muối giải trừ tác dụng tệ nạn…"

Không kịp tinh tướng, Nobita nhanh chóng chộp mấy cây xúc tu của con mực ống, lợi dụng khi nó chưa hóa trở về hình dạng ban đầu mà kéo một cái một xúc tu.

Nhưng xúc tu của nó thực là nhiều lắm, cho đến khi con mực xúc tu to lớn hơn cả bắp đùi của Nobita và dãy thoát khỏi "ma trảo" của hắn thì nó vẫn còn hai sợi xúc tu còn sót lại.

Hậm hực nhìn Nobita, kẻ đầu sỏ khiến nó mất đi sáu chiếc xúc tu một cái, con mực khổng lồ, thủy quái của đại dương… Chạy.

Chứ còn làm gì nữa? Đánh thì đánh không lại, bây giờ không chạy còn đợi đến lúc nào nữa.

Phun cho Nobita một mặt mực đen, con mực nhanh chóng chuồn mất dạng, mất đi đại lượng xúc tu trợ lực nó cũng khó cho nó chạy nhanh như vậy.

Nhìn thấy bóng hình to lớn biến mất từ phía xa, Nobita chỉ có thể thở dài một hơi, cuối cùng cũng là chiến thắng a…

Nhưng chưa kịp cho Nobita và các bạn thả lại cái tâm xuống, từ phía xa đã tiến lại một bóng dáng to lớn không kém mấy con thủy quái vừa bỏ chạy khiến mọi người lại như chim sợ cành cong mà căng thẳng lên.

Nhìn thấy vật thể kia ngày càng đến gần tiếp cận, cả đám mới phát hiện thì ra là một chiếc tàu ngầm hình cá đuối, trên đó còn đứng hai người mặc đồ đồng phục.

Khác với bình thường nhân loại lúc xuống đây cần có áo phòng hộ và bình oxi để tồn tại, hai người kia nhìn qua rõ ràng là không hề có vật gì, máy móc gì để truyền dưỡng khí cho họ cả, cũng tương đương với nói ra họ là cư dân dưới đáy biển.

Nhìn thấy mấy người kia cũng khá tương tự người trái đất, Doraemon tươi cười phủi chiếc mũ thủy thủ rồi đội lên lấy sự kính trọng, sau đó mới bắt chuyện với cư dân lần đầu gặp mặt này.

"Rất vinh hạnh được gặp mọi người. Cho hỏi các bạn cso phải là người đáy biển?"

Nhưng coi bộ thiện ý của Doraemon không mấy được chấp nhận, một trong hai người kia nhảy xuống khỏi tàu ngầm, đưa tay đặt về cây kiếm bên hông.

Nhìn thấy động tác của tên người đáy biển kia, Nobita nhíu chặt mày lại, vơ lên từ dưới đất một tảng đá tụ lực.

Khác với Nobita tĩnh ứng kì biến, thấy thái độ của kẻ mới tới không mấy hữu hảo thì cả ddám Doraemon và Jaian sợ hãi mà quay đầu chạy về hướng dối diện, quay lưng về lũ người đáy biển.

Khi đứng trước kẻ địch, quay lưng về nó tương đương với giao tính mạng của bản thân cho kẻ địch, đó là tối kị của binh gia.

Dĩ nhiên tên người đáy biển kia không ngần ngại vung lên trên tay cây kiếm, một tia sét nhanh chóng phóng ra đi theo môi giới nước biển hướng về mấy người đang chạy mà đến.

Vốn luôn chú ý động tác của tên người đáy biển, Nobita nhanh chóng mà ném ra hòn đá trên tay.

Hòn đá cuốn theo nước biển xé gió lướt sóng mà lao đi. Đáng lẽ nước biển ssẽ tạo ra lực cản nay ngược lại thúc đẩy hòn đá tiến lên, hòn đá như viên đạn bắn ra từ họng súng nhắm, lao đi kéo theo một chuỗi đuôi bọt nước, như viên sao băng xẹt qua bầu trời.

Khi mà cả hai bên đều chưa kịp phản ứng gì, hòn đá đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai phá tan tia lôi điện phóng ra từ cây kiếm của tên người đáy biển, hoàn toàn không phí sức mà tiếp tục lao đến, đâm vỡ nát cây kiếm tên kia nắm giữ sau đó xu thế không giảm mà lao đến chiếc tàu ngầm.

Ầm! Không chịu nổi xung lực cùng với nhiệt độ ma sát cao, chiếc tàu ngầm vững chắc hóa thành một đám sóng nhiệt, nếu như là trên cạn chắc hẳn sẽ là một đóa hỏa vân to lớn.

Tên còn lại may mắn gãy một cánh tay và bị thương nặng chút xíu, chứ chết thì không chết được, sóng nhiệt của vụ nổ lại không gây cho hắn bỏng mảy may, coi bộ thứ đèn pin thích nghi bọn họ sử dụng giống hệt của Doraemon, không thể không khiến Nobita suy nghĩ miên man về sự hình thành của chủng tộc người đáy biển.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Hôm nay không chương! Mai bù nhé!

"A! Có rồi! Đèn pin thu nhỏ!"

Lấy ra được chiếc đèn pin, Doraemon có cảm giác mừng sắp khóc, ai đời cả túi thần kì kiếm mãi mới ra được một món đồ coi như hữu dụng.

Dẫu sao vũ khí Doraemon có quanh đi quẩn lại chỉ là mấy thứ đó, đại bác không khí vốn hoạt động theo nguyên lí nén không khí lại thành đạn rồi bắn ra, nhưng tìm đâu ra không khí nơi đáy biển này?

Lại nói kiếm điện quang, nó có thể gây tổn thương được cho con thủy quái khổng lồ hay không chắc cũng cần kiểm chứng, nhưng nhìn đến cái lưỡi kiếm không khai phong của nó thì Doraemon cũng nghi ngờ về khả năng sát thương của nó á.

Còn lại mỗi khẩu súng gây mê và khăn đấu bò tót, nhưng chỉ có thể cản đạn đạo hay quỹ tích bay đến của vật thể hay năng lượng khăn đấu bò tót khi đứng trước hình thể khủng bố cùng với cách tấn công là cuốn lấy như mực khổng lồ này biểu hiện ra mềm yếu vô lực.

Còn súng gây mê cũng không chắc đầy đủ liều lượng hạ gục được hình thể cự đại con thủy quái…

Trước trước sau sau bảo bối của Doraemon hữu dụng vào lúc này cũng chỉ có đèn pin thu nhỏ, so sánh với số lượng bảo bối kinh khủng của Doraemon thì thực dụng bảo bối thực sự ít đến thương cảm a…

Nobita lại cũng không quá mức đi sâu suy nghĩ thêm, nghiêm mặt lại mà nói:

"Nó đến! Tất cả chú ý!"

Tùy theo tiếng nói của Nobita, bên ngoài bỗng truyền vào tiếng nước chảy xiết, cuốn ngược.

Tại nơi đáy biển như thế này vốn hải lưu rất ít và nhỏ nhẹ, nếu như nước bị tách ra chảy xiết thế này chỉ có một lời giải thích. Kẻ gây ra có hình thể cực kì to lớn, và tốc độ cũng tương đương nhanh chóng.

Chưa kịp định thần thì cả chỉnh thể túp lều bỗng rung lắc dữ dội, nhìn từ bên trong thấy rõ rõ ràng ràng phần đỉnh lều bị lõm vào một vùng. Như có một bàn tay to lớn nắm chặt siết chặt cả túp lều vậy, không thể không nói tràn ngập khủng bố.

"Người ta sợ điều không biết", đó cũng là không sai. Khi một thứ gì đó tại ngoài kia không ngừng mà đánh vào nơi tránh né của bản thân, mà đứng trước sức mạnh đó bản thân thậm chí không thể nào phản kháng, đó là như thế nào một cảnh tượng?

Lo sợ, bất an, nghi hoặc,… tất cả mặt trái trong mỗi người sẽ bị câu dẫn ra, mà mạnh nhất thể hiện đó chính là "hoảng sợ"!

Ôm chặt lấy Nobita, không hề quan tâm hai cái bánh bao nho nhotr của bản thân vì bị đè ép lên lồng ngực Nobita mà biến dạng, Shizuka một giọng run run mà nói:

"Làm sao đây Nobita-kun? Cứu tớ với!"

Nobita cũng thật không ngờ con mực ống khổng lồ này lại có thể gây ra áp lực tâm lí lớn đến vậy cho mọi người, nhìn cầm chiếc đèn nhưng luống cuống không biết làm sao Doraemon, Nobita lắc lắc đầu.

Cúi xuống nhìn một mặt khiếp đảm núp vào lồng ngực bản thân Shizuka, Nobita an ủi nói:

"Không sao đâu, tất cả chúng ta sẽ đều ổn thôi!"

Nói xong bế cô bé lên mang đến phía Doraemon, lấy đi chiếc đèn pin thu nhỏ, Nobita thả ra Shizuka mà nói:

"Mọi người đừng hoảng loạn, tớ sẽ xử lí con thủy quái này."

Nhưng Nobita vừa dứt lời, đánh mãi không làm được gì chiếc lều khiến con Colossal điên lên, nghĩ cách lật chiếc lều lại.

Vốn định lao ra ngoài Nobita bị sự đột ngột này làm mất thăng bằng suýt chút nữa ngã cầu gặm phân, lóp ngóp bò dậy cả đám sợ hãi thét lên khi thấy con mắt to tổ bố của ccon thủy quái.

Nó là một con mắt như thế nào đây? Nó to lớn dọa người, nếu tính đường kính thì cũng phải cỡ 40cm, đó là ngang với một chiếc nồi nấu cơm độ lớn a…

Trong con mắt kia ngược lại thấy không mấy rõ ràng là đang giận hay vui, vẫn là đang hí ngược con mồi, nhưng không thể phủ nhận uy áp của nó là có.

Jaian, Suneo,Shizuka và Doraeon đều run lên một cái, không thể nào động đậy được. Nobita thầm kêu con mực giảo hoạt.

Thấy con mực kia đã cuốn lên một tảng đá đập về phía kính của sổ, Nobita không thể không ôm cả đoàn né qua một bên.

Không phải Nobita sợ gì tảng đá đó có thể gây tổn thương bản thân, nếu muốn hắn thậm chí có thể ngạnh kháng đạn súng trường hay súng máy loại lớn mà lông tóc không hao tổn mảy may.

Dĩ nhiên đạn của đại bác hay tên lửa thì chưa thể chắc chắn được, dẫu sao Nobita vẫn là không có tự ngược đam mê.

Nói xa… tóm lại là Nobita không muốn bản thân quá kì dị đối với mọi người, hắn có thể học giỏi hơn người khác, có thể thông minh, đẹp trai hơn nhiều người, cũng tương tự có thể khỏe mạnh hơn nữa…

Xã hội sẽ chỉ là khen hắn mà thôi, là thiên tài, là "con người ta"… nhưng nếu hắn tay không vật thủy quái, đấu cổ tay với khủng long đại loại hành vi, thì người ta sẽ nhìn hắn là "quái vật".

Hắn có thể không muốn bản thân trở thành sự kiêng kị của người khác, lại càng không muốn vì thế mà mất đi bạn bè thân nhân bên cạnh.

Bởi thế mà hắn có thể sử dụng bảo bối Doraemon giải quyết phiền phức thì quyết không dùng sức mạnh hơn người của bản thân, dĩ nhiên che mặt hay vị trí không ai biết thì lại khác.

Hòn đá đâm xuyên chiếc lều, dư thế không giảm mà lao thẳng về vị trí trước đó vốn mọi người ở, chiếc xúc tu của con thủy quái thì mượn đó mà buông tảng đá ra, quấy động bên trong nước biển làm mọi người bị dòng nước cuốn thất điên bát đảo.

Nobita thấy không thể lại chần chừ được nữa, tung người lên, hắn lao thẳng đến chiếc xúc tu của con thủy quái, không có gì bất ngờ, hắn bị cuốn lấy lôi thẳng ra ngoài lều.

Bị thô bạo lôi qua lỗ thủng của lều mang ra ngoài, đập vào mắt Nobita là một con mực có hình thể phải nói là "vĩ đại" vô cùng.

So sánh với nó có lẽ cũng chỉ có thể mang mấy cu cậu ngớ ngẩn tấn long ra mà thôi, khủng long bạo chúa vẫn là hơi nhỏ hơn chút đỉnh.

Thấy nó, Nobita cũng không tốn thời gian để cảm thán mà là nhanh chóng lôi ra chiếc đèn pin thu nhỏ chiếu hướng con mực khổng lồ.

Vừa kịp chạy ra theo Doraemon và mấy người đang choáng ngợp trước hình thể như tòa núi nhỏ của con mực thì bỗng thấy một chùm sáng chiếu về phía con mực to lớn đó.

Thế rồi dần dần con thủy quái to lớn nhỏ dần lại, mắt thường có thể thấy được từ một tòa núi nhỏ con mực ống khổng lồ biến nhỏ chỉ ngang tầm mấy con mực nướng thường được ăn tại bãi biển mà thôi.

Chớp lại vẫn mấy giây trước còn uy phong lầm lẫm con mực, Nobita định bụng làm một điệu bộ thắng lợi thì lại nhận thấy con mực trong tay vốn đã hóa nhỏ nay lại có xu hướng to dần lên.

Đến bây giờ thì trí nhớ của hắn mới ung dung đến muộn nhắc nhở hắn một điều quan trọng:

“Đèn pin thu nhỏ là có bị nước biển hay nước muối giải trừ tác dụng tệ nạn…”

Không kịp tinh tướng, Nobita nhanh chóng chộp mấy cây xúc tu của con mực ống, lợi dụng khi nó chưa hóa trở về hình dạng ban đầu mà kéo một cái một xúc tu.

Nhưng xúc tu của nó thực là nhiều lắm, cho đến khi con mực xúc tu to lớn hơn cả bắp đùi của Nobita và dãy thoát khỏi “ma trảo” của hắn thì nó vẫn còn hai sợi xúc tu còn sót lại.

Hậm hực nhìn Nobita, kẻ đầu sỏ khiến nó mất đi sáu chiếc xúc tu một cái, con mực khổng lồ, thủy quái của đại dương… Chạy.

Chứ còn làm gì nữa? Đánh thì đánh không lại, bây giờ không chạy còn đợi đến lúc nào nữa.

Phun cho Nobita một mặt mực đen, con mực nhanh chóng chuồn mất dạng, mất đi đại lượng xúc tu trợ lực nó cũng khó cho nó chạy nhanh như vậy.

Nhìn thấy bóng hình to lớn biến mất từ phía xa, Nobita chỉ có thể thở dài một hơi, cuối cùng cũng là chiến thắng a…

Nhưng chưa kịp cho Nobita và các bạn thả lại cái tâm xuống, từ phía xa đã tiến lại một bóng dáng to lớn không kém mấy con thủy quái vừa bỏ chạy khiến mọi người lại như chim sợ cành cong mà căng thẳng lên.

Nhìn thấy vật thể kia ngày càng đến gần tiếp cận, cả đám mới phát hiện thì ra là một chiếc tàu ngầm hình cá đuối, trên đó còn đứng hai người mặc đồ đồng phục.

Khác với bình thường nhân loại lúc xuống đây cần có áo phòng hộ và bình oxi để tồn tại, hai người kia nhìn qua rõ ràng là không hề có vật gì, máy móc gì để truyền dưỡng khí cho họ cả, cũng tương đương với nói ra họ là cư dân dưới đáy biển.

Nhìn thấy mấy người kia cũng khá tương tự người trái đất, Doraemon tươi cười phủi chiếc mũ thủy thủ rồi đội lên lấy sự kính trọng, sau đó mới bắt chuyện với cư dân lần đầu gặp mặt này.

“Rất vinh hạnh được gặp mọi người. Cho hỏi các bạn cso phải là người đáy biển?”

Nhưng coi bộ thiện ý của Doraemon không mấy được chấp nhận, một trong hai người kia nhảy xuống khỏi tàu ngầm, đưa tay đặt về cây kiếm bên hông.

Nhìn thấy động tác của tên người đáy biển kia, Nobita nhíu chặt mày lại, vơ lên từ dưới đất một tảng đá tụ lực.

Khác với Nobita tĩnh ứng kì biến, thấy thái độ của kẻ mới tới không mấy hữu hảo thì cả ddám Doraemon và Jaian sợ hãi mà quay đầu chạy về hướng dối diện, quay lưng về lũ người đáy biển.

Khi đứng trước kẻ địch, quay lưng về nó tương đương với giao tính mạng của bản thân cho kẻ địch, đó là tối kị của binh gia.

Dĩ nhiên tên người đáy biển kia không ngần ngại vung lên trên tay cây kiếm, một tia sét nhanh chóng phóng ra đi theo môi giới nước biển hướng về mấy người đang chạy mà đến.

Vốn luôn chú ý động tác của tên người đáy biển, Nobita nhanh chóng mà ném ra hòn đá trên tay.

Hòn đá cuốn theo nước biển xé gió lướt sóng mà lao đi. Đáng lẽ nước biển ssẽ tạo ra lực cản nay ngược lại thúc đẩy hòn đá tiến lên, hòn đá như viên đạn bắn ra từ họng súng nhắm, lao đi kéo theo một chuỗi đuôi bọt nước, như viên sao băng xẹt qua bầu trời.

Khi mà cả hai bên đều chưa kịp phản ứng gì, hòn đá đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai phá tan tia lôi điện phóng ra từ cây kiếm của tên người đáy biển, hoàn toàn không phí sức mà tiếp tục lao đến, đâm vỡ nát cây kiếm tên kia nắm giữ sau đó xu thế không giảm mà lao đến chiếc tàu ngầm.

Ầm! Không chịu nổi xung lực cùng với nhiệt độ ma sát cao, chiếc tàu ngầm vững chắc hóa thành một đám sóng nhiệt, nếu như là trên cạn chắc hẳn sẽ là một đóa hỏa vân to lớn.

Tên còn lại may mắn gãy một cánh tay và bị thương nặng chút xíu, chứ chết thì không chết được, sóng nhiệt của vụ nổ lại không gây cho hắn bỏng mảy may, coi bộ thứ đèn pin thích nghi bọn họ sử dụng giống hệt của Doraemon, không thể không khiến Nobita suy nghĩ miên man về sự hình thành của chủng tộc người đáy biển

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Vẫn là chưa bù được chương nhá. Viết được ít ít thui

gồi trong túp lều đã được Doraemon dùng khăn trùm thời gian sửa lại, cả bọn Nobita quay sang theo dõi hai tù binh người đáy biển đang bị trói chặt như xác ướp.

Nobita một bộ dáng "lão đại là trời, ta là lão nhị" mà quay qua hai người kia nói một câu nói sặc mùi cảnh sát hình sự:

"Sao? Hai người đã quyết định chưa? Nói hay không nói? Nếu không nói sẽ bị tăng mạnh mức án phạt còn nếu như nói sẽ được sự khoan hồng của pháp luật."

Nhìn một mặt mộng bức hai người, nhập hí Nobita cũng không quan tâm mà vẫn như cũ vào đề:

"Tại sao vừa mới gặp nhau lần đầu các ngươi đã dám tấn công chúng ta? Chúng ta đâu có làm bất kì việc gì xấu đâu? Lí do là gì? Nói đi!"

Nhưng vốn mặt đầy mộng bức mấy người kia lại ngược lại đối với chuyện này lại giữ kín như bưng, quyết không mảy may hé răng ra một tiếng.

Nhìn một bộ thà chết vinh còn hơn sống nhục hai người đáy biển, Nobita cười, cười như một tên nhân vật phản diện trong mấy bộ phim âm mưu đen tối vậy, vừa cười Nobita vừa nói:

"Tốt! Tốt! Ta thích chính là những người cứng miệng như các ngươi."

Nói xong, Nobita quay qua Doraemon nói:

"Cậu có "thuốc nói thật" không Doraemon?"

Bị Nobita bất ngờ một hỏi làm Doraemon giật mình mà nói:

"Có a, cậu định làm gì… Không phải là cậu định cho hai người này uống nó chứ?"

Nobita một mặt cười rạng rỡ mà nói:

"Có gì không đúng sao? Ai đi nữa cũng cần phải nói thật, nói dối sẽ làm mất niềm tin giữa người và người, là thói quen xấu, cần phải bỏ! Dĩ nhiên, nói dối quá nhiều sẽ bị tạo thành tật, cứ mở miệng ra là nói dối, là bệnh, phải trị! Bởi thế nên thuốc nói thật chẳng qua là thuốc trị bệnh nói dối mà thôi!"

Một mặt chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn Nobita không nói chứ cũng có lí ra phết, Dorraemon cho dù thấy kì kì nơi đâu đó, nhưng lại không biết thực sự là kì lạ chỗ nào.

Cũng không nghĩ nữa đau đầu, Doraemon cũng muốn biết tại làm sao mấy người đáy biển này lại không hữu hảo với người mặt đất như thế, mà đĩ nhiên chỉ là một lũ trẻ như bọn họ thì Doraemon thực sự cũng không tin được là họ có thể cạy mở miệng mấy người vốn đã chuẩn bị tâm lí chết mang theo bí mật.

Thế là trong khuôn mặt tuyệt vọng của hai người cư dân đáy biển, Nobita tách miệng học ra và nhét… ách! Đừng nghĩ đen tối quá, Nobita là "trai thẳng" á, sẽ là không có hứng thú thổi cái gì kèn với hai tên đực rựa.

Ném hết mấy viên thuốc nói thật vào trong miệng hai người xong xuôi, mấy người cùng nhau sung sướng ngồi chờ sự thật được nói ra.

PS, Mệt quá…….. Gõ chút chút thôi á, hix. Đứng đợi nơi đại sứ quán từ sáng sớm tinh mơ đến tận trưa trật…… chết mất thôi.

Ngồi trong túp lều đã được Doraemon dùng khăn trùm thời gian sửa lại, cả bọn Nobita quay sang theo dõi hai tù binh người đáy biển đang bị trói chặt như xác ướp.

Nobita một bộ dáng "lão đại là trời, ta là lão nhị" mà quay qua hai người kia nói một câu nói sặc mùi cảnh sát hình sự:

"Sao? Hai người đã quyết định chưa? Nói hay không nói? Nếu không nói sẽ bị tăng mạnh mức án phạt còn nếu như nói sẽ được sự khoan hồng của pháp luật."

Nhìn một mặt mộng bức hai người, nhập hí Nobita cũng không quan tâm mà vẫn như cũ vào đề:

"Tại sao vừa mới gặp nhau lần đầu các ngươi đã dám tấn công chúng ta? Chúng ta đâu có làm bất kì việc gì xấu đâu? Lí do là gì? Nói đi!"

Nhưng vốn mặt đầy mộng bức mấy người kia lại ngược lại đối với chuyện này lại giữ kín như bưng, quyết không mảy may hé răng ra một tiếng.

Nhìn một bộ thà chết vinh còn hơn sống nhục hai người đáy biển, Nobita cười, cười như một tên nhân vật phản diện trong mấy bộ phim âm mưu đen tối vậy, vừa cười Nobita vừa nói:

"Tốt! Tốt! Ta thích chính là những người cứng miệng như các ngươi."

Nói xong, Nobita quay qua Doraemon nói:

"Cậu có "thuốc nói thật" không Doraemon?"

Bị Nobita bất ngờ một hỏi làm Doraemon giật mình mà nói:

"Có a, cậu định làm gì… Không phải là cậu định cho hai người này uống nó chứ?"

Nobita một mặt cười rạng rỡ mà nói:

"Có gì không đúng sao? Ai đi nữa cũng cần phải nói thật, nói dối sẽ làm mất niềm tin giữa người và người, là thói quen xấu, cần phải bỏ! Dĩ nhiên, nói dối quá nhiều sẽ bị tạo thành tật, cứ mở miệng ra là nói dối, là bệnh, phải trị! Bởi thế nên thuốc nói thật chẳng qua là thuốc trị bệnh nói dối mà thôi!"

Một mặt chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn Nobita không nói chứ cũng có lí ra phết, Dorraemon cho dù thấy kì kì nơi đâu đó, nhưng lại không biết thực sự là kì lạ chỗ nào.

Cũng không nghĩ nữa đau đầu, Doraemon cũng muốn biết tại làm sao mấy người đáy biển này lại không hữu hảo với người mặt đất như thế, mà dĩ nhiên chỉ là một lũ trẻ như bọn họ thì Doraemon thực sự cũng không tin được là họ có thể cạy mở miệng mấy người vốn đã chuẩn bị tâm lí chết mang theo bí mật.

Thế là trong khuôn mặt tuyệt vọng của hai người cư dân đáy biển, Nobita tách miệng học ra và nhét… ách! Đừng nghĩ đen tối quá, Nobita là "trai thẳng" á, sẽ là không có hứng thú thổi cái gì kèn với hai tên đực rựa.

Ném hết mấy viên thuốc nói thật vào trong miệng hai người xong xuôi, mấy người cùng nhau sung sướng ngồi chờ sự thật được nói ra.

PS, Mệt quá…….. Gõ chút chút thôi á, hix. Đứng đợi nơi đại sứ quán từ sáng sớm tinh mơ đến tận trưa trật…… chết mất thôi.

Ngồi trong túp lều đã được Doraemon dùng khăn trùm thời gian sửa lại, cả bọn Nobita quay sang theo dõi hai tù binh người đáy biển đang bị trói chặt như xác ướp.

Nobita một bộ dáng "lão đại là trời, ta là lão nhị" mà quay qua hai người kia nói một câu nói sặc mùi cảnh sát hình sự:

"Sao? Hai người đã quyết định chưa? Nói hay không nói? Nếu không nói sẽ bị tăng mạnh mức án phạt còn nếu như nói sẽ được sự khoan hồng của pháp luật."

Nhìn một mặt mộng bức hai người, nhập hí Nobita cũng không quan tâm mà vẫn như cũ vào đề:

"Tại sao vừa mới gặp nhau lần đầu các ngươi đã dám tấn công chúng ta? Chúng ta đâu có làm bất kì việc gì xấu đâu? Lí do là gì? Nói đi!"

Nhưng vốn mặt đầy mộng bức mấy người kia lại ngược lại đối với chuyện này lại giữ kín như bưng, quyết không mảy may hé răng ra một tiếng.

Nhìn một bộ thà chết vinh còn hơn sống nhục hai người đáy biển, Nobita cười, cười như một tên nhân vật phản diện trong mấy bộ phim âm mưu đen tối vậy, vừa cười Nobita vừa nói:

"Tốt! Tốt! Ta thích chính là những người cứng miệng như các ngươi."

Nói xong, Nobita quay qua Doraemon nói:

"Cậu có "thuốc nói thật" không Doraemon?"

Bị Nobita bất ngờ một hỏi làm Doraemon giật mình mà nói:

"Có a, cậu định làm gì… Không phải là cậu định cho hai người này uống nó chứ?"

Nobita một mặt cười rạng rỡ mà nói:

"Có gì không đúng sao? Ai đi nữa cũng cần phải nói thật, nói dối sẽ làm mất niềm tin giữa người và người, là thói quen xấu, cần phải bỏ! Dĩ nhiên, nói dối quá nhiều sẽ bị tạo thành tật, cứ mở miệng ra là nói dối, là bệnh, phải trị! Bởi thế nên thuốc nói thật chẳng qua là thuốc trị bệnh nói dối mà thôi!"

Một mặt chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn Nobita không nói chứ cũng có lí ra phết, Dorraemon cho dù thấy kì kì nơi đâu đó, nhưng lại không biết thực sự là kì lạ chỗ nào.

Cũng không nghĩ nữa đau đầu, Doraemon cũng muốn biết tại làm sao mấy người đáy biển này lại không hữu hảo với người mặt đất như thế, mà dĩ nhiên chỉ là một lũ trẻ như bọn họ thì Doraemon thực sự cũng không tin được là họ có thể cạy mở miệng mấy người vốn đã chuẩn bị tâm lí chết mang theo bí mật.

Thế là trong khuôn mặt tuyệt vọng của hai người cư dân đáy biển, Nobita tách miệng học ra và nhét… ách! Đừng nghĩ đen tối quá, Nobita là "trai thẳng" á, sẽ là không có hứng thú thổi cái gì kèn với hai tên đực rựa.

Ném hết mấy viên thuốc nói thật vào trong miệng hai người xong xuôi, mấy người cùng nhau sung sướng ngồi chờ sự thật được nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 124: Cảm nghĩ

Đến khu núi sau trường, Nobita thận trọng xem xét xung quanh không có bất kì ai mới yên tâm mở quyển sách ra tìm, mọi người chắc sẽ kì lạ tại sao chỉ vì xem một quyển sách mà Nobita lại làm nghiêm trọng như vậy?

Vì cuốn sách trong bộ sưu tập có tựa đề là "Người hùng của các tranh truyện" a, mà truyện tranh thời này người hùng là ai? Bộ Manga đang hot nhất là quyển nào?

Là quyển truyện Nobita đã viết a, Dragon ball a, Songoku không nghi ngờ là anh hùng nhất á.

Mở sách ra tìm kiếm, không quá khó khăn tìm đến Songoku bức tranh, vì Nobita khá lười nộp bản thảo nên Dragon ball mới chỉ đến Songoku đánh thắng Frieza và lưu lạc đến hành tinh người Yardrat thôi, nên Songoku trong này không biết đã học được teleport không nữa.

Úp mặt sách xuống vỗ vỗ lên gáy sách, bỗng một cái bóng người từ nho nhỏ bỗng biến ra ngày một to trước mắt Nobita, một chàng thanh nên tóc đen mắt đen, bộ đầu đầy bạo tạc kiểu tóc, phía sau lưng là một cây gậy, ngồi khoanh chân trên một đám mây hiện ra trước mặt Nobita.

"Yo! Songoku-san, chào ngươi!"

Nobita bắt chuyện.

"A! Chào cậu a, cho hỏi.."

Songoku luôn là một người thiện lương và hiền lành, khác hoàn toàn bản tính hiếu chiến trong huyết mạch người Saya trong người cậu ta.

"Tớ là Nobi Nobita, tớ mời cậu đến đây là để nhờ cậu một chút chuyện…"

Nobita hơi ngại ngùng nói, cho dù là nhân vật mình xây dựng nên, nhưng Nobita cũng hơi có chút ngại ngùng vì Songoku là thần tượng kiếp trước của hắn a.

"Có chuyện gì a? Cậu cứ nói đi, nếu giúp được tớ sẵn sàng giúp!"

Songoku là vậy, tuy cậu ta có đủ sức mạnh để bạo tinh, nhưng cậu ấy luôn luôn hiền hòa, lấy giúp người làm vui, không hổ danh anh hùng trong Dragon ball.

"Tớ muốn học võ và Khí á, không biết cậu có thể giúp không? Để đổi lại! Tớ có thể cho cậu gặp tất cả các đối thủ mạnh nhất vũ trụ cho cậu chiến đấu."

Nobita vội vàng nói ra mục đích của mình, còn hứa hẹn phía sau a, rõ ràng mạch truyện Dragon ball luôn là lũ trùm phản diện đâu đâu ở trong vũ trụ cứ lòi đầu ra thách thức Songoku a, Nobita cũng sẽ không quá sửa đổi á.

"Thật sao? Có thể chiến đấu với các đối thủ đáng gờm thật à?"

Songoku từ xưa đến nay luôn là kẻ hay tin người, chả cần hỏi loanh quanh tại sao Nobita có thể làm được điều đó mà chỉ hỏi đúng hay không mà thôi, có thể gọi là thuần chân cũng được, tâm tư như hài nhi cũng được, mà đầu toàn cơ bắp cũng chả sai.

"Dĩ nhiên! Tớ mà hứa cái gì là sẽ làm được!"

Nobita hứa chắc như đinh đóng cột! Nói trên một phương diện nào đó Nobita như là thượng đế của thế giới Dragon ball a, ừ, tuy ông thượng đế này còn chả đánh nổi mấy con sâu kiến sống trong thế giới này, phải gọi là "Thượng Đế sức chiến đấu 5 yếu gà" thì đúng hơn.

"Tốt! Ta bắt đầu ngay thôi! Trước tiên tớ sẽ sử dụng khí tức cho để cậu hiểu và cảm nhận như thế nào là Khí đã."

Songoku dễ dàng tin tưởng rồi chuyển ngay trạng thái sang dạy học ngay.

Bắt đầu trạng thái dạy học, Songoku tỏa ra khí chất của bậc đại sư, không thể phủ nhận, chúng ta có thể khinh thường hắn về trí lực nhưng không ai có thể khinh thường hắn về vũ lực và ngộ tính, những kẻ khinh thường hắn mộ bây giờ đã xanh, cỏ cao ba thước.

"Chúng ta Quy Tiên Lưu Vũ Thuật, hết thảy có ngũ đại kiến thức cơ bản, theo thứ tự là khí tức tu hành, khí tức cảm ứng, khí tức che đậy, khí tức ngoại phóng cùng khí tức cho."

"Khí tức tu hành, là rèn luyện tự thân khí tức cơ bản kỹ xảo, có thể nói là cơ sở bên trong cơ sở, chỉ cần kiên trì bền bỉ tu luyện, liền có thể không ngừng

lớn mạnh tự thân khí, đồng thời cũng sẽ tăng cường tự thân thể phách, mà phần lớn tiến giai khí công, đều cần cường hoành thể phách cùng hùng hậu khí tức đến chèo chống."

"Khí tức cảm ứng, có thể dò xét nhân thể cùng các loại sinh mạng thể khí tức, tự thân khí càng mạnh, khí tức cảm ứng có thể dò xét đến phạm vi lại càng lớn."

"Khí tức che đậy, đây là nhằm vào khí tức cảm ứng mà thành một loại kỹ xảo, có thể hoàn toàn thu liễm lại tự thân khí, từ đó không cho người khác cảm ứng được, cũng có thể điều tiết tự thân khí mạnh yếu, từ đó mê hoặc đối phương, bên cạnh đó đây cũng là môn bắt buộc để có thể khống chế tốt sức mạnh không để ảnh hưởng đến sinh hoạt khi cậu quá mạnh mẽ."

"Khí tức ngoại phóng, đơn giản đem thể nội khí thả ra, lấy phóng thích năng lượng hình thức sinh ra nhiệt độ cao, đây là tất cả thả ra hình khí công cơ sở, chỉ có đầu tiên nắm giữ cái kỹ xảo này, mới có thể đi tu tập các loại tiến giai kỹ xảo."

"Khí tức cho, ôn hòa đem khí chuyển vận cho người khác, rộng rãi nhất cách dùng, là vì võ đạo người mới học vỡ lòng như cậu vậy."

Không chần chờ gì nữa, Nobita bắt đầu ngay vào luyện tập khí.

Có lẽ là cơ thể đã được điều chỉnh nhờ Thần Vị tư chất rất tốt đi, cũng có thể là trí nhớ vô cùng bá đạo đi, chỉ tốn không đến hai tiếng Nobita đã cảm nhận được Khí trong mình và dẫn dắt nó dựa theo khí tức tu hành chuyển vận, Nobita cảm thấy mình như chưa bao giờ mạnh như vậy.

Ừ, nhưng tất cả chỉ là ảo giác thôi, hắn vẫn là cái chiến 5 cặn bã nếu không dùng bộ đồ Pacman, nhưng trong thời gian hai tiếng đồng hồ này Nobita đã nghe và ghi nhớ lại tất cả các kiến thức của Songoku, kể cả teleport chưa quá thuần thục của cậu ta.

Pha Nobita nghe đến Songoku nói đến Teleport như là nghe một mớ tạp âm vậy, có vẻ đây là cách người Yardrat sử dụng để giữ bí mật của các bí thuật của họ a, nhưng Thần Vị bỗng rung lên một cái, tất cả tạp âm bỗng biến thành Nobita có thể hiểu được nhưng lại không diễn đạt được ý nghĩa và được trí nhớ bug của Nobita in lại.

Tuy nhồi hết cả mớ kiến thức kia vào đầu nhưng Nobita chả thể sử dụng cái nào, Nobita chỉ có thể khổ bức cố gắng thôi a, thực lực của bản thân chỉ có tự mình thôi, chả ai giúp được.

Nếu mọi người nghĩ Nobita học được Khí trong Songoku đã có thể giây trời giây đất giây không khí thì mọi người nhầm to.

Trong truyện Dragon ball thứ mạnh nhất không phải là "Khí", cũng chả phải ngọc rồng, tuy theo một khía cạnh nào đó ngọc rồng thật quý giá, nhưng thứ khiến tầng lớp sức mạnh của Dragon ball bạo lều đó chính là biến thân a.

Trong Dragon ball không khó khăn gì mà một pha biến thân không giải quyết được, cùng lắm thì lại biến thân lần hai a, biến lần ba a, biến thần a…. đằng nào chả kiếm được một pha biến thân phù hợp với tình hình a.

Cũng như Naruto không có việc gì mà một quả Rasengan không giải quyết được, cùng lắm thì hai quả thôi á.

Mà thứ để đám trong Dragon ball không ngừng biến a biến thì là huyết mạch người Saya, trong khi Nobita có cái gì là huyết mạch Saya a?

Nên Nobita chả thể nào biến thân mà giây trời giây đất giây không khí cả, vẫn khổ bức tu luyện đi, biết đâu tu a tu a đến ngang mức "người địa cầu mạnh nhất" Krilin a???

Thấy đã muộn, Songoku cũng sắp cần vào lại trong sách, Nobita nhìn đến dưới chân cậu ta cân đẩu vân bỗng nghĩ đến mình mang tiếng người có thần vị, cơ mà đến cái vòng sáng hay đám mây cũng chả có để mà trang bức a, nên quay về Songoku nói:

"Songoku-san, cậu có thể tặng tớ cân đẩu vân được không? Tớ nhớ là ở thế giới cậu ông Thần Mèo vẫn có một đám to tướng a?"

"Được chứ! Nếu không phải cân đẩu vân này là bạn theo tớ nhiều năm thì tặng cậu cũng được ấy chứ, cậu chờ tí, cho tớ trở lại đi chừng năm phút…"

Songoku sảng khoái đáp, mà người đơn giản hắn cũng không nhớ mà nhắc nhở chỉ có người tâm tư thuần tịnh trong sáng mới có thể cưỡi cân đẩu vân a, Nobita tuyệt bức không phải là "Tâm tư thuần tịnh" hạng người a.

Chụp một cái, Songoku đi trở lại trong bộ sưu tập, đợi chút thời gian, coi bộ là chừng đã năm phút khoảng chừng, Nobita lại quay về gáy sách vỗ vỗ.

"Bùm… Hi! Nobita-kun! Đây là cân đẩu vân của cậu, Thần Mèo có nói là có vứt ở đó cũng chả để làm gì, nên ngài ấy cho cậu cả đám to đùng luôn, mong cậu gúp trái đất yên bình hơn chút…"

Cười toe toét chỉ một đám to có thể cho chục người cùng nằm đám cân đẩu vân rồi Songoku nói.

Nobita hóa đá: "Thần Mèo cũng dễ tin người thế sao??? Hắn xây dựng nhân vật có não tàn như vậy à???"

"Được thôi! Ý tốt của thần mèo tớ nhận, về nói với Thần Mèo không cần lo lắng cho an nguy của trái đất đâu, mọi cuộc chiến sẽ chỉ nằm trong vũ trụ thôi."

Nobita chắc như đinh đóng cột trả lời, rồi bên cạnh thở dài ngẫm:

“Lại phải sửa đổi bản thảo a… Số ta sao lại khổ bức thế này?”

Cảm thấy lợn chết cũng không sợ nước sôi, đằng nào cũng là sửa, vậy để sửa nhiều hơn nữa đi thế là nhìn Songoku, Nobita hỏi:

“Songoku-san a…. cậu thấy Bulma như thế nào a?”

“Ý cậu là sao? Bulma rất tốt a, là bạn thân cùng nhau thám hiểm với tớ á, có vấn đề gì sao?”

Songoku một mặt đầy giấu chấm hỏi không hiểu gì hỏi Nobita.

“Ý tớ là cậu cảm thấy cô ấy có đẹp không a? Cảm thấy nếu sống bên cô ấy cả đời thì sao a?”

Nobita bắt đầu dẫn dắt Songoku mạch suy nghĩ.

Nói đến đây cũng là một nỗi đau trong Nobita khi đọc Dragon ball một thời a, lúc trước đơn giản chỉ xem nó như truyện tranh thôi chứ cũng hết cái tuổi buồn cả ngày chỉ vì một chương truyện tranh rồi nên để đỡ phí tế bào não Nobita sao chép y nguyên nguyên tác.

Nhắc đến nguyên tác thì các cặp đôi bên trong rất nhiều đôi đũa lệch, nhất là Songoku và Chichi, không phải là nói họ không hợp, khi tác giả ông Akira đã sắp xếp như vậy thì cũng có lí do của ông ấy, nhưng việc Chichi không hề có một chút nào dòng máu mạo hiểm và Songoku luôn cháy rực ý chí mạo hiểm thì quả là không tốt một tí nào.

Songoku gần như không lúc nào ở nhà, Chichi thì lại không cho phép con cái luyện võ, mà cả hai đều khá “ngu” trong việc kiếm tiền, nên cuộc sống của gia đình thật sự là khó khăn khám khổ.

Mà Bunlma thì là cô gái xuất hiện đầu tiên, phải gọi cô ấy là cô gái định mệnh của Songoku thì đúng hơn, cuộc gặp gỡ kết bạn của hai người là cuộc gặp quan trọng nhất trong cả thế giới kia, cơ mà vì Songoku khá đầu gỗ nên cuối cùng lại chẳng thể đến với nhau.

Bulma thì gia đình lại giàu có, vừa đủ bù đắp cho sở đoản không biết kiếm tiền của Songoku, tinh thần mạo hiểm của cô ấy cũng không kém hơn Songoku là bao, hai người mới thật là tuyệt phối a, chứ Vegeta thật sự đáng đời làm độc thân cẩu đi, lấy đi trinh tiết con gái nhà người ta mà còn không thèm làm một trận đám cưới, ngoài tu luyện và lấy các thiết bị tân tiến Bulma chế tạo để tu luyện ra thì hắn chả làm cái gì để phụ giúp cũng như bày tỏ yêu thương đến cô cả, Nobita cảm thấy đây là sắp xếp khiến độc giả đau lòng nhất của tác giả Akira, nay có thể sửa đổi sao lại không sửa chứ?

“A… Thì… Bulma rất tốt, quãng đường sống chung và thám hiểm của tớ và cô ấy thật vui vẻ, nếu ý cậu là thế thì tớ cảm thấy cô ấy rất đẹp a, sống với cô ấy cả đời thì giờ vẫn thế mà???”

Khù khờ Songoku chỉ có thể hiểu ý mặt ngoài mà trả lời Nobita.

“Ý tớ không phải thế… Mà có nói cái đầu gỗ cậu cũng chả hiểu!”

Làm động tác vỗ tay lên trán, Nobita nói tiếp:

“Mà cậu cảm thấy cậu đã thấy cả người không mảnh vải Bulma rồi mà còn không muốn chịu trách nhiệm sao?”

“Sao…S..ao cậu biết??? Chịu… chịu trách… trách nhiệm cái…cái gì chứ??? Mà.. mà tớ đã có Chichi rồi… làm..làm.. sao mà..”

Vị anh hùng mạnh nhất toàn vũ trụ, siêu Saya mạnh nhất lịch sử, lại lắp bắp trước vấn đề này.

Nhìn mặt càng ngày càng đỏ của Songoku, Nobita gật đầu:

“Ừ! Còn chưa đến mức quá đầu gỗ a, được rồi, tớ đã hiểu! Hẹn gặp lại.”

Nobita nói xong rồi mang quyển sách chụp xuống, trước khi biến mất, Nobita như thấy Songoku như thở ra một hơi như thoát kiếp nạn gì đáng sợ lắm vậy làm Nobita không nhịn được trượn trăng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Nobita suy luận

Chương số nhảy một chút nhưng nội dung là liền mạch á mọi người.

Sau khi nghe hết về một tràng “thổ lộ” bất đắc dĩ của hai vị chiến sỹ đáy biển thì cả nhóm mới biết nguyên do hai người hành động như thế quá khích.

Chủng tộc dưới đáy biển nói cho cùng cũng là loài người mà thôi, nhưng họ đã từ rất lâu rất lâu trước kia đã được nữ thần đại dương mang xuống biển, dạy họ cách sinh tồn nơi đáy biển này.

Nữ thần của họ là ai thì bọn Nobita không biết, nhưng từ sau khi xuống đáy biển sinh sống thì cả chủng tộc học không còn tiếp xúc với người mặt đất nữa, và chính sách giáo dục của họ đối với người dân đó chính là phân chia rạch ròi bản thân với người trên mặt đất.

Đối với họ thì người trên mặt đất và họ là khác nhau, họ tự thôi miên bản thân rằng họ là "hoàn hảo" là "được thánh thần lựa chọn", trong khi chính thánh thần đã thất vọng với người trên mặt đất cứ luôn bị sự tham la của bản thân chi phối.

Trong mắt họ thì người trên mặt đất tượng trưng cho sự tà ác người người có thể tru diệt, còn người đáy biển là bên chính nghĩa cái này, trừng ác dương thiện, thỏa thỏa vai chính trên trái đất này.

Nhưng nghe người này nói thì cậu ta cũng không hoàn toàn tin tưởng người trên mặt đất là tất cả đều xấu, cũng như không tin người đáy biển hoàn toàn tốt vậy, bởi thế tuy gặp mặt đã tấn công nhưng hắn cũng chỉ định làm hôn mê cả nhóm định bụng bắt cả nhóm về vương quốc đáy biển thôi.

Nhưng nghe tên này nói thì Nobita khịt mũi coi thường mà hừ lạnh một tiếng:

"Một lũ ngây thơ ngu ngốc ếch ngồi đáy giếng! Lại còn tự lừa mình dối người nữa."

Thấy Nobitabiểu hiện kì lạ quá khích, Shizuka tò mò quay đầu qua một mặt tò mò:

"Sao cậu lại nói vậy Nobita-kun? Chỉ là mấy người hơi có thành kiến với người mặt đất thôi mà, đâu đến nỗi như cậu nói vậy?"

Tuy bị uống thốc nói thật khiến không thể nào bảo thủ bí mật của vương quốc nhưng không có nghĩa là bị uống thuốc ngốc đi, nghe thấy Nobita nói với giọng điệu khinh thường như vậy thì tên tù binh vẫn là cố xoay qua trừng mắt Nobita rồi tức giận hét lên:

"Ngươi thì biết cái gì? Ngươi cũng chỉ là một trong đống kẻ xấu xa trên mặt đất kia mmà thôi, có tư cách gì nói chúng ta? Ngươi có biết các người hàng năm ném xuống biển bao nhiêu tấn rác thải? Các ngươi có…."

Thấy cá mặn muốn xoay người thoát khỏi số phận con tin tên đáy biển chiến sĩ, Nobita lại không muốn nghe hắn nói nhảm mấy điều nhảm nhí mà khoát tay hét lên:

"Dừng! Im miệng! Ngươi nói thật làm ta đau đầu…"

Thấy vẫn là định nói lí tên kia, Nobita mới không nhanh không chậm nói:

"Ta không phủ nhận người trên trái đất không có ý thức thật sự nhiều, ví như mấy cái gọi là cường quốc quân sự đó lâu lâu vì phô trương sức mạnh của bản thân mà ném xuống đáy biển vài ba quả bom hay đầu đạn hạt nhân, ta dĩ nhiên cũng biết chuyện du khách các nơi tắm biển thường xuyên vứt rác thải xuống biển. Lại càng không nói đến có quốc gia chỉ vì tăng trưởng kinh tế mà không tiếc ban hành luật lệ có lỗ hổng, với mục đích cho các xí nghiệp nhà máy của nước đó có thể có chỗ trống lách luật mà đổ thẳng nước thải công nghiệp xuống biển hay sông ngòi. Ta biết cả chứ."

Nghe Nobita nói đến một tá tội trạng của người trên mặt đất, tên binh lính kia mới cho một vẻ mặt "Người trên mặt đất các người thế đấy". Nobita lại ung dung không vội mà tiếp tục nói:

"Nhưng trên trái đất ba tỉ người đâu thể ai cũng xấu xa đâu, nói đến những người ngày đêm nghiên cứu năng lượng sạch chỉ mong tương lai không còn không khí ô nhiễm nữa. Lại nghĩ đến những công nhân vệ sinh và các tình nguyện viên mỗi ngày, mỗi tuần, mỗi tháng, đều tổ chức các cuộc dọn dẹp bảo vệ môi trường. Người dân ở ccác nơi biểu tình vì nhà máy xả nước thải chưa qua xử lí…vv…vv…"

Nói đoạn, Nobita quay qua vẫn bị trói nơi đó binh sĩ mà nở một nụ cười đầy thâm ý:

"Trên mặt đất không thiếu người tốt, dĩ nhiên cũng không phải không có kẻ xấu. Nhưng ngươi có chắc tại vương quốc đáy biển của bản thân nói riêng hay nói chung hơn là chủng tộc người đáy biển các ngươi sẽ không có người xấu?"

Tên binh sĩ kia định mở miệng phản bác thì Nobita đưa tay ta hiệu bảo ngừng khiến cho lời đã thốt ra đến cổ họng hắn lại đành phải nuốt lại vào bụng, buồn bực đến có thể thổ huyết, một mặt khó chịu mà nhìn chằm chằm Nobita.

Nobita liếc hắn một cái rồi nói:

"Trên thế giới này a, có người tốt ắt sẽ có người xấu, đó đã là tự nhiên định luật. Dĩ nhiên có thể có nơi phần đa đều là người tốt, hoặc cũng có nơi phần đa đều là người xấu, đó là chuyện bình thường. Ta đã từng gặp tại đáy biển này một chiếc tàu ngầm hình con cá quái dị, nó màu đen tuyền có trang bị vũ khí laze tối tân, có cảm giác như nó là một cỗ máy không người lái với chỉ lệnh đó là tiêu diệt bất kì sinh mạng thể nào tồn tại quanh nó. Ngươi có thể nào nói chúng hoàn toàn không liên quan đến người đáy biển các ngươi? Hay vẫn là do "vạn ác bất xá" người mặt đất?"

Nhìn nụ cười như không cười của Nobita, không hiểu sao người binh sĩ này cảm thấy thật lạnh, thật lạnh. Hắn cảm thấy bản thân không phải đang nói chuyện với một đứa con nít mà là đang nói chuyện với một kẻ già dặn, lời lẽ đanh thép. Và hơn hết kẻ đó còn quá hiểu về người đáy biển bọn họ…

Tuy vậy, đã bị tẩy não với "người đáy biển là hoàn hảo" lí niệm, tên lính kia vẫn ngoan cố mà chống chế, tuy ai cũng cảm thấy hắn thật vô lực phản bác:

“Thực ra đó không phải là người đáy biển chúng ta, đó là bè lũ của quỷ biển, kẻ thù truyền kiếp của chúng ta gây ra.”

Nobita một mặt không nói gì mà nhìn tên lính đáy biển, có thằng ngu cũng nhìn ra mối quan hệ không mấy tầm thường của tên quỷ biển và người đáy biển á.

Từ xưa đến nay mọi sự việc đều diễn ra theo quan hệ nhân quả tuần hoàn cả, người đáy biển tồn tại và lại nắm giữ một nền khoa học khá là “lệch pha” với mặt đất là chứng minh cho chuyện khôa học kĩ thuật đó của họ không hẳn tất cả đều là họ nghiên cứu ra.

Nobita kiếp này vẫn chưa từng gặp mặt cái gọi là vương quốc đáy biển, nhưng từ trí nhớ kiếp trước thì hắn cũng nhận ra sự không đúng.

Người đáy biển đã có thể có “hắc khoa kĩ” đến chiếc đèn thích nghi, tàu ngầm có thể di chuyển sâu dưới ngàn vạn mét nước, vũ khí laze cũng như các máy tạo giấc mơ..vv..vv..

Nhưng trong khi người dân tại nơi đó theo Nobita nhớ thì sống không khác người dân châu âu sống tại thế kỉ 14 khi công nghiệp hơi nước chưa xuất hiện vậy, tuy không thể nói khổ cực nhưng cũng có thể thấy được sự “lệch khoa” nghiêm trọng của cây khoa học kĩ thuật nơi đây.

Điều đó lại càng khẳng định cho ý nghĩ của Nobita, chuyện khoa học kĩ thuật phải nói là “hắc khoa kĩ” kia chắc hẳn là do người tự xưng “nữ thần” của người đáy biển mang đến, từ những vật đó người đáy biển cũng chỉ có thể đi trên cái thành quả kia mà chạy mỗi ngày một xa trong khi khoa học phục vụ đời sống cái gì họ mới không hiểu đấy.

Mà đã được “thần nữ” ban cho “hắc khoa kĩ” người đáy biển thì Nobita cũng có lí do tin rằng, lũ được gọi là quỷ biển kia cũng là được kẻ được gọi là “nữ thần” đó hoặc là kẻ thù của “nữ thần” kia tạo ra cũng như ban cho “hắc khoa kĩ” với mục đích khó mà đoán được.

Theo Nobita thì xác suất lớn nhất đó chính là “nữ thần” kia biết người đáy biển sống dưới đáy biển này đây sẽ nhờ vào “hắc khoa kĩ” bản thân ban cho mà gần như không còn thiên địch.

Chính vì lí do đó mà có nguy cơ người đáy biển sẽ có thể đi theo hai con đường: một là bành trướng và không kiêng nể gì phá hủy ôi trường sống đại dương hoặc hai đó là không có chí tiến thủ mà chỉ có biết ăn rồi chờ chết, mất đi sự chiến đấu sinh tồn và phát triển, tiến hóa.

Dĩ nhiên người một tay lập nên một chủng tộc sẽ không muốn nhất nhìn đến hai cái kết cục đó, có lí do để Nobita tin rằng “nữ thần” kia tạo ra quỷ biển với mục đích làm thiên địch cho cư dân đáy biển, làm động lực thúc đẩy họ tiến lên tự lực tự cường.

Bởi theo như Nobita thấy kẻ đứng đầu quỷ biển, tên Cochi nhìn trái nhìn phải cũng không khác gì một cái đầu máy tính, tục xưng “trí tuệ nhân tạo”. Dẫu sao Nobita vẫn là chưa gặp sinh vật hữu cơ nào có cái hình dạnh kì dị chỉ có mỗi một cái đầu mà vẫn sống được á, lại chưa nói đến tên Cochi kia là hoàn toàn không có tay chân để phản kháng đòn đánh chính diện như việc hắn chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Baki lao thẳng vào mặt mà không thể tránh ra vậy.

Càng ngẫm Nobita càng thấy có lí, thế rồi Nobita vỗ tay một cái mà nói:

“Vậy là từ đầu đến cuối chúng ta vẫn luôn chỉ đánh nhau với một chiếc siêu máy tính mà thôi? Thậm chí chiếc siêu máy tính này còn không được cập nhật mạng internet, không thể tải dữ liệu bản thân ẩn vào mạng lưới, bị đánh phá “ổ cứng” là báo hỏng.”

So sánh với mấy tựa phim Nobita từng xem như Kẻ hủy diệt bên trong Skynet, The Avenger bên trong Ultron hay mấy siêu trí tuệ nhân tạo cũng vậy, Nobita cảm thấy Cochi yếu bạo á.

Tuy nhiên qua đó Nobita cũng cảm thấy nhóm của hắn cũng là yếu bạo, bị một trí tuệ nhân tạo, siêu máy tính nửa vời, đánh cho hoa rơi nước chảy… a… dĩ nhiên là của nguyên tác, đối với Nobita thì có thể vênh mặt lên chỉ tất cả mọi người trên thế giới này hô lên:

“Tất cả các vị đang ngồi ở đây đều là gân gà!”

Nhưng vẫn không thể nào xóa đi sự thật đoàn đội của họ yếu kém sự thật, dẫu sao mấy người cũng đều chỉ là trẻ con mà thôi, gặp mấy chuyện này ngay cả người lớn cũng khó khăn nói có thể giải quyết thì đặt hi vọng vào lú trẻ có thể mạnh mẽ dễ dàng giải quyết thì cũng thật là làm khó họ.

Nhưng lũ trẻ này cũng đâu có đơn giản a… họ đều là người trong nhóm bạn của Nobita, mà Nobita lại luôn dẫn dắt ra các rắc rối mang tính địa cầu thậm chí là vũ trụ á.

Chưa bao giờ Nobita gấp gáp muốn tăng thực lực cả đám như bây giờ, dĩ nhiên Nobita mới không chấp nhận chuyện cởi quang quần áo mà cho mấy người ngắm nhìn cơ thể bản thân mà tu tiên cái gì á.

A, dĩ nhiên Shizuka ngoại lệ……...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Đơn giản hạ gục

Nghe xong mấy người kia nói, Nobita ngẫm đi ngẫm lại vẫn là không cần phải đi đến vương quốc đáy biển làm gì cho mệt, cái vương quốc kia rặt một lũ ếch ngồi đáy giếng.

Phải biết dựa theo nguyên tác lũ người đáy biển đó còn muốn giam lỏng cả bọn, Jaian và Suneo còn được vinh dự đấu thầu luôn ngôi nhà bốn bức tường và một thanh xà lim á.

Khi mấy người muốn trốn thoát thì ngược lại muốn tử hình cả lũ, nếu không phải là có tên Kochi kia có uy hiếp đến sự tồn vong của vương quốc thì chắc cả đám đã lên đài cao tử hình rồi.

Nobita không thể không nghi ngờ về sự hào quang nhân vật chính của Nobita muốn chết không chết được.

Tóm lại, Nobita vẫn là dự định không đi đến vương quốc đáy biển mà ngược lại đến luôn vùng tam giácc quỷ Beckmuda tiêu diệt luôn tên Kochi đi, nghĩ đến có lẽ sau khi Nobita và các bạn đã có thể tiêu diệt Kochi thì mấy tên chính khách vương quốc đáy biển cũng sẽ không ngốc đến độ nghĩ đến có thể làm gì họ a?

Nói là làm, Nobita trước đến nay nhất quán phong cách đó chính là dễ dàng quyết định sự việc và làm theo, dĩ nhiên nếu như việc đó tốn thời gian công sức và ảnh hưởng đến giấc ngủ trưa thần thánh của hắn thì ngoại lệ.

Không tốn nhiều thời gian, Nobita nhanh chóng cạy ra được từ miệng của hai tên lính về nơi ở của tên Kochi kia, nói đến chứ một trong hai tên lính này cũng là nhân vật chính trong lần hành động đánh bại Kochi a.

Cơ mà tên này lần này dĩ nhiên không thể trở thành một trong những "anh hùng" đánh bại tên Kochi được nữa, Nobita mới không thừa nhận hắn ghen nên lấy việc công trả thù riêng đấy.

Mà dẫu sao đi nữa tính chiếm hữu của Nobita cũng là khá mạnh, tên Baki nhân vật hi sinh để tiêu diệt Baki bị hắn loại khỏi cuộc hànhh trình ngay từ đầu đơn thuần vì tên xe ô tô này quá mê gái, dám ăn đậu hũ Shizuka.

Còn tên lính đáy biển này kể cả nguyên tác cũng thế mà bây giờ bị bắt làm tù binh vẫn vậy, cứ nhìn cái ánh mắt tên kia nhìn Shizuka rồi bất giác đỏ mặt là Nobita đã đầy đủ lí do loại hắn ra khỏi cuộc chiến này rồi, cho dù trong nguyên tác hắn ta có thực sự là người tốt đi nữa cũng vậy.

……..

Doraemon nổi tiếng nhất bảo bối dĩ nhiên là cánh cửa thần kì, Nobita lại không ngốc đến độ nước vào não nên đơn giản nhất mở cửa đi đến là vẫn tràn đầy nhanh gọn.

Cư nghĩ đến chuyện mấy người Nobita và Doraemon trrong nguyên tác như vậy sợ hãi khó khăn bước từng bước chân đi ngang qua vùng phóng xạ khác biệt, Nobita đơn giản mở cửa hô một câu:

"Đưa ta đến vị trí tên Kochi."

Cánnh cửa thần kì có thể nói là đại bug của bảo bối Doraemon, Nobita vẫn là cực độ tò mò về nó.

Nó có thể di chuyển đến 10 năm ánh sáng khoảng cách xa, đơn giản có thể xuyên toa giữa các hành tinh, nhưng nó lại không thể dịch chuyển trong thời kì cổ đại chỉ vì lí do chưa có bản đồ.

Nó có thể đi đến bất cứ đâu trên thế giới, bất cứ bên cạnh người nào, bằng chứng là Nobita nếu nói đưa tôi đến chỗ Shizuka thì dẫu cho cô nàng có đang ở đâu hay đang tắm rửa thì cánh cửa vẫn "thần kì" xuất hiện ngay bên cạnh và mở cửa cho Nobita đi qua.

Bởi vậy, Nobita cũng không quá chắc chắn cho lắm có thể dùng cách này để đến bên tên Kochi hay không, nhưng cứ thử là biết á.

Dẫu sao Nobita mới không chịu cho Shizuka làm mồi nhử như nguyên tác vậy được, nhìn nguyên tác Nobita có thể trơ mắt nhìn Shizuka làm mồi nhử để tìm tung tích tên Kochi mà Nobita không biết nên chửi câu gì nữa.

Miệng nói yêu Shizuka có thể làm bất kì cái gì chô cô ấy, khi chọn người đi ra làm mồi nhử cũng khá dũng cảm tranh ra làm mồi nhử, nhưng kho Shizuka quyết tâm làm mồi nhử thì lại không cố mạnh mẽ ngăn cản ngược lại chỉ có thể lo suông, hứa chắc sẽ cứu cô ấy ra, và không thể giữ được lời hứa.

Nếu không phải bị chủ nghĩa anh hùng nhập vào, quán triệt "chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu" thì tên Baki đã không lao ra cứu Shizuka, cuối cùng chỉ đơn thuần vì Nobita không quyết tâm giữ lại mà Shizuka có thể vĩnh viễn chết đi.

Nobita lúc đó còn nghĩ đến nếu ông 3F chuyển đổi ý tưởng muốn viết đoạn kết truyện Doraemon thì có phải là cho cả đám "đồng quy vu tận" với tên Kochi luôn hay không?

Dĩ nhiên đó chỉ là nghĩ lung tung thôi, dẫu sao bộ truyện Doraemon cũng chỉ là một bộ truyện cho trẻ em, mới không thể có cái kết cẩu huyết như vậy được á.

Tuy nhiên, kể từ khi Nobita xuyên đến đây, câu chuyện này đã trở thành sự thật, một thế giới có sự biến hóa xoay vần, không còn đơn thuần là mấy trang truyện tranh bất biến.

Có nghĩa là nơi đây nếu có gì lệch khỏi quỹ đạo cũng là điềuu hiển nhiên, có thể đơn thuần vì sự sai sót không lo nghĩ của bản thân mà làm cho một ai đó chết đi, đo là điều Nobita không chấp nhận được.

Bởi vậy mà Nobita không chấp nhận sự mạo hiểm của bất kì ai, nhất là Shizuka.

Và coi bộ suy nghĩ của Nobita là đúng, khi mở ra cánh cửa thần kì, đập vào mặt là cái đầu to tướng gắn với mấy cái dây nhợ lòng thòng thì Nobita biết, bản thân đoán không sai.

"Yo! Lão hữu, khỏe chứ?"

Một mặt như thân thuộc, Nobita quay qua một mặt mộng bức tên Kochi mà cười hô lên.

Vẫn chưa hoàn hồn lão Kochi lại thấy lục tục từ cánh cửa màu hồng phấn đi ra một đám trẻ con, trông cứ như là đi du lịch vậy.

Nhìn thấy một cái đầu không có thân thể, Shizuka trước hết hoảng sợ thốt lên:

"Tốt dị hợm! Không có thân thể tên kia tại sao sống được nhỉ?"

Jaian e thiên hạ bất loạn mà đêmj thêm:

"Mặc dù vậy tớ vẫn thắc mắc hắn là có miệng nhưng không có bụng làn sao có thể ăn được nhỉ?"

Suneo triết học hơn đôi chút mà vuốt cái đầu tóc "kiểu mốt" của bản thân mà nói:

"Hắn không có tay chân thì làm sao có thể tự lo cho bản thân được nhỉ, như đi đứng bôi kem dưỡng da các loại. Vậy ra Kochi, kẻ được xưng với dang hiệu Kẻ hủy diệt, tên bác học điên cuồng, bộ não độc ác mà thông minh, quỷ đỏ, phù thủy…vv..vv… lại là kẻ tàn tật không thể tự lo?"

Doraemon một mặt thâm thúy nói ra:

"Cuối cùng tớ đã hiểu tại sao tên này lại có tham vọng hủy diệt thế giới rồi, cuối cùng tớ cũng hiểu được…."

Kochi tức giận! Hậu quả là rất nghiêm trọng! Hắn có một chuyện căm ghét nhất đó chính là người khác bàn tán về hình thù dị dạng của bản thân, bởi vậy mà hắn hét to lên như người trong trại thương điên vậy:

"Lũ trẻ con miệng còn hôi sữa xấc xược! Ta sẽ cho các ngươi biết hậu quả khi chọc giận Kochi vĩ đại này!"

Nobita lại không muốn cùng tên Kochi này nhiều lời, cũng không muốn thử xem sức mạnh của mấy con robot của tên Kochi này cỡ nào cỡ nào bá đạo, Nobita muốn cũng chỉ là đánh nhanh diệt gọn.

Đưa ra chiếc kiếm điện tịch thu từ tên binh lính đáy biển, Nobita vung mạnh ra.

Nói đến tên Kochi này cũng chỉ là một bộ máy tính hay trí tuệ nhân tạo mà thôi, không thoát khỏi định luật của mạch điện bị chập cháy, bởi thế hắn nói thẳng ra sợ nhất chính là nhiệt đoọ cao hoặc điện thế cao tấn công.

Tại đây thật ttrùng hợp Nobita lấy ra vũ khí lại là thuộc loại điện thế cao một loại, đơn giản chỉnh công suấ lên tối đa, Nobita cũng không phóng điện từ xa mà lao thẳng đến tên Kochi bổ thẳng thanh kiếm vào đầu hắn.

Trong ánh mắt tuyệt vọng của tên Kochi cùng với sự hoảng sợ của Doraemon cùng Shizuka khi thấy một quân đoàn binh lính sắt thép lao đến, Nobita đơn giản đã chém vào đầu của tên Kochi.

Dòng điện cao thế nhanh chóng phát huy tác dụng làm chập mạch đi vi mạch của tên Kochi, nhiệt độ cao cũng thiêu đốt đi lớp vỏ chống ẩm cách nước của hắn khiến cho nước biển tràn vào gia tăng hỏng hóc.

Tên Kochi tuyệt vọng cố hét lên ngoan thoại, nhưng mà do bị hỏng ngay phần âm thanh tần số nên Nobita bọ họ nghe được cũng chỉ là tiếng rè rè đứt quãng.

Đàn binh sỹ hùng hổ lao đến phải tính hàng ngàn bây giờ không khác gì pho tượng sắt thép bất động nơi đó.

Tên trùm phản diện có khả năng đoàn diệt cả nhóm Nobita trong nguyên tác đã thế còn là quá dễ dàng bị hạ gục, đến Nobita hạ gụ xong hắn rồi vẫn là cả người trong trạng thái mộng bức.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Bài nghiên cứu khoa học

Đã là một tuần trôi qua kể từ sau khi Nobita và các bạn đánh bại tên trùm phản diện Kochi, nói đến lại thấy tên này hoàn toàn là tên trùm phản diện uất ức nhất trong lịch sử a.

Nắm trong tay cả một đội quân không bao giờ phản bội, mạnh mẽ, độc ác, có thể đủ khả năng đoàn diệt nhóm Nobita trong nguyên tác đã đủ nói rõ lên mức độ nguy hiểm của hắn.

Cơ mà hắn lại hoàn toàn không có chút xíu sức mạnh nào cả, nguyên tác cũng là bị Baki lao vào đâm chết, bây giờ thì lại là bị Nobita chưa cho hắn bất kì thời gian gọi tay chân đã xử nhanh diệt gọn.

Qua đó Nobita lại càng phát hiện ra tầm quan trọng của cá nhân lực lượng, nếu như tên Kochi có thể phản kháng lại Nobita, thì hắn đã đầy đủ thời gian cho đám tay chân đoàn diệt dám Nobita n lần rồi.

Dĩ nhiên đó là Nobita chưa mở ra Hack mà thôi, chứ nếu hắn mở hack thì có ra sao cũng là dãyy dụa trước khi chết mà thôi, tuy nhiên dãy dụa trước khi chết của hắn cũng có thể mang đến cho Nobita nhiều phiền phức.

Bởi thế mà Nobita vẫn đang suy tính đến việc nâng cao chút xíu khả năng bảo mệnh cho đồng đội, nói thế chứ dẫu các lần Nobita và ccác bạn đều hữu kinh vô hiểm mà an toàn.

Nhưng phần lớn đều là dựa trên may mắn hoặc sự hi sinh của ai đó để cho cả đám an toàn.

Nobita còn nhớ nếu dựa theo nguyên tác thì lần này Baki sẽ là vật hi sinh, và nó không phải là vật hi sinh đầu tiên, cũng không phải là cuối cùng, trong suốt quá trình mạo hiểm phiêu lưu thì Nobita và các bạn để hoàn hảo kinh qua các nguy hiểm đó vẫn thường phải đánh đổi những điều quan trọng, những người bạn quan trọng.

Nobita không thể nào chấp nhận bản thân để chuyện đó xảy ra được, ít nhất hắn cũng cần làm điều gì đó để nó không bị xảy ra, và việc đầu tiên hắn cố gắng sửa đổi chính là sức chiến đấu yếu bạo của cả bọn.

Tiếc nỗi Nobita sức mạnh từ trước đến nay cũng phần đa dựa vào Thần Vị mở cho tiểu Hack mà ra, khí tức tu luyện ccái gì đâu phải ai cũng có thể học được đâu, và lại Nobita khó mà tìm lí do cho mọi người tu luyện cái gì á.

Cũng không thể nói: "Các cậu gân cốt tinh kì, hai mắt hữu thần, là lương tài mĩ ngọc trong võ thuật, có trách nhiệm bảo vệ thế giới, hãy theo tớ đi luyện võ đi." Được chứ?

Đau đầu của Nobita cũng không kéo dài quá lâu, có chuyện nhanh chóng kéo Nobita về với thực tại:

"Bài tập khoa học!"

Đúng là bài tập mỗi học sinh đều phải làm mỗi khi hè về, đối với cái vấn đề khác Nobita sẽ không sao, nhưng đề tài hè này lại không thể không khiến hắn đau đầu.

"Em biết gì về lịch sử hình thành và phát triển của thành phố này"

Nhìn cái đề bài nhiên cứu mà đầu Nobita to lên, hắn vừa đến thế giới này bao lâu thời gian a? tính toán cũng mới chưa đầy hai năm a?

Kiến thức khác học là có học, nhưng lịch sử cái gì hắn là ghét nhất á, bởi thế nên hắn nhìn cái đề bài này vẫn là chưa biết tại nơi nào hạ thủ.

Nhìn qua đang thư thả ăn bánh rán đọc truyện Doraemon, Nobita sực nghĩ ra mà nói:

"Doraemon! Tớ có chút chuyện nhờ cậu được không vậy?"

Đang đọc đến đoạn gay cấn, Doraemon cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi:

"Có chuyện gì vậy Nobita-kun?"

Nobita đối với Doraemon cũng là quen thuộc, nói chuyện cũng là không khách khí:

"Cậu có cái bảo bối nào giúp cho tớ điều tra được lịch sử hình thành của thành phố này không vậy?"

Gãi gãi đầu, Doraemon vừa đưa tay vào túi vừa nói:

"Có thì cũng có đấy, nhưng dùng xong nhớ trả tớ đấy. Chiếc máy này không rẻ đâu."

Nhìn một mặt đau lòng rút ra bảo bối Doraemon, Nobita cũng bất lực không biết nói gì cho ngầu nữa á. Dẫu sao cậu ta cũng là Robot của gia tộc Nobi a, nghe nói gia tộc Nobi cũng là giàu có tiếng tại tương lai a? Thế quái nào vẫn là cái này đức hạnh?

Nhưng bảo bối đưa ra lại cắt đứt suy nghĩ lung tung rối loạn của Nobita.

"Máy ảnh xuyên thời gian! Nó có thể truy từng đoạn thời gian sau đó sẽ chụp hình lại. Có nó cậu có thể chụp lại tất cả các mốc lịch sử quan trọng của Thành phố này rồi."

Lại mang ra một chiếc máy nhìn tạo hình rất cổ nhưng cũng không đến nỗi cổ lỗ sỹ, Doraemon nói:

"Đây là thứ tiếp tín hiệu của máy ảnh, nó sẽ in ra cho chúng ta những bức ảnh độ rõ nét cao vô cùng."

Thế là để chụp lại toàn cảnh thành phố Nobita và Doraemon quyết định chụp địa điểm là ngọn núi sau trường, sau một loạt thao tác đầy tính công nghệ, chiếc máy ảnh xuyên thời gian nhanh chóng hóa thành một chiếc vệ tinh bay lên cao cao rồi nhanh chóng biến mất.

Cũng không phải biến mất theo nghĩa là nó bay quá xa đến không nhìn được mà là thực sự biến mất khỏi nơi đây, hoàn toàn biến mất khỏi khối thiên địa này, du hành về quá khứ.

Nobita nhìn đến chiếc Camera bắt đầu chuyến nói đi là đi lữ hành xuyên thời gian mà hâm mộ không thôi, hắn đến lúc nào cũng có thể bằng chỉ dựa bản thân mà có thể nói đi là đi được đây.

Nói đến thuật nghiệp có chuyên công, Nobita có thể hủy thiên diệt địa không nói đùa, nhưng so với máy thời gian không có chút xíu lực công kích thì lại có vẻ so sánh không bằng a.

Dĩ nhiên chỉ là trên phương diện du lịch trong đường hầm thời gian.

Từ lâu Nobita đã không tiện chú ý đến sức chiến đấu của bản thân, khi sức chiến đấu bị tăng lên không phù hợp với bản thân xung quanh thì nó cũng chỉ là những con số mà thôi.

Nobita khi ở sức chiến đấu 1000 đã có thể hủy đi một thành phố, sức chiến đấu 3000 cũng là thế, 5000 có mạnh hơn trước gấp năm lần có hơn nhưng cũng không khác lúc 1000 là bao.

Đơn giản bởi vì nó đều là "mạnh"! "Rất mạnh"! "Vô cùng mạnh"! đối với người khác cũng đơn thuần như vậy mà thôi.

Nobita cũng chưa gặp ai khiến hắn phải sức mạnh toàn khai cả, nên hắn đến sức mạnh của bản thân cũng là không biết, bởi thường ngày bản năng đè nén sức mạnh nên hắn cảm thấy hắn vẫn là như thế, không khác biệt bao xa.

Nhưng dựa vào đặc hữu thể chất của hắn thì hắn biết thừa bản thân không cảm thấy mạnh lên không có nghĩa là hắn không mạnh lên, chẳng qua là hắn mạnh lên cái đó nhanh chóng lại bị hắn đè xuống mà thôi.

Kéo xa… tóm lại là Nobita cảm thấy bản thân vẫn là không nên thể hiện quá mức "quái vật" cho thỏa đáng.

Trong thời gian nghĩ vẩn vơ của Nobita thì chiếc camera du hành thời gian đã tận chức tận trách mà chụp và gửi về cho Doraemon và Nobita những bức ảnh đầu tiên.

"Đây là 5h 7' sáng ngày 28 tháng 2 cách đây 10 năm nè!"

Nhìn đến bức ảnh có đám khói ngùn ngụt, mà lại bên trong có bóng người làm Nobita hai mắt trợn to lên… lẽ nào?

Coi bộ Doraemon cũng không chú ý đến bóng người trong đám khói, Nobita thở phào một cái, chứ thế quái nào đang họa phong Doraemon thì siêu nhân Pacman loạn nhập là sao kia chứ.

Dẫu sao cái bóng người còn cái kiểu cách áo choàng Nobita là quá ư quen thuộc, không là Mitsuo thì còn ai vào đây nữa á. Coi bộ là lúc này là có hỏa hoạn, công dân tốt Mitsuo nhà chúng ta lại khổ bức mà đi thi hành nhiệm vụ xả thân cứu người đi, hắn là sáng sớm sẽ lại muộn học chứ?

Tự nhiên dấu đi tấm ảnh, Nobita nói:

"Chiếc máy ảnh được việc quá nhỉ, vậy cứ mỗi một năm chúng ta chụp một tấm đi!"

Doraemon cũng đồng ý như vậy mà nhanh chóng thao tác trên máy, chiếc máy nhanh chóng kêu lên và tuôn ra hằng hà sa số bức ảnh, Nobita nhanh chóng lấy cả lại mà thu thập.

Chiếc máy vốn đang hăng say phun ra bức ảnh bỗng nhiên dừng lại khiếnh Nobita và Doraemon đều một mặt mộng bức, sao bỗng nhiên lại dừng a? Đang chụp tốt lành a?

Nobita nhả rãnh mà nói:

"Quả nhiên a, đắt tiền hay gì vốn cũng chỉ là cậu tự thổi phải không? Chiếc máy này là cậu mua tại hộ chợ giảm giá chứ gì."

Câu nghi vấn được Nobita nói ra với ngữ khí khẳng định, Doraemon cũng chỉ có thể xấu hổ mà nói:

"Đàng rằng là tớ mua tại chợ giảm giá, nhưng thực sự nó cũng đắt lắm chứ bộ."

Xấu hổ cúi đầu vọc vậy chiếc máy hi vọng nó lại hoạt động Doraemon không chú ý đến có một tấm ảnh là đi ra nhưng chưa đầy một nửa.

Nobita đứng phía sau nên chú ý đến nó, nhanh chóng rút hết bức ảnh ra, Nobita một mặt ngạc nhiên mà nhìn hình chụp ngẩn người.

Không thấy Nobita nói gì, Doraemon ngẩng đầu lên thấy Nobita đứng nhìn một bức ảnh ngẩn người nên cũng ghé lại xem.

Nhưng Doraemon lại cũng không thấy tấm hình này có cái gì đặc biệt nên một mặt nghi hoặc mà quay qua Nobita hỏi:

"Có cái gì khiến cậu ngẩn ra vậy Nobita? Chỉ là một bức ảnh chụp mà thôi, có gì đáng chú ý?"

Nhưng Nobita lại không nói mà chỉ vào một điểm đen dị dạng tại bức ảnh mà nói với Doraemon:

"Cậu hãy thửu phóng to điểm này xem sao."

Tuy không hiểu Nopbita nói phóng to cái bức ảnh làm gì, nhưng Doraemon cũng là tò mò Nobita tại sao lại ngẩn ra xem bức ảnh này nên nahnh chóng thao tác lên.

Bức ảnh nhanh chóng chuyển biến và được máy bắn ra.

Đây là một bức ảnh mới hoàn toàn, bức ảnh là một đoàn xe chở châu báu. Dĩ nhiên châu báu cái gì Nobita vẫn không mấy quan trọng, nhưng những thành viên rong đoàn xe mới là thứ khiến Nobita chú ý.

Một người mặc áo trắng, cầm quạt, chỉ để lại một bóng lưng vững chãi đi phía trước, kéo theo chiếc xe kho báu lại là một con khỉ, bay trên chiếc xe là một con chim và chạy bên chiếc xe chính là một con chó.

Cái bộ dội này xuất hiện thì dẫu ai có chút hiểu về văn hóa Nhật Bản đều không thể không thốt lên như Nobita và Doraemon lúc này:

"Momotaro!"

Ps, không biết có ai cảm thấy lâu đài dưới đáy biển qua quá nhanh? Kết thúc là như thế lãnng xẹt? Tác có mục đích cả đấy!

Lâu đài dưới đáy biển nói thực ra không có mấy chuyện có thể nói, gái đẹp lại không có mà phao, lại có lũ người đáy biển chờ chực nhốt cả đám lại, tác cảm thấy vẫn là kết thúc nhanh điểm đỡ nhàm hơn ấy, vả lại con boss này cũng là yếu bạo a, chỉ mỗi đàn em nó kha khá chút, lại khó có khịch tính hay thú vị.

nên tác cho nó kết luôn, không theo khuôn sáo cũ của ông 3f nữa, mở ra câu chuyện mới thú vị hơn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 128: Người đàn ông ngoại quốc

Nghiêm túc nhìn bức ảnh, Nobita không chú ý đến một bên Doraemon có chút xoắn xuýt thần sắc, thấy Nobita không có ý định đi ra khỏi suy nghĩ của bản thân, Doraemon đành nói.

"Mà nè Nobita-kun, Momotaro lại là ai vậy?"

Đang chú ý đến bức ảnh thì Nobita đứng hình, không phải chứ, đến Momotaro mà Doraemon cũng không biết là sao?

"Chẳng phải khi tớ kinh ngạc kêu Momotaro thì cậu cũng kêu theo sao? Sao giờ lại quay qua bảo bản thân không biết Momotaro là ai?"

Le lưỡi, Doraemon xấu hổ ấp úng nói:

"Thật không tiện… Chỉ là tớ nghe cậu nói cái tên đó với giọng kinh ngạc nên tớ cũng theo bản năng hô theo thôi á."

Nobita nghe xong Doraemon nói thì suýt chút nữa ngã chổng vó, ạch, Doraemon không ngờ cũng có lúc làm việc theo phong trào a…

Thở dài một hơi, Nobita mới giải thích:

“Momotaro là một nhân vật trong truyện ngụ ngôn Nhật Bản để kể cho trẻ em á, là nhân vật thần thoại Nhật Bản.”

Doraemon một mặt kinh ngạc mà nói:

“Nhân vật thần thoại? Tại sao cậu lại có thể liên tưởng nhân vật thần thoại đó đến người được chụp trong bức ảnh này?”

Thở dài một tiếng, chấp nhận sự thật về việc một chú mèo máy sản xuất từ Nhật Bản lại không biết về truyền thuyết thần thoại sự thật, Nobita không có cách nào mà tự mình kể lại cho Doraemon về câu chuyện nghe nhiều nên thuộc này.

“Ngày xửa ngày xưa, có một gia đình nọ chỉ có hai ông bà vợ chồng sống nương tựa nhau mà sinh hoạt. Người chồng lấy lên trên rừng kiếm củi để mưu sinh, là tiều phu đốn củi, người vợ thì ngày ngày ra cạnh bờ sông giặt quần áo kiếm chút đồng ra đồng vào.

Cuộc sống hai người không thể nói khá giả nhưng cũng là không lo lắng tiền bạc, hai người lại rất yêu thương nhau, sống với nhau hạnh phúc.

Một hôm, khi đang giặt đồ ven sông, bà vợ bỗng nhiên thấy một quả đào to lớn trôi theo dòng nước mà đi đến bên mình, bà bèn vớt quả đào lên mang về nhà.

Đến khi ông chồng về bổ quả đào ra thì lạ thay bên ttrong lại là một đứa trẻ tràn đầy kháu khỉnh, đáng yêu.

Hai vợ chồng già cảm thấy đây là ông trời ban tặng cho bản thân đứa con nên nhận đứa trẻ làm con đặt tên cho là Momotaro bởi cậu bé sinh ra từ quả đào.

Momotaro không hề như những đứa trẻ bình thường thích chơi đùa chọc phá, cậu bé tuy còn nhỏ nhưng đã có sức khỏe phi thường, bên cạnh đó cậu lại rất thông minh, thường xuyên bổ củi gánh nước thay cho người cha nuôi đang ngày càng già yếu.

Lúc này xung quanh các thôn xóm đang bị một con quỷ đỏ quấy nhiễu, con quỷ kia được người dân nói đến là mặt xanh nanh vàng, làn da đỏ sậm, hung ác độc địa luôn luôn hằng đêm bắt gà vịt gia súc của người dân.

Momotaro nghe thấy vậy mới không chút do dự mà thưa với cha mẹ bản thân sẽ đi đến tận sào huyệt của con quỷ dữ mà tiêu diệt nó.

Hai vợ chồng tuy lo lắng nhưng cũng vui mừng khi thấy đứa con của bản thân có ý chí như vậy, hai người vẫn tin tưởng cậu bé Momotaro này là thượng thiên phái đến để cứu giúp dân làng, bởi thế cũng không ngăn cản.

Ngược lại người cha mang ra một bộ giáp cũ được tổ tiên để lại trong nhà cho Momotaro mặc hi vọng nó sẽ giúp cho cậu bé có thể chiến thắng quỷ dữ.

Người mẹ thì nấu cho Momotaro tất cả những món ăn ngon nhất Nhật Bản để cậu mang theo lên đường diệt quỷ.

Momotaro sau khi cáo từ cha mẹ đã bước lên đường diệt quỷ đơn độc của bản thân.

Nhưng cậu thực sự không đơn độc, bởi như là thượng thiên phái tới để làm bạn đồng hành của cậu vậy, khi cậu đi được một quãng đường thì một chú chó chạy đến mở miệng nói tiếng người mà hô lên:

“Cậu bé quả đào ơi cậu bé quả đào, tôi đói quá có thể nào cho tôi một chút gì được không?”

Momotaro cũng không do dự mà mang ra thức ăn mẹ chuẩn bị cho cậu ta chia cho chú chó một phần, cảm động trước tấm lòng nhân hậu của cậu bé, chú chó kia đồng ý làm bạn đồng hành với Momotaro cùng đi diệt quỷ.

Tấm lòng nhân hậu của cậu cũng đã giúp cậu thu phục được trên đường đi một chú chim trĩ, một chú khỉ để cùng làm bạn đồng hành.

Cả bốn người cùng nhau vượt biển đi ra tòa đảo quỷ, nơi mà người dân mỗi khi nhắc đến lại sợ run lên.

Cuộc chiến cam go khốc liệt, nhưng Momotaro nhờ sự giúp đỡ của các người bạn đồng hành đã đánh bại được con quỷ đỏ.

Cậu bé cùng các bạ đồng hành mang theo chiến lợi phẩm thu được của ác quỷ về, thôn làng và bố mẹ cậu bé đều đi ra tận nơi đón tiếp.

Với cả một kho báu chất đầy chiếc xe lớn, Momotaro và bố mẹ sống với nhau hạnh phúc.”

Nhìn thấy Doraemon nhập thần nghe câu chuyện kể cho trẻ em không hiểu sao Nobita có cảm giác thật thú vị.

Thong thả lấy một hơi, Nobita lại nói:

“Bánh thuần chủng của cậu tên là Momotaro bánh phải khônng nào? Nó mang ngụ ý chiếc bánh đó thần kì như bánh của Momotaro trong truyện cổ tích vậy, có thể thu phục được bất kì con vật nào trở thành đồng hành của bản thân.”

Doraemon mới sực nhớ ra bản thân quả nhiên cũng không mấy hiểu về tên gọi của bảo bối của chính mình nữa.

Lại nhìn bức ảnh, Doraemon nhíu lông mày lại mà nói:

“Ý cậu nói Momotaro có các bạn đồng hành là chó, chim trĩ và khỉ, lại chiến thắng quỷ đỏ trở về mang theo cả một xe chất đầy châu báu? Bức ảnh này vừa khít có chim trĩ, khỉ, chó, lại còn kéo một xe kho báu nữa, có thể chính là chụp trúng lúc Momotaro đánh quỷ về đúng không?”

“Bingo! Đúng là tớ có suy nghĩ như vậy! Tuy nhiên Momotaro là nhân vật hư cấu, nhưng thường bất kì sự hư cấu nào đi nữa cũng dựa trên sự thật được hiểu sai lệch hoặc bị xuyên tạc sai lệch. Biết đâu Momotaro có thật thì sao? Bức ảnh này chính là minh chứng chính xác nhất!”

Nobita một mặt tràn đầy hứng thú mà nói.

Dẫu sao Nobita vẫn là không hẳn là chỉ thuộc chủ nghĩa duy vật người, hắn là tin tưởng khoa học nhưng không vì thế mà phủ nhận đi sự tồn tại của siêu nhiên, nếu hắn phủ nhận của sự siêu nhiên thì lại thành hắn phủ nhận chính hắn sao…

Ít nhất Thần Tiên cái gì khoa học là không chứng thực á, là mê tín dị đoan a.

Bởi thế có chứng cứ cho thấy sự thật về một hiện tượng siêu nhiên thần quỷ xuất hiện thì Nobita không thể nào ngăn cản được sự hứng thú của bản thân.

Doraemon lại chưa từng nghe đến mấy câu chuyện đồng thoại như thế này, cũng là tràn đầy hăng hái, thế là Doraemon nhanh chóng nói:

“Bức ảnh này là vào khoảng tầm 600 năm trước, vậy chúng ta sao lại không về lúc đó điều tra rõ ràng đi?”

Hai người ăn ý thu xếp dụng cụ, cùng gắn lên chong chóng tre bay về nhà, vừa về đến cửa đã thấy mẹ Tamako hốt hoảng chạy vào nhà hô lên:

“Ông nó ơi! Có chuyện rồi.”

Đang thư thả đọc báo bố Nobi ngạc nhiên quay đầu qua hỏi:

“Sao vậy? Hôm nay có chuyện gì mà khiến bà vội vã lo lắng thế?”

Mẹ Tamako lấy lại được hơi, bình tĩnh đôi chút mà nói rõ ràng ra:

“Tại ngoài bãi đất trống kia có một người ngoại quốc đấy! Vì ngôn ngữ bất đồng nên không thể nói chuyện được, ông à, ông đến đó xem thế nào nhé!”

Nghe đến giao tiếp người nước ngoài thì bố Nobi còn hoảng hơn cả nghe đến động đất nữa, chui đầu vào nệm ngồi như lạc đà vậy mà hét lên:

“Không không! Tôi không biết ngoại ngữ thì làm sao có thể chứ!”

Nghe được cuộc đối thoại, Doraemon cười lên mà nói:

“Chuyện đó cứ để con lo!”

Thế là Nobita và Doraemon tạm thời mà hoãn lại chuyến trở về quá khứ điều tra, chuyện này coi bộ quan trọng hơn không phải sao, khi tại đất khác quê người không có tiếng nói chung thực tình khổ sở, Nobita là nhất hiểu điều đó, dẫu sao kiếp trước hắn cũng là suýt nữa cũng sang đất khách quê người làm việc sinh sống a.

Dĩ nhiên hắn kiếp trước cũng là biết tiếng mới đi, chứ không như khách du lịch như vậy một tiếng bẻ đôi cũng là không biết.

……

Tại khu đất trống đang diễn ra một chuyện khá là thú vị, Suneo mang ra hết vốn từ vựng tiếng anh của bản thân ra cố gắng để cho người ngoại quốc kia hiểu được nhưng cuối cùng người kia vẫn là thở dài ngao ngán lắc lắc đầu mà thôi, cũng không nói gì cả.

Điều đó đả kích sự tự tin của Suneo ghê gớm. Cũng gần như Việt Nam thế kỉ 21 vậy, tuy nhiên tiếng anh giáo trình cũng đã nằm trong chương trình bắt buộc học của học sinh, nhưng thực sự có thể nói chuyện giao tiếp được bằng tiếng anh thựuc sự là ít ỏi á.

Như Suneo cái này tiếng anh đã thuộc hạng khá tốt rồi, nhưng cậu ta có cố nói thế nào người kia cũng alf không hiểu không thể nào không khiến cậu ta nghi ngờ về cách phát âm của bản thân là sai lầm.

Đang khi tất cả mọi người hoàn toàn hết cách thì Doraemon và Nobita cùng với ông bà Nobi cũng đi đến, Doraemon nhanh chóng giải quyết vấn đề nhanh gọn, đưa tay vào túi bốn chiều rút ra bánh mì chuyển ngữ đưa cho người đàn ông ngoại quốc.

Có lẽ đã nhịn đói hoảng nên người đàn ông ngoại quốc cũng là vui sướng nhận bánh mì từ ttrong tay Doraemon mà ăn lấy ăn để, mới mấy ngụm mà đã ăn hết sạch làm Nobita đau lòng không thôi.

Dẫu sao bánh mì chuyển ngữ cũng là một trong các bảo bối Bug của Doraemon á, để phiên dịch thì chỉ cần một mẩu nho nhỏ đã đầy đủ, ai đời người này trực tiếp ăn sạch.

Phải biết chỉ cần một mẩu bánh này thì dẫu cho nhỏ đến muông trùng tẩu thú, lớn đến ngoài hành tinh người thì đều có thể nói chuyện được a, văn hiến cổ tịch cái gì chỉ đơn thuần giải quyết trong một nốt nhạc.

Ăn được đồ vật, người nước ngoài trung niên kia sung sướng mà ợ một tiếng, đầy cảm kích mà đứng dậy nói, đĩ nhiên đã là nói bằng tiếng Nhật:

"Thực sự cám ơn mọi người rất rất nhiều! Thực sự là đã mấy ngày tôi chưa ăn gì cả."

Đúng là không cảm thấy ngạc nhiên về việc bỗng nhiên bản thân có thể nghe hiểu mọi người, người đàn ông tiếp tục nói:

"Tôi bị lạc đường, chuyện này khá quan trọng nên tôi hơi vội vã và chỉ mang chút ít tiền để đổi thôi."

Bố Nobi ngạc nhiên mà hỏi:

"Mà cho tôi hỏi ông là người nước nào vậy?"

Người đàn ông ngoại quốc cười nói:

"Tôi là người Hà Lan."

Nghe thấy giới thiệu vậy mọi người mới vỡ lẽ tại sao người đàn ông này lại không biết tiếng anh, dẫu sao ở những năm này tiếng Anh vẫn chưa phổ cập toàn thế giới, cũng không phải ai ai cũng biết tiếng Anh.

Suneo thì thở phào nhẹ nhõm, có trời biết mấy phút vừa qua cậu ta áp lực lớn đến thế nào, bóng ma lại là to lớn bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Quỷ vương

Tại nhà Nobita, gia đình Nobi và mấy người Jaian, Suneo, Shizuka đang tiếp vị khách ngoại quốc người Hà Lan, bố Nobi cũng không mấy vòng vèo, sau khi quen thuộc thì bắt đầu hỏi thăm:

"Đúng rồi! Ông từ Hà Lan xa xôi đến nơi đây là có chuyện gì vậy?"

Nhấp ngụm trà xuôi họng, người đàn ông ngoại quốc mới cười nói:

"Từ khi còn nhỏ tôi đã rất muốn đến Nhật Bản tham quan. Bởi Nhật Bản là một quốc gia rất đẹp và thân thiện."

Mọi người đều cười vui vẻ, dẫu sao được người ngoại quốc khen ngợi về đất nước của bản thân thì ai cũng vui á, đĩ nhiên Nobita tính ra cũng không hẳn là người Nhật Bản, nhưng điều đó cũng không phải là lí do khiến hắn không vui vẻ cùng mọi người a.

Dẫu sao đi nữa bố mẹ của hắn kiếp này hắn vẫn là nhận, tình cảm họ trao cho Nobita, Nobita vẫn là khắc ghi trong lòng.

"Tuy nhiên…"

Bỗng người khách ngoại quốc lại chuyển lời nói:

"Tôi còn có một việc khác nữa."

Mẹ Tamako ngạc nhiên nói:

"Ý anh chuyện khác là…"

Cười một tiếng, người đàn ông ngoại quốc vừa nói vừa lục lọi túi xách đeo bên thân:

"Thực ra đây là việc nhỏ của gia đình tôi, chính là bức họa này, nó có niên đại đã là 600 năm trước rồi và được lưu truyền lại trong gia tộc chúng tôi."

Mọi người khá kinh ngạc trước độ cổ của bức tranh mà ông khác ngoại quốc nói, dẫu sao 600 năm cái gì đối với sống chưa đầy 8,90 tuổi con người mà nói quả là con số thiên văn.

Dẫu sao thì máy hơi nước cũng chính là thứ thúc đẩy sự bùng nổ của công nghiệp và mở ra cho con người tầm cao mới, dẫn đến xã hội hiện đại như bây giờ nghe thì rất xa xôi nhưng cũng chỉ là mới ra đời cách đây 155 năm mà thôi.

600 năm trước là con số khó mà lường được, lúi đó Nhật Bản vẫn còn đang mộng mị a? Phương Tây chắc cũng chỉ là đang phát triển chút chút hàng hải cái gì, tạo cái gì con đường tơ lụa các loại a?

Ách, mà con đường tơ lụa là Trung Đông thì phải a… cắt. Tóm lại là rất xa rất xa là được rồi.

Và lại còn có thể giữ đến bây giờ một bức tranh, khó mà nói là hay không bức tranh kia là đồ cổ có siêu giá trị? Vẫn là liên quan đến lịc sử văn hiến Nhật loại kia đồ cổ? Dẫu sao cũng không thể không chút liên quan mà lại khiến cho một người đường xá xa xôi chạy đến tận đây được a?

Lục lọi một hồi, coi bộ người khách ngoại quốc này cũng thuộc thành phần bừa bộn quen, bởi thế mà kem đánh răng, khăn rửa mặt, ách… kem dưỡng da là cái gì quỷ?, lại còn là mĩ phẩm tẩy trang? Không nói chứ người đàn ông với bộ râu quai nón đầy "men lì" này vẫn là một nữ trang đại lão?

Nobita nhanh chóng vứt đi cái suy nghĩ nhảy thoát đó đi, quả thật là hình ảnh kia quá đẹp, hắn không đành lòng nhìn thẳng…

Cuối cùng thì người đàn ông ngoại quốc vẫn là tìm ra bức tranh, đưa cho mọi người xem mà nói:

"Nói thực chứ bức họa này quá giống một bức ảnh cả về màu sắc lẫn kích thước, nhưng tại thời đại đó sao có thể có máy ảnh để chụp được cơ chứ, bởi thế nên chúng tôi rất tò mò muốn tìm ra nguồn gốc của nó. Mà lại người trong bức hình quá giống một Samurai."

"Samurai???"

Mọi người cùng nhau kinh ngạc thốt lên.

Tiếp nhận bức họa, khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng trong đó thì ai cũng một mặt kinh ngạc mà hét lên:

"Momotaro!!!"

Quả nhiên trong bức hình là một cậu bé mặc giáp theo phong cách Samurai thời xưa, bên hông còn đeo bội kiếm, cầm trên tay một lá cờ viết chữ Nhật Bản, bên người cậu bé còn có một con chim trĩ, chó và một con khỉ, cả ba con vật đang nhảy lên với tạo hình đầy kì lạ.

……..

Tại trong phòng Nobita đang đặt hai tấm ảnh… ách, là một tấm ảnh còn một cái là tấm "tranh", cho dù là hai tấm ngoài độ cũ mới thì không có gì khác nhau cả.

Nobita, Doraemon, Shizuka, Suneo và Jaian đang ngồi vòng quanh hai bức ảnh nhìn chúng mà trầm ngâm, Suneo mở miệng phá vỡ trầm mặc:

"Tóm lại đây lại là chuyện gì xảy ra?"

Doraemon cũng một mặt ngẫm nghĩ mà quyết định:

"Tốt rồi! Tớ và Nobita cũng đã định cùng nhau đi về quá khứ tìm hiểu về nguồn gốc bức ảnh do máy ảnh thời gian chụp á, bức ảnh do người ngoại quốc này mang đến lại càng thêm lí do cho chúng ta tìm hiểu."

Jaian và Suneo lẫn Shizuka đều là hoan hô một tiếng rồi tranh nhau chui vào ngăn kéo bàn của Nobita, Nobita có chút lo lắng mà quay qua Doraemon hỏi:

"Lần về kỉ Jura máy thời gian đã quá tải một lần rồi, lần này lại đi nhiều thế này liệu…"

Doraemon một mặt tự tin nói:

"Tớ đã sửa lại và nâng cấp cho máy thời gian rồi, tuyy hình dáng vẫn là máy dành cho một người nhưng thực chất có thể chở năm sáu người vẫn ổn cả."

……

Tuy giữa đường Doraemon nhầm nhọt từ về quá khứ ngược lại đi đến tương lai, nhưng dẫu sao thì rốt cục mọi người cũng là đến 642 năm trước Nhật Bản, có nghĩa là vào khoảng thời gian Momotaro xuất hiện trong tấm hình.

Đến được thời kì Nhật Bản còn hoang sơ, nhìn xung quanh toàn là hoa hoa thảo thảo trời xanh mây trắng, mấy đứa trẻ am chơi ddã là quên bẵng mất mục đích đến nơi đây làm gì mà lôi kéo nhau chạy mất, nhìn mà khiến Nobita trực lắc đầu.

Cơ mà cuối cùng cũng không hẳn không thu hoạch gì, cuối cùng thì cả bọn cũng tìm thấy cây sam trên ngọn đồi sau trường học, cả đám cũng thật sự không ngờ là cây sam này lại đã là tại 600 năm trước đã an vị nơi đây rồi, quả nhiên thực vật mới là nhất thọ trên hành tinh này a…

Từ địa điểm này Doraemon nhanh chóng định vị được phương hướng có thể xuất hiện Momotaro, cả bọn cũng nhớ lại mục đích đến đây của mình nên cũng là nhanh chóng mà cùng nhau đi trên con đường truy tìm sự thật.

Bắt đầu thì hăng hái, cuối cùng chưa đi được mấy cây số thì cả đám đã mệt mỏi chả buồn nhấc chân đi nữa, quả nhiên ông cha ta có câu dạy thật chí lí "vạn sự khởi đầu nan… Gian nan bắt đầu nản…"

Cũng không thể bắt ép mọi người được, dẫu sao cũng còn là trẻ con a, mà trời cũng sắp tối, Doraemon không có cách gì tốt hơn đó là móc ra bảo bối.

Cơ mà coi bộ tính kẹt xỉn của cậu ta đã đến giai đoạn cuối rồi, thuốc cải tạo thực vật đã sử dụng hết trrong chuyến đi thám hiển thế giới khủng long lại vẫn chưa chịu mua lại, bởi thế mà không thể không mang ra thùng bánh bích quy… biến hình.

"Mọi người ăn tạm đi nhé… thực ra thì…"

Vẫn chưa nói xong Doraemon đã bị Suneo bụng đói ăn quàng mà giật đi một chiếc bánh ăn lấy ăn để. Doraemon ngược lại cũng không tức giận mà đợi chốc lát.

Quả nhiên Suneo vừa ăn xong bánh đã mọc ra tai cáo, đuôi, tay hóa móng vuốt… Suneo sinh sinh từ một con người giống cáo hóa thân thành một con cáo đứng thẳng như người.

Ách, tuy vậy nhưng thực ra chiếc bánh kia là bánh hình con chó a…

Nobita cũng là không quản nhiều như vậy, sau khi Doraemon an ủi và giải thích cho Suneo rằng bánh sẽ có tác dụng ngắn hạn thì Nobita nói:

"Cậu đã hóa thân thành chó thì hãy thử xem đánh hơi coi có nơi đâu có người không? Mũi chó vốn thính hơn mũi người nhiều lần mà."

Suneo định phản bác nhưng quả thật không có gì hay phản bác, mà lại cậu ta cũng là muốn tìm ra một thôn trấn mà kiếm cái gì đó lót dạ, bởi thế mà cuối cùng khuất phục làm một con chó… ách, chú chó dẫn đường cho cả nhóm đi tìm thôn xóm.

Quả không hổ "tinh như mũi chó" tên gọi, không mấy chốc mà Suneo đã tìm ra một nơis xa xa có mùi người rồi, cả đám vui sướng hướng bên đó chạy đi.

……

Vừa đến nơi thôn làng Nobita và mấy người bạn đã là nghe thấy tiếng la hoảng sợ:

"Chạy mau! Quỷ đến rồi!"

Nghe thấy vậy dân làng là một bộ chơm bay tán loạn mà trốn biệt tăm, Jaian, Suneo, Shizuka và kể cả Doraemon cũng là run như cầy sấy. Nobita thì lại một mặt hứng thú thần sắc, phải biết hắn vẫn chưa thấy mấy hiện tượng siêu nhiên đâu, ma quỷ yêu quái cái gì cũng là lần đầu á.

Xuất hiện tại trước mặt Nobita và mọi người… chính xác ra mà nói là tại phía xa xa bên kia thôn xóm, tại dưới ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, gió bấc thét gào mang theo tiếng quỷ hú, quả nhiên là có chút xíu cái gọi là BGM ra sân của quỷ vương á.

Không lâu sau BGM phát ra, một bóng hình cao lớn toàn thân đỏ như máu, trên đầu có hai đỉnh nhọn, lông lá xồm xoàm, kéo trên tay chùy lớn bước vào ngôi làng.

Lúc này thì toàn bộ dân làng đã đều trốn cả, và dĩ nhiên Doraemon và Jaian, Suneo, Shizuka cũng trốn sau ngôi miếu thờ thổ địa đầu làng.

Nobita đứng nơi đó như là bị hù sợ chết đứng đó vậy, miệng hắn thì lầm bà lầm bầm, ai không biết thì đôi khi còn tưởng là hắn bị quỷ dọa cho phát điên nữa đấy.

Cơ mà nếu ai ở gần hắn sẽ nghe được lời hắn nói là:

"Không phải chứ? Quỷ vương vậy mà… Yếu bạo!"

Ps, Tác sắp xuất ngoại rồi. Ừ mà hình như lời "sắp" này tác đã nói hơi lâu trrước kia rồi a?

chẳng qua là tại người việt nam mình làm khổ người việt nam mình thôi.

vừa qua có hơn 200 người vn ta bị đuổi về nước, bên Nhật họ không chịu làm Visa cho nữa, bởi thế mà cục xuất nhập cảnh Nhật Bản làm căng lên.

vốn đã có thể đi rồi lại sinh sinh kéo thêm mười ngày nữa...

tác cũng mệt mỏi lắm a...

xả đảm xong xuôi.

chúc mọi người một ngày vui vẻ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Hành trình tìm kiếm

Là một thanh niên nghiêm túc của thế kỉ 21, tuy không đến mức không tin thần quỷ nhưng Nobita cũng thuộc loại không sợ trời không sợ đất.

Quỷ quái cái gì, hắn người sống còn chả sợ sợ quái gì người đã chết? Cơ mà thứ bị người đời từ xưa đến nay sợ hãi ám ảnh như ma quỷ thì ít nhất cũng phải có cái lí do chứ, như là nó mạnh mẽ, độc ác, thần bí,…vv…vv…

Cơ mà con quỷ đỏ mà Nobita thấy vẫn đang tác oai tác quái này lại chả có mấy thứ như trong truyền thuyết miêu tả cả.

Cho dù con quỷ đỏ này thực sự là có hai sừng, toàn thân đỏ đậm, cao lớn vạm vỡ, râu ria xồm xoàm một bộ hung thần ác sát… cơ mà theo Nobita con quỷ này yếu bạo.

Đã thế con quỷ này lại cự kì "nhân từ" nữa… Đâu có con quỷ nào hung thần ác sát lao vào làng, dân chúng chỉ có thể ôm đầu đóng chặt cửa nẻo mong sao cố thể thoát cảnh bị ăn thịt…

Ách! Thế rồi con ác quỷ kia cực kì "tàn ác" bắt đi một con gà và mấy quả trứng rồi đi mất???

Quả nhiên cổ nhân vẫn là lừa chúng ta sao?

Hay là con quỷ Nobita gặp đây lại là con quỷ thành tâm hối cải một lòng muốn thành thần, thành tiên một vĩ…"quỷ"???

Thế rồi chốc lát sau con quỷ đã cùng người dân làng gặp mặt thoáng qua, vô kinh vô hiểm.

Thấy người dân làng lại bắt đầu đi ra khỏi khu làng mà tìm hiểu con quỷ rốt cuộc đã đi chưa, Nobita và mọi người cũng bên cạnh đó bụng réo lên om sòm.

Quả nhiên người là sắt, cơm là thép a… ông cha ta vẫn là ít lúc lừa dối côn cháu mình á.

Thế là cùng mấy đứa bạn đã thoát khỏi khiếp sợ Doraemon và mọi người cùng Nobita đi đến phía ngôi làng mong sao có thể có chút gì đó lót dạ.

Không nói chứ nhìn phong cách Nhật Bản cổ đại cùng cái bụng đói lả lại khiến Nobita nhớ đến cuộc gặp gỡ của bản thân với Chacha… Không biết giờ này cô ấy đang làm gì…

Nói cho cùng thì trong những cô bé mà Nobita quen thì cũng chỉ có Chacha là "danh chính ngôn thuận" là bạn gái của hắn mà thôi.

Hai người là cùng bên nhau qua hoạn nạn, gần như không dấu diếm nhau chuyện gì, lại ngoài bước cuối cùng chưa tiến đến ra có thể làm gì cả hai cũng đã làm rồi.

Nếu không phải là ớt Nobita vẫn còn xanh thì… Ách! Nói lại đau lòng, tốt nhất vẫn là im lặng tốt.

Tóm lại so sánh với Shizuka chỉ là bạn bè "rất thân", cô bé Hima có chút cảm ân hơi quá mức, Non-chan… ách! Vẫn là gặp nhau quá ít, cho dù là bạn chơi thân từ thuở bé, dẫu cho Nobita có chút xíu xiu ý nghĩ nhưng cũng không dám nhắc đến a…

Còn em gái Raper… ách, Nobita cảm thấy bản thân vẫn coi cô bé đó là em gái… Thề luôn…

Còn Sumire… Thôi! Nobita cảm thấy bản thân không nên nghĩ nữa về con gái thì tốt hơn… Cảm thấy như một tội đồ của xã hội, là kẻ hủ bại nhị thế tổ, là tên sở khanh… Hix, tốt nhất không nên nói nữa, tâm hắn đã là bị đâm xuyên thấu.

Đang nghĩ vẩn vơ không chú ý, Nobita và cả đám Doraemon cùng nhau lọt hố.

Chính là nghĩa đen cái từ lọt hố đó. Tại chính đạo bỗng nhiên lại xuất hiện một cái hố đất sâu ba, bốn mét có hơn, một người trưởng thành cũng khó mà lên được.

Nobita và mấy người bạn một sơ sẩy ngã cái thành một nùi. Định hình được thì Nobita cảm thấy có một người đang đè ép lên trên người mình, hắn cũng không tức giận, dẫu sao hắn cũng là đi trước, rớt xuống trước, thế nên ai rơi xuống sau sẽ đè lên là chuyện không cách nào.

Cơ mà tại làm sao bàn tay lại cảm thấy nắm trúng cái gì đó mềm mềm? Hiếu kì bóp một cái… a… thật mềm, thật nhuyễn, còn có mùi thơm dưới mũi thoang thoảng.

"Nobita!!!"

Đang mê li Nobita bị tiếng kêu giật mình thoát ra khỏi thế giới bản thân. Định thần nhìn lại Nobita mới nhận ra đè lên người mình lại là Shizuka, bàn tay bản thân đang đặt lại là… Ách.

Nhanh chóng rút bàn tay khỏi nơi "phạm tội", Nobita một mặt đỏ chót mà nói:

"Xin lỗi Shizuka-chan, là vô tình, vô tình thôi!"

Lại còn bị nhắc lại chuyện xấu hổ, Shizuka hừ một tiếng, nhẫn nhịn xung động một quyền đánh phi Nobita, hai tay ôm ngực lật đật ngồi dậy.

Jaian và Suneo bị quẳng đầu óc choáng váng, ngược lại không chú ý đến Nobita và Shizuka mập mờ. Doraemon thì một nụ cười thâm thúy mà nhìn Nobita khiến hắn có xung động kiếm cái lỗ mà chui xuống đất đi… Ách! Mà hắn thật đang ở dưới một cái lỗ á.

Nhìn từng ngọn đuốc vây kín miệng hố, tiếng nói nhốn nháo của người dân địa phương, Nobita đám người nghe được là họ đang tưởng bọn Nobita là bè lũ của quỷ dữ.

Doraemon đâu thể nào nhận uất ức như vậy, tức giận mà hét lên:mon

"Nói bậy! Chúng cháu đều là người cả, sao có thể là bè lũ của quỷ được chứ!"

Doraemon không nói thì thôi, nói ra tiếng động khiến cho tất cả mọi người cùng nhau tập trung lại nhìn cậu ta.

Bỗng nhiên ddang bàn tán xôn xao dân làng bỗng nhiên im bặt đi, Nobita có thể cảm nhận được có hàng chục con mắt đang tập trung hội tụ lại tại mặt Doraemon, tình cảnh im lặng đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Thế rồi… Oanh! Người dân đang im lặng bỗng nhiên dồn dập hét lên.

"Trời ơi! Con chồn biết nói!"

"Đây chắc chắn là tay sai của quỷ vương!"

"Đúng thế! Chỉ có quỷ vương mạnh mẽ mà tàn bạo mới có thể hóa phép ban cho một con chồn có thể nói!"

"Con chồn này béo mập như vậy sẽ không là ăn thịt rất nhiều người đi?"

Lời nói càng nói càng quá đáng, âm vực của người dân càng nói càng cao, đến mức độ họ tự hù dọa mình mà hù đến ai về nhà nấy, chạy không còn một bóng.

Đến tiếng thanh minh bản thân thực ra là mèo chứ không phải chồn của Doraemon cũng bị lấp kín trong chuỗi nhốn nháo tiếng kêu hoảng sợ đó.

Nobita và mấy người bạn chỉ có thể bịt kín miệng nín cho khỏi cười, dẫu sao cảnh chính Doraemon lại hóa thân ác quỷ dọa chạy cả đám dân làng đối với Nobita thực sự quá có tức thị cảm.

Thấy tất cả mọi người chạy mất, Doraemon một mặt sầu não mà nói:

"Người dân nơi đây không chào đón chúng ta, vả lại nếu họ sợ hãi con quỷ dữ như vậy thì hẳn nơi đây cũng không có Momotaro đâu, chúng ta đi khỏi đây thôi."

Jaian lại một mặt lo lắng nói:

"Nhưng chúng ta làm cách nào thoát được khỏi nơi đây?"

Doraemon nhanh chóng đưa tay vào túi móc ra bảo bối:

"Găng tay chuột chũi!"

Thế là nhờ có găng tay chuột chũi mà Doraemon và mọi người lại có thể thoát khỏi nơi cái hố đất tối tăm mà đi lên trên mặt đất.

Mọi người vừa đói vừa mệt, lại không có ý gì hay cả nên đều dừng lại tại trạng thái bơ vơ không biết làm sao.

Nhưng Shizuka không hổ là cô bé thông minh, kể từ lúc Nobita mở hack nhân sinh khiến cô ấy có phần lép vế, nhưng vẫn là không ai có thể phủ nhận sự thông minh của cô cả.

Phân tích tình hình, Shizuka nhanh chóng đưa ra góp ý:

"Theo như truyện Momotaro có viết lại thì Momotaro đánh nhau với con quỷ ttại đảo quỷ! Mà đảo quỷ thì chắc chắn là ở ngoài biển rồi! Chúng ta chỉ cần xuôi dòng theo sông là sẽ nhanh chóng mà đi ra biển thôi, rồi nơi đó chúng ta hãy chờ đợi Momotaro đi!"

Doraemon cũng cảm thấy ý kiến đó là khá nhất, dẫu sao cũng không thể như con ruồi không đầu bay loạn á.

Thế là Doraemon nhanh chóng mang ra bảo bối chính là một quả đào… Nói là quả đào thôi chứ thực ra nó lớn gấp chục lần quả đào bình thường đầy đủ một người trưởng thành chui vào ngồi ấy.

Và quả đào đó còn được Doraemon giới thiệu là phương tiện di chuyển xuôi dòng nước tốt nhất tại tương lai, đảm bảo sẽ không bao giờ chìm cái loại kia…

Cảm thấy đi tìm cậu bé quả đào mà ngồi thuyền quả đào quả nhiên rất có thú vị, Nobita và mọi ngùi cũng nhanh chóng vui sướng mà chui vào quả đào đi.

Cơn đói lẫn sự mệt mỏi đánh đến, Nobita và mọi người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, còn chiếc thuyền quả đào thì êm đềm trôi theo dòng nước hướng về phương xa chảy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Nobita Là Momotaro?

Chiếc thuyền quả đào xóc nảy khiến Nobita tỉnh lại, nhìn qua màn hình thì Nobita ngạc nhiên phát hiện trời đã hửng sáng, nhưng đó không phải vấn đề chính, quan trọng bây giờ là cả đám lại tại dòng sông lao đi với tốc độ kinh hoàng.

Cũng may chiếc thuyền quả đào này danh xưng không bao giờ chìm chứ không thì đã là bị nước xiết nhấn chìm n lần rồi.

Chiếc thuyền xóc một cái, chiếc thuyền lại bị va trúng đá ngầm khiến nó bị chếch choáng đôi chút, lúc này Doraemon bọn họ cũng đã phát hiện ra sự bất thường của dòng chảy.

Suneo một mặt hoảng hốt mà nói qua bộ đàm:

"Sao vậy Doraemon? Tại sao thuyền bây giờ lại nhanh như vậy? Tớ không tài nào giảm được tốc độ."

Jaian và Shizuka cũng cùng nhau lo lắng tương tự nên cũng đều ăn ý đợi Doraemon trả lời thắc mắc.

Lau mồ hôi trên trán… cho dù Nobita vẫn là không hiểu nổi Robot làm sao có mồ hôi, nhưng Doraemon là thật sự chảy mồ hôi, cậu ấy mới thông qua bộ đàm mà giải thích:

"Chiếc thuyền quả đào này được thiết kế với mục đích không thể chìm và khả năng di động thuận theo sức nước mà thôi, động lực của nó rất bình thường. Vả lại chúng ta trước mặt coi bộ đã là sắp đến thác nước, nước chảy xiết vô cùng, động cơ của thuyền không thể chống lại được."

Shizuka một mặt lo lắng mà nói:

"Vậy chúng ta làm sao? Chẳng lẽ sẽ rơi từ đỉnh thác xuống? Chả phải thật nguy hiểm?"

Doraemon vấn đề này ngược lại không lo lắng mà nói:

"Không sao, không sao. Chiếc thuyền quả đào này có ví von "không bao giờ chìm" không phải là nói khoác. Chỉ cần chúng ta vẫn ở yên vị bên trong không vọng động thì nó sẽ đảm bảo cho chúng ta an toàn. Dĩ nhiên va đập chấn động cũng sẽ có một chút, nhưng sẽ khônng nguy hiểm đâu, nó có cơ chế ứng đối cả."

Không kịp nói thêm gì nữa, mấ chiếc thuyền quả đào đã đua nhau cán đích tại đỉnh thác nước, Nobita cũng chỉ có thể thấy được trước mắt cảnh tượng xoay vòng vòng rồi hôn mê bất tỉnh, trước khi bất tỉnh Nobita chỉ kịp suy nghĩ một cái:

"Bảo bối Doraemon… Không tin được."

Doraemon lời thề son sắt chiếc thuyền này sẽ đảm bảo mọi người an toàn, nhưng lại không thông báo rằng xung lực va chạm sẽ khiến người ngồi bên trong bị chấn hôn mê, đó cũng là cơ chế của thuyền, chỉ cần cho người hôn mê đi thì lúc tỉnh lại đã là qua đi nguy hiểm.

Nobita vì không đề phòng nên dính chiêu, và thế là mọi người cùng nhau lâm vào hắc ám.

……..

Nobita tỉnh lại phát hiện bản thân vẫn là ngồi trong quả đào, nhưng đối với ngồi trong chiếc thuyền đóng kín quả đào khác biệt một điều đó là có ánh nắng chiếu vào khiến vừa mở mắt Nobita chỉ có thể che hai mắt vì cường quang mà có chút quáng gà.

Định thần lại Nobita phát hiện bản thân là vẫn ngồi trong chiếc thuyền quả đào, nhưng thuyền quả đào lại không ở trên sông trên biển mà lại là được đặt chính giữa phòng khách.

Bên cạnh còn đứng đó hai người vợ chồng già đang một mặt kinh ngạc mà nhìn hướng Nobita.

Liếc thấy chiếc dao trong tay của ông lão, Nobita không hiểu sao cảm thấy thật quen thuộc…

Sax, không phải chính là mở đầu câu chuyện cậu bé quả đào đây sao?

Quả nhiên, theo sát Nobita suy nghĩ, ông lão một mặt mừng rỡ mà quay qua người bạn đời của bản thân nói:

"Bà nó ơi! Đây có lẽ chính là thượng thiên phái xuống cậu bé này cho chúng ta đấy! Là người nhà trời ân phước."

Bà lão cũng một mặt từ ái mà nói với Nobita:

"Đúng thế! Vì con là từ quả đào sinh ra nên chúng ta sẽ gọi con là Momotaro nhé!"

Bị nói cho một mặt mộng vòng Nobita chỉ có thể lấy im lặng để phản bác cái vận mệnh nam chính chết tiệt của bản thân tác quái.

Khác với Nobita nguyên lai, Nobita bây giờ tuy vẫn là Nobita, nhưng đã từng đọc Doraemon truyện tranh hắn biết cái vận mệnh Nobita vẫn là cực kì không lời nói.

Nếu bây giờ có ai đó lao đến với hắn hô lên:

"Cậu bé! Cậu cốt cách tinh kì, mặt mũi tinh nhanh là tuyệt thế kì tài…" bla bla cái gì đó… sau đó hô lên muốn hắn đi cứu vớt địa cầu cái gì hắn cũng là tin, không chút xíu gợn sóng…

Không khác mấy với truyện đồng thoại, Nobita chỉ đơn thuần là muốn đi ra bờ biển, hắn nghĩ chắc hẳn mọi người cũng đã bị cuốn ra ngoài đó rồi, nhưng lời vào tai hai vợ chồng già lại thành hắn vĩ đại muốn ra biển đánh quỷ.

Nobita biểu thị, các ngươi lão, tai lãng, ta không chấp được các ngươi!

Mặc lên một bộ giáp Samurai và thanh Katana tổ tiên ông lão để lại, ăn no bụng một bữa cơm rau dưa, Nobita mặc giáp xuất trận.

Đã thế sau lưng hắn còn cắm theo lá cờ đầy màu sắc trung nhị viết hàng chữ: Đệ Nhất Nhật Bản!

Nobita thề! Hắn có thể là đệ nhất cả trái đất, nhưng quyết sẽ không phô trương đến mức viết lên hàng chữ này trên lá cờ mà chạy rông khắp nơi.

Cơ mà tâm huyết của bà lão thì Nobita cũng đành phải nhận, dẫu sao ân một bữa ăn khi hắn đang chết đói không phải nhẹ ân, "tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo" là đạo đức lối sống của nhiều người bị gắn mác thể "người tốt" từ xưa đến nay--- hắn Nobita cảm thấy bản thân vẫn là muốn làm người tốt, ách! Cho dù có được gái theo hay không thì cũng vậy.

Cất đi cặp kính, đội lên cái mũ giả samurai, Nobita bỗng hóa thành khác hẳn, nhìn hắn nào còn là Nobita bình thường nữa đâu, mà đã hóa thành một kiếm khách thực thụ, mấy năm lưu lạc giang hồ với danh xưng Kiếm Thần nay đã trở lại, nhìn mà hai ông bà mắt trực thẳng, chỉ có thể tấm tắc nói "quả không hổ người nhà trời".

Ra đi tìm lại cả nhóm Doraemon, Nobita cũng không giấu dốt mà thả ra thần thức của bản thân, thần thức lan ra 10km, 50km, 100km,… ngày càng xa xôi, nhanh chóng khiến Nobita bắt được khí tức của mấy người Doraemon, không nói chứ họ bây giờ quả nhiên đang ở ven biển cửa sông hướng bên này truy tung tới.

Suneo lại khổ bức hóa thành chó để tìm ra Nobita, nhưng mũi chó cũng không phải vạn năng nên vẫn là không tìm ra được manh mối nào, Shizuka cũng hóa thân thành chim trĩ bay lên cao để xác định hướng chảy của dòng sông hòng tìm ra nơi Nobita bị thất lạc.

Nhìn bộ ba đồng bạn của Momotaro đã có hai, Nobita không thể không khâm phục sự trêu đùa của vận mệnh.

Hắn cũng không muốn chờ mấy người phải tìm bản thân nữa mà tự giác hướng phía họ đi tới, coi bộ mấy người vẫn là đói lả a, từ hôm qua đến nay chưa được ăn gì mà lị.

Nobita trước đó cũng đã tiện thể lấy đi của bà lão một túi bánh to để cho họ ăn.

……..

Nhanh chân bước đi Nobita tốc độ cũng cùng với xe ô tô là không có mấy khác biệt, ngược lại khác với ô tô chỉ có thể chạy trên đường, Nobita có thể đi ở bất kì địa hình nào mà vẫn duy trì tốc độ.

Thế là không cần quá lâu thời gian Nobita và mọi người đã gặm mặt.

Bạn bè gặp mặt, tay bắt mặt mừng, Nobita khi tìm được mấy người Doraemon là lúc họ đang khổ bức leo qua một gò đất nhỏ.

Vốn gò đất nhỏ này đối với tuổi ăn tuổi nhảy mấy người chỉ đơn thuần là việc không đáng kể, nhưng khổ nỗi tất cả ai cũng đang đói a--- bởi thế mà mấy người cũng chỉ có thể mang theo cái bụng rỗng tuếch làm việc tốn sức như leo núi này.

Thấy trong tay Nobita mang bánh Jaian đã không đợi được nữa mà lao đến muốn dành ăn, Nobita nhanh chóng cản cái đầu mập mạp này lại mà nói:

"Khoan đã! Cậu không thấy bánh này không nhiều à? Tớ biết sức ăn của cậu, từng này chỉ là một mình cậu cũng đủ quét sạch sẽ. Nhưng lúc đó Shizuka và Suneo thì sao? Doraemon nữa! Ba cậu ấy ăn gì?"

Jian tuy là không quan tân lí lẽ chút, tham ăn chút, bá đạo chút, nhưng đến lúc cần nghĩ cho mọi người là vẫn nghĩ cho mọi người, nghe Nobita nói vậy thì một mặt xoắn xuýt mà nói:

"Vậy làm sao đây? Cũng không thể để tớ chết đói nhìn có thức ăn mà không thể ăn a?"

Nobita lắc đầu mà chỉ Shizuka nói:

"Cậu thấy Shizuka không? Cô ấy bây giờ là con chim trĩ, sức ăn của cô ấy thì bết bát lắm cũng chỉ là một cái bánh, Suneo là chó có thể ăn nhiều chút nhưng cũng không là bao, cậu cũng có thể biến thành động vật nhỏ nào đó tiết kiệm lương thực mà, tất cả mọi người đều sẽ được ăn no, không tốt sao?"

Nghe Nobita nói vậy Jaian một mặt sáng lên, Doraemon cũng hợp lí đưa ra hộp bánh biến hình bích quy.

Nhưng coi bộ sự tham lam vẫn là nằm trong Jaian không xóa được, có thể chọn được nhiều loại khác nhau và bé nhỏ nhưng cậu ta vẫn là chon con khỉ, có vẻ như khỉ sẽ là ăn được thêm chút vậy.

Doraemon nhìn phân phát bánh nếp cho mọi người, đến phiên cậu ta chỉ có hai cái nữa, Shizuka một cái bánh, Suneo năm cái bánh, Jaian vẫn là bảy cái bánh, để lại Doraemon chỉ có hai cái bánh.

Nhưng vì là đói nên Doraemon đành dùng bánh quy biến hình biến thành một con sóc nhỏ mới có thể ăn no, tuy nhiên cu cậu một mặt buồn thiu không vui, cũng chẳng vì chuyện gì khác mà chỉ đơn thuần con sóc rất giống con chuột, kẻ thù truyền kiếp của cậu ấy thôi.

Bởi vậy mà cậu ấy chán chường ăn xong sau khi trèo lên vai Nobita ngủ, cái đuôi vắt qua cổ Nobita không nói chứ cũng giống như là chiếc khăn lông vậy.

Một người dân đi ngang qua thấy thật kì lạ khi mấy con vật lại đang ăn thức ăn của một con người đầy sung sướng, người kia còn là một cậu bé thì cũng tò mò hỏi:

"Này cậu bé! Mấy con vật nhỏ này là của cậu sao?"

Nobita quay qua cười nói:

"Cũng không phải con vật nhỏ, mấy cậu ấy là bạn đồng hành của cháu đấy, chúng cháu định bụng đi đánh quỷ tại ngoài đảo quỷ mà."

Thấy một cậu bé nhỏ tuổi mà lại dám đứng ra nói sẽ đi diệt quỷ, chuyện mà dẫu người lớn cũng không dám nghĩ thì quả người dân này kinh vì thiên nhân.

Một mặt bội phục một mặt vỗ ngực bảo bản thân là ngư dân, từ khi có quỷ vương xuất hiện thì không còn dám ra biển nữa mà chỉ dám lên trên rừng kiếm chút củi lửa mưu sinh, hắn có thể sẵn sàng cho Nobita mượn thuyền gỗ của hắn để ra đảo quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 132: Ngày mai sửa chương á

Chiếc thuyền quả đào xóc nảy khiến Nobita tỉnh lại, nhìn qua màn hình thì Nobita ngạc nhiên phát hiện trời đã hửng sáng, nhưng đó không phải vấn đề chính, quan trọng bây giờ là cả đám lại tại dòng sông lao đi với tốc độ kinh hoàng.

Cũng may chiếc thuyền quả đào này danh xưng không bao giờ chìm chứ không thì đã là bị nước xiết nhấn chìm n lần rồi.

Chiếc thuyền xóc một cái, chiếc thuyền lại bị va trúng đá ngầm khiến nó bị chếch choáng đôi chút, lúc này Doraemon bọn họ cũng đã phát hiện ra sự bất thường của dòng chảy.

Suneo một mặt hoảng hốt mà nói qua bộ đàm:

"Sao vậy Doraemon? Tại sao thuyền bây giờ lại nhanh như vậy? Tớ không tài nào giảm được tốc độ."

Jaian và Shizuka cũng cùng nhau lo lắng tương tự nên cũng đều ăn ý đợi Doraemon trả lời thắc mắc.

Lau mồ hôi trên trán… cho dù Nobita vẫn là không hiểu nổi Robot làm sao có mồ hôi, nhưng Doraemon là thật sự chảy mồ hôi, cậu ấy mới thông qua bộ đàm mà giải thích:

"Chiếc thuyền quả đào này được thiết kế với mục đích không thể chìm và khả năng di động thuận theo sức nước mà thôi, động lực của nó rất bình thường. Vả lại chúng ta trước mặt coi bộ đã là sắp đến thác nước, nước chảy xiết vô cùng, động cơ của thuyền không thể chống lại được."

Shizuka một mặt lo lắng mà nói:

"Vậy chúng ta làm sao? Chẳng lẽ sẽ rơi từ đỉnh thác xuống? Chả phải thật nguy hiểm?"

Doraemon vấn đề này ngược lại không lo lắng mà nói:

"Không sao, không sao. Chiếc thuyền quả đào này có ví von "không bao giờ chìm" không phải là nói khoác. Chỉ cần chúng ta vẫn ở yên vị bên trong không vọng động thì nó sẽ đảm bảo cho chúng ta an toàn. Dĩ nhiên va đập chấn động cũng sẽ có một chút, nhưng sẽ khônng nguy hiểm đâu, nó có cơ chế ứng đối cả."

Không kịp nói thêm gì nữa, mấ chiếc thuyền quả đào đã đua nhau cán đích tại đỉnh thác nước, Nobita cũng chỉ có thể thấy được trước mắt cảnh tượng xoay vòng vòng rồi hôn mê bất tỉnh, trước khi bất tỉnh Nobita chỉ kịp suy nghĩ một cái:

"Bảo bối Doraemon… Không tin được."

Doraemon lời thề son sắt chiếc thuyền này sẽ đảm bảo mọi người an toàn, nhưng lại không thông báo rằng xung lực va chạm sẽ khiến người ngồi bên trong bị chấn hôn mê, đó cũng là cơ chế của thuyền, chỉ cần cho người hôn mê đi thì lúc tỉnh lại đã là qua đi nguy hiểm.

Nobita vì không đề phòng nên dính chiêu, và thế là mọi người cùng nhau lâm vào hắc ám.

……..

Nobita tỉnh lại phát hiện bản thân vẫn là ngồi trong quả đào, nhưng đối với ngồi trong chiếc thuyền đóng kín quả đào khác biệt một điều đó là có ánh nắng chiếu vào khiến vừa mở mắt Nobita chỉ có thể che hai mắt vì cường quang mà có chút quáng gà.

Định thần lại Nobita phát hiện bản thân là vẫn ngồi trong chiếc thuyền quả đào, nhưng thuyền quả đào lại không ở trên sông trên biển mà lại là được đặt chính giữa phòng khách.

Bên cạnh còn đứng đó hai người vợ chồng già đang một mặt kinh ngạc mà nhìn hướng Nobita.

Liếc thấy chiếc dao trong tay của ông lão, Nobita không hiểu sao cảm thấy thật quen thuộc…

Sax, không phải chính là mở đầu câu chuyện cậu bé quả đào đây sao?

]

Quả nhiên, theo sát Nobita suy nghĩ, ông lão một mặt mừng rỡ mà quay qua người bạn đời của bản thân nói:

"Bà nó ơi! Đây có lẽ chính là thượng thiên phái xuống cậu bé này cho chúng ta đấy! Là người nhà trời ân phước."

Bà lão cũng một mặt từ ái mà nói với Nobita:

"Đúng thế! Vì con là từ quả đào sinh ra nên chúng ta sẽ gọi con là Momotaro nhé!"

Bị nói cho một mặt mộng vòng Nobita chỉ có thể lấy im lặng để phản bác cái vận mệnh nam chính chết tiệt của bản thân tác quái.

Khác với Nobita nguyên lai, Nobita bây giờ tuy vẫn là Nobita, nhưng đã từng đọc Doraemon truyện tranh hắn biết cái vận mệnh Nobita vẫn là cực kì không lời nói.

Nếu bây giờ có ai đó lao đến với hắn hô lên:

"Cậu bé! Cậu cốt cách tinh kì, mặt mũi tinh nhanh là tuyệt thế kì tài…" bla bla cái gì đó… sau đó hô lên muốn hắn đi cứu vớt địa cầu cái gì hắn cũng là tin, không chút xíu gợn sóng…

Không khác mấy với truyện đồng thoại, Nobita chỉ đơn thuần là muốn đi ra bờ biển, hắn nghĩ chắc hẳn mọi người cũng đã bị cuốn ra ngoài đó rồi, nhưng lời vào tai hai vợ chồng già lại thành hắn vĩ đại muốn ra biển đánh quỷ.

Nobita biểu thị, các ngươi lão, tai lãng, ta không chấp được các ngươi!

Mặc lên một bộ giáp Samurai và thanh Katana tổ tiên ông lão để lại, ăn no bụng một bữa cơm rau dưa, Nobita mặc giáp xuất trận.

Đã thế sau lưng hắn còn cắm theo lá cờ đầy màu sắc trung nhị viết hàng chữ: Đệ Nhất Nhật Bản!

Nobita thề! Hắn có thể là đệ nhất cả trái đất, nhưng quyết sẽ không phô trương đến mức viết lên hàng chữ này trên lá cờ mà chạy rông khắp nơi.

Cơ mà tâm huyết của bà lão thì Nobita cũng đành phải nhận, dẫu sao ân một bữa ăn khi hắn đang chết đói không phải nhẹ ân, "tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo" là đạo đức lối sống của nhiều người bị gắn mác thể "người tốt" từ xưa đến nay--- hắn Nobita cảm thấy bản thân vẫn là muốn làm người tốt, ách! Cho dù có được gái theo hay không thì cũng vậy.

Cất đi cặp kính, đội lên cái mũ giả samurai, Nobita bỗng hóa thành khác hẳn, nhìn hắn nào còn là Nobita bình thường nữa đâu, mà đã hóa thành một kiếm khách thực thụ, mấy năm lưu lạc giang hồ với danh xưng Kiếm Thần nay đã trở lại, nhìn mà hai ông bà mắt trực thẳng, chỉ có thể tấm tắc nói "quả không hổ người nhà trời".

Ra đi tìm lại cả nhóm Doraemon, Nobita cũng không giấu dốt mà thả ra thần thức của bản thân, thần thức lan ra 10km, 50km, 100km,… ngày càng xa xôi, nhanh chóng khiến Nobita bắt được khí tức của mấy người Doraemon, không nói chứ họ bây giờ quả nhiên đang ở ven biển cửa sông hướng bên này truy tung tới.

Suneo lại khổ bức hóa thành chó để tìm ra Nobita, nhưng mũi chó cũng không phải vạn năng nên vẫn là không tìm ra được manh mối nào, Shizuka cũng hóa thân thành chim trĩ bay lên cao để xác định hướng chảy của dòng sông hòng tìm ra nơi Nobita bị thất lạc.

Nhìn bộ ba đồng bạn của Momotaro đã có hai, Nobita không thể không khâm phục sự trêu đùa của vận mệnh.

Hắn cũng không muốn chờ mấy người phải tìm bản thân nữa mà tự giác hướng phía họ đi tới, coi bộ mấy người vẫn là đói lả a, từ hôm qua đến nay chưa được ăn gì mà lị.

Nobita trước đó cũng đã tiện thể lấy đi của bà lão một túi bánh to để cho họ ăn.

……..

Nhanh chân bước đi Nobita tốc độ cũng cùng với xe ô tô là không có mấy khác biệt, ngược lại khác với ô tô chỉ có thể chạy trên đường, Nobita có thể đi ở bất kì địa hình nào mà vẫn duy trì tốc độ.

Thế là không cần quá lâu thời gian Nobita và mọi người đã gặm mặt.

Bạn bè gặp mặt, tay bắt mặt mừng, Nobita khi tìm được mấy người Doraemon là lúc họ đang khổ bức leo qua một gò đất nhỏ.

Vốn gò đất nhỏ này đối với tuổi ăn tuổi nhảy mấy người chỉ đơn thuần là việc không đáng kể, nhưng khổ nỗi tất cả ai cũng đang đói a--- bởi thế mà mấy người cũng chỉ có thể mang theo cái bụng rỗng tuếch làm việc tốn sức như leo núi này.

Thấy trong tay Nobita mang bánh Jaian đã không đợi được nữa mà lao đến muốn dành ăn, Nobita nhanh chóng cản cái đầu mập mạp này lại mà nói:

"Khoan đã! Cậu không thấy bánh này không nhiều à? Tớ biết sức ăn của cậu, từng này chỉ là một mình cậu cũng đủ quét sạch sẽ. Nhưng lúc đó Shizuka và Suneo thì sao? Doraemon nữa! Ba cậu ấy ăn gì?"

Jian tuy là không quan tân lí lẽ chút, tham ăn chút, bá đạo chút, nhưng đến lúc cần nghĩ cho mọi người là vẫn nghĩ cho mọi người, nghe Nobita nói vậy thì một mặt xoắn xuýt mà nói:

"Vậy làm sao đây? Cũng không thể để tớ chết đói nhìn có thức ăn mà không thể ăn a?"

Nobita lắc đầu mà chỉ Shizuka nói:

"Cậu thấy Shizuka không? Cô ấy bây giờ là con chim trĩ, sức ăn của cô ấy thì bết bát lắm cũng chỉ là một cái bánh, Suneo là chó có thể ăn nhiều chút nhưng cũng không là bao, cậu cũng có thể biến thành động vật nhỏ nào đó tiết kiệm lương thực mà, tất cả mọi người đều sẽ được ăn no, không tốt sao?"

Nghe Nobita nói vậy Jaian một mặt sáng lên, Doraemon cũng hợp lí đưa ra hộp bánh biến hình bích quy.

Nhưng coi bộ sự tham lam vẫn là nằm trong Jaian không xóa được, có thể chọn được nhiều loại khác nhau và bé nhỏ nhưng cậu ta vẫn là chon con khỉ, có vẻ như khỉ sẽ là ăn được thêm chút vậy.

Doraemon nhìn phân phát bánh nếp cho mọi người, đến phiên cậu ta chỉ có hai cái nữa, Shizuka một cái bánh, Suneo năm cái bánh, Jaian vẫn là bảy cái bánh, để lại Doraemon chỉ có hai cái bánh.

Nhưng vì là đói nên Doraemon đành dùng bánh quy biến hình biến thành một con sóc nhỏ mới có thể ăn no, tuy nhiên cu cậu một mặt buồn thiu không vui, cũng chẳng vì chuyện gì khác mà chỉ đơn thuần con sóc rất giống con chuột, kẻ thù truyền kiếp của cậu ấy thôi.

Bởi vậy mà cậu ấy chán chường ăn xong sau khi trèo lên vai Nobita ngủ, cái đuôi vắt qua cổ Nobita không nói chứ cũng giống như là chiếc khăn lông vậy.

Một người dân đi ngang qua thấy thật kì lạ khi mấy con vật lại đang ăn thức ăn của một con người đầy sung sướng, người kia còn là một cậu bé thì cũng tò mò hỏi:

“Này cậu bé! Mấy con vật nhỏ này là của cậu sao?”

Nobita quay qua cười nói:

“Cũng không phải con vật nhỏ, mấy cậu ấy là bạn đồng hành của cháu đấy, chúng cháu định bụng đi đánh quỷ tại ngoài đảo quỷ mà.”

Thấy một cậu bé nhỏ tuổi mà lại dám đứng ra nói sẽ đi diệt quỷ, chuyện mà dẫu người lớn cũng không dám nghĩ thì quả người dân này kinh vì thiên nhân.

Một mặt bội phục một mặt vỗ ngực bảo bản thân là ngư dân, từ khi có quỷ vương xuất hiện thì không còn dám ra biển nữa mà chỉ dám lên trên rừng kiếm chút củi lửa mưu sinh, hắn có thể sẵn sàng cho Nobita mượn thuyền gỗ của hắn để ra đảo quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132-2: Đánh bại quỷ vương

Nơi đây là đảo quỷ, nói thẳng ra cũng chỉ là một tòa đảo không người như bao tòa đảo khác, nhóm Nobita đi lên đến nơi cũng chẳng cảm thấy quỷ khí âm u hay là sát khí bức người.

Dĩ nhiên Nobita là không thấy cả cái người ta gọi là oan hồn cái gì gì cả, có cũng chỉ là một hòn đảo bình thường không bình thường hơn được.

Dĩ nhiên, Doraemon và mọi người lại không như thế, được thấy bóng hình cao lớn của con quỷ vương, lại nghe đến các lời đồn thổi ghê rợn về nó, Doraemon và mọi người là không có chút xíu niềm tin nào đánh thắng nó.

Trước khi rời thuyền lên đảo, Doraemon mới chuẩn bị sẵn sàng trước phân phát cho Nobita bọn họ vũ khí chiến đấu, Nobita nước mắt lưng tròng mà có thể được phân phát cho chiếc súng gây mê.

Tại sao Nobita lại được súng này? Đơn thuần vì Shizuka và Jaian, Suneo đều đang trong lốt thú vật, Doraemon cũng là con sóc chưa trỏe lại bình thường mà, dĩ nhiên chiếc túi kia vẫn thần kì mà treo tại bụng con sóc nhỏ.

Còn chuyện nước mắt lưng tròng, không nước mắt lưng tròng không được á, phải biết rằng Nobita thứ được thừa hưởng tài năng duy nhất đó chính là xạ kích.

Cơ mà số trời run rủi thế nào từ khi Nobita xuyên qua đến nay chẳng mấy khi đụng đến cái tài năng đó, lại nói từ khi Nobita hắn tập luyện Khí công thì cũng toàn dùng cách chiến đấu của mãng phu mà đấm a, đấm a, không thì vẫn là đá a, đá.

Nhìn trên tay khẩu súng, Nobita ngẫm nghĩ có phải là bản thân nên đổi một cái thủ đoạn công kích?

Nhớ lại thuở còn con nít hắn đọc thấy Nobita mộng thành tay súng miền viễn tây, ai nói lúc đó hắn không mộng như Nobita vậy đâu kia chứ? Chẳng qua hắn kiếp trước thật sự chưa sờ được khẩu súng đúng nghĩa lần nào, súng trong học quân sự cũng toàn là súng không lắp được đạn nhưng hắn vẫn là thích thú mân mê hồi lâu.

Càng nghĩ Nobita càng cảm thấy nên đổi từ tay không thành súng ống, con người không phải cũng là tiến hóa nhờ sử dụng công cụ sao, hắn cũng không nên đi lùi lịch sử nha.

Đang lúc Nobita nghĩ vẩn vơ thì núp trong bóng tối một bóng đen lao ra, chiếc chùy sắt trong tay hắn vung lên hạ xuống mục tiêu là đầu vai Nobita, nếu trúng quả này Nobita hắn… điểu sự cũng không sao.

Dĩ nhiên so sánh với loại quái thai Nobita này sẽ chẳng thể xác định được cái gì, nhưng nếu như đổi là bất kì ai khác như Jaian, Suneo hay Shizuka đều sẽ là kết cục không gãy tay nứt xương là không thể.

Khi bóng đen tiếp cận Nobita đã nhận ra đó chính là quỷ vương, hắn tuy một bộ bất cần đời nhưng thực chấtr sự chú ý luôn luôn thả ra xung quanh, bực mình trước hành động của tên quỷ vương, Nobita không nói hai lời dẫm chân một cái.

“Tàn ảnh quyền!”

Một thế võ thuộc dạng nhập môn của quy tiên lưu võ thuật, Nobita hắn gần như chưa từng sử dụng, nhưng lần này hắn lại sử dụng ra, đơn giản bởi vì hắn không có lấy một loại nào võ thuật có thể tránh né cả, nói lại thêm đau lòng a…

Nhưng dẫu cho đây chỉ là một thế võ thuộc bất nhập lưu, nhưng hiệu quả lại dị thường không tệ, tàn ảnh xuất hiện tạo thành một loại như phân thân đứng tại vị trí cũ của Nobita bị chùy sắt đánh tan, trong khi Nobita lại xuất hiện phía sau con quỷ vương kề súng gây mê tại sau ót của hắn mà nói:

“Đánh lén người khác là không tốt đâu nhé!”

Có vẻ như con quỷ vẫn không hiểu được một cái ống sắt đặt sau ót là như thế nào hành động uy hiếp, hắn vẫn là quay thân vung chùy định bụng cho Nobita một cái ngoan.

Thở dài một hơi, Nobita không chút do dự bóp cò. Ách! Thế là khi Jaian, Shizuka, Suneo và Doraemon vẫn đang trong trạng thái kinh ngạc trước sự xuất hiện của con quỷ vương thì cuộc chiến vô kinh vô hiểm mà kết thúc.

Một mặt vui sướng Doraemon rút ra chiếc máy ảnh mà nói:

“Để kỉ niệm cho lần đáng bại quỷ vương này, chúng ta, những anh hùng này cần chụp một pô ảnh chứ!”

Nobita lầm rầm nói:

“Công thần hay anh hùng chỉ là tớ có được không? Từ đâu ra nhiều vậy.”

Cơ mà hắn cũng chỉ là nhả cái rãnh vậy thôi, chứ hắn cũng chả thèm quan tâm cái gì gọi là danh vọng các loại, dẫu sao nếu thực sự có người biết hắn một cái max lever chạy đến người ta tân thủ thôn xoạt bosst thì hắn cái gọi là danh vọng chắc bị tụt về âm quá.

Đứng tạo dáng mọi người cho Doraemon chuẩn bị máy ảnh, Nobita không thể không phê phán độ tiết kiệm của Doraemon, đến cái máy ảnh kĩ thuật số có thể selfie cũng không thèm mua sắm mà sử dụng cái máy ảnh cổ lỗ sĩ cần hẹn giờ chụp ảnh.

Đang tạo hình cool ngầu đợi chụp, ảnh thì bỗng một chú chuột vô tình đi dạo ngang qua chân Doraemon, và dĩ nhiên không quá khó mà đoán được sau này kết quả.

“Á! Chuột!”

Tiếng hét như lợn bị chọc tiết phát ra từ miệng Doraemon khiến cho mọi người giật bắn lên, chỉ mỗi Nobita là một mặt bất đắc dĩ mà nhìn một màn này.

Vừa đúng lúc này chiếc ảnh nhanh chóng mà bắt kịp thời khắc đúng giờ khắc quan trọng này.

Nhìn một bức hình giống hệt như tấm của người đàn ông ngoại quốc đưa đến mà Nobita một mặt bất đắc dĩ, cùng lúc đó cả đám như có cảm giác mà nhìn về nằm bên đó con “quỷ vương”.

Bây giờ quỷ vương sừng gãy, hóa trang có thể nhìn ra vết tích, nhìn kĩ không phải là một người đàn ông ngoại quốc sao? Lấy đâu ra quỷ vương nữa?

Ps: Thời gian ít ỏi, cố gõ mấy chữ cho ae, mong sao chiếc máy bay của tác sẽ không như trong truyện này a.

Tối nay bay rồi, tạm biệt việt nam.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Hết hè

Tại trong một hang động, Nobita và Doraemon mọi người đang nghe con quỷ vương giảng thuật cố sự của hắn.

Thực ra hắn, hay chính xác hơn là ông ấy chính là một thuyền trưởng của một thuyề buôn của hà lan. Thời buổi bây giờ người Nhật vẫn rất bế tắc thông tin, người nước ngoài cái gì vốn cũng chưa từng thấy.

Ông ấy thuyền bị bão đánh chìm, lưu lạc một thân một mình đến nơi đất khách quê người, lại bị người Nhật coi là ma quỷ do hình thù khác người, mắt xanh mũi lõ, cao to lông lá…

Tóm lại là hoàn toàn phù hợp với hình tượng về ác quỷ của người thời xưa, cùng với ngôn ngữ bất đồng, bởi thế mà ông ấy bị bất đắc dĩ mà bị đẩy về

phía đóng vai ác quỷ.

Người xưa có câu gì nhỉ, đất rơi vào đũng quần, không phải phân cũng là phân. Chính là cái đó ý nghĩa, ông ấy đành phải chấp nhận cái địa vị quỷ vương của bản thân, cũng là một cách để không bị nỗi nhớ nhà cũng như cảm giác cô độc đánh gục.

Nhìn sang Doraemon, Nobita nói:

"Cậu xem có thể dùng cánh cửa thần kì mà đưa ông ấy về nhà không?"

Doraemon cười toe lên mà nói:

"Chuyện nhỏ! Cánh cửa thần kì!"

Nhìn phía sau cánh cửa chính là một bức đô thị phồn hoa cảnh tượng, ông thuyền trưởng nước mắt lưng tròng mà cảm ân đái đức về Nobita và Doraemon mọi người, kinh như thiên nhân.

Nobita đưa cho ông ấy bức ảnh mấy người vừa chụp để coi như là quà kỉ niệm một lần gặp mặt, còn ông ấy thì nhờ Nobita và các bạn mang các châu báu vàng bạc mà người dân ném cho ông về trả lại cho họ.

Trên đường về, Doraemon một mặt xoắn xuýt không biết làm sao, Nobita mới thấy kì lạ mà hỏi.

"Sao thế Doraemon? Có gì nói đi chứ có gì đâu mà xoắn xuýt?"

Thấy Nobita nói thế, Doraemon cũng đành nói:

"Thực ra… chiếc máy thời gian hỏng rồi…"

Nobita một mặt xạm lại mà nói:

"Tớ nhớ cậu nói rằng đã sửa lại và gia tăng trọng tải sau lần trước…"

Doraemon đưa hai tay đâm đâm vào nhau, Nobita đảm bảo nếu cậu ấy có ngón tay thì 100% sẽ là hai ngón trỏ đâm vào nhau, ấp a ấp úng, Doraemon nói:

"Thực ra là tớ đã đi sửa lại rồi, cũng đã gia tăng trọng tải… là có người bảo cửa hàng ông ấy chỉ lấy một nửa giá…. Nên… tớ…."

Nobita cũng không biết nói sao với Doraeon nữa á, dẫu sao Doraemon cũng đã tập ra cái thói quen ham rẻ từ bao lâu trước rồi.

Bây giờ cũng không phải là lúc để cãi nhau, cũng không muốn nói chuyện này với Jaian bọn họ. Bỗng đang đi trong tiếng hoan hô của mọi người, Nobita lại như có cảm giác mà ngẩng đầu lên.

Trên kia đang có một chiếc máy kì lạ hình trụ đang chụp ảnh, thấy thế Nobita hai mắt sáng lên mà nói:

"Doraemon, Jaian, Suneo, Shizuka! Mau mau đội lên chong chóng tre!"

Tuy không hiểu tại sao Nobita nói vậy, nhưng mọi người cũng là bắt nguồn từ tin tưởng mà nhanh chóng cài lên chong chóng tre, dĩ nhiên Shizuka ngoại trừ, cô ấy vẫn đang là chim trĩ á.

Thế là trước ánh mắt bao người, Nobita và các bạn đằng không bay lên, nói văn hoa hơn đó là "bạch nhật phi thăng".

Trước ánh mắt trầm trồ của mọi người, Nobita và các bạn nhanh chóng bay đến chộp vào chiếc camera xuyên thời không, Nobita quay qua Doraemon ra hiệu.

Tâm hữu linh tê, Doraemon nhanh chóng mà lôi ra máy điều khiển, chỉnh cho chiếc máy quay về hiện tại, cũng bởi thế mà tại hiện tại không còn có ảnh từ các thời không quá khứ truyền về nữa.

Mọi vụ việc được xâu chuỗi lại một cách minh bạch, chính Nobita là Momotaro, mà chiếc camera không chuyển ảnh về hiện tại nữa bởi vì chính Nobita và Doraemon hạ lệnh cho nó quay về, dĩ nhiên là Nobita và Doraemon tại quá khứ chứ không phải lúc này, ách… tóm lại là một cái đó ý tứ.

Cuối cùng Nobita và mọi người cũng đã về lại được hiện tại, Nobita lại tiếp tục mà viết bài nghiên cứu lịch sử của bản thân, dĩ nhiên hắn không ngốc đến mức độ viết hắn là Momotaro vào bài viết.

Hắn cũng coi như đã kịp thời mà kết thúc hết bài tập trước lúc lễ khai giảng diễn ra.

Thở dài một tiếng, cũng coi như là cuối cùng thì cũng đã hết hè, một mùa hè tràn đầy "vụ việc", nhưng nghĩ lại cho dù là hè hay không hè thì cuộc đời bản thân cũng chả mấy khi mà yên bình cả, Nobita lại bình thường trở lại.

Dẫu sao a, không phản kháng được thì đành phải hưởng thụ thôi, đời là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Thẩm có thể nhẫn thúc không thể nhịn

"Như các quý vị khán giả cả nước vẫn đang quan tâm, hiện tại phóng viên đài truyền hình thông tấn xã đài truyền hình chúng tôi xin được đến để phỏng vấn ngôi sao nổi tiếng của chúng ta Sumire-san!"

Tại trước màn ảnh tivi, một người phóng viên đang quay về màn hình làm giới thiệu cho buổi lên hình ngày hôm nay, Nobita nhìn hắn là một mặt đầy khó chịu.

Không thể không kì lạ khi một kẻ ghét xem tivi thời sự tin tức như Nobita lại chú ý đến chương trình phải nói là không khác báo lá cải này, đơn thuần bởi chương trình này có liên quan đến một trong những người quan trọng nhất của Nobita, chính là "bé Sumire".

Dĩ nhiên "bé Sumire" bây giờ có thể quay về Nobita mà nói một tiếng "Nobita-kun" rồi, nhưng trong mắt Nobita thì cô bé vẫn luôn là cô bé suốt ngày chạy theo sau lưng hắn mà một câu "Nobita oniisan", hai câu "Nobita oniisan".

Nobita tuy không biết dùng cái tư thế gì hay cách gì xuất hiện trước mặt cô bé, nhưng quan tâm Sumire thì Nobita là thực lòng.

"A! Cô ấy đã đi ra ngoài rồi! Cô Sumire-san, xin chờ chốc lát!"

Tên phóng viên trên màn ảnh tivi nhanh chóng đánh hoi được Sumire ra khỏi biệt thự riêng, hắn ta như chó ngửi thấy mùi xương mà lao thẳng lại.

Sumire một mặt khó chịu mà hét lên:

"Tôi đã nói nhiều lần rồi! Tôi sẽ không kết hôn với Ochime!"

Lại như chưa thể hiện được sự kiên quyết, cô nàng bồi thêm:

"Và tôi cũng không có ý định kết hôn với bất kì ai khác!"

Nhưng tên phóng viên trên màn ảnh tivi lại đặc biệt chắc chắn mà khẳng định nói:

"Cô nói dối! Hôn lễ sẽ được tổ chức ở đâu? Còn tuần trăng mật…"

Nhưng Sumire có vẻ đã hết kiên nhẫn, nhanh chóng lên xe lái đi, bỏ lại một câu:

"Lâu lắm tôi mới có kì nghỉ! Hãy để tôi yên!"

Quay về màn hình tivi, tên phóng viên vỗ ngực bôm bốp mà nói:

"Thưa quý vị, buổi phỏng vấn hôm nay coi như thất bại, nhưng với tư cách một phóng viên, tôi quyết không bỏ cuộc!"

Mở ra nhạc nền để nổi bật cho sự "chính nghĩa" sự theo đuổi không bỏ trong quá trình tìm kiếm sự thậtc ủa bản thân, tên phóng viên hô lên khẩu hiệu:

"Tôi sẽ tiếp tục bám đuổi để thu thập thêm thông tin! Và tôi quyết tìm ra sự thật!"

Tắt tivi, Nobita một mặt khó chịu như ăn phải cái gì không tốt vậy.

Hắn là thực tức giận. Người nổi tiếng bị đàm tiếu hay Parazi theo đuôi cái gì vốn cũng không phải hiếm hoi, nhưng đeo bám đến mức này thì thật quá đáng.

Quá đáng nhất là nó lại chạy trên đầu hắn mà làm loạn mới chết kia chứ, hắn mới không phải đơn giản như vậy cho qua người.

"Ngươi đã muốn tiếp tục bám đuổi có nghĩa là đã chuẩn bị đến bất kì khó khăn hay nguy hiểm trên đường rồi chứ gì…"

Một mặt âm trầm, Nobita nói một mình.

Thế là không để ai phát hiện, Nobita nhanh chóng thay vào một thân hắc sắc trang phục, là cái trang phục lúc hắn đi cứu Non-chan, cũng chính là giống như bộ đồ hắn sử dụng lúc cùng Sumire làm nhiệm vụ của Siêu nhân.

Hắn đang trong trạng thái rất kì lạ, vừa muốn gặp mặt cô nàng, nhưng bên cạnh đó cũng sợ không biết nói gì với cô bé, vả lại thấy cô bé một bộ không

khác gì người thường, Nobita không thể không nghi ngờ cô nàng đã chán việc làm Siêu nhân, và dĩ nhiên với nước tiểu tính của lão người dơi thì lão sẽ xóa hết trí nhớ cô bé đi.

Nobita thật là xoắn xuýt vô cùng a…

Nhưng có một chuyện hắn không có chút nào xoắn xuýt đó chính là… Tên phóng viên phải bị trừng phạt thích đáng! Dĩ nhiên có thể im lặng mà làm điều đó cũng là tốt nhất… tuy nhiên không hiểu sao Nobita vẫn cảm thấy chút chút thất lạc.

Tiềm hành xong xuôi, Nobita nhanh chóng sử dụng xuyên toa thời không mà không ngừng nhảy cóc thời không. Dẫu sao cũng là từng cùng nhau sống khá lâu thời gian, Nobita đối với khí tức của Sumire là rất rõ ràng, còn chưa nói cô nàng vẫn là tập qua chút nhẫn thuật hắn tự sáng tạo nữa.

Tiềm hành đi được khoảng cách khá xa xôi, Nobita theo dấu chân của Sumire mà theo đến tận bờ biển, tại đây cuối cùng Nobita phát hiện cô nàng đang một mặt thẫn thờ nhìn về phương xa, lại chốc chốc nhìn vào một mặt dây chuyền.

Nobita cũng có chút xíu xúc động xem trộm cái mặt dây chuyền gì mà khiến cô nàng thích thú thế mà ngắm đi ngắm lại, chốc chốc lại cười ngây ngô, chốc chốc lại tức giận má phụng phịu lên, nhìn mà Nobita như có con mèo nhỏ trong bụng không ngừng mà gãi gãi…

Không đợi Nobita không chịu nổi chạy đi xem trộm cái mặt dây chuyền thì đã có kẻ không nhịn nổi mà lao ra.

Tại một lùm bụi cây gần nơi Sumire ngồi bỗng lao ra tay phóng viên cùng một thợ quay phim, vừa lao ra lão đã nhanh chóng hô lên:

"Cô Sumire-san! Cô sẽ không ngại cho độc giả xem chiếc mặt dây chuyền đó chứ? Thứ có thể khiến cô trân quý như vậy thì hẳn vô cùng có tính chất truyền kì, có thể nào đó lại chính là của người bạn trai cô tặng thì sao?"

Sumire quay lưng bỏ đi, không muốn nói nhiề một lời với tên phóng viên, Nobita nhìn mà chậc chậc thấy kì.

Phải biết Nobita biết Sumire thực chất là một nữ hán tử á, có thể sử dụng nắm đấm giải quyết sự việc quyết không dùng đầu óc, có thể báo thù hôm nay thì quyết không để đến ngày mai… Tóm lại Sumire mà Nobita biết chắc chắn không thể thục nữ đến người đánh đến rồi cũng không dám đánh lại loại này.

Nhưng mà Sumire vừa đi mấy bước, tên phóng viên đã đưa trong tay ra chùm chìa khóa và nói với một vẻ mặt đắc ý:

"Cô có thể đi đâu được? Tôi đã trộm chìa khóa xe của cô rồi, tôi mà đã bám theo thì cô sao có thể thoát được kia chứ? Nào! Ngoan ngoãn kể về cố sự của cô đi nào…"

Quả là khó chịu mà, như ai đó từng nói "Thẩm thẩm có thể nhẫn nhưng thúc thúc không thể nhịn", Nobita bây giờ cảm thấy là như thế một loại cảm giác.

Thế là…

"Này thì ngoan ngoãn! Này thì không thể thoát!"

Một bóng đen lao thẳng ra đánh cho tên phóng viên trở tay không kịp, cả tên quay phim cũng bị đen theo mà cả người cả máy bị đập bẹp.

Nhìn bóng hình quen thuộc trong trí nhớ quần ẩu hai tên phóng viên lăn lộn xin tha, Sumire hai mắt bốc lên quang mang kì lạ, nhưng khóe mắt lại không nhịn nổi mà chảy ra hai giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Tương Phùng

Nobita bây giờ đặc biệt lúng túng… Cũng đâu thể sao a? Lại là đánh cho sướng tay, bây giờ lại không biết giải quyết hậu quả ra sao.

Dẫu sao bộ đồ hắn mặc bây giờ thì cùng lắm có thể che dấu tai mắt người khác chứ làm sao có thể qua mặt được Sumire kia chứ, cho dù hắn muốn thì cũng có thể đơn giản mà thay một bộ đồ khác, nhưng hắn lại không chịu làm vậy mà lại mặc bộ đồ này.

Quả nhiên "không tìm đường chết thì sẽ không phải chết" a…

Quay về một mặt đầy nước mắt Sumire, Nobita qua bộ khăn che mặt mà cứng ngắc cười, dĩ nhiên người khác là không biết hắn đang cười, hắn khô khan đưa tay ra nói:

"Yo! Sumire-chan, lâu không gặp!"

Một làn gió thơm lao thẳng vào lồng ngực Nobita, chênh lệch chiều cao khiến Nobita có cảm giác hình ảnh bây giờ không phải như mấy bộ phim hàn xẻng sướt mướt, mà như bộ phim cái gì mà "em chưa mười tám" vậy… dĩ nhiên nhân vật giới tính phải đổi đôi chút.

Lòng hươu ý vượn Nobita bị tiếng khóc của Sumire kéo về thực tại, thế là trước ánh mắt ngỡ ngàng của mấy tên phóng viên đang hấp hối, cùng với Sumire, Nobita hai người "póc" một cái biến mất trước mắt mọi người.

Cố gắng trườn thân vực dậy, tên phóng viên không thèm chú ý đến khuôn mặt bên xanh bên đỏ của bản thân mà đá về tên quay phim mà nói:

"Đã ghi được chưa? Cái cảnh Sumire ôm chầm tên bí ẩn đó!"

Tên quay phim bị đá đau xuýt xoa một cái, nhưng lại không thể phát tác mà đành im lặng trợn trắng mắt nói với giọng điệu nhức trứng:

"Máy bị tên đó phá hỏng rồi chứ đâu có nữa mà đòi quay lại…"

Mặc kệ tên phóng viên vò đầu bứt tai trút giận lên bãi cát vô tội, Nobita và Sumire đang ngồi hai người hai ghế tại phòng khách của biệt thự của Sumire.

Nobita đã cởi ra khăn che mặt, đang nhìn ngắm lại ngôi biệt thự lâu rồi không thấy, dẫu sao cũng đã hơn mười mấy năm mà, vậy mà ngôi nhà này lại như hoàn toàn tách biệt khỏi dòng chảy thời gian vậy, hoàn toàn không đổi thay gì cả.

Trở lại nhà mình thì Sumire mất đi vẻ sướt mướt đi, nhưng bên cạnh đó lại có chút chút rụt rè…

Nói thế nào nhỉ? Cứ như cô ấy đang lạ lẫm trước Nobita vậy.

Cảm thấy cần phải phá vỡ đi sự lúng túng, Nobita cười lên một tiếng mà nói:

"Sumire-chan bây giờ lại học được lạ lẫm với anh kia đấy? Sao? Mười năm không gặp đã khiến em quên anh mất rồi?"

Nhưng Sumire ngược lại không giảm đi sự rụt rè, ngược lại càng tăng thêm khiến Nobita cũng thực sự không biết nên nói làm sao thì tốt nữa.

Mãi một lúc lâu Sumire mới ngập ngừng nói:

"Anh Nobita-oniisan… Anh vẫn chẳng hề thay đổi gì cả nhỉ… đã mười lăm năm rồi, anh vẫn như vậy…"

Nobita thấy Sumire đã bắt được chuyện nên cũng cười toe ra mà nói:

"Dĩ nhiên! Anh là ai kia chứ! Anh là Nobita kia mà, thời gian đối với anh chỉ đơn thuần là một cái đường hầm cho anh chui qua chui lại thôi!"

Vểnh lên lỗ mũi, Nobita cười toe đầy tự tin, cũng chỉ có tại trước mặt đã sống với nhau cả mấy năm trời Sumire hắn mới có thể tự nhiên thổi da trâu như thế, chứ cho dù là với Shizuka hay Doraemon, Nobita cũng không thể hoàn toàn thả lỏng.

Nhưng coi bộ nghe lời Nobita nói Sumire ngược lại trầm mặc lại, cả hai lại bước vào khoảng khắc lúng túng.

Định bụng nói cái gì phá vỡ cái sự lúng túng này thì bỗng Nobita nghe thấy Sumire lại thút thít… Ách! Cô nàng này sao lại khóc rồi? Quả nhiên con gái là được làm tất cả cũng đều từ nước a? Vẫn là hắn nói sao cái gì rồi?

Một mặt mộng bức Nobita hoàn toàn không biết sự việc tiền căn hậu quả ra sao, cứ như nhà sư sờ đầu không thấy tóc vậy, hắn cũng không biết làm sao được nữa.

Đang luống cuống tay chân Nobita bỗng nghe Sumire nói nho nhỏ, không phải thính lực được tăng lên đến trình độ không phải người nữa thì đã chẳng thể nào nghe nổi.

"Anh Nobita vẫn vậy, vẫn trẻ trung như thế, trong khi mình lại già đi, lúc trước là vậy, bây giờ càng vậy… mình nếu mấy năm nữa không sai lầm sẽ trở thành một bà lão, còn anh Nobita vẫn là như trẻ con vui tươi hớn hở…"

Một mặt đại hãn (mồ hôi) Nobita không ngờ Sumire lại là vì chuyện như thế mà lo lắng, dẫu sao thì Nobita cũng không bao giờ quan tâm đến tuổi tác của bản thân, bởi tâm lí tuổi hắn khác, cơ thể tuổi lại khác, thời gian trôi qua cũng là khác, hắn thật không biết nên nói bản thân là một lão già mấy chục tuổi hau là một đứa trẻ mười tuổi nữa.

Không chú ý đến tuổi tác Nobita là hoàn toàn không biết sự quan tâm đến tuổi tác của phụ nữ là kinh khủng ra sao, cảm thấy bản thân ngày một già đi trong khi người quan trọng lại mãi mãi vẫn giữ nguyên tuổi tác ban đầu đối với con gái, đặc biệt là người con gái biết yêu… đó là đặc biệt giày vò.

Ha ha hai tiếng, Nobita cười tự tin mà nói với Sumire:

"Em không chú ý đến anh sao Sumire-chan! Em không tin anh sao? Việc tuổi tác cái gì đối với anh là không có chút xíu nào vấn đề cả, thậm chí anh có thể cho em vĩnh viễn thanh xuân!"

Nổ lên Nobita là bất chấp hậu quả, dẫu sao hắn cũng đã thí nghiệm về tu tiên và đã cho Chacha tu luyện, dĩ nhiên hắn chưa xem kết quả, nhưng hắn vẫn là tin tưởng về bản thân tài hoa…

Dĩ nhiên Nobita trước khi bật hack cũng là tự tin bản thân như vậy…

Sáng rực ánh mắt chiếu về phía Nobita, Sumire một mặt lê hoa đái vũ mà nói:

"Thực là anh không quan tâm đến tuổi tác của em không?"

Nobita một mặt kiên quyết lắc lắc đầu khẳng định:

"Không! Anh không quan tâm chuyện đó, với lại em đang rất trẻ a…"

Lao vào ôm chầm Nobita, Sumire khóc lên, nhưng khác lúc trước, bây giờ là nước mắt hạnh phúc.

"Nobita! Anh thật tốt!"

Vô tình bị phát thẻ người tốt, Nobita vẫn cảm thấy thật mĩ mãn, dẫu sao hắn trước khi gặp Sumire đã lo lắng nhiều chuyện, như là gặp sẽ nói sao a, là cô nàng có giận dỗi không a các kiểu.

Nhưng bây giờ thật tốt, hoàn toàn tự nhiên mà thành. Cảm giác ấm áp của thân tình như thế này thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Hành trình mới?

Reng reng reng……...

Tiếng chông tan học khiến Nobita giật mình khỏi giấc ngủ, cũng không thể nói Nobita không chú ý học tập, nhưng mà quả thật khó khăn cho hắn a.

Thời gian gần đây Nobita là bận rộn tối tăm mặt mày, hắn chúi đầu vào nghiên cứu đến lĩnh vực mà hắn vốn cũng không mấy am hiểu… Gene.

Đúng vậy! Nobita hắn đã từng được tẩy lễ qua bao nhiêu phim ảnh kiếp trước như seri phim X-men a… Avenger a… hàng đống bộ phim hắc khoa kỹ tẩy lễ khiến Nobita não động là đặc biệt không như người khác.

Doraemon thế giới là lệch về khoa kĩ nhưng lại đặc biệt lệch khoa nghiêm trọng, Nobita chưa từng thấy có khai phát siêu tiềm năng của con người trên lĩnh vực Gene.

Chính xác hơn là họ có chút bảo thủ về gene người của bản thân, có cảm giác như nếu thay đổi chút gene của bản thân thì bản thân đã không còn là người nữa vậy.

Nobita thì nghĩ thoáng hơn nhiều.

Theo hắn thì ở cái thời buổi người ngoài hành tinh chạy đầy đường, vũ trụ lâu lâu lại có hoàng tử lưu lạc đến trái đất, thậm chí con người còn có thừa số của gene cổ thần thì sửa một chút gene cho cơ thể hoàn hảo hơn chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Ví như Capten America hay Spider Man các loại, có ai nói họ không phải là con người?

Lại như những người mang X-gene mà người thế giới Maver căm ghét, trong mắt của Nobita lại bình thường vô cùng, hắn cũng không phải lũ người thiển cận không muốn tiến bộ kia.

Mục đích Nobita nghiên cứu không vì cái gì mà lại chính là vì Sumire giải quyết vấn đề tuổi tác và sự lão hóa.

Đối với một cô gái tuổi đôi mươi mà nói đến lão hóa thì quả thật là hơi có chút chút kì lạ, nhưng nếu so sánh với một kẻ mà đi qua hơn nửa thế kỉ vẫn giữ nguyên hình hài trẻ nít th quả thật không có chút nào kì lạ cả.

Dĩ nhiên Nobita cũng có thể để Sumire học theo Chacha mà ngắm thân thể hắn tu luyện, cơ mà từ sau cái lần vấp ngã trong quá trình dạy dỗ cô nàng khiến Nobita nghi ngờ nghiêm trọng về sự thành công về kế hoạch.

Quả thật là Nobita bị Sumire thiên phú tu luyện dọa hoảng á, bởi thế mà hắn ta nghĩ ngay đến chuyện đi con đường khác.

Tại cái thế giới sát vách kia là một thế giới nhà giàu lấy khắc kim mà sống, người nghèo trở mình làm chủ nhờ biến dị, như một chú nhện chuyên cần nào đó cũng chỉ là cho một con nhện cắn một cắn, sốt cái đầu rồi đi ngủ một giấc mà thôi, tỉnh dậy đã trở thành siêu biến thái mặc quần áo bó đu dây khắp Newyork a.

Chính bởi vậy Nobita đang nghiên cứu cái huyết thanh gì đó có thể cho Sumire cũng ngủ một giấc tỉnh dậy đã hóa thân super wormen cái loại này… dĩ nhiên là chưa thành công.

Nói gì đi nữa Nobita vẫn là không giỏi về việc dính dáng đến Gene cho lắm, bởi vậy mà Nobita thật sự rất khó khăn trong việc tìm kiếm chiều hướng nghiên cứu, đã bao lâu rồi mà vẫn đang đứng yên tại chỗ không có đột phá gì quan trọng cả.

Dẫu sao thì để một kẻ nhồi nhét quá nhiều thứ khác nhau vào đầu mà bắt hắn vận dụng tất cả thuần thục và cho ra suy một ra ba kết quả cũng là làm khó hắn á.

Nobita cũng "tham nhiều thì thâm", hắn có kiến thức từ cổ võ của quy tiên lưu về cái gì là khí a, cái gì là tâm niệm, cảm ứng các loại, hoàn toàn phi khoa học.

Đã vậy hắn còn thêm vào nghiên cứu Sennin cách tu luyện, cổ thần cách vận dụng sức mạnh các thứ, càng ngày càng chạy xa trên con đường phi khoa học.

Đùng một cái lại chạy đi nghiên cứu cái gì hắc khoa kĩ ngoài hành tinh và cách ứng dụng tại trái đất, cái gì mà giường đông lạnh các loại khoa học kĩ thuật thụ cao cấp…

Thế mà vẫn cho hắn nghiên cứu ra chút môn đạo. Nay hắn lại còn không biết đủ mà dấn thân vào ngành Gene, mà lại không có lấy một người thầy dẫn đường kia chứ.

Không biết nên nói hắn là cuồng vọng đây? Vẫn là nói hắn lòng tham không đủ rắn nuốt voi?

Bởi vậy mà cho dù đã được bật hack đến mức tối đa Nobita, đứng trước một lĩnh vực hoàn toàn mới, lĩnh vực này lại hoàn toàn không có lão sư chỉ dạy, thêm vào trình độ khoa học thời bấy giờ vẫn chưa lí giải được là bao… tất cả những lí do đó cộng lại dẫn đến Nobita hai mắt tối thui lần mò mãi không thấy đường.

……..

Chán nản ngáp dài đi về nhà trên đường, Nobita bỗng nghe đến tiếng nói của Suneo và Shizuka cùng Jaian vọng lại từ phía đất trống, nói đến chứ mấy cậu ấy chạy về thật đúng là nhanh, chưa gì đã ra đây tụ họp.

Đi lại gần bên mép bãi đất trống, Nobita mới nhận thấy ba cậu ấy đang chú ý đến một vật nằm ngay tại dưới gốc cây tại bãi đất trống.

Sự chú ý của Nobita nhanh chóng được tập trung tại thứ đó, thứ đó có hình thù khá đặc trưng, chất liệu chỉ cần nhìn một cái là biết ngay do đá tảng tạo thành, có một cái đầu to tròn, thân hình hơi mập ú, tay ngắn chân đoản…

Ách! Không phải chính là bức tượng của Doraemon sao?

Nhìn cái này hình ảnh, không hiểu sao Nobita bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, dẫu sao cũng ít có nghệ sĩ nào rảnh rỗi đến nỗi đi tạc tượng Doraemon cả á.

Nhanh chóng chạy đến bên cạnh Shizuka, cô nàng thấy Nobita thì cũng nhanh chóng mà nói:

"A! Nobita-kun, cậu lại đây mà đưa pho tượng Doraemon về đi nè! Sao lại để nó nằm lăn lóc ở đây vậy?"

Nobita nghiêm túc mà gật gật đầu, nhưng sự chú ý lại đặt hoàn toàn vào biểu cảm của pho tượng…

Sợ hãi! Vô cùng sợ hãi! Đó chính là biểu cảm của Doraemon, pho tượng này đặc tả tràn đầy ra một khí tức chẳng lành khiến Nobita càng xác định hơn nữa về suy đoán của bản thân.

Để xác nhận chính xác hơn, Nobita nhanh chóng mà chảy lại leo lên cái cây trên bãi đất trống, trong con mắt tò mò không hiểu của Shizuka, Suneo và Jaian thì hắn lấy bị kẹt trên cây một cái chổi quét rác, đúng hơn chính là nhà hắn cái chổi quét rác.

Nhìn trên tay cái chổi, lại nhìn về phía bầu trời trong xanh không mây, gió thổi vi vu, Nobita lẩm bẩm:

"Thế giới phép thuật sao…"

Ps: Tác là rất muốn ra chương đều đặn cho mọi người, cơ mà thực sự khó khăn á.

tác đang tại Nhật, cuộc sống tại đây thật sự rất vội vã và quan trọng hiệu suất, khó có thời gian rảnh rỗi như tại Việt Nam a...

có gì mọi người hãy thông cảm tác với nhé...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Giống mà khác một dạng phiêu lưu

Tại một trụ sở mang đậm tính chất khoa huyễn đang diễn ra một cuộc hội nghị vô cùng quan trọng về sự tồn vong của trái đất.

Tại trong màn ảnh cỡ lớn là chia ra rất nhiều khuôn mặt, nếu có người quan tâm về giới khoa học gia sẽ nhận thấy rất nhiều khuôn mặt các nhà khoa học về vũ trụ uy tín xuất hiện trên màn ảnh.

Còn đứng phía trước màn ảnh kia lại là một người tại Nhật Bản có tiếng là nhà khoa học gia về hàng không vũ trụ đứng đầu Nhật Bản, giáo sư tiến sĩ Mangetsu.

Ông có một bộ đầu trọc lóc đầy… trí tuệ. Hình thể hơi béo, hai hàng ria mép rất phong cách, khuôn mặt hơi có chút hiền hậu bây giờ lại tràn đầy mồ hôi.

Nhìn báo cáo đưa đến, ông lo lắng mà nói:

"Voyager 5 đã bị phá hủy?"

Ngồi tại một bên thao tác một đài siêu máy tính là một cô bé chừng 12, 13 tuổi tóc ngắn màu tím hồng quay qua nghiêm túc báo cáo:

"Vâng, tàu bị một lực hấp dẫn siêu mạnh khiến nó bị nổ tung thành bụi."

Bên trên màn ảnh các nhà khoa học hàng đầu cũng một mặt tràn đầy lo lắng mà nói:

"Nó thực sự ảnh hưởng xa đến vậy?"

"Tôi cũng không ngờ được nó có thể có sự hấp dẫn lớn đến thế, không khác mấy với chúng ta từng biết đến lỗ đen vũ trụ…"

Một mặt suy bại giáo sư Mangetsu quay về mà nói:

"Vấn đề bây giờ là "nó" có quỹ đạo bay đến thế giới chúng ta…"

"Đến lúc đó sẽ là…"

Từ "tận thế" quanh quẩn bên miệng ông, tuy không muốn thốt ra nhưng cuối cùng ông vẫn là đành chấp nhận trước sự thật phũ phàng đó.

"Tín hiệu truyền về từ Voyager 5 đã hoàn tất."

Một nhà khoa học từ phía sau màn hình thông báo, nghe thế ông Mangetsu nhanh chóng quay qua ngồi bên cạnh siêu máy tính con gái mà hô lên:

"Miyako!"

Tâm hữu linh tê, Miyako nhanh chóng quay qua một khung siêu máy tính khác và thao tác, ngón tay gõ như bay trên bàn phím máy tính.

Không bao lâu trên màn hình máy tính đã hiện lên thứ mà chiếc tàu Voyager 5 truyền về trước khi hóa thành rác vũ trụ.

Trên màn hình là một cảnh tượng khiến tại đây quan sát mọi người đều hoàn toàn tuyệt vọng, thứ đang tiếp cận kia thay vì nói là thiên thể thì lại càng là giống một hố đen vũ trụ với tinh vân xoay quanh nó và dưới đáy nó là một nơi nghi ngờ là lỗ trắng, thứ đẩy tất cả mọi thứ ra khỏi nó và cũng chính là động lực của thiên thể kia.

Mãi cho đến khi màn hình đen lại do camera lẫn chiếc tàu bị phá hủy thì những người đang xem đoạn video đó vẫn đứng yên, không khí trầm thấp đè nén đến chiếc kim có rơi xuống cũng nghe được.

……..

"Doraemon! Cậu xem cái này đi!"

Chạy về đến nhà, Nobita nhanh chóng kéo Doraemon đang xem Tivi đi ra đến xem pho tượng hắn dựng tại ngoài vườn.

"Đây là ai làm?"

Một mặt tràn đầy mộng bức Doraemon là ngạc nhiên mà thốt lên một tiếng. Dẫu sao thì cũng đâu có mấy người có thể một mặt tỉnh bơ mà phát hiện một pho tượng giống y như bản thân mà mặt không đổi sắc?

Nobita nhún nhún vai mà nói nửa đùa nửa thật:

“Biết đâu được! Tớ thấy nó nằm ngoài bãi đất trống ấy! Biết đâu lại là một tên phù thủy độc ác nào đó phù phép biến cậu thành pho tượng thì sao…”

Doraemon một mặt tức giận nói:

“Hừ! Tớ vẫn đang đứng đây đấy! Cậu cứ nói cái gì không đâu, Phép thuật cái gì vốn không tồn tại!”

Nobita một mặt tràn đầy thâm ý mà nói:

“Biết đâu được a? Đôi khi phép thuật thực chất vẫn luôn quanh ta nhưng chẳng qua chúng ta không phát hiện mà thôi.”

Doraemon một mặt viết đầy “hồ ngôn loạn ngữ” mấy chữ, Nobita vẫn là một mặt ý vị thâm trường mà không nói gì.

“Thưa tiến sĩ Magetsu, ngài xin hãy nói điều gì đi ạ. Về những số liệu được truyền từ tàu vũ trụ vừa được gửi về? Nghe thông tin rằng chiếc tàu đó đã bị phá hủy, ông có lời gì để giải thích ạ?”

Tiến sĩ Mangetsu chỉ có thể một mặt mồ hôi tràn đầy mà nói:

“Chúng tôi vẫn đang nghiên cứu.”

Những người phóng viên vẫn không hài lòng trước lời nói qua loa của ông Mangetsu mà tiếp tục hỏi tiếp:

“Thưa tiến sĩ, thực chất thì nó có ảnh hưởng đến trái đất không?”

Một mặt biến chuyển nhiều màu tiến sĩ Mangetsu cuối cùng vẫn là nói:

“Chúng tôi cần thêm thời gian để nghiên cứu, xin lỗi khi tôi không thể nói thêm gì khác!”

Nhìn trên Tivi bản tin, Nobita hai cái lông mày nhíu chặt lại, coi bộ trái đất đã nguy cơ khẩn cấp rồi, hắn vẫn là nhanh chóng mà biến thế giới thành thế giới phép thuật thôi.

Nobita hắn vẫn không biết bản thân có thể sinh tồn trong không gian được không nữa, dẫu sao hắn vẫn chưa nhàn nhức cả trứng mà ông thọ chán sống tự tìm dây thắt cổ.

Mượn của Doraemon cái đèn pin thích nghi rồi bay thẳng qua cho cái hành tinh kia một quả Kamehameha cũng không phải là không được.

Nhưng nếu làm thế thì hắn phải làm trước chuẩn bị giải thích lí do mượn đèn cho Doraemon và chống đỡ trước tin tức về sự phá hủy đột ngột của hành tinh bí ẩn, nếu không may mắn hắn cũng có thể có nguy cơ lộ mặt.

Vả lại, hắn có chút suy nghĩ khác đối với lần này suy tính.

Đã lâu, từ cái lần trước nữa cả đám đi mạo hiểm, Nobita đã nhận ra sự quan trọng của sức mạnh cá nhân từng thành viên.

Dẫu lần nào hắn cũng có thể bảo vệ cả nhóm hữu kinh vô hiểm mà vượt qua, nhưng thực ra cả đám không khác gì đi trên tầng băng mỏng cả.

Không phải lần nào Nobita cũng có thể chiếu cố tất cả, và khi cả đám làn gánh nặng cho hắn thì thật lớn hạn chế hắn phát huy cũng như tạo cho mọi người cảm giác bản thân vô dụng.

Nobita định cho cả đám cùng nhau đi du lãm một lần dị giới, nói gì đi nữa hắn cũng cảm thấy bản thân đầy đủ khả năng bảo đảm cả nhóm an toàn lần này.

Cả việc về Sumire nữa, dẫu sao hắn vẫn chưa thể đánh phá được cái gì về Gene, nên hắn định cho Sumire cô nàng đi nghiên cứu chút cái phép thuật thể loại này.

Mà Doraemon là fan ruột của cô nàng nên hẳn là sẽ không có chuyện gì đâu a??

Cho dù nghĩ như vậy nhưng không biết sao Nobita vẫn có cảm giác không lành…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 138: Ngày mới, thế giới mới

“Cậu nói cái gì??? Diễn viên, ca sỹ Sumire sẽ đến đây chơi vào ngày mai?”

Shizuka, Suneo, Jaian cùng một mặt kinh ngạc mà nhìn Nobita chằm chằm.

Đóng vai là kẻ chuyên gia “nổ” sau đó không thể giải quyết vấn đề “nổ” quá trán của bản thân, Nobita biểu thị: “Nghề của anh!”

Doraemon đứng một bên cạnh thì che lại cái trán, dẫu sao cậu ta là quyết sẽ không đưa bảo bối ra trợ giúp Nobita lần này, cũng không thể lần nào cũng là nổ cho sướng miệng rồi quay qua đòi bảo bối để giải quyết vụ việc được!

Cho dù Nobita thực ra chưa từng làm mấy vụ nổ banh nóc rồi gọi Doraemon đi chùi đít, cơ mà không hiểu sao Doraemon vẫn cứ cảm thấy Nobita như thế này mới đúng là Nobita, chuyên gia gây họa và chém gió thành bão.

Nhiều khi Doraemon lại cứ cảm thấy Nobita như thế này thật tốt, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy giữa hai người vẫn là thiếu thiếu cái gì đó.

Cũng đúng thôi, Nobita của bây giờ là một mẫu người “con nhà người ta”, cho dù còn chút chút khiếm khuyết, nhưng Nobita vẫn là hình mẫu lí tưởng cho các bậc phụ huynh so sánh với con cái nhà mình.

Theo thống kê chưa đầy đủ thì trong năm vừa rồi số lần mang Nobita ra so sánh với con nhà mình tăng nhanh và vượt mặt số lần mang Dekisugi ra so sánh.

Cũng không phải Dekisugi bị tụt giảm “uy tín” của cái tên “gì cũng làm được”, mà là tên nào đó mở Hack nhân sinh quá không nể mặt đi, từ cuối lớp chạy như ngồi tên lửa mà lên đến đầu lớp.

Các bậc bố mẹ vẫn là thích mang điều kiện thua kém con cái bản thân nhưng vượt qua những đứa con nhà mình để nói, thật vừa đúng lúc Nobita chính là như vậy.

Nào là “Mày biết Nobita-kun nó đã từng là người đứng bét lớp chưa?” “Nobita-kun nó có thể vượt lên đứng đầu lớp từ vị trí cuối cùng sao con lại không thể?”…vvv…vvv.

Tóm lại a, nhân duyên vốn cũng không quá tệ Nobita nay đến trường lại luôn nhận những ánh mắt đầy “u oán” từ các bạn học khác khiến hắn ta như nhà sư sờ không thấy tóc vậy chẳng biết đường nào mà lần.

Nói xa… tóm lại, với hình mẫu gần như lí tưởng, Nobita là không quá mức dựa dẫm vào Doraemon, bởi thế hai người không đến mức độ bạn bè không thể thiếu nhau cái chủng loại đấy được.

Nhưng Nobita cũng không biết sao được á, ai biểu hắn quá “hoàn hảo” làm gì…

Riêng về phần da mặt độ dày thì Nobita cũng thuộc hàng có tên tuổi.

Tiễn mọi người về, hẹn nhau sáng sớm ngày mai tụ tập lại tại nhà Nobita rồi mọi người cùng nhau rời đi bãi đất trống.

Đi trên đường về, Doraemon tò mò mà hỏi:

“Cậu có chắc bản thân có thể gọi Sumire đến chơi được không đấy? Tớ là sẽ không cho cậu mượn bảo bối làm mấy trò vớ vẩn ấy đâu!”

Một mặt “cao thâm khó dò” Nobita bắt đầu hốt du Doraemon:

“Cứ đợi xem! Hay là chúng ta làm chút xíu nho nhỏ đánh cuộc đi!”

Doraemon một mặt cảnh giác mà nói:

“Cậu có ý định gì?”

Nobita một mặt gian giảo như hồ li mà nói:

“Cũng không có gì to tát cả. Chỉ là nếu Sumire đến đây thì cậu phải cho tớ mượn một bảo bối sử dụng, dẫu sao cũng không thể bạc đãi người ta. Tớ sẽ dùng bảo bối đó để tạo một trò chơi nho nhỏ thôi.”

Cũng không cảm thấy có cái gì không thể, vả lại Doraemon đơn thuần là không tin Nobita có thể mời được Sumire đến nên cậu ta rất sảng khoái mà nói:

“Được thôi! Đổi lại, nếu cậu không mời được Sumire đến thì tớ chỉ cần cậu mua cho tớ một túi bánh rán thật to…”

Nói xong Doraemon còn một mặt tràn đầy không tiền đồ mà chảy nước dãi.

Nobita cũng sảng khoái mà đáp ứng, dẫu cho Doraemon có nói cái gì đi nữa cũng không quan trọng, dẫu sao Sumire đã hứa chắc chắn cô ấy sẽ đến vào sáng mai rồi, vốn đây là một cuộc cá cược đã biết trước kết quả.

……...

Trời âm u nhiều mây cả một ngày trời cuối cùng đến tối đã đổ mưa, cả đêm trời mưa to như trút, Nobita thì ngon lành mà đánh một giấc đến sáng mai, cuối cùng bị tiếng hét của mẹ gọi tỉnh.

Chẳng là sáng sớm đi ra khỏi cửa phòng thì bà Nobi bất chợt phát hiện có vết chân dính nước đi vào ttrong nhà, nghi ngờ đêm hôm qua kẻ trộm đi vào nhà.

Nobita biết thừa đây là Doraemon trong tương lai, chính xác hơn là Doraemon tại thế giới phép thuật trong tương lai bị biến thành tượng đá, đêm qua có thể là nhờ ánh trăng chiếu mà được trở lại hình dáng ban đầu đi đến để cầu cứu.

Dĩ nhiên Nobita biết điều đó, nhưng hắn lại không muốn cuộc hành trình bản thân chưa bắt đầu đã kết thúc, tài cao gan cũng lớn Nobita là không lo lắng quá nhiều.

Nói hắn tự đại cũng được, mà nói hắn tự tin thái quá cũng được, cuối cùng là Nobita vẫn quyết định là không quản việc Doraemon của tương lai chạy đến hòng sửa đổi quá khứ.

Dẫu sao thì Nobita biết thừa chạy trời không khỏi nắng, luật nhân quả vẫn luôn là tuần hoàn. Tại thế giới phép thuật thì có quỷ vương, ma vương uy hiếp địa cầu, không phải là trở về hiện tại có thể thoát được.

Tại hiện thực thế giới thay vì ma vương uy hiếp, tại đây thứ uy hiếp toàn cầu là một siêu hành tinh như hố đen với lực hấp dẫn cực mạnh.

Nobita cuối cùng vẫn là cảm thấy giải quyết mối họa này tại thế giới phép thuật vẫn tốt nhất.

Dẫu sao tại thế giới kia thì đánh nát tảng thiên thạch hay hủy diệt hành tinh ác quỷ cái gì cũng chỉ đơn thuần được tôn anh hùng thôi.

Tại hiện thực để đánh nát cả hành tinh kia thì bị gọi là "quái vật", nắm sức mạnh mà có thể khiến các chính quyền trên thế giới lo sợ, e ngại.

Vả lại, Doraemon bức tượng đã không cánh mà bay, chả phải gián tiếp nói rõ, Doraemon của tương lai đã được cứu đi sao, có nghĩa là cậu ta vẫn là an toàn, mọi việc vẫn không quá vượt khỏi tầm tay với.

Vươn vai nhìn về sáng sớm quang đãng bầu trời, Nobita lẩm bẩm:

"Ngày hôm nay… Sẽ là ngày dài đây!"

Đúng vậy, là ngày mới, cũng là thế giới mới!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Cả nhóm hành trình

"Có thật là ca sỹ Sumire sẽ đến không Nobita? Cậu mà nói xạo thì cẩn thận tớ!"

Một mặt lo lắng bồi hồi trước khi gặp thần tượng, Jaian dùng lời nói để bày tỏ sự bối rối hồi hộp của bản thân.

Chứ kể từ khi cậu ta bị Nobita đạy cho biết bông hoa là thế nào hồng, nước biển vì sao lại mặn thì đối với Nobita từ lâu đã bỏ đi cái kiểu nói chuyện đe dọa đấy, dẫu sao cậu ta vẫn là điển hình bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh mà.

Nhưng lo lắng bồi hồi nên Jaian cũng là không cố kị ba bảy hai mốt mà cứ theo thói quen tượng trưng mà khua khua cái nắm đấm lớn ngang cái bát tô của bản thân.

Dĩ nhiên người hồi hộp cũng không riêng gì Jaian, Suneo, Shizuka cũng tương tự như vậy, chẳng qua là không biểu hiện nhưu vậy mạnh bạo thôi.

Còn Doraemon thì…

Nhìn một bên vẫn đang chỉnh chỉnh lí lí Doraemon mà Nobita trực trực đau đầu. Cu cậu kể từ khi được Nobita dùng ngữ khí chắc như đinh đóng cột cam đoan Sumire sẽ đến chơi thì vẫn đang luôn trong trạng thái tràn đầy năng lượng.

Từ hôm qua đến bây giờ, Doraemon đúng nghĩa là một con Robot mà tất bật công tác, nhổ cỏ, quét dọn, dùng khăn trùm thời gian khiến đồ vốn cũ kỹ trong nhà bỗng nhiên sáng lóa lên cả.

Nobita vẫn không tài nào hiểu nổi Doraemon cái kiểu sử dụng bảo bối, ngày thường có thể nóng đến trực le lưỡi nhưng vẫn là không mang bảo bối làm mát ra.

Xem tivi vẫn là chập lên chập xuống cơ mà vẫn không có ý định dùng bảo bối dì cứu vãn tình trạng, đó vẫn là chưa tính đến tranh dành cái tivi cũ kĩ với bố thì Nobita càng không hiểu nổi.

Nobita đã từng có ý định mua chiếc tivi mới, nhưng lại là chạm trúng lòng tự ái của bố Nobi nên vẫn thôi, đành để nguyên như vậy.

Đối với bố Nobi thuyết pháp thì tiền của con là để chăm lo cho cuộc sống của con, bố mẹ đã không thể tự đảm bảo cho bản thân thì đâu thể đarm bảo gia đình và nuôi dạy con cái?

Tóm lại thành ra Nobita kiếm cả một đống tiền đều chỉ biến thành một chuỗi dãy số trong thẻ ngân hàng, vốn tử trạch Nobita thì lại càng không tìm ra cách thức tiêu tiền, cuối cùng nó vẫn là để yên nơi đó không xê dịch.

Đã như vậy nhưng hôm nay chỉ vì tiếp đón Sumire mà Doraemon lôi hết tất cả bảo bối hữu dụng của bản thân ra chuẩn bị, vẫn là nói Doraemon trọng sắc khinh hữu đâu? Vẫn là nói Doraemon dại thần tượng đâu?

Chỉ có Nobita là biết ngăn tủ của Doraemon ngủ vào mỗi tối thực ra lad dán đầy ảnh của Sumire, Doraemon là một "tử trung Fan" của Sumire a…

Nobita định bụng mở miệng chấn an mọi người một câu thì bỗng nhiên chuông cửa gọi vang lên.

Hôm nay bố mẹ Nobita đều có công việc đi ra ngoài, có trời biết có phải Doraemon táy máy tay chân gì không, chứ bố mẹ sáng sớm đã đưa cho Nobita và Doraemon một khoản tiền bảo là hãy tự lo cho bản thân hôm nay, hai bố mẹ có công chuyện cần xa nhà một hôm, tối muộn mới về.

Thế là Nobita và mấy đứa bạn ngang nhiên mà chuẩn bị chào mừng Sumire nổi tiếng đến chơi ngay tại phòng khách.

Mở ra cánh cửa, Nobita kinh ngạc mà đánh giá Sumire trước mặt.

Sumire là tạo hình một bộ đầm xinh đẹp, mũ rộng vành, khăn quàng cổ và cặp kính râm, tạo hình thuần túy là một bộ "ta là kẻ khả nghi" "hãy chú ý ta đi" cái thể loại kia.

Nhưng tại thấy Nobita thời khắc này thì Sumire rạng rỡ mà nở ra một nụ cười tràn đầy rạng rỡ khiến Nobita thoáng chốc thất thần.

Cơ mà Nobita cũng không phải loại thấy gái xinh là không bước được bước nào hạng người, hắn là loại thấy gái xinh là bước theo bày vẻ đạo mạo hạng người.

Nhanh chóng mang theo Sumire đi vào phòng khách trước sự kinh ngạc của mọi người, Nobita thuần thục mà giới thiệu về Sumire với mọi người, tiện thể giới thiệu mọi người với Sumire, thể hiện ra điệu bộ "rất có mặt mũi" cái từ này một cách tối đa.

Nobita thì đã biên tốt cuộc gặp gỡ tràn đầy tính chất "Cẩu huyết" của các loại kịch truyền hình hắn từng xem.

Nobita biến câu chuyện hắn và Sumire gặp nhau quen biết tràn đầy khúc chiết mà lâm li, đến độ Sumire người trong cuộc này nghe Nobita kể mà như si như say, như nghe kể chuyện ngôn tình vậy.

Nếu có nhà đạo diễn phim nào vô tình nghe được câu chuyện Nobita biên ra thì biết đâu có thể bộc phát đương trường tạo nên bộ phim ăn khách?

Dẫu sao cũng không thể coi thường cái kiến thức bị tẩy lễ qua hàng loạt các tựa phim thế kỉ 21 của Nobita, so sánh với phim và kịch bản của thế kỉ 21 thì tại bây giờ ngành điện ảnh quả thật có thể xách dép.

Kéo xa… tóm lại Nobita cũng chỉ là biên cho có thế thôi, chứ có biên sơ sài hơn nữa, cẩu thả hơn nữa, thậm chí có không biên lời nói dối gì thì chỉ cần Sumire ngồi đây mà cười một tiếng thì Doraemon và Jaian bọn họ đều vứt tất cả mọi thứ quan tâm ra tận chân trời.

Xoay quanh Sumire chơi một vòng như chúng tinh phủng nguyệt, cuối cùng Doraemon bọn người lại gặp phải nan đề "chơi cái gì đây?"

Cũng đúng!

Sumire đối với Nobita cũng không khác gì một cô bạn gái bình thường… ừ thì dẫu có khác thường cũng chỉ là mức độ thân thiết mà thôi, chứ cũng không đến mức độ quá phân biệt.

Nhưng Doraemon mọi người lại khác, đối với các cậu ấy thì Sumire là "thần tượng", có chữ "thần" là đã tại đẳng cấp khác hẳn rồi.

Dẫu cho "thần tượng" này cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, vẫn là một người bằng xương bằng thịt, vẫn là cần ăn ngủ, nghỉ ngơi như bình thường, nhưng trong mắt của Doraemon mọi người thì khác hẳn.

Mọi người ăn được thức ăn thì "thần tượng" không thể ăn, bởi thần tượng là "cao cao tại thượng", là hoàn mĩ.

Ách! Cuối cùng vốn cứ mang bảo bối ra là sẽ chơi vui Doraemon cuối cùng lại tự ti mà không dám mang cái gì ra chơi, nhìn mà Nobita trực lắc đầu.

"Cậu có nhớ là nhận lời nếu tớ có thể mời được Sumire đến thì sẽ cho tớ mượn một bảo bối để chơi không?"

Nobita lời nói phá vỡ trầm mặc mọi người, Doraemon cũng vui vẻ đá quả bóng trách nhiệm qua cho Nobita mà sảng khoái nói.

"Đương nhiên! Cậu muốn mượn cái gì?"

Sumire cũng một mặt tò mò mà nhìn phía Nobita, cô nàng cũng không biết trong hồ lô Nobita bán thuốc gì, dẫu sao thì Nobita bỗng nhiên mời cô đến nhà Nobita chơi khiến đêm qua cô mất ngủ.

Dẫu sao một người con gái được người con trai mình yêu mời về nhà thì đâu thể ngăn cản được suy nghĩ bay xa kia chứ…

Nhưng cuối cùng chứng minh đó là cô nàng nghĩ nhiều. Nobita chỉ đơn thuần giới thiệu cô với mấy người bạn của anh ta, trong đó còn có một cô bé rất xinh xắn đáng yêu nữa chứ, khiến Sumire có cảm giác nguy cơ bạo rạp.

Nở nụ cười tràn đầy bí hiểm, Nobita bắt đầu thả cái nút:

"Tớ muốn mượn bảo bối có thể mang chúng ta cùng nhau đi tham quan được một cái khác thế giới. Mà thế giới tớ muốn tham quan là thế giới phép thuật!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Thế giới phép thuật

"Thế giới phép thuật???"

Cả năm người cùng nhau đồng thanh mà kinh ngạc kêu lên. Cũng không trách họ kinh ngạc như vậy, dẫu sao sống tại thế kỉ văn minh tiến bộ thì mấy ai tin tưởng về thuần túy duy tâm như phép thuật loại hình đâu.

Nhất là họ còn biết đến Doraemon mang ra đầy đủ thần kì vật phẩm nhưng đều được nói rằng đây là thế giới tương lai khoa học kĩ thuật, dĩ nhiên nói đến xuyên qua thời không mấy thứ tràn đầy huyền ảo thế này có chút khó tin, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể tiếp nhận, nhất là với lứa tuổi trẻ con còn có nhiều mộng mơ và chưa bị ăn sâu bén rễ suy nghĩ như người lớn.

Nhưng dẫu sao đó cũng là Khoa học, thứ mà thế giới đã công nhận và vẫn đang hướng đến phát triển á, đâu như thứ mê tín dị đoan bị khoa học bác bỏ, bị xã hội đào thải từ xa lắc xa lơ thế kỉ 14 "phép thuật" đâu…

Đối với "thế giới phép thuật" cái cụm từ này thì tất cả nhất trí đặt lên 150% vẻ mặt nghi ngờ, viết đầy trên mặt vẫn là kiểu: "Cậu nói đi, chúng tớ nghe đây. Nhưng đừng mong chúng tớ có thể tin dẫu là một dấu chấm câu" vẻ mặt.

Nobita thì vẫn không nhanh không chậm mà nói:

"Tớ đâu nói thế giới đó có thật đâu? Ít nhất thì nó hiện tại vẫn chưa là thật sự, nhưng sắp tới đây thì chưa chắc."

Khi mọi người đang một mặt được vòng bởi cái lí luận tràn đầy tính chất của thuyết "tương đối" kia của Nobita thì hắn vẫn chả quan tâm mà quay về Doraemon mà đặt ra yêu cầu của bản thân.

"Doraemon! Cho tớ mượn "tủ điện thoại theo yêu cầu (tủ điện thoại nếu như)" đi!"

Doraemon vẫn còn chưa kịp tiêu hóa xong câu lí luận đầy triết lí của Nobita đâu, bỗng nghe Nobita nói đến tên bảo bối thì theo bản năng mà đưa tay vào túi thần kì đi tìm kiếm đi.

Doraemon quên mất cọng rơm là chiếc tủ điện thoại theo yêu cầu cái bảo bối phải nói là nắm giữ "luật trời" siêu cấp Bug này thực chất Nobita chưa từng một lần sử dụng, cớ sao hắn lại biết mà hô tên chỉ mặt mượn.

Một mặt chuẩn bị hàng vạn lí do biện bạch Nobita chỉ đơn thuần bởi Doraemon lãng đãng mà như đấm một quyền vào bịch bông vậy, hàng tá lí do chả cần bao biện cái gì cả mà cứ thế cho qua, không biết là nên cám ơn cái tính bộp chộp lãng đãng của Doraemon đây, vẫn là nên mang cậu ta đi duy tu sửa chữa chút phần mềm phần cứng đây nữa.

Sức mạnh của Doraemon vẫn là như vậy không khoa học, có thể yếu đến bị chó thường cắn người đầy thương tích, bị Jaian tẩn cho một trận, có thể chỉ đơn thuần việc nhỏ nhặt mà bị thương và…

Dễ như trở bàn tay nâng lên một chiếc xe hơi, tàu ngầm, nhà máy mini khi mang ra bảo bối, một cách nhẹ nhõm nâng lên cả cái bốt điện thoại theo yêu cầu có kích thước không thua kém một bốt điện thoại công cộng, ít nhất cũng đến 1, 2 trăm cân…

Ách! Nobita chỉ có thể tấm tắc mà cảm thán: "Quả không hổ là Doraemon sao?"

Mang ra tủ điện thoại theo yêu cầu rồi thì Doraemon cũng không đến mức một mặt được vòng nữa, dẫu sao bảo bối của cậu ta thì cậu ấy cần hiểu nhất cách sử dụng của chúng chứ, qua Nobita lời nói thì cũng không khó mà đoán ra Nobita định bụng làm chuyện gì với cái bảo bối này.

Đoán được thất thất bát bát Doraemon trái lại nhiệt tình còn hơn Nobita, có trời biết một con mèo máy có cái túi thần kì với đầy đủ các tính năng thần kì bảo bối thực chất khát vọng nhường nào sống tại một thế giới phép thuật á.

Quả nhiên là… một nhà khoa học không có chí hướng khám phá phép thuật không phải là một nhà khoa học tốt sao? Cũng như mỗi một pháp sư luôn có một cuồng đấu sĩ mộng cái thể loại này?

Nhả rãnh thuộc về nhả rãnh, Nobita hành động vẫn là không chậm chạp ảnh hưởng, sau một thời gian chen chúc, cả đám 6 người sinh sinh chen chúc vào được chiếc tủ điện thoại thiết kế vốn chỉ cho một hoặc hai người đứng.

Lấy chút xíu ít ỏi không khí do bị cả đám chen chúc người ho hấp dẫn đến cung không đủ cầu, Nobita nhanh chóng mà hét vào ống nghe điện thoại:

"Nếu thế giới này là thế giới phép thuật…"

Gác lại ống nghe, Nobita và mọi người như thoát nạn mà cùng nhau ngã nhào ra đất hít lấy hít để, có trời biết bóng ma tâm lí trong lòng mọi người là lớn bao nhiêu, coi chừng lại lộ ra chứng sợ đám đông nữa thì cũng chỉ có thể quái Nobita không suy xét thấu đáo.

Cơ mà Nobita thực chất cũng là không cách nào, tủ điện thoại lớn nhỏ thì vẫn chỉ là như thế, hắn chỉ có thể quái thiết kế chiếc tủ điện thoại mà thôi.

Vả lại tủ điện thoại theo yêu cầu sẽ không phân địch ta, nó sẽ thay đổi toàn thế giới, toàn vũ trụ, theo cấp độ vĩ mô, và nó chỉ tránh mỗi những sinh vật ngụ tại trong tủ điện thoại mà thôi.

Có nghĩa là Nobita muốn để mọi người cùng nhau đi tham quan mạo hiểm tại thế giới phép thuật thì chỉ có cách như thế này, còn nếu mọi người tại tủ điện thoại bên ngoài thì rất xin lỗi, khi bước ra khỏi tủ điện thoại theo yêu cầu Nobita sẽ nhận thấy mấy người bạn hoàn toàn mới của thế giới phép thuật mà không phải những người bạn tại thế giới ban sơ.

Nobita sau khi hít thở không khí mấy cái mới cảm nhận đến xem thế giới này khác thế giới kia tại điểm nào, là như các truyện huyền huyễn như vậy khắp nơi tràn đầy ma pháp nguyên tố khiến pháp sư đầy rẫy, pháp thần không đáng giá? Vẫn là như mấy cái truyện tiên hiệp như vậy thiên địa linh khí sống lại người người có thể tu luyện?

Thả ra thần thức cảm giác, Nobita nhận thấy trên giá sách vốn là các kiến thức toán lí hóa các loại nay biến thành Pháp thuật thường thức, Phép thuật và các con số, Phép thuật và sự chuyển động lí hóa của các nguyên tố…. loạn thất bát tao đầy đủ các loại sự vật khiến Nobita có cảm giác muốn hét lên một tiếng "Đây là một cái giả thế giới phép thuật đi?"

Ngoài mấy thứ đó ra, Nobita thấy thế giới vẫn là như thế, chả có cái gì thiên địa linh khí hay ma pháp nguyên tố cái gì cả, quả nhiên truyện hay tiểu thuyết cái gì cũng chỉ là lừa người sao?

Trong khi Nobita đang tìm hiểu về thế giới mới thì mấy người khác đã ngồi không yên.

"Ứm ba la xì bùa cái thảm bay lên!"

"Xích lô xách xô cái bút bay lại đây!"

"Vừng ơi mở ra hóa ra cho ta bánh rán!"

……..

Nhìn năm người lớn nhỏ thi nhau hô loạn mà Nobita chỉ có thể đưa tay vỗ trán làm cái động tác tràn đầy tính biểu đạt cảm xúc này.

Đến cả người lớn như Sumire mà cũng không khác đám trẻ con là bao, quàng lên chiếc khăn mà hô hào muốn bay lên, coi bộ cô nàng là muốn lại trở thành Perger a.

Nobita đâu biết bản thân hắn đối với Sumire quan trọng nhường nào, hắn nói đây là thế giới phép thuật thì cô ấy là tin không nghi ngờ, bởi vậy mới mất hết hình tượng mà hô hào hòng tạo ra chút phép thuật đến.

Sau khi thử đủ loại "chú ngữ" bất thành, Jaian, Suneo một mặt khó chịu nói với Nobita:

"Nobita! Cậu nói thế này là thế nào? Tại sao chúng tớ chẳng thể làm được chút phép thuật nào? Cậu đây là lừa chúng tớ phải không?"

Shizuka sau khi thử nhiều lần chú ngữ thất bại nên cũng có chút xấu hổ, cảm giác Nobita là bày trò để xem người khác xấu mặt nên cũng một mặt giận dữ mà trừng Nobita, có một loại nếu một lời không hợp sẽ dạy Nobita làm người tư thế.

Doraemon ngược lại không nghi ngờ Nobita, Nobita làm đã rất đúng quy trình, có thể trách cũng chỉ có thể trách tủ điện thoại bảo bối của cậu ta mà thôi, mà Doraemon thuộc loại bất cứ chuyện gì cũng có thể xuề xòa được nhưng riêng là đối với chất vấn bảo bối của bản thân thì Doraemon tuyệt đối là thuộc loại cứng đầu cứng cổ.

Sumire thì không như mọi người tức giận hay phẫn nộ hoặc cái gì tiêu cực, mà một mặt hơi có vẻ nghi hoặc nhìn Nobita yên tĩnh đợi hắn trả lời.

Riêng vấn đề hiểu Nobita thì mấy đứa bạn nối khố cũng như sớm chiều sống cùng hắn Doraemon đều không bằng được Sumire, dẫu sao cô nàng sống cùng Nobita so với ai cũng lâu hơn, dĩ nhiên là Nobita sau khi thức tỉnh chứ không phải Nobita hậu đậu vụng về.

Nobita cũng không trả lời mọi người mà chậm rãi đi đến bên bàn học kéo ra hai tấm vải rèm che cửa sổ, để lộ ra bên ngoài trên bầu trời đó là đầy đủ các loại thảm bay, chổi bay đua nhau lũ lượt mà phóng đi các phương hướng, nhìn mà làm những người chưa từng tiếp xúc phép thuật mọi người mục trừng khẩu ngốc.

Ps: Lâu lâu mới ra chương, xin lỗi mọi người nhé!

tác cũng không biết nói gì biện hộ, biết không dứt được công việc mà vẫn trần trụi đào hố cho anh em nhảy đó là tác sai.

còn tác muốn đính chính lại nếu anh em có suy nghĩ khác về tủ điện thoại theo yêu cầu nhé.

thực sự cái tủ điện thoại đó tên là "tủ điện thoại nếu như" có nghĩa là người kia phải gọi điện nói câu đầu là "nếu như..." để thay đổi thế giới.

nó sẽ thay đổi toàn thế giới về nhận thức, nhưng không tác dụng đơn thể. Ví dụ như không thể nói là toàn thế giới hãy chỉ có anh A hay anh B hay chị C gì đó học giỏi chẳng hạn là không được nhé.

thứ điện thoại thay đổi đó là vĩ mô thế giới, chứ không thay đổi vi mô.

Cuối cùng đó là: Thân ái và đoàn kết!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Học phép thuật

"Như cậu nói thì thế giới này thực sự là thế giới phép thuật? Chúng ta sở dĩ không thể dùng phép thuật đơn thuần là vì chúng ta chưa được học cách sử dụng phép thuật mà thôi?"

Shizuka một mặt ngạc nhiên mà tổng kết lại lời giải thích của Nobita.

Gật gật đầu, Nobita nói:

"Đúng vậy! Thế giới này là thế giới thật sự, không phải là một thế giới hoàn toàn hư cấu nên nó hoàn toàn có trật tự và quy luật riêng. Thế giới này nói đúng ra chính là thế giới hiện thực được nhìn trên một khía cạnh khác mà thôi."

Thấy kể cả người trưởng thành như Sumire cũng nhìn bản thân với ánh mắt được vòng thì Nobita đành giải thích một cách đơn giản hơn.

"Nói đơn giản đó là thế giới hiện thực cùng thế giới này giống nhau thời cổ đại, con người được tiến hóa từ vượn người như nhau, phát triển ra văn minh, đi trên một trục thời gian, phát sinh gần như nhau sự kiện. Nhưng hai thế giới này lại tại một mốc thời gian điểm tách riêng ra."

Mang ra một đồng xu tung lên trời, Nobita vừa chộp lại vừa đưa ra một mặt trái của đồng xu àm nói:

"Như chiếc đồng xu này vậy, khi tung lên trời và rơi xuống sẽ có xác suất là 50% mặt trái và 50% mặt phải, tớ bây giờ là chụp được mặt trái nhưng ví dụ như xác suất kia là hoàn toàn có thể tại một thế giới song song giống hệt lúc này có chính một tớ khác chụp trúng mặt phải thì sao, dẫu sao cũng là 50% xác suất."

Vỗ tay một cái, Nobita kết luận:

"Tuy không hoàn toàn giống như hai mặt đồng xu, nhưng cũng không khác là bao. Tại quá khứ thế giới hiện thực là khoa học kỹ thuật chiến thắng chứng minh rằng phép thuật chỉ là lừa bịp, nhưng tại một thế giới song song khác, chính xác ra chính là thế giới này thì phép thuật đã đánh thắng khoa học kỹ thuật và bước lên đài cao sân khấu."

Một mặt suy tư Sumire nói:

"Vậy có nghĩa là thế giới thực chất ra có rất nhiều thế giới song song nhau? Cứ mỗi đứng trên một mốc quyết định xác suất 50/50 sẽ lại xuất hiện một thế giới song song? Và người thế giới kia có thể như chúng ta du lịch qua thế giới song song khác và sửa đổi nó?"

Nhìn não động đại mở Sumire, Nobita cười mà nói:

“Cũng không đến mức như vậy. Nói đúng ra thì thế giới song song vốn chỉ là tồn tại trên lí luận mà thôi, chứ vốn là không tồn tại chân thực. Nói đúng hơn là nó chưa tồn tại chân thực trước đó cho đến khi tủ điện thoại theo yêu cầu cụ hiện nó thành thế giới thực sự.”

Đúng thế! Bảo bối của Doraemon chính là như thế Bug, thế giới vốn dĩ chỉ là trong tưởng tượng “nếu như” mà cũng có thể đùng một cái biến ngay ra được.

Sau khi nghe Nobita giải thích thì cả đám mới coi như có cái nhìn rõ ràng hơn về thế giới phép thuật này, kể cả Doraemon cũng không rõ ràng về kết quả của bảo bối bản thân tạo ra nữa kia mà.

Nhiều khi cũng cảm thấy thế kỉ 22 thật loạn, nếu có dăm ba người xấu lợi dụng các bảo bối phải nói là cấp độ Bug như thế này thì đã đầy đủ náo cho thế giới tương lai gà bay chó chạy rồi. Cũng may chiếc tủ điện thoại này chỉ có hai cái và nằm trong tay của Doraemon và Doremi.

Học hành vốn dĩ là nhàm chán, đơn giản bởi học hành cảm thấy thực sự vô bổ, chỉ là mấy cái chữ số lít nhít trên sách vở và cảm thấy học mấy thứ đó chả để làm gì, cộng với khó khăn lí giải thì quả thật chả mấy ai mặn mà với học tập.

Nhưng học phép thuật thì khác.

Thần chú của phép thuật vốn rất nhiều, nhưng đơn giản thực dụng nhất dùng cho sinh hoạt lại chỉ xoay quanh mỗi một câu thần chú “Chinkarahoi”. Câu thần chú này phần đa sử dụng thay thế cho đôi tay, cũng có thể ví nó là “đôi tay pphép thuật”, và như chúng ta đã biết con người tạo dựng nên xã hội này cũng chỉ là từ đôi bàn tay mà thôi.

Bởi vậy chỉ là một câu thần chú nhưng nó là cơ bản của tất cả các phép thuật cao cấp hơn, dẫu sao tòa nhà có cao thế nào cũng là cần có nền móng vững chắc á.

Học thuộc thần chú, cả bọn bắt đầu thực hành làm theo nguyên mẫu sách giáo khoa tiểu học lớp 1 mà bắt đầu thực hiện phép thuật.

Không thể không nói đến sự thực dụng của phép thuật, cứ nhìn mẹ Tamako đó tuy không phải pháp sư đại tài cái gì nhưng chỉ là ngoắc cái tay hô lên một câu thần chú “Chinkarahoi” là chảo tự rán trứng, bát đũa tự rửa, khăn lau nhà tự lau dọn.

Nếu như có thông tin cá nhân bảng như game online thì bảng nhân vật Skill của mẹ Tamako hẳn là “Kĩ năng nữ công gia chánh: Max”.

Cho dù là thế giới phép thuật vốn cùng thế giới khoa học kỹ thuật là song song, cả hai bên đều là năm 1974. Tại cái thế giới khoa học kĩ thuật vẫn đang dốc sức phát triển, phần lớn vẫn cần nhân công làm việc, tự động hóa vốn chỉ là trong mơ, thì thế giới phép thuật này đã đạt thành gần giống như tự động hóa.

Thế giới khoa kĩ kia đang vì ùn tắc giao thông các tệ nạn mà đau đầu, nơi đây thì đến đứa trẻ năm tuổi cũng đã có thể cưỡi chổi bay khắp nơi.

Không thể không nói thế giới phép thuật thật là có độc đáo riêng và hơn thế giới khoa kỹ bên kia không ít.

Nhưng nói vậy không có nghĩa khoa học kỹ thuật thua ma pháp, dẫu sao thì cũng không có chắc chắn chứng minh rằng có ma thuật nào cản lại được bom nguyên tử. Dĩ nhiên càng không nói đến đỉnh cao của khoa kĩ thế kỉ 22 hoàn toàn là cấp sử thi tồn tại, ma pháp vốn dĩ hơn khoa học kĩ thuật đơn giản vì hai nguyên nhân.

Một đó là do thế kỉ 14 ma pháp đã không bị hủy diệt mà tiếp tục phát triển đến nay đã có lịch sử lâu đời, trong khi khoa học kỹ thuật mới bùng lên sau cuộc cách mạng hơi nước ngót nghét mấy chục đến trăm năm mà đã phát triển đến bây giờ cũng đã là cực kì nhanh chóng để hình dung rồi.

Hai thì đơn thuần bởi thiên hướng khác nhau, một bên chú trọng cho cá nhân một bên chú trọng cho xã hội đoàn thể thì đâu thể so sánh hoàn toàn được.

Cũng ví von thế giới phép thuật có thể tạo ra thảm bay bay được ra vũ trụ, nhưng chỉ số ít người đầy đủ tài năng, pháp lực để điều khiển nó.

Trong khi thế giới khoa học kĩ thuật sau khi sáng tạo ra phi thuyền thì chỉ cần đầy đủ sức khỏe và được tập luyện một thời gian thì ai cũng có thể điều khiển nó bay ra không gian.

Cũng như thế giới phép thuật có thể có tuyệt thế thiên tài tạo ra cũng như có khả năng phát ra phép thuật đầy đủ sánh ngang uy lực của bom nguyên tử, nhưng nếu như nguờii kia chết đi, sẽ không còn ai có đầy đủ thiên tài để sánh ngang với người đó cả và sẽ không còn uy lực kinh khủng phép thuật đó nữa.

Trong khi khoa học kĩ thuật khi đã tạo được một quả bom nguyên tử thì cũng sẽ tạo được quả thứ hai, thứ ba…

Nói cao cao tại thượng thế thôi, chứ Nobita bọn họ vẫn là khổ bức bắt đầu tập luyện từ cơ sở nhất thần chú của trẻ con lớp một thôi…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Một đám thiên tài

"Chinkarahoi!!!"

Nhìn con hạc giấy được Nobita điều khiển bay qua bay lại trong phòng không khác gì một con hạc thật mà mọi người một mặt tràn đầy ao ước.

Đã gần nửa tiếng đồng hồ kể từ khi cả đám người đến thế giới phép thuật này, nhanh nhất học hội phép thuật không ai khác chính là Nobita.

Từ đầu tiên đơn giản điều khiển cục tẩy, chiếc bút chì đến đồ nặng như cái bàn, Nobita đã làm cho mấy người còn lại tràn đầy chấn kinh một mặt.

Đầu tiên là Nobita tập luyện nâng được vật càng ngày càng nặng, cứ như vận động viên thể hình mà nâng lên tạ càng ngày càng nặng vậy, nhưng đến khi nhận ra đối với sức mạnh linh hồn của bản thân thì chỉ đơn thuần là vật nặng thì chẳng thể làm đến rèn luyện tác dụng thì Nobita thay vì tập nâng vật nặng thì thay vào đó là điều khiển tỉ mỉ một vật thể.

Từ ban đầu chỉ đơn giản điều khiển con chim giấy cứng nhắc phi hành, đến bây giờ đã có thể khiến con chim kia bay lượn linh hoạt cùng một con chim thực thụ không khác biệt gì cả đã đầy đủ hiểu được "tư chất" của Nobita là bao nhiêu.

Trong khi trong đám nhanh thứ hai là người trưởng thành Sumire, dẫu sao cũng đã từng tiếp xúc đến "nhẫn thuật" mà Nobita từng giày vò ra, dẫu sao cũng coi như đã từng tiếp xúc đến siêu tự nhiên sự vật, cũng chỉ có thể nâng lên quyển sách bay lượn.

Sau đó là Shizuka, cô nàng lại đặc biệt giỏi trong phương diện tỉ mỉ, tuy nâng không được các vật thể nặng nề, nhưng Shizuka đã có thể điều khiển con gấu bông đứng tại sàn nhà múa ba lê, không thể không nói được là thiên tài.

Còn lại Suneo, Jaian và Doraemon thì thực sự làm mất mặt cánh mày râu.

Nhìn Jaian vẫn đang chiến đấu với cục tẩy, cục tẩy kia lúc thì lơ lửng lên lúc lại như đứt dây mà rơi xuống sàn nhà, Suneo thì cũng đang trợn mắt mà nâng một chiếc bút chì bay lên từng cm.

Doraemon thì…. Ách! Cũng không thể nói là thất bại, nhìn cậu ta cực độ thuần thục mở miệng ra, một chiếc bánh rán thoát từ đĩa bánh gọn gàng bay lên rơi vào miệng của cậu ta là biết được tư chất của cậu ấy cũng là không kém.

Cơ mà sau khi hoàn thành cái phép thuật đơn giản đưa bánh vào miệng đó xong thì Doraemon biểu thị "đã đủ"…

Theo như cậu ấy thuyết lí thì mọi việc đã có thể sử dụng bảo bối làm thay rồi, việc đưa bánh vào miệng cũng được phép thuật giải quyết, cậu ấy đã cảm thấy đủ, Doraemon nói đến Nobita á khẩu cả ngày không biết trả lời ra sao nữa.

……...

Thời gian là từ sự miệt mài làm việc gì đó mà qua nhanh, cả đám cũng thật miệt mài tập luyện phép thuật mà qua thực sự nhanh chóng.

Nobita cũng không có đối chiếu để so sánh tốc độ tu luyện của mọi người với người bình thường của thế giới phép thuật là như thế nào, dẫu sao thì hẳn là khá nhanh a?

Thực chất chứ nếu như có ai đó tại thế giới phép thuật mà nhìn thấy nhóm người này từ phép thuật cơ sở bắt đầu học lên đến phép thuật trung cấp mức độ chỉ với thời gian chưa đến một ngày chắc chắn sẽ há hốc miệng mà không thể tin vào mắt mình được.

Phải biết rằng phép thuật vốn phân chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp và dĩ nhiên trên cùng đó chính là "cấm chú", nếu mang ra cùng với các mức độ phân chia thì sơ cấp là dùng trong giáo dục tiểu học và trung học cơ sở mẫu giáo, dùng cho đánh vững nền móng.

Còn trung cấp đã là giáo trình dạy cho học sinh trung học phổ thông rồi, đã dính dáng rất nhiều các kiến thức thiên văn địa lí bát nháo toàn diện.

Ai từng học trung học phổ thông sau đó đi lên đại học sẽ không khó khăn phát hiện, lúc bản thân uyên bác nhất không phải là trở thành sinh viên đại học, càng không phải là nhân viên doanh nghiệp nào đó kiếm lương tháng trăm triệu mà chính là lúc bản thân còn ngồi trên ghế nhà trường trung học phổ thông á.

Tại thế giới phép thuật cũng gần như tương tự, cao cấp phép thuật cũng đơn thuần là đi sâu tìm hiểu kĩ càng một nhánh của phép thuật trung cấp, mang cái phép thuật đó tối ưu nhất, phát huy tác dụng nhất có thể.

Nhưng lên đến cao cấp phép thuật thì phần lớn mỗi người sẽ chuyển sang một hệ phép thuật bản thân am hiểu nhất mà đi sâu tìm hiểu về nó.

Như tại thời cấp ba học sinh vô cùng vô tận kiến thức từ lịch sử xã hội nhân văn đến tự nhiên xã hội toán lí hóa, học sinh cấp ba phải nói là "trên thông thiên văn dưới tường địa lí" tương tự, tại phép thuật trung cấp thì cũng bao gồm toàn diện các mặt.

Từ các loại như "phép thuật ứng dụng cơ bản đời sống" cho đến "phép thuật và cách xúc tiến phản ứng hóa học", "phép thuật và chiêm tinh"…vvv… vvv…

Các kiến thức vốn dĩ trải dài suốt mười hai năm đèn sách học tập mới có thể nắm giữ thì chỉ là trong một ngày thì đã bị mấy người nhóm Nobita nắm giữ

hết cả.

Như thế thì đâu còn có thể gọi là "có chút nhanh" nữa, phải gọi là "một lũ quái vật". Dĩ nhiên tạo thành kết quả như thế này cũng không phải là không có nguyên nhân.

Những người trong nhóm Nobita vốn là nhân vật chính của thế giới này, vốn nắm giữ nhưng khả năng vốn đĩ không phải người qua đường Ất và Giáp có thể so sánh được.

Shizuka thì khỏi nói, trí thông minh được bull chỉ kém Dekisugi một tí tẹo, phải nói là mức độ trí thông minh có khả năng sánh ngang các thần đồng trên thế giới, không khó khăn cho cô bé khi bắt đầu thu nạp kiến thức mới.

Suneo mỏ nhọn, tuy mang trong người tính xấu cả đống, nhưng không thể phủ nhận được tài năng của cậu ấy với sự khéo léo, sáng tạo. Không ai có thể phủ nhận tài năng của cậu ta hoàn toàn không phải ở cái tuổi của cậu ấy có thể đạt đến được.

Nhìn khắp các tác phẩm lắp ráp mô hình, tạo dựng mô hình như thật, vẽ tranh tập tành làm Anime, bộ não siêu nhanh nhạy khi nói láo… với một cậu bé 10 tuổi, quả thật đã được xưng tụng tiểu thiên tài.

Jaian vốn là đơn giản nhất để hiểu, chỉ một từ "mạnh mẽ". Cậu ta có được siêu cấp Bull cho sức mạnh, sự dẻo dai vượt qua người lớn, thậm chí có thể nói "phi nhân loại". Có thể đánh thắng người lớn sức mạnh, kể cả bảo bối của Doraemon cũng khó khăn trừng trị cậu ta.

Không khó nhìn ra khi mà Jaian cực kì thành thạo sử dụng các phép thuật mang tính tấn công khá mạnh mẽ, nhưng dẫu sao cũng chỉ là phép thuật trung cấp, thế giới này vẫn là hòa bình thế giới, có ai dẫn đưa môn học như cách đấu các loại đưa vào giáo trình dạy cho học sinh không?

Bởi vậy Jaian vẫn chỉ là giới hạn tại nâng vật nặng ném đi xa xa các loại mà thôi, chứ chưa đến mức búng ngón tay hạ gục người cái gì.

Còn lại Sumire vốn dĩ là người trưởng thành, lại có duyên tiếp xúc với phép thuật một dạng giống nhau "nhẫn thuật" nên lại càng dễ dàng học tập.

Vả lại, như người ta nói vậy, "cả thèm chóng chán", hay là "Có không biết quý" hay "Đào nhà người khác ngọt."

Tại trong mắt của cư dân thế giới phép thuật thì phép thuật thực sự đơn thuần đâu đâu cũng có, họ đâm ra nhàm chán và không có ý chí đi học tập và rèn luyện.

Khác với mấy "nhà quê" chưa từng thấy phép thuật như Nobita mọi người cực độ ham muốn nắm dữ phép thuật.

Trên đời này a… cứ có nhân là sẽ có quả!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: To gan ý tưởng

Thời gian luôn là thứ khiến cho người ta cảm thấy khó giải, như có lúc cảm thấy nó trôi thật chậm thật chậm, có lúc lại thấy nó trôi thật quá nhanh đi.

Chỉ là hai ngày trôi qua, Nobita và mọi người đã đại khái du nhập vào cuộc sống thế giới phép thuật, đặc biệt là nhờ khả năng thiên phú thuộc hạng "quái vật" nên Nobita ngược lại không bị tụt lại trong mấy khóa học phép thuật mà vẫn ổn thỏa đứng đầu lớp, Shizuka cũng không quá khác biệt.

Ngược lại với gần như không khác biệt Nobita và Shizuka thì Suneo, Jaian lại là lần đầu trong đời được cảm nhận trở thành "thiên tài" trong mắt người khác, khiến hai cu cậu lâng lâng cả hai ngày nay.

Dẫu sao thì thế giới này nói cho cùng cũng là chuyển hóa từ chủ thế giới, mà bởi vậy học lực gần bét lớp Jaian và đứng tại tầm trung lưu Suneo cũng được chuyển hóa qua thế giới phép thuật này.

Nhưng mà lại khác với học lực trung bình kém về mấy môn học tự nhiên hay xã hội, đối với phép thuật thì hai cậu ấy lại đặc biệt có thiên phú, chỉ không đến một ngày đã được vinh dự làm một trong những học sinh xuất sắc của trường.

Bây giờ hai cậu ấy không khác mấy Nobita của lúc vừa xuyên qua, dĩ nhiên Nobita lúc trước đó là có linh hồn của người lớn, mới không bị mấy cái hư danh kia mà bành trướng, trong khi Jaian và Suneo thì lại ngược lại.

Chỉ hai ngày thôi nhưng mà hai người đã bành trướng đến không muốn không muốn, nhiều lúc Nobita có xung động đá đít hai cậu ta về lại thế giới thực cho hai cậu ấy bớt bành trướng lại nhưng cuối cùng nhịn được.

Sumire thì vẫn tiếp tục nghiệp diễn viên ca sĩ của bản thân, vẫn không có nhiều khác biệt.

Hai ngày cũng đầy đủ cho Nobita tìm hiểu rất nhiều về thế giới phép thuật này. Nói cho cùng thì phép thuật không thể nghi ngờ rất thực dụng, nhưng lại không có khả năng phát triển và tiềm lực vô hạn như khoa học kỹ thuật.

Nhìn chung khắp các quyển sách lịch sử của thế giới phép thuật thì Nobita nhận ra được thế giới này không quá khác các thế giới huyền huyễn mà hắn từng đọc là bao.

Các thế giới huyền huyễn hay tu tiên trong tiểu thuyết Nobita kiếp trước từng đọc đều có một bệnh chung: "Đi lùi lịch sử!"

Không sai!

Khi mà khoa học kỹ thuật ngày một phát triển, ngày hôm nay phát triển hơn hôm qua một bậc mà không ngừng đi lên thì mấy cái thế giới tự xưng "bậc cao thế giới" với những người có thế "di sơn đảo hải" lại đang đi lùi lịch sử.

Dẫn chứng rõ ràng nhất đó chính là những "cấm chú" "Đại phép thuật" các loại đều là lấy từ "thời cổ tiên nhân" hoặc là "cổ văn minh" các loại, hoàn toàn là đồ cổ của hàng trăm hàng ngàn năm trước lấy ra làm át chủ bài.

Một nhân vật chính xuất hiện làm kinh ngạc thế nhân cũng chỉ vì hắn có thể luyện ra được một viên thuốc hay đan dược đã "thất truyền" từ trăm vạn năm các loại…

Hoàn toàn là càng tu luyện thì nền văn minh càng đi xuống…

Khi khoa học kĩ thuật cứ hàng cũ của một hai năm đã cần đào thải vì lỗi thời thì tại các thế giới tu tiên tu thần hay tu phép lại lục lọi từ hàng tá đồ cũ của những người sống trước đó hàng thiên niên kỉ để hi vọng có thể "kế thừa" một chút cái đồ cổ lỗ sĩ kia, để làm "người trên người".

Ách! Nói xa… Tóm lại thì thế giới phép thuật này cũng không khác biệt là bao.

Như một số thông tin không quá rõ ràng, độ chân thật cũng không được khảo chứng rằng thực chất thuở xa xưa con người đã bị ác ma nô dịch, sau đó con người nhờ sự thông minh, xảo quyệt của bản thân mà lừa gạt được đến tay cách sử dụng ma thuật.

Từ "ma thuật" vốn có từ "ma" có nghĩa là xuất xứ của nó chính là từ "ác ma", sau đó con người sử dụng chính "ma thuật" đã học được kết hợp với ưu thế người đông thế mạnh mà đánh đuổi lũ ác ma khỏi trái đất.

Dĩ nhiên thông tin này rất ít có người tin tưởng, ngược lại Nobita vì đã từng xem qua nguyên tác nên ngược lại tin không nghi ngờ.

Mà cũng vì trận đánh kia mà con người hao nguyên tổn khí đến mức bao nhiêu phép thuật thất truyền, uy lực cao phép thuật chỉ còn số ít và đều nắm trong tay của mấy vị cường quốc trên thế giới làm bí mật quân sự, không phải ai cũng có thể biết đến.

Qua ngần ấy năm, con người là loại động vật nhanh quên, lành sẹo quên đau, không quản đến cái truyền thuyết mịt mờ về ác ma gì đó nữa mà quay qua đánh nhau chí chóe.

Nào là chiến tranh thế giới thứ nhất a, rồi đến thế chiến thứ hai. Cuối kĩ thế chiến thứ hai kết thúc bằng một phương cường quốc lưu manh tìm lại được một cấm chú thất lạc từ thời thượng cổ, vì muốn khoe khoang vũ lực mà ném hai phát cấm chú xuống quốc đảo JP tuyên bố chiến tranh thế giới thứ hai hạ màn.

Qua lịch sử đến nói thì thế giới này vẫn đi vào con đường mòn đào lại hóa thạch cứ thời cổ mà dùng, không hề phát kiến phát triển cái mới, cứ theo đà này đi xuống thì sớm muộn cũng bị loại bỏ bởi không theo kịp sự tiến hóa phát triển.

Cơ mà Nobita cũng chả quan tâm mấy thứ tràn đầy huyền ảo đó nữa, Nobita vẫn là an an ổn ổn mà làm việc của bản thân thôi.

Thở dài một hơi, loại bỏ đi dự định học tập cái cấm chú cái gì để thả thả cho vui, Nobita quay qua học tập mấy kiến thức của phép thuật cao cấp.

Cũng như tại chủ thế giới đi học đại học thôi, Nobita chỉ đơn thuần học cách vận dụng bậc cao của phép thuật mà thôi.

Như tại một trang wep nào đó của một đại sư cách đấu quyền uy có các kiến thức cơ sở về "phép thuật cách đấu 72 đường cơ sở" hay là của một trang mạng của một trường đại học kiến trúc có bài đăng "Luận tính chất phép thuật với công trình tầm quan trọng" hay là "Phép thuật công trình sư là dễ hay khó" các loại loạn thất bát tao Nobita đều xem cả.

Còn hỏi tại sao tại thế giới phép thuật lại có Intenet cái vấn đề triết học này Nobita cũng là há hốc miệng không trả lời được.

Có thể là "trăm sông đổ về một biển" a? Hay vẫn là "Mỗi một pháp sư đều có một nhà khoa học mộng"? Vẫn là "Khoa học cho chúng ta sáng ý phép thuật"?

Nói tóm lại Nobita cũng chỉ yên lặng nhổ nước bọt ba giây rồi bắt đầu thích thú mà lướt wep để giải con nghiện nét nghiêm trọng của bản thân.

Nhiều lúc Nobita cũng muốn đứng lên tố cáo lũ khoa học gia không nhân đức, khi mà vệ tinh đã phóng được lên trời, có thể gửi được hình ảnh về trái đất, mấy khoa học gia có thể dùng video chát chít nói chuyện với nhau, mà bình dân vẫn khổ bức đến một chiếc điện thoại di động cũng chưa được nhìn thấy, làm hại Nobita vốn nghiện nét nghiêm trọng nhưng chỉ vì trọng sinh vào cái thời gian này mà không tài nào lướt wep được.

Nobita lướt wep và đọc qua hết các loại kiến thức cũng không phải đơn thuần là sở thích nhất thời. Hắn vẫn là có một cái tho gan ý nghĩ mà không nói ra.

Rằng các phép thuật dẫu sao cũng là người ta từ cái cơ sở mà khai phát ra cao cấp, cớ sao hắn lại không làm được như vậy?

Người ta giữ bí mật không cho hắn học tập cao cấp phép thuật thì hắn tự mình tìm tòi lục lọi ra cao cấp phép thuật thôi, chẳng lẽ lại còn có người ngăn được bộ não hắn tự suy nghĩ tìm tòi sao?

Nói thì mọi người lại không tin, Nobita hắn … vẫn là một nhà hoa học á!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Sáng tạo phép thuật

Đang cúi đầu trước một bàn công thức, Nobita vừa ngẫm nghĩ vừa thêm bên này một chút, đệm bên kia một bút, ai không biết lại còn tưởng hắn đang làm bài toán giải tích hóc búa hay một phương trình hóa học bậc cao.

Nhưng sự thực lại còn khinh ngạc hơn nhiều người ta suy nghĩ, Nobita hắn đang sáng tạo phương trình cấm chú. Không sai! Chính là "phương trình cấm chú"!

Nếu người ta có hỏi tại sao "cấm chú" cái thuật ngữ mang đầy tính chất huyền học lại dính dáng đến "phương trình" cái tên đầy tính khoa học thì Nobita cũng chỉ có thể nói một câu: "Các ngươi đi hỏi tác giả á".

Thực chất mà nói Nobita từ khi dấn thân từ trung cấp thuật pháp lên đến cao cấp thuật pháp thì mới nhận ra một sự thật thú vị.

Phép thuật nói cho cùng cũng không khác mấy các loại năng lực huyền huyễn khác, lại như trong công phu võ thuật có "chân khí" khi luyện đến mức cao thâm thì lên đến "chân khí ngoại phóng" hay "chân khí hóa thành cương khí" các loại.

Cũng tương tự như người tu tiên trong tiểu thuyết bắt nguồn từ "chân khí" rồi cô đọng thành "chân nguyên" rồi thành "tiên khí" đại loại vậy.

Tất cả cũng nói rõ khi lên cấp độ cao hơn thì con người tu luyện thể hệ gì đi nữa cũng có biến đổi "lượng" thành "chất".

Tương tự với người ta ai ai cũng có tay nhưng người thì tay không đánh giặc còn có kẻ mang ra đao gươm mã tấu hay mạnh mẽ hơn là súng ống đạn đạo vậy.

Tại phép thuật trong cơ bản nhất đó chính là tác dụng tương tự với tay, tức là những việc tay có thể làm được thì nó cũng có thể làm được.

Ví dụ như nâng vật nặng, nấu ăn, đánh nhau…vv…vv tất cả đều có thể sử dụng phép thuật đến làm việc, đĩ nhiên sử dụng phép thuật đến thì hơn hẳn dùng tay.

Ví như có thể đơn giản nâng vật nặng cả trăm kí lô lên độ cao cả 3, 4 mét chẳng hạn, với việc tay có thể làm nhưng vượt qua khả năng hạn mức cao nhất vô số lần.

Chứ nếu tay làm được mà phép thuật cũng không hơn bao nhiêu thì có ai dùng phép thuật nữa.

Cao cấp hơn dùng tay kĩ xảo đó chính là trung cấp phép thuật.

Biến "tay" thành một loại "lực" hoàn toàn là do vetor cấu tạo, cũng có thể do hóa trị nguyên tố cấu tạo, tùy theo công dụng, sử dụng thêm thuần thục và thành thạo.

Ví dụ như có thể đơn giản trrì dũ thuật sơ cấp, nó sử dụng các lực cực kì tinh xảo tác động lên vết thương giúp cho cầm máu, ngăn các mạch máu lưu thông qua, sử dụng một số hóa trị có tác dụng tốt cho vết thương mà thêm vào, thúc đẩy cơ thể tăng tiết Hocmon các loại để đạt đến hiệu quả chữa trị.

Nói thì phức tạp nhưng cũng nói rõ trung cấp phép thuật đã phần nào thoát li phạm trù "tay" để bước đến một lĩnh vực cao hơn.

Chính Nobita vẫn không quá chú ý đến nó cho đến khi hắn tìm hiểu đến cao cấp phép thuật.

Tại cao cấp phép thuật thì ma pháp đã thuế biến thành một dạng hoàn toàn mới, không còn đơn giản là "tay" nữa, nó là chân chân chính chính ý nghĩa "năng lượng".

Nó là một loại năng lượng đặc thù chỉ có ma pháp sư mới có thể điều động, cũng có thể đơn giản hiểu là "điện lực" của ma thuật sư.

Và khi đến trình độ này thì phép thuật sẽ không đơn thuần là vận dụng "tay" linh hoạt nữa, cần chính là "Công thức ma thuật".

"Công thức ma thuật" lại là cái gì?

Đó thực ra chính là một loại "mạch lạc" của phép thuật, như "ma pháp trận" mà các tiểu thuyết cũng vẫn thường nhắc đến.

Tại thế giới khoa học kĩ thuật cũng có tương tự, chính là "mạch điện tử". Không sai! Chính là mạch điện tử!

Có ai từng thắc mắc đến tại sao chỉ là một cái dòng điện, chạy qua người nếu nhẹ thì run rẩy, nếu nặng thì quải điệu, ấy thế mà chạy qua mấy cái mạch điện tử không hiểu đầu cua tai nheo cái gì đã có thể tạo ra bao nhiêu công dụng tuyệt vời như tivi, điện thoại, tủ lạnh, điều hòa…..?

Thế giới phép thuật cũng tương tự, một thứ có công dụng như "điện" nhưng lại hoàn toàn khác "dòng điện", nó chính là thứ mà người ta gọi "dòng chảy ma lực".

Dòng chảy ma lực này nếu được chạy qua một bộ "công thức" chính xác, cấu tứ tác dụng ổn trọng, sẽ tạo ra vô cùng thần kì kết quả, ví dụ như tạo nên cái lạnh dưới âm độ như tủ lạnh phát ra, hay tạo ra độ nóng cao như lò vi sóng, thậm chí lò luyện kim?

Từ đó lại nhận thấy phép thuật cho dù có chút huyền huyễn nhưng lại tuyệt không đến mức khó hiểu, chẳng qua tại thế giới khoa học kĩ thuật kia tủ lạnh cần phải có phần cứng phần mềm cùng nguồn năng lượng thì mới có thể tạo ra nhiệt độ thấp thì tại thế giới phép thuật lại chỉ cần là ngươi có nguồn năng lượng, có mạch lạc chính xác coi là phần cứng phần mềm thì cũng có thể dùng ra hiệu quả tương tự mà thôi.

Như đã từng nhắc trước kia, tại thế giới khoa học kĩ thuật, một thành quả nghiên cứu có thể sản xuất hàng loạt để cho người người hưởng thụ thành phẩm, cũng như người ta hoàn toàn không biết cái điện thoại là như thế nào tạo thành nhưng vẫn ngày ngày chúi đầu vào đó mà thao tác trượt đến không muốn không muốn vậy.

Nhưng thế giới phép thuật thì chú định điều đó là không thể.

Để tạo ra được một cái tương tự tủ lạnh thì trước hết phải có người thuần thục phép thuật đóng băng, lại còn tạo ra mạch lạc như mạch kín điện tử các loại…vv…vv hoàn toàn là làm bằng thủ công không thể sản xuất hàng loạt.

Sức sản xuất không theo kịp a… Hơn nữa một người muốn tự tay tạo ra mấy thứ đại loại như phép thuật nghịch thiên gì gì đó cũng cần phải học a, không học rõ ràng ngươi làm sao hiểu nổi mạch lạc nó đi đường nào? Lại làm sao dẫn đạo phép thuật?

Có thể ví von nghĩa là tại đây không có người không biết súng là sao tạo thành mà cầm bóp cò bậy, nơi đây ai có súng có nghĩa là người đó có thể tạo ra súng….

Ách! Càng nói càng loạn a… Tóm lại nơi đây không tồn tại vai u thịt bắp đầu toàn cơ bắp cường giả, nơi đây đã dám tự hào xưng "cường giả" thì phải là người học rộng tài cao hiểu hết mấy chục loại công thức ma pháp cái kiểu kia.

Chẳng phải như trong các tiểu thuyết hay thần thoại vẫn xưng phù thủy chính là học sĩ sao, không học giỏi mấy chục loại phức tạpp công thức ma pháp cũng ngại mà đi ra tự xưng bản thân là phù thủy đại sư á.

Quả nhiên thế giới phép thuật chính là nơi khinh thường nhất học cặn bã, thật không hiểu nổi Nobita nguyên tác là như thế nào lẫn vào cái thế giới có đầy không khí khinh thường học cặn bã này một cách phong sinh thủy khởi.

Vẫn là cảm thán nhân vật chính hào quang đủ mạnh? Hay là tự hào trước sức chịu đựng kinh người của Nobita tiền thân?

Vừa suy nghĩ xuất thần nhưng Nobita tay vẫn là không dừng lại, cái công thức tràn đầy phức tạp trên quyển sách càng ngày càng phức tạp, nhưng bên cạnh đó lại có chút cảm giác vận vị trong đó, giống như dính dấp đến một cái gì đó quy luật vận chuyển của thế giới vậy, nếu nhìn nhiều sẽ có cảm giác hãm thâm vào kiến thức hải dương vô bờ bến.

Bỗng đang chăm chú Nobita bị cửa sổ bên ngoài bay đến hai người đánh gãy, đâu ai khác chính là Jaian và Suneo.

"Này Nobita! Cậu có đi chơi với chúng tớ không? Tớ vừa được bố mua cho cái chổi bay Đức vừa mới sản xuất này, thật sự còn tuyệt vời hơn lúc trước được mẹ tớ tặng cho chiếc xe đạp hàng hiệu nữa!"

Suneo vẫn là như vậy hám khoe của, mấy hôm nay cậu ta với Jaian là sóng đến không muốn không muốn, dẫu sao đâu phải lúc nào cũng có dịp làm thiên tài đâu.

Thế là sóng lên sóng xuống thế nào cái danh "thiên tài" được lan đến tai ba mẹ hai người, Jaian và Suneo mấy hôm nay phải nói là sướng như tiên, muốn gì được nấy, mới hôm qua còn khoe khoang bố mẹ hai người tặng cho họ đũa phép hãng mới nhất có thể tăng phúc cho phép bay lên năm lần, hôm nay đã lên đời chổi bay, thật nhanh a.

Nhìn hai người hứng chí bừng bừng đi chơi, Nobita mới lười đi cùng hai người sóng, hắn còn đang có cái công thức phép thuật thứ một trăm chưa hoàn thành sáng tạo đây.

Khoát khoát tay áo, Nobita như đuổi ruồi mà nói:

“Đi đi! Hai cậu muốn đi đâu chơi thì tự mà đi chơi đi, tớ không rảnh bồi mấy cậu lãng.”

Suneo và Jaian ngược lại không như bình thường vì Nobita nói thế mà sinh khí, mấy hôm nay hai cậu ấy thật sự là sung sướng bạo rạp, cũng khó mà có thể sinh khí cái gì, cười hì hì mấy tiếng, hai người quay ngoắt đầu chổi vẽ ra một đường cong mượt mà rồi phóng đi xa.

Nhìn cũng không nhìn hai người một chút, Nobita lại cúi đầu vào sự kiện vĩ đại hoàn thành sáng tạo cái công thức phép thuật thứ một trăm của bản thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Thiên thạch rơi, cốt truyện mở

“Hoàn thành rồi!”

Nâng lên quyển sổ tay chỉ có giá 10 yên, Nobita cảm thấy tràn đầy cảm giác thành tựu, mà cũng đầy đủ để cho Nobita có lí do cảm giác thành tựu.

Nếu có ai biết được trong quyển sổ nho nhỏ giá rẻ kia là ghi chép đến 100 đạo ma pháp vượt trên cả các ma pháp ccao cấp hiện tại đang lưu hành, đầy đủ cho các quốc gia ma thuật tranh cướp đến vỡ đầu chảy máu.

100 ma pháp này là kết hợp não động siêu kinh khủng của Nobita, kết hợp với vốn kiến thức từ hàng chục bộ phim về phép thuật hắn từng xem qua kiếp trước kia, dĩ nhiên không thể thiếu được hải lượng kiến thức mà hắn đã tiếp thu từ thế giới phép thuật, đầy đủ để chứng tỏ ra sự khinh khủng của chúng.

Nobita dám vỗ ngực cam đoan, có là lũ ác ma đang lơ lửng ngoài vũ trụ định bụng xâm chiếm trái đất kia, được truyền thừa cổ xưa nhất, toàn diện nhất “hắc ma pháp” cũng cùng lắm là đến mức độ của 100 phép thuật này, thậm chí là không bằng, đây đã là Nobita đáng giá cao chúng.

Phải biết Nobita là một kẻ có sức mạnh đầy đủ diệt tinh nam nhân, sức mạnh của hắn từ khi vượt qua 10.000 chỉ số sức mạnh thì đã không quan tâm nữa, ấy thế mà hắn vẫn cứ từ từ, chậm rãi mà kiên định mạnh mẽ lên.

Sức mạnh của hắn đầy đủ diệt tinh, pháp thuật của hắn sáng tạo ra cho dù có yếu kém đi nữa, cũng có thể khiến nửa tòa tinh cầu sinh mệnh biến mất á…

Ách! Dĩ nhiên cũng là trong tay của ai, nếu trong tay một ma pháp sư bình thường thì cũng chỉ mới tương đương với một quả đạn đạo bìng thường, trong tay của một kẻ mạnh mẽ pháp sư thì có thể đạt sức hủy diệt ngang hàng bom nguyên tử nhiệt hạch.

Dĩ nhiên Nobita không nằm trong hai loại nhắc đến trên…

Đang sung sướng lâng lâng thì bỗng tiếng mẹ Tamako vang lên từ dưới nhà:

“Nobita! Shizuka-chan đến chơi nè! Xuống tiếp đãi bạn đi!”

Gấp lại quyển sổ nhét vào túi, Nobita không nhanh không chậm đi xuống lầu.

Nếu ai biết Nobita đối xử với quý giá quyển sổ ma pháp như thế chắc chắn sẽ tức chết đòi phân cao thấp với hắn a.

Đón Shizuka, không ngờ đi cùng với cô bé còn có cả Doraemon, Nobita mang cô bé lên phòng, Doraemon thì thuần thục mà dùng “phép lơ lửng” mà nag lên cả một đĩa bánh rán mời khách.

Phải nói là kể từ khi có phép thuật, Doraemon trở nên lười nhác hẳn đi, may cho cậu ấy là mèo máy, chứ không vốn đã là “mèo ú” cậu ta chắc có thể thành quả cầu thịt trong tương lai không xa.

Gặp Shizuka và Doraemon đã ngồi về vị trí của bản thân, Nobita mở miệng mà đi thẳng vào vấn đề:

“Có chuyện gì thế Shizuka-chan? Có chuyện gì vậy?”

Vừa nói vừa quay qua Doraemon, rõ ràng Nobita nhận thấy không chỉ có Shizuka có việc, câu hỏi kia cũng không chỉ hỏi Shizuka.

Shizuka cũng không dài dòng mà nói:

“Tớ đến đây là muốn nói với cậu về việc trở lại thế giới hiện thực.”

Nghe đến đây, Doraemon cũng gật đầu mà nói:

“Shizuka-chan nói đúng. Chúng ta đến thế giới phép thuật này cũng là để dạo chơi mà thôi, đã qua mấy ngày rồi, hắn là quay lại thế giới thực đi nhỉ.”

Nghe đến Doraemon nói Nobita nhíu mày lại.

Nói thực ra hắn cũng đã đạt được mục đích đầu tiên đó là tìm hiểu phép thuật và học tập được thứ vốn chỉ tồn tại trong truyện đồng thoại này, nhưng hắn vốn có mục đích lớn hơn vẫn chưa có chút manh mối nào.

Doraemon và Shizuka chỉ nghĩ đây chẳng qua là sử dụng bảo bối của Doraemon để đi chơi một chuyến mà không biết thực sự Trái Đất đã nguy cơ sớm tối.

Nếu như Nobita muốn thì đầy đủ khả năng tại hiện thực thế giới cho hành tinh kia một phát Kamehameha, với sức chiến đấu phá trần của hắn thì đầy đủ cho cái hành tinh kia hóa thành bụi vũ trụ ngay, nhưng nó sẽ gây ra vô số rắc rối mà hắn tuyệt đối không muốn gặp phải.

Nên biết là các quốc gia vẫn luôn chú ý đến vũ trụ, thèm khát chinh phục nó, mỗi ngày nhìn chằm chằm nó.

Nếu như một cột sáng vụt một cái từ trái đất, bùm một cái cái hành tinh to lớn có hấp lực mạnh hơn nhiều trái đất hóa thành bụi vũ trụ… Nhìn thấy tình cảnh này các cao tầng của các nước trên thế giới sẽ là một bộ mặt như thế nào?

“Trên trái đất có một lực lượng bí ẩn đủ khả năng diệt tinh” cái tin tức kình bạo này sẽ kích thích bao nhiêu dây thần kinh nhạy cảm gia hỏa đột tử? Lại có thể nào thúc đẩy tiếp tục một cuộc chạy đua vũ trang? Một cuộc chiến tranh lạnh mới?

Phải biết khi Mĩ quốc thể hiện ra bản thân hai quả bom nguyên tử có sức hủy diệt mạnh mẽ thì đã thúc đẩy bao nhiêu quốc gia táng gia bại sản để chạy đua vũ trang a?

Vẫn còn chưa tính đến dưới đáy biển đám người kia, dưới lòng đất dân tộc vừa tiên tiến vừa lạc hậu hay một đám người sống trên trời cứ đinh ninh là cần cho trái đất một trận đại hồng thủy tẩy lễ gia hỏa sẽ có cái cử động kinh người gì a…

Ngẫm đi ngẫm lại, vẫn là nên giải quyết ngay tại thế giới phép thuật này đi, dùng chính thứ thế giới này chấp nhận Phép thuật để giải quyết cái phiền phức kia.

Khi Nobita vẫn đang phân vẫn như thế nào trả lời hai người, lại như thế nào kéo đài chút thời gian thì bỗng hắn bật người dậy quay ngoắt đầu nhìn về bầu trời.

Thấy cử động kịch liệt Nobita, hai người Doraemon và Shizuka cũng hai mặt nhìn nhau sau đó cùng tò mò đến bên cửa sổ cùng nhìn về hướng kia bầu trời.

Vốn bầu trời trong xanh không mây bỗng trở nên âm trầm ảm đạm, trên bầu trời xẹt qua đuôi lửa thiên thạch đang nhanh chóng hạ lạc xuống trái đất.

Trái đất này cái gì cũng gần giống như thế giới hiện thực, nhưng chỉ có báo chí thông tin tuyên truyền thì có vẻ lạc hậu hơn nhiều thế giới kia.

Bằng chứng đó là thế giới này người đối với vũ trụ cũng không biết quá nhiều, đến một viên thiên thạch bất minh rơi xuống trái đất mà cũng không có ban ngành liên quan nào đến điều tra hiểu rõ hư thực.

Nhưng thật kì lạ khi viên thiên thạch kia vừa mới hạ xuống đến lưng chừng thì bỗng nhiên biến mất.

Đúng vậy! Biến mất như chưa bao giờ xuất hiện vậy, bầu trời vốn âm trầm bỗng nhiên lại trở lại màu sắc tươi sáng quang đãng không mây.

Một mặt nghiêm túc Nobita nói:

“Đi! Chúng ta theo dõi thực hư viên thiên thạch này!”

Nói xong không đợi Shizuka và Doraemon nói tiếng nào, nhảy trực tiếp qua cửa sổ, trên đường rơi xuống Nobita thuần thục cho bản thân một cái phép nổi hạ xuống tốc độ rơi, dùng phép di chuyển đồ vật khiến đôi giày của hắn bay ra từ dưới nhà nhanh chóng đi vào chân hắn, cây chổi dựng góc nhà cũng thuận thế bay lên cho hắn vững vàng ngồi lên.

Một hệ liệt thao tác khiến cho Shizuka và Doraemon không khỏi tấm tắc khâm phục.

Hai người cũng nhanh chóng đeo lên chong chóng tre bay lên theo Nobita, dẫu sao cũng không phải ai cũng có thể tú thao tác như Nobita hắn.

Ba người cùng nhau bay hướng viên thiên thạch có phần giống sao băng kia biến mất địa phương.

Tại một ngôi biệt thự được xây dựng trong rừng sâu, một cô gái tóc tím váy hồng nhìn chằm chằm vào nơi vừa biến mất viên kia sao băng, sau đó không ngần ngại chạy ngay đến nơi để thảm bay của bản thân rồi nhanh chóng phóng ra khỏi khu biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Hào quang nhân vật chính

"Tại sao cả khu rừng này bỗng nhiên chết khô cả thế này?"

Cầm trên tay cành cây như nàn tro, Jaian một mặt nghiêm túc. Suneo cũng một mặt cảnh giác nhìn xung quanh, bất an mà nói:

"Có thể là một loại ma pháp độc ác nào đó gây ra, tớ nghĩ tốt nhất chúng ta nên rời khỏi nơi đây."

Khác với nguyên tác Jaian và Suneo là một bộ không quan trọng, hiện tại Jaian và Suneo thực chất cũng chỉ là người thế giới hiện thực, tuy đã hòa nhập kha khá với thế giới phép thuật, nhưng đứng trước thứ không biết ma thuật vẫn bảo trì đầy đủ kính ý.

Thứ ma thuật có thể biến cả khu rừng tươi tốt dạt dào sức sống biết đâu không có khả năng biến người sống sờ sờ hóa thành tử thi.

Đối với phép thuật, Jaian và Suneo cũng không dám coi thường.

"Cạch! Rắc."

Cả hai đang định bay ra khỏi khu rừng thì bỗng một tiếng động hấp dẫn chú ý của hai người.

"Soạt! Soạt!"

Liên tiếp tiếng động gây ra, hai người nhanh chóng phát hiện nguyên nhân tạo nên tiếng động, đó là một con vật giống như khỉ lớn nhỏ và hình dạng, nhưng lại khác nhiều những con khỉ từ trước đến nay hai người từng thấy.

Phát hiện sinh vật không khiến hai người gấp gáp, ngược lại càng thêm đề phòng. Ai biết sinh vật trong thế giới phép thuật này có miệng phun lửa phun băng như tiểu thuyết thần thoại không kia chứ.

Đối với điều không biết, hai người bảo trì đầy đủ cảnh giác. Đối với hai người cảnh giác, vốn định chạy trốn con khỉ kia ngược lại dừng lại cước bộ.

Nó vốn là một cấp thấp quỷ tốt được phái đến nơi đây nằm vùng, tiện bề cho sau này ma giới sinh vật xâm lấn địa cầu, nó vốn cần giữ bí mật thân phận nên để lại một bộ dáng khá yếu đuối dễ bị bắt nạt, nhìn qua quả không mấy ai nghĩ đến nó là ma giới sinh vật cả.

Nhưng sự đề phòng của Jaian và Suneo ngược lại tạo cho hắn cảm giác nguy cơ:

"Không thể nào! Ta sẽ không là bị nhận ra thân phận chứ?"

Càng nghĩ càng sợ, càng dâng lên sát ý, ánh mắt vốn đỏ chót của nó híp lại thành một đường, dấy lên giết người diệt khẩu ý nghĩ.

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót vốn cũng chính là câu cửa miệng của các bậc phản diện tiêu phối, dĩ nhiên tay sai ác ma này đóng vai đúng nghĩa nhân vật phản diện.

Cực độ kính nghiệp hắn quyết không thể để kẻ phát hiện thân phận của hắn có thể sống mà thoát khỏi nơi đây.

……...

"Uỳnh!!!"

Đang bay trên khu rừng bị chết khô, Nobita và Shizuka lẫn Doraemon giật mình nhìn về nguồn gốc tạo ra tiếng động kinh thiên đó.

Nhìn lại thì mới thấy một đám mây hình nấm bay lên, bụi trần quét qua tứ phía, phong áp kéo lên từng lớp tro bụi cuốn đến xung quanh, đám cây vốn bị chết héo bị thổi một đợt gió đia qua thì dồn dập tan thành tro bụi mà bị cuốn đi khắp tứ phía.

Ánh mắt được cường hóa cực độ của Nobita nhanh chóng bắt được thân ảnh hai người bị bắn ra từ vụ nổ, hai người bị phong áp thổi văng đi như giẻ rách, một béo một gầy… Không phải Jaian và Suneo thì còn ai nữa.

Quay chổi, tăng tốc lướt đi, Nobita phản ứng tức thì phóng nhanh hướng hai người đang roi xuống khu rừng, cho dù theo nguyên tác thì hai người họ cũng sẽ không sao, thậm chí hiện tại đang có một cô gái xinh đẹp đang phóng đến cứu họ, nhưng Nobita lại không thể bỏ mặc nhìn hai người bạn thấy chết mà không cứu được.

Tốc độ của Nobita thì không cần phải bàn cãi, tốc độ hắn vượt hẳn qua tốc độ âm thanh nhưng lại tuyệt nhiên không tồn tại âm bạo, đó là khả năng điều chỉnh năng lượng tinh vi của hắn.

Ma pháp hay khí thì cũng chỉ là năng lượng, ngoài việc có nguồn năng lượng to lớn rồi cũng cần cách vận dụng nó một cách tinh tế và hiệu quả nữa.

Lấy cái ví dụ trực quan như điện năng vậy, sử dụng nó để chạy bóng đèn sợi đốt và chạy bóng đèn tiết kiệm điện như đèn Compac hay Led là hoàn toàn khác biệt, về hiệu suất, về mức tiêu hao…

Nobita hắn không những tích lũy rất nhiều năng lượng tô lớn trong cơ thể, hắn còn học cách tinh vi xử lí nguồn năng lượng khổng lồ của bản thân nữa.

Tích lũy được ngồn năng lượng khổng lồ có thể nói là nhờ thiên phú của hắn, nhưng cách tinh vi khống chế nó thì không dành cực kì lâu dài thời gian để nghiên cứu, để rèn luyện là không thể nào làm được.

Nobita hắn đã phải ăn gió nằm sương, trăm cay ngàn đắng, thất bại bao nhiêu lần thử nghiệm để có thể thành công một lần… hắn bỏ ra ròng rã hai ngày trời mới hoàn thành kia mà…

Khục! Tóm lại cũng phải thông cảm cho Nobita hắn, vốn cái tính nhanh chơi nhanh chán của hắn mà duy trì được cả hai ngày trời đã là khó khăn…

Chém gió nhiều!

Đối với tốc độ vượt qua tốc độ âm thanh di động Nobita mà nói chớp mắt đã đến Jaian và Suneo điểm roi, trước con mắt trợn tròn của cô bé áo hồng nào đó và tiếng hét như heo bị chọc tiết của hai tên một mập một gầy xin phép được giữ bí mật tên họ, Nobita đơn giản một phép lơ lửng cơ bản đã giải quyết hết.

Thấy số người tăng lên, lại có cả mục tiêu trong theo giõi, con ác quỷ không cam lòng nhưng lại không thể không ẩn dấu đi thân hình mà lủi thật nhanh.

Không chú ý đến con ác quỷ đã chạy đi xa, Nobita đánh giá cô bé đang cưỡi thảm bay đứng trước mặt bản thân.

Ách! Nói cô bé là vì Nobita đứng trước tư cách là một Quái thúc… Khục khục! Là một có linh hồn già cỗi… Khục không đúng! Là có linh hồn trưởng thành người xuyên việt.

Chứ nhìn chung tuổi tác thif Nobita cái thân thể 10 tuổi này còn thua cô ta một hai tuổi khoảng chừng.

Cô bé là một người đẹp… Ách! Nói thừa, không đẹp thì làm sao thành nhân vật chính được, phải biết thế giới này dẫu là thế giới khoa học kĩ thuật hay thế giới phép thuật thì vẫn là thế giới xem mặt. Đẹp là chân lí!

Ách! Tóm đi tóm lại Nobita cho Miyoko một đánh giá đó chính là "không thua kém Shizuka cấp bậc tiểu mĩ nhân bại hoại."

Dĩ nhiên nếu thêm vào khí chất thành thục trước tuổi, tính cách hiền hòa, không động tí là bạo lực hất nước nóng các loại thì Miyoko vẫn là hơn Shizuka một chút chút, Thật! Chỉ chút chút như vậy.

Hai bên gặp mặt vốn dĩ là người lạ, nhưng khổ nỗi dẫu cho người lạ cũng không thể chống lại hào quang nhân vật chính… Ách! Chính là hào quang não rút.

Nói thì lại có hiềm nghi chửi chính bản thân, Nobita hắn hiện tại đã là học sinh năm tốt, thành thạo vạn nghề nam nhân, trí thông minh lại là trác tuyệt cổ kim, Sax, Sax… tóm lại Nobita bây giờ đã không còn lại là Nobita bã đậu mít ướt thất bại của ngày xưa nữa.

Nhưng không hiểu sao vẫn là bị "quang hoàn nhân vật chính" bao vây.

Có người hỏi: "quang hoàn nhân vật chính không phải tốt sao, làm gì được nấy, trời cao chăm sóc…"

Nobita trả lời: "Nếu như chỉ như vậy thì hắn cũng chấp nhận, cơ mà quang hoàn của Nobita hoàn toàn là khác hẳn người khác có được không."

Người ta quang hoàn nhân vật chính là tuyệt cảnh phùng sinh, mãi mãi cũng là nguy hiểm từng nào cũng không chết, lại thoát khỏi nguy hiểm lại mạnh mẽ hhon treo lên đánh nhân vật phản diện.

Trong khi Nobita hào quang thì lại là "Kéo ngang bằng độ thông minh".

Nếu ai không hiểu thì có thể tham khảo câu nói: "Đừng cãi nhau với người ngu, chúng sẽ kéo trí thông minh của bạn xuống ngang tầm của chúng, rồi đánh bại bạn bằng kinh nghiệm ngu lâu năm của chúng."

Ách! Nobita quang hoàn cũng đại loại như vậy, cho dù bây giờ trí thông minh của hắn bạp phá trần, nhưng khổ nỗi quang hoàn của hắn một lúc bùng lên thì lại thấy chỉ số thông minh của người bên cạnh bị kéo thấp xuống một cách thậm tệ… Và dĩ nhiên Nobita sẽ đáng bại tất cả bằng kinh nghiệm ngu… Phi phi! Đánh bại tất cả bằng trí thông minh nghiền ép của bản thân.

Nói nhiều như vậy cũng chỉ là để nhả rãnh ông 3f thôi, như bây giờ vậy, Nobita bằng quang hoàn gia thân và nhân cách mị lực của bản thân thành công kéo thấp chỉ số thông minh của Miyoko xuống đến mức độ có thể mang người lần đầu tiên gặp mặt đi đến nhà của mình, mà nhà của cô còn là nằm ở nơi hẻo lánh với mục đích giữ bí mật nữa chứ…

Ách! Rãnh điểm thật nhiều, chúng ta cũng chỉ có thể than thở trước hào quang chói sáng của nhân vật chính Nobita, ai cũng sẽ có nguy cơ hàng chỉ số IQ một cách chóng mặt.

Siêu cấp quang hoàn của Nobita chiếu chói mù mắt tiến sĩ Mangetsu khiến trốn chi trốn nhủi nơm nớp lo sợ bọn ác ma sẽ đến giết người diệt khẩu bản

thân ông bỗng nhiên không chút phòng bị mà mời Nobita cả nhóm ở lại ăn cơm bữa ăn thịnh soạn.

Dĩ nhiên ông tiếp tục không chút phòng bị mà nói cho đám nhóc con miệng còn hôi sữa lại còn gặp lần đầu tân văn về ma quỷ cùng với nghiên cứu của bản thân cũng như quyển cổ thư quý giá.

Dĩ nhiên Doraemon kịp thời mà mang ra bánh mì chuyển ngữ đưa cho tiến sĩ Mangetsu khiến cho khốn nhiễu vị tiến sĩ tài ba số một số hai thế giới vấn đề biến thành không có chút khó khăn ngoài cắn một ngụm bánh.

Lâm vào vô hạn trong hải dương trí thức tiến sĩ rất không nghĩa khí vứt hết đám khách của bản thân lại, một mình chui đầu vào phòng nghiên cứu của bản thân đi, Nobita và mọi người thì được Miyoko mang theo thảm bay mà mang về nhà mỗi người.

Trước khi đi Nobita liếc về phía căn biệt thự cũng là nhà của tiến sĩ Mangetsu và Miyoko với một ánh mắt thâm thuý nhiều ý vị.

Nơi đó vốn dĩ là một căn biệt thự giữa rừng nhưng trong mắt Nobita lại là một khung cảnh khác hẳn, sinh cơ của khu trừng bị một đại hình phép thuật chuyển đổi thành tà ác sức mạnh cung cấp cho một mô hình đại truyền tống lẫn khống chế trrận pháp, nó bao trùm cả khu nhà.

Bởi hút đi sức mạnh sinh cơ của khu rừng để khởi động trận pháp này nên khu rừng mới có hiện tượng cây cối chết khô. Nobita cho dù biết nếu hắn ra tay thì cũng có thể đơnn giản phá hủy trận pháp cắt đứt âm mưu của lũ ác quỷ ngay từ đầu, nhưng hắn không làm.

Chưa nói đến bắt cóc tiến sĩ Mangetsu cũng chỉ là khởi đầu cho kế hoạch, việc trái đất và hành tinh ác quỷ "thân mật tiếp xúc" đã là không thể tránh khỏi, Nobita bọn họ cũng cần một lí do để dấn thân lên đó lập đội xoát phó bản ma vương nữa chứ.

Không có tiến sĩ bị bắt cóc đi trước lại đâu ra dũng khí cho mọi người cùng nhau xoát phó bản ma vương, Jaian và Suneo hai cái sợ mặt hàng chỉ thích ỷ mạnh hiếp yếu lại dại gái, tính đi đính lại cũng chỉ có thể hi sinh ngài a tiến sĩ vĩ đại.

Ngẫm lại còn thật mà mang cảm giác a, tiến sĩ bị bắt đi cũng được đối xử rất nhân đạo, chết là không chết được, nhưng không biết trên hành tinh ác quỷ có biến thái hay không, trái đất còn có biến thái huống chi là được vinh danh "tội ác căn nguyên" xứ quỷ a…

Có thể nào tiến sĩ bị nhốt vào phòng tối với cây nến và roi da… "Tiến sĩ nhân loại ghi nhận sự hi sinh và đóng góp của ngài!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Trời... Sắp biến đổi

"Chúng ta phải về thôi!"

Suneo một mặt tràn đầy lo lắng mà nói.

"Đúng thế! Chúng ta không thể nào chiến thắng bè lũ ác quỷ kia được!"

Jaian cũng một mặt nghĩ mà sợ. Gì chứ cậu ta đã cảm nhận được cái gì là "đi dạo một vòng qua quỷ môn quan".

Shizuka một mặt lo lắng mà nói:

"Nhưng chúng ta lại sao có thể bỏ mặc cho hai bố con Miyoko chiến đấu một mình với lũ ác quỷ được chứ?"

Suneo một mặt khủng hoảng hét lên:

"Cậu không thấy ác quỷ mạnh ra sao sao? Chỉ một chút xíu nữa, một chút xíu nữa thôi là chúng tớ chết rồi! Chúng ta sao có thể chiến thắng được chứ…"

Nobita nhíu lại lông mày, thế này lại không như kế hoạch của hắn, hắn đang định xử lí tên ma vương cùng đại hành tinh đây, tại thế giới phép thuật xử lí việc này còn dễ chứ đến thế giới hiện thực sẽ khó khăn hơn nhiều.

Tại đây chỉ cần thành đoàn soát Boss là dễ dàng cày vạch máu Boss về không, lại cùng với quang hoàn hàng trí của Nobita thì quả thật thiên y vô phùng, dễ như ăn cháo.

Cơ mà nếu về hiện thế thì đối mặt với cả đám… Không!! Với toàn thế giới là một siêu lớn hành tinh đang lao về trái đất.

Tuy sức mạnh của Nobita bây giờ tính toán cũng có thể diệt tinh đấy, nhưng là một phát khí công pháo cả hành tinh tan thành tro bụi thì không mấy khả thi, cùng lắm thì một phát khí công pháo xuyên qua hạch tâm tinh cầu khiến nó nổ tung thôi, đều là diệt tinh nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Mảnh vỡ của tinh cầu kia vẫn cứ lao vào trái đất và đảm bảo diễn ra phiên bản Anime của phim màn ảnh 2012… Mà đó vẫn chưa nói đến Nobita vẫn không muốn bản thân quá lộ liễu.

Thấy Doraemon đã mang ra tủ điện thoại theo yêu cầu thì Nobita nhanh chóng mà nói ra suy luận của bản thân.

"Tớ phản đối! Các cậu phải biết thế giới này vốn dĩ là bản ma đổi của hiện thế, có nghĩa là nguy cơ của nơi đây và hiện thế được đánh giá mức độ không quá khác nhau."

Nghe Nobita nói vậy vốn đã cầm lên chiếc tai nghe Doraemon ngạc nhiên quay đầu lại, cả đám Jaian, Suneo cũng quay qua Nobita với ánh mắt khó hiểu.

"Có nghĩa là tại nơi đây là ma vương suất lĩnh cả hành tinh ác quỷ xông về trái đất, thì nếu tớ đoán không lầm tại hiện thế sẽ không có ma vương nhưng sẽ là một đại hành tinh đang trên đường tiếp xúc "thân mật" với trái đất, các cậu chạy về đấy để tham gia ngày tận thế sao?"

Nobita vẫn là không nhanh không chậm mà nói, nhưng lời nói bình thản của hắn lại khiến cho đám bạn sợ vỡ mật.

Doraemon thì đang suy nghĩ đến bản thân có bảo bối nào để hất văng một đại hành tinh sắp "cưỡng hiếp" trái đất hay không, Shizuka thì một mặt tuyệt vọng trắng bệch, Suneo thì một bộ tinh thần sụp đổ mà ngồi sụp xuống một bộ mặt "sinh không thể luyến".

Jaian thì khác, cậu ta hét to lên lấy dũng khí:

"Sợ cái gì? Đó cũng chỉ là Nobita đoán bừa mà thôi, về hiện thế thì có nguy cơ bị diệt thế, còn ở lại đây thì chắc chắn bị hủy diệt."

Nói xong cậu ta nhanh chóng chạy lại giành tai nghe điện thoại khỏi tay Doraemon định cho thế giới về lại bình thường.

Nhưng đời là hàng loạt các thứ không ngờ nối tiếp nhau, là hàng loạt biến cố bất ngờ mới gợi lên nhân sinh sắc thái, Jaian vừa dùng sức giành điện thoại khỏi tay Đoraemon thì bỗng nhiên xuất hiện động đất to lớn.

Vừa dùng sức kéo tai nghe điện thoại theo yêu cầu về phía bản thân, Jaian bỗng cảm thấy bản thân mất thăng bằng, sàn nhà đang run rẩy kịch liệt, không có kịp phản ứng, Jaian cứ thế mà trượt chân ngã cái bổ nhào, dĩ nhiên ngã theo còn có cái tai nghe điện thoại.

"Pực!!!"

Một tiếng động nho nhỏ vốn chả là gì trước tiếng động to lớn của vụ động đất, nhưng trong tai của những người ở đây lại không khác gì tiếng sét ngang tai…

Dây tai nghe của điện thoại yêu cầu… Đứt rồi!

Sửa đổi quy tắc, bẻ cong luật lệ, sửa chữa thế giới, điếu tạc thiên bảo bối của Doraemon, nếu xếp vào bảng đánh giá của thần tiên trong truyền thuyết thì đã sánh ngang, thậm chí vượt qua cấp bậc của bàn cổ phiên hay tru tiên kiếm mấy thứ hỗn độn linh bảo này chiếc điện thoại theo yêu cầu… bị một thằng bé mười tuổi ngã một cái kéo hỏng rồi…

Đúng! Nó chính là hỏng một cách thanh thoát thoát tục như vậy, nếu như mấy đại lão trong tu tiên thế giới nghe được chuyện này chắc cũng phải cả kinh cắn phải lưỡi chứ?

Hoặc ít nhiều cũng một tay đặt ngang ngực mà phun một ngụm thuốc đỏ chứ?

Nghe nói tại mấy thế giới đó đụng cái là tức hộc máu, Nobita là không tin, nói người nơi đó có nhiều thuốc đỏ nên thích thú lại phun một ngụm thì còn nghe được.

Dẫu sao Nobita cũng nhìn mãi thành quen, thuở nhor xem mấy bộ "chưởng" điện ảnh của một quốc gia nào đó, dùng kiếm chém làm rạch một đường vết thương chỗ mu bàn tay cũng phải phun ra một ngụm thuốc đỏ hồ đối phương một mặt…

Chậc chậc, quả là y thừa lâu năm cổ quốc có khác, đi ra đường hay đánh trận cũng phải ngậm trước thuốc đỏ trong miệng để lỡ bị thương thì… phun kẻ làm bản thân bị thương một mặt.

Nobita chỉ có thể kinh vi thiên nhân tự thẹn không bằng á.

Chém gió nhiều, chỉ đơn thuần một sự thật hiển nhiên đó chính là "điện thoại theo yêu cầu" của Doraemon báo hỏng, tuyên án tù vô thời hạn cho cả đám người nơi đây, mà nhà tù chính là cả thế giới này.

Thở dài một tiếng, Nobita chỉ có thể cảm thán sức mạnh cốt truyện là như thế mạnh mẽ, nó bắt buộc điện thoại theo yêu cầu hỏng thì nó phải hỏng, "nhân vật chính bá đạo chỉ có tác giả mạnh nhất a…"

Thế là Nobita suốt quá trình không khác gì người ngoài cuộc mà xem Jaian cùng Doraemon làm lên ầm ĩ, đáng lẽ theo cốt truyện thì nhân vật chính trong cuộc ầm ĩ này vốn là Nobita và Doraemon, nhưng vận mệnh xoay vòng cuối cùng Jaian lại thay vào chỗ hắn.

Đêm đến, cả nhóm tan rã trong không vui, ai về nhà nấy, Doraemon thì cũng hậm hực chui vào lại cái "ổ" của bản thân rồi quyết tâm không nói lời nào

nữa, Nobita chỉ đành thở dài một tiếng rồi cũng đi ngủ, dẫu sao sự việc cũng không bết bát cho lắm, cuối cùng vẫn là hướng theo kế hoạch của hắn mà đi.

Một đêm qua trong mộng mị, Nobita nhập nhèm mắt thức dậy, ngón tay một ngoắc, cả một trận đồ hiện lên cuốn cả người hắn bay xuống nhà, chăn nệm tự xếp lại gọn gàng, lấy kem đánh răng khăn rửa mặt, đồ đạc tự động mặc vào cơ thể, xong xuôi hắn mới ngáp dài một tiếng đi vào bàn ăn sáng.

Đây là "cấm chú" đầu tiên trong quyển 100 loại cấm chú của Nobita sáng tạo.

Ách! Nếu nói đến uy lực thì cái "cấm chú" này làm nhục các đồng hành cùng cấp khác của bản thân, nhưng nói đến thực dụng và nguyên lí thì đây 100% là cấm chú.

Nó phức hợp nhiều thuật pháp như phép điều khiển nhân ngẫu, thuật hồi phục như cũ, thuật giặt rửa, đánh răng rửa mặt, mặc quần áo cá bộ phận, mà những bộ phận đó là tạo từ tổ hợp các thuật nhỏ khác… và hơn hết là nó cực độ đơn giản để phát ra và hoàn toàn tự động.

Đối với một kẻ lười cặn bã như Nobita thì không có phép thuật nào quan trọng bằng nó cả, bởi thế hắn mới nhọc lòng nhọc sức sáng tạo ra phép thuật cấm chú đầu tiên chính là nó.

Trên con đường đi học Nobita nhận ra được khí hậu bất thường, gió thổi quá mạnh, từ sáng sớm đến bây giờ mà ánh mặt trời vẫn chưa ló dạng, cả bầu trời vần vũ một màu đen u ám, mây kéo đến mịt mùng.

"Trời… Sắp biến đổi rồi, cũng là thời gian này rồi."

Nobita đứng lặng yên giữa không trung mà lẩm bẩm, gió bão gào thét bên người nhưng quần áo hắn hoàn toàn không lay động, so sánh với mấy đứa trẻ cưỡi chổi bay bay qua bị gió bão thổi thất linh bát lạc tạo ra cùng hoàn cảnh cực độ không phù hợp khung cảnh.

Ps: Cá ướp muối tác giả cũng chỉ có thể cực độ "mặn" một tiếng nói với mọi người, tác đã ra chương... chương tiếp theo có thể là ngày kia, có thể cuối tuần sau, cũng có thể vào luôn ngày mai cũng không chừng... ai biết được.

lúc nào lượng muốii thất thoát đi bớt thì tác sẽ lại dãy một cái tung lên chút bọt nước thể hiện bản thân còn tồn tại rồi lại nằm yên giả chết...

bởi vậy các độc giả thân mến, tác muốn khuyên mọi người một câu:

"Đừng tin tác! Bởi chính tác cũng không tin tưởng bản thân mình!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Hồ điệp vẫy cánh

"Vì tình hình gió bão phức tạp và nguy hiểm, các em được nghỉ học cho đến khi dừng bão."

Nhớ lại cái vẻ mặt nghiêm túc của thầy giáo khi thông báo chuyện nghỉ học cùng với vẻ mặt sợ hãi của đám học sinh mà Nobita chỉ có thể thở dài một tiếng.

Loại bỏ đi thể loại bật Hack nhân sinh như hắn cùng với thuần túy là tập hợp của các loại Bug của thế giới là Doraemon ra, phần lớn người bình thường cho dù là khoa học hay phép thuật, đều đối với sức mạnh của tự nhiên thật sự nhỏ bé.

Cho dù là thế giới của ma thảm bay đầy trời, người người thần dị như thế giới phép thuật thì đứng trước sức mạnh của thiên nhiên vẫn thật sự bé nhor không đáng kể.

Ngồi trong căn nhà nhìn về phía ngoài bầu trời gió táp bão bùng, Nobita thở dài nói nhỏ chỉ đủ bản thân nghe lời nói:

"Thời gian đến, nhưng không có nhiều. Trước khi lũ ma quỷ xâm lược trái đất thì cần chuyển di chiến trường đến hành tinh ma quỷ thôi."

"Nobita! Có bạn tới chơi kìa!"

Từ dưới nhà vang lên tiếng gọi của mẹ Tamako, Nobita còn nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn của đám bạn khi đi cầu thang.

Cho dù là Nobita thay đổi rất nhiều nguyên bản quỹ tích, cũng như mấy người Jaian Suneo đều không phải là của nguyên thế giới phép thuật mà là tại hiện thực, nhưng lịch sử vẫn cứ diễn ra phi thường tương tự.

Bị cắt đứt đường về lại hiện thực, cả đám đành phải đối mặt với bước đường cùng đó là chống lại quỷ vương xâm lấn trái đất.

Quả nhiên như các bậc tiền bối cá ướp muối có sự tích nhân sinh vẻ vang xuyên việt giả đã từng nói:

"Người là bức đi ra."

Vốn còn chim sợ cành cong mấy người bây giờ lạ thường dứt khoát, nhanh nhẹn quyết định cùng nhau đi đến khu nhà của Miyoko, dĩ nhiên bởi một kẻ xấu bụng nào đó không muốn cải biến sự kiện mà gây ra trước mặt cả đám người là một cảnh hoang tàn không ra hình dạng gì phế tích.

Vốn dĩ đứng sừng sững nơi đó cả tòa biệt thự đã mất tăm, chỉ có là một cái hố sâu đứng yên nơi đó.

Và dĩ nhiên kịch bản vẫn dị thường tương tự, medusa vẫn là đóng giả Miyoko đến lừa đám Nobita vào tròng đi.

Nhưng kịch bản đến lúc này lại có dị thường sai sót, bởi trong bộ phim này có một tên diễn viên là không theo sáo lộ ra bài.

Nobita nhìn cái kĩ xảo diễn kĩ phải nói là thiên y vô phùng của Medusa mà tấm tắc khen tài, phải khen Medusa không hổ là mẹ của Miyoko sao? Vẫn là khen ma vương tổng tài đã sử dụng 108 tư thế thuần phục nữ thư kí Medusa 69 cách diễn xuất tài năng?

Nhổ nước bọt là vẫn nhổ nước bọt, Nobita là vẫn ngứa mắt nhìn về một mặt diễn kĩ phái Medusa, mà ngứa mắt thì sao?

Dĩ nhiên là phá á!

Thế là Nobita đơn thuần vung tay lên tiện tay ném một trong những phép thuật cấm chú thuộc một trăm cấm mà hắn tự tay sáng tạo.

Cấm chú này thuộc về loại vô dụng mà cũng hữu dụng nhất trong các phép thuật cấm chú mà Nobita tạo ra… phép chiếu sáng!

Ách! Dĩ nhiên không phải ánh sáng thông thường, nếu chỉ đơn thuần ánh sáng thường thấy thì trong quyển mười vạn phép thuật cơ sở có cả khối.

Phép thuật này có thể tùy tâm ý của Nobita mà chuyển đổi bước sóng của ánh sáng mà tạo nên hiệu quả các ánh sáng khác nhau.

Từ tầm thường ánh sáng mặt trời giúp cây cối quang hợp, soi đường đi đêm cho đến bước sóng ngắn tia laze, tia gama các loại tràn đầy lực sát thương, thậm chí Nobita cũng có thể tốn hao đại lượng năng lượng để bắn ra một chùm plastma có thể thiêu trụi phân giải vạn vật trên đường nó đi qua.

Dĩ nhiên xem trên mặt mũi của Miyoko, hắn là sẽ không ném một phát pháo plastma vào mặt medusa, hắn chỉ đơn thuần tung một tia ngân nguyệt lên người nàng.

Ách! Đây cũng chính là thứ khiến Nobita cảm thấy thú vị nhất của ma quỷ, rõ ràng xây dựng nên một hình tượng là bất khả kháng, sức mạnh bug như trùm vũ trụ, đầy đủ khả năng quát tháo phong vân ác ma… lại sợ ánh sáng mặt trăng.

Dĩ nhiên không chỉ là mỗi ánh sáng của mặt trăng được làm phép nơi thế giới phép thuật mới có hiệu lực mà chính ánh trăng bình thường của thế giới hiện thực cũng đơn thuần xóa sạch phép thuật của chúng.

Đã thế chúng lại còn thương yêu không dứt trái đất mà hết ba lần bảy lượt muốn xâm chiếm nữa chứ.

Nobita chỉ có thể trách than Trái Đất nhiều tai nạn…

Trong điện ảnh Mỹ thì Trái Đất cứ đụng cái sẽ là thảm họa diệt chủng, lại là ngoài hành tinh xâm lược, lại là máy móc nổi khùng, còn có sinh hóa nguy cơ hàng loạt hệ liệt.

Trong tiểu thuyết Trung quốc thì động cái là tận thế xây lại chính quyền, tay đấm nhật chân đạp hàn, còn

để Mĩ phải hô lên đại ca cái loại đó…

Trong Manga Nhật thì cũng không thiếu tận thế a, trật tự phá rồi lập a, dãy dụa cầu sinh a… Thậm chí

một quyển truyện chỉ dàng cho thiếu niên trẻ em như Doraemon mà Trái Đất cũng khổ bức vượt

qua đếm không hết nguy cơ hủy diệt.

Nobita cũng chỉ có thể cho mẹ trái đất mặc niệm mười phút đồng hồ.

Nobita vẫn là không có thời gian nữa thất thần, bởi dính vào ánh trăng Medusa đã không thể ngăn cản

thiên nhiên bị khắc chế mà hóa về bản thể.

Ngay từ khi Nobita con hồ điệp này lộn xộn đập cánh thì đã khó mà khống chế lại nội dung cốt truyện

rồi, Medusa bởi bị lộ mà không thể dựa trên kế hoạch để lừa gạt cả đám người nên dứt khoát

không ăn được thì đạp đổ.

Vốn dĩ cất công phiên dịch bản cổ thư bị Medusa một mồi lửa đốt trụi, vốn dĩ định bụng cùng Medusa

diễn một hồi hí kịch tên ác ma kia quay về cùng Medusa liên thủ đánh về đám người Nobita.

Nhưng vốn không có ưu thế số người bọn chúng lại còn gặp nhờ ánh trăng mà hóa lại thành người

Miyoko(thật) tham gia vào mà triệt để bại lui.

Trước khi chạy Medusa còn tràn đầy hậm hực mà ném lại một câu kinh điển: "Hãy đợi đấy!"

Nobita vẫn là muốn nói với Medusa một câu, con sói mà cứ dính câu nói này bên miệng cả một đời cũng

không được ăn thịt thỏ, câu này là ma chú, phải bỏ.

Cơ mà Medusa vẫn là không đợi được "lời khuyên chân thành" của Nobita mà đã nhanh chóng hóa thành ánh sáng nhanh chóng thoát khỏi Trái Đất.

Nobita chỉ có thể vung tay về phía Miyoko mà giải trừ nguyền rủa của cô nàng.

Nguyền rủa của ác ma là cực độ khó khăn phá giải, đó là sự thật. Nhưng cũng phân biệt người thi thuật và người phá giải khoảng cách chênh lệch.

Đối với Nobita, để cho hắn tốn chút thời gian phá giải ma chú thì chỉ có tự xưng gần như bất tử bất diệt ma vương tự tay thi thuật mà thôi.

Dĩ nhiên đó cũng chỉ là có thể, hắn vẫn là khá tự tin đối với bản thân mình… Ách! Dĩ nhiên không đến mức tự đại, Nobita hắn lại là loại người đắc chí vong hình sao?

Dĩ nhiên… chỉ là một chút xíu, một chút xíu, hắn xin thề rằng chỉ một chút xíu xiu mà thôi. Thật!

Tóm lại là vì con hồ điệp mang tên Nobita vỗ cánh có hơi quá, cả đám không thể không tay không bắt giặc mà lao thẳng về xứ quỷ.

Không có địa đồ, không hướng dẫn, càng không có vũ khí duy nhất đánh bại quỷ vương, mũi tên bạc.

Vừa nghĩ đến mấy chuyện này làm đầu Nobita lại đau.

Nhưng rồi hắn cũng mặc kệ là theo nguyên tác vẫn là không theo nguyên tác, hắn cũng không tin sức mạnh bản thân lại còn không diệt được cái phó bản này Boss.

Lại nói cả ngàn năm trước có người có thể tìm cách diệt trừ Boss quỷ vương thì có lí do gì hắn Nobita lại không tự bản thân tìm cách diệt được tên quỷ vương kia đây?

Hắn cũng không thể tự nhận bản thân thua kém người khác được, tự sáng tạo phép thuật cao cấp, thậm chí là cấm thuật hắn nếu như truyền ra thì đã thỏa thỏa là tông sư một phái rồi, sao có thể thua cho một lão cổ hủ cả trăm năm trước được chứ.

Ps: Tác cảm rồi! Mấy hôm nay cứ đến tối là nhiệt độ lại hạ xuống 1, 2 độ C thậm chí hôm kia còn hạ đến 0 độ. Đài có dự báo tuyết rơi nữa...

lạ khí hậu cùng với chế độ sinh hoạt không quá đảm bảo khiến cho tác ốm mất tiêu.

nhưng cũng không muốn mang tiếng mang con bỏ chợ nên vẫn cố đánh lên cho các bác một chương á...

Thân ái và đoàn kết!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149-150: Vào ma giới

Thảm bay phóng ra khỏi tầng khí quyển, thực chất không có chút khoa học nào khi mà ngoài tầng khí quyển và trong tầng khí quyển gần như không khác gì nhau cả, Nobita cũng muốn nhổ nước bọt cát thế giới này.

Dẫu sao thì từ khi chuyển đổi từ thế giới bình thường sang thế giới phép thuật cũng không phải đổi tất cả, nó chỉ là hướng thế giới chuyển biến sang một nhánh khác mà thôi, chứ không hoàn toàn là một vũ trụ khác.

Nói đúng hơn trên vũ trụ nguyên ban đầu khoác lên một tấm áo khoác mà thôi, bởi vậy mới có sự cảm thấy thế giới vẫn không quá mức nghịch lí đến

mức méo mó.

Cơ mà riêng chuyện lao vào vũ trụ mà không lo lắng bất kì chuyện gì thế này quả thật là bẻ gãy tam quan, phù thủy cũng không có thân thể lực lưỡng quyền đả hư không cái thể loại đó.

Có nghĩa là họ cũng chẳng thể nào chỉ đơn thuần lấy thân xác phàm tục của bản thân để đối kháng với môi trường khắc nghiệt của vũ trụ được.

Nhưng sau khi nghiên cứu chiếc thảm bay cũng như môi trường xung quanh thì Nobita kết luận, chiếc thảm bay này sử dụng một từ trường phép thuật tự cung cấp ra dưỡng khí và trọng lực cho mọi người, vũ trụ vẫn là khắc nghiệt như thế, chỉ là phép thuật giải quyết được nhiều chuyện hơn khoa học kĩ thuật mà thôi.

Nhưng thảm bay có thể đi ra ngoài không gian thế này trên thế giới cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chứ nếu không thì nhà nhà đã đi du lịch vũ trụ và cực kĩ dễ dàng nhận thấy ma giới đang tiếp cận trái đất rồi chứ đâu có ếch ngồi đáy giếng mà không chịu tin tưởng về chuyện đó đâu.

Và thế là cả đám cứ thế không có chút chuẩn bị hay kế hoạch nào mà lao thẳng đến xứ quỷ, dẫu sao một hành tinh to lớn bọc trong một màn hắc viêm đầy tính tiêu chí thì không muốn nhận ra cũng không được.

Còn sau khi lao đến nơi làm sao đi vào, Nobita biểu thị:

"Lao thẳng đến… mới là lạ!"

Dẫu sao hắn cũng mang tiếng là người xuyên việt á, biết cách đi đỡ tốn sức lực không đi làm còn lao đầu vào? Hắn cũng không muốn người ta chỉ vào mặt mà mắng hắn là đồ ngu… Ách! Cho dù tên của hắn mà nói ra thì gần 100% đều sẽ liên tưởng đến "ngốc" cái từ này.

Tóm lại, khi đi đến hành tinh quỷ, Nobita rất hào khí ngút trời mà vung lên tay nói:

"Bão hay lốc xoáy đều vậy, tại mắt bão hay tâm lốc là nơi lắng gió nhất! Màn lửa này cũng không ngoại lệ, chúng ta hãy đi vào từ một trong hai cực của tinh cầu!"

Cho dù hai vấn đề cũng chả liên quan gì đến nhau cho lắm, nhưng dẫu sao mọi người sau khi nghe xong cũng đều cảm thấy không biết gì chỉ thấy thật lợi hại, cũng không nói nhiều mà ngay lập tức điều khiển thảm bay lao về cực bắc của tinh cầu.

Không như nguyên tác như thế cả đám không chuẩn bị gì mà lao vào cửa vào Ma Giới, lần này là có tên xuyên việt giả Nobita, cả đám chuẩn bị rất chu toàn.

Lao vào màn lửa nguy hiểm nhất là gì? Là nhiệt độ cao! Sức nóng tô lớn phát ra từ biển lửa có thể thiêu rụi tất cả thứ gì nó chạm vào, cho dù có là tại hai cực nam bắc nơi màn lửa yếu nhất.

Không thể không nói tại nguyên tác đám Nobita có thể xuyên qua được để đến xứ quỷ đã được tính là kì tích, hay đúng hơn là khi Nobita tập hợp đầy đủ nhóm người Jaian, Suneo, Shizuka và Doraemon thì quang hoàn nhân vật chính được phát huy tối đa, lúc này thì nhóm người Nobita có thể thần cản sát thần phật cản sát phật a.

Nhưng Nobita bây giờ là không thích chỉ đơn thuần dựa vào cái gọi là quang hoàn nhân vật chính, hắn tính trước con đường sẽ đi qua mà chế định ra cả một đại kế hoạch.

Thân thảm bay đã được cả đám hì hục cả nửa ngày thoa đều kem chống nóng cùng với sơn tàng hình, điều này khiến Doraemon đau lòng nhức óc ôm lọ kem trống rỗng mà hoài nghi miêu sinh.

Dẫu sao cái kem chống nóng này cũng là sản xuất cho người dùng á, nhưng bị một đám người lấy thay nước sơn mà sử dụng, không hết mới là lạ.

Vô thanh vô tức xuyên qua cửa vào Ma Giới, cả đám không có chút tổn hao, thảm bay vừa toàn vẹn vừa tàng hình, quả nhiên là hoàn mĩ xâm nhập.

Như thế này thì đơn giản xông thẳng đến lâu đài Ma Vương cứu người tiện thể thành đoàn xoát Boss ôm đầy kho báu trở lại… Mới là lạ!

Nobita không biết cánh bướm của hắn có đập mạnh quá hay không mà có thể ảnh hưởng đến cả xa xôi Ma giới nơi này.

Rõ ràng theo nguyên tác đám ma quỷ canh phòng nơi đây tràn đầy khinh thị để cho đám Nobita chỉ gặp mỗi một cửa ải khó là lạnh giá băng nguyên mà thôi.

Cũng có thể là Nobita quang hoàn quá mức cường đại đi, trong nguyên tác đám ma quỷ vốn dĩ tượng trưng cho xảo quyệt, ma mãnh, độc ác, nhưng khi gặp Nobita thì trở nên ngu ngốc và khinh địch không chịu nổi.

Nobita vẫn còn nhớ trong nguyên tác còn có tên ma quỷ gặp đếm số sao trên mũ Doraemon rồi hoảng lên mà gọi là thượng cấp nữa, phải biết trong toàn ma giới cũng chỉ có ba sao là đỉnh cao của quỷ tướng á, lấy đâu ra cả tá sao thế kia mà nhầm với chả lẫn.

Cả lúc đám Nobita xông đến Ma giới của vào, đám thủ vệ nơi đây có phát hiện cũng tràn ngập khinh thị mà không thèm quan tâm kẻ xâm nhập… Nobita chỉ muốn hỏi chúng một câu:

"Các ngươi kinh thị kẻ xâm nhập, để người xâm nhập tự sinh tự diệt thế thì các ngươi lập trạm canh nơi này làm gì?"

Kể cả Ma Vương khi gặp đám người cũng tràn đầy một loại thiểu năng trí tuệ, chứ hắn mà tung sức mạnh thực ra thì cả đám có mà lên bảng đếm số hàng loạt, lấy đâu ra tình tiết sau này.

Phải biết một đám quỷ binh quỷ tốt cũng đánh cho đám Nobita không có lực hoàn thủ á, nói gì đến danh xưng vua của vạn quỷ Ma Vương kia chứ.

Ách! Nói nhiều thế chỉ vì… Nobita nhận thấy quang hoàn đần độn của hắn mất đi tác dụng.

Khác với nguyên tác chiêu diêu lao vào không có đầu óc, Nobita cả đám lần này quả là có thể thiên y vô phùng mà xâm nhập vào Ma giới.

Nhưng không hiểu sao tại băng nguyên nơi cổng vào này lại dị thường nghiêm mật phòng thủ, Nobita cả đám chỉ có thể sử dụng tốc độ của rùa bò mà cố gắng lách qua từng tầng tầng lớp lớp đám quỷ binh quỷ tướng nghiêm phòng tử thủ.

Cũng may thảm bay là có riêng biệt hệ thống đối lưu không khí khiến cho mùi cơ thể cả đám không bị tiết ra ngoại giới, chứ nếu không cả đám đã bị đám vật cưỡi của ma quỷ bởi cực độ nhạy cảm khứu giác phát hiện ra.

Nobita nhìn đám ma quỷ tốp năm tốp ba tuần tra tới lui trên không, dưới đất mà gãi gãi đầu nhủ thầm:

"Mình… Cũng không làm gì a…"

……..

Tại cách vị trí cả đám cực kì xa xôi, qua hết nửa viên tinh cầu, quỷ vương nơi ở, cũng là mục đích của chuyến đi này: "Lâu đài Quỷ!"

Quỷ Vương đang cực độ tức giận, nếu như ai chú ý sẽ phát hiện ra trong sự tức giận của Quỷ Vương có xen lẫn chút… Hoang mang? Sợ hãi?

Tuy hai từ này không quá phù hợp với Quỷ Vương cái thân phận này, nhưng quả thật Quỷ Vương bây giờ đang có chút hoang mang cùng sợ hãi.

Dĩ nhiên! Chính hắn là sẽ không thừa nhận điều đó!

……..(Đây là hoa lệ đường phân cách)……...

Ghép hai chương lại 1: 150: Tân Bí Ma Vương (Tự Tác biên ra cố sự, hoàn toàn không có chút xíu nào chứng minh chuyện này, cơ mà tác cảm thấy cho chút chút liên tưởng tổng sẽ thú vị hơn.)

Ma Vương! Quỷ Vương! Thực chất tại Trái Đất thì cái tên Quỷ Vương được lưu truyền so với Ma Vương là rộng rãi hơn nhiều, nhưng nếu như truy bản hồi nguyên sẽ phát hiện ra thực chất cái tên Ma Vương mới là lần đầu tiên được sử dụng để gọi hắn.

Ma Vương xuất hiện từ thuở xa xưa, tại sao hắn tồn tại? Lại bởi vì sao hắn tại trên Trái Đất? Tất cả đều là thần bí.

Chỉ biết từ khi con người bắt đầu tổ kiến nên nền văn minh thì hắn đã chưa biết tồn tại trên đời này bao nhiêu năm rồi.

Thế giới này khác với nguyên lai thế giới cũng là tại đây, tại nguyên lai thế giới là có cả một đám tự xưng là "Thần" sinh vật tồn tại dẫn dắt trái đất hướng đi, nhưng cuối cùng mà nói đám "Thần" này cũng chỉ là ngụy thần tư bản là không đủ kháng lại Khoa Học Kĩ Thuật sức mạnh, kéo nguyên lai thế giới đi lên con đường Khoa Học Kĩ Thuật.

Nhưng thế giới này khác hẳn.

Tại xa xưa thời đại ngoài đám sinh vật tiền sử như khủng long, ma mút cái gì các chủng loài bình thường, chỉ có một tồn tại có sức mạnh siêu việt tự nhiên chính là Ma Vương.

Ma Vương như tổ hợp của tất cả thứ xấu xa trên đời tập hợp thể vậy. Hắn có thể biến ngàn vạn mẫu đất phì nhiêu thành hoang mạc, có thể kéo theo bệnh dịch diệt đi cả một đất nước chỉ trong vòng một đêm.

Hắn tham lam, độc ác, xảo quyệt… Nhưng hắn mạnh mẽ!

Con người là tôn sùng cường giả, kính sợ điều chưa biết, sợ hãi thứ thần bí.

Ma Vương có tất cả những thứ đó! Thế là đơn giản chỉ vì vậy mà đám người cổ đại tôn hắn là Ma Thần, lập đền thờ cung phụng hắn.

Trong mắt Ma Vương thực chất con người cùng con kiến là không có khác nhau. Hắn sống quá lâu, lâu đến hắn nhìn thấy từng chủng tộc cường thịnh rồi diệt tuyệt, lâu đến mức tách biệt khỏi thế giới, thế giới vẫn chuyển động, ngày đêm giao thoa, thời gian như nước chảy trôi đi, tất cả mọi sự vật đều vẫy vùng trong đó… Trừ hắn!

Ma Vương hắn không vì già đi mà chết, hắn mạnh mẽ đến hắn cũng không vì bị đánh giết mà chết, bởi thế mà hắn vẫn luôn tồn tại… Khiến hắn nhìn bất kì sinh vật gì cũng như nhau, đều là sâu bọ.

Cùng với bản tính ác độc trời sinh, Ma Vương ở thời đại kia quả là hoành hành vô kị.

Nhưng nói cho cùng con người cũng là trong trăm triệu năm tuổi của Trái Đất, sinh vật tiến hóa ra Trí Tuệ cao nhất.

Đám dã thú kia sẽ không nịnh hót, không tâng bốc, không tôn sùng Ma Vương. Thứ hắn nhận được chỉ là bản năng sợ hãi mà thôi.

Nhưng con người thì phức tạp hơn nhiều.

Con người là sẽ sợ hãi, nhưng bên cạnh đó sẽ có nhiều thứ bộc lộ ra khác chuyện né tránh, như là mua chuộc lòng người, tôn vinh kẻ mạnh các loại.

Ma Vương cũng không phải là tiên nhân tách ra thế ngoại, hắn là tập hợp của các loại xấu xa tâm tính mà thành. Trong đó dĩ nhiên có một thứ gọi là "đắc ý vong hình" Cái loại này hình dung từ.

Đắc ý vong hình Ma Vương không thèm để ý mà ban cho đám con người hèn mọn tôn sùng hắn một chút xíu sức mạnh của hắn… Ừm, hắn đã được tôn là Ma Thần, vậy thứ sức mạnh này gọi là Ma Lực tốt.

Sau khi làm việc đó Ma vương vẫn là không chút nào chú ý mà tiếp tục làm việc của mình, trong mắt hắn đám con người kia chỉ như sâu mọt, cùng lắm thì là đám sâu mọt biết nghe lời thôi, không hơn.

Ma Vương có chuyện quan trọng hơn cần thực hiện, hắn muốn tạo ra thân thuộc của mình!

Như đã biết, Ma Vương là Thiên nhiên sinh ra, chỉ duy nhất một mình hắn. Nếu như nói huyền huyễn hơn thì gọi là Tiên Thiên Sinh Linh cái từ này cũng không sai.

Bởi hắn được thiên địa sinh ra nên nói cho cùng hắn chủng tộc cũng chỉ có mình hắn… Tốt cô độc a.

Thế là Ma Vương tìm ra cho bản thân mục đích tồn tại của bản thân… Hắn muốn tạo ra hài tử… Khục! Nhầm, Ma Vươngg là thẳng nam, sẽ không sinh hài tử, nhưng hắn muốn là tạo ra một chủng tộc mà tính ra sẽ là chủng tộc của hắn, ác ma chủng tộc.

Tạo ra sinh mệnh vốn dĩ là tự nhiên ban tặng cho mỗi sinh linh, nhưng không phải sinh linh có thể nắm giữ nó, cũng đơn giản hiểu như người hiện đại là sẽ dùng tivi, smast phone, nhưng tuyệt không biết tạo ra chúng vậy.

Sinh vật là có thể tạo ra sinh mệnh, nhưng đó là một loại "sử dụng" thứ trời ban cho thôi, chứ không phải nắm giữ sức mạnh tạo hóa.

Thứ thực sự nắm giữ sức mạnh tạo hóa chính là khúc thịt thừa cùng với khe sâu thần bí chứ không phải là bất kì ai… dĩ nhiên đến thời đại bây giờ thì vẫn có thêm cái ống nghiệm có thể thay thế khúc thịt đến làm cái việc tạo hóa vinh quang ấy… Kéo xa!

Tóm lại, Ma Vương chính là muốn nắm giữ tạo hóa lực lượng đến vì chính hắn tạo ra thân thuộc.

Cả trăm triệu năm khiến hắn mày mò ra tả nhiều quyết khiếu, hắn dựa trên cơ thể bản thân rồi sử dụng phương pháp huyết tế sinh linh khác, lấy sức sống sinh linh kia cùng linh hồn của nó cải biến thành một chủng tộc hoàn toàn khác, dựa theo hắn rất gần, được hắn gọi là Ma tộc.

Nhưng hắn không chấp nhận được bởi hắn mãi vẫn chưa thành công, hắn từng huyết tế Khủng Long, chủng tộc mạnh mẽ nhất kỉ phấn trắng, nhưng thứ ma tộc hắn tạo ra cũng chỉ là một con quái thú mạnh mẽ hơn mà không phải có trí khôn chủng tộc.

Ma Vương đâu thể chấp nhận thân tộc của bản thân là lũ súc vật không có trí khôn?

Nhưng rốt cục sau cả trăm triệu năm, hắn đợi được! Thứ hoàn hảo nhất để hiến tế tạo thân tộc: "Con người!"

Tuy không để lòai người vào mắt, nhưng trí thông minh của con người không thể không để Ma Vương nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Hắn trước đến nay huyết tế cũng chỉ là đám súc vật không có mấy trí thông minh, nên tạo ra ma tộc dĩ nhiên sẽ không khôn ngôan đi đâu, nhưng nếu hắn hiến tế ra con người thì sao?

Tuy yếu đuối, nhưng không thể phủ nhận con người là nhân tuyển tốt nhất để Ma Vương tiến hành huyết tế tạo quyến thuộc.

Thế là Ma Vương bắt đầu đại lượng bắt nhân loại hiến tế tạo ra quyến thuộc, chủng tộc của mình.

Đám Ma tộc được tạo ra thông minh, xảo quyệt, và đặc biệt bởi có chủng tộc rất gần với Ma Vương nên chúng đặc biệt mạnh mẽ, là Vua của đám Ma quỷ này, Ma Vương đổi tên cuả bản thân từ Ma Thần thành Ma Vương.

Nhưng Ma Vương không chú ý đến một chuyện, việc trắng trợn hiến tế người sống tạo Ma tộc của hắn bị con người phản đối kịch liệt.

Đây là chủng tộc ở giữa đại chiến, nếu không đánh bại Ma Vương thì con người sẽ bị diệt tuyệt thay vào đó là một đống ác ma.

Ma Vương khinh thường nhân loại yếu đuối, nhưng không ngờ rằng nhân loại mạnh mẽ một mặt.

Nhìn trong lịch sử ngắn ngủi của Nhân loại, thứ nổi bật nhất của họ chính là khả năng sáng tạo và học tập.

Tính ra từ cái đầu máy hơi nước đầu tiên xuất hiện cho đến khi khoa học kĩ thuật đại bùng nổ cũng chỉ ngót nghét mấy trăm năm, nói gì đến việc một đám con người tại cực kì sớm đã tiếp xúc đến đỉnh tiêm sức mạnh Ma lực, càng đơn giản hơn cho tìm hiểu.

Chỉ trong thời gian mấy trăm năm, đối với đã kinh qua trăm triệu năm Ma Vương mà nói, mấy trăm năm quá mức ngắn ngủi, nhưng nhân loại lại sử dụng chút thời gian này phát triển ra nền văn minh của bản thân, nền văn minh ma pháp.

Rốt cục! Khi trở mặt với Ma Vương, con người không còn là bó tay chịu trói nữa, ít nhất… cũng dãy dụa được đôi chút…

Được rồi! Nói thẳng ra thì cũng là đám nhân loại trong mắt Ma Vương tiến hóa từ con kiến trở thành con kiến to béo hơn chút mà thôi.

Nhưng dẫu sao, con người vẫn là nổi danh là dựa vào đầu óc.

Cả mấy trăm năm tiếp xúc và nghiên cứu loài người đã phát hiện ra thiên địch của Ma Vương.

Đúng thế! Thiên địch!

Ma Vương là sinh vật trong tự nhiên sinh ra, mà đã do tự nhiên sinh thành thì phải dựa theo quy luật của tự nhiên mà sinh hoạt, mà quy tắc thép của tự nhiên đó chính là "có mặt trái thì có mặt phải, sinh vật là sẽ có thiên địch!"

Nói theo huyễn huyễn thì là Âm Dương chính là vũ trụ chí lí. Đến trâu bò hống hống Super Man còn không phải bị một cục đá làm lật? Cớ sao Ma Vương ngươi không có lấy thiên địch?

Chẳng qua thiên địch của Ma Vương có chút kì hoa, chính là Minh nguyệt quang huy (ánh sáng Mặt Trăng).

Tại dưới ánh sáng mặt trăng thì Ma Vương chiến lực mười không còn một, đám ma quỷ vốn dĩ dựa theo Ma vương mà tạo thành nên lại càng không chịu nổi.

Thế là trong đêm trăng thanh gió mát… Ma Vương cùng các tiểu đệ gặp được đến cái gì gọi là uất ức, phẫn hận.

Bị rượt té khói chạy khỏi Địa Cầu, Ma Vương vẫn là dựa theo nhân vật phản diện thiết lập mà thả xuống câu ngoan thoại "ta sẽ trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 151-152: Nguy cơ khó giải

Nhìn nơi xa lâu đài Ma Vương mà Nobita có cảm giác như rưng rưng muốn khóc, dẫu sao đi nữa thì cuối cùng cũng thoát được cái cảnh lăn lộn vật vã đi đường khổ bức.

Mấy ai mà hiểu được nỗi khổ của nghe Jaian hát hay là bị lạc đường trong rừng rậm là như thế nào.

Nobita hắn có thực lực cường hoành đi nữa cũng khó mà chịu nổi á, chưa nói đến những người khác, quả thực là hấp hối a.

Nhìn lâu đài quỷ canh phòng cẩn mật đến con ruồi khó lọt, cùng với hắn biết Ma Vương là có thể xem thấu tàng hình, Nobita quả đoán quyết định… trực đảo hoàng long!!!

Tức là ngu ngốc xông thẳng vào cướp người xoạt Boss.

Nobita vẫn rất tự tin đối với sức mạnh của bản thân đấy, theo hắn nghĩ thì có sức đánh thắng thì cần gì âm mưu quỷ kế?

Thế là mặc kệ Doraemon và mọi người ngăn cản, Nobita đơn giản gọn nhẹ ném vào trước cửa đám ác ma một cái cấm chú hệ lôi mà hắn tự sáng chế "Lôi Phá Cửu Thiên"… ừ, cái tên cũng là hắn đặt nốt.

Bị đánh đến tận cửa, Ma Vương cũng không phải là ăn chay, ngay lập tức xuất hiện trên không của tòa thành.

Nhìn chằm chằm vào đám người phía dưới, chính xác hơn là chỉ một bóng người nhỏ bé đeo kính mà thôi, Ma Vương nghiêm nghị nói:

"Không ngờ được ngàn năm trôi qua thứ nhỏ yếu nhân loại lại vẫn có thể sinh ra được cường giả như ngươi!"

Nobita từ sau khi Ma Vương xuất hiện cũng bỏ đi cái vẻ cợt nhả trên mặt, nghiêm túc lên.

Nobita hắn là được bàn tay vàng mang tên Thần Vị, nó có thể trợ giúp cho hắn từng bước tìm hiểu thế giới, hiểu rõ vũ trụ, lên làm Chân Thần.

Nhưng Nobita từ trước đến nay vẫn là sử dụng cái bàn tay vàng này lệch đi.

Sinh sống tại hiện đại xã hội, Nobita không thể như những người trong huyền huyễn bỏ cả đời đi tu luyện để đột phá cái cấp này đột phá cái cấp khác.

Bởi thế nên hắn đối với Thần Vị khai phát chưa sánh bằng một hạt cát trong sa mạc đâu.

Thay vì đi theo con đường học tập tìm hiểu vũ trụ cái gì Nobita hắn lại lợi dụng Thần Vị đơn thuần tăng cho bản thân "Sức Mạnh", rồi nhờ vào "Khí" của Dragon Ball thế giới mà có được sức hủy diệt kinh khủng.

Nhưng dẫu sao so sánh với tứ đại cơ bản lực cùng các loại kiến thức Vũ Trụ thì chỉ dựa vào "sức mạnh" cái từ này thì không thêr phủ nhận Nobita hắn ngộ nhập lạc lối.

Nếu không phải cả một quãng thời gian học tập Ma pháp tri thức gần đây để bù đắp cho tri thức khiếm khuyết của mình thì Nobita bây giờ chẳng khác gì một kẻ vũ phu cả.

Sẽ như đám "cao thủ võ lâm" của trung quốc tự phụ võ nghệ cao cường rồi đến khi bị súng kíp bắn chết cũng không biết nguyên do là một dạng.

Nobita nhờ bù đắp được chút kiến thức về Ma Thuật nên mới nhận ra được Ma Vương không đơn giản.

Cũng không phải Ma Vương mạnh hơn hắn, mà là thứ sức mạnh của Ma Vương có khả năng khắc chế hắn.

Trong mắt Nobita Ma Vương hóa thành cả một hành tinh, vĩ ngạn, tràn đầy thần bí và mạnh mẽ.

Nobita nghiêm túc đánh giá Ma Vương, kiêng kị Ma Vương, nhưng Ma Vương sao lại không kiêng kị hắn đây.

Ma Vương chưa bao giờ gặm được một khẻ kì lạ đến vậy, hắn có thể cảm giác được vị cách của Nobita thực sự rất cao đoan, nhưng quẳng sáng kiến thức của Nobita thì lại bé nhỏ một cách đáng thương.

Phải biết rằng những kẻ mạnh mẽ như Ma Vương hắn, tuy sinh ra đã mạnh mẽ vượt qua thông thường nhận thức, nhưng kèm theo đó chính là lượng kiến thức hắn tích lũy cũng vô cùng khổng lồ.

Cả ngàn năm nghiên cứu, đối với Ma Vương, học tập tự nhiên chính là con đường ngắn nhất để nắm giữ càng cường đại sức mạnh.

Nhưng Nobita bất quá mới xuyên qua chưa đầy 2 năm, tính cả thời gian quay về quá khứ các loại thì cộng lại đối với Ma Vương vẫn chưa được bằng cái số lẻ của tuổi hắn.

Ngay khi Nobita tung phép thuật ra khiêu khích thì đoàn người Doraemon đã cũng bất đắc dĩ mà lui lại ẩn thân lẩn vào lâu đài, không có Ma Vương trấn thủ thì tòa lâu đài này đối với có đủ loại bảo bối Doraemon mà nói thùng rỗng kêu to.

Bất quá lịch sử là phi thường tương tự, nói đúng hơn là có quán tính đấy.

Cho dù con bướm nhỏ Nobita có đập cánh mãnh liệt thay đổi nghiêng trời lệch đất nhưng việc muốn đến vẫn là đến.

Đoàn người thoát được Ma Vương nhưng cuối cùng lại lật xe trong tay đám tiểu quỷ.

Chỉ mỗi Doraemon chạy thoát, trong lúc quýnh quáng tìm cách thay đổi cục diện thì cậu ta bỗng nhiên khai khiếu mà dùng "Ví lấy đồ" lấy ra bàn học của Nobita, chui vào cỗ máy thời gian trở về trước ngày thế giới thay đổi.

Không quá khác biệt khi Medusa phát hiện và đuổi theo đến quá khứ, Doraemon chong chóng tre bị hết sạch pin lúc lạc đường trong rừng rậm nên không thể không vơ đại chiếc chổi quét sân mà bay đi mong tránh thoát được con ác quỷ bám theo.

Nhưng cuối cùng là Doraemon không chịu chú tâm học PHép Thuật, chổi bay chả được bao xa thì bị Medusa đuổi kịp bắn cho một phát hóa đá rơi xuống cái cây tại bãi đất trống.

……

Mọi người gặp nạn, Nobita cũng không bận quan tâm được. Hắn đang kiệt lực chống đỡ Ma Vương tập kích.

Không sai! Chính là chống đỡ.

Vốn dĩ Nobita sức chiến đấu kinh người, động một cái có thể hủy diệt cả hành tinh, nhưng khổ nỗi hắn bị Ma Vương áp chế.

Nobita hắn mạnh là mạnh thật, "khí" sức phá hoại cũng là không ai có thể chê, nhưng Ma Vương hắn lại cực độ may mắn bởi trận chiến này là trên Ma Giới, sân nhà của hắn.

Tại Ma Giới, mỗi ngọn cỏ, sinh linh, quy tắc… tất cả cũng là Ma Vương cả đấy.

Tuy Ma Vương tấn công Nobita cũng khó mà phá được hắn hộ thể "Khí", nhưng Nobita hắn cũng không khác là mấy.

Ka Me Ha Me Ha tung ra bị thế giới chi lực áp chế ma diệt cực độ đến mức Ma Vương vẫn ung dung hồi phục lại lỗ thủng trên thân thể do Ka Me Ha Me Ha tạo ra, chưa đầy mấy chớp mắt đã hoàn hảo như cũ.

Một kẻ thì đánh đánh mãi không thể phá phòng, một kẻ thì càng thêm vô lại, đánh thủng bản thân đaro mắt lại hồi phục như ban đầu.

Hai người ai cũng không làm được ai, đánh cho thiên hoang địa lão, mệnh mỏi lại dừng lại mắt lớn trừng mắt nhỏ, hồi quá khí lại quay vào nhau đánh túi bụi.

Càng đánh Nobita càng cảm nhận được bản thân thua kém Ma Vương ở điểm nào, đó chính là đối với Thế giới quyền chưởng khống, cũng là đối với kiến thức Vũ Trụ một loại nắm giữ.

Nobita hắn có thể có sức mạnh hơn Ma Vương, nhưng Ma Vương hắn lại có lượng kiến thức đầy đủ áp sập Nobita.

Có câu nói "dốc sức hàng thập bội" có nghĩa là mạnh mẽ đến mức nhất định, kĩ xảo nào cũng chỉ cần dốc sức mà làm.

Nhưng "sức" của Nobita vẫn chưa đầy đủ mạnh đến có thể "hàng thập bội", thành thử ra hai người đánh cái thành ra không ai làm gì được đối phương.

Nobita hắn là biết điểm yếu của Ma Vương là tại cái mặt trăng của hành tinh này, nhưng hắn khó mà dùng cách thức đó để đánh bại Ma Vương.

Một đó là mọi người vẫn còn ở Ma Giới, một khi Mặt trăng nổ, Ma Vương chết, chắc chắn cả hành tinnh sẽ chôn theo, cả đám cũng theo đó mà thành bụi vũ trụ.

Hai đó là lòng tự trọng của Nobita quấy phá, hắn mới không chịu thua bởi một tên phản diện boss đâu, lại còn cần dùng thủ đoạn để dành thắng.

Nobita hắn rất tự tin về sức mạnh của bản thân, hắn định bụng treo Ma Vương lên đánh rồi tiện tay giúp cả đám cứu con tin, rồi đánh chết được hắn thì đánh, không đánh chết được thì đánh nát Mặt Trăng cũng không muộn.

Nhưng kế hoạch là theo không nổi biến hóa đấy.

Trong truyện tranh Ma Vương xuất hiện ra sân với tầng neff chỉ số thông minh quá kinh khủng, khiến cho mọi người nhìn Ma Vương với ánh mắt: "Bất quá cũng chỉ đến thế!"

Nhưng đó là do Ma Vương khinh địch và bị neff thông minh kinh khủng mà thôi. Khi Ma Vương nghiêm túc lên quả thật là mạnh mẽ đến không muốn không muốn.

Nhìn tình cảnh vô giải trước mắt, Nobita cũng không biết nên làm sao nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Đánh Bại Ma Vương

"Sông nở đất nứt, nhật nguyệt vô quang".

Chỉ có những từ này mới có thể miêu tả được trận đánh giữa hai kẻ không được xem là người này.

Vốn từ khi xuyên qua kèm theo ngón tay vàng Thần Vị, Nobita đã trên một ý nghĩa nào đó không còn là người nữa rồi, còn đối lập Ma Vương thì càng không phải là nhân loại.

Hai kẻ mạnh mẽ hễ giơ tay nhấc chân đều tràn đầy uy lực.

Nobita tận tình giải phóng hết trongcơ thể "khí" đánh chô đối diện Ma Vương là không ngóc đầu đậy được, nhưng Ma Vương cũng không cam lòng yếu thế, cả thế giới này là bản thân hắn đấy, "cửu tiêu thần lôi", "độc phong gào thét", "hải thần dậy sóng" cái gì như không cần tiền mà vung ra đến thiên địa uy thế.

Đứng trước thiên tai một dạng sức mạnh, con người dẫu có mạnh mẽ bao nhiêu cũng có cảm giác trafn đầy nhỏ bé.

Nobita hắn lại như một hòn đá tảng đứng giữa dòng nước lũ, mặc kệ cho phong ba bão táp hắn đều ngật đứng không ngã.

Cấm chú cái gì đứng trước tự nhiên sức mạnh đều có vẻ nhỏ bé, bởi thế nên Nobita hắn gần như không sử dụng kiến thức phép thuật vừa học.

Dẫu sao thế giới phép thuật này bất quá cũng chỉ như vậy, chưa đến mức độ hủy thiên diệt địa được, tốt nhất vẫn là sử dụng "khí" cái thứ tràn đầy lực phá hoại này quen thuộc.

Có câu nói "thần tiên đánh nhau thường nhân gặp họa". Vốn dĩ là tượng trưng cho độc ác, mạnh mẽ, tàn bạo, đám ma quỷ đứng trước trận chiến của hai người lại trở thành "thường nhân".

……..

Tại sân nhà Nobita, trời đêm mây đen vần vũ mưa rào, Doraemon bỗng nhiên mở mắt.

"May quá! Cuối cùng anh cũng đã tỉnh!"

Doremi một mặt vui sướng mà kêu lên.

May sao hai anh em nhà Doraemon đều có của nhau chuông báo nguy, nếu như Doraemon còn đứng tại thời không Ma PHáp thì chưa hẳn chuông báo sẽ réo gọi, nhưng khi Doraemon chạy về lại bản thời không bình thường thì chiếc chuông cứu nguy dẫn theo Doremi đến cứu được cậu ta, không thể không nói là nội dung cốt truyện sẽ vô tình hay cố ý mà sẽ diễn ra tình huống vô cùng tương tự.

Anh em trùng phùng vốn dĩ có nhiều chuyện để nói, nhưng Doraemon đơn giản là lo lắng cho mọi người tại thế giới phép thuật nên chỉ bắt chuyện đôi câu hai anh em đã ngay lập tức lên đường trở về thế giới phép thuật.

Còn cái chuyện sửa đổi quá khứ cái gì cũng chỉ là Doraemon lúc quẫn bách không tìm được phương pháp gì nữa mới sử ra hạ sách, bây giờ có Doremi rồi thì lại càng không cần thiết.

……..

Thận chiến diễn ra lâu hơn nhiều Nobita và Ma Vương tưởng.

Ba ngày ba đêm!

Hai kẻ phi nhân loại đánh nhau ngươi chết ta sống ba ngày ba đêm, đã có thể ghi chép vào sử thi trận chiến.

Trận chiến phá hủy đi gần một phần ba Ma Giới, đây đã là thành quả sau quá trình bảo vệ của Ma Vương, tuy thế nhưng không thể phủ nhận càng đánh Ma Vương càng yếu đi còn Nobita càng đánh càng mạnh mẽ.

Nobita đang không ngừng hướng Ma Vương học tập lấy khống chế thiên nhiên, hay đúng hơn là pháp tắc, tuy cái hiểu cái không nhưng ba ngày không ngừng mà đánh lấy cũng khiến Nobita hiểu ra được chút phương pháp.

Hai người tuy đánh thiên băng địa liệt, nhưng cuối cùng cả hai đều hữu tình vô ý mà tránh đi lâu đài Ma Vương, Nobita thì biết trong lâu đài còn nhốt lại đám bạn bè cuả hắn, còn Ma Vương thì ít nhất cũng chưa bệnh hoạn đến thích phá dỡ căn phòng của bản thân.

Hai người đánh a, đánh a, đến cuối cùng dừng lại khi Nobita nhìn thấy phương xa nơi lâu đài có pháo hoa bay lên nổ sáng cả một vùng trời.

Lịch sử là sẽ có tính chất tự sửa đổi đấy! Dẫu cho con bướm Nobita có đập cánh như thế nào thì cũng chỉ có thể sửa chữa được một phần mà thôi, đại thể sẽ không bị cải biến đến quá xa.

Nhìn thấy pháo hoa bay lên trời đã khiến cho Nobita nhớ đến nào đó một đoạn kịch bản cứu con tin, nhếch miệng lên nói với Ma Vương:

"Có vẻ cuộc chơi của chúng ta có thể kết thúc tại dây rồi…"

Đánh với Nobita ba ngày ba đêm Ma Vương đối với Nobita là có chút ít lí giải đấy.

Gặp Nobita nói như thế thì Ma Vương cả người căn thẳng lên duy trì 200% độ cảnh giác.

Nhìn thấy Ma Vương cảnh giác như vậy Nobita cũng cười to mà hô lên chiêu thức mà sau ba ngày học tập Ma Vương hắn ngộ ra:

"Sáng Thế… Diệt Thế!"

……

Tại bên phía gần nửa tinh cầu nơi có tòa lâu đài Ma Vương đang diễn ra một cuộc vượt ngục thế kỉ của một đám con người thoát khỏi địa ngục một dạng lâu đài ma vương.

Cả đám người đang cưỡi trên thảm bay của Myoko thoát khỏi sự vây bắt của lũ ác quỷ, mãi mới có thể vượt khỏi muôn trùng vây cả đám mới nhận ra trên tấm thảm thiếu đi một người.

"Nobita-kun cậu ấy đâu?"

Shizuka một mặt lo lắng nói.

Doraemon cũng hoang mang nói:

"Tớ cũng không biết nữa, lúc trở về quá khứ chỉ có mỗi tớ thôi, Nobita cậu ấy kiềm chân Ma Vương… chả lẽ…"

Cả đám trầm mặc không nói, cả đám người ai ai cũng biết ma vương rất mạnh mẽ, kiềm chân Ma Vương cái gì Nobita có lẽ lành ít dữ nhiều.

Khi mà cả đám trầm mặc, lũ con gái bắt đầu thút thít tthì bỗng nhiên có giọng nói vang lên bên tai của mọi người:

"Chào mọi người! Mọi người vẫn khỏe cả chứ?"

Kinh ngạc cực độ, cả đám người như không tin vào mắt mình mà hét lên:

"Nobita!!!"

"Không có thời gian để trùng phùng đâu, nhanh lên vượt qua thông đạo, Ma Giới sắp bị hủy diệt rồi!"

Nobita cũng rất cảm động trước tình hữu nghị của cả đám bạn, nhưng việc quan trộng vẫn là nên làm trước.

Nobita nhắc nhở, cả đám mới nhận thức được xung quanh Ma Giới có sự thay đổi to lớn, cây cối bắt đầuu thiêu đốt lên, biển cả cũng bắt đầu thiêu đốt, kể cả băng nguyên dưới tấm thảm cũng đang không ngừng tan chảy, mặt ngoài còn bao bọc bởi một làn lửa đen thẫm.

Không kịp suy nghĩ nhiều tại sao lại xuất hiện sự tình như vậy, cả đám nhanh chóng điều khiển thảm bay chạy thục mạng thoát khỏi Ma Giới.

Nhìn lại cả Ma Giới to lớn hơn mấy lần Trái Đất dần dần tan thành bụi vũ trụ mà cả đám may mắn như thoát được kiếp nạn mà thở ra một hơi.

"Làm sao Ma Giới bỗng nhiên lại bị tan vỡ thế Nobita?"

Doraemon quay đầu về phía hung thủ của vụ việc mà hỏi lên vấn đề ai cũng quan tâm.

Nobita một mặt nghiêm túc nói hươu nói vượn:

"Tớ vốn dĩ là không đánh được Ma Vương, hắn thực sự quá mạnh mẽ, nhưng mà hắn có nhược điểm đó chính là nếu như có phi tiêu bạc bắn trúng tim thì ắt phải chết! Thế là tớ sau khi phát hiện ra điều đó đã có thể giết chết hắn, Ma Giới cũng theo đó mà bị hủy diệt."

Dẫu sao cũng là không ai có chứng cứ cái gì, Nobita nói không có chút gánh nặng tâm lí, thật sự Ma Vương hắn là giết, cũng thực sự Ma Vương trái tim bị tên bạc bắn chắc chắn sẽ chết, hắn hoàn toàn không nói nửa lời dối trá.

Còn việc hắn có dùng mũi tên bạc bắn vào trái tim khiến Ma Vương chết không hay việc trái tim lão Ma Vương thực chất là mặt trăng cái này điều sự Nobita hắn chỉ là lựa chọn không nói mà thôi á.

Được Nobita câu trả lời, cả đám người cũng không nghi ngờ, chỉ là tấm tắc nói chuyện, không ngờ trâu bò hống hống Ma Vương lại bị một mũi tên bạc giết chết, quả là không xứng đáng cho trùm cuối, chết được cái nói là nhanh gọn, đến hành tin của bản thân cũng thuần táng theo luôn, phải nói là sạch bóng không tì vết.

Nghe mà Nobita cuồng chảy mồ hôi, nếu không phải hắn ra cái yêu thiêu thân thì nói không chừng theo cốt truyện mà đi thì thực sự như mọi người nói như vậy, ngưu bức hống hống Ma Vương bị diệt một cái nhanh gọn, xuất hiện trên màn ảnh còn thua quá trình cả đám vượt ải tìm Boss nữa.

Nói vậy lại xem ra Nobita hắn cũng coi như là một ân nhân của Ma Vương khiến cho hắn thỏa mãn thả hết sức đánh và rồi thua quang minh chính đại? Vậy không phải là Ma Vương cần phải cám ơn Nobita hắn một tiếng?... Có lẽ a…

Mặc niệm cho ở dưới suối vàng Ma Vương không tức điên lên đội mồ sống dậy rồi lại bị tức chết. Đã giết hắn rồi còn muốn hắn cám ơn, quả nhiên là da mặt đủ dày.

Ps: Viết a viết a… thế quái nào hóa thành truyện tu tiên??? Tác đang cảm thấy có nên nhân đây đổi luôn thể loại từ đồng nhân biến thành Tu tiên khoa huyễn???

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 154: Phương Pháp Của Nobita

Cả đám người chạy đến trái đất đến khu rừng chỗ vị trí trang viên nhà tiến sĩ thì bỗng phát hiện nơi rừng núi hoang vu này lại còn cố người.

Vốn dĩ Nobita cũng chỉ nghĩ là người bình thường đi đến đây du lam thắng cảnh, nhưng mà sau khi nhìn đến người này lại đặc mã không có chân???

Một mặt tràn đầy mộng bức Nobita tam quan như bị hủy diệt:

"Má! Trên đời này vẫn có ma???"

Cả đám nghe Nobita nói vậy cũng chú ý đến "con ma" này phía dưới, nhận ra sự việc này khiến cho cả đám người cũng không tốt.

Dẫu sao Ma vương cái gì nói cho đúng ra cũng thuộc phạm trù vật chất sinh vật, là có thể sờ được chạm được đồ vật, nhưng mà cái loại ma quỷ kiểu không thể sờ không thể chạm nhưng lại hiện hữu tồn tại mới lại thực sự làm cho người ta sợ hãi.

Người ta vẫn là sợ hãi điều không biết á.

Nhưng khác với mọi người một mặt sợ hãi, tiến sĩ cùng với Myoko ngược lại không như vậy. Hai bố con nước mắt ngắn nước mắt dài nhảy xuống thảm bay nhanh chân chạy đến "con ma" bên cạnh.

Sau một tràng sướt mướt đại gia đình âm dương cách biệt gặp nhau vốn có thể thủy tầm vài trăm số lượng từ, nhưng tác là đặc biệt nghiêm túc tác giả nên sẽ không viết đống lời thiếu dinh dưỡng đó.

Ngược lại mọi người cũng đều là người trưởng thành, cái thời xem phim hàn xẻng chảy nước mắt cũng đã qua mất không biết bao lâu, tác cũng không muốn mọi người lại mất vài giọt nước mắt quý giá, vẫn là để dành để khóc lúc bị bạn gái/trai đá đi! (Lời nguyền rủa của một Fa)

Chém gió xong xuôi. Sau khi mọi người nhìn thấy cảnh đó cùng với "hồn ma" tự thuật, Nobita bọn người cũng đại khái khái quát được sự việc.

Hồn ma là mẹ Myoko (ngược lại tác lại không biết tên cũng không có khiếu đặt tên, mọi người cũng chấp nhận là được) khi phát hiện Myoko là bị bệnh nan y đã sử dụng giao dịch với Ma Vương hòng cứu đi Myoko tính mạng và bồi tính mạng của bản thân.

Ma Vương vốn dĩ bị Mặt trăng khắc chế, đang sầu không biết cách nào để thoát khốn cảnh, đúng lúc mẹ Myoko lại mang đến cái vui mừng ngoài ý muốn.

Ma Vương tiện nước đẩy thuyền, ngược lại một người muốn đánh, một người muốn bị đánh. Ma vương sử dụng ma lực của bản thân rót vào Myoko thân thể.

Mọi người phải biết Ma Vương là đầu nguồn khởi nguyên của Ma lực, nói đơn giản đo slà cùng một loại năng lượng tên là Ma lực nhưng của Ma Vương thì "chất" phải gấp rất nhiều lần của nhân loại.

Bởi ma lực mạnh mẽ của Ma Vương đã thô bạo thôn phệ hết bệnh tật của Myoko, mọi người không cần nghi ngờ về cái gọi là sức mạnh chống đỡ bệnh tật cái thuyết pháp này, ngược lại tác là chưa đọc thấy đại lão nào gặp bệnh tật triền thân cả… ách! Đoản mệnh chức nghiệp như Ninja thần đệ nhất cùng với đánh khắp thiiên hạ vô địch thủ nhưng bị bệnh tim mà chết Songoku thì thứ lỗi cho tác lau một vệt mồ hôi… đơn giản là Bug có được không.

Chém gió nhiều, tóm lại là Ma Vương "phun tinh hoa" vào người Myoko, sau đó Myoko vốn mềm nhũn đã được vực dậy tràn đầy sức sống, chính là ý đó.

Còn mẹ Myoko vì con nên đành đi theo Ma vương bỏ lại người chồng mang danh tiến sĩ cùng với đứa con thơ lại… tóm lại tác không nói đến Ntr hay bất kì vấn đề nhạy cảm nào nơi đây, ngược lại tiến sĩ là trọc, không ai có thể xanh được ông ấy.

Ma vương thì sử dụng khế ước cùng với sửa đổi qua quá trình hiến tế sử dụng lên người mẹ Myoko.

Vốn dĩ Ma vương hiến tế người sống tạo ra Ma quỷ cái thuật pháp này đã hoàn thành, nhưng đám ma quỷ này lại không khác Ma vương gì cả, vẫn là bị câu "ta đại biểu Mặt trăng tiêu diệt ngươi" chú định cái chết.

Nhưng lần này Ma Vương học khôn. Hiến tế mẹ Myoko nhưng vẫn giữ linh hồn của bà lại, chỉ là bọc lên tầng linh hồn này một đạo kiểu như nghe lệnh hắn các loại rồi tạo ra Medusa.

Medusa không khiến Ma Vương thất vọng, dẫu cho vẫn bị mặt trăng một ít khắc chế, nhưng so với hoàn toàn không có chút lực hoàn thủ đám Ma quỷ kia mạnh hơn nhiều.

Và rồi đơn giản ma vương lấy Medusa làm tiên phong âm mưu hủy diệt mặt trăng rồi dẫn theo Ma Giới giáng lâm Địa cầu tìm lại bãi.

Bây giờ Ma vương chết, ma vương ma thuật cũng theo đó sụp đổ, linh hồn mẹ Myoko thoát ra, về lại chốn cũ nhìn chồng con lần cuối.

……..

Nhìn khóc đến không còn chút hình tượng nào Myoko, Nobita không hiểu sao cũng thấy nhói nhói trong lồng ngực.

Dẫu sao cũng là con người, là sinh vật có cảm tình, sinh li tử biệt vốn là điều mà ai cũng không muốn nhưng lại không ai có thể tránh khỏi.

Shizuka cô bé này cũng đi theo mà khóc lên, Nobita cũng đau đầu, không phải là Nobita không muốn sửa cái nội dung cốt truyện này, mà thực sự tại Doraemon thế giới có quy luật bất thành văn rằng, tất cả quy tắc có thể trái, riêng sinh tử không thể nghịch!

Phải biết Nobita thích nhất người là bà nội, nhưng dẫu cho có bảo bối thuộc thể loại Bug như khăn trùm thời gian nhưng là hắn vẫn không hề dám quay ngược thời gian sử dụng lên bà của mình á.

Luật nhân quả tại thế giới hiện thực chỉ là để răn dạy người người hướng thiện, chứ thực chất cũng có trứng dùng, đám con nhà giàu có mấy người là lương thiện.

Nhưng tại Doraemon thế giới nhân quả luật là đại pháp tắc tự nhiên. Có nhân sẽ chắc chắn có quả, bơri nhận biết cái đầu này quy tắc nên dẫu cho xuyên qua Nobita hiện tại đã ngưu bức hống hống cũng không dám đụng chạm đến cái đại quy tắc này.

Phải biết trong nguyên tác Nobita chỉ đơn thuần xuyên về quá khứ xô ra bố Jaian tránh cho ông ta bị đụng xe thôi mà quay đầu lại hắn liền bị đụng, cùng với cái quyển sổ dự báo phải nói là nguyền rủa của Doraemon nữa… Nobita có trâu bò cũng cần cân nhắc đến trước khi phá hoại quy tắc này.

Sau một hồi xoắn xuýt, linh hồn của mẹ Myoko vốn đã nhạt nhòa gần như tan biến, Nobita rốt cục mở miệng.

"Tớ có một phương pháp… Nhưng chấp nhận sử dụng hay không tùy thuộc vào mọi người."

Dừng lại chốc lát, Nobita bổ sung: "Là cứu sống lại mẹ Myoko phương pháp."

Mọi người nghe thấy Nobita câu nói ban đầu vốn cũng không quá để ý, nhưng khi nghe đến câu nói sau thì đồng loạt ngừng khóc quay đầu lại nhìn Nobita chằm chằm.

Bị mườii mấy ánh mắt chiếu lên người, Nobita cũng không thoải mái, nhưng mà cuối cùng cũng nói nên phương pháp:

"Sinh mệnh là được quyền trao đổi đồng giá. Tớ có thể sử dụng một người hi sinh sinh mệnh cứu lại mẹ Myoko, bù lại tại thế giới này người đó phải "chết".

Dĩ nhiên không hẳn là thực sự chết đi, tớ có thể mang linh hồn người hiến tế cùng trở về nguyên thế giới của chúng ta, tại thế giới kia cũng có bản thân người đó, hai linh hồn vốn đồng nguyên, sẽ hợp hai làm một… tuy nhiên lúc đó có phải là người đó nữa hay không thì không biết."

Đám người đến nay thì thật sự xoắn xuýt a… dẫu sao mọi người là đồng cảm với gia đình Myoko là thật, nhưng cũng không thể chỉ vì thế mà hi sinh bản thân á.

Lại chưa nói vốn mấy người Nobita vốn dĩ là người thế giới hiện thực không thể theo phương pháp này, Myoko hay tiến sĩ đều là lựa chọn khó khăn.

Ví như tiến sĩ nếu như hiến tế bản thân cứu lại vợ rồi lại chạy đến thế giới khác làm tiếp một độc thân cẩu tiến sĩ cũng thực sự tội nghiệp.

Myoko càng không nói, người ta là vừa gặp mặt mẹ, biết mẹ hi sinh cho bản thân nhiều như thế, hi sinh cứu mẹ cũng không phải không được, nhưng hi sinh cứu xong mẹ lại tiếp tục thiên nhân vĩnh cách, quả thực là từ thiên đàng rơi xuống địa ngục á.

Lại chưa nói đến mẹ Myoko sau khi nghe đến phương pháp Nobita nói sau một mặt hoảng hốt lắc đầu, dĩ nhiên có thể hi sinh bản thân cứu con gái, người mẹ như thế đã đầy đủ vĩ đại, khó mà để bà chấp nhận ai khác hi sinh bản thân cứu mình.

Nhưng thời gian là không đợi người, nhìn thấy mẹ Myoko linh hồn càng ngày càng mờ nhạt, Myoko hạ quyết tâm quay sang Nobita nói:

"Nobita-kun! Tớ tình nguyện! Mạng tớ vốn là mẹ cứu lại, bây giờ hiến tế cứu mẹ là điều hiển nhiên, lại không nói tớ cũng không thật sự chết đi mà vẫn sống tại thế giới của các cậu mà, đúng không?"

Nhìn thấy Myoko quyết tâm, Nobita cũng chỉ có thể thở dài, lí lẽ thì ai cũng hiểu, chỉ là đến khi thực hiện thì thật sự là khó lòng hạ thủ á.

Nhưng Nobita cũng biết đây đã là kết quả tốt nhất, hạ quyết tâm vung tay lên.

Hiện tại Nobita hắn là nhân vật tiểu thuyết, không quan trọng đến kinh phí xây dựng phim trường các loại, cũng không bị cắt xén hiệu ứng đặc hiệu, tiểu thuyết mà, chữ lại không chiếm mấy diện tích.

Cái vung tay của Nobita này quả là thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang, thiên tượng biến đổi, mây đen kéo đến, lôi vân ầm ầm.

Sấm sét lôi xà xuyên qua trong lôi vân cuồn cuộn, nếu ai tinh ý sẽ nhận thấy lôi xà xuyên qua lôi vân rất có quy luật mà dần dần hình thành một đại trận cấm chú.

Lấy thiên địa vì trận, Nobita tung ra đỉnh cao kiến thức ma pháp của bản thân hiện tại Nobita không hẳn là mạnh nhất, nhưng lại là thần bí nhất.

Một cột sét nhanh như chớp, đầy đủ cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng mà lao xuống Myoko cùng với linh hồn mẹ Myoko đem hai người bao lại.

Người ta bảo sấm to mưa nhỏ, phép thuật của Nobita thanh thế kinh người nhưng cuối cùng đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ là chớp mắt đã tản mất bóng

dáng khiến cho mọi người xoa xoa mắt, nghi ngờ bản thân có thể nào là hoa mắt.

Ánh chớp tản đi, để lộ ra một người một linh hồn, nhưng bây giờ là ngược lại, Myoko trở thành linh hồn, còn mẹ Myoko thì là người sống sờ sờ.

Nhìn lại sắp diễn biến tiếp một trận sinh li tử biệt sầu khổ, Nobita lựa chọn là nhanh chóng:

"Doremi-chan, cho anh mượn tủ điện thoại theo yêu cầu."

Ps: Hôm nay vừa đọc đến một tác phẩm hay hoàn thành… có chút hụt hẫng, nhưng mà tác giả "phượng trào hoàng" lão ấy đã cho truyện cái kết đẹp rồi, cũng không thể nói thêm gì cả.

Đọc truyện lão tác ấy khiến tác có xung động viết bộ truyện giống giống thế… nhưng ngẫm lại cái bộ truyện dở dở ương ương của bản thân chưa biết cần lết bao nhiêu lâu nữa mới hoàn thành nên đành im lặng.

Thôi thì lúc nào lết xong bộ này, nếu có thời gian tác lại lẽ lái bộ mới, sáng ý này coi như giữ lại.

Có anh em bảo tác cho Myoko và tiến sĩ chạy qua thế giới hiện thực, tác cảm thấy cho Myoko là được rồi, lão tiến sĩ mà qua thì nói thực ảnh hưởng quá lớn, người ta trong hiện thực là trong giới khoa học gia có tiếng nói á, ôm theo ma pháp nhảy qua thế giới hiện thực vẫn là lãng quá… không chừng lãng nát cả bộ truyện.

Cuối cùng! Chúc mọi người ăn tết vui vẻ nhé! Tác nơi đây là không có tết rồi… ngậm ngùi…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 155: Thử nghiệm làm phim

Trời nắng chói chang, Tokyo tuy tại thế kỉ 21, 22 thì vẫn nổi tiếng với cái nóng xuyên ngày đêm, vào muaf hè thì sẽ nóng nực bất kể ngày đêm.

Nhưng đó là bởi hiệu ứng nhà kính cùng với đô thị hóa quá mức dẫn đến phản ứng phụ, chứ Tokyo của những năm này vẫn thể hiện ra một thành phố nằm trong vùng ôn đới.

Cơ mà năm nay coi bộ nắng nóng hơi có chút quá mức, Nobita và Doraemon hai người thi nhau mà sử dụng phép thuật đóng băng lại các thứ trong phòng biến căn phòng trở thành một căn tủ lạnh, tuy nhiên tránh được cái nóng bức nhưng cũng là hết cách, muốn ra ngoài chơi cũng không được.

Tính đến thì kể từ khi đánh bại Ma Vương đến nay cũng đã qua hơn nửa tháng, Nobita hắn cũng là quay về với cuộc sống thường nhật, Myoko sau khi nhập hai thành một lại kích phát ra nhân cách tiềm ẩn của cô ấy nên sau khi gặp mặt và trao đổi phương thức liên lạc sau khi đã biến mất tăm.

Chẳng là Myoko tại thế giới phép thuật là một học bá, tuy tuổi tác nhỏ nhưng lại có thể thực hiện những phép thuật mà không phải người trưởng thành nào cũng có thể khiến ra.

Mà Myoko tại hiện thực cũng đồng dạng là một học bá, tuy ít tuổi nhưng là đi theo ông bố tiến sỹ học tập nên mới ít tuổi nhưng cũng đã lấy mấy cái học vị, tóm lại là trâu bò không muốn không muốn.

Hai học bá của hai nền văn minh đối ngược nhau lại hòa hợp lại với nhau tạo nên phản ứng hóa học là khó mà ngờ nổi.

Phải biết tại khoa học thế giới Ma pháp cái gì cũng chỉ là mê tín dị đoan, và ngược lại tại Ma pháp thế giới khoa học kĩ thuật cũng là bị phủ nhận.

Thế là hai học bá hợp một nhưng lí luận, kiến thức có được lại xung đột với nhau, mọi người cũng biết tại trong nguyên tác Nobita và Doraemon trở về quá khứ, đó rõ ràng là thế giới hiện thực, không có ma pháp, nhưng mà hai người vẫn là dùng cái chổi quét sân của nhà Nobita mà bay đi trốn quỷ dạ xoa, chứng tỏ thế giới hiện thực là có thể dung nhập ma pháp.

Bởi vậy mà Myoko tuy kiến thức khoa học kinh người, và khoa học là phủ định sự tồn tại của phép thuật, nhưng bản thân cô ấy vẫn là có thể thực hiện phép thuật, chứng minh phép thuật là có thật.

Mâu thuẫn tầng tầng khiến cho nữ học bá quyết tâm bế quan chải vuốt lại đống kiến thức xung đột của mình, làm cho Nobita nhìn mà trực lắc đầu.

Nobita hắn có thể là kiếp trước tẩy lễ qua quá nhiều truyện tranh kịch truyền hình đi, cũng là bị xuyên qua đến cái thế giới tràn đầy thần kì này đi, bởi thế mà sức chống chịu sự thay đổi là kinh người.

Phải biết Nobita hắn là đụng một cái là đối mặt với nạn diệt chủng nam nhân… đúng! Hắn chính là như vậy ngưu bức… học sinh tiểu học.

Trong thời gian này Nobita và các bạn cũng trở lại trường học mà học bình thường lại, Jaian, Suneoo và Shizuka tuy cũng mang theo Ma Thuật về thế

giới hiện thực, nhưng mà dẫu sao cũng là thế giới sống quen thuộc bao năm, không có thói quen sử dụng phép thuật, người xung quanh cũng không dùng phép thuật, thành ra cũng không có mảy may thay đổi gì.

Ngược lại là Nobita gần đây lại luôn luôn một bộ mặt ủ mày chau, cuộc thám hiểm tại xứ quỷ khiến hắn nhận ra thiếu sót của bản thân mà chính hắn đã lãng quên đó chính là "đạo" (đường).

Con người cũng vậy mà có là thần tiên hay cái gì, chỉ cần là sinh vật có trí tuệ sẽ bắt đầu suy nghĩ về cuộc sống ý nghĩa, không phải vô duyên vô cớ mà từ xưa đến nay không thiếu các nhà lí luận học đặt ra câu hỏi "sinh ra để làm gì?" cái vấn đề đầy tính triết học này.

Nobita hắn còn quá trẻ, kể cả là trước khi xuyên qua cũng như bây giờ bản thân hắn, cũng chỉ là quá hai mươi mấy tuổi, hắn còn có nhiều chuyện thú vị khiến bản thân phân tâm, không rảnh mà suy nghĩ đến mấy vấn đề triết lí đó, nhưng sau khi gặp Ma Vương hắn nhận ra được điều mà hắn vốn quên lãng ấy.

Ban đầu hắn nghĩ hắn chỉ cần đơn giản sống mỗi ngày, chơi với mấy đứa bạn, thi thoảng cứu vớt trái đất hay vũ trụ cái gì đó, nhân sinh thế là đã đầy đủ sắc màu… nhưng hắn nhầm.

Hắn nói trên ý nghĩa cũng không phải là người nữa, với cái Thần Vị trong người, mệnh cách của hắn đã lên đến vĩnh sinh bất tử.

Vĩnh sinh bất tử a… bao nhiêu đại lão lăn lộn vật vã trong mấy cái thế giới tu tiên mà không đạt được, Nobita hắn là nằm mà đạt được á, nghe đến có thể tức chết bao nhiêu người.

Nhưng cũng vì Nobita là nằm mà đạt được khiến Nobita hắn ngược lại không biết sử dụng cái đống thời gian phải nói là vô hạn của bản thân để làm gì.

Con người sợ nhất là không có chút xíu mục đích nào mà sống á, tuy bây giờ Nobita vẫn chưa đến mức độ đó, nhưng mà thời gian dài sớm muộn cũng sẽ xuất hiện vấn đề, Nobita hắn cũng là lo trước khỏi họa.

Ngẫm đi nghĩ lại vẫn là không có chút đáp án nào, Nobita hắn cũng đành thả xuống mấy cái vấn đề này mà đi chút ra ngoài giải giải cái sầu, dẫu sao Ma Vương lão già kia cũng tìm được mục đích sống của bản thân không phải, cho dù mục đích đó là thống trị địa cầu đi nữa, cũng đáng cho Nobita học hỏi đôi chút.

Đi ngang qua bãi đất trống, Nobita phát hiện Suneo đang một mặt đắc ý mà quay về Jaian nói đến thiên hoa loạn trụy, lại gần mới nhận ra là cu cậu đang khoe khoang về vị anh họ nào đó học ngành chế tác mô hình đang tham gia một dự án quay phim Untroman.

Ách! Nói thật cái thể loại phim của mấy cái thập niên cũ rích này Nobita hắn vẫn là không đề nổi hứng thú xem đấy, phải biết Nobita hắn là được hun đúc qua các đại bom tấn phim như Ironman, Capten America…

Phim khoa học viễn tưởng của Nhật tại sao vẫn khó mà lên nổi top đầu của màn ảnh thế giới? Đơn giản vì họ quá chú trọng vào kĩ thuật làm mô hình.

Nhật bản quay phim phần lớn sử dụng ngôi nhà mô hình "rất giống thật", quái thú mô hình "rất giống thật"….vv…vv… Cơ mà vì "rất giống thật" khiến cho người xem phim nhiều lúc thấy nó quá giả.

Nói thì hơi mâu thuẫn nhưng mà cứ ai mở ra mấy bộ phim về khoa học viễn tưởng của Nhật mà xem là biết, cảm thấy cực kì gượng gạo, đơn thuần bởi họ làm mô hình quá thật…

Ách! Mấy cái chuyên môn nói sau, dẫu sao tác cũng không rành mấy thứ đó, tóm lại Nobita hắn lúc này là một mặt không mấy quan tâm mà đứng bên cạnh nghe Suneo bốc phét rồi.

Nhưng mà đang thổi da trâu Suneo bỗng nhiên một mặt thần bí mà nói:

"Hai cậu nghĩ sao nếu như chúng ta hợp tác làm ra một bộ phim? Nếu thành công chúng ta nói không chừng sẽ trở nên nổi tiếng toàn thành phố, thậm chí là toàn nước nhật!"

Vẽ ra cái bánh ga to to lớn, Suneo một mặt hi vọng mà nhìn hai người, mà dĩ nhiên Nobita hắn mới là được Suneo mong đợi nhất.

Không nói đến Nobita chuyển biến thành học bá có thể giúp đỡ nhiều trong việc viết kịch bản, mà sự trợ giúp của Doraemon cũng là một điều mà Suneo mong muốn.

Nobita lại sao khoong biết suy tính của Suneo? Nhưng ngẫm đi ngẫm lại tự bản thân tạo ra một bộ phim cũng không hẳn là quá tệ, hưởng thụ nhất chính là cảm giác thành công khi bộ phim được hoàn thành, cái cảm giác lâng lâng đó Nobita nhớ nhất đó chính là thuở nhỏ thành công đắp nặn nên một cái mô hình ô tô bằng đất và để nó chạy được.

Bởi thế Nobita cũng không quá quan trọng mà gật đầu đồng ý.

Ps: Ở nhà Tết, nhưng bên này là không có tết, Nhật không dùng lịch âm, bởi thế tác vẫn là cúi đầu sấp mặt đi làm, các bác thông cảm khi tác bùng chương. Dẫu sao viết truyện này cũng không kiếm được một xu nào ăn cái bánh mì đỡ đói á…

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: The Avenger???

"Các cậu nói sao? Làm phim à?"

Đang ăn bánh rán đọc truyện tranh Doraemon một mặt ngạc nhiên mà nói.

Nói đoạn, cậu ta cũng nhanh chóng đưa tay vào túi bốn chiều rút ra một chiếc máy quay phim mà nói:

"Thật đúng dịp, tớ cũng vừa mới mua được chiếc "máy quay kỹ xảo easy" này, đang muốn quay một bộ phim ngắn đây."

Thấy Doraemon cũng rất nhanh chóng mà rút ra bảo bối, Nobita và Jaian cùng Suneo cũng là một mặt vui mừng.

Dẫu sao quay phim cái nghề này không phải nói quay là quay, ở giữa bao nhiêu là công đoạn có thể làm khó 99% số người muốn tiếp xúc với nó.

Nhất là như Nobita bọn họ một ước nguyện quay ra một bộ phim để đời, càng là không thể chấp nhận bộ phim có ra bất kì một sai sót nào được.

Nhưng mà Doraemon cũng nhanh chóng mà hỏi vấn đề quan trọng nhất:

"Thế các cậu đã chuẩn bị kịch bản chưa? Bộ phim định dàn dựng theo kiểu như thế nào?"

Suneo cũng nhanh nhẹn mà nêu lên ý kiến:

"Tớ muốn xây dựng một bộ phim có chủ đề là chiến tranh giữa các vì sao. Với các mô hình phi thuyền tàu chiến tớ đã thu thập được thì tớ tin chúng ta có thể tạo ra một bộ phim với cảnh tượng hoành tráng!"

Thật không nói chứ Suneo cũng không hổ danh là kẻ thông minh, đã chuẩn bị trước mọi chuyện rồi mới lên kế hoạch.

Thế giới những năm này là thời đại của khoa học kĩ thuật nổ mạnh, các nước trên thế giới là thi nhau bắn vệ tinh lên trời, còn có bước chân lên mặt trăng đánh dấu mốc cho toàn nhân loại vượt ra tầng khí quyển trái đất đặt chân lên tinh cầu khác.

Chính bởi thế dẫn đến các tựa phim truyện mọc lên tấp nập với chủ đề xoay quanh việc du hành vũ trụ, chiến tranh vũ trụ, tiếp xúc các chủng người ngoài hành tinh cáii gì.

Tuy trình độ kĩ xảo của thời đại này khiến Nobita cũng không thể khen tặng nhưng mà cũng không thể chê được về các kịch bản tấp nập như cá diếc sang sông.

Các tác gia là tận tình mà tung ra trí tưởng tượng của bản thân về đề tài vũ trụ huyền bí.

Nhưng mà nếu theo như Suneo làm ra chiến tranh giữa các vì sao thì Nobita cảm thấy không thực sự thú vị, phải biết phim điện ảnh viết về chiến tranh cùng với phim phóng sự chiến trường khác biệt lớn nhất chính là cốt truyện cùng nhân vật chính.

Phải biết cho dù phim điện ảnh có xây dựng chiến tranh thật đến mấy cũng không thể thực tế bằng với phim phóng sự chiến trường được, người ta là thực tế tả thực từng viên đạn từng quả đại pháo bắn ra khói nòng, là cảnh núi thây biển máu, không phải mấy diễn viên nằm trên đất bôi ít thuốc nhuộm là làm được.

Nhưng tại sao người xem phim điện ảnh nhiều hơn rất nhiều người xem phóng sự?

Một trong những nguyên nhân lớn nhất đó chính là nội dung cốt truyện, diễn viên.

Xem phim phóng sự thì người xem chỉ nhìn thấy chiến tranh là khóc liệt, chậc chậc cảm khái một tiếng rồi tắt đi, nhưng xem phim ảnh thì người xem sẽ theo tình tiết của bộ phim mà bi ai, mà phẫn hận, mà vui sướng…vvv…vvv…

Cũng như thế, Suneo nếu dựng nên một bộ phim chiến tranh giữa các vì sao thì dẫu cho có được Doraemon giúp đỡ kĩ xảo như thật đi nữa, nhìn cũng bất quá là một bộ phim phóng sự chiến trường mà thôi.

Nobita được hun đúc lên với hàng đống phim bom tấn sao có thể thỏa mãn với loại phim như thế được? Thế là không đợi Jaian và Doraemon trả lời, Nobita nhanh chóng phản bác:

"Tớ không muốn làm bộ phim chỉ có mấy chiếc phi thuyền vũ trụ lao vào nhau bắn phá. Tớ muốn là một bộ phim anh hùng cơ, dĩ nhiên anh hùng phải là chúng ta đóng."

Jaian vốn là kẻ mãng phu, cảm thấy bản thân được đóng anh hùng thì nhanh chóng mà đồng ý, Doraemon thì cũng không ngoại lệ, nam nhi mà, có ai

không có một anh hùng mộng?

Tác vẫn còn nhớ ở cái tuổi trẩu tre thằng bạn thân vẫn tin tưởng siêu nhân gao là có thật đây, tác có nói mấy hắn cũng là không tin, còn nói robot siêu nhân khi biến hình lắp ghép là mọc ra cánh bay lên ghép với nhau đây… ngẫm lại vẫn là cười ra nước mắt.

Ách… kéo xa, trở lại chuyện chính.

Tóm lại đứng trước số đông ý kiến, Suneo cũng là phải nghe theo, mà dẫu sao Suneo cũng là muốn đóng vai anh hùng mà, không có lí do gì phản đối.

Theo như suy nghĩ của Suneo thì: "Bản đại gia đẹp trai ngời ngợi thế này rõ ràng một cái tài liệu siêu anh hùng, dĩ nhiên phải đóng nhân vật chính."

Doraemon thấy mọi người đều đã thống nhất bộ phim đi hướng, cũng quay qua Nobita hỏi:

"Thế cậu đã chuẩn bị kịch bản chưa?"

Nobita một bộ mặt trang bức mà chỉ chỉ cái đầu rồi nói:

"Tất cả đều ở đây, chỉ cần đợi một lát."

Cũng không cần đợi bao lâu, Nobita đơn giản lấy ra quyển sổ tay dùng một cái phép thuật nhỏ đưa suy nghĩ của bản thân in hết vào quyển sổ đó, rồi đưa cho mọi người đọc.

Bắt đầu đọc thì mọi người vẫn không có quá nhiều cảm xúc, nhưng mà càng đọc về sau thì mọi người không thể không khen hay cho được.

Nobita thì vẫn là một bộ mặt không phải chuyện gì to tát phất phất tay.

Cũng không phải sao, tên này rõ ràng là sử dụng mánh lới mà các xuyên việt tiền bối dùng nát, đó chính là ăn cắp ý tưởng… và dĩ nhiên có thể khiến Nobita hắn ăn cắp ý tưởng bộ phim khoa học viễn tưởng thì dĩ nhiên không phải là không có tiếng tăm gì phim nhỏ, mà là bộ phim đình đám The Avenger.

Đúng! Chính là bộ phim mà cho đến khi Nobita hắn xuyên qua rồi vẫn chưa chịu xong một loạt phim, cũng là bộ phim thuộc thể loại diệt thế khó giải, anh hùng, vũ trụ, ma pháp…

Dĩ nhiên Nobita cái kịch bản này là đã qua chỉnh sửa. Nói thế nào nhỉ… Cô giáo dạy văn của tác hồi tiểu học có nói: "Chép lại văn mẫu đó chính là sao chép, là ăn cắp trí tuệ, nhưng dựa trên văn mẫu mà viết ra bài văn của mình thì gọi là tham khảo, là biến cái của người khác thành của mình."

Ách! Chính là ý đó.

Nobita hắn cũng không chép lại hoàn toàn The Avenger mà chỉ là "tham khảo" mà thôi á.

Cũng không thể để người dân Nhật, đất nước bại quốc tại chiến tranh thế giới thứ hai lại đóng Capten America được không phải?

Lại càng không thể để cho một người dân của đất nước bị cấm chỉ thành lập quân đội đóng Start cái này trùm buôn bán vũ khí được a.

Nên là kịch bản của Nobita hắn đã cực độ biến hóa thoát khỏi nguyên tác rất nhiều.

Capten America cái tên để người Mỹ tự hào này dĩ nhiên không thể khiến người Nhật cũng thích thú được, phải biết là người Mỹ còn tặng cho Nhật Bản hai quả bom khói á, không biến thành thù nhà hận quốc cũng đã không tệ, lấy gì đến thích?

Bởi vậy mà Nobita hắn xây dựng ra một nhân vật rất Nhật Bản, đó chính là một đại kiếm hào(Samurai) tên là Yasuo… ách, tóm lại các bạn trẻ đọc đến tên của nhân vật này chắc cũng không quá xa lạ.

Yasuo là một lãng khách, ghét việc Nhật Bản châm ngòi chiến tranh, nên tìm cách ngăn chặn thế lực quân phiệt gây nên chiến tranh.

Như Capten America được huyết thanh cùng tấm khiên, Yasuo cũng được Kazekami(Phong Thần) trao cho sức mạnh, có được thanh kiếm cứng rắn, sắc bén nhất thế giới làm vũ khí.

Yasuo dĩ nhiên là sẽ không như Capten như vậy gieo họa cho gái rồi hóa thân băn côn, hắn chỉ là vô tình khiến cô nàng vu nữ của kazejinja(Phong thần thần xã) xiêu lòng rồi cũng hóa thành thạch tượng.

Tóm lại là theo kịch bản thì Yasuo hắn phát hiện ra Đức xã có âm mưu khác, lừa gạt các đồng minh Nhật Ý mà ở phía sau lưng hai nước này bày đặt âm mưu hủy diệt thế giới.

Để đánh bại Đức xã, cũng như không để cho Nhật Bản không bị lâm vào vạn kiếp bất phục, Yasuo chấp nhận tham gia vào kế hoạch của Mỹ, tập kích đánh cắp vũ trụ khối lập phương.

Cuối cùng đó chính là Yasuo đổi lấy bản thân bị hóa đá chìm vào đáy biển mà cướp được khối lập phương, dĩ nhiên khối lập phương cũng thất lạc.

Đến đây thì Mỹ quốc mới trở mặt, vốn dĩ Mỹ quốc muốn cướp lại khối lập phương để nghiên cứu chế tạo vũ khí quân sự, nhưng bây giờ Yasuo cùng với khối lập phương biến mất làm tan mất dự định ban đầu của chúng.

Thế là xuất hiện việc hai quả bom nguyên tử lao về phía nước Nhật.

Không nói chứ Nobita cảm thấy bản thân rất có năng khiếu xuyên tạc truyện, vốn từ một kịch bản tràn đầy nhiệt huyết và sắc thái anh hùng truyền kì bị hắn một mang lệch đổ hết tội lỗi lên đầu lũ chính trị gia Nhật, Đức, Mỹ.

Nhưng nói đi thì cũng nói lại, nhân dân tầng dưới chót ăn no mặc ấm đã là hạnh phúc, đâu ai rảnh nhức trứng mà gây chiến tranh? Cũng chỉ có đám chính trị gia ăn trên ngồi trốc rảnh nhức trứng mới lấy vì một chút lợi ích mà gây nên chiến trranh mà thôi á.

Bởi vậy Yasuo mà Nobita gầy dựng nên tuyệt bức có thể gây nên hảo cảm trong lòng của người Nhật.

Dĩ nhiên Nobita hắn ma đổi không chỉ Yasuo, còn ma đổi qua Ironman a, lục béo a, quả phụ các loại.

Dĩ nhiên lão Thor đó là hoàn toàn bị phủ định, mặc niệm mấy phút đồng hồ cho bé Thor tội nghiệp.

Cũng không phải Nobita hắn căm thù gì Thor hay mấy vị thần Bắc Âu, mà là người Nhật thời này không biết mấy cái loại đó á.

Phải biết Nhật Bản là quốc gia của vô cùng nhiều vị thần, có người bỏ công sức đi lục soát tất cả các vị thần của Nhật Bản và đếm ra con số 3000 vị thần khủng bố con số.

Đến cả toa lét mà cũng có thần kia mà, bởi vậy mới nói người Nhật đến thần trên đất nước bản thân còn không thuộc được hết nói gì đến Thần ở đâu đâu nơi Bắc Âu xa xôi.

Bởi vậy mà Nobita hắn chuyển biến Bắc Âu thần hệ ma cải thành Nhật Bản thần ma quỷ quái… quả là làm ra một bộ kịch bản hổ lốn đi ra.

Không nói chứ tầm mắt cao tạo ra kịc bản cũng không thấp đi nơi nào, xem là Doraemon và mọi người chậc chậc tán thưởng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Đóng phim cùng chút chuyện bên lề

"Cắt! Tốt lắm!"

"Anh Nobita thật tuyệt! Anh diễn Yasuo kiếm khách cứ như thật sự vậy!"

Nobita vừa thở ra một hơi sau khi vừa xong việc bỗng nhiên lại cứng cả người lại.

Có đến mấy luồng sát khí phát ra từ phía sau lưng khiến cho hắn lạnhh sưu sưu, Nobita là nhạy cảm cỡ nào chứ, không quay đầu lại cũng biết mấy luồng sát khí kinh thiên kia là phát ra từ ai.

Thở dài một tiếng, Nobita hắn cũng không biết làm sao giải quyết nữa.

Cũng đúng a, người ta có câu nói trời lầm bậy có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống a…

Nhắc lại cũng là do Nobita hắn chơi cái đại tử, nhớ đến mấy ngày trước khi kịch bản phim vừa được đám Doraemon và Jaian cùng Suneo nhất quyết thông qua, cả đám bắt đầu tối tăm mặt mũi chuẩn bị sân diễn, trường quay,..vv…

Bối cảnh đầu phim là về thế chiến thứ hai, cái này cũng không khó khăn, Doraemon nhanh nhẹn xung phong mang theo "Máy chế tạo mô hình lấy ngay" trèo lên máy thời gian chạy về thời chiến tranh thế giới thứ hai chụp bối cảnh đi.

Jaian và Suneo thì xung phong sử dụng Doraemon bảo bối "bom tạo không gian" cùng với nhà Suneo các nguyên vật liệu, bắt đầu kiến tạo nên sơ lược mô hình đi ra, chỉ đợi Doraemon mang theo các kiến trúc mang tính tiêu chí của thời thế chiến trở lại nữa là nghiễm nhiên thành hình Nhật Bản thời thế chiến.

Jaian xung phong việc khuân vác đồ vật từ nhà Suneo đi đến nhà Nobita.

Đến phiên Nobita thì… Ách! Hắn được phân công việc có thể nói là dễ nhất, cũng là khó nhất… Tìm diễn viên.

Đúng vậy! Bây giờ đám người đang thiếu nhất không phải là kĩ xảo cao minh, cũng không phải là cảnh quay hoành tráng, mấy cái đó Doraemon chỉ là khuấy khuấy cái túi bốn chiều của bản thân vài lần là xong. Bây giờ cả đám thiếu nhất bây giờ không gì khác ngoài diễn viên đóng phim.

Phải biết Doraemon có thể dùng các loại bảo bối khiến tạo ra các loại nhân vật đóng phim là không phải không có, nhưng đó cũng chỉ là người máy, lại không nói đến người máy diễn kĩ có thể cao hay thấp cái vấn đề này, mà làm phim cả bộ nhìn thấy chỉ toàn là người máy không có lấy mấy người thực đóng thì cũng quá có cảm giác khó chịu a.

Lại nói, đám người máy có thể đóng vai quần chúng, diễn viên phụ các loại, nhưng mà diễn viên chính ít nhất cũng phải là người thực đóng á, tự phát làm phim không phải là lộ lộ một cái mặt, thôi thôi cái ngưu bức sao?

Mất công tốn sức làm cả bộ phim ra rồi đoạn cuối phim viết ra diễn viên chính "người máy A", diễn viên phụ "người máy B", là ai cũng không thể chịu nổi, lại không nói đến đám người trẻ tuổi khí thịnh như Nobita đám bạn.

Nhưng khổ nỗi cái kịch bản hổ lốn này là Nobita cải biên từ The Avenger ra á, chưa nói đến chỉ đơn thuần cái phần thế chiến thứ hai này đã cần đến mấy diễn viên chính, đến lúc lập đội đi ra ngót nghét đã là gần chục người diễn viên chính rồi á.

Nói đến Nobita hắn kiếm đâu ra nhiều như vậy diễn viên a?

Thế là có bệnh thì vái tứ phương Nobita cũng chỉ có thể là khắp nơi gọi người quen, nào là bạn Kodama lớp trên a, bạn Sabuto đồng học a…vv…vv

Và dĩ nhiên nhân vật nữ tại trong kịch bản này lại tuyệt đối không ít, tỉ như co bé vu nữ của điện phong thần a, hay lại là nữ ninja (thay thế Natasa) a các loại, Nobita cũng chỉ có thể cố gắng bới móc hết những người bạn nữ mà bản thân quen biết.

Cũng là bắt đầu cho công cuộc tác tử không đường về của Nobita.

Đầu tiên Nobita mời dĩ nhiên không ai khác chính là đám bạn bên trong duy nhất nữ tính Shizuka a, sau đó là cô bé lớp dưới Taximo Hima… ai không nhớ cô bé này là ai thì chịu khó liếc liếc lại các chương trước, không nói chứ tác cũng là nhìn lại chương đã viết trước mới tìm ra tên cô bé đấy… thật ngại.

Còn có dĩ nhiên là trâu bò nhất, nổi tiếng nhất về nghiệp diễn viên Hoshino Sumire, còn có cả Non-chan… Ách! Nobita hắn còn khoong biết bản thân tác bao lớn một cái tử mà còn lặn lội qua hành tinh tím tìm cô em gái của Raper, lặn lội qua Đức quốc tìm Lot…

Mọi người nghe đến đây chắc đã hiểu…

Bây giờ Nobita hắn vừa chiến đấu trong các cảnh quay phim, đi ra còn phải chống chọi giữa sát khí um tùm các cô gái.

Chết không chết Nobita hắn còn một mặt ba phải không biết về phe ai nữa.

Nếu như Nobita hắn còn dám lặn lội đi tìm thên không biết đang ở nơi nào trong rừng sâu làm tiên nữ Chacha thì chắc chắn hắn cách cái chết cũng không còn xa…

Các bậc đại lão độc thân cẩu như tác là sẽ không biết cái cảnh tượng đáng sợ đó sẽ như thế nào, nhưng các bậc có "gấu" đạo hữu hắn là rõ ràng hơn tác nhiều, tự mình hiểu là được, đỡ tác còn tiêu tốn Noron thần kinh đi suy nghĩ như vậy một cái nan giải vấn đề… Không cẩn thận lại thủy một đoạn.

Tóm lại Nobita hắn bây giờ là sống trong đau khổ, nhưng mà cũng không hoàn toàn là vô bổ, các cô gái tuy mùi thuốc súng có đôi chút, đối với Nobita đó là lời lời là gai, nhưng mà ai ai cũng rất tiết chế.

Không thể không nói Nobita nhìn người vẫn là có một bộ đây, các cô gái tuy đối với cái tên Nobita hoa tâm đại củ cải này là tức giận không được, mới có tí tuổi đầu đã gieo vạ tình trái khắp nơi, nhưng mà đối với "đồng mệnh tương liên" các chị em lại bao dung có thừa.

Nobita cái tác đại tử này sớm muộn rồi cũng là đến, hắn thừa dịp này giải quyết cái mối họa như quả bom hẹn giờ này cũng chưa hẳn là họa, dẫu sao mấy người vẫn còn nhỏ, tình cảm ban đầu cũng tràn đầy thuần khiết không vụ lợi, lại chưa nói đến bị Hocmon khác phái kích thích, bởi thế tình cảm cũng thực sự là vững chãi.

Bộ phim là càng ngày tiến độ tiến tới càng nhanh, đám cô nương cũng càng ngày càng thân thuộc, chưa nói đến có cái đại tỉ đầu có vầng sáng minh tinh treo nơi đây, các cô nương cũng là dần dần qua mà biết điều lên, chung sống cũng coi như là hòa thuận, tuy nhiên vẫn là không cho tên hoa tâm Nobita cái sắc mặt tốt.

Nobita hắn là bỏ được gánh nặng trong lòng mà bắt đầu đại triển thân thủ nhập vai vào Yasuo trong chiến tranh giết một cái bảy vào bảy ra phải kêu một cái sảng khoái.

Không phải sao, nhớ năm xưa đồng 5 tác giả cũng là cầm một Yasuo đánh cho kẻ địch là không muốn không muốn, để cho kẻ địch hiểu câu nói cái gì là "ngàn dặm đưa đầu người, nghĩa trọng, tình càng trọng", ách! Không cẩn thận lại thủy một đoạn.

Tóm lại là Nobita hắn diễn dịch ra một Yasuo phong trần hổ báo không bỏ sót, cái gì mà một mình cân năm a, băng trụ đưa đầu người các loại… Nobita hắn dĩ nhiên không cấp thấp đến vậy, nhưng đến đoạn cuối phim hắn chỉ đơn thân cùng với một người bạn dám lao vào Hidra đại bản doanh cướp vũ trụ khối rubic đã thể hiện ra cao thâm ý cảnh cái gì gọi là chấp bệ đá cổ anh cũng phải tốc biến cân team.

Dĩ nhiên tác giả với tư cách là người từng trải khuyên các bạn nhỏ vẫn không nên học theo Nobita hắn cái hành động này, là viễn cổ đại năng như tác đây còn phải dính cái màn hình xám cùng với chữ Shutdow kia mà, Nobita hắn đóng vai Yasuo thì càng thảm, hóa thân tượng đá bị vùi lấp trên đỉnh núi Phú

Sỹ đi.

Dĩ nhiên là đóng vai vu nữ của điện Phong thần Shizuka cũng là lấy phong thần lực lượng hóa thành tảng băng chìm vào đáy biển… mọi người không cần bắt chẹt Phong thần lực sao lại đóng băng người cái vấn đề cấp thấp này, bởi có hỏi tác cũng chỉ là một mặt cao thâm mà không đáp.

Coi như bộ phim phần thế chiến thứ hai được cái kết, tiếp theo đó là Suneo chui lên đóng lên vai diễn một công tử phá gia chi tử, nhưng phía sau cái bản mặt phá gia chi tử kia chính là một đại tài người sáng tạo, trong một vụ cướp đoạt người thừa kế, Suneo đóng vai nhân vật bị bắt đi đến sơn động, kịch bbản độ tương tự có thể là khiến người ta giận sôi, Suneo hắn dĩ nhiên là mặc lên cái giáp máy bay ra khỏi vòng vây và viết nên tên anh hùng Ironman truyền kì.

Còn Jaian thì càng đơn giản thô bạo, vốn dĩ học lực đứng hàng cuối lớp cậu ta lại nhìn một cái kịch bản đã chọn ngay cái nhân vật thân mang 7 cái học vị tiến sĩ…

Và thế là thân thể vai u thịt bắp nhưng không có nghĩa là ngốc cái thứ này lại bị một bộ phim thể hiện đi ra, Jaian đóng phải nói là cả đám khổ cực, nhưng đến lúc cậu ta biến xanh, cũng biến mạnh thì quả thực là lột tả được hết khí chất của dã thú a…

Doraemon hắn thì dĩ nhiên đóng vai quân sư quạt mo, đứng đầu tổ chức bảo vệ toàn cầu… dĩ nhiên, cậu ta mà vẫn giữ nguyên cái dáng dấp không lỗ tai một cái đầu tròn trĩnh thì càng thích hợp.

Không phải sao, tại Maver thế giới không hẳn cứ đầu trọc sẽ là đại lão, nhưng một khi đã trở thành đại lão thì nhất quyết đầu phải trọc cái thuyết pháp này không phải vô căn cứ mà đi ra.

Bị Nobita một cải biên Maver thế giới cũng bị bóp méo đi, đến mức cái quy tắc mạnh mẽ đến biến thái này cũng không dùng được.

Còn mọi người nói tại làm sao một đám trẻ con lại đóng được vai diễn của người lớn ấy hả? Đơn giản vì Nobita hắn cho cả thế giới đều trẻ con hóa, đến các nhân vật người máy cũng là một bộ trẻ nhỏ 10 tuổi á, Sumire không phải cũng phải trùm khăn thời gian vào trở lại trẻ con mới có thể đóng vai The Ancient One (Thượng cổ tôn giả) đây.

Dẫu sao cũng không thể để một đám diễn viên lạ mặt còn toàn là trẻ con lại có thể đóng phim cùng ngôi sao sáng trong làng giải trí Sumire được phải không?

Tóm đi tóm lại, đám Nobita hắn là chân chân thực thực biên một bộ phim bom tấm đi ra.

Ps: Có mấy bác bảo truyện ra chhương tốc độ rùa bò, tác cũng là nhận. Nhưng mà chịu thôi á, tác cũng còn đang phải tha hương kiếm tiền trả nợ đây, cả tuần dành ra được chút thời gian gõ gõ chương truyện cho ae đã là tận lực á.

các bác có ai biết tìm kiếm danh sách tác giả gõ cái là phát hiện, tác đã viết đến gần hai trăm chương truyện mà đến tên cũng không được đặt ở trên đó.

thế là các bác cũng biết tác khổ sở ra sao á.

con người sống ngoài cái mạng của bản thân ra cũng chỉ còn cái mặt mũi á.

tác viết truyện lâu thế mà đến cái mặt mũi cũng chả lộ ra được thì cũng hiểu nó đả kích đến như thế nào, còn cố gắng mà tích thời gian ra gõ đôi chữ cho ae đã là vì hết lòng rồi á.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Tự buộc đá vào chân

" Và bây giờ! Xin mời quý ông quý bà đang ngồi ở đây chứng kiến thời khắc công chiếu lần đầu tiên mang dấu mốc lịch sử của bộ phim hứa hẹn sẽ đình đám… The Avenger!!!"

Một mặt trịnh trọng diễn thuyết Suneo vẫn là được đám bạn bè nhiệt tình mà phồng lên chưởng vỗ được kêu là một tiếng vang.

Cũng không phải Suneo diễn giảng có cái gì hay, cũng không phải mọi người nịnh hót cái gì, mà bộ phim này đều là những người ngồi nơi đây bỏ công bỏ sức ra để hoàn thành, có rất nhiều kì vọng được đặt vào đó.

Suneo cũng là cực kì khéo léo một người, biết mọi người lúc nào muốn nghe bản thân lảm nhảm, lúc nào không, bởi thế cũng không lằng nhằng mà nhanh chóng cho băng ghi hình vào đầu đọc.

Nhắc đến lại khiến Nobita không biết nhổ nước bọt ở đâu. Một sản phẩm siêu cấp tân tiến như bảo bối máy thu hình của Doraemon, cuối cùng lại thu ra băng ghi hình mà không phải là đĩa hay usb…

Dẫu sao đĩa hay usb ở thời này vẫn là chưa thể đưa ra khoa học kĩ thuật, thôi thì băng thu cũng được.

Thực ra chiếc máy thu hình của Doraemon là có thể dùng như máy chiếu phim ở rạp chiếu bóng, phát ra bộ phim đã được biên tập chỉnh lí tốt, nhưng mà Suneo nói là còn cần sau này muốn gửi bộ phim lên đài truyền hình công chiếu các loại nên Doraemon mới đành sao lưu ra băng thu hình.

Bộ phim cũng chỉ mới hoàn thành mấy tập riêng lẻ về mấy vị anh hùng xuất thân các loại, nhưng vẫn là chưa đi đến cao trào cả đám tụ họp lại xoạt Boss, bởi thế mà vẫn đang phân biệt thành mấy bộ phim chia thành… "Yasuo, Phong Kiếm Lãng Tử", "Người Khổng Lồ Xanh Jai-Huck", "Iron Man", "Tối cường pháp sư"…

Dĩ nhiên là vẫn dựa trên tinh thần sửa cũ thành mới, Nobita sửa sang cho mấy cái kịch bản của mấy bộ phim này được nói là một cái nhọc lòng.

Nhìn thấy Nobita trong vai Yasuo nhất kiếm như tiên, như gió nam nhân, các cô bé ngồi đây là hai mắt mạo tinh tinh, bất kể lớn tuổi nhất như Lot, vẫn là nhỏ tuổi nhất Non-chan…

Cho đến cuối phim khi Nobita diễn tả ra một anh hùng bi tình, xả thân vì thế giới, cuối cùng còn bị tầng lớp tư bản chủ nghĩa độc ác phản bội, cả đám mau nước mắt con gái được nói là một cái khóc hôn thiên ám địa.

Nhưng đến đoạn cuối phim cô nàng vu nữ điện Phong Thần do Shizuka thủ vai nhảy xuống biển hóa thành băng điêu thì Shizuka ngược lại kiêu ngạo như chim khổng tước mà nhìn về phía mấy cô gái đang ngồi đây như muốn nói:

"Thấy chưa? Cái gì là cùng sống chết? Đây chính là cùng sống chết!"

Ánh mắt của cô bé khiến những cô gái khác ngồi đây phải nói là tràn đầy uất ức nhưng không biết làm sao giải phóng.

Ai cũng biết đây cũng chỉ là bộ phim, nhưng mà không hiểu sao nhìn ánh mắt Shizuka các cô gái ở đây vẫn là có cảm giác như bản thân thấp hơn cô ấy một đầu vậy.

Nobita hắn là hoàn toàn không hiểu về mấy cái vấn đề đầy triết học như vậy, nhìn thấy bộ phim bản thân đóng rất thành công nên cũng thỏa mãn mà gật gật đầu.

Đến các tập phim khác của Suneo, Jaian… thì vẫn là hay, nhưng mà không hiểu sao cả đám cứ nhăn chặt lông mày, cảm thấy vẫn như đang thiếu cái gì đó.

Quả như các bậc tiền nhân đã nói, không sợ hàng kém hay tốt, chỉ sợ hàng so với hàng.

Vốn dĩ nắm giữ kĩ xảo điện ảnh vượt quá hiện tại, cùng với trường quay phải nói là đầy đủ hoành tráng, phải biết dưới lòng đất do bom tạo không gian tạo ra kia chính là cả một thành phố thu nhỏ, để quay ra những cảnh quay chân thật nhất thì đám người cũng phải dùng đèn phin thu nhỏ đến phù hợp kích thước, phim quay ra phải nói là cực độ chân thật.

Được đầu tư lớn đến vậy, dẫu cho diễn xuất không bằng được ca sĩ diễn viên như vậy chuyên nghiệp thì cũng là có thể đưa lên được mặt bàn ngang tầm phim rạp á.

Chưa nói đến nếu diễn không quá đạt thì vẫn có thể sử dụng bảo bối camera của Doraemon chỉnh sửa, cộng thêm Suneo khí chất con nhà giàu, ham hư vinh, cực độ phù hợp nhân vật.

Jaian thì tuy lúc đóng giáo sư tiến sỹ bàng thân bảy cái học vị thì có chút gượng ép, nhưng mà lúc cao trào biến thân vừa mập vừa lục, thật sự là diễn được hết sức chân thật, cho mọi người biết hai chữ "hung bạo" nó viết như thế nào.

Bởi vậy, đáng lẽ ra tất cả mọi người cũng phải thấy đủ hay, đủ hấp dẫn. Nhưng khổ nỗi phần phim của Nobita được công chiếu trước, xem xong nó rồi thì cảm thấy mấy bộ phim sau thiếu đi mấy cái gì đó.

"Đúng rồi!"

Đang một mặt mặt ủ mày chau Suneo bỗng nhiên giật mình la lên, thu hút hết ánh mắt của mọi người lại.

"Đúng cái gì cơ?"

Đang bực mình vì bị Nobita đè một đầu Jaian sừng sộ nói.

Suneo một mặt thần bí nói:

"Tớ phát hiện ra tại sao bộ phim của Nobita hay thế mà bộ phim của chúng ta nhàm chán như vậy nguyên nhân."

Thật không hổ là Suneo, chuyên đổi trắng thay đen. Mấy bộ phim kia tuy có không so ra được với Nobita, nhưng mỗi bộ đều là siêu phẩm, thế mà cậu ta dám bảo là nhàm chán.

"Nguyên nhân? Là gì vậy?"

Jaian ngạc nhiên mà hỏi. Đối với cái đầu được thay thế toàn bằng bắp thịt cậu ta là hoàn toàn không nhận ra nguyên nhân gì.

"Là Sự Thật."

Một mặt chắc chắn, Suneo nói:

"Nobita cậu ta sử dụng chắc là một cái bảo bối của Doraemon, một thanh kiếm có thể phun ra cuồng phong. Cộng thêm mọi người chắc ai cũng còn nhớ, Nobita cậu ta là truyền nhân của dòng dõi Nobi, kiếm thuật là tuyệt đối không yếu. Hai điều đó cộng lại khiến cho bộ phim của Nobita cực kì chân thật."

Dừng lại một chút, cậu ta tiếp tục phân tích:

"Trong khi tớ và mọi người ở đây đóng phim thì chỉ là phân biệt đóng động tác, sau đó dùng kĩ xảo bù lấp vào đặc hiệu, cho dù có cao minh đến đâu kĩ xảo cũng là cảm thấy một chút gì đó không thật."

Mọi người cũng cúi đầu suy nghĩ và cũng không thể phủ nhận sự nhận xét của Suneo là không sai.

"Bởi thế… để công bằng, tớ đề nghị Doraemon phải giúp chúng tớ mỗi người làm một cái thực sự đồ diễn, như vậy mới công bằng."

Thấy hỏa hầu đã đủ, Suneo cuối cùng cũng lòi cái đuôi cáo ra.

Cậu ta phát huy tối đa tinh thần không biết xấu hổ cùng với liều mạng chiếm tiện nghi đến một mức đăng phong tạo cực.

Mọi người đón hùa mà ồn ào phân phó Doraemon làm dụng cụ diễn xuất. Xong xuôi cả đám kéo nhau đi mất tiêu, để lại Nobita và Doraemon hai người hai mặt nhìn nhau tràn đầy bất đắc dĩ.

Dẫu sao cũng là trẻ con, đòi hỏi, nhõng nhẽo, cảm thấy thế giới quay chung quanh bản thân là điều dễ hiểu.

Nhưng mà Nobita và Doraemon cũng hết cách rồi, không biết từ chối như thế nào. Cũng không thể nói Nobita hắn cái kiếm kia là hắn tự tay khắc lên mười mấy loại ma văn khống Phong vào nên mới có thể tạo ra gió lốc, bởi vậy mọi người muốn có đồ thì tự bản thân làm đi được á.

Nhìn một dãy danh sách đồ dùng mấy người để lại mà Nobita và Doraemon mồ hôi rơi như mưa.

"chiếc nhẫn có thể sử dụng ra phép thuật, mở được cổng không gian" cái này là yêu cầu của đại pháp sư Ancient One, dẫu sao thì Nobita hắn là một Ma Pháp đại sư, mấy việc này thực sự không khó.

"Bộ giáp sắt có thể bay lượn linh hoạt trên trời, có vũ khí tầm xa và… phải đẹp" cái này ngoài Suneo ra không có ai khác. Cái này thực chất là rất khó, nhưng Nobita vẫn nhớ đến Doraemon có cái bảo bối có thể phần nào giải quyết.

Cơ mà "Hãy làm ra thứ có thể khiến tớ hóa thành thực sự người khổng lồ xanh" là cái gì quỷ???

Nobita hắn nghĩ nát óc, từ kiến thức về Ma pháp của bản thân lẫn đống bảo bối bát nháo của Doraemon để tìm ra giải pháp, nhưng kết quả là không mấy khả quan.

Phải biết, tại tương lai thì con người và người vũ trụ đã có mối quan hệ ngoại giao. Ở cái thời đại mà giữa các chủng tộc có trí tuệ cùng nhau chung sống, đối ngoại, thì thứ mà cả hai bên bảo tồn nhất chính là huyết thống của bản thân.

Ví dụ như người trái đất và người hành tinh A đi vào ngoại giao, hai chủng tộc đều là cao trí tuệ sinh vật, thế giới quan, suy nghĩ, không có quá lớn khác biệt.

Lúc này, thứ có thể làm đặc điểm phân ra giữa người trái đất và người hành tinh A chính là huyết thống nhân loại của bản thân.

Bảo vệ huyết thống của bản thân cũng là bảo vệ cho chủng tộc của bản thân không bị thôn phệ một loại tự vệ mà thôi.

Bởi thế mà các nghiên cứu của thế giới tương lai cực độ tránh xa các loại liên quan đến lĩnh vực gene, đặc biệt là gene người.

Dẫn đến Doraemon bảo bối có thể dẫn đến biến thân ít đến thương cảm, có thì cũng chỉ là đồ chơi như kẹo thú vật hay kem chó sói, hoàn toàn không dính dáng nhiều đến cải biến gene loại.

Đối với cứ tức giận là lại phồng to hóa lục Huck thì Nobita vẫn là thật sự không biết nên bắt tay vào nơi nào.

Càng nghĩ càng đau đầu a… biết thế không nhận lời cùng bọn họ đóng cái quái gì phim.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Họa từ trên trời rơi xuống

"Hazzzz… cuối cùng cũng thành công."

Nobita thở ra một hơi nhẹ nhõm, có trời mới biết mấy hôm nay hắn là bị dằn vặt ra sao mới có thể hoàn thành cái đống đạo cụ đóng phim của mấy người Jaian bọn họ.

Nhìn một đống ngổn ngang "bảo bối" mà Nobita có đầy cảm giác thành công.

Cũng may Nobita không phải là kẻ dốt đặc cán mai như xưa, hắn bây giờ không dám nói siêu việt mấy nhà bác học, tiến sĩ, nhưng mà trình độ cũng đã không quá thua kém.

Cộng với hắn nhãn quang cao hơn người thời đại này, kết hợp với đám bảo bối nghịch lí của Doraemon, quả thật là vẫn dằn vặt ra được đống "dụng cụ quay chụp" cho chúng bạn.

Nhớ lại mấy hôm trước phải chạy đi mượn của Doraemon "Máy sáng chế" để làm bộ giáp Ironman cho Suneo, rồi mượn "Bóng bay đựng tức giận" cùng với "Áo phông lực sỹ" và "Găng tay lực sĩ" chỉ để biên cho jaian một thực sự "anh béo màu xanh" ra mà Nobita cảm thấy tinh bì lực tẫn.

Từ ba cái bảo bối của Doraemon, Nobita dựa theo chỉ dẫn của "Máy sáng chế", tháo ra sửa lạicho Jaian một bộ đồ, được xưng là "Bộ đồ người khổng lồ xanh no1".

Nguyên lí của bộ đồ cũng đơn giản, nó là bộ đồ siêu mỏng và sát với da, sau khi Jaian mặc vào thì nó sẽ cùng với Jaian màu da hòa làm một thể, khó mà phân biệt.

Khi Jaian tức giận thì bộ đồ sẽ tự động kích hoạt lên cơ chế hút cơn giận của bong bóng trữ cơn giận rồi nén lại, khi cơn giận vượt mức cho phép hoặc Jaian chọn kích hoạt lưu trữ cơn giận thì cơn giận đó sẽ được giải tỏa thành sức bơm, bơm cả bộ đồ(tức là cả cơ thể của Jaian) phồng to lên cùng với biến lục, lúc đó sẽ kích hoạt tăng sức mạnh cho cái cơ thể khổng lồ này.

Thỏa thỏa phiên bản người khổng lồ xanh không có sửa đổi gene.

Suneo bộ giáp thì lại quá ư đơn giản, chỉ cần đọc hết các số liệu như hình dáng, chức năng, các yêu cầu vào, thì "Máy sáng chế" sẽ cho ra quy trình lắp ghép bộ giáp ngay.

Đại pháp sư thì Nobita chỉ đơn thuần phức hợp mấy chục cái phép thuật vào một chiếc nhẫn là ổn ổn cho phép một người bình thường có thể có đại ma đạo sĩ sức mạnh phép thuật.

Đối với mắt ưng được Deki thủ vai cái nhân vật này, vốn dĩ Nobita là định không nhúng tay, ai biểu cậu ta cái gì cũng biết kia chứ.

Chỉ là bắn tên bách phát bách trúng cùng một số pha hành động mà thôi, Nobita lại thấy đối với cậu ta đơn giản bất quá.

Nhưng mà sự thật vẫn là bắt Nobita phải ra tay, dẫu sao Deki là gì cũng làm được, nhưng mà bắn cung cái môn nghệ thuật này cậu ta vẫn chưa tiếp xúc đến á.

Nobita đành mặt dày mượn của Doraemon cái mũ thiện xạ, vốn dĩ dùng để ném bóng chày, nhưng mà qua tay Nobita ma cải thì đã thành một cái kính mắt đeo vào thì đảm bảo bách phát bách trúng.

…….

Tiếng nổ rầm trời, tia laze chớp loé, trên bầu trời là nhằng nhịt các đám quái thú cưỡi phi hành khí bay qua bay lại thỏa sức phá hoại, dưới đất thì là đám quái vật ngoài hành tinh rượt đuổi nhân loại tàn sát.

Tokyo rất vinh dự được trở thành trung tâm của lần người ngoài hành tinh xâm lấn này.

Các lộ anh hùng thì đều hiển lộ thần thông.

Đại anh hùng Yasuo rút kiếm tạo ra đại lốc xoáy thổi bay đi từng đám người ngoài hành tinh, mập mạp màu xanh thì biểu diễn cái gì gọi là bạo lực mĩ cảm, Iron man thì thỏa thích lượn lờ xung quanh xả đạn vào đám quái vật.

Dĩ nhiên thiện xạ Mắt ưng-Deki cũng thể hiện tài bách phát bách trúng, góa phụ áo đen Lot cũng thể hiện nghệ thuật cách đấu… thậm chí vốn xây dựng là ngoài nhảy múa phụng dưỡng trong đền Phong thần Shizuka mĩ nữ cũng có thể thả ra chút sức chiến đấu đánh lên đặc sắc.

Lại càng không nói đến đại ma pháp sư thiếu nữ Sumire thì quả là lãng quên trời đất, đánh cho đám ngoài hành tinh kia phải nói là không muốn quá thoải mái.

Nhưng dẫu sao cũng là nhân vật phản diện cuối của cả một tập phim, đám người ngoài hành tinh cũng không phải là dễ nhằn.

Chất không so được thì ta so lượng a, ai sợ ai a, không muốn sợ, muốn là lên!

Thế là phát huy tinh thần ngưu bức không sợ chết đám người ngoài hành tinh cuối cùng đánh dây dưa đến khi các vị anh hhùng của chúng ta "tinh bì lực tẫn" mà vẫn trâu bò hống hống lao thêm ra từ lỗ hổng trên bầu trời, như muốn nói: "chúng ta là giết không hết kiến… có ngoan thì jiết tiếp a." bộ dáng.

Trong lúc kịch tình cao trào chuẩn bị cho các nước liên hợp dẫn đầu là Mĩ quốc phóng đầu đạn hạt nhân rồi lấy Suneo làm cuối cùng một đại anh hùng mà chấm dứt bộ phim thì…

Đặc mã… cái phi thuyền to tổ bố hình thù kì quái như con cá voi kia là gì?

Đạo diễn, có nhầm nhọt nào ở đây?

Một đám mặt mộng bức nhìn thấy xuất hiện một cách hoành tráng cái phi thuyền hình cá voi kia không biết tiếp tục diễn như thế nào… trong kịch bản vốn không phải viết như vậy a?

Nobita cũng là một mặt mộng so, đang đóng giả "tinh bì lực tẫn" hắn nhìn rất chật vật, vốn dĩ ban đầu đại chiêu cứ thả một kiếm là như bão cấp 12 quét qua đám ngoài hành tinh thì bây giờ chỉ có thể cận thân vật lộn xử lí từng đứa một.

Nhưng Nobita hắn là có bệnh ép buộc chứng… cái gì cũng muốn chỉnh chỉnh tề tề, vốn dĩ đang diễn đến đoạn gay cấn bỗng nhiên cắt đi diễn lại không những phiền phức, hơn nữa còn làm bộ phim có dấu vết không hoàn hảo.

Thế là vốn dĩ đã "dầu hết đèn tắt" người anh hùng Yasuo thiêu đốt lực lượng cuối cùng của bản thân tung ra tuyệt kĩ cả đời kiếm khách của bản thân ngộ ra.

Chỉ thấy bỗng nhiên có gió mạnh thổi khắp toàn trường, đám người ngoài hành tinh cưỡi phi hành vật cưỡi cũng lảo đảo đến không thể không dừng lại hành động phá hoại các công trình kiến trúc mà cố giữ thăng bằng.

Thấy BGM đã đủ, Nobita trong bụi mù đi ra, cả thân hình lơ lửng lên không, vạt áo không gió tự bay, tuy thân hình chật vật nhưng lại toát ra một phong phạm cao nhân.

Cầm lên trong tay thanh kiếm rút ra ba tấc, Nobita rất hợp hí mà tung ra câu thoại:

"Cuộc đời ta chưa từng làm chuyện gì trái với lương tâm, ước mơ một thanh kiếm có thể bình định tất cả những điều bất công trong thiên hạ, nhưng lại cuối cùng không thể bảo vệ được quê hương…"

Trầm mặc chốc lát, Nobita mới tiếp tục nói:

"Một kiếm này coi như là lời ta muốn nói, cũng như là tinh hoa cả đời của Phong Kiếm Yasuo ta… Phong kiếm lưu áo nghĩa: Trăn Trối!!!"

Thân hình Yasuo bỗng nhiên biến mất, ngay tức thì xuất hiện tại bên cạnh chiếc phi thuyền hình cá voi kia là vô số tàn ảnh của Yasuo, trong khoảng khắc đó hắn đã chém vào thân tàu chín chín tám mốt kiếm, cả con tàu vũ trụ không chịu nổi một kích bị đánh thành toái phiến rơi rụng xuống.

Cùng lúc đó đóng vai thần trợ công mấy đồng bạn đã hoàn thành động tác đóng cổng không gian triệt để tuyên cáo bế mạc cho cuộc chiến bảo vệ nhân loại văn minh này.

Chỉ có Suneo vẫn một mặt mộng bức khóc không ra nước mắt, nói gì mà cuối cùng anh hùng là hắn đây, cái gì mà xả thân ném đầu đạn dạt nhân sang bên kia thông đạo đây?

Đặc mã sao cuối cùng lại để cho Nobita trở thành tâm điểm?

Nhưng so với Suneo càng mộng bức chính là đám "chân-người ngoài hành tinh" trong phi thuyền kìa, cả đám chúng vô cùng điệu thấp chấp hành nhiệm vụ đuổi bắt tên tổng thống bỏ trốn đâu rồi, vừa đến Trái Đất đã trêu ai chọc ai đâu kia chứ, chỉ là thấy có cái hố trông có vẻ bí ẩn nên định bụng trở thành nơi đóng quân tạm thời mà thôi, ai ngờ họa từ trên trời rơi xuống.

Quả nhiên a, ông cha ta có câu gì nhỉ?

"Người nấp trong nhà, họa từ trời rơi xuống." Quả nhiên đang sống trên đời vẫn là nên tích tích chút đức, kẻo hôm nào đang ăn cơm uống nước cũng bị nghẹn chết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Đại chiến tên độc tài

PaPi rất mộng bức một mặt đứng trên đường nhìn thấy chia năm xẻ bảy chiếc phi thuyền ngoài vũ trụ kia.

Người khác không biết chiếc phi thuyền kia là từ đâu tới nhưng mà cậu ta biết a.

Đây không phải là chiếc phi thuyền trâu bò tân tiến nhất của lão độc tài "Tàu chiến Pcia" sao?

Chiếc tàu trâu bức hống hống đó đã phá tan bao nhiêu căn cứ quân đồng minh tại quê hương Pirika của cậu, nó gần như được coi là át chủ bài trong chiến lược độc tài của lão ta.

Thế mà vừa xuất hiện trên Trái Đất này chưa ra sân được mấy giây đã hóa thành mảnh vỡ?

Nhìn đến đang hứng thú bừng bừng đóng cho xong phim mấy đứa trẻ địa cầu kia mà PaPi có cảm giác trí thông minh của bản thân không đủ dùng.

Là một thiên tài trên hành tinh Pirika, PaPi dễ dàng nhận ra cảnh vật xung quanh, đám "người dân" nơi đây cũng chỉ là phục vụ cho một bộ phim mà thôi, có nghĩa là cả đám trẻ nít kia chỉ đơn thuần là đóng phim.

Nhưng chỉ đơn thuần đóng phim diễn viên lại có thể trở tay phá hủy cả một chiếc phi thuyền vũ trụ, nói ra có lẽ chẳng ai có thể tin nổi, PaPi cũng có sự kiêu ngạo của bản thân, nếu không thì cậu ta cũng không từ rất trẻ đã quyết tâm trở thành tổng thống muốn mang đất nước đi đến phú cường.

Nhưng cũng coi như là tạo hóa an bài đi, cũng là sự công bằng trong quy tắc, đám người ngoài hành tinh Pirika bật hack này cũng không phải là không có nhược điểm.

Nói thế nào đây… Đám cư dân hành tinh Pirika này có trí thông minh không bàn cãi, 10 tuổi làm tổng thống cái gì không nói, còn có thể chế tạo phi thuyền vũ trụ vượt qua tinh không vô tận, không thể không nói là ngưu bức.

Nhưng mà đám cư dân hành tinh Pirika này Iq một đống nhưng Eq một đồng a.

Nhớ trong nguyên tác thì PaPi là vừa mới gặp mặt Nobita và Doraemon đã gần như là một bộ hỏi gì đáp nấy, quen biết không mấy hôm thì đã thành là không có gì giấu nhau đồng bạn.

Tốt đi, coi như là Nobita và Doraemon bọn học có được đặc hữu khí chất khiến người người tin phục đi.

Nhưng đặc mã cái quái gì khi Shizuka bị bắt thì PaPi lại một bộ khẳng khái đi chịu chết dáng vẻ? Lại không nói đến đám bắt cóc kia còn một bộ đương nhiên?

Không thể nào a? Dẫu có là trẻ con thì PaPi hắn cũng là đánh bại bao nhiêu ứng cử viên mới có thể lên làm tổng thống a.

Là một chính khách, không phải tiểu lí tàng đao, đâm người sau lưng, ném đá giấu tay, âm người không đền mạng mới là bổn phận sao?

Đặc mã sao một bộ tiểu thí hài bộ dáng, "ta tin ngươi!" "Ừ, ta cũng tin ngươi."???

Ách! Dẫu sao cũng là bộ truyện dành cho thiếu nhi, ông 3f có hiềm nghi hạ thấp Eq của truyện cũng coi như là lẽ tất đĩ ngẫu, bởi vậy chúng ta cũng coi như thiết lập ra cư dân hành tinh Pirika là như vậy tốt, mọi người cũng không thể gọi hồn ông 3f ra mà hỏi cho ra lẽ được á.

……

Rơi xuống Trái Đất cũng được mấy ngày, PaPi ít nhiều cũng hiểu được cách giao tiếp với người nơi đây, cùng với thù nhà nợ nước… ách, nói hơi quá, nhưng là cũng không quá kém cạnh, dẫu sao nhân dân cả tổ quốc đang sống trong nước sôi lửa bỏng, cần nhanh chóng có người đứng ra cứu vớt nhân dân.

Lại nhìn một đám "siêu nhân" trẻ tuổi kia, PaPi lấy hết dũng khí đi đến.

"Xin chào mọi người…"

Vốn đang một mặt vui sướng sau khi hoàn thành bộ phim mọi người bỗng nhiên nghe đâu ra một tiếng nói lạ hoắc của ai nói đến từ đằng sau.

Khi mà cả đám người nhận ra PaPi là một gương mặt xa lạ, lại có kích cỡ ngang bằng cả đám người đã hóa thành tí hon thì mọi người mới cực độ kinh ngạc.

Lịch sử là phi thường tương tự, dẫu cho đã đổi một hoàn cảnh gặp mặt, đổi số người gặp mặt, nhưng đến cùng thì mọi người vẫn là không có chút nào do dự tin tưởng người ngoài hành tinh mới chỉ gặp mặt lần đầu này.

Nobita hắn chỉ đứng một bên mà cảm thán, quả nhiên là đơn giản đến không muốn không muốn a…

Cả một đám trẻ trâu vừa được cấp phát vũ trang đang hăng hái muốn qua một cái anh hùng nghiện đây, không kịp chờ đợi muốn ngay lập tức lên đường

đi bảo vệ hòa bình vũ trụ-bao đồng- đi.

Khác với nguyên tác cả đám gian khổ hành trình, lần này cả đám là kéo bè kéo lũ đi xoạt quái.

Cũng không như nguyên tác như vậy dùng xe tăng đồ chơi của Suneo làm át chủ bài mà ai nấy đều mang trong mình tuyệt kĩ, quả thật là bành trướng đến không muốn không muốn.

……..

Pirika là một hành tinh rất đẹp, nhìn từ cửa sổ phi thuyền thì quả thật như một viên bảo châu được bao vây bởi từng dải thiên thạch nhìn thật đẹp mắt.

Lấy lí do là "liệu địch tiên cơ, ra tay chậm mất phần" cả đám nhất trí cứng đối cứng.

ừ, chính xác phương pháp đó là không có phương pháp gì cả, hay còn gọi là mãng phu phương pháp.

Dẫu sao cũng là thực lực nghiền ép á, đám người Nobita lại đang đóng phim khởi kình lên muốn hóa giấc mơ thành sự thật làm một chân chính Super hero á.

Bởi thế mà cả đám chọn phương pháp đơn giản thô bạo nhất đó chính là đánh tan quân đội địch, bắt giữ lão quốc trưởng và nghị hội, giải quyết thật nhanh chóng.

……...

Tiếng còi báo động vang lên inh ỏi khắp đường phố cũng như tại khu căn cứ quân sự báo động tình trạng khẩn cấp.

Tại một căn phòng trong dinh thự của Quốc trưởng, một đám người nghị viên đang cãi nhau chí chóe cố tìm ra đối sách với đám người xâm nhập.

Biểu tượng cho vũ khí mạnh mẽ nhất, chiếc phi thuyền tàu chiến Pcia nhận lệnh đi truy sát tổng thống PaPi bỗng nhiên mất liên lạc, không quá lâu thời gian bỗng nhiên tên trốn chạy như chó nhà có tang tổng thống bỗng nhiên mang theo một đám người ngoài hành tinh trở về, dùng gót chân cũng nghĩ được là đám viện binh này sẽ vô cùng ngưu bức hống hống a.

Là người quyền cao chức trọng thì tên nào cũng sợ chết, mấy tên nghị viên này cũng không ngoại lệ, nhất là nghe tin chiến bại liên tiếp cấp báo về khiến đám chỉ biết ăn no rồi phát biểu nghị viên sợ cho vỡ mật.

Nhưng mà có cãi nhau đến văng hết nước bọt thì cả đám cũng không tìm ra giải pháp gì ngoài trốn chạy cái phương án này cả.

Có cãi nhau đi nữa cũng không ngăn được xu hướng suy tàn của quân đội của đám độc tài, dẫu sao đây đã không phải là chiến đấu mà là đơn phương ức hiếp á.

Còn đám Nobita thì sướng quên cả trời đất rồi, khắp cả vùng thành thị lúc thì tiếng sấm vang rền, tiếng nổ inh tai, gió lốc gào thét.

Vốn vì chính sách của tên độc tài khiến cho người dân là không dám ra ngoài đường mà là nhân dân ai đó đều tìm hầm trú ẩn núp nên Nobita mọi người cũng không sợ ngộ thương người vô tội.

Cả đám được thả tay tận tình càn quét đánh từ ngoại vi đất nước đánh một mạch đến thủ đô chỉ trong thời gian mấy tiếng đồng hồ.

Phải biết đám quân đội vũ trang ngưu bức này cũng là đánh không lại mấy món đồ chơi của Suneo á, chưa nói đến đám vũ trang được tạo ra từ bảo bối thế kỉ 22 của Doraemon này, quả là dùng đại pháo đánh muỗi á.

Cả đám đánh a đánh a, cuối cùng đánh đến dinh thự của quốc trưởng.

Có thể nói là đám chính khách này ngốc a? Vẫn là nói chúng ngốc a? Ai đời cãi nhau chí chóe đến khi người ta đánh đến tận cửa rồi mà vẫn chưa quyết định được nên làm gì.

Đâu như quốc trưởng nhiều tặc a, thấy cả đám cãi nhau không ai nhường ai nên đã nhanh chóng đào tẩu đi lên xe riêng định bụng chuồn đến sân bay lên tàu vũ trụ trốn đợi ngày đông sơn tái khởi.

Dĩ nhiên kết cục của đám nghị viên thì không cần phải nói, nhưng mà tên quốc trưởng có nhiều tặc thì cũng là có trứng dùng, sức mạnh của quần chúng nhân dân là vô hạn, bác Hồ đã dạy cho chúng ta một bài học mà đâu đâu áp dụng cũng đúng.

Trên đường tẩu táng lão quốc trưởng cuối cùng bị quần chúng nhân dân phẫn nộ nhấn chìm, bị đánh coi như thảm a thảm, quả thật là người nhìn thương tâm người nghe rơi lệ, bị đánh đến mẹ cũng không nhận ra.

Ps: Cái tập Tên Độc Tài Vũ Trụ này là một trong những tập Doraemon truyện dài mà tác cảm thấy vô vị đến tẻ nhạt nhất… Xin lỗi anh em khi thấy cái tập truyện dài này có chút đầu voi đuôi chuột, thật sự tác không nổi lên được kình mà viết á…

Tác đã nghĩ có nên bỏ qua tập truyện này mà đi viết các tập khác không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại bản thân mục đích viết quyển sách này cũng là một dạng hồi ức, có tốt đẹp hồi ức thì cũng có không mấy tốt hồi ức a, dẫu sao cũng là tâm huyết ông 3f.

Bởi vậy cuối cùng tác vẫn là cố hoàn tất cái tập truyện này, cho dù có hơi… nhảm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 161: Hai tên lười

Trời mấy hôm nay nắng chói chang, không biết là do công nghiệp khai thác quá mức khiến cho hiệu ứng nhà kính ngày một trầm trọng hay sao mà thời tiết ngày càng khắc nghiệt.

Doraemon cũng chỉ có thể ngồi trong phòng than vãn nhà Nobita không có điều hòa máy lạnh.

Nói đến cái vụ điều hòa máy lạnh này thì Nobita lại càng bất đắc dĩ.

Thân là một người có thể nói là có chút gia sản hắn lại không thể không chịu chấp nhận lùi bước trước quyết định của bố mẹ nhà Nobi rằng sẽ không chấp nhận hắn bỏ tiền túi ra sắm sửa đồ đạc, Nobita cũng biết mặt mũi là thứ quan trọng nhất của người lớn nên cũng lười nói nhiều, đợi đến khi nóng không chịu nổi thì hai người cũng sẽ thay đổi quyết định thôi.

Nhưng mà trong lúc nóng nhhư thế này Nobita hắn cũng quyết không thể chịu khổ nằm ở nhà được, cho dù hắn có là thiên tài ngủ trưa thì hắn cũng không tài nào ngủ trưa trong một cái lò lửa được.

Ước nguyện của Nobita từ trước đến nay vẫn là không thay đổi, ước muốn làm một con cá ướp muối sung sướng, không phải lo lắng về vấn đề gì mà có thể vô tư ngủ, nghỉ.

Kiếp trước, người trưởng thành thì cho dù muốn thế nào cũng không thể khống chế được vận mệnh cúi đầu kiếm tiền.

Đồng tiền là con người giao phó cho nó giá trị, nhưng mà càng phát triển lên, lại không phải con người chi phối đồng tiền nữa mà là đồng tiền chi phối con người.

Muốn sống trong xã hội thì cũng chỉ có thể lao đầu vào con đường kiếm tiền mà thôi.

Cá ướp muối nói thì thật dễ, nhưng để có thể làm được một con cá ướp muối thực sự thì cũng chỉ có một số ít người.

Nobita kiếp trước cũng là ước mơ trở thành một con cá ướp muối vô ưu vô lo nhưng mà cuối cùng vẫn là không thể thực hiện.

Kiếp này trọng sinh vào một "chân" con cá ướp muối Nobita, hắn quyết tâm đời này phải hoàn thành cái lí tưởng vĩ đại đó.

Cất đặt sách vở cặp xếp, Nobita đi thẳng đến ngọn núi sau trường học "ngọn đồi Sama", nơi này vào mấy hôm nay đã trở thành một trụ sở tránh nóng tạm thời của Nobita.

Đám bạn Jaian và Suneo thì vẫn đang tức giận bởi Nobita thu lại "dụng cụ đóng phim" của hai cậu ta.

Dẫu sao thì cũng là tập hợp của các bảo bối của Doraemon a, có mượn thì phải trả, Nobita cũng không có cách, mà dẫu cho có cách hắn cũng sẽ không chiều hai cậu ta mà cho hai cậu ta mượn "vũ khí" nguy hại đó.

Không thể phủ nhận rằng hai cậu ta khi có chuyện trọng đại thì sẽ đặc biệt dũng cảm, gan dạ, chính trực, dám đương đầu với thế lực tà ác…

Nhưng ngày bình thường tác phong của hai cậu ta thì thật không thể nói được, lẻo mép, nói dối, nói xấu, khoe khoang…. Một hệ liệt tính xấu của Suneo.

Bạo lực, xấu tính, thích ức hiếp bạn bè, trấn lột của bạn bè, hành hạ lỗ tai của mọi người…. và dĩ nhiên không thiếu tính xấu của Jaian.

Nobita có thể tưởng tượng được hai cậu ta nếu nắm được cái loại này có tính chất sát thương vũ khí thì trăm phần trăm sử dụng cho việc xấu ngay.

Suneo sau một thời gian nài nỉ không được thì cũng thả câu ngoan thoại rằng cậu ta sẽ nhờ anh họ làm cho một bộ giáp sắt khác không thua kém với bộ Iron man.

Jaian thì cũng chỉ có thể hậm hực mà bỏ đi, còn không quên bỏ câu ngoan thoại rằng không cho Nobita đi đánh bóng chày của lớp nữa.

Nobita hắn thật sự thoải mái khi không phải đi đánh bóng chày cái trò chơi đối với hắn vô bổ này, tốt nhất vẫn là dành thời gian ngủ một giấc cho tinh thần sảng khoái.

Ngọn đồi sau trường học vẫn luôn là như vậy râm mát, đây được coi như điểm xanh hiếm hoi giữa nơi ngoại thành Tokyo sầm uất này, cũng là nơi ít ỏi

trong các địa điểm mà một "trạch nam" như Nobita có thể lui tới.

Tính ra ngoài bãi đất trống, phòng của hắn và trường học ra thì chỉ có ngọn đồi này là nơi hắn thường xuyên lui tới mà thôi.

Như thường lệ, nhặt rác rưởi xung quanh khu vực, phân loại rác, đào hố chôn rác có thể phân hủy, Nobita đối với cái này xe nhẹ chạy đường quen.

Dẫu sao "nhà sạch thì mát, bát sạch ngon cơm" á, phải dọn sạch sẽ khu vực bản thân nằm ngủ thì giấc ngủ mới được đảm bảo.

Mấy năm trời chìm đắm trong cái đạo này khiến Nobita đối với như thế nào có thể tốt nhất hưởng thụ giấc ngủ là có thể mệnh xưng một tiếng "học rộng tài cao".

Nhưng sau khi xong xuôi công việc, bắt đầu đi đến nơi chốn quen thuộc định ngả lưng đánh một giấc Nobita bỗng nhiên phát hiện nơi đây lại xuất hiện một người khác.

Nói đúng hơn là có một cô bé trong khi Nobita đang dọn vệ sinh thì đã "tu hú chiếm tổ chim khách" mà đã chiếm đi nơi "đắc địa" mà trải khăn ra nằm trước.

Nobita hơi chút kinh ngạc mà đánh giá trước mặt cô bé này.

Trông chừng cô bé còn lớn tuổi hơn Nobita tầm một hai tuổi, có chút lai tây, mái tóc màu nâu đỏ đã chứng minh điều đó, nhìn đi nhìn lại Nobita có một nhận xét cho cô bé đó là… Đồng loại.

Đúng! Nobita cảm nhận được cái khí tức ấy, khí tức của đồng loại.

Nói rõ ràng ra thì Nobita và cô bé kia có chung với nhau một đại đặc điểm khiến hai người có thể coi nhau như một loại người.

Đó là… Lười!

Nobita đánh giá cô bé, cô bé cũng mở ra đôi mắt đánh giá Nobita.

Cũng nhhư Nobita nhận xét về cô bé, cô bé cũng không khó khăn cảm nhận được đồng loại khí tức.

"Ừm, chào, Nobi Nobita."

Nobita ngắn gọn giới thiệu.

"Ừm, chào, Sakura Mami."

Cô bé cũng không ngồi dậy mà mở miệng trả lời.

Nobita tìm bên cạnh một chỗ cỏ mềm, ngã lưng lên nằm mà nói:

"Ngủ ngon."

Cô bé có chút ngạc nhiên khi câu đầu tiên nghe được của tên "đồng loại" này lại như thế, có chút nghiêng đầu qua nhìn về cậu bé đang nằm bên cạnh.

Ách! Nhưng mà cậu bé đã ngủ say như chết… một làn gió mát thổi qua, a muốn ngủ quá, tốt nhất là dành thời gian đánh một giấc mới là vương đạo, chuyện gì cũng để sau.

Thế là hai người "đồng loại" lần đầu gặp nhau sử dụng phương thức như vậy quen biết.

……...

Khi Nobita mở mắt tỉnh dậy đã là mặt trời dần dần ngả về Tây, ngồi dậy vươn vai sảng khoái, quả nhiên không có gì sung sướng được một giấc ngủ ngon lành vào một ngày nóng bức cả.

Nghe thấy bên cạnh động tĩnh, Nobita quay đầu lại.

Tốt, "đồng loại" cũng đã tỉnh lại, đang vươn eo bẻ cổ, coi bộ cũng rất thỏa mãn trước giấc ngủ này.

"Sớm."

Nobita gật đầu một cái coi như chào hỏi.

"Sớm."

Đối phương cũng gật đầu một cái.

Nhìn trên tay đồng hồ, vốn cái đồng hồ liên lạc tài khoản của tương lai này hắn gần như sử dụng như một chiếc đồng hồ bình thường, bởi vốn dĩ hắn cũng không có nhu cầu cao bao nhiêu mua sắm bảo bối.

"Đã muộn rồi, còn phải về ăn cơm tối nữa, còn phải tắm rửa nhanh nhanh mà đi ngủ sớm, ngày mai còn phải đi học, ngủ muộn không đủ giấc thì mai lại đi muộn mất. Thôi, chào nhé."

Nói xong, Nobita bật dậy đi một mạch xuống ngọn đồi, để lại một mặt mộng bức "đồng loại" ở sau lưng.

Mãi khi Nobita đi gần như khuất tầm mắt thì cô bé mới kịp phản ứng lại mà nói:

"Ừ, tạm biệt…"

Nghĩ lại cái câu nói của Nobita lúc nãy, Sakura Mami một mặt ngơ ngẩn mà lẩm bẩm:

"Đã ngủ cả một buổi chiều, còn nói tối phải ngủ sớm kẻo sáng sớm mai dậy muộn??? Quả là một người kì cục…"

Ps: Mai bù thêm 1 chương á. ae thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Siêu Nhân, Siêu Anh Hùng Thuyết Pháp

"Yo! Cô bé, hôm nay đến sớm nhỉ?"

Nobita một mặt nhẹ nhàng mà vẫy tay bắt chuyện với cô bé đang nằm ỳ ở cách đó không xa nơi bụi cỏ.

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi chị! Chị Sakura! Tôi lớn hơn cậu hai tuổi đấy!"

Sakura Mami một mặt tức giận mà quay sang gào thét.

Dùng ngốn út ngoáy ngoáy lỗ tai bị tiếng động lớn làm cho có chút ù, Nobita một mặt không quan trọng mà nói:

"Hơn hai tuổi? Tớ thấy là cô bé mới hai tuổi thì có."

Mấy cây mạch máu trên trán Sakura nổi lên, giật giật:

"Nobi Nobita! Đứng lại cho chụy!!!"

Cảm thấy được sát khí trùng thiên, Nobita chân bôi mỡ mà nhanh chóng lẩn đi, còn không quên quay lại một câu:

"Chỉ là anh tôn trọng phụ nữ mà thôi. Anh là người đàn ông chân chính, không đánh phụ nữ, nếu không anh sẽ cho cô bé biết bông hoa tại sao lại hồng như vậy."

"AAAA… Nobita! Ta muốn giết chết ngươi!!!"

……..

Nháo kịch diễn ra ròng rã cả tiếng đồng hồ, hai người ai cũng không làm được ai, nên đành phải đình chiến mà cùng nằm vật lên bãi cỏ ngắm bầu trời.

Trong cả tuần này Nobita và Sakura vẫn thường xuyên gặp nhau, cùng ngủ trưa tại ngọn đồi này, nên cũng dần dần hiểu nhau hơn.

Có lẽ là "đồng loại" đi, hai người vậy mà trong ngắn ngủi mấy ngày đã trở thành "bạn xấu".

Thường xuyên nói xấu, đấu khẩu, chém gió với nhau, cũng coi như là lập nên một tình hữu nghị kì lạ.

Nhưng mãi cho đến bây giờ hai người vẫn là không ai nhường ai, ai cũng không muốn bản thân thấp hơn người kia một đầu.

Bằng chứng đó là Sakura ỷ vào bản thân lớn hơn Nobita hai tuổi, cứ bắt Nobita gọi là chị, và gọi Nobita là cậu nhóc.

Nhưng sống hai đời Nobita tính tuổi tác cũng là hơn ba mươi tuổi "thúc thúc", làm sao có thể khuất thân cho một con bé vắt mũi chưa sạch, nằm ngủ còn chảy nước dãi được?

Thế là cuộc đấu không có hồi kết của hai người vẫn giằng co đến bây giờ, chưa phân thắng bại.

"Này nhóc Nobita, ước mơ của nhóc sau này là gì?"

Nằm ngắm đám mây trôi qua, thay đổi hình dạng, Sakura một con mắt như mộng mơ mà nhìn về đủ loại hình thù các đám mây, cũng tiện thể hỏi đang nằm vật cách đó không xa Nobita.

"Phải gọi Anh Nobita. Ước mơ của anh là vô cùng vĩ đại! Là ước mơ khiến cho bất kì ai cũng mong ước nhưng lại cực kì ít người thực hiện được."

Nobita trả lời, dĩ nhiên không thể thiếu chèn vào "địa vị chính xác" của bản thân.

Mới lười quan tâm đến tự xưng "anh" Nobita, Sakura một mặt tò mò hỏi:

"Ước mơ gì mà khó thực hiện như vậy? Lại ai ai cũng ước mơ mà không thể được?"

"Cá ướp muối!"

Nobita một mặt thần thánh nhìn về một đám mây có hình con cá mà thâm tình nói.

"Cái gì?"

Sakura cảm thấy bản thân có vẻ như nghe nhầm lời nào đó.

"Là cá ướp muối… Ước mơ vĩ đại của anh chính là trở thành không có ước mơ cá ướp muối."

Không đợi Sakura mở miệng đặt lại câu hỏi, Nobita đã nhanh chóng cho cô bé một cái đáp án chính xác.

Mạch máu trên trán bạo khởi, dật dật, Sakura cắn răng mà nói:

"Chết tiệt Nobita! Cậu lại định biến tôi thành tiêu khiển à? Có ai muốn trở thành cá ướp muối kia chứ?"

Khinh thường liếc qua Sakura một cái, Nobita làm một vẻ "thế gian đều say, độc mình ta tỉnh" biểu lộ mà chậm rãi nói:

"Cá ướp muối tốt bao nhiêu a, không cần lăn lộn vật vã vì không có nước, cũng không có nhiều mùi tanh của các loài cá khác, không cần phải làm gì, cuối cùng còn có thể hóa thành một món ăn mĩ vị giúp ích cho đời… hoàn hảo làm sao."

Dừng chốc lát, Nobita lại tiếp tục tuyên ngôn của bản thân:

"Ước muốn của anh là như con cá ướp muối vậy, không phải làm gì, không cần chen lấn vào cái xã hội ngươi lừa ta gạt, còn có thể giảm đi gánh nặng xin việc cho đất nước, vĩ đại làm sao a."

Liếc một cái Nobita, Sakura không nhịn được cắt ngang mà nói:

"Nói thiên hoa loạn trụy. Không phải là lười sao? Có cần phải bao biện đến thế không?"

Đang diễn thuyết hưng khởi lại bị cắt đứt Nobita bực mình quay qua Sakura bên cạnh mà nói:

"Thế Sakura định trong tương lai có ước mơ làm gì?"

Như hỏi đúng sự việc đắc ý gì, Sakura một mặt tràn đầy sức sống mà nói:

"Chụy muốn làm siêu nhân!!!"

"Quạ… Quạ…"

Một con quạ bay ngang qua đỉnh đầu Nobita, hắn một mặt được vòng mà nhìn về Sakura như nhìn người ngoài vũ trụ.

"Quả nhiên trẻ con vẫn là trẻ con a… Ước muốn gì không ước, đi ước làm Siêu Nhân."

Một mặt "thì ra là vậy", "ta rất hiểu" biểu lộ, Nobita ném ra câu nói.

Tựa hồ cũng cảm thấy ước mơ của bản thân khá là xấu hổ, mặt Sakura cũng bị ngượng đến đỏ bừng lên.

Nhưng mà Sakura cũng không chịu thua kém, một mặt tức tối mà nói:

"Nhóc con như cậu thì biết cái gì? Có bao nhiêu người vẫn ước mơ trở thành các siêu anh hùng có thể trừng ác dương thiện, có sức mạnh to lớn để giúp đỡ mọi người. Nếu ai ai cũng không có ước mơ về chính nghĩa anh hùng thì thế giới này chỉ toàn là kẻ xấu!"

Nobita một mặt tràn đầy mộng bức mà nhìn cô bé trước mặt như là lần đầu tiên quen biết vậy, thật không ngờ là cô bé Sakura ngô nghê này lại có thể phát biểu ra được lời nói thâm thía như vậy, quả thật không ngờ a.

Nhìn một mặt mộng bức Nobita, Sakura cũng biết bản thân đã làm cho tên nhóc trước mặt này nghẹn lời, nên cũng không khỏi toát ra trong lòng chút đắc ý.

"Này thì ông cụ non, đã biết bản cô nương lợi hai chưa?"

Nobita là người như thế nào? Hắn là từng trải hai đời người nam nhân, mấy câu nói chỉ là để hắn ngạc nhiên một chút thôi.

Thấy ánh mắt đắc ý của Sakura, Nobita không nhanh không chậm mà dội nước lạnh:

"Siêu nhân a… biết bao xa xưa giấc mộng. Trẻ con chỉ thấy được siêu nhân khốc huyễn bao nhiêu, siêu nhân oai phong bao nhiêu, siêu nhân giúp đỡ cho chính nghĩa, đánh bại tà ác… Nhưng lại không biết bên trong thực chất hung hiểm ra sao."

Làm bộ một thở dài, Nobita một bộ "thế gian đều say độc mình ta tỉnh" mà nói:

"Vô tri a… thật là đáng sợ."

Nhìn một bộ ông cụ non Nobita, Sakura khóe môi giật giật, thật muốn đè hắn ra đánh cho một trận nhừ tử, quả thật là siêu cấp muốn ăn đòn a a a.

Nhưng cuối cùng sót lại chút lí trí khiến cô dừng lại được, nghiến răng nghiến lợi mà nói:

"Nói cứ như cậu hiểu được Siêu Nhân lắm vậy, có giỏi thì cậu nói cái nhìn của bản thân ra, xem xem ông cụ non của chúng ta ngoài khoác lác bản sự ra còn có cái gì."

Nhìn liếc qua Sakura, Nobita không nhanh không chậm nói:

"Muốn nói đến siêu nhân thì không thể không phân tích ra ý nghĩa của cái từ này."

Dừng lại chút, Nobita tiếp tục nhìn lên trời cao mà nói:

"Siêu: Là vượt qua thường thức, vượt lên tất cả gông cùm xiềng xích, được tượng trưng cho cuối cùng, tột cùng sức mạnh. Siêu Nhân có nghĩa là con người mạnh mẽ nhất, nắm sức mạnh không tưởng và vượt qua hết thảy định nghĩa về con người."

"Có nghĩa là Siêu Nhân sẽ vượt qua tất cả sức mạnh quân sự mà con người nắm giữ, vượt qua thường thức của con người, vượt qua tất cả…"

Nhìn nhìn vẫn đang lắng nghe Sakura, Nobita lại nói tiếp:

"Nhưng từ trên ý nghĩa của từ ngữ này lại không thể nói được thứ ý nghĩa chân chính của Siêu Nhân. Đáng ra cần phải nói thì là "Siêu Anh Hùng" cái từ này đúng hơn."

Phát huy tinh thần học sinh tốt Sakura đúng lúc đặt ra câu hỏi:

"Tại sao lại gọi là Siêu Anh Hùng đúng hơn Siêu Nhân?"

Nobita từ từ nói:

"Siêu Nhân chỉ mang ý nghĩa người này phi thường, phi thường mạnh mẽ. Nhưng Siêu Anh Hùng lại là trên ý nghĩa một vị vĩ đại anh hùng, có tâm tồn chính nghĩa và có sức mạnh phi thường mạnh mẽ. Hai thứ này là hoàn toàn khác nhau, tôi nghĩ chắc cô hiểu sự khác nhau giữa chúng chứ?"

Một bộ bừng tỉnh, Sakura tiếp lời:

"Siêu Nhân là có sức mạnh, nhưng không hẳn sẽ trừng ác dương thiện mà có thể ngược lại trở thành kẻ ác, ý cậu là thế phải không?"

Hơi nhỏ gật đầu, Nobita tiếp lời:

"Làm người tốt không dễ. Khi cậu có sức mạnh có thể làm bất kì việc gì mình thích, cậu có thể đơn giản đi vào ngân hàng nhẹ nhõm lấy ra không hết tiền bạc, cậu có thể không cần trả giá gì mà đơn giản kiếm không hết các vật dụng đắt tiền, lúc đó cậu mới thấy được để giữ vững cho bản thân không bị hắc hóa là một việc khó khăn nhường nào."

Một mặt ánh mắt sùng bái, Sakura mơ ước nói:

"Những người có thể có sức mạnh nhưng vẫn giữ được sơ tâm đi làm siêu nhân giúp người làm vui quả thật khiến người ta ngưỡng mộ a. Không được, tớ vẫn muốn làm siêu nhân, à không, siêu anh hùng."

Nhìn một mặt chìm vào mộng cảnh cô bé, Nobita lại dội nước lạnh:

“Cậu làm Siêu anh hùng không chỉ đơn giản đánh bại kẻ xấu là xong. Bị cậu ngăn cản làm ác bọn xấu không những sẽ giáng trả, còn có thể truy tra ra thân phận củ cậu, ám sát cậu, làm hại gia đình người thân cậu, làm đủ các thủ đoạn hèn hạ để cậu gục ngã. Làm Siêu Anh Hùng là có cực lớn nguy hiểm.”

Nhìn thấy một mặt lo được lô mất Sakura, Nobita cười ha hả mà nói:

“Làm gì một mặt trầm trọng thế? Người ta muốn là làm siêu anh hùng cũng cần đáp ứng được cái chữ “Siêu” đã á. Dạng trẻ con miệng còn hôi sữa như cô bé thì vẫn tốt nhất là lo cho bài kiểm tra cuối kì đi. Ha Ha Ha.”

Mạch máu trên trán giật giật, Sakura một mặt sát khí hét lên:

“Nobita!!! Chết đi cho ta…”

“Ha Ha Ha… không kịp, không kịp.. ha ha ha.”

Trong khu rừng yên tĩnh tiếng nhốn nháo lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Thành công? thất bại?

Ngày nóng không mây.

Như thường lệ một ngày, Nobita vẫn là địa điểm tránh nóng cũ đang nằm dưới tàng cây ngủ trưa, thích ý vô cùng.

Sạt…sạt…

Tiếng bút lông chà giấy gió vang bên tai khiến cho lim dim ngủ hắn nhập nhèm mở mắt quay về phía phát ra tiếng động.

“Uy uy, Mami-chan. Không nghĩ ra cậu vẫn là có năng khiếu vẽ tranh đó.”

Một mặt bất ngờ Nobita thật không thể tin kinh ngạc hô lên.

Vốn dĩ đang yên tĩnh chăm chú vẽ tranh phong cảnh Mami bỗng nhiên bị chọc bạo tẩu.

“Cái gì gọi là “Không nghĩ đến vẫn có năng khiếu”? Cậu coi tôi là bất học vô thuật ngu ngốc chắc.”

Sừng sộ lên cô gái vẫn là đáng sợ nhất, Nobita tự nhận im lặng không nói, nam nhân vẫn là không chấp nhặt nữ nhân là tốt nhất.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, quả thật Mami là có năng khiếu hội họa thật rất cao, chỉ mới lớp bảy sơ trung cô nàng đã có thể vẽ ra bức họa rất có một bộ phong cảnh ý vị, nhìn cũng thật sự đã đạt đến họa sĩ nghiệp dư cấp bậc.

Vừa vuốt vuốt cằm làm một bộ ông cụ non Nobita sau khi nghiêm cẩn đánh giá tác phẩm cũng không thể không tấm tắc:

“Mami-chan, có vẻ như cậu rất có năng khiếu hội họa đấy, tớ khuyên cậu bỏ đi ước mơ làm siêu nhân đi mà chú ý đi con đường họa sĩ, chắc chắn sẽ đạt thành tựu khá.”

Được khen Mami là một bộ mũi vểnh lên trời, cô nàng mà có cái đuôi thì chắc bây giờ cũng sẽ không tự chủ nhếc lên nhếch lên một bộ tiểu nhân đắc chí tư thái.

“Chuyện! Bố tớ là một họa sĩ, dĩ nhiên tớ phải có tài năng hội họa rồi, còn đợi đến đứa trẻ vắt mũi chưa sạch cậu nhận xét?”

Nhìn vẫn một mặt đắc ý không phân nam bắc Mami, Nobita cảm thấy bản thân cần phải nâng nâng chút chí khí diệt uy phong của cô nàng, kẻo cô nàng sẽ đắc ý vong hình nhìn đời bằng nửa con mắt.

Thế là Nobita bắt đầu ho mấy tiếng làm vẻ cao thâm mà nói:

“Mami-chan a… thế cậu có biết hiện tại nổi danh nhất truyện tranh là gì không?”

Mami có chút nhạc nhiên sao bỗng dưng Nobita lại hỏi cái vấn đề không chút liên quan này, nhưng vẫn là ttheo bản năng trả lời: “Dragon ball?”

“Đúng! Thế cậu có biết tác giả của tác phẩm đó là ai không?”

Nobita bắt đầu trang bức.

“Tác giả của truyện này vẫn rất thần bí, ngoài tác danh Nobi ra rất ít người gặp mặt của ông ấy. Nobita-kun, sao cậu hỏi vấn đề này?”

Mami vẫn một mặt nghi hoặc.

Nobita thì vẫn bán một cái nút, quyết không nói gì mà chỉ dùng một bộ mặt rất thâm thúy nhìn về Mami như muốn nói “xa tận chân trời gần ngay trước mắt”.

Bỗng Mami như nhận ra cái gì khinhh ngạc trợn to mắt ra nói:

“Không phải chứ? Chẳng lẽ ông tác giả Nobi đó lại chính là cậu… cậu…”

Một mặt trẻ nhỏ dễ dạy, Nobita làm ra một bộ tiền bối cao nhân gật nhẹ cái đầu.

Nhưng mà Mami đang nói cuối cùng câu nói khiến cái cổ của Nobita cứng ngắc lại:

“Chẳng lẽ đó lại là bố của cậu? Không đúng, chắc là ông nội cậu?”

Khóe miệng giật giật Nobita cứng ngắc lại, cuối cùng vẫn là không thể hủy bỏ trang bức, trang nhiều sẽ bị sét đánh, cổ nhân không gạt ta a.

“Là tớ! Tớ chính là tác giả Nobi!”

Nhưng mà hủy bỏ trang bức mà thốt ra lời chân thật Nobita hắn lại nhận lại từ Mami một hệ liệt trợn trắng mắt.

“Lừa quỷ đi thôi, mới mấy tuổi đầu tiểu oa nhi cũng dám nói bản thân là nổi tiếng tác giả. Nếu cậu là thực sự là tác giả Nobi thì tớ cũng thực sự là siêu nhân Mami cứu vớt thế giới.”

Một mặt hắc thành đáy nồi Nobita không biết làm ccái gì tốt, đầu năm nay lưu hành nói thậtt không ai tin, nói dối mới là chân lí sao?

……..

Ngồi tại phòng Nobita, cầm trên tay cúp thưởng cùng giấy khen tác phẩm truyện tranh xuất sắc trong năm, Mami mới coi như tin tưở ng cậu bạn cùng mình lười biếng nghỉ trưa tại khu rừng sau trường học quả thật là một họa sĩ truyện tranh nổi tiếng.

Trang bức thất bại ngược lại bị thảo Nobita thì một mặt nhân sinh chán ngán mà tựa lưng vào cạnh bàn nhấm nuốt đá bào, tại căn phòng nóng như chảo lò này chỉ có chút đá bào còn có thể cho nhân sinh đưa chút mát mẻ.

Mami cũng là nóng khó chịu, ăn trong li đá bào mà nói:

“Nhà cậu cũng thật nhỏ. Mà sao nhà cậu không chịu lắp điều hòa?”

Nobita một mặt đen thành đáy nồi, có ai đến nhà người khác choi còn chê nhà người ta nhỏ không? Cô nàng này thật là không có chút ý tứ gì cả:

“Xin lỗi vì căn nhà nhỏ nhé. Bố mẹ tớ không chịu lấy tiền nhuận bút của tớ để lắp điều hòa, mà tiền lương của bố thì lại không đủ để lắp điều hòa. Chắc phải đợi thêm một khoảng thời giann nữa vào hạ trời càng nóng bức thì hai người mới chịu hạ xuống người lớn cao ngạo đầu lâu đi.”

Ách! Mami cũng là một mặt không tiện, cũng nhận ra bản thân lỡ lời, vả lại đây cũng là việc nhà của người khác, bản thân cũng thực sự không nên quá dây dưa vào.

“Đã là cậu là một tiền bối trong giới hội họa, tớ cũng thật sự muốn cậu giúp nhận xét một chút tranh.”

Cuối cùng ăn xong đá bào, Mami mới một mặt nghiêm túc nói.

“Xem tranh? Cũng bình thường, dẫu cho họa sĩ truyện tranh cùng các họa sĩ khác cũng không phải một loại, nhưng nhãn quang cùng kiến thức thì tớ cảm thấy vẫn là sánh nổi cái vai trò này.”

Nghĩ nghĩ, Nobita đáp ứng. Rảnh nhức cả trứng hắn cũngg không có việc gấp gì cả, đi thưởng thức chút tranh ảnh ngược lại cũng không tệ.

Mami dẫn theo Nobita đi đến nhà cô nàng, thực chất cũng là khu phố bên cạnh mà thôi, cũng không xa. Thế nên Nobita qua miệng cô nàng mới biết được bố cô bé là một họa sĩ không nổi tiếng, tuy cô nàng nói bố cô thật sự là họa sĩ tài năng nhưng sự thật là họa của ông vẫn luôn ế ẩm, mời Nobita đến cũng coi như Mami muốn tìm một người có tiếng nói trong ngành tìm ra tiếng nói chung đi.

Đứng trước nhà Mami, Nobita mới biết cái gì là “lạc đà gầy còn béo hơn ngựa” cái câu nói này.

Quả thật nhà cô bé không phải rộng rãi phú quý như nhà Suneo, nhưng cũng tuyệt bức là hộ gia đình có tiền chủ. Làm một họa sĩ bị vùi dập giữa chợ, bố của Mami quả thực là quá mức may mắn đi, lại so sánh xuống họa sĩ nổi tiếng Nobita nhà… Quả là không đành lòng nhìn thẳng, quá mất mặt.

Thực chất ai mới là kẻ thất bại?

Một mặt mộng vòng Nobita theo Mami đi vào nhà, đến cửa bỗng thấy một con sủng vật lao ra đón Mami.

Nhìn phía trước sinh vật, Nobita chần chờ mấy giây mới thốt ra:

"Chú cẩu thật đáng yêu, nó tên là gì vậy?"

Quả thật sinh vật này có cảm giác rất đáng yêu, cơ mà tuyệt đối không giống như cẩu!! Là tuyệt đối!!

Nhìn cái mũi dài này, cái này tai, còn có con mắt quầng, cái này đuôi, rõ ràng là một con cáo a? Dẫu không phải cáo thì cũng là chồn. Nhưng mà nghĩ lại, một gia đình bình thường là sẽ không được phép nuôi mấy loại động vật này, bởi thế Nobita mới không quá chắc chắn nó có thực là cẩu hay không.

Có vẻ như nhận được lời nói gì khiến nó vui sướng, chú cẩu là cái đuôi xoay tít lên, một bộ rất hoan rất hoan dáng vẻ.

Mami cũng cười cười giới thiệu:

"Đây là KomPoko, làm bạn tớ từ nhỏ, em ấy rất thông minh đấy."

Nobita cười gật đầu không nói, lòng thì tự cho bản thân một trăm cái tán. Mấy con chó nhỏ này lòng tự ái là phi thường cao, mà Mami còn nói là nó rất thông minh nữa, nếu mà gọi sai chủng tộc thì có thể sẽ rất phiền phức.

Nobita bỗng nhớ đến bộ mặt của Doraemon khi người khác gọi cậu ta là chồn, thật may bây giờ cậu ấy đã có tai, cũng không còn là mất tai mèo ú nữa mà đã đổi thành gia cường phiên bản có tai mèo ú.

Hôm nay nhà Mami cũng không có người, bố mẹ cô nàng có vẻ như rủ nhau đi dạo phố cái gì, quả là thúiu vui tao nhã. Lại nghĩ đến bố Nobi ngày ngày đi công ti đến tối mới về, ngày nghỉ chỉ có thể nằm dài đọc báo, xem tivi, còn mẹ Tamako thì suốt ngày nội trợ bận rộn, quả thật là người so với người tức chết người a… Không được! Phải dần dần thay đổi cuộc sống gia đình, nói sao đi nữa bản thân gia đình bây giờ cũng ít nhiều là nổi danh gia tộc Nobi a.

Một mặt quyết tâm thay đổi nhân sinh vực dậy gia đình Nobita đi vào nhà Mami.

Ps: Thật sự xin lỗi ae vì lâu không ra chương, quả thật là bận hoảng. Tác cũng không thể chống chế nhiều, chỉ có thể nói câu xin lỗi.

Cám ơn những người vẫn còn theo dõi bộ truyện và đọc được dòng nhắn lại này.

có độc giả nói là Mami và cậu bạn thân Takata mới là một cặp đôi đẹp, đừng phá hủy nó, Nobita chui đầu vào là NTR.

nói thực đi, tác giả là cảm thấy ngược lại. Mami và Takata thực chất không phải bạn bè từ tấm bé như Nobita và Shizuka, hai người là bạn học thời sơ trung, là loại mỗi ngày gặp mặt cho nhau một câu chào buổi sáng cái loại đó.

tại nhật thì có sáu năm học tiểu học, năm nhất sơ trung là lớp bảy, có nghĩa là hai người hoàn toàn là quen biết không quá một năm hai người xa lạ á.

Mami nhận biết Takata là người học giỏi nhất lớp, nhưng với một người đội sổ như Mami thì thực chất Takata là cũng chỉ là quen mặt mà thôi.

hai người thực sự quen thuộc là kho Takata tự nhận bản thân có siêu năng lực, ảo tưởng bản thân có sức mạnh siêu nhiên bắt đầu, Mami thì có siêu năng lực nhưng mà cái đầu thật sự không quá thông minh, không biết cách phát huy nên mới nhờ Takata giúp đỡ và trở thành bạn thân.

takata nhìn Mami với cặp mắt khác chỉ đơn giản là tò mò và có chút ghen tị siêu năng lực của cô nàng, còn Mami thì thích Takata bởi cậu ta thông minh cùng với cậu ta giúp đỡ cô rất nhiều.

Nobita gặp và quen Mami khi cô nàng còn chưa thức tỉnh siêu năng, là một bất học vô thuật lại lười biếng cô nàng, quả thật ngoài Nobita cái này lười bức ra thì thật sự là khó mà có bạn.

tác cảm thấy chính thuần túy tính cách phù hợp dẫn đầu mới càng tốt đẹp. Dĩ nhiên hiện tại Takata là một học sinh ưu tú của lớp, Mami thì vẫn là đội sổ của lớp, hai người lại không phải là gì của nhau, càng không có NTR chuyện này, các bác vẫn là nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Hội họa

Tranh, cả hành lang đều là tranh.

Từ tranh phong cảnh đến tranh chân dung, còn có cả tranh người mẫu khỏa thân… Ách! Nobita cảm thấy cái mũi có chút nóng nóng, khuôn mặt đỏ rần lên.

Người làm mẫu cho bức tranh lại chính là Mami. Thật không ngờ mới năm nhất sơ trung một cô bé thế mà đã là có đầy đủ mông và ngực, vả lại bút lực của người vẽ cũng thật không tệ, phác họa rra được đầy đủ tinh tế cái đẹp của người con gái, chậc chậc, quả là nhân tài a.

Nhìn thấy Nobita dừng chân ngắm nhìn bức họa vẽ bản thân, Mami ngược lại không xấu hổ mà lại tự hào mà nói:

"Thế nào? Lúc rảnh rỗi tớ làm người mẫu cho bố tớ để kiếm tiền tiêu vặt đấy."

"Quả thực là bút lực không tệ, cũng đầy đủ đi vào hàng ngũ họa sĩ đứng đầu… Đáng tiếc."

Nobita cũng sử dụng ánh mắt chuyên gia cho nhận xét.

"Đáng tiếc cái gì?"

Mami cũng là bị Nobita bán cái nút khiến cho tò mò bạo rạp, không biết cậu bạn nhỏ lại cũng là bậc thầy họa sĩ manga này có cái gì "cao kiến". Cô cùng với bố cũng đã nghiên cứu rất lâu nhưng vẫn không biết được vấn đề nằm ở chỗ nào.

"Cậu biết các nhà danh họa trên thế giới chứ? Ví dụ như Van Gogh các loại."

Nobita cũng không trực tiếp trả lời mà lại nói vòng sang chuyện khác.

Mami cũng không hiểu tại sao Nobita lại chuyển đề tài nhưng cũng trả lời:

"Biết chứ sao không, những bức họa còn lại của ông ấy bây giờ đã bị xào cái giá trên trời."

Cười nhạt một tiếng, Nobita lại nói:

"Nhưng cậu có biết lúc còn sống, ông hoạ sĩ nổi tiếng thế giới đó lại luôn là sống trong cảnh túng quẫn?"

"Thật? Sao có thể có chuyện đó???"

Mami một mặt ngạc nhiên hét lên.

Lắc lắc đầu, Nobita một mặt nhìn thấu thế sự mà nói:

"Họa sĩ cũng vậy, vĩ nhân cũng thế, phần lớn cũng là sau khi chết đi, được người sau này nâng lên thần đàn. Như tranh của ông Picatso vậy, ông ấy có tài năng nhưng lúc ông còn sống thì người ta là không quan tâm, nhưng khi ông ấy chết đi, số tranh ông ấy đã vẽ sẽ mãi mãi chỉ có hư hỏng hay thất lạc, số lượng sẽ chỉ giảm đi chứ không tăng lên được. Vật hiếm thì quý, bởi vậy nó mới trở nên có giá trị như vậy."

Mami một mặt nhìn thấy sự tình không thể tin mà thốt lên:

"Sao lại thế?"

Nobita vẫn một mặt cười nhạo thế nhân mà nói:

"Bây giờ có ba loại tranh là có thể bán chạy. Một chính là của các vị họa sĩ tài ba đã qua đời, chúng sẽ chỉ ngày một đắt đỏ chứ khó mà hạ giá.

Hai là của các họa sĩ có chút tài năng, nhưng quan trọng nhất đó là có danh tiếng, danh vọng lớn, ví như nhận bao nhiêu bao nhiêu giải thưởng cái gì, tóm lại nggười ta mua tranh của họ là mua cái danh vọng, cái mặt mũi. Còn loại thứ ba đó chính là trường phát trừu tượng họa sĩ, họ tự cho bản thân là nghệ sĩ, có được khác với thường nhân khả năng cảm nhận nghệ thuật, cảm thấy thế gian tất cả mọi người mắt là mù, không thấy được ẩn ý sâu xa của bức hhọa mà họ vẽ…

Ách! Loại thứ ba quả thật là có chút khó nói, thường là sẽ chết đói đầu đường, nhưng bỗng có một ngày họ gặp được một lão bản giàu sụ nào đó vừa ý tranh của họ thì quả thực là nhất phi trùng thiên, bởi người ta mua những bức tranh đó cũng chỉ muốn thể hiện được một điều rằng người ta cũng là có hiểu nghệ thuật, nhìn thấy ngụ ý mà người phàm mắt thịt không thấy.

Dĩ nhiên đã là bức tranh tràn đầy sâu xa ý nghĩa, có được tinh thần thăng hoa vĩ đại của người nghệ sĩ thì tuyệt không thể rẻ được, cái giá của bức tranh đó là cái giá của mặt mũi, tuyệt đối phải lớn."

Nhìn một mặt mộng vòng Mami, Nobita một bộ cười trêu mà nói:

"Tranh của bố cậu cũng không theo phái trừu tượng, bố cậu lại không nổi tiếng, bởi vậy muốn tranh bố cậu có giá cả tăng lên chỉ có thể đợi sau khi bố cậu qua đời thì may ra."

Mami nghe thấy Nobita nói vậy một mặt tức giận mà nói:

“Sao cậu có thể nói như bố ớ như thế!!!”

“Cậu bé nói rất đúng, xem ra cậu bé rất hiểu về thị trường cũng như nhân tâm nha.”

Vốn định bão nổi Mami bỗng nhiên nghe thấy câu nói phát ra từ ngoài cửa khiến cô nàng cứng ngắc lại, một mặt vui mừng gọi:

“Bố, Mẹ, hai người về rồi ạ.”

Thì ra là lo mải diễn thuyết Nobita không chú ý hai bố mẹ của Mami đã về đến nhà, mà người nói chuyện lại chính là vị họa sĩ gia bố của Mami.

Nobita cảm thấy bản thân dược hoàn. Có ai đi đến nhà người khác lại trù ẻo họ có sau khi chết mới có thể phất lên được không kia chứ.

Một mặt ấp úng Nobita chỉ có thể ngượng ngùng đáp lại:

“Chào hai bác, thật xin lỗi vì đã nói lỡ lời, cháy thật không có ý khác.”

Nhưng quả thật là hai bố mẹ của Mami rất hiền lành, hoàn toàn không có chút xíu ý tứ trách cứ gì Nobita, mẹ Mami là một người phụ nữ nhật bản kế thừa cái tính dịu dàng của người Nhật cổ, cô cười hiền lành khoát khoát tay:

“Nào có, cháu là bạn của Mami sao? Quả thực là tuổi trẻ tài cao, kiến thức của cháu về giới họa sĩ quả thực là uyên bác, bác cũng đã từng nói với bác trai nhiều lần, nhưng bác trai vẽ tranh là đam mê bác ấy theo đuổi cả một đời, bởi vậy bác cũng không khuyên bảo gì nữa.”

Bố của Mami cũng có chút nghệ sĩ lãng tử lang thang khí chất, khuôn mặt có chút lai tây với một bộ râu quai nón rất nam tính, ông cũng gãi gãi đầu mà cười nói:

“Thực chất bác cũng có chút biết thực trạng hiện tại của họa sĩ, nhưng bác thực sự không thể từ bỏ được đam mê đã theo đuổi suốt nửa quãng đời, bởi vậy bác cũng chỉ có thể tiếp tục theo đuổi, mong sao thế nhân có một ngày nhìn thẳng vào tác phẩm của bác và thật lòng khen nó thì bác đã mãn nguyện rồi. Cháu đã đến nhà bác chơi tức là khách, sao có thể cứ đứng nơi hành lang được, mau mau vào nhà, con bé Mami cũng thật là.”

Một mặt ngượng ngùng Nobita cũng chỉ có thể đi theo vào nhà.

……..

“Thực không ngờ cháu lại là họa sĩ truyện tranh đình đám kia đấy, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong nha.”

Uống một ngụm trà, bố Mami một mặt ngạc nhiên than thở.

Nobita cũng chỉ có thể ngượng ngùng nhận, bởi hắn quả thực xứng với chức danh họa sĩ đình đám, nhưng mà họa sĩ đình đám hắn cuộc sống ngược lại thua với họa sĩ thất bại bố Mami, quả thực là không có thiên lí mà.

Ho một tiếng, Nobita nghiêm túc nói:

“Thực ra Bác muốn tiếp tục theo đuổi hội họa cũng không phải không có đường.”

“Ồ, xin lắng nghe cao kiến.”

Bố của Mami cũng thực tò mò, không biết cậu bé trước mặt cũng là họa sĩ Manga đình đám này đối với cái khác tuyến lộ họa sĩ có cái gì cách nhìn.

Nhấp một ngụm trà, Nobita bắt đầu nói:

“Họa sĩ tự nhận bản thân theo đuổi là nghệ thuật, bản thân tâm linh cũng như linh hồn là thoát tục, là vượt qua những kẻ tầm thường chỉ có vật chất, tiền bạc. Cái này suy nghĩ đã thâm căn cố đế, nhưng thực ra là sai lầm!!”

Nghe thấy Nobita phê phán như vậy họa sĩ, bố Mami ngược lại nổi lên lòng hứng thú, nghiêm túc lắng nghe.

“Nghệ thuật từ xưa đến nay là con người trong lao động, trong sinh hoạt, gửi tâm linh đi vào tác phẩm, nó mang cả một sắc thái của cả thời kì, là tâm tình của người nghệ thuật gia thời kì đó, đĩ nhiên cũng là người dân thời kì đó.

Nghệ thuật vốn sinh rra là để phục vụ cho mọi người, chứ không chỉ là một người đơn độc tự tạo ra ttác phẩm rồi tự tôn bản thân ý chí tinh thần là cao quý, người khác không hiểu được.

Dẫu không coi bản thân là cao quý, các họa sĩ cũng tự nhận tác phẩm của mình là cao quý, đó là tư tưởng sai lầm, cần sửa đổi.”

Hơi chút nhíu mày, bố Mami phản bác:

“Người nghệ thuật gia bỏ car tâm sức của bản thân vào tác phẩm, mỗi nét bút đều là họ đặt cả tâm tư tình cảm vào đó, là đứa con tinh thần của họ, sao có thể không trân quý nó được?”

Thở dài một hơi, Nobita nói:

"Đành là vậy, nhưng bác hãy thử nghĩ đến thân là một họa sĩ manga, cháu hướng đến là gì?"

Không đợi một mặt mộng bức bố Mami trả lời, Nobita tiếp tục nói:

"Đó là thật nhiều người cùng thấy được tác phẩm của cháu, hiểu được thứ mà cháu truyền đạt, lại trầm trồ trước tài năng mà cháu đã bỏ ra. Tuy các cuốn truyện tranh họ cầm chỉ là máy in in ấn ra vô số bản một trong, không phải là mỗi nét mỗi nét cháu sử dụng công sức và tâm tư cháu vẽ ra bản chính, nhưng mà được mọi người nhận đồng đó chính là thứ một người họa sĩ manga theo đuổi."

Như có điều suy nghĩ, bố Mami lại nhấp một ngụm trà.

"Bác mỗi ngày chỉ ở trong nhà vẽ cái tĩnh vật này, ra ngoài phong cảnh yên tĩnh vẽ cái phong cảnh khác, rồi bày ra tác phẩm đợi người đến mua, như thế chưa biết đến ngày tháng nào mới có thể bán được tranh."

"Ý cháu là?"

Nghe thấy lời Nobita nói, bố Mami hai mắt sáng rực lên tiếp lời.

Cười một tiếng, Nobita nói:

"Bác có thể bày giá vẽ tại các khu phố đi bộ, hay nơi có lưu lượng người đi dạo phố nhiều, sử dụng hết 200% tinh lực hoàn thành tác phẩm của bản thân. Giữa phố xá đông đúc ồn ào có thể thách thức được khả năng hội họa của bác, đồng thời người qua đường sẽ nhận thấy tận mắt một bức họa là như thế nào dần dần thành hình, cảm nhận được công phu của người vẽ tranh, cảm thấy được thần vận của bức tranh. Dĩ nhiên nếu may mắn, bác có thể gặp được một người nào đó hiểu được bức họa của bác dẫn đến bác sẽ bán được tranh."

Nghe lời Nobita nói bố Mami cũng cảm thấy mấy lời trên coi bộ cũng có chút đạo lí, có thể thử thực hiện xem sao.

……..

"Thực cám ơn về bữa ăn, thức ăn rất ngon ạ."

"Cháu thật khách khí, lần sau lại đến nhé, bác rất chờ đợi."

Cuối cùng Nobita vẫn là không cưỡng được thịnh tình của gia đình Mami mà ở lại ăn cơm tối.

"Để tớ đưa cậu về nhà."

Mami một bên cười nói một bên bước ra khỏi cổng nhà.

Nobita một mặt cười khổ bước theo, đã bảo cô nàng bao nhiêu lần là bản thân không cần tiễn rồi.

Đang cười khổ Nobita khuôn mặt bỗng nhiên đại biến, chạy tung tăng phía trước Mami thế mà không chú ý, đoạn rẽ ngã tư đang lao đến một cỗ xe ô tô thể thao.

Ô tô tốc độ cự kì nhanh, dẫu có đi qua giao lộ nhưng là một chút giảm tốc cũng không có, chỉ chớp mắt đã tiếp cận bên cạnh Mami, mắt thấy chỉ tích tắc thôi là cô nàng sẽ cùng người thân âm dương tách biệt, Nobita đã vung tay lên chuẩn bị phóng ra phép thuật.

"Chinkara…ách!"

Hô lên phép thuật một nửa Nobita bỗng ách họng. Không thể tưởng nổi sự tình xảy ra, vốn dĩ sẽ bị xe tông phải Mami thế mà như phép thuật bỗng nhiên tại chỗ biến mất, phút chốc xuất hiện tại trên hàng rào phía đối diện cách ban đầu vị trí ít nhất mười mét.

Một mặt mộng bức Nobita trợn mắt ra:

"Đây là đâu? Ta là ai? Ta đang làm gì?"

Hắn tự nhiên biết phép thuật của bản thân chưa hề tung ra, thế nhưng sự kiện như phép màu này lại xuất hiện khiến Nobita lần đầu tiên có cảm giác bản thân đối với thế giới không hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 165: Rèn luyện siêu năng

"Siêu năng lực à…"

Nobita một mặt trầm tư ngồi tại bàn học, trước mặt cậu ta là một quyển sách có tựa đề "Con người và những năng lực siêu phàm".

Đã là hai ngày trôi qua từ lần Mami trình diễn pha "thuấn dĩ" thần kì tránh thoát vụ tai nạn giao thông đó. Lúc đó cô nàng coi bộ cũng bị chính bản thân mình dọa mộng, Nobita cũng chẳng biết nói sao để an ủi cô nàng nữa nên cũng đành đáp ứng sẽ tìm rõ nguyên nhân gây ra sự tình.

Nobita gần đây cũng thực sự là bận hoảng, khiến cho bị bệnh lười lâu năm bất trị hắn có một loại nhân sinh bản thân có thể đã sắp đi đến cuối, sử dụng hết công suất để hoàn thành tất cả điều mà cần cả đời để làm ảo giác.

Tóm lại hắn rất mệt, rất muốn ngủ, cơ mà sự tình đã đáp ứng hắn lại không thể từ bỏ. Cuối cùng thì hắn cũng coi như tìm ra manh mối của hiện tượng siêu phàm xảy ra trên thân Mami.

Cũng không thể trách hắn lâu như vậy mới tra ra cái vấn đề này, quả thực Doraemon thế giới nước thực sự là quá đục.

Nobita hắn cần phải loại bỏ đi hàng loạt thứ sức mạnh mà bản thân hắn có thể liên tưởng ra được để tìm đến đáp án á.

Tại Doraemon thế giới các loại sức mạnh phải nói là loạn thất bát tao, nói đến đứng đầu, cũng là nổi bật nhất sức mạnh đó chính là (Hắc) Khoa học kĩ thuật, rồi đến ma thuật- chính Nobita hắn có, lại nói đến thần hệ- cái gì kiếm thần, giáp thần, tượng thần các loại, lại có cả vu thuật-vương quốc Maya, lại có cả các chủng loại người ngoài hành tinh, vân vân và mây mây.

Nobita hắn cũng thật đủ vất vả để tìm ra nguyên nhân á.

Nhưng nói thật là trên cái mảnh lĩnh vực này Nobita hắn thực sự dốt đặc cán mai, hắn cũng không có cái nghiên cứu gì về nhân thể học, sinh vật gene các loại cao cường học thức.

Kiến thức của hắn cũng đều là học tập từ hàng đống sách vở kiến thức của nhân loại, mà nói thực nhân loại trên cái lĩnh vực gene học vẫn là cất bước quá chậm.

Nobita hắn tự sáng tạo ra cái gì tu tiên cũng đều là dựa trên quan tưởng cơ thể hắn để người tu luyện có thể đạt đến sinh mạng tầng thứ cao hơn, đạt đến trường sinh.

Nhưng vì sao cơ thể hắn lại trường sinh cái nguyên lí này hắn lại tuyệt không biết, dẫu sao cái này đã dính đến thần hệ, mà thần hệ từ xưa đến nay là lấy thần bí huyền học để nhắc đến.

Tóm lại nước cả một dãy chữ như thế nhưng vẫn là Nobita hắn không biết quá nhiều về siêu năng lực của Mami.

Mọi người cũng không cần tò mò tại sao hắn không biết đến Mami cái vấn đề này, thực chất có bao nhiêu người con trai thích đọc truyện có nhân vật chính là nữ? Nobita hắn kiếp trước cũng là như vậy, thành thử hắn là không biết "Mami cô bé siêu phàm" cái bộ truyện cùng tác giả này.

"Gặp chuyện không thể giải quyết hỏi Doraemon" câu này tuyệt đối không sai, dĩ nhiên là không phải ai cũng có thể làm được, nhưng ai bảo hắn là Nobita đâu nè.

Không khó mà tìm ra Doraemon đang dưới bếp lấy đá lạnh chuẩn bị chế đá bào, quả thật là trời nóng quá mà, Nobita cũng không dài dòng mà đi thẳng vào vấn đề.

"Doraemon, cậu biết gì về siêu năng lực?"

"Siêu năng lực? Có phải cậu xem trên tivi người ta biểu diễn ma thuật nhiều rồi?"

Doraemon một tay cầm khay đá, một tay xách máy bào, một mặt không hiểu hỏi lại.

"Ai chẳng biết mấy cái biểu diễn trên tivi đều chỉ là các thủ thuật che mắt chứ. Ý tớ chính là chân chính Siêu năng lực ấy."

Nobita đính chính lại.

"Siêu năng lực à… Có! Mũ điều khiển bằng ý nghĩ! Đội mũ này lên đầu thì chỉ cần cậu tập trung tinh thần thì cậu sẽ có siêu năng lực, ví dụ như nhìn xuyên tường, ví dụ như dịch chuyển tức thời hay điều khiển vật thể bằng ý nghĩ."

Nhìn cái mũ sắt bên trên còn có cái tay chỉ ra ngón trỏ, Nobita thực tình không muốn nhận xét về ngoại hình của nó, quả thật là low hết mức.

"Ý của tớ là thực sự siêu năng lực cơ, chứ đây đã trở thành cái mũ siêu năng lực chứ có phải người có siêu năng lực đâu chứ."

Đặt xuống máy bào đá, cho đá vào, động tác tràn đầy thành thạo, nhìn đá bào từ từ chảy ra, Doraemon nói:

“Cái gì cũng là cần cái giá của nó, như muốn ăn hoa quả thì bắt buộc phải trồng cây, muốn học giỏi thì cần chuyên cần,… bất kì cái gì cũng là cần mồ hôi và sức lực bỏ ra mới có thể có thực chất hồi báo.

Dĩ nhiên có phương pháp khác không cần bỏ ra mồ hôi công sức nhưng cũng có thể hưởng thành quả, ví như bao nhiêu người không trồng cây nhưng vẫn có thể bỏ tiền ra mua hoa quả, không học giỏi nhưng vẫn có thể mua bằng cấp các loại.

Tuy nhiên những việc này lại khó mà lâu dài, cũng không bền lâu, nhưng lại hiệu suất cao. Cái mũ này cũng tương tự, hiệu suất cao nhất cái chủng loại kia. Không cần mệt mỏi bỏ ra bất kì công sức nào cũng sở hữu siêu năng lực, đối với người nào đó lười chảy thây thì quả thật không thể thích hợp hơn.”

“Ách!” Nobita tắt tiếng. Quả thực nếu như là bình thường muốn kiếm ra một cái trò chơi cái gì thì thực sự Doraemon nói hoàn toàn đúng.

Nobita hắn thuộc thể loại có thể nằm quyết không ngồi, có thể ngồi quyết không đứng. Bởi vậy nên Doraemon một chữ cũng không sai, cái mũ này tuyệt đối là nhất thích hợp hắn.

Nhưng lần này hắn mục đích lại vì Mami chứ không phải vì chơi vui cái gì cả, bởi thế mà hắn không thể không cần chân chân thực thực đi dò tra cái thế giới cánh cửa mới về siêu năng lực này.

Bỏ qua một bên trào phúng Doraemon, Nobita một mặt nghiêm túc nói:

“Lần này tớ là muốn bỏ ra công sức thành quả ra để có thể nhận hồi báo xứng đáng. Cậu hãy mang bảo bối có thể rèn luyện siêu năng lực của cậu ra đi!”

Doraemon một mặt kinh ngạc nhìn lên Nobita, quả thực là không thể tin vào mắt mình. Nhưng Doraemon chính là muốn Nobita cố gắng phấn đấu đôi chút, chứ thực sự cậu ta quá lười rồi.

Bởi vậy Doraemon cũng không chần chờ mà rút ra bảo bối. Đây là một cái hộp có chút giống hình cầu, phong cách khá cổ điển, có các đường vân và chấm tròn có chút giống như mạch điện tử, lại có chút giống với các chú văn cổ lão được khắc trên các di tích cổ, tóm lại nhìn trông thật bất phàm.

Doraemon cũng không dài dòng mà nhanh chóng giới thiệu về bảo bối:

“‘Đây là hộp tôi luyện sức mạnh ý chí’ Nếu như tập luyện nghiêm túc thì cậu có thể dùng ý chí di chuyển được vật thể, nhìn xuyên vật thể, thậm chí đá văng người khác văng xa chỉ bằng ý chí.”

Nghe thấy giới thiệu của Doraemon Nobita hắn thật sự là có chút sục sôi lên, nhưng nghe tiếp theo câu sau thì dòng máu sục sôi của hắn có chút nguội mất nửa, bởi câu nói đó là:

“Để đạt đến mức độ đó thì cậu cần nghiêm túc mỗi ngày tập luyện trong vòng 3 năm.”

“Ba năm???” Nobita trợn trắng mắt, hắn xuyên qua đến đây chưa được tròn một năm nữa đấy, còn đòi ba năm??? Đó là chưa nói đến cái thời gian tuyến quái dị trong thế giới Doraemon nữa.

Phải biết tại trước khi hắn xuyên qua Nobita là vẫn chưa tốt nghiệp tiểu học đó, hắn không biết đời này có lên được lớp 7 hay không nữa á…

Dĩ nhiên đây là thế giới thực sự, chuyện đó là không thể nào, Nobita hắn cũng chỉ là nhổ nước bọt chút mà thôi, nhưng mà thời gian ba năm quả thật có chút dài a, phải biết Mami cô bé kia mới bắt đầu đã là teleport á, bức cách cao bạo lều, quả thực người so với người tức chết người a…

Ps: Hôm nay chương hơi ngắn, ae thông cảm..

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Nguy cơ sắp tới

Tu hành không năm tháng, kể từ khi Nobita nhận được bảo bối tu luyện sức mạnh tinh thần của Doraemon cũng thấm thoắt đã qua… Ba ngày.

Ba ngày cũng chính là 72h, là 4.320phút, là 259.200 giây… Suốt cả quãng thời gian dài dằng giặc đó Nobita trừ thời gian ăn, đi học, ngủ trưa, ngủ tối ra đều dành còn lại thời gian để “khắc khổ” tu luyện.

Quả nhiên thành quả tu luyện của Nobita cuối cùng cũng đã được hồi báo.

Có thể là Nobita hắn thiên tư hơn người, cũng có thể bởi hắn từng có tiếp xúc đến các loại sức mạnh siêu tự nhiên khác dẫn đến một đạo thông ngàn đạo thông.

Siêu năng lực, hay còn gọi là sức mạnh ý chí của hắn đã mạnh đến một độ cao nhất định. Nobita hắn cũng không có cách đo lường sức mạnh bản thân mạnh đến mức nào, nhưng mà chỉ dùng một ánh mắt có thể dễ dàng nâng lên một chiếc xe vận tải thì hắn vẫn là đơn giản làm được.

Cảm thấy thần công đại thành hắn hứng chí bừng bừng chạy đến nhà Mami khoe khoang trang bức đi.

"Kinh kongg…"

Chuông cửa vang lên không bao lâu Nobita đã nhìn thấy một thân ảnh có chút hấp tấp đi ra mở cửa, theo sau chân còn có một con cún con trông như con hồ li vui mừng ra đón.

……

"Ý cậu nói tớ đã thức tỉnh siêu năng lực như siêu nhân?"

Mami một mặt mở miệng thành chữ o mà quay về Nobita khinh ngạc nói.

"Dĩ nhiên. Tớ đã lục lọi rất nhiều tài liệu mới có thể đưa ra kết luận đó đấy! Thậm chí tớ còn mượn bảo bối của cậu bạn mèo tài phép của tớ để cũng thử thức tỉnh siêu năng lực đấy."

Nobita một mặt khẳng định, còn không quên tự bản thân tâng bốc lên một tiếng.

"Wa… Bạn của cậu thậm chí có thể để người khác thức tỉnh siêu năng lực sao? Như vậy thì chẳng lẽ ai ai cũng có thể trở thành siêu nhân?"

Mami vẫn là một mặt kinh ngạc vô cùng.

"Dĩ nhiên không phải. Người bình thường dẫu có được bảo bối này cũng cần phải mất ba năm mới có thể hoàn toàn nắm giữ siêu năng lực, đó vẫn là chưa nói đến có người mạnh mẽ có người yếu ớt. Dĩ nhiên, thông minh tài trí như tớ thì ngoại lệ."

Đã mũi vểnh lên trời Nobita cực kì trang bức mà nói.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Mami, Nobita mang ra Doraemon cho mượn bảo bối cho cô bé thử nghiệm tập luyện siêu năng lực.

Không hổ là vừa thức tỉnh đã hội Teleport tuyệt đỉnh thiên tài siêu năng lực, Mami chỉ dùng không đến một giờ đã dễ như cơm bữa thực hiện nâng vật nặng bằng mắt, lại dùng ba tiếng đồng hồ sau nắm giữ hết nhìn xuyên vật thể, đá bay vật thể, thậm chí ứng dụng đến bản thân để thực hiện ra tráng cử chống lại lực vạn vật hấp dẫn mà tự thân bay lên.

Trong bốn tiếng này lòng tự tin của Nobita bị đả kích trầm trọng, vốn dĩ để người thường mất ba năm trời rèn luyện hắn chỉ cần ba ngày đã đủ trâu bò, nay nhìn Mami tiến bộ thần tốc thì hắn quả thật có cảm giác sâu sắc đến lời của một vĩ nhân nói:

"Thế giới này rất công bằng, nếu như người cố gắng mà có thể ngang bằng được với thiên tài thì đó chính là đối với thiên tài nhất không công bằng."

Bởi thế a… thiên tài nhắm mắt có thể hoàn thành một việc trong khi bản thân người bình thường có cố gắng cách mấy cũng không thể sánh bằng đó mới chính là nhất công bằng á.

Nhìn thấu nhân sinh triết lí, cảm thấy bản thân đã thấu triệt bản chất của vũ trụ Nobita cũng không nữa ở lại nơi thương tâm này mà cầm theo bảo bối của Doraemon về nhà.

Trước khi cầm đi bảo bối thì Mami cũng đã hoàn thiện của bản thân dịch chuyển siêu năng cùng với đọc ý nghĩ siêu năng, khiến Nobita chỉ có thể không tiếng động chào thua…

……

Nói là cái gì đả kích, cái gì mất mát, nhưng thực sự Nobita hắn là không để trong lòng.

Nobita hắn học quá tạp, cái gì cũng biết một chút như là tự khai sáng tu tiên, tự nghĩ ra nhẫn thuật, lại học ma pháp, còn học siêu năng lực… Hắn không dám nói bản thân toàn năng nhưng hắn cũng đã làm được không phải người bìng thường có thể làm được sự việc.

Bởi thế trên một lĩnh vực bản thân bị ép một đầu đối với hắn cũng chỉ bình thường sự việc mà thôi, hắn lại chưa từng có mộng vô địch cái gì, đứng trên đỉnh núi chỉ có cô độc cùng với tịch mịch chú có cái gì hay.

Nobita và Mami vẫn như hai người bạn bình thường, dẫu cho gần đây cô bé đang hăng say làm công việc siêu nhân của bản thân khiến cho học lực bị sụt giảm khiến Nobita không thể không cho cô nàng mấy khóa học bổ túc.

Kiến thức của Nobita không chỉ là từ kiếp trước để lại mà cả kiếp này hắn sở đọc hằng hà sa sách báo, có thể coi như một kiến thức hải dương, Dekisugi cũng có rất nhiều chuyện không biết vẫn thường xuyên hỏi hắn và hắn đều có đáp án.

Nhắc lại Nobita bây giờ đã là Học Bá, Học Bá, Học Bá, chuyện quan trọng nhắc ba lần. Nobita hắn lại không phải tên ngốc Nobita mà là học bá Nobita á.

Và quả nhiên vốn dĩ bị Mami lấy thiên tư trác tuyệt trên phương diện siêu năng lực đánh cho mặt mũi bầm dập Nobita cuối cùng đã trọng đạt hùng phong.

Mami lần này ngược lại tràn đầy oán niệm ông trời bất công, tại sao Nobita cũng lười biếng, cũng thích ngủ trưa, nhưng hết lần này đến lần khác lại là học bá trong khi cô nàng thì lại đội sổ.

Nobita đối với việc này chỉ cười không nói.

……..

Mấy ngày an bình nhanh chóng trôi qua, cho đến khi Nobita nhìn thấy Suneo một mặt khoe của đứng trước mặt hắn khoe khoang của hắn Hecquyn thì hắn biết đại nguy cơ sắp tới.

"Nobita, cậu thấy hecquyn của tớ như thế nào? Anh họ tớ đã lắp ráp ra nó để tặng tớ đấy! Trên thế giới có thể tìm ra một con robot đồ chơi lớn như thế này không phải dễ đâu đấy."

Nhìn một mặt đắc ý Suneo, Nobita cũng không thể không công nhận cậu ta có đắc ý tiền vốn.

Phải biết đến những năm 20 của thế kỉ 21 các sản phẩm robot cũng không đại trà, lại chưa nói đến lại là robot đồ chơi, chỉ để cho trẻ em chơi đùa robot, quả thực là hiếm lại càng hiếm.

Robot vận động tuy đã có được nghiên cứu cực sâu rộng nhưng đề tài năng lượng từ trước đến nay vẫn là nan đề mà các nhà khoa học chưa thể đánh hạ.

Bởi thế việc Suneo anh họ có thể tạo ra một con Robot đồ chơi lớn như vậy cũng quả thật đáng giá tự hào, nhất là việc con robot này có thể hoạt động được khá lâu mà chưa hết pin.

Nhưng Nobita sao lại là người trướng sĩ khí quân địch diệt uy phong mình kia chứ:

"Robot Hecquyn của cậu có thể nói chuyện được không?"

Suneo một mặt sững sờ, có chút dừng lại nói:

"Anh họ tớ bảo sẽ lắp đặt tiếng nói cho nó sau. Nhưng chắc chắn nó sẽ nói được!"

Nobita không quan trọng đáp:

"Tức là nó vẫn là không nói được a… Thế nó có thể ăn cơm không? Ăn bánh được không? Có thể đi tắm biển? Có thể làm việc nhà?"

Suneo á khẩu không trả lời được, Robot có thể hay không nói được cái vấn đề này còn có chút lí lẽ, nhưng mà Robot ăn cơm ăn bánh là cái gì? Đi tắm lại là cái gì quỷ?

Một mặt trướng thành màu gan heo Suneo hét lên:

"Nobita! Cậu quá đáng vừa thôi, nhà ai robot có thể ăn cơm với lại tắm rửa chứ? A! Tớ biết rồi! Chỉ là cậu ghen tị với Hecquyn của tớ chứ gì?"

Nobita vẫn một bộ không quan trọng, không ăn cứng không ăn mềm mà âm dương quái khí nói:

"A! Hecquyn của cậu không thể làm thì là không thể làm, sao lại có thể vơ đũa cả nắm nói Robot không thể làm kia chứ? Tớ biết có robot có thể ăn uống ngủ nghỉ tắm rửa kia đấy."

Suneo đã bị tức giận làm mờ mắt hét lên:

"Thế thì cậu đưa con Robot đó ra đây! Nếu cậu đưa ra được thì tớ tình nguyện ăn mì bằng lỗ mũi. Còn nếu cậu không đưa ra được thì cậu phải ăn mì bằng lỗ mũi!"

Thấy Suneo cố sắp sửa mất lí trí, Nobita cũng không định thừa nước đục thả câu mà định từ chối ván cược này, ai ngờ vừa lúc Jaian cái tên lưu manh này cũng vừa xuất hiện.

"Sao? Nobita nói có robot có thể ăn ngủ tắm rửa như người? Thế thì cậu đưa nó ra đây! Nếu được thì tớ cũng ăn mì bằng lỗ mũi! Còn không thì cậu phải ăn hai bát mì bằng lỗ mũi!"

Nhìn thấy một mặt ăn chắc hắn Jaian, Nobita lại không nhịn được muốn nhìn hai người đắc ý bị đánh mặt ra sao, thế là cười hắc hắc nói.

"Đã hai cậu muốn ăn mì bằng lỗ mũi như thế thì tớ cũng phụng bồi vậy, Shizuka-chan, cậu làm nhân chứng nhé."

"Nobita-kun, đừng nghe hai người họ nói bậy mà đáp ứng đánh cuộc, làm gì có robot ăn cơm tắm rửa như người kia chứ, cậu nhanh nhanh rút lại lời."

Shizuka một mặt lo lắng khuyên bảo.

Nhìn một mặt lo lắng Shizuka, mặt Nobita đen thành đáy nồi, lại nhìn vẻ mặt đắc ý Jaian và Suneo, Nobita quả thực không nhịn nổi nói ra:

"Nhà của tớ có con mèo máy, mèo ú, thích ăn bánh rán, sợ chuột, thích tắm biển, vẫn bị mẹ tớ sai vặt dọn dẹp nhà cửa."

Nói xong Nobita quay đầu đi, hắn còn đang lo lắng đến cả binh đoàn sắt thép đang ở đâu đó trong không gian đợi chờ buông xuống xâm lược trái đất đây, đâu rảnh ở lại hồ nháo với đám Jaian, Suneo.

Nhưng mà Nobita đi được dứt khoát, Jaian Suneo lại không bình tĩnh, trong lòng như có hàng ngàn đầu thảo nê mã chạy chồm qua, trên đỉnh đầu có con quạ bay bay qua, tĩnh đến đáng sợ.

Mấy cậu ấy làm bạn với Doraemon bao lâu, đã sớm coi Doraemon không khác gì người bình thường mà quên mất cậu ấy là thứ thiệt mèo máy, là Robot đến từ thế kỉ tương lai tới. Jaian và Suneo mồ hôi rơi ra từng hạt to đùng: "Lần này coi bộ cần phải tập ăn mì bằng lỗ mũi rồi…"

Ps: Chương có chút muộn, ae thông cảm. Tuần này sẽ cố không muộn chương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Chiến tranh điềm báo

Nặng nề lê đôi chân trở về nhà, Nobita vẫn không tìm ra được giải pháp tốt nào để đảm bảo đánh lui quân đoàn người sắt cả, dẫu sao hắn tuy thông minh tài trí cổ kim hiếm thấy, trí châu nắm rõ vạn ý tại thân… cũng chỉ là tự nhận.

Hắn từ trước đến nay vẫn chỉ là một người trẻ tuổi vừa ra ngoài xã hội thanh niên thôi. Hắn có mộng tưởng, có hoài bão, có trí tuệ, nhưng mà dẫu sao hắn vẫn là quá trẻ, lịch duyệt chưa nhiều, lại không nói đến mưu ma chước quỷ.

Nobita cũng từng nghĩ đến hay là bản thân chạy lên cỗ máy thời gian dựa theo nội dung cốt truyện đi về lúc lão nhà khoa học gia chế tạo hai nguyên mẫu Adam và Eva cải tạo lại phần mềm nhưng cuối cùng cũng đành từ bỏ.

Phải biết Nobita hắn cũng không biết vị trí của hành tinh bọn người máy ở đâu, lại không nói đến đi về quá khứ sửa đổi tương lai.

Nếu dựa theo nội dung cốt truyện thì Nobita thực sự không tin tưởng về sức cuốn hút của bản thân, Nobita bây giờ không phải là một Nobita đầy lòng bác ái, ngốc nghếch, dại gái, tràn đầy kì tích như nguyên tác nữa.

Hắn không thể nào làm những hành động dại gái như Nobita kia để cuối cùng đạt thành sức mạnh cảm tình lay động được trái tim sắt của Lilulu.

Nobita hắn rất tự biết mình, hắn cùng lắm thì có thể cố gắng hết sức đưa mọi việc khống chế trong bàn tay mình, không thể đặt niềm tin về sức cuốn hút của bản thân vào một cô bé người máy vẫn chưa xuất hiện.

Lại càng không nói Nobita hắn thật không dám chắc bản thân có thể nhẫn nhịn không hoàn thủ nếu như cô bé robot Lilulu đó tấn công mình nữa.

Phải biết dựa theo nguyên tác Nobita và Doraemon suýt chết dưới tay cô nàng á… Nobita đặt tay lên ngực tự hỏi và cho ra đáp án là… "Đứa nào đụng vào tao thì xác định!!!"

……

vọng, càng quạt càng nóng.

"Sao? Cậu không ăn đá bào nữa à?" Nobita có chút buồn bực hỏi, Doraemon mấy ngày nay cứ than vãn nóng nực, cứ ôm cái máy bào đá ăn cả ngày.

Cũng may cậu ấy là robot, không bị đau bụng, chứ bình thường người chắc đã đóng đô tại nhà vệ sinh lâu rồi.

Doraemon cũng kì, bảo bối có đầy túi, ấy vậy mà cứ gặp bao nhiêu chuyện không thoải mái nhưng vẫn là không dùng, Nobita cũng lười nhắc nhở cậu ta về vụ vận dụng hợp lí bảo bối, dẫu sao bảo bối là của Doraemon, lại không phải của hắn.

"Đá bị tớ ăn hết rồi, đá lạnh mới đang làm, vẫn chưa đông lại." Doraemon hữu khí vô lực nói.

"Không biết đợi cho đến lúc được đá tớ có thể nào bọ chết vì nóng không nữa."

"Đá lạnh thì thiếu gì, sao cậu không đi mua?" Nobita một mặt mộng bức. Đá lạnh lại không đắt đỏ, bỏ chút tiền có gì đâu mà Doraemon cú khó khăn?

“Hôm nay nóng quá, cửa hàng cũng bán sạch đá rồi.” Doraemon một mặt đưa đám, còn thêm lầm bầm:

“Giá mà đá lạnh không cần làm cũng có nhỉ…”

Bỗng Doraemon bật người dậy hét lên:

“Có! Bắc cực và Nam cực không thiếu nhất là đá lạnh! Ở đó có cả núi băng sông băng…”

Nói là làm, Doraemon nhanh chóng rút ra cửa thần kì hô lên:

“Đi đến Bắc Cực!”

Nói xong, cũng không đợi Nobita nói câu nào, một đầu đâm thẳng vào cánh cửa đi mất tăm.

“Bắc Cực sao…” Nobita mày nhíu chặt lại. Hắn cũng không quên Doraemon trong nguyên tác chính là chạy đến Bắc Cực muốn tránh nóng cuối cùng gặp bão tuyết và còn bị gấu bắc cực truy đuổi nữa, phải nói là xui thấy nhà bà ngoại.

Nhưng quan trọng nhất chính là Bây giờ cũng chính là thời gian vị lính tiên phong đầu tiên của binh đoàn Robot được gửi đến… Nghĩ đến đó Nobita cũng không chần chờ nữa mà một đầu đâm vào cánh cửa thần kì.

……

Bão tuyết tung bay, nơi đây là một vùng trắng xóa, quanh năm băng thiên tuyết địa, ngày và đêm giao nhau mỗi năm một lần, tức là ban ngày có thời gian kéo dài suốt 6 tháng thời gian, và đêm tối cũng dài 6 tháng.

Nobita đến cũng chính là lúc Bắc Cực đang tại ban ngày, khắp nơi bị bao phủ một màu trắng xóa, gió lạnh mang theo bông tuyết to lớn che khuất chân trời.

Bay lên cao trong thời tiết thế này đối với bất kì ai cũng là một chuyện cực kì nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ bị một cơn gió lốc cuốn bay đi đến nơi đâu.

Nhưng đối với Nobita thì chuyện này hoàn toàn không có chút nào khó khăn cả, với tạo nghệ của hắn trên Ma pháp cũng như siêu năng lực thì đã thật đơn giản có thể giải quyết, vẫn chưa nói đến “khí” của hắn đã tăng đến biên độ chính hắn cũng khó khăn suy đoán.

Khí tức cảm ứng có thể dễ dàng cảm ứng khí tức của sinh vật sống, thậm chí tại trong ngọc rồng thế giới thì sử dụng khí tức cảm ứng còn có thể cảm nhận được robot. Nhưng không biết là do thế giới này Robot không có “khí”, vẫn là cái “đầu não” này không phải là hoàn chỉnh thể, Nobita cảm nhận đi cảm nhận lại vẫn là không tìm thấy cái “đầu não” kia tọa lạc nơi đâu.

Ngược lại Nobita lại có cảm nhận được Doraemon khí tức, cũng là do hai người chung sống với nhau lâu dài nên Nobita đối với Doraemon khí tức khá là mẫn cảm.

Doraemon bây giờ đang rất là chật vật, vừa đi ra cánh cửa thần kì cậu ta đã theo thói quen đeo lên chong chóng tre, ai ngờ vừa bay cách mặt đất chưa đầy ba mét thì gặp một cơn cuồng phong quét qua, đến khi cậu ta “hạ cánh” thì đã lạc mất đường về, và bên cạnh thân còn thêm ra một chú gấu bắc cực đói bụng…

……..

Cứu Doraemon thoát khỏi cái miệng rộng của chú gấu bắc cực đáng yêu, Nobita trên đường bay về cánh cửa thần kì cuối cùng cũng toại nguyện tại một đồi núi tuyết nhỏ thấy một quả cầu tròn tròn có ba lỗ và còn không ngừng kêu Píp…Píp…

“Quả nhiên là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu a…”

Vứt ra một câu trung nhị lời kịch, Nobita nhanh chóng lao xuống tiếp cận “quả bóng” kia.

Nhìn trước mắt một quả cầu tròn vo đang không ngừng kêu Píp píp, Doraemon một mặt kinh ngạc quay qua Nobita hỏi:

“Cái này là cái gì? Của cậu hả?”

Nobita cũng một mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm “Bộ não” mà nói:

“Nơi đây không có người khác, chỉ có hai chúng ta ở đây. Quả cầu này dĩ nhiên không thể nào bỗng nhiên mà xuất hiện tại nơi đây, phải là có ai đó để lại đây, hay có thể có ẩn dấu điều gì đó mà chúng ta vẫn chưa biết.”

Hắn cho dù biết được đầu đuôi câu chuyện, nhưng dẫu sao hắn lại không nói ra được lí do biết chuyện của bản thân, nên hắn cũng chỉ có thể nói nửa úp nửa mở.

“Ai đó để nó ở đây sao? Nhưng mà ai lại để một cái máy móc tại nơi Bắc Cực lạnh giá không người thế này?”

Doraemon cũng một mặt nghi hoặc mà nói.

“Đợi đi, có lẽ không cần bao lâu là có thể biết được.” Nobita quay qua Doraemon cười nói.

Hắn cũng nghĩ thông rồi, cho dù kẻ địch có mạnh mẽ đến đâu, hắn cũng không phải không có lực hoàn thủ, lại chưa nói đến hắn còn có khả năng đoán trước tương lai, ít nhiều cũng giúp ích cho cuộc chiến tranh này.

Không sai! Nobita đã nhận định ngay từ đầu đây là một cuộc chiến tranh!

Khác với cách giải quyết có vấn đề về vận khí như trong nguyên tác, Nobita hắn luôn tự tin về vận khí gây chuyện của bản thân, nhưng nói đến may mắn thì hắn quả thật không có đến một chút xíu lòng tin.

Hắn phải xác định tình trạng xấu nhấtt có thể xảy ra.

Đang khi Nobita một đầu suy nghĩ sâu xa về đối sách thì Doraemon bỗng kêu lên kinh ngạc:

“Nobita! Nhìn kìa! Nhìn trên đỉnh đầu cậu!”

Nobita hồi thần ngẩng đầu nhìn thì bỗng bị giật nảy mình.

Chỉ thấy không khí vốn phẳng lặng, không gian vốn cũng vô cùng bình ổn bỗng nhiên như mặt nước nhộn nhạo, có cảm giác không gian bị biến thành chất lỏng sền sệt, và có vật thể nào đó sử dụng to lớn sức mạnh vạch ra tầng tầng không gian mà xuyên đến nơi đây.

Vật thể kia dần dần hiển lộ ra một góc của bản thân, dẫu cho chỉ là một góc nhỏ, nó cũng đã lớn hơn Nobita và Doraemon đến mấy lần nhiều, cả cái vật thể dần dần hiển lộ hóa thành một bóng ma che khuất ra một vùng bóng râm.

Nobita và Doraemon cũng vội vàng chạy ra khỏi bóng đen, vừa đúng lúc nó cuối cùng thoát ra khỏi cái vùng không gian vặn vẹo và tuân theo lực vạn vật hấp dẫn mà rơi xuống băng nguyên.

Một vật khổng lồ ngang bằng chiếc xe ô tô tải nhỏ rơi xuống từ độ cao hơn mười mét sẽ tạo thành động tĩnh như thế nào?

Cái câu “đất rung núi chuyển” không phải chỉ là câu nói tu từ cho đẹp thôi đâu, cái vật nặng mấy tấn kia rơi xuống núi băng khiến cho Nobita có cảm giác được tòa núi băng bị ép thấp xuống vài mét có hơn, đây là bực gì sức nặng?

Nobita vẫn là biết tên Robot tiên phong này cơ thể vẫn được tính là đứng đầu của quân đoàn Robot, phải biết rằng cả đám quân đoàn Robot khi tấn công Trái Đất xuất hiện phần đa cũng chỉ lớn hơn con người hai ba lần mà thôi, đâu có con nào chỉ một bàn chân đã lớn như chiếc xe tải vậy được.

Không thể phủ nhận rằng để chuẩn bị cho cuộc chiến với Trái Đất thì đám Robot này cũng đã bỏ ra giá cả cao cực kì.

Hai mắt Nobita lóe sáng lóe sáng thầm nghĩ:

“Nhưng cuối cùng thứ vũ khí này vẫn là rơi vào tay ta. Với chiếc gương nhân đôi của Doraemon, có thể sẽ cho đám xâm lược kia nếm mùi bất ngờ cũng không chừng.”

Doraemon nhìn quái vật sắt thép to lớn trước mặt, một mặt kinh ngạc nói:

“Cái gì đây? Tại sao lại bỗng nhiên rơi xuống nơi này?”

Nobita sực tỉnh từ trong suy nghĩ của bản thân, một mặt ngưng trọng mà nói:

“Coi bộ tớ suy đoán có chín phần là thật. Chỉ sợ hắc thủ sau màn đã hiển lộ ra một phần âm mưu to lớn mà không muốn người biết của hắn.”

Thấy Nobita lời nói tràn đầy thần bí, Doraemon ngạc nhiên hỏi:

“Cái gì mà hắc thủ sau màn? Cái gì mà âm mưu thần bí? Cậu đã phát hiện ra cái gì?”

Nobita bắt đầu chậm rãi phân tích:

“Cậu nghĩ sao về tình cảnh vừa nãy? Cái cảnh vật thể được xuyên qua không gian đưa đến nơi đây ấy. Cậu nghĩ Trái Đất hiện tại có thể tạo ra được kĩ thuật này sao?”

Doraemon nghe nói thế cũng tràn đầy ngưng trọng mà nói:

“Quả thật trái đất hiện tại không thể nào có được kĩ thuật này. Nhưng mà cửa hàng thời gian thế kỉ 22 vẫn có dịch vụ chuyển phát nhanh như thế.”

Nobita lại chỉ cái bàn chân Robot mà nói:

“Cậu lại không nhận thấy cái vật kia cũng như quả cầu đó được tạo ra từ hợp kim hoàn toàn không có tại trái đất sao? Lại không nói đến cửa hàng tương lai gửi chuyển phát nhanh tại sao lại gửi đến bắc cực nơi này? Một nơi không một bóng người?”

Doraemon cũng bị Nobita hỏi cho đầu có chút lớn, nhức đầu hỏi lại:

“Vậy ý cậu là…”

Nobita ngữ xuất kinh nhân mà nói:

“Dĩ nhiên tất cả sự việc nơi đây cũng là do một thế lực ngoài hành tinh tạo nên, mà lại gửi đến to lớn máy móc đến trái đất, cùng với gửi đến nơi không có một bóng người Bắc Cực, dĩ nhiên là có không muốn cho người biết âm mưu. Theo tớ đoán không qua chính là một thế lực ngoài hành tinh đang âm mưu xâm lược trái đất.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Nhân thủ thiếu thốn

“Tớ cảm thấy tốt nhất là chúng ta nên hủy đi nó. Chỉ nhìn cái hình thể nó thôi là tớ đã hãi hùng khiếp vía rồi. Tại tương lai thì loại trình độ cao đoan Robot như thế này cũng laf cái giá trên trời. Vả lại còn là không được lắp đặt vũ khí.”

Nhìn đứng tại nơi đó đầu chọc tận mây xanh con Robot khổng lồ, Doraemon có chút khiếp đảm mà nói.

Đây là một vùng hoang nguyên tại nơi Bắc cực hẻo lánh, Nobita rõ ràng nguyên tác, dĩ nhiên không chơi dại mang con Robot này về nhà lắp ráp.

“Vũ khí nằm trong tay quân địch mới là hung khí, nằm trong tay chúng ta thì nó chính là trợ lực giúp chúng ta bảo vệ Trái Đất gia hương.”

Nobita trầm giọng nói.

Quả cầu đầu não của con Judo sau khi gọi đầy đủ linh kiện sau thì đã bị Nobita nhốt lại vào trong một tòa nhà băng. Xem xong nguyên tác, Nobita thực chất cũng rất đồng cảm với Judo cái này bất hạnh Robot, nhưng chiến tranh giữa chủng tộc từ trước tớii nay vẫn luôn luôn là tàn bạo.

Nobita chỉ có nhốt lại mà không đưa nó phá hủy đã là đối với nó lớn nhất nhân nhượng rồi, phải biết rằng nếu Judo thực sự đi vào làm chủ cái thân xác này thhì nó dĩ nhiên sẽ thực hiện thanh tẩy trái đất, và đám binh đoàn Robot sẽ chỉ đợi cho Trái Đất loạn thành một bầy lúc nhất cử xâm lược chiếm đóng.

Judo tại nơi đây tràng xâm lược, bất quá chỉ là một con pháo thí mà thôi. Lilulu cũng là khác một con cờ được lũ hành tinh Mecatopia cao tầng đưa ra mà thôi.

Bọn chúng định bụng trước hết sử dụng hết công nghệ cao chế tạo ra một cỗ máy chiến tranh tập hợp đầy đủ đơn binh đệ nhất cũng như sức phá hoại kinh khủng nhất.

Sau đó chúng sẽ cử ra một con tốt thí để vận dụng cái cỗ máy chiến tranh kia đến trước Trái Đất quấy cho Trái Đất long trời lở đất, dĩ nhiên sẽ không thể là cao tầng người được mà phải là kẻ tại tầng dưới chót nhất đi chịu chết, cùng với lời hứa sẽ trả lại tự do chô hắn sau khi chiến dịch kết thúc.

Ngu ngốc Judo vẫn là tin răm rắp mà một lòng một dạ muốn hoàn thành công tác mà không biết bản thân đang cáchh cái chết ngày một gần.

Phải biết Trái Đất cho dù lạc hậu, nghiêng cả hành tinh chi lực cũng sẽ trở thành một sức mạnh kinh khủng, dẫu cho đám tự phụ cao tầng của hành tinh Mecatopia cũng không dám chống lại phong mang.

Đám cao tầng chỉ đợi cho Trái Đất hỗn loạn đi tiêu diệt Judo mà nhân cơ hội đánh cho Trái Đất một cái trở tay không kịp, nhất cử xâm lược thế giới.

Dĩ nhiên chúng cũng có đề phòng kế hoạch thất bại lần này nên cử đi thứ hai con cờ đó chính là Lilulu. Lilulu là bạn của Judo, dĩ nhiên sẽ không chấp nhận cho Judo đi chịu chết, Judo có thể ngu ngốc không nhận ra nhiệm vụ này chính là con đường chết nhưng Lilulu vốn là một cao đẳng Robot, há lại không nhận ra chuyện này ẩn tình?

Đám cầm quyền của hành tinh Mecatopia lại không hổ là nổi danh lão hồ li, xâm lược bao nhiêu tinh hệ kẻ chỉ huy.

Đối với Judo chúng có thể sử dụng âm mưu đưa hắn đi Trái Đất làm chốt thí, dẫu cho Judo có phát hiện ra cũng bởi vì thấp cổ bé họng mà không tạo ra được chút gì sóng gió, nhưng đối với Lilulu thì chúng dùng thăng dương mưu.

Judo nếu thất bại thì đồng nghĩa với Judo sẽ chết, bị nhân loại phá hủy, nhưng nếu như Lilulu có thể trước khi Judo thất bại mà xây dựng được căn cứ địa cho quân đoàn làm bàn đạp chiếm đóng Trái Đất thì quân đoàn sẽ sớm hơn ổn định và sẽ xuất thủ cứu Judo trước khi Judo bị phá hủy.

Trần trụi dương mưu, Lilulu có biết cũng chỉ có thể cắn răng nhanh chóng hoàn thành cứ điểm để tiếp dẫn quân đoàn tới Trái Đất càng sớm càng tốt.

Hai người đều là người đáng thương, nhưng Nobita quyết không thể vì chút thương hại mà dẫn đến một bước sai lầm thiên cổ hận được.

Phải biết dẫu cho hai người có bao nhiêu đáng thương, nhưng nếu có cơ hội thì đảm bảo Judo sẽ lấy ngay con Robot hủy diệt khắp nơi, Lilulu cũng sẽ không ngần ngại cho bất kì côn người nào một phát laze xuyên thấu.

Dẫu sao trong mắt chúng thì con người chỉ là sinh vật hạ đẳng, chỉ có Robot mới là cao duy chủng tộc, chúng nhìn con người không khác con người nhìn con khỉ và gorila là bao.

……

"Cho tớ mượn đèn pin thu nhỏ và gương nhân đôi đi Doraemon!"

Nobita quay qua Doraemon mà nói.

Doraemon cũng không nói nhiều, nhanh chóng mang ra hai bảo bối.

Nhận được hai bảo bối, Nobita không khỏi kích động, kiếp trước hắn từng có khát vọng xem thử hai bảo bối này liệu có thể có cực hạn? Bây giờ chính là lúc nghiệm chứng.

Gương nhân đôi chỉ nhỏ bằng một khuôn mặt người, để có thể nhân đôi vật thể cũng chỉ là nhỏ bé tầm đó, nếu quá lớn sẽ không thể mang ra khỏi mặt gương.

Nhưng Nobita lại sử dụng đèn pin thu nhỏ biến cao tận mây xanh thân hình đồ sộ Judo thân xác thoáng chốc biến chỉ còn lòng bàn tay to nhỏ.

Thế là Nobita bắt đầu công cuộc nhân đôi đồ chơi của mình. Một con Judo, Hai con Judo, Bốn con Judo, Tám con Judo…

Từng con từng con Judo bỏ túi không ngừng không nghỉ mà tăng lên theo cấp số nhân, nếu ai nhìn thấy cảnh này thì cũng chỉ trầm trồ nơi đâu xuất hiện nhiều như vậy đồ chơi mà không biết rằng chỉ cần bất kì một trong số chúng trở lại hình dáng ban đầu cũng có thể phá hủy một tòa thành thị cỗ máy chiến tranh.

Nhìn đã chất thành đống như núi phiên bản thu nhỏ Judo, Nobita hai hàng lông mày nhăn lại.

Hắn coi bộ đã quên đi vấn đề mấu chốt nhất, đám Judo nàyy chỉ là cái xác, cần có người điều khiển mới có thể phát huy uy lực.

Gương nhân đôi thực sự có thể nhân ra vạn vật, nhưng cấm kị nhân ra con người, bởi người nhân ra từ gương nhân đôi luôn là tính cách tà ác, xấu xa.

Phải biết bất kì ai cũng có một mặt tà ác, xấu xa mà không muốn người khác nhìn thấy, chỉ có khi người đó nhìn vào gương thì mới nhìn ra một mặt xấu xí của bản thân, tấm gương chiếu rọi nội tâm nơi xấu xa nhất của con người.

Bởi vậy Nobita bên này phe Trái Đất vẫn là rơi vào yếu kém. Một người bình thường có thể chú tâm làm được một việc mà thôi, Nhất tâm nhị dụng cái gì cũng chỉ là trong tiểu thuyết hay là người có song não mới có.

Bởi vậy một người cũng chỉ có thể điều khiển một con Judo tác chiến, Nobita hắn có không giống người đi nữa hắn cũng là không có cách nhất tâm đa dụng.

Từ trước đến nay hắn tiếp xúc đến rất nhiều bất đồng thể loại sức mạnh, như là Ma pháp, Tượng Thần Chó, Khí Công, Siêu năng lực, thậm chí hắn còn khai phát ra mấy loại sử dụng Thần Vị như là Thần Uy, Thần Tắc.

Thần uy là lấy ý cảnh Thần Linh uy nghiêm không thể phạm, có thể ép sập tâm cảnh của bất kì phàm nhân nào, khiến cho người trúng phải thần uy không đề lên nổi sức mạnh hay lòng phản kháng.

Thần tắc tức là thần ma đạo tắc, cũng tức là câu "Tri thức là sức mạnh" Nobita hoàn toàn chỉ mới lần mò đến da lông, vận dụng cũng ít đến thương cảm.

Những cái thể loại trên không thể bảo không mạnh mẽ, nhưng lại không dính dáng gì đến nhất tâm nhị dụng cái gì cả, Nobita hắn cuối cùng cũng chỉ có thể điều khiển một con Judo mà thôi.

Nhưng Nobita hắn vốn dĩ là rất mạnh mẽ, cả chục Judo hợp lại cũng không bằng, nếu Nobita chỉ chú trọng điều khiển Judo mà không sử dụng khácc năng lực thì không khác gì bỏ gốc lấy ngọn.

Nhìn cả đống Judo chất cao cao, Nobita đầu lớn như cái đấu, không biết làm sao thì tốt.

……..

"Lilulu gọi tổng bộ, Judo không xuất hiện tại địa điểm tập kết, có nghi ngờ phát sinh sự cố mong Tổng bộ nhanh chóng có quyết định."

Tại Bắc Cực Băng nguyên lạnh giá, Lilulu đứng tại núi băng trước đó bộ não Judo ở vị trí.

Bão tuyết đã che dấu đi nhiều dấu vết để lại, nhưng dấu chân do bàn chân của thân thể con Robot để lại thực sự là quá lớn, quá sâu, vẫn dễ dàng có thể nhìn thấy được trước đó đã từng có một cái khổng lồ vật nặng từng áp qua đây dấu vết.

"Lilulu nghe lệnh! Có thể con người đã phát hiện ra Judo, bây giờ có thể chúng đã bắt giữ Judo, có nguy cơ bại lộ chiến dịch của chúng ta. Nhanh chóng tìm ra và giải thoát cho Judo, nếu cần thiết phải tiêu diệt Judo đề phòng rò rỉ thông tin!"

Bên kia điện tín phát ra thanh âm tràn đầy uy nghiêm mà lạnh lùng, trong lời nói không có bất kì tình cảm gì cả, có chỉ là thuần túy lí trí.

Trầm mặc chốc lát, Lilulu nói nhẹ:

"Rõ…"

……..

Bắc cực băng nguyên, bỗng nhiên có tiếng rống to của Gấu trắng bắc cực, không bao lâu sau, một tia sáng chói lòa kinh hồng chợt hiện tại phía có tiếng Gấu rống, tiếng Gấu rống bỗng dưng im bặt lại.

Không chút cảm xúc thu lại nón tay, Lilulu bồng bềnh bay lên không trong bão tuyết dồn dập.

"Judo… cậu đang ở đâu???" Lẩm bẩm một câu, Lilulu bỗng nhiên tăng vọt tốc độ mà bay mất.

Chỉ để lại một cái thân hình khổng lồ Gấu bắc cực nằm nơi đó băng nguyên lạnh lẽo không biết sống chết.

Ps: Mệt chết tác... ôi những ngày cá ướp muối nay còn đâu. huhu

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 169: Không thể thoát một trận chiến

"Nobita kun, sao dạo này cậu cứ như người mất hồn vậy?"

Trên đường đi học về, Shizuka lo lắng quay qua Nobita hỏi. Nghe thấy lời quan tâm của Shizuka, Nobita cười xòa một tiếng rồi nói:

"Không có gì đâu, tớ chỉ là nghĩ đến sắp tới không bao lâu nữa là vào hè, dự định đi chơi đâu ấy mà."

Shizuka le lưỡi ra làm mặt quỷ mà nói:

"Cậu không lo lắng chút nào về kì thi cuối kì mà lại đi nghĩ đến đi chơi. Nobita kun cậu thật là…"

Về đến nhà, Nobita cũng vừa gặp Doraemon, hai người nhìn nhau yên lặng chốc lát, cả căn phòng bỗng lâm vào một bầu không khí trầm trọng.

Bỗng Nobita mở miệng phá vỡ yên tĩnh:

"Cậu đã mua được chưa?"

Doraemon gật đầu, từ trong túi không gian bốn chiều lấy ra từng cái từng cái bảo bối giống y hệt nhau, thình linh tất cả đều là chìa "khóa điều khiển đa năng", có hơn ngàn đầu.

Vốn dĩ Nobita cũng định bụng mua một chiếc khóa rồi về mang ra sử dụng gương nhân đôi nhân ra số lượng nhiều để đỡ tốn chi phí, cơ mà giấc mộng cùng với thực tế luôn là khác biệt.

Cửa hàng thế kỉ tương lai có thể bán ra bảo bối mà không lo sợ bị nhân bản hay làm giả, trong mỗi bảo bối được bá ra cũng có bộ phận linh kiện chống nhân bản bảo bối, dĩ nhiên gương nhân đôi không thể nhân bản được chúng.

Chính xác ra gương nhân đôi sẽ chỉ nhân ra được đồ vật giống bảo bối y hệt về ngoài nhưng khả năng thần kì hoàn toàn không có, dĩ nhiên một số loại bảo bối hàng thông thường sẽ không có cơ chế phản phỏng chế, vẫn có một số bảo bối có thể bị nhân đôi ra, nhưng phần lớn là không thể nhân đôi được.

Khiến cho Nobita lần này phải xuất huyết thật nhiều, cũng may tiền hắn kiếm lời được từ chuyến trở về kỉ Jura thật sự là rất nhiều, mua đống khóa này cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Nobita cũng không để Doraemon trở về tương lai cửa hàng mua thêm bảo bối hay vũ khí gì, bởi cửa hàng tương lai bán ra vũ khí đều có cơ chế an toàn, là sẽ không thể gây thương tổn đến sinh mạng bất cứ sinh vật gì, kể cả người máy.

Tại tương lai, người máy và con người đã không quá phân rạch ròi, các điều lệ luật pháp sẽ đều áp dụng cho cả hai, dĩ nhiên quyền lợi cũng là ngang hàng.

Nobita cũng không muốn bỏ gần cầu xa, vứt cả ngàn con Judo nơi đó không dùng mà đi dùng tiền mua về một đống vũ khí không thể gây sát thương.

Thở dài một tiếng, Nobita lại nói:

"Thế còn cái bảo bối còn lại?"

Doraemon cũng nhất nhất mang ra mấy cái bình bình lọ lọ, trên nhãn viết: "Thuốc phân thân", đây cũng là một trong cá chuẩn bị của Nobita.

Doraemon có không ít loại bảo bối, nhưng để giải quyết được vấn đề nhân sự thì đã ít lại càng ít.

Doraemon có bộ dụng cụ đơn giản tạo robot, có thể truyền thâu tính cách cũng như đặc điểm của một người vào một cái Robot đơn giản được tạo ra chỉ bằng mấy linh kiện.

Nhưng mà loại Robot này rất khó khống chế, ít nghe lời, không biết nói chuyện, lại trí thông minh không mấy tốt, còn thừa hưởng của người truyền thâu tính xấu, ví dụ như Jaian thích bắt nạt, Suneo lèo mép các thứ.

Bởi vậy Nobita cũng không thể sử dụng.

Còn lại cũng chính là thuốc phân thân và búa phân thân rồi. Búa phân thân sử dụng số lần quá bị hạn chế, vả lại phân thân sẽ càng ngày càng nhạt, thừa hưởng sức khỏe, trí tuệ của bản thể cũng càng phân càng nhỏ, bởi thế không thể sử dụng.

Thuốc phân thân thì là tưới thuốc lên tóc, nhổ bao nhiêu sợi thì có thể phân ra bấy nhiêu "tiểu" phân thân. Đám phân thân sẽ có thể nói chuyện, có thể suy nghĩ độc lập, dễ dàng hơn câu thông và nghe lời.

Dĩ nhiên "tiểu" phân thân cũng cố nhược điểm chết người.

Một là thời gian tồn tại có hạn chế, loại Nobita bảo Doraemon mua đã là loại tốt nhất hiện tại, nhưng đám phân thân cũng chỉ có thể tồn tại một ngày, hết thời gian đó thì tất cả sẽ hóa lại thành sợi tóc bình thường.

Hai là đám phân thân cũng sẽ kế thừa tính xấu của chủ nhân, người chết nhát phân đi ra phân thân cũng sẽ chết nhát, người đầu gấu không nghe lời mà phân đi ra phân thân cũng sẽ trở thành kẻ xấu phá làng phá xóm mà không giúp ích được gì.

Nhưng mà nói chung trong các bảo bối tthì coi bộ đây đã là giải pháp tối ưu.

Nhìn trong bình thuốc nước, Nobita xuất thần nghĩ:

"Có lẽ sau chiến dịch này mình có thể xuất gia làm sư thầy được rồi."

……..

"Binh đoàn Dandaclaus tiến lên!"

Tại thế giới trong gương, bắc cực vẫn là như thế lạnh lẽo, nhưng bây giờ cái thế giới vốn không tồn tại bất kì sinh vật sống nào nay lại bỗng rầm rộ khai mở ra một trận duyệt binh vô tiền khoán hậu.

Hàng ngàn con Robot đầu đội trời chân đạp đất, cao hai ba mươi mét đang biểu diễn ra hoàn mĩ quân trận, các thao tác chỉnh tề như quân đội, sĩ khí cao ngất trời.

Sờ trên đầu có cả một đám trụi lủi, Nobita cười nhẹ nói:

"Có trọc đi nữa, cứu được trái đất thì trọc có gì đáng tiếc?"

"Dẫu sao sát vách có anh chàng trọc đến lông mày cũng không bỗng hóa thành trâu bò không giải thích một đấm một mạng kìa." Nobita lầm bầm tự an ủi.

Nobita hắn biết trái đất là sẽ không thể thoát được kiếp nạn này, hắn có thể làm cũng chỉ là cố hết một phần sức mọn.

Tại nguyên tác, trận chiến này được hóa giải quá mức dễ dàng, dễ dàng đến mức cứ như là cả thế giới lực lượng trợ giúp đám Nobita để hóa giải cái này tràng hạo kiếp.

Dĩ nhiên cái gọi là "thế giới lực lượng" cũng chỉ là ông Fujio F Fujiko muốn như vậy. Lilulu chính là bị Nobita đơn thuần, Shizuka thiện lương cảm hóa,

đại triệt đại ngộ, ngộ ra "ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục" đại đạo lí, hi sinh bản thân cũng muốn chấm dứt trường hạo kiếp này.

Nhưng Nobita bây giờ không phải là Nobita có chút đơn thuần quá đáng kia, lại càng không có "thế giới lực lượng" thần kì nào trợ giúp hắn cảm hóa một người máy như Lilulu.

Nobita hắn từ trước đến nay luôn luôn tự tin bản thân hơn hẳn Nobita kiếp trước ở tất cả mọi mặt, từ học tập, trí tuệ, đối nhân xử thế,…vvv…vvv… Nhưng Nobita hắn lại không có chút nào tự tin về sức cuốn hút, khả năng truyền cảm của bản thân có thể so ra với Nobita nguyên tác.

Nobita nguyên tác có duy nhất điểm mạnh đó chính là trái tim ấm áp nhân hậu, và bởi hắn có chút khờ, có chút ngốc, lại thường xuyên xui xẻo, những thứ tưởng chừng toàn là khuyết điểm đó lại là kinh người nhất ưu điểm, khiến Nobita trong nguyên tác có thể truyền trái tim ấm áp của bản thân sang người xung quanh, cảm hóa họ.

Lilulu là một người máy. Sống trong một hành tinh chỉ có người máy. Dẫu cho cô nàng có là trong người máy nhất nhân hậu, trong người máy nhất dịu dàng thì cô ấy vẫn là người máy.

Đứng trước lựa chọn bản thân tộc quần cùng với cái khác chủng tộc dĩ nhiên bất kì một tồn tại có trí khôn nào đều sẽ lực chọn cái trước, đó mới chính là bình thường.

Đó vẫn chưa kể đến Lilulu cũng như các người máy tại Mecatopia đều được dạy bảo rằng bản thân là sinh vật cao đẳng, Thượng Đế quá chán ghét con người, cái loại sinh vật hạn đẳng này nên bỏ đi con người mà đi đến nơi đây tạo ra chủng tộc Robot cao đẳng.

Tất cả Logic, lập luận đều sẽ dẫn xuất ra một đáp án!

Nhưng thật tiếc, đứng trước một Nobita hậu đậu, ngốc nghếc, mít ướt… không có tật xấu nào không phạm thì tất cả lập luận đó, logic đó đều không áp dụng được.

Lilulu cuối cùng phản bội tộc quần của bản thân, dẫn theo Shizuka về cổ đại, tìm ra "thượng đế" của tộc Robot, hi sinh bản thân và cả ttộc quần hiện tại để ngăn cản trận chiến tranh này.

Phải biết sửa đổi lịch sử này sẽ khiến Lilulu biến mất, bạn thân của cô ấy là Judo cũng biến mất, cả tộc quần này sẽ thay thế bởi những người khác, thân thiện hơn, đúng với bản ý của "thượng đế" muốn tạo ra họ hơn… Nhưng dẫu sao cũng đã không còn là nguyên lai Lilulu, nguyên lai Judo nữa.

Đứng trước lựa chọn một bên là tính mạng của bản thân, của đồng bạn và một bên là tính mạng, sự tự do của một tộc quần bị đánh giá là "hạ đẳng"…

Lilulu cuối cùng chọn cái sau.

Nobita đã từng nghĩ đi nghĩ lại quá nhiều lần nội dung của nguyên tác, và hắn không thể không lắc đầu thở dài… hắn không có niềm tin lại có thể làm được như Nobita nguyên tác.

Không chỉ là hắn không có tự tin thuyết phục Lilulu, mà nếu như hắn có thể thuyết phục Lilulu thì hắn cũng sẽ không thể trơ mắt nhìn cô nàng tự chịu chết được.

Nếu như hắn không thể cảm hóa Lilulu, cô nàng bất quá chỉ là một trong hàng tỉ đại quân người máy đến địa cầu xâm lấn mà thôi, cũng chỉ có một con đường "Chiến!"

Nhưng nếu nhhư Lilulu bị cảm hóa, một người máy có trái tim nóng của con người, sẵn sàng hi sinh cái tôi, hi sinh bạn hữu, chỉ để cứu giúp nhân loại thoát đi trận này hạoo kiếp… đứng trước như thế đáng kính một người, lại biết được tương lai, Nobita lại sao có thể để cho nàng dẫm lên con đường một đi không trở lại?

Bởi thế, dẫu cho sau này có ra sao đi nữa, cuối cùng cũng chỉ có một chữ:

"Chiến!!!"

Nobita hắn quyết sẽ sử dụng hết sức mạnh của bản thân đi bảo vệ tất cả những người cần được bảo vệ, và quyết sẽ không để cho người tốt bị tao thảm bất hạnh, cũng như sẽ không để kẻ ác có thể làm ác mãi.

Nobita hắn có quyết tâm ấy, cũng có sức mạnh để bảo vệ quyết tâm ấy. Đó là hắn "Đạo", là con đường hắn muốn đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Lần đầu xung đột

“Cậu là Nobita… kun?”

Đứng trước một cô bé xinh đẹp như thiên sứ hỏi tên mình, nhưng Nobita lại hoàn toàn không có một chút xíu vui sướng.

Có cũng chỉ là lạnh cả người… hắn cũng thật sự không ngờ ngàn tránh vạn tránh cuối cùng chuyện cần đến vẫn sẽ đến.

Nobita và Shizuka đang trên đường đi học về nói chuyện với nhau, không hề ngờ rằng bỗng có cô bé xinh đẹp người ngoại quốc chặn lại hỏi Nobita tên.

Vốn dĩ được một người con gái xinh đẹp hỏi tên là một chuyện đáng để khoe khoang, nhưng nhìn đến cô nàng phía trước mặt có một đôi mắt xanh dương, mái tóc bồng bềnh màu hồng cùng với một vẻ ngoài lạnh lùng cao quý như nữ thần thì Nobita có hơn phân nửa khẳng định đây chính là Lilulu.

Hai hàng lông mi nhăn lại thành một đường, Nobita vẫn không tài nào hiểu được là tại sao cô nàng lại có thể tìm ra được bản thân, phải biết là bây giờ không như nguyên tác, Nobita không hề đưa Judo bộ não về Nhật Bản mà vẫn đang giam lỏng tại băng thiên tuyết địa vùng cực bắc.

Mọi hành động của Nobita và Doraemon chuẩn bị cho cuộc chiến tranh với binh đoàn robot cũng đều tại nơi đó.

Nobita cũng thường xuyên cùng Doraemon cùng cái đầu não trò chuyện khai thông tâm lí, ước muốn biến kẻ địch này thành bạn, tăng lên chút sức mạnh cho phe cánh địa cầu, chỉ tiếc Judo cả đầu cũng chỉ nghĩ đến Lilulu, lo lắng cô nàng nguy hiểm, nói gì cũng không vào.

Khu căn cứ là Nobita bỏ tiền tại cửa hàng thế kỉ 22 mua về vật liệu kiến tạo, không những tràn đầy tiện nghi, còn có thể hoàn hảo ngăn cách sóng tín hiệu, bởi thế đảm bảo được tín hiệu không bị truyền bá đi ra.

Nobita cảm thấy bản thân chuẩn bị đã là vạn vô nhất thất, lại khinh thường sự liên hệ giữa hai trái tim của Judo và Lilulu.

Phải biết là Lilulu trước kia đã từng vì cứu Judo mà đã đưa vào cơ thể của cậu ta một phần ba trái tim của bản thân, hai người có một sự liên kết kì diệu, nếu như không có ngăn cách tín hiệu thì hai người có thể không quan tâm khoảng cách thời gian không gian mà có thể dễ dàng nói chuyện với nhau.

Nhưng bởi sự ngăn cách của tín hiệu nên Judo cũng không thể truyền đưa cho Lilulu quá nhiều thông tin, mà chỉ có ảnh chụp cùng với tên của Nobita mà thôi.

Judo cũng không biết bản thân bị giam lỏng tại nơi nào, bởi vậy chỉ có thể hai mắt tối thui truyền cho Lilulu một cái tên để cho cô nàng đi tìm, quả thật là mò kim đáy biển a.

Thế nhưng thế giới chính là tròn, vận mệnh chính là như thế trùng hợp, cô nàng lại chỉ như thế tìm một tìm, cũng không quá đáng mấy ngày đã tìm đến Nobita nơi này.

Shizuka hơi có chút bất ngờ một cô bé ngoại quốc xinh đẹp như vậy lại có thể nói tiếng Nhật tốt như thế, lại còn biết Nobita, cũng cười nói:

“Cậu quen Nobita kun sao”

Hơi nhìn qua Shizuka một cái, Lilulu có chút gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn về Nobita, giọng nói vô tình có chút xíu gấp gáp:

“Nobita kun, cậu có thể nói cho tôi biết Judo đang ở đâu không?”

“Judo?”

Shizuka một mặt mờ mịt nghe đến một cái tên tràn đầy xa lạ, trong khi Nobita nghe đến cái tên này thì đã chắc chắn trước mắt cô bé này chính là Lilulu.

Biết nói quanh co lòng vòng không giải quyết được vấn đề, Nobita cũng biết đứng dưới bóng hình xinh đẹp trước mắt chính là một cỗ máy chiến tranh không hơn không kém, nếu Lilulu bạo lên gây khó dễ, Nobita muốn dẹp đống hỗn loạn cô nàng gây ra cũng phải tốn chút sức lực.

“Sao chúng ta không tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện? Tớ nghĩ cậu cũng không muốn để quá nhiều người biết chuyện phải không?”

Nobita mở lời mời, hắn cũng không muốn gây ra náo động không đáng có, bởi thế cũng muốn cùng cô nàng robot trước mắt đàm thoại đôi lời.

Dĩ nhiên cũng bởi cô nàng là hình dạng một cô bé xinh đẹp, trong nguyên tác Nobita cũng cảm thấy vô cùng hảo cảm nên mới có chuyện ngồi xuống nói chuyện, chứ nếu tên đến đây là một tạo hình giống như gã cơ bắp trong phim kẻ hủy diệt thì đoán chừng vừa gặp mặt Nobita đã cho hắn một quả Kamehameha.

……

Tại khu rừng sau trường học Nobita hơi có chút nhức đầu nhìn về đang nằm hóng mát tại dưới tán cây Mami mà hỏi:

“Mami, cậu sao lại ở đây? Không phải cậu vừa than thở gần đây bài tập bị tăng cường chuẩn bị cho thi cuối kì sao?”

Như là đứa trẻ đang ăn vụng bị phụ huynh bắt gặp, Mami một mặt xấu hổ ỡm ờ nói:

“À thì… tại trong phòng quá bức bí khiến tớ không tập trung được chứ lị. Nên tớ mới ra đây với mục đích tìm kiếm sự tập trung…”

Nhưng nói đến giữa chừng, bỗng nhiên cô nàng chú ý đến đi theo Nobita hai cô bé xinh xắn, Shizuka thì Mami có nhận biết, dẫu sao cũng là cùng nhau cộng tác đóng ra một bộ phim để đời, nhưng Lilulu thì thật sự là lần đầu tiên gặp.

Ánh mắt hình viên đạn bỗng nhiên tập trung về phía Nobita khiến hắn có linh cảm không may, có cảm giác như là hậu cung cháy vậy.

Lắc lắc mấy cái suy nghĩ không đâu ra khỏi đầu, Nobita cảm thấy nhưng vẫn là an nguy trái đất quan trọng hơn an nguy của hậu cung.

Nhìn về phía Mami, lại nhìn về phía vẫn cứ đi theo Shizuka, Nobita cảm thấy đầu có chút lớn… Hắn thề là không hề muốn kéo mấy cô nàng vào cái chuyện rắc rối này, hắn tình nguyện trọc… cũng không muốn cho mấy cô nàng mất đi một cọng tóc.

Nhưng nhìn thấy biểu lộ ngưng trọng đầy thuốc súng hương vị giữa mấy người, cũng biết để hai cô nàng tránh ra để Nobita nói chuyện riêng với Lilulu là không thể.

Nobita cũng chỉ có thể nhắm mắt làm liều hướng sang vẫn một bộ chờ đợi đáp án Lilulu mà nói:

"Tớ biết về cậu, biết về mục đích cậu và Judo đến đây. Cậu nghĩ, tớ có thể thả hai người đi?"

Khí thế Nobita không ngừng kéo lên, "Úy" của hắn không ngừng dâng trào, cho dù tận lực tránh ra Shizuka và Mami nhưng cũng khiến cho hai cô bé có cảm giác Nobita bỗng nhiên biến thành một vị Thần Đế, uy nghi, không thể mạo phạm.

Nobita hắn đã sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào nếu như Lilulu có hiện tượng chó cùng rứt dậu.

Phải biết Nobita và Lilulu cũng chỉ mới là lần đầu tiên gặp mặt, hảo cảm Nobita có dành cho Lilulu cũng chỉ đơn thuần là dàng cho một Lilulu hi sinh tất cả vì hòa bình trong nguyên tác mà thôi.

Ai biết Lilulu suy nghĩ bây giờ có thể nào vẫn tràn đầy cứng nhắc quy tắc, coi mệnh lệnh của Mecatopia là trên hết, bắt Shizuka và Mami làm con tin thì sao?

Mami tuy là có siêu năng lực, nhưng siêu năng lực của cô bé vẫn còn yếu lắm, nếu gặp bất kì một dân liều mạng nào cầm trong tay khẩu súng lục thôi là có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của cô bé rồi, nói gì đến được trang bị tối tân Lilulu.

Còn Shizuka thuần túy là chân yếu tay mềm, như đồ sứ dễ vỡ, nếu như Lilulu không quan tâm hết thảy mà nã một phát súng thì có thể biết được kết cục.

Nói cho cùng con người so sánh với máy móc Robot thì quả thật yếu bạo.

Con người vốn dĩ tạo ra máy móc là để chúng giúp đỡ con người, làm những điều mà con người không thể làm được, ví dụ như hoạt động trong vũ trụ, trong đại dương, trong dung nham…vv

Bởi thế, khi máy móc có trí tuệ, có linh hồn thì trong mắt của chúng con người liệu có đáng chúng tôn trọng? Là nhìn con người như là tạo vật chủ tạo ra chúng hay nhìn con người thành một loại sinh vật hạ đẳng không thể làm những việc mà chúng coi là đơn giản?

Con người không thể nâng vật nặng hàng tấn, không thể dùng bộ não tính nhẩm ra những thuật toán quá mức phức tạp, không thể sống, tồn tại lâu dài như máy móc được.

Từ sinh mạng, thể năng, trí năng… con người không thể phủ nhận được một điều… họ thua bởi chính tạo vật của bản thân.

Cũng không khó hình dung khi một đám tạo vật được gieo vào mầm mống phản loạn, đi qua hàng trăm năm phát triển nảy mầm, chúng đương nhiên sẽ đối với nhân loại ra tay.

Đối với Nobita ánh mắt nhìn ra, đây là tự nhiên.

Nhưng hắn lại không thể để điều tự nhiên đó sinh ra được. Con người kể từ khi có trí tuệ, tạo ra văn minh, vẫn đang không ngừng cùng tự nhiên đấu tranh, cùng với thiên địa tranh đấu, không từng khuất phục.

Vả lại, Nobita cảm thấy chính nghĩa vẫn đang đứng về phía bản thân, bởi dẫu sao một tạo vật quay lại cắn chính người tạo ra nó thì không thể tha thứ.

Nhưng đã chuẩn bị hết tất cả Nobita lại hơi bất ngờ khi Lilulu lạ thường bình tĩnh, cô nàng cũng không phải con người, không cảm nhận được "Úy" của Nobita, có vẻ như Nobita rèn luyện cái "Úy" này có chút chưa hoàn thiện, cô nàng không có chút xíu khẩn trương mà nói.

"Không ngờ cậu lại biết về kế hoạch của binh đoàn Mecatopia của chúng tớ, thế nào? Cậu có thể gia nhập vào chúng tớ, sau khi binh đoàn chúng tớ chinh phục địa cầu thì cậu sẽ là một công thần."

Nobita tức xạm mặt lại, có ai hội mặt không đỏ tim không đập mạnh mà khuyến khích một người khác phản bội phe mình quy hàng quân địch không? Có cũng chỉ có thể là Robot.

Nhưng khác với Nobita tuy có chút tức giận nhưng không hề kinh ngạc, Shizuka và Mami thì là kinh ngạc hét lên:

“Cái gì? Xâm lược Trái Đất?”

Nhếch lên khóe miệng Nobita có chút không được tự nhiên, nhưngg thoáng chốc lấy lại bình tĩnh mà nói:

“Sao cậu không quay qua bên Trái Đất chúng tớ, ngăn cản binh đoàn Mecatopia? Trông cậu tạo hình hoàn toàn là giống hệt người địa cầu, không phải là thật sự rất có duyên với Trái đất sao?”

Bây giờ đến lượt Lilulu sững sờ, cô nàng vẫn là lần đầu tiên bị người khhác chiêu hàng như vậy, không có chút xíu lợi ích gì cả mà lại đòi người ta phản bội chủng tộc, phản bội tổ quốc?

“Hừ! Mecatopia có đội quân thiện chiến nhất, hùng mạnh nhất, hơn một triệu robot chiến đấu, còn có cả siêu mẫu hạm “Tri chư”, Trái Đất với trình độ khoa học lạc hậu như thế này sẽ không thể trụ được một kích. Nếu như cậu vẫn gian ngoan mất linh thì cứ chờ cùng với tất cả người Trái Đất cùng nhau bị bắt làm nô lệ đi.”

Nghe đến quân đội Mecatopia là cả triệu quân, Shizuka và Mami một mặt tuyệt vọng, Nobita cũng không thể không nhíu mày lại, con số một triệu này quả là một con số nặng nề.

Nobita tính đi tính lại hắn dẫu có cố gắng hết sức cũngg chỉ có thể phân ra 1000 người đi điều khiển Judo nhân bản, có là vẫn chưa tính đến còn có thời gian giới hạn, quá một ngày thì sẽ bị đánh hồi nguyên hình.

Một triệu con số này có nghĩa là một Nobita phân thân cần hạ 1000 tên lính máy móc không sợ chết, vũ trang tận răng… chỉ nghĩ thôi là đã cảm thấy bất khả thi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Giải Pháp Bất Đắc Dĩ

Ầm!!!

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, có vẻ như chính là câu nói chính xác nhất hình dung hai bên thế lực này, một là bên phe Trái Đất gồm Nobita, Shizuka và Mami còn một bên khác là Lilulu đứng ở phe xâm lược.

Cuối cùng hai bên vẫn là không đạt được nhận thức chung mà bắt buộc phải động dùng vũ lực, nhưng Nobita cuối cùng vẫn là không xuất thủ mà chỉ Shizuka và Mami là xuất thủ mà thôi.

Shizuka dùng phép thuật, Mami dùng siêu năng lực, không hiểu rõ còn thấy thật giống nhau, hai người dẫu cố gắng cũng chỉ là đánh hơi ngang tay với Lilulu mà thôi.

Một bộ máy chiến tranh như Lilulu là khó để bị thương tích, không mệt mỏi, đã hoàn toàn đứng ở thế bất bại. Phải biết là vụ nổ do không gian sụp đổ do cổng đi thông thế giới trông gương bị phá vỡ cũng không thể hoàn toàn phá hủy cô nàng mà chỉ là làm cô cô nàng bị chấn hỏng một phần mà thôi.

Trừ phi sử dụng sức mạnh áp đảo phá hủy cô ta chứ nếu cứ kéo lâu dài thì khó có người chiến thắng được.

Nhìn hai bên đánh hoài không giải quyết được gì, Nobita cuối cùng đành hô ngừng lại:

“Được rồi! Tất cả dừng tay lại đi!”

Tiếng nói của Nobita mang theo thao thiên khí thế ép tất cả ba người không thể không hạ xuống ổn định thân hình.

Lilulu thì thật kiêng kị nhìn về phía Nobita, vừa rồi luồng năng lượng mà Nobita tỏa ra đó phá vỡ máy móc đo đạc năng lượng của cô nàng.

Còn Shizuka và Mami thì cũng hơi kinh ngạc về sức mạnh của Nobita, cho dù Nobita thể hiện từ trước đến nay rất bí ẩn và như không gì không làm được thiên tài, nhưng mà thể hiện ra sức mạnh siêu việt trước mặt tất cả mọi người thì thật là không có.

Nhìn Lilulu, Nobita trầm giọng nói:

“Việc binh đoàn Metropia xâm lược Trái Đất là việc tôi không thể nào chấp nhận được! Nhưng bất cứ vấn đề gì cũng sẽ có đường thương thảo, vào ba ngày sau chúng ta sẽ một lần nữa tại nơi này gặp mặt. Lúc đó sẽ bàn bạc kĩ hơn, Được chứ?”

Tuy là câu nghi vấn, nhưng Nobita hoàn toàn là sử dụng giọng điệu khẳng định mà nói ra, thái độ không cho phép chất vấn.

Lilulu cũng biết không thể giải quyết được điều gì nếu cứ làm xung lên, nên cũng gật đầu rồi nói thêm một câu:

“Cũng được, nhưng cậu phải đảm bảo sự an toàn của Judo.”

Liếc nhìn Lilulu, Nobita cảm thấy cô nàng trở thành một Robot có tình cảm không phải là ngẫu nhiên mà xuất hiện, cũng hiểu trong lòng cô nàng Judo quan trọng như thế nào nên cũng không lằng nhằng mà gật đầu cho ra đáp án khẳng định.

……..

“Cậu định thực sự muốn bắt tay đàm phán với bọn xâm lược kia sao Nobita?”

Tại căn phòng nhỏ của Nobita, đang có một cuộc họp nhỏ của một đám trẻ con, nhưng lại không ai biết cuộc họp mặt nho nhỏ này có thể quyết định vận mạng của toàn thế giới nhân loại.

Nhìn ngồi trước mặt bản thân Shizuka, Jaian, Suneo, Doraemon, Mami bọn bạn bè, Nobita có chút nhức đầu nói:

“Thế các cậu có thể có giải pháp nào nữa? Phải biết binh lực hai bên đơn giản không cùng một đẳng cấp, chưa nói đến chúng ta khoa học kĩ thuật hoàn toàn là một nền văn minh lạc hậu hơn bọn chúng cả trăm năm.”

“Có thể gọi điện cho lực lượng tự vệ? Có thể các lãnh đạo sẽ ra được quyết sách tốt bảo vệ Trái Đất?”

Suneo hoàn toàn là bất kì thứ gì cũng sẽ thử khi tuyệt vọng mà nói.

“Đúng thế! Gọi điện cho thủ tướng!”

“Nhật hoàng cũng được!”

“Chúng ta cần thông báo cho bộ liên hợp quốc!”

Một đám trẻ con đều một mặt như gặp được tốt nhất chủ ý mà hét loạn lên.

Nhìn đám bạn trước mặt, Nobita nhức đầu nói:

“Các cậu có thể làm bất cứ thứ gì các cậu coi là đúng, nhưng tớ cần chút không gian yên tĩnh để lặng lẽ suy nghĩ đối sách.”

Thế là Suneo, Jaian, Shizuka, Mami, mỗi người một ngả ai về nhà nấy với tấm lòng lo lắng thấp thỏm.

Dĩ nhiên đêm nay sẽ xuất hiện sự kiện ác liệt một đám trẻ con vì xem phim siêu nhân và đọc Manga độc hại nhiều gây nên chứng hoang tưởng mà gọi điện làm phiền cơ quan quốc gia gây nên một làn sóng dư luận phản ánh tác hại của Truyện tranh và phim ảnh.

Còn Nobita hắn thì vẫn là một mặt trầm tư tại trong suy nghĩ của bản thân.

Là một người có suy nghĩ trưởng thành, hắn thừa biết một số bản tính của con người.

Tuy con người đôi lúc thật cực kì phức tạp, nhưng có nhiều lúc chính là đơn giản có thể đoán ra.

Con người bản năng phủ định những thứ gây bất lợi cho bản thân, cũng coi như “bịt tai trộm chuông” vậy.

Trừ phi có chứng cớ rạch ròi, lửa đốt sau mông thì con người mới có thể đối mặt với các sự thực khủng bố.

Còn không thì sẽ tự quy chụp sang là chuyện nhảm nhí, không có sức thuyết phục, nhất là có đại đa số người trưởng thành có tâm lí khinh thị trẻ con nguyên nhân, việc tìm sự giúp đỡ từ chính phủ cái gì thì đừng mơ đi.

Chưa nói đến sau cuộc chiến tranh thế giới thứ hai, Nhật bản hoàn toàn là một nước có chiến lược quân sự yếu kém gần nhất Thế Giới.

Biết sao được, ai biểu Nhật là nước bại trận. Thua thì phải có giác ngộ của kẻ thất bại mà.

Hơn nữa Nobita hắn cũng nghiệm ra được mấu chốt chuyển biến trận chiến tại trong nguyên tác.

Cũng không phải do Doraemon thế giới trong gương một trận dục huyết phấn đấu, càng không phải việc Shizuka cùng Lilulu quay về quá khứ.

Mấy chuyện đó hắn là đều rất quan trọng, nhưng quan trọng nhất không gì qua được chuyện Lilulu có trái tim của một con người.

Chính là Lilulu biết thương hại, yêu mến, các loại cảm xúc của con người, sau đó mới dẫn đến cô nàng từ bỏ chinh phục địa cầu, cô nàng có thể hi sinh bản thân thành toàn thay đổi lịch sử cử chỉ tráng lệ.

Mấu chốt tại việc đó còn là nhân cách mị lực của “ngốc Nobita” quả thực là bạo rạp.

Sử dụng siêu cấp Bug nhân cách mị lực, “ngốc Nobita” thành công cảm hóa Judo, Thông qua đó gián tiếp ảnh hưởng Lilulu, sau đó còn tung ra nhiều cử

chỉ tràn đầy ngu ngốc cũng liều lĩnh nhưng tràn đầy đều là tâm hồn trong sáng thuần chân khiến cho trái tim sắt thép của Lilulu cũng bị hòa tan.

Nobita hắn tự nhận mặc cảm trước thành tựu của nguyên "ngốc Nobita".

Nobita hắn có hơn "ngốc Nobita" cũng chỉ ở tâm trí thành thục, trí tuệ vượt qua và luôn luôn bình tĩnh ứng đối không cho sai lầm mà thôi.

Có câu nói rất hay: "Lấy sở trường của bản thân phát huy tối đa để dành chiến thắng mới là người thông minh, lấy sở đoản của bản thân so sánh với sở trường của người khác chính là ngu dốt."

Nobita hắn cần phải phát huy tối đa trí tuệ của bản thân cùng với ưu điểm biết trước tương lai, tốt nhất là giải quyết êm đẹp mọi chuyện, không để biến số xảy ra.

……..

Sáng sớm tinh mơ, Nobita đi ra khỏi phòng với hai mắt quầng thâm.

Vố dĩ với cơ thể của hắn thì việc vất vả dẫn đến mắt quầng thâm là khó mà xảy ra, nhưng cả đêm suy nghĩ đã khiến cho mạnh mẽ như hắn cũng không chịu nổi thần sắc sa sút.

Nhưng một đêm suy nghĩ cũng không phải là không ra kết quả gì, Nobita hắn cuối cùng cũng coi như xuất ra được coi như là một cái giải pháp.

Chưa nói đến hoàn hảo không tì vết, nhưng quả thật Nobita hắn cũng không có thời gian suy nghĩ ra giải pháp tốt hơn.

Trên trường học nhìn thấy mấy đứa Suneo, Jaian, Shizuka một mặt bơ phờ, Nobita cũng thừa hiểu việc cầu cứu người lớn của mấy đứa dĩ nhiên là vu sự vô bổ.

Một ngày đi học dài như một năm. Nhất là khi người trong lòng có tâm sự cùng với có việc muốn làm, những lúc như vậy thì ngồi một chỗ thật sự như là tra tấn vậy.

Chạy về được đến nhà, Nobita không đợi được mà lôi ra Doraemon mượn bảo bối.

"Cậu mượn mấy cái bảo bối này làm gì vậy?"

Doraemon một mặt nghi hoặc lôi từ trong túi bốn chiều ra từng cái bảo bối, nào là găng tay chuột chũi, cánh cửa thần kì, máy sáng chế, người máy giúp việc, nhà treo tường phiên bản phòng sáng chế,…

"Bảo vệ thế giới."

Nobita cũng chỉ là lấp lửng một câu, không chờ Doraemon hỏi cặn kẽ hơn đã treo lên nhà treo tường, ôm hết các bảo bối vèo một cái chui vào bên trong đóng cửa lại.

……..

"Có vẻ như nơi đây là vùng miền nam Texas không sai được. Thứ đó chắc là ở đâu đó gần đây thôi."

Đứng tại một vùng hoang mạc tràn đầy bụi bặm, Nobita nhìn vào cái máy nho nhỏ trong tay xác định một chút tọa độ, sau đó đeo lên chong chóng tre mà dựa theo một phương hướng phóng ra.

Tại một vùng thung lũng, Nobita cuối cùng là dừng lại.

Tra xét mấy lần dụng cụ trong tay, Nobita khẳng định nơi này chính là địa điểm bản thân muốn tìm, hắn không nhanh không chậm móc ra trong túi ba lô đôi găng tay chuột chũi, đeo lên kính mắt dò xét vật chất, và bắt đầu công trình đào đất vĩ đại.

"Hi vọng ta sẽ không cần phải vận dụng cuối cùng thủ đoạn này." Vừa đào đất, Nobita vừa lầm bà lầm bầm.

……..

Tại một vùng hồ nước, Nobita không ngừng thao tác cỗ máy to lớn hút nước từ trong hồ ra xử lí, qua các quy trình thì được nén vào trong các bình áp suất cao như các Gas bình.

……..

Cuối cùng thì tất bật mặt mày lấm lem Nobita cũng đã coi như chuẩn bị được phần nào cho cuộc đối đầu không cân sức.

Và như ước hẹn, ba ngày sau chính là vào ngày mai.

Ps: Tác đã định tạch… quả thực là lười được một lần là cứ muốn lười lần thứ hai, lần thứ ba…

Nhưng cuối cùng là tác vẫn không nhẫn tâm được bỏ mặc đứa con tinh thần của mình a…

Cám ơn các bác vẫn thường xuyên theo dõi và động viên tác.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Kế hoạch

Tại một thế giới không có bất kì ai, có đầy đủ cửa hàng quà bánh, đồ chơi, vật dụng miễn phí có thể chọn lấy tự do, lúc ấy bạn sẽ làm gì?

Nobita cùng với cả đám bạn cùng Lilulu đã dạo phố nơi đây mấy tiếng đồng hồ, và coi bộ vẫn còn tiếp tục lâu nữa.

Nhìn Lilulu cùng Shizuka và Mami cực độ hưng phấn dạo khắp các quầy trang phục mà Nobita không thể không cảm thán, quả nhiên cho dù có là sinh vật sống hay Robot, hễ là con gái thì đều có thiên tính thích chưng diện và dạo phố.

Nhìn đang cực độ hăng say mặc thử hết bộ này đến bộ khác Lilulu, ai có thể tin được cô nàng lại là một kẻ có âm mưu giúp đỡ binh đoàn Robot thống trị trái đất kia chứ?

"Cậu thấy chuyện này cố thật ổn không?"

Nhìn về phía Lilulu một chút, Doraemon quay sang hỏi lại Nobita.

Nhăn lại lông mi, Nobita trầm giọng nói:

"Tớ cũng không chắc chắn nữa. Nhưng đây đã là giải pháp tối ưu tớ có thể nghĩ đến."

Nhìn không tim không phổi Jaian và Suneo, hai cậu ta đang chọn thức ăn và đồ chơi cực độ thích ý.

Kế hoạch của Nobita nói ra cũng đơn giản mà thôi, nói vắn tắt kế hoạch là "Tạo tâm kês hoạch".

……

Một ngày trước:

"Sao cơ? Ý cậu là chúng ta đầu hàng bọn Robot đó sao?"

Tính cách hỏa bạo Jaian chưa nghe Nobita nói hết kế hoạch đã đập bàn đứng dậy.

Mọi người cũng khó hiểu quay qua nhìn Nobita muốn một lời giải thích.

Trầm mặc chốc lát, Nobita cũng không trả lời mà hỏi lại mọi người:

"Các cậu nghĩ đến kẻ thù của chúng ta là ai?"

"Không phải là quân đoàn Robot sao? Một triệu tên Robot thật nhiều nhưng chúng ta cũng không thể chấp nhận làm nô lệ cho chúng chứ?"

Suneo một mặt phẫn nộ nói.

Nobita thở dài nói:

"Một triệu binh sĩ robot chỉ là trước mắt kẻ địch mà thôi. Chính xác kẻ địch của chúng ta chính là cả một dân tộc của hành tinh Metropia.

Chúng ta chưa có khả năng đánh đuổi được một triệu quân đoàn, dẫu cho có may mắn chiến thắng chúng đi chăng nữa thì kết quả sẽ chỉ là liên miên bất tuyệt chiến tranh giữa hai hành tinh mà thôi.

Chừng nào dân tộc Robot trên hành tinh Metropia chưa từ bỏ tham vọng nô lệ người Trái đất thì cuộc chiến này sẽ vĩnh viễn chưa thể nào chấm dứt được, và dĩ nhiên thay vào đó là sẽ càng nhiều người nữa bị chết đi."

Tưởng tượng đến tương lai hắc ám đó, mọi người cùng sợ run lên. Nếu như lời Nobita trở thành sự thật thì Trái Đất lúc đó không khác gì địa ngục thực sự.

"Vậy phải làm sao? Nếu chúng ta đầu hàng thì sẽ trở thành nô lệ không có tự do đấy!"

Shizuka một mặt lo lắng hỏi.

Nobita nhanh chóng cho ra đáp án:

"Trái tim biết thương yêu, vị tha, bao dung chính là thứ hóa giải chiến tranh vũ khí lợi hại nhất."

Một người nghe thấy câu trả lời của Nobita đều một mặt ngốc trệ, không hiểu nổi cậu ta đang nói cái gì.

Thấy mọi người không hiểu, Nobita đành phải cặn kẽ hơn giải thích:

"Trái tim biết yêu thương chính là thứ mà hành tinh Robot người thiếu thốn. Họ không có cha mẹ sinh ra mà là được chế tạo ra, họ thiếu đi thân tình.

Chế độ nô lệ của họ khiến họ thiếu đi sự đồng cảm với người khác.

Vì họ là sinh mạng kim loại nên tình yêu đối với họ lại càng xa lạ.

Cùng với sự tham lam đã châm ngòi xây dựng nên một dân tộc vô tình và tàn nhẫn, khát vọng nô dịch tất cả sinh mạng thể khác."

Nghe thấy Nobita phân tích mọi người như có điều ngộ ra, bất quá mọi người vẫn là không quá hiểu rõ Nobita dự định làm gì.

Nobita hai mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ:

"Tớ từng nghĩ đến nhiều biện pháp, đơn giản nhất cũng trực tiếp nhất đó chính là bắt lấy bộ não của Judo đi phá giải cơ sở dữ liệu trong nó tìm ra vị trí của hành tinh Metropia, lên cỗ máy thời gian đi về trước khi đân tộc robot được tạo ta và dừng lại quá trình đó.

Kết quả là vũ trụ này sẽ có một dân tộc bị xóa bỏ, và vì quá mức bóp méo lịch sử nên người trở về quá khứ đó có khả năng cao sẽ được cảnh sát thời gian mời đi uống trà mấy chục năm."

Nghe giải pháp đầu tiên của Nobita khiến một đám chưa trải sự đời trẻ con sợ tái mặt.

Dẫu sao cũng đâu phải ai cũng có thể mặt tỉnh bơ nói diệt tuyệt một dân tộc như Nobita vậy đâu kia chứ. Dẫu sao những người ngồi tại đây cũng chỉ là một đám trẻ con lương thiện chứ không phải là một đám tâm địa u ám phần tử khủng bố.

Nhìn cả đám bạn sợ xanh mặt, Nobita cũng không lên tiếng chế nhạo, dẫu sao hắn cũng không thể nhẫn tâm làm việc đó được, sẽ có cảm giác tội lỗi cả đời.

"Nên tớ cũng không chọn phương án đó.

Phương án thứ hai đó chính là tại trong dân tộc Metropia tạo ra một Robot có tấm lòng lương thiện có trái tim biết cảm thông và bao dung, và nhân tuyển tớ chọn chính là Lilulu."

Nghe thấy Nobita nói phương án thứ hai, mọi người cùng nhau im lặng lại chăm chú nghe Nobita hoạch định kế hoạch.

"Bởi thế tớ mới nói là tạm thời cấp cho Lilulu thế giới trong gương một vùng để chế tạo căn cứ địa để làm dịu lại lòng đề phòng của cô nàng.

Trong thời gian căn cứ địa kiến thiết thì Shizuka và Mami, hai cậu hãy dùng mọi cách chung đụng với Lilulu thật hòa hợp, dẫu sao các cậu cũng đều là con gái.

Các cậu hãy cùng cô ấy bắt chuyện, kể cho cô ấy một số chuyện lí thú của trái đất nói về tấm lòng bao dung vị tha, tớ đã chuẩn bị tài liệu cho hai cậu rồi đây, hai cậu hãy cố gắng học thuộc sớm nhất có thể nhé."

Nói đoạn, Nobita phân phát cho Shizuka và Mami mỗi người một quyển sách dày cộm.

Học bá Shizuka hai mắt dâng lên ngọn lửa đấu chí hừng hực, trái lại học cặn bã Mami lại ôm quyển sách dày như quyển từ điển mà mặt biến thành trái mướp đắng.

Không quản hai cô nàng sẽ chuẩn bị xử lí ra sao về hàng tá câu chuyện đó, Nobita quay qua mấy người còn lại nói:

"Nếu như hai cậu ấy thành công "cảm hóa" Lilulu thì tốt nhất. Lúc ấy chúng ta sẽ cùng Lilulu trở về quá khứ, nhờ người "thượng đế" đã tạo ra dân tộc Metropia giúp chúng ta tạo một cái tương tự mạng lưới Internet trong mỗi người Metropia.

Dĩ nhiên đầu cuối của mạng lưới đó chính là Lilulu "trái tim", và mạng lưới kia sẽ có nhiệm vụ khuếch trương "ái tâm" của cô ấy lan khắp toàn Metropia dân tộc.

Như thế là tốt nhất, chúng ta có thể không cần chiến tranh mà vẫn giữ vững hòa bình.

Nhưng trứng không thể thả vào chung một cái rổ!"

Nghiêm túc nói một tiếng, Nobita đưa ra đã chuẩn bị từ lâu một đống "Judo thu nhỏ" và nói:

"Cuối cùng, cũng là tồi tệ nhất kết quả chính là Lilulu không thể học được làm sao đi yêu thương.

Chúng ta bắt buộc phải chiến đấu, lúc đó chiến trường chắc chắn sẽ cực độ khốc liệt, đó cũng chính là lí do tớ để Lilulu dùng thế giới trong gương xây cứ điểm một trong những nguyên nhân quan trọng nhất.

Khi chiến sự nổ ra, chúng ta sẽ phải cố gắng khóa lại trong thế giới trong gương không được để thế giới hiện thực bị chiến đấu hủy hoại."

Một đám nghe đến Nobita nói đến kết quả tồi tệ nhất đều một mặt tràn đầy lo lắng.

Thấy cả đám đều trầm muộn, Nobita cười xòa lên mà nói:

"Mọi người không phải lo! Chúng ta cũng không phải là lần đầu gặp sự tình nguy cấp như thế này, chẳng phải vẫn luôn bình an vô sự sao? "Chính nghĩa tất thắng!"".

Nghe Nobita nói, cả đám cũng cười to lên mà hô:

"Chính nghĩa tất thắng!"

Ps: Mai thêm một chương nhé, tác sẽ cố…

Còn có bác bảo tác giả không có tâm, làm không ra bộ dạng gì…vv…vvv…

Tác cũng không muốn phản bác gì mà chỉ một lần nữa nhắc lại.

Tác cũng không kiếm lấy xu nào từ viết truyện, thậm chí vì viết truyện mà tác nhiều hôm thức rất khuya ảnh hưởng giấc ngủ đấy (tối nay cũng vậy).

Tác đang tại Nhật làm việc, những ai vào đời rồi cũng nên biết là kiếm tiền không dễ, trên đời này cũng khó mà tìm ra việc làm nào sung sướng mà kiếm được nhiều tiền cả. Tác cũng phải vật vã trong cái xã hội này mà cầu sinh thôi, còn chưa trả hết nợ ở nhà đây này.

Viết truyện cũng không phải là công việc của tác, lại càng không có bất kì hồi báo nào, tác vẫn viết cũng chỉ vì cái sở thích nó còn duy trì lấy mà thôi chứ đừng mở miệng nói lời cay đắng.

Kết! Xin cảm ơn các bác vẫn còn theo dõi bộ truyện ra ngày được ngày mất của tác và xin lỗi mọi người vì không thể ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Không đến nỗi bết bát tình cảnh

Ngồi bên gốc cây tại bãi sân bỏ hoang quen thuộc, nhưng lại hoàn toàn ngược lại với kí ức trước đây, Nobita trầm ngâm ngắm mọi người đang cùng nhau tổ chức tiệc ngoài trời.

Dĩ nhiên nơi đây vẫn là thế giới trong gương, kế hoạch của Nobita cũng đã tiến triển không quá tệ.

Nhìn trong sân một con vịt… ách. Có thể gọi như vậy a… chính là tiền thân của Judo, cơ mà bây giờ mọi người ai ai cũng đã quen gọi cậu ta bằng cái tên Pipo.

Chính là cái quả cầu cùng lúc bị gửi đến trái đất mỗi ngày cứ gọi Pipo liên hồi và bị Nobita bắt giam lỏng đó.

Nobita đã từng suy xét nhiều lần để phán đoán tình tiết câu chuyện đi theo con đường nào, là nguyên tác truyện tranh? Hay là bản anime đã qua sửa đổi nội dung cốt truyện?

Đối với một người xem anime thì đó hoàn toàn là không mấy liên quan, họ chỉ quan tâm anime kia chuyển thể kia là hay là dở, so sánh với manga gốc mà thôi.

Nhưng đối với Nobita thì đó là quyết định cực độ quan trọng.

Tại manga gốc thì Lilulu ban đầu hoàn toàn là lãnh khốc người máy, sẽ làm bất cứ thủ đoạn gì để đạt được mục đích, trong mắt Lilulu thì Judo cũng chỉ là công cụ.

Tại trong nguyên tác Lilulu sau khi biết Judo mất tích, nhưng có thể điều khiển Judo thân xác cái điều khiển tồn tại sẽ không ảnh hưởng đến công cuộc tạo căn cứ. Lilulu đã hoàn toàn không quan tâm Judô là chết là sống nữa mà toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho quân đoàn robot xâm lăng địa cầu.

Nếu không phải là Shizuka quá nhân hậu, Nobita hào quang nhân vật chính quá chói lóa, thhì còn lâu mới khiến cho băng lãnh Lilulu cảm nhận được chút nào cảm tình.

Và đĩ nhiên nếu như là theo nguyên tác Manga thì hiện tại Nobita cực độ khó làm.

Nhưng cũng may, sau nhiều lần kiểm chứng Nobita xác định được kịch bản vẫn là dựa theo aniime sửa đổi.

Tại Anime thì Lilulu không hoàn toàn vô cảm, cô nàng cùng với Judo có mối liên hệ không thể tách rời. Cụ thể đó là một trong ba viên hạch tâm của Lilulu đang nằm trong Judo.

Hai người có nội tâm có thể câu thông cho dù cách nhâu xa đến đâu. Và theo nguyên bản kịch tình thì Lilulu có thể nhận ra tình yêu thương đồng cảm còn là nhờ một phần lớn của Judo.

Nói đúng ra theo kịch tình Anime thì người máy đầu tiên có tình cảm chính là Judo chứ không phải Lilulu, chỉ tiếc Judo lúc đó theo trên khoa học lẫn tâm linh học đều không còn thuộc người máy nữa rồi, nên công việc hi sinh thân mình cứu một chủng tộc cuối cùng cũng chỉ có Lilulu làm được.

……..

Xác định được hướng đi của truyện đối với Nobita có liên quan trọng đại, hắn thả Judo ra khỏi nơi giam lỏng, sử dụng "nồi chuyển hóa" của Doraemon để cố gắng như nguyên tác biến Judo thành sinh vật sống.

Bắt một Robot học yêu thương hơi khó, nhưng để một sinh vật sống sinh ra tình cảm lại không đến nỗi khó khăn.

Khác với nguyên tác Judo nghi ngờ cả nhóm Nobita, chỉ muốn lợi dụng nhóm Nobita để cứu Lilulu. Bây giờ theo mặt ngoài Nobita và Lilulu là hợp tác, Judo bởi vậy đã bớt đi đối với nhóm Nobita nhiều đề phòng.

Ít đề phòng Judo dễ dàng bị bài cảm tình của Nobita đánh đổ, sức tấn công của tình bạn, thứ ăn sẽ dễ dàng hâm nóng trái tim của bất kì ai.

Judo vốn đĩ chỉ là robot tại tầng dưới chót của vương quốc Mecatopia mà thôi, và còn là một vương quốc tràn đầy thực dụng phái và bạo lực phái.

Từ khi được tạo ra đến nay ngoại trừ đã cứu hắn Lilulu ra hắn chưa từng cảm nhận được cảm giác được nhận đồng, bởi thế sau khi quen thuộc với đám Jaian, Suneo, Shizuka, Mami các loại, Judo triệt để luân hãm.

Cảm xúc hạnh phúc của Judo, hay nói cách khác Pipo, đã lan tràn đến Lilulu khiến vốn đĩ trái tim sắt thép của cô nàng có dấu hiệu bị hòa tan.

……..

"Hitotsu me ha ai…"(một cái là tình yêu)

"Anata to watashi no hitotsu…"(anh/em và tôi là một)

….

Bỗng trong sân một giọng hát du dương vang lên. Không nói chứ quả thật là giọng hát ngọt ngào của Pipo vang lên thật sự rất cuốn hút.

Cả đám lẳng lặng nghe Pipo hát xong bài hát, đến cả Jaian cũng một mặt trầm mê.

Nghe hết bài hát, đang thả rông linh hồn Nobita bỗng nhiên hồi thần lại, một mặt tò mò hỏi vẫn đang nhận tràng pháp tay của mọi người Pipo.

"Quái! Cậu không phải nói bản thân tại Mecatopia cũng rất thích hát và được nhiều người khen sao? Nhưng rõ ràng lúc trước cậu chỉ là một quả cầu chỉ biết kêu Pipo đinh tai nhức óc thôi, lấy đâu ra hát hò?"

Nhắc đến vấn đề này, Judo bỗng tinh thần sa sút, quả thật quá khứ tại hành tinh Mecatopia thật là không đáng giá đi hồi ức a.

Cảm nhận được đến từ Pipo tâm trạng nặng nề, Lilulu mới mở miệng giải thích.

Thì ra bởi vì Pipo hát cho những Robot lao động nghe mà bị phá hủy đi bộ phận phát âm, lúc Lilulu cứu được Pipo cũng không thể sửa lại mà chỉ có thể giao tiếp bằng một loại giống như điện tín một loại đồ vật.

Tiếng pipo của Pipo chính là cách giao tiếp nguyên thủy nhất của người máy.

Nghe thấy vậy, cảm tình luôn là trực lai trực vãng Jaian và Suneo trực tiếp ôm Pipo khóc rống, đĩ nhiên là hai người sẽ mỗi người hưởng của Pipo một chân vào mặt.

Nhìn nháo lên tràn đầy vui vẻ và cảm động mọi người, Nobita hơi nhếch lên miệng phác hoạ ra một đường cong.

“Sự tình coi bộ cũng không quá bết bát đây…”

Ps: Tác đã trở lại và vẫn ăn hại như mọi khi.

Như đã nói, tác đi làm việc mỗi ngày đã mệt mỏi, lại áp lực nhiềuu bề, quả thực là khó mà thức đêm viết truyện cho ae được đều á.

Có ae bảo tác cái gì tác giả không có tâm. Tác nhận!

Đối với một con cá ướp muối lật mặt nào cũng mặn như tác thì trở thành một tác giả siêng năng ngày hai chương cái gì trừ phi thất nghiệp nằm nhà rảnh nhức cả trứng mới có thể á.

Cuối cùng! Cảm ơn ae đã ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Binh Đoàn Giáng Lâm

“Nobita-kun, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Nhìn Lilulu một mặt nghiêm trọng đi đến, Nobita cũng biết cuối cùng việc gì đến cũng sẽ phải đến.

Nhìn thấy Nobita một bộ nghiêm túc lắng nghe, Lilulu cũng không dài dòng mà nói:

“Tổng bộ vừa liên lạc với khu căn cứ thông báo vào trưa mai 10h binh đoàn Mecatopia sẽ đến địa cầu.”

Dẫu biết trước rằng ngày này cũng sẽ đến nhưng dẫu sao nghe tận tin binh đoàn ngoài hành tinh Robot ngày mai sẽ đổ bộ đến địa cầu thì Nobita cũng là một mặt ngưng trọng, chưa nói đến Jaian và Suneo đám trẻ khác đều là một mặt lo lắng sợ hãi.

Nobita cũng không hỏi rõ ràng về binh đoàn kia sẽ như thế nào xâm lược trái đất hay binh lực, sức chiến đấu của chúng ra sao mà một mặt nghiêm túc hướng về Lilulu hỏi:

“Cậu nghĩ như thế nào với lời tớ đã nói trước đó?”

Nghe Nobita nói vậy Lilulu một mặt xoắn xuýt không biết làm sao cho đúng:

“Trái Đất thật xinh đẹp và tớ cũng rất thích ở nơi đây, nhưng tớ không thể phản bội tổ quốc của mình được…”

Thấy Lilulu cũng không nói chắc phản đối, Nobita tiếp tục tung ra “miệng độn” mà bản thân đã trui rèn mấy hôm ra:

“Thực chất không có gì phản bội không phản bội cả. Cậu cũng không bán đứng hành tinh, quốc gia mình mà chỉ là làm công tác tư tưởng cho họ để họ cảm nhận được lòng thương người và cái xấu khi gây chiến tranh.”

Nghe thấy Nobita nói vậy Lilulu cũng có chút dao động. Quả thực là cô cũng chán ngấy chiến tranh liên miên không hồi kết của quốc gia mình, nếu không vi phạm ai cả mà có thể ngăn cản lại sự hiếu chiến của người dân Mecatopia thì không hẳn là không tốt.

Thấy Lilulu đã có dấu hiệu lỏng ra, Nobita ngay lập tức ra đòn quyết định:

“Vả lại, theo kế hoạch là cậu trở về quá khứ lúc “thượng đế” của các cậu tạo ra tổ tiên các cậu và nói cho ngài nghe về tương lai và xin ngài ấy chữa trị sai lầm.

Dẫu sao hành động có thành công hay không cũng tùy thuộc vào “thượng đế” của các cậu ý chí nữa a.”

Nhìn Nobita một mặt chân thành, lại nhìn một mặt chờ mong Shizuka, Pipo, Mami, Jaian, Suneo,… cuối cùng Lilulu quyết định.

“Được! Tớ sẽ đi!”

Nghe thấy Lilulu trả lời, mọi người cũng bất giác thở ra một hơi,Nobita cũng vậy, dẫu sao có thể hòa bình giải quyết vấn đề, ai lại muốn chiến tranh đánh ngươi chết ta sống đâu chứ.

Thế là theo kế hoạch Shizuka, Mami cùng nhau đi với Lilulu trở về quá khứ bằng cỗ máy thời gian nằm trong ngăn bàn của Nobita, còn Nobita bọn họ thì ở lại thế giới trong gương chuẩn bị nghênh đón binh đoàn Mecatopia.

……..

Nhìn Lilulu bọn họ đã cùng nhau chui qua vốn dĩ là hồ câu cá nay đã chuyển đổi thành cửa ra vào thế giới trong gương, Nobita nhìn những người còn lại và nói:

"Bây giờ là chuyện của chúng ta."

Pipo một mặt nghiêm túc nói:

"Cậu cứ ra lệnh đi! Quyết định của Lilulu chính là quyết định của tớ, tớ sẽ làm tất cả những điều trong khả năng có thể để việc này thành công."

Nhìn Jaian, Suneo cũng vô cùng nghiêm túc lắng nghe, Nobita hít sâu một hơi rồi bắt đầu hạ lệnh:

"Jaian, Suneo, hai cậu lấy chong chóng tre và dầu tạo mặt gương ra vào thế giới trong gương ở chỗ Doraemon. Tại cái hồ lớn trước đó tớ đã chỉ, chúng ta cần một cánh cửa đủ lớn để cho cả binh đoàn đi qua được.

Còn Pipo, tớ sẽ trả lại cho cậu cơ thể, cậu hãy phát tín hiệu định vị cho binh đoàn đi qua cánh cửa đó."

Nhìn trong tay vòng tay không gian bốn chiều hắn vừa mua tại cửa hàng tương lai thế kỉ 22, trong đó là hàng ngàn con thu nhỏ robot giống hệt Judo cùng với "vũ khí" mà hắn thu thập được.

"Chỉ mong kế hoạch có thể thật tốt chấp hành, mình thật sự không muốn có sai số gì xảy ra a."

Lại nhìn xung quanh sông núi cảnh vật, xa xa từng dãy nhà cao tầng, Nobita hít một hơi rồi nắm chặt nắm đấm:

"Nhưng dẫu cho có sai số đi nữa, vì trái đất, ta không ngại trở thành một kẻ đồ phu."

……..

Một bên khác, Lilulu đám người cũng như nguyên tác không khó khăn tìm ra được vị trí hành tinh Mecatopia tại quá khứ và cũng dễ dàng tìm ra "Thượng đế" của người Mecatopia, cũng chính là một nhà khoa học vĩ đại trong ngành robot học ở tương lai trở lại quá khứ với mục đích tạo ra một chủng đàn sinh mệnh hoàn hảo vượt xa con người.

Nghe thấy Lilulu cũng như Shizuka bọn người kể lại, ngài tiến sĩ đã nhận ra sai lầm của bản thân và cũng hứa sẽ sửa chữa lỗi lầm của mình.

Nhưng tại đây bắt đầu khác biệt với nguyên tác, tại Nobita đã đề xuất tỉ mỉ kế hoạch báo cho cả đám, thì Lilulu cũng đã đưa ra đề nghị với tiến sĩ về việc đó.

"Cũng không sai, ảnh hưởng thời gian vốn dĩ là một sự việc vô cùng mạo hiểm, tùy theo mức độ nặng nhẹ của việc ảnh hưởng thời gian mà người đó sẽ bị thời gian ảnh hưởng ngược lại, hay nói cách khác là cắn trả nhiều hay ít.

Trở về quá khứ tạo ra một nền văn minh vốn dĩ cũng đã xúc phạm đến cấm kị, ta đã chuẩn bị trả giá bằng cả mạng sống của mình.

Nhưng nếu bây giờ ta sửa lại nguyên bản Adam và Eva thì có nghĩa là phủ định hoàn toàn dân tộc Mecatropia tại thời điểm của các cháu, hay nói cách khác ta làm hai lần đại thay đổi thời gian.

Phải biết là thời gian sửa đổi sẽ xóa đi sự tồn tại của cả dân tộc Mecatropia hiện tại, sửa lại tất cả những việc mà họ đã làm trong suốt quá trình phát triển, thậm chí là hồi phục lại những hành tinh đã bị họ phá hủy.

Một lần thay đổi thời gian đã khiến ta phải bỏ ra sinh mạng của mình, nếu muốn một lần đại thay đổi nữa thì ta không có thứ gì có thể trả nữa, sẽ chết trước khi hoàn thành công việc sửa đổi.

Nhưng nếu như chỉ là đặt một ám tuyến vào Adam và Eva, cùng với cài đặt phần mềm cảm nhiễm lên Lilulu để Lilulu thay ta thay đổi tại tương lai thì lại không bị xúc động cấm kị của thời gian.

Hẳn là ta có thể hoàn thành được việc này mà không bị chết giữa chừng."

Một mặt già nua nhưng như đã nhìn thấu sinh tử tiến sĩ cũng tràn đầy hưng phấn nói.

"Tuy nhiên việc này cần thời gian ít nhất 12h, ta mong là vẫn kịp a…"

Vốn đang hưng phấn Lilulu và Shizuka bọn họ nghe tiến sĩ nói như vậy cũng đều biểu hiện tràn đầy lo lắng.

Nắm hai tay đặt lên ngực, Lilulu âm thầm cầu nguyện:

"Nobita-kun, mong cậu có thể trụ vững. Hãy đợi chúng tớ."

……..

Mênh mông, cuồn cuộn, ngợp trời khuất đất.

Nobita hắn chỉ có thể sử dụng những từ ngữ như vậy để hình dung cảnh tượng lúc này.

Một triệu con robot, mà mỗi con đều cao tầm 3m, thành quần kết đội qua "cánh cửa" đi đến thế giới trong gương này, quả thực cực độ hùng vĩ.

Ngay khi vừa xuất hiện tại không trung dẫn đầu binh đoàn nguyên soái của hành tinh Mecatopia đã nhanh chóng khóa chặt Pipo sóng tín hiệu.

Một cái hạ cánh xuống trước mặt Nobita, tên nguyên soái với một giọng nói trịch thượng tràn đầy cảm giác ưu việt, nhìn xuống Nobita:

"Nhân loại sâu kiến a, ngươi đã chấp nhận làm tôi tớ giúp chúng ta chinh phục Địa Cầu rồi sao? Tốt lắm! Vậy trước hết hãy cùng ta đi về căn cứ địa, ta cần tình báo của ngươi để lên kế hoạch tỉ mỉ thôn tính Địa Cầu."

Tên nguyên soái không thèm liếc nhìn Pipo một mắt, có vẻ như trong mắt hắn, không có thể xác Pipo thì còn không bằng một tên nô lệ Trái Đất đến có ý tứ.

Dĩ nhiên, cũng bởi thế hắn cũng không thèm quan tâm đến Pipo đã thay hình đổi dạng ra sao.

Nhìn lên cái tên có hình dáng có chút giống con bọ hung máy móc Robot, Nobita có xung động đập nát tên trước mặt.

Hắn ghét phải nhìn lên người khác, kiếp trước hắn vốn đã thấp bé, đến kiếp này còn trọng sinh ở cơ thể một đứa con nít, khiến cho hắn vẫn chưa từng được thể nghiệm cảm giác về sự ưu việt của kẻ cao lớn cúi đầu lãm thương sinh.

Cũng vì đó khiến hắn có oán niệm không nhỏ đối với những kẻ cao ngạo, trịch thượng.

Hít sâu một hơi, Nobita dằn xuống trong lòng bất mãn, không nói gì mà quay đầu hướng khu căn cứ địa đi tới.

Nobita biết đáng lẽ ra hắn cần đóng giả như là một tên chân chó, cố gắng kéo chút thời gian cho Lilulu trở lại, cùng với giảm đi tên nguyên soái cảnh giác tâm.

Nhưng biết là biết, không có nghĩa là hắn sẽ làm. Trên đời này có thứ làm mà không biết được lí do vì sao làm việc đó, cũng có những thứ biết là nên làm nhưng lại không thể làm.

Dĩ nhiên việc này thuộc phía sau.

Vừa bước đi, Nobita vừa làm tốt chuẩn bị trở mặt, nếu như tên nguyên soái phật lòng muốn khai chiến thì Nobita chỉ có thể đối với Lilulu nói tiếng xin lỗi rồi.

Mặt tên nguyên soái đen như đáy nồi, Nobita không thèm đếm xỉa đến hắn thái độ khiến cho hắn vô cùng tức tối, nếu như bình thường thì hắn chắc chắn sẽ không ngần ngại xử quyết kẻ không biết trời cao đất rộng này, nhưng babay giờ là thời điểm phi thường, Nobita đối với binh đoàn Mecatopia vẫn còn giá trị lợi dụng.

Bởi thế cho nên hắn đành phải nhịn, tuy nhiên hắn bây giờ nhịn không có nghĩa là hắn bỏ qua cho Nobita, hắn đã lên kế hoạch trong đầu hắn siêu cấp máy tính các cách thức hành hạ Nobita khi hắn hết giá trị lợi dụng.

Nhìn một mặt tức tối nhưng vẫn không động thủ mà đi theo sau lưng mình tên tư lệnh, Nobita thở phào một hơi, nhấn xuống trong tay cái nút bấm.

Cách đó mấy km, Jaian và Suneo cùng Doraemon bọn họ nhận được tín hiệu, cùng nhau phân ra khắp bờ hồ bắt đầu rải dầu hủy mặt kính muốn đóng đi cánh cổng lớn nhất đi thông thế giới hiện thực.

Loại dầu này vừa đắt đỏ, lại chỉ có một tác dụng duy nhất là xóa bỏ công hiệu của dầu tạo mặt gương nên Doraemon cậu ta là không mua sắm, nhưng Nobita trong kế hoạch đây là một khâu quan trọng, bởi vậy mà Doraemon đành phải một lần trở lại tương lai dùng tiền của Nobita mua một phần.

Ngước nhìn nghìn nghịt quân đoàn sắt thép đang phi hành qua không trung, Doraemon thì thầm:

"Nobita-kun, mong cho cậu sẽ bình an hoàn thành kế hoạch."

.....

Ps: tác là một con cá ướp muối á, lượn lờ tìm truyện đọc ai ngờ bị gọi về thêm chương...

Có chút xung động drop..... nhưng rồi lại không nỡ á.

Nên vẫn là ra chương, chẳng qua sẽ không biết hôm nào bỗng nhiên chập mạch chạy ra một chương rồi lại đứt bóng cây tùng mấy tuần mà thôi.

Các bác không cần ngóng trông một con cá ướp muối sẽ ngâm mình vào nước ngọt cho bớt mặn đâu ạ.

Cuối cùng. Vẫn là cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho bộ truyện á.

Nói chứ viết truyện không liên tục bị đọc giả phun một mặt tác giả là bình thường, nhưng mình vẫn may mắn là không bị ai phun cả, may thật.

Chứ nếu bị phun một mặt xong hoài nghi nhân sinh là tác sẽ đăng luôn một chương truyện cáo từ rồi quay về công cuộc truy truyện đọc hàng ngày á...kkk

Bạn đang đọc truyện *Thần Nobita* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.